อรุณ

以胖为美

เป็นเช่นข้าสิ...คืองาม



"การรักเธอ ไม่ใช่เพราะเธอมีคุณสมบัติตรงใจฉัน
แต่เพราะฉันรักเธอ ทุกสิ่งทุกอย่างที่เธอเป็น
จึงเป็นสิ่งที่ฉันต้องการทั้งหมด"

九鹭非香

จิ่วลู่เฟยเซียง เขียน

อารีอ แปล

พิมพ์ครั้งที่ ๑

เป็นเช่นข้าสิ...คืองาม

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

ภายในหอสมุด เสียงไอของนักศึกษาที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งดังขึ้นเป็นครั้งคราว
เยี่ยนซือเฉิงนั่งอยู่ตรงมุมที่แดดส่องถึง เขากำลังตั้งใจอ่านหนังสือ
โดยอ่านออกเสียงเบาๆ พลางจดบันทึกลงในสมุดไปด้วย

–จิ่วลู่เฟยเซียง

เป็นเช่นข้าสิ...คืองาม

以胖为美

จิ่วลู่เฟยเซียง
เขียน

อาจือ
แปล

สำนักพิมพ์อรุณ กรุงเทพมหานคร

นวนิยาย ลำดับที่ ๓๖๕
เป็นเช่นข้าสิ...คืองาม
อรุณ

ในเครือบริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)
๓๗๘ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๙๙๙๙ ต่อ ๔๙๖๔, ๔๙๖๙ โทรสาร ๐-๒๔๓๔-๓๕๕๕, ๐-๒๔๓๔-๓๗๗๗, ๐-๒๔๓๕-๕๑๑๑
E-mail: info@amarin.co.th

《以胖为美》
Original story and characters created and copyright © 九鹭非香 Jiu Lu Fei Xiang
Thai editon rights under license granted by 北京晋江原创网络科技有限公司
(Beijing Jinjiang Original Network Technology Co., Ltd.)
Thai translation copyright © Amarin Printing and Publishing Public Co., Ltd.
Thai edition arranged through Pelican Media Agency Ltd., Taiwan
All rights reserved

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. ๒๕๕๘
ห้ามคัดลอกเนื้อหา ภาพประกอบ รวมทั้งดัดแปลงเป็นแถบบันทึกเสียง สลับวีดิทัศน์
หรือเผยแพร่ด้วยรูปแบบและวิธีการอื่นใดก่อนได้รับอนุญาต

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ 978-616-18-2949-0
พิมพ์ครั้งแรก พฤษภาคม ๒๕๖๒

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของศูนย์ข้อมูลอมรินทร์

จิวลู่เฟยเซียง
เป็นเช่นข้าสิ...คืองาม / จิวลู่เฟยเซียง เขียน ; อาจือ แปล จาก 以胖为美 – กรุงเทพฯ : อรุณ อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิง, 2562
(6), 374 หน้า. (นวนิยาย ลำดับที่ 365)

1. นวนิยายจีน I. อาจือ, ผู้แปล II. ชื่อเรื่อง III. ชื่อชุด

นว จ6ย5 DDC 895.1352
ISBN 978-616-18-2949-0

เจ้าของ ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระริน อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิวัตกพันธ์
ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ องอาจ จิระอร • รองบรรณาธิการอำนวยการ จตุพล บุญพรัด, สิริกานต์ ผลงาม
ผู้ช่วยผู้อำนวยการ ทัศพร สนิธวรรณะ

บรรณาธิการ ชนากานต์ วังวิบูลย์ • เลขานุการ ศศิธร เอมอิม
ผู้จัดการฝ่ายศิลปกรรม พีระพงศ์ โพสินธุ์, วรรณา ตั้งแสงประทีป • ศิลปกรรม สกล ปานกลินพุฒ
ผู้อำนวยการฝ่ายจัดการสำนักพิมพ์ ชัชฎา พรหมเลิศ
พิสูจน์อักษร ลดาวุ พัดเย็น • คอมพิวเตอร์ นงนุช ศรีสุขโข, ศุภิสรา เล็กเลิศ
ผู้จัดการฝ่ายประสานงานสำนักพิมพ์ อมราลักษณ์ เชยกลิ่น • ประสานงานสำนักพิมพ์ ชนิษฐา ศรีอินทร์
ผู้จัดการส่วนพัฒนากลยุทธ์และช่องทางการขาย กุลพัฒนี บัวละออ
ผู้จัดการส่วนดิจิทัลคอมเมิร์ซและคอนเทนต์ ธนพงษ์ โพธิ์บำรุง

แยกสีและพิมพ์ที่
สายธุรกิจโรงพิมพ์ บริษัทอมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิง จำกัด (มหาชน)
๓๗๖ ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๒-๔๐๐๐, ๐-๒๘๘๒-๑๐๑๐ โทรสาร ๐-๒๔๓๓-๒๗๔๒, ๐-๒๔๓๔-๑๓๘๕

จัดจำหน่ายโดย
บริษัทอมรินทร์บุ๊คเซ็นเตอร์ จำกัด
๑๐๘ หมู่ที่ ๒ ถนนบางกรวย-จงถนอม ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี ๑๑๑๓๐
โทรศัพท์ ๐-๒๔๒๓-๙๙๙๙ โทรสาร ๐-๒๔๔๙-๙๒๒๒, ๐-๒๔๔๙-๙๕๐๐-๖ Homepage: http://www.naiin.com

ราคา ๓๔๕ บาท

คำนำสำนักพิมพ์

ใครที่เป็นแฟนนิยายนักเขียนคนดังจิ่วลู่เฟยเซียงคงได้ "ฟิน" กันอีกครั้งกับผลงานเล่มใหม่ *เป็นเช่นข้าสิ...คืองาม* เรื่องนี้ถือว่าเป็นนิยายแนวใหม่ของผู้เขียนที่ฉีกไปจากแนวเทพเซียนในกรอบย้อนยุค มาอยู่ในโลกยุคปัจจุบันเป็นหลัก เป็นเรื่องราวความรักแสนน่ารักระหว่างองค์หญิงผู้สูงศักดิ์กับองครักษ์ผู้แสนซื่อที่ข้ามมิติเวลามาในยุคปัจจุบัน เห็นแล้วทำให้นึกถึงความรักของเจ้าหญิงกับอัศวินอันแสนสมบูรณ์แบบในนิทาน แต่ในความเป็นจริง ความรักนี้จะเป็นไปได้ง่าย ๆ หรือเปล่า ระหว่างทางต้องเจออุปสรรคอะไรบ้าง และเมื่อต้องมาอยู่ในโลกปัจจุบัน ทั้งคู่จะสามารถก้าวออกมาจากกรอบจารีตได้หรือไม่ ไหนจะยังมีเรื่องทัศนะที่ต่างกันระหว่างสองโลก ที่ต่างก็ต้องเรียนรู้และปรับตัว แล้วทั้งสองจะต้องละทิ้งความเป็นตัวตนคนเดิมจนหมดสิ้นหรือไม่ นี่จึงเป็นเรื่องที่ชวนให้เราต้องไปติดตาม สำนักพิมพ์อรุณขอฝากเรื่องรักหวานละมุนที่ดีต่อใจ และแทรกอารมณ์ขันตามแบบฉบับของผู้เขียน ที่รับรองว่าจะทำให้คุณอ่านไปยิ้มไปแน่นอน

สำนักพิมพ์อรุณ

พฤษภาคม ๒๕๖๒



แม้หลี่หยวนหยวนจะรู้แล้วว่า โลกยุคนี้มิได้ถือว่าความอ้วนคือความงาม ทว่านางมิได้เสียใจเท่าใดนัก ด้วยนางมั่นใจอยู่ลึก ๆ ว่าตนจะสามารถเปลี่ยนทัศนะเรื่องความงามของผู้คนในโลกยุคนี้ได้ ความมั่นใจของนางมาจากความภาคภูมิใจในต้าถังของตน

คิดว่าคนอ้วนไม่สวยกระนั้นรึไม่เป็นไร
ข้าจะทำให้ทุกคนได้เห็นว่าคนอ้วนที่งดงามนั้นเป็นเช่นไร
คิดว่าความผอมเป็นความงามที่แท้จริงอย่างนั้นรึ
ไม่เป็นไร ข้าจะทำให้ทุกคนได้รับรู้ว่า
ทัศนะเรื่องความงามของผู้คนในโลกยุคนี้คับแคบเพียงใด



๑
บทนำ



ต้นวสันตฤดู สายลมยามราตรียังคงโหมกระหน่ำ

ลมหายใจหอบถี่ของหลี่หยวนหยวนพ่นออกมาเป็นไอขาว นางกำลังวิ่งหนีสุดชีวิตภายใต้แสงจันทร์ "องค์หญิง เร็วหน่อยพะย่ะค่ะ" ประโยคนี้คอยเร่งเร้านางเป็นระยะ ๆ จนทำให้นางต้องล้มลุกคลุกคลานหลายครา

หนทางช่างยากลำบาก ทั้งเสื้อผ้าอาภรณ์บนกายก็ยังหรูหรารุ่มร่าม เกี้ยว[๑] ทองครอบมวยบนศีรษะเอียงกระเท่เร่ ส่วนรองเท้าปักลายที่สวมมาก็ไม่รู้ว่าหลุดหายไปอยู่ที่ใด แม้นางจะพยายามสุดกำลังแล้ว แต่ก็นับว่ายังวิ่งช้าเกินไป

เหล่าราชองครักษ์ของนางจึงจำต้องวิ่งช้าลงตามไปด้วย

ครั้นเห็นคบเพลิงสว่างวอมแวมจากในป่าใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ หลี่หยวนหยวนจึงดึงเกี้ยวทองบนศีรษะออกแล้วโยนทิ้งไปข้างทางเสียดื้อ ๆ จากนั้นก็ดึงสายรัดเอวออก นางวิ่งพลางปลดเปลื้องเสื้อชั้นนอกอันซับซ้อนไปพลาง

ตัวนางเบาขึ้นมาก ขณะที่กำลังคิดว่าตนจะต้องวิ่งได้รวดเร็วขึ้นปานติดปีก เท้าเจ้ากรรมของนางกลับถูกเสื้อผ้าที่ปลดออกพันธนาการไว้ จึงสะดุดล้มลงไม่เป็นท่า

นางหันกลับไปหมายจะดึงเสื้อผ้าที่พันเท้าอยู่ด้วยความโมโห ทว่าท่อนแขนที่เล็กและอ่อนแรงของนางกลับไม่อาจคลายปมผ้าที่พันเท้าตนได้แม้แต่น้อย หาก

---

[๑] "กวน" เครื่องประดับศีรษะของชนชั้นสูงในสมัยโบราณของจีน มีลักษณะคล้ายเกี้ยวครอบมวย

นางไม่ผอมแห้งอ่อนแรงเช่นนี้ก็คงดี หลี่หยวนหยวนได้แต่คิดอยู่ในใจ *หาก เพียงข้าแข็งแรงกว่านี้สักหน่อย...แข็งแรงกว่านี้อีกสักหน่อยก็คงดี...*

ขณะที่สถานการณ์กำลังชุลมุนอยู่นั้นเอง ประกายแสงอันน่าสะพรึงกลัวก็สะท้อนวาบมาจากคมดาบเล่มหนึ่ง พลันได้ยินเสียงชุดหงส์[๒]ของตนถูกกรีดขาด ครั้นหลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นก็เห็นเยี่ยนซือเฉิงยืนอยู่เบื้องหน้า เขากระชับมือนางไว้แน่นแล้วฉุดนางลุกขึ้น "องค์หญิง สถานการณ์คับขัน โปรดทรงอภัยให้กระหม่อม..."

"แบกข้า!" หลี่หยวนหยวนเอ่ยแทรกขึ้นทันใดโดยไม่รอให้เขาพูดจบ นางปีนขึ้นหลังเขาโดยไม่ลังเล ด้วยรู้ดีว่าการทำเช่นนี้ไม่เกินพละกำลังของเขา "ไป!"

ชุดเกราะอันแข็งกระด้างที่แนบติดลำตัวทำให้หลี่หยวนหยวนรู้สึกเจ็บ แต่นางกลับมุ่งไปข้างหน้าได้รวดเร็วกว่าก่อนหน้านี้อย่างเห็นได้ชัด

ทันใดนั้น ปรากฏแสงคบเพลิงเบื้องหน้ามากมาย มากยิ่งกว่าพวกที่ไล่ตามมาด้านหลังเสียอีก

เยี่ยนซือเฉิงมุ่นคิ้วแน่น พลันเปลี่ยนทิศทางหนี ทว่าเมื่อวิ่งต่อไปกลับพบหุบเหวลึกเบื้องหน้า

หมดทางหนีแล้ว เหลือเพียงหนทางเดียว...สู้จนตัวตาย

แสงจันทร์เหนือหน้าผาเย็นเยือก หลี่หยวนหยวนเห็นคมดาบนับไม่ถ้วนตวัดวูบไปมาตรงหน้า นางจำไม่ได้แล้วว่าตนถูกชนจนพลัดตกจากหน้าผาได้อย่างไร จำได้เพียงว่ามือบาดเจ็บข้างหนึ่งของเยี่ยนซือเฉิงพยายามคว้ามือนางไว้ โลหิตสดข้นเหนียวไหลจากมือของทั้งสองที่เกาะกุมกันอยู่ลงมาตามแขนของนาง เป็นเส้นสายคราบโลหิตอันคดเคี้ยวน่าสะพรึงกลัวเส้นแล้วเส้นเล่า

นอกจากแสงจันทร์เย็นเยียบ สีหน้าของเยี่ยนซือเฉิงยังซีดขาวราวกับศพ แต่เขายังคงปกป้องนาง เฉกเช่นทุกคราที่นางตกอยู่ในอันตราย

"องค์หญิงมิต้องกลัว"

ขณะที่เขากำลังพูด หลี่หยวนหยวนก็เห็นว่าคนที่ยืนอยู่บนหน้าผากำลัง

---

[๒] "เฟิ่งเผา" ชุดเจ้าสาวพื้นสีแดง ปักลายหงส์

ยิ้มหยัน พลางเหยียบขยี้หัวไหล่ซึ่งมีบาดแผลอยู่แล้วของเยี่ยนซือเฉิงอย่างโหดเหี้ยม

เยี่ยนซือเฉิงมีวรยุทธ์สูงส่ง ลำพังเขาตัวคนเดียวในสถานการณ์เช่นนี้ย่อมหนีเอาตัวรอดได้โดยง่าย ขณะที่หลี่หยวนหยวนกำลังคิดอยู่นั้นเอง โลหิตชุ่มโชกก็ทำให้มือของทั้งสองลื่นหลุดจากกัน โดยที่นางไม่ได้คลายมือออกเองแม้แต่น้อย พริบตานั้น ม่านตาของเยี่ยนซือเฉิงหรี่เล็กลงทันใด ความเจ็บปวดที่ปรากฏในแววตาเขาดูเหมือนจะมากกว่าตอนที่ถูกศัตรูเหยียบขยี้เสียอีก

หลี่หยวนหยวนไม่เคยรู้สึกว่าตัวเบาหวิวเช่นนี้มาก่อน

ขณะที่กำลังร่วงหล่นจากหน้าผา ทิวทัศน์เบื้องบนค่อย ๆ ห่างไกลออกไปเรื่อย ๆ ครั้นแล้วก็มีร่างหนึ่งกระโดดตามนางลงมา ร่างนั้นพุ่งทะยานลงมาหานางโดยไม่สนใจความเป็นความตาย บดบังแสงจันทร์เย็นเยียบ ขวางกั้นลมหนาวเสียดกระดูกไว้ให้นาง

เขาโอบกอดนางไว้ในอ้อมอกอบอุ่น และปกป้องนางด้วยชีวิต...

"ซือเฉิงภักดีอย่างโง่เขลา..." นางได้ยินเสียงตนเองพูดเช่นนี้

"หากไร้ซึ่งองค์หญิง ชีวิตของซือเฉิงย่อมไร้ความหมาย"

ชีวิต...ไร้ความหมายกระนั้นหรือ...

เกิดเสียงปังดังสนั่นขึ้นครั้งหนึ่ง หลี่หยวนหยวนรู้สึกเจ็บปวดไปทั้งตัวราวกับร่างแหลก นางเวียนศีรษะเล็กน้อย ขณะที่ยังไม่ได้สติดีนั้น นางรู้สึกว่าพื้นใต้แผ่นหลังของตนเย็นเฉียบ เบื้องหน้ามีแสงสีเหลืองส่องแยงตา ทั้งยังมีคนกลุ่มหนึ่งกำลังเอะอะโวยวายด้วยถ้อยคำที่นางไม่เข้าใจ...

"เวรเอ๊ย! หลี่หยวนหยวน ทำไมโง่แบบนี้ฮะ ให้แสดงบทกระโดดหน้าผาดันพุ่งลงมาที่พื้นซะงั้น!"

"เวรเอ๊ย! มัวยืนอึ้งกันทำไมล่ะ ยายนี่ไม่ขยับแล้ว! ไปตามอาจารย์มา!"

"เวรเอ๊ย! อาจารย์จะแบกยายนี่ไหวมั้ยล่ะเนี่ย! เรียกรถพยาบาลของมหาวิทยาลัยมาเลยดีกว่า!"

ก่อนที่จะหมดสติไป หลี่หยวนหยวนได้แต่คิดอย่างมึน ๆ ว่า

คำว่า"เวรเอ๊ย" นี่หมายถึงสิ่งใดกัน...

๒



หลี่หยวนหยวนเข้าไม่ถึงบทบาทที่ตัวเองแสดงเสียที เลย ถูกประธานชมรมละครเวทีด่าเสียไม่มีดีจนเก็บไปคิดมาก กระทั่งวันนี้ ตอนที่กำลังซ้อมละครอยู่ เธอก็กระโดดจากแท่นที่ใช้เป็นฉากละครลงมาที่พื้นเสียอย่างนั้น

ตัวเธอปลอดภัยดี แต่พื้นยุบลงไปเป็นหลุม

นี่เป็นคำบอกเล่าของรูมเมท หลังจากที่หลี่หยวนหยวนฟื้นขึ้นที่โรงพยาบาลของมหาวิทยาลัย

งี่เง่า

รูมเมทซึ่งรวบผมหางม้านั่งต่อว่าหลี่หยวนหยวนอยู่ข้างๆ หลี่หยวนหยวนเองก็รู้สึกว่าตัวเองงี่เง่าจริงๆ ถ้าจะกระโดดก็ควรกระโดดลงไปทับประธานชมรมนั่น เอาให้เขาจมพื้นไปเลย แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะไม่ใช่เวลาที่ควรจะคิดถึงเรื่องนี้

หลี่หยวนหยวนมองไปยังเด็กสาวที่กำลังต่อว่านางว่างี่เง่าอยู่ข้างๆ จากนั้นก็เริ่มด่าประธานชมรมว่าเขาบ้าบอไร้เหตุผล หลี่หยวนหยวนรู้ดีว่าตนไม่รู้จักเด็กสาวคนนี้ แต่ในความทรงจำของนางกลับมีชื่อหนึ่งซึ่งตรงกับชื่อของเด็กสาวคนนี้ผุดขึ้นมา...*โจวฉิง*

ความคิดของหลี่หยวนหยวนล่องลอยไปโดยไม่รู้ตัว

ข้าจำได้ว่าตัวข้าพลัดตกจากหน้าผานี่นา!

ตกลงไปพร้อมกับหัวหน้าราชองครักษ์ของนาง *ทว่าเวลานี้...*

เมื่อฟื้นขึ้นมา นางก็มาอยู่ในสถานที่ไม่คุ้นเคยแห่งนี้ และดูเหมือนในสมองจะมีความทรงจำที่ไม่ใช่ของตนเองปะปนอยู่ด้วยส่วนหนึ่ง ทั้งร่างนี้ก็ต่างจากร่างเดิมของนางมาก แต่สิ่งที่น่าประหลาดยิ่งกว่าก็คือ...

ชื่อของเจ้าของร่างคนเดิมก็คือหลี่หยวนหยวนเช่นกัน

หลี่หยวนหยวนรู้สึกสับสนยิ่งนัก แต่ไม่ว่าจะใคร่ครวญอย่างไรก็ไม่เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

ขณะนั้นเอง ประตูห้องคนไข้ก็เปิดออก นักศึกษาชายคนหนึ่งถูกหามเข้ามา ดูเหมือนเขาจะได้รับบาดเจ็บที่หน้าผาก เขาเอามือกุมขมับตลอดเวลา ราวกับเจ็บปวดมาก ทั้งยังดูเหมือนกำลังใช้ความคิดอย่างหนัก

"เยี่ยนซือเฉิง นายอย่าทำให้ฉันตกใจนะโว้ย ไอ้บ้าเอ๊ย บันไดแค่สามขั้นตกลงมาถึงกับเดี้ยงเลยเหรอวะ"

ดูเหมือนนักศึกษาชายที่หามเยี่ยนซือเฉิงเข้ามาจะตกใจมาก เมื่อเขาวางเยี่ยนซือเฉิงลงบนเตียง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงนักศึกษาหญิงซึ่งนอนอยู่บนเตียงข้าง ๆ เอ่ยเรียกเบา ๆ ว่า "ซือเฉิง?" น้ำเสียงที่เรียกนั้นทั้งงุนงง กระวนกระวาย ทั้งยังเหมือนเป็นการถามหยั่งเชิง

เมื่อได้ยินเสียงแปลกหูเรียกชื่อด้วยกระแสเสียงที่เคยคุ้น เยี่ยนซือเฉิงก็ลืมตาขึ้นทันที ชั่วขณะนั้นราวกับมีประกายวูบขึ้นในดวงตาเขา เมื่อเขาหันไปมอง พลันประสานสายตากับนักศึกษาหญิงซึ่งนอนอยู่บนเตียงข้าง ๆ

แล้วทั้งสองต่างก็อึ้งไป

หลี่หยวนหยวนกวาดตามองการแต่งกายของเยี่ยนซือเฉิงตั้งแต่หัวจดเท้า ทรงผมที่ตั้งชี้นของเขาราวกับเอาน้ำมันหมูมาทาไว้ให้อยู่ทรง ไม่ว่าจะเขย่าศีรษะอย่างไรผมก็ไม่ยุ่ง เสื้อแขนสั้นสีแดงสดเผยให้เห็นท่อนแขนเกือบทั้งหมด บนอกเสื้อมีสัญลักษณ์ที่นางไม่เข้าใจความหมาย เขาใส่กางเกงสีฟ้า พับชายขากางเกงขึ้น ที่เท้าสวมรองเท้าสีเหลืองแสบตา ระหว่างกางเกงกับรองเท้าเปิดเปลือย เผยให้เห็นขาท่อนล่าง นอกจากนั้นที่หน้าแข้งยังมีเส้นขนไม่หนา แต่ก็ถือว่าไม่บางอยู่ประปรายด้วย

"ซือ...เฉิง?" หลี่หยวนหยวนเรียกเขาอีกครั้งอย่างไม่แน่ใจ

เยี่ยนซือเฉิงไม่ตอบ แต่สาเหตุที่ทำให้เขาต้องอึ้งไปเพราะคำพูดที่หลุดจากปากไม่มีหูรูดของนักศึกษาชายที่อยู่ข้าง ๆ

"ยายอ้วนนี่ใคร"

โจวฉิงซึ่งนั่งอยู่ข้างหลี่หยวนหยวนเดือดเป็นไฟ เธอตบเตียงพลันลุกขึ้นยืน "ปากเหรอ!"

นักศึกษาชายคนนั้นไม่ยอมแพ้ "เฮอะ! อ้วนแล้วยังไม่ยอมรับอีกแน่ะ!"

โจวฉิงของขึ้นทันที "ไม่รู้จักมารยาทสังคมหรือไง ให้เกียรติคนอื่นนะเป็นมั้ย!" ทั้งสองจ้องตากันเขม็ง จากนั้นก็ตวาดใส่กันไปมาจนเหนื่อยหอบ

ระหว่างที่กำลังทะเลาะกันเสียงดังอยู่นั้นเอง เยี่ยนซือเฉิงก็เอ่ยขึ้น "ใช่องค์หญิงหรือไม่พะยะค่ะ" เมื่อเทียบกับเสียงทะเลาะกันในขณะนั้น เสียงพูดของเยี่ยนซือเฉิงแผ่วเบาจนแทบไม่ได้ยิน ทว่าหลี่หยวนหยวนก็ยังได้ยิน นางจึงพยักหน้าพลางตอบว่า "ข้าเอง เชียนหนิง"

เชียนหนิงคือนามรองของหลี่หยวนหยวน คนที่รู้นามนี้ของนางนั้นมีน้อยมากจนนับนิ้วได้ หนึ่งในนั้นมีเยี่ยนซือเฉิงรวมอยู่ด้วย

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงได้ยินก็อึ้งไป การที่ทั้งสองนิ่งเงียบไปเช่นนั้นดูประหลาดมาก โดยเฉพาะเมื่ออีกสองคนที่อยู่ในห้องกำลังทะเลาะกันหน้าดำหน้าแดง

คิดไม่ถึงจริง ๆ...เดิมเขาคิดว่าจุดจบของการตกหน้าผาลงมาขณะที่กำลังต่อสู้กันชุลมุนนั้นย่อมหนีไม่พ้นความตาย แต่กลับกลายเป็นว่าทั้งสองได้มาพบกันในร่างใหม่อย่างน่าตกใจ...ชะตาชีวิตของคนเรานั้นไม่อาจคาดคะเนได้จริง ๆ

เยี่ยนซือเฉิงรีบทรุดกายลงที่พื้น นักศึกษาชายที่อยู่ข้างเขากำลังทะเลาะกับอีกฝ่ายอย่างเมามัน จึงไม่ทันได้สังเกต เมื่อหันมาอีกครั้งก็เห็นเยี่ยนซือเฉิงคุกเข่าอยู่กับพื้นแล้ว ทั้งยังโขกศีรษะกับพื้นพลางพูดว่า "กระหม่อมบกพร่องในหน้าที่ ขอพระองค์ทรงลงทัณฑ์"

สองคนที่กำลังทะเลาะกันอยู่ถึงกับอึ้งไปทันที พวกเขาอ้าปากค้าง มองไปที่เยี่ยนซือเฉิง

เสียงของเยี่ยนซือเฉิงเบามาก สองคนนั้นจึงได้ยินคำพูดของเขาเมื่อครู่ไม่ชัด แต่แค่กิริยาท่าทางของเขาก็เพียงพอที่จะทำให้คนอื่นตกตะลึงได้แล้ว

โจวฉิงถอยหลังไปก้าวหนึ่ง "ทำ...ทำอะไรน่ะ ไหว้เจ้าเหรอ!"

นักศึกษาชายที่อยู่ข้างเยี่ยนซือเฉิงก็ตกใจไม่น้อยเช่นกัน เขารีบนั่งยองๆ เพื่อประคองเพื่อนให้ลุกขึ้น "เยี่ยนซือเฉิง อย่ามาอำให้ตกใจสิ! นี่ล้มหัวฟาดจนสมงสมองไปหมดแล้วเหรอ"

เยี่ยนซือเฉิงยังคงคุกเข่าอยู่กับพื้น ไม่ขยับตัวแม้แต่น้อย มีเพียงหลี่หยวนหยวนซึ่งนั่งอยู่บนเตียงเท่านั้นที่ไม่ได้แสดงอาการตกใจแต่อย่างใด เพียงเอ่ยเสียงเรียบว่า "ลุกขึ้นเถอะ" โจวฉิงมองหลี่หยวนหยวนด้วยความตื่นตกใจกว่าเดิม พลางคิดในใจว่า *ยายนี่กลายเป็นคนนิ่งตั้งแต่เมื่อไหร่...จู่ๆ มีผู้ชายมาคุกเข่าตรงหน้า แต่กลับยังทำหน้านิ่ง แถมบอกให้เขา...*

ลุกขึ้นเถอะ?

ยายนี่ทำฟอร์มอะไรอยู่นะ...

ทว่าสิ่งที่น่าตกใจที่สุดคือ เมื่อเยี่ยนซือเฉิงได้ยินคำพูดนี้ เขาก็ลุกขึ้นแล้วยืนก้มหน้านิ่งโดยไม่พูดอะไรอีกเลย และดูเหมือนเขาจะไม่รู้สึกตัวด้วยว่าแผลบนหน้าผากตัวเองยังมีเลือดไหลอยู่ เขาไม่ยกมือขึ้นเช็ดเลือดด้วยซ้ำ

ส่วนอีกสองคนที่เหลือต่างก็ตะลึงจนพูดไม่ออกไปแล้ว

ประตูห้องคนไข้เปิดออกอีกครั้ง หมอประจำโรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยเดินเข้ามาด้วยท่าทีเอื่อยเฉื่อย "นักศึกษา หลบหน่อย มาทำแผลได้แล้ว"

เมื่อหมอเอาผ้าพันแผลพันที่หน้าผากของเยี่ยนซือเฉิงเรียบร้อยแล้ว ก็เดินออกไปด้วยท่าทีเอื่อยเฉื่อย นักศึกษาชายมองเยี่ยนซือเฉิงด้วยความเป็นห่วง จากนั้นก็มองโทรศัพท์มือถือของตัวเอง "เฮ้ย บ่ายนี้ฉันมีเรียน ต้องไปก่อนละ นายไม่เป็นไรแน่นะ"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า นักศึกษาชายจึงเดินออกจากห้องไปอย่างละล้าละลัง ไม่นานก็มีเสียงดังขึ้นจากในกระเป๋าของโจวฉิง เธอหยิบวัตถุสีดำทรงสี่เหลี่ยมออกมา แล้วพูดใส่วัตถุนั้น สุดท้ายก็ตะโกนเสียงดังว่า "ฉันไปเดี๋ยวนี้แหละ ยายปีศาจจะเช็กชื่ออีกแล้ว!" โจวฉิงรีบคว้ามือถือพลางหิ้วกระเป๋า เธอตบขาหลี่หยวนหยวนสองสามที "ฉันไปเรียนก่อนนะ เธอรอฉันมารับหลังเลิกเรียนนะ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าอย่างว่าง่าย

เมื่อภายในห้องสงบลง เหลือเพียงหลีหยวนหยวนกับเยียนซือเฉิงตามลำพัง เยียนซือเฉิงจึงเดินมาหยุดที่ข้างเตียงของหลีหยวนหยวนด้วยท่าทีเคารพนบนอบ

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง หลีหยวนหยวนจึงเอ่ยถามขึ้น "ซือเฉิง เจ้ารู้หรือไม่ ที่นี่คือที่ใด"

เยียนซือเฉิงส่ายหน้า "กระหม่อมหารู้ไม่"

หลีหยวนหยวนเงียบไปครู่หนึ่ง "ซือเฉิง หาคันฉ่องมาให้ข้าที"

เยียนซือเฉิงอึ้งไปทันใด แม้ในใจจะสงสัย แต่ความสงสัยนั้นกลับถูกจิตใต้สำนึกของตนกดข่มเอาไว้ เขาจึงตรงไปปฏิบัติตามคำสั่งทันที และพบสิ่งที่คล้ายคันฉ่องทรงกลมบานหนึ่งที่หัวเตียงในห้องข้าง ๆ เมื่อมองเห็นเงาตนเองในนั้น เยียนซือเฉิงพลันอึ้งไป เขาตกใจที่เห็นรูปโฉมของตนในยามนี้ ทั้งยังตกใจที่เงาสะท้อนในคันฉ่องบานนี้...*ช่างชัดเจนยิ่งนัก* เขาจึงอดส่องคันฉ่องต่ออีกครู่ไม่ได้ แต่ครั้นตระหนักได้ว่าหลีหยวนหยวนกำลังรออยู่ จึงรีบเช็ดฝุ่นที่เกาะอยู่บนคันฉ่องเล็กน้อยออก จากนั้นก็นำไปให้หลีหยวนหยวน

"องค์หญิง สิ่งนี้หาใช่คันฉ่องทองเหลืองไม่ หากแต่ชัดเจนเสียยิ่งกว่า"

หลีหยวนหยวนรับคันฉ่องมา แล้วมองภาพสะท้อนของคนในคันฉ่องนั้น นางชำเลืองมองซ้ายทีขวาที จากนั้นก็หยิกเนื้ออูม ๆ ที่คางสองชั้นของตนเอง ดึงหางตาเรียวยาว แล้วเอานิ้วเขี่ยริมฝีปากน้อย ๆ ที่ถูกเนื้ออันอวบอิ่มบนใบหน้าดุนออกมาจนสวยได้รูปพอดี สุดท้ายนางก็ยิ้มอย่างพึงพอใจ

นี่สิจึงจะเรียกว่าโฉมสะคราญล่มเมือง!

หากนางกันคิ้วหนาคู่นี้ให้โค้งเรียวได้รูป แต้มชาดสักหน่อย แล้วติดดอกหมู่ตานดอกโตสีแดงบนศีรษะ เพียงเท่านี้ก็งามจนผู้อื่นไม่อาจละสายตาแล้ว

หลีหยวนหยวนคิด *ไม่ว่าที่ผ่านมาข้าจะเผชิญสิ่งใดมา และภายหน้าข้าจะต้องพบเจอสิ่งใดบ้าง ไม่ว่าบัดนี้ข้าจะมาอยู่ที่ใด และภายหน้าต้องไปยังแห่งหนใด ทว่ายามนี้ข้าได้ครอบครองเรือนร่างอันอวบอิ่มงดงาม เพียงเท่านี้ข้าก็ไม่มีสิ่งใดต้องเสียดายอีกแล้ว*

สวรรค์ทรงเมตตา ประทานโอกาสให้นางกลับมาเกิดเป็นมนุษย์อีกครา ทั้งยังทำให้ความปรารถนาที่นางเฝ้าถวิลหามาตลอดเป็นจริง เช่นนี้แล้ว

หลี่หยวนหยวนจะไม่ยินดีได้อย่างไร

"ซือเฉิง" หลี่หยวนหยวนเอ่ย "ตกจากหน้าผาก็ดีไม่น้อยทีเดียว"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป "องค์หญิง?"

ครั้นเห็นตัวเองยิ้มในคันฉ่อง ดวงตาคู่นั้นถูกเนื้อรอบดวงตาบดบังเสียจนกลายเป็นรูปจันทร์เสี้ยวเรียวเล็ก หลี่หยวนหยวนก็ยิ่งยินดีราวกับมีบุปผาผุดบานในใจ "เจ้าก็รู้ว่าพระบิดาไม่ทรงโปรดที่ข้าผอมแห้งอ่อนแอมาโดยตลอด พระองค์จึงทรงส่งข้าไปอภิเษกสมรสกับเชื้อพระวงศ์แห่งเป่ยหรง[๑] ระหว่างทางกลับถูกกองโจรไล่ล่าสังหาร ข้ายิ่งคิดยิ่งแค้นเคืองร่างกายผ่ายผอมของตนที่ทำให้เจ้าต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย ทว่าบัดนี้สถานการณ์เปลี่ยนไปในทางที่ดีแล้ว ข้าไม่ต้องกลัดกลุ้มว่าจะต้องเดินทางไปเสกสมรสยังแดนไกลอีกต่อไป ทั้งยังได้ครอบครองร่างกายอันแข็งแรงและงดงามเช่นนี้อีก"

เยี่ยนซือเฉิงนิ่งไม่เอ่ยคำ

"ตอนที่ตกหน้าผา ข้าน่าจะสิ้นใจไปแล้วคราหนึ่ง เจ้าของร่างทั้งสองนี้ก็คงจะ...ดังนั้นการได้กลับมามีชีวิตอีกครายอมนับเป็นโอกาสที่สวรรค์ประทานให้ ข้าจึงอยากใช้ชีวิตต่อไปให้ดีแทนเจ้าของร่างเดิมในดินแดนใหม่นี้ ข้าจะละทิ้งราชทินนามองค์หญิง 'จิ้งอาน' ที่พระบิดาพระราชทานให้ จะใช้ชีวิตต่อไปให้ดีและเป็นตัวของตัวเอง ดังนั้น เราจะให้ผู้อื่นล่วงรู้สถานะของเรามิได้ แม้จะไม่รู้ว่าที่นี่คือที่ใด แต่ยังโชคดีที่ข้ายังจดจำชื่อของคนที่นี่ได้ คงไม่มีผู้ใดระแคะระคายสักระยะหนึ่ง ซือเฉิง เจ้าคิดเห็นเช่นไร"

ครั้นได้ยินหลี่หยวนหยวนถามดังนั้น เยี่ยนซือเฉิงจึงสะกดอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดไว้ "กระหม่อมคิดเห็นเช่นเดียวกับพระองค์ แม้จะไม่รู้จักสิ่งที่ได้พบเห็นทั้งหมด แต่เมื่อได้พบเจอคนอื่นๆ ก็ยังรู้ชื่อของพวกเขา กระหม่อมจะเร่งสืบเสาะนิสัยใจคอของเจ้าของร่างเดิมนี้โดยเร็วที่สุด เพื่อมิให้ผู้อื่นผิดสังเกต"

"มิใช่" หลี่หยวนหยวนเอ่ย "ข้ากำลังถามเจ้า ซือเฉิง เจ้าคิดเห็นเช่นไร

---

[๑] หรือ "ชานหรง" คือชนเผ่าเลี้ยงสัตว์เร่ร่อนโบราณกลุ่มหนึ่งของกลุ่มชาติพันธุ์ชยงหนูในยุคซุนชิว (๗๗๐ - ๔๗๖ ปีก่อนคริสต์ศักราช) ใช้ชีวิตอยู่บนภูเขาเยียนชานทางตอนเหนือของมณฑลเหอเป่ยในปัจจุบัน ต่อมาชื่อนี้ใช้เป็นคำกว้างๆ สำหรับเรียกชนกลุ่มน้อยที่อาศัยอยู่ทางตอนเหนือ

กับที่แห่งนี้"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไปครู่หนึ่ง พลันคุกเข่าลง "กระหม่อมเป็นองครักษ์ในพระองค์ ไม่ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่ใด ซือเฉิงย่อมต้องอยู่ที่นั่น" เยี่ยนซือเฉิงกล่าวตอบอย่างนบนอบเชื่อฟัง

หลี่หยวนหยวนอดคิดถึงคำพูดที่ดังอยู่ข้างหูขณะกำลังตกลงจากหน้าผาไม่ได้ ทั้งที่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่เหมาะสม ท่ามกลางสายลมหนาวเหน็บ นางได้ยินเยี่ยนซือเฉิงพูดว่า

"หากไร้ซึ่งองค์หญิง ชีวิตของซือเฉิงย่อมไร้ความหมาย"

ทั้งสองอยู่ด้วยกันมานานปี หลี่หยวนหยวนจึงรู้ว่า หากเทียบกับน้ำเสียงที่เยี่ยนซือเฉิงพูดคุยกับนางตลอดระยะเวลาสิบสามปีที่เขาปฏิบัติหน้าที่คุ้มกันนางมา รวมทั้งน้ำเสียงเคารพนบนอบในยามนี้ นั่นเป็นเพียงคราเดียวที่เยี่ยนซือเฉิงเอ่ยถ้อยคำข้างหูนางด้วยน้ำเสียงที่กลั่นกรองออกมาจากอารมณ์ความรู้สึกของเขาจริง ๆ หรือนั่นอาจเป็นเพียงอารมณ์ความรู้สึกชั่ววูบที่เกิดขึ้นขณะอยู่ระหว่างความเป็นความตาย...

ระหว่างความเป็นกับความตาย...

หลี่หยวนหยวนมองไปยังหัวหน้าราชองครักษ์ผู้กำลังก้มศีรษะ ทันใดนั้นนางก็รู้สึกว่า การกระทำของเยี่ยนซือเฉิงยังน่าซาบซึ้งใจเสียยิ่งกว่าถ้อยคำนั้นของเขา ทว่าเหตุใดก่อนหน้านี้นางจึงรู้สึกเพียงว่า...

การที่เขาทำเช่นนั้นก็เป็นเรื่องสมควรแล้ว?

หลี่หยวนหยวนไตร่ตรองอยู่ครู่หนึ่ง ครั้นได้ยินเสียงคนเดินอยู่นอกห้องจึงบอกให้เยี่ยนซือเฉิงลุกขึ้น ขณะที่หันกลับมาเหลือบมองตัวเองในกระจกนางก็เริ่มสำรวจใบหน้าของตนอย่างละเอียดอีกครั้ง ครู่ต่อมานางก็ลืมเรื่องที่ตนกำลังครุ่นคิดเมื่อครู่จนหมดสิ้น

๓



หลังเลิกเรียน โจวฉิงมารับหลี่หยวนหยวน เธอเดินไปพลางหันกลับไปมองตลอดทาง สุดท้ายก็ทนไม่ไหว ต้องดึงหลี่หยวนหยวนมากระซิบถาม "ทำไมหมอนี่เดินตามเรามาตลอดเลย ตอนอยู่ที่โรงพยาบาลเธอไปทำอะไรเขาเหรอ"

หลี่หยวนหยวนหันไปมองเยี่ยนชือเฉิงแวบหนึ่ง ก็เห็นเขาคอยสอดส่ายสายตามองทุกคนที่เดินผ่านตัวนางไป แม้ยามนี้เขาจะไม่มีดาบติดกาย แต่ก็ยังเอามือวางไว้ที่เอวตามความเคยชิน ท่าทางของเขาในเวลานี้ไม่ต่างจากตอนที่เขาคอยคุ้มกันนางขณะไปเดินเที่ยวเล่นในวันชีชี* ของทุกปีที่ผ่านมา

หลี่หยวนหยวนหันกลับมา "เป็นเรื่องปกติ" นางตบที่มือโจวฉิงเบา ๆ เป็นการปลอบ "มิต้องตระหนกไป"

โจวฉิงอึ้งไปครู่หนึ่ง "พูดเป็นคนโบราณไปได้ ฟังแล้วขนลุกชะมัด วันนี้เธอเป็นอะไรไปเนี่ย"

หลี่หยวนหยวนไม่ตอบอะไรอีก พลางเดินตามโจวฉิงเข้าไปในอาคารแห่งหนึ่ง ขณะที่กำลังจะเลี้ยวขึ้นบันได จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงป้าคนหนึ่งตะโกนมาจากด้านหลังว่า "นี่ นักศึกษาชายคนนั้นน่ะ เข้ามาในหอพักนักศึกษาหญิงไม่ได้นะ!"

---

*ตรงกับวันขึ้น ๗ ค่ำ เดือน ๗ ตามปฏิทินจันทรคติของจีน ตามตำนานเล่าว่าวันนี้เป็นเพียงวันเดียวในรอบปีที่หนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้าซึ่งเป็นคู่รักกันจะได้มาพบกัน จึงได้มีการเฉลิมฉลองกันในวันดังกล่าว และถือว่าเป็นวันแห่งความรักของชาวจีน

เสียงตะโกนนั้นทำให้ทั้งสามคนหยุดกึกอยู่กับที่

เมื่อหลี่หยวนหยวนหันกลับไปมองก็พบว่า เยี่ยนซือเฉิงถูกป้าคนหนึ่งขวางอยู่ที่หน้าประตูอาคาร ส่วนโจวฉิงก็จ้องเยี่ยนซือเฉิงด้วยสายตาไม่อยากเชื่อ "เขาประสาทรึเปล่า นี่จะตามเราเข้ามาในหอด้วยเหรอ"

ป้าคนนั้นตะโกนไล่เยี่ยนซือเฉิงเป็นวรรคเป็นเวร แต่เขากลับไม่สนใจแม้แต่น้อย เอาแต่จ้องไปยังหลี่หยวนหยวน

หลี่หยวนหยวนเข้าใจความหมายที่เขาสื่อทางสายตา เขากำลังบอกว่า *หากองค์หญิงมีพระประสงค์ กระหม่อมสามารถจับนางโยนทิ้งได้ทันที*

หลี่หยวนหยวนสายหน้า แล้วถามโจวฉิงทันทีว่า "คืนนี้ ข้าต้องพัก...เอ่อ ในหอพัก? ทุกคนพักในหอพักทั้งหมดเลยหรือ"

โจวฉิงอึ้งไป เดิมเธอกำลังมองเยี่ยนซือเฉิงอย่างประเมิน เมื่อได้ยินคำถามนี้ถึงกับหันขวับกลับมามองหลี่หยวนหยวนด้วยสายตาตื่นตะลึง "ไม่งั้นจะไปอยู่ไหนล่ะ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า แล้วกล่าวกับเยี่ยนซือเฉิงว่า "คืนนี้ข้าจะพักที่นี่ เจ้าก็ไปพักที่หอพักของเจ้าเสีย"

แววตาของเยี่ยนซือเฉิงวูบไหวเล็กน้อย เขาขยับปากเหมือนจะเอ่ยคำทว่าสุดท้ายกลับก้มหน้า พลางเดินออกจากหอพักนักศึกษาหญิงไปด้วยท่าทางเคารพนบนอบ โจวฉิงขยี้ตาสองสามครั้ง แล้วมองหลี่หยวนหยวนด้วยสายตานับถือกลายๆ "แหม นี่พวกเธอกำลังแสดงละครเวทีอยู่เหรอ เขาเชื่อฟังเธอขนาดนี้เชียว? พวกเธอเพิ่งรู้จักกันไม่ใช่เหรอ"

"รู้จักกันมานานปีทีเดียว" โจวฉิงมองหลี่หยวนหยวนด้วยความประหลาดใจ หลี่หยวนหยวนรีบพูดแก้ว่า "รู้สึกราวกับรู้จักกันมานานปี...เขาหน้าตาคล้ายกับพี่ชายที่เป็นญาติห่างๆ คนหนึ่งของข้ายิ่งนัก"

ที่จริงแล้ว หากลำดับญาติกันจริงๆ เยี่ยนซือเฉิงก็นับว่าเป็นญาติห่างๆ คนหนึ่งของหลี่หยวนหยวน ทว่าเป็นความสัมพันธ์ที่ห่างมาก จนแทบจะไม่ต้องนับญาติกันเสียด้วยซ้ำ ระหว่างทั้งสองมีความสัมพันธ์เป็นองค์หญิงกับองครักษ์ ดังนั้นหากจะกล่าวให้ถูกต้อง ย่อมต้องเป็นความสัมพันธ์ระหว่างนายกับบ่าว

จึงจะถูก

หากไร้ซึ่งความสัมพันธ์ดังกล่าว ชาตินี้เขาคงไม่มีวันได้พบหน้าองค์หญิงแม้เพียงครั้ง

เยี่ยนซือเฉิงยืนรอเงียบ ๆ อยู่นอกหอพักนักศึกษาหญิง เฉกเช่นวันวานที่หลี่หยวนหยวนเข้าไปในวัง ส่วนเขาก็คอยอยู่ข้างนอก รอคอยให้นางออกมาและคอยดูแลความปลอดภัยให้นาง...

เมื่อหลี่หยวนหยวนขึ้นไปบนหอพักแล้วจึงนึกขึ้นได้ว่า ไม่มีใครนำทางเยี่ยนซือเฉิง แล้วเขาจะหาหอพักของตนเองเจอได้อย่างไร นางมองลงไปข้างล่างจากระเบียงห้อง ก็เห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงยังยืนอยู่ข้างล่างหอพักจริง ๆ ขณะที่นางกำลังจะลงไปข้างล่าง รูมเมทอีกคนก็เปิดประตูห้องเข้ามา

หลี่หยวนหยวนยิ้มน้อย ๆ "สวัสดี จิ้งหนิง"

จางจิ้งหนิงอึ้งไปเล็กน้อย "เอ่อ หวัดดี" เธอวางกระเป๋าลง ยกน้ำบนโต๊ะขึ้นดื่มอีกหนึ่ง ยิ้มพลางถามว่า "หลี่หยวนหยวน ทำไมวันนี้เธอสุภาพจังหัวกระแทกพื้นจนเพี้ยนไปแล้วเหรอ"

"ไม่..." หลี่หยวนหยวนรีบจำใส่ใจไว้ว่า เวลาพูดคุยกับคนที่นี่ไม่ต้องพูดจาสุภาพมากนัก

โจวฉิงซึ่งอยู่ข้าง ๆ พูดแทรกขึ้น "เฮ้อ ฉันว่าที่เธอไปซ้อมละครเวทีอะไรนั่นน่ะ เป็นเพราะเธอชอบนายจางหนานนั่นใช่มั้ย"

"เอ่อ?" หลี่หยวนหยวนอึ้งไป

จางหนานคือผู้ใดกัน ในความทรงจำ...ไม่มีชื่อนี้อยู่นี่นา...

จางจิ้งหนิงรับลูกต่อ "ก็นั่นสิ นายนั่นน่ะรังแกเธอขนาดนี้แล้ว เธอเลิกไปแสดงเถอะ บอกฉันมาว่าคืนนี้พวกเธอซ้อมที่ไหน เดี๋ยวเราสองคนจะไปสั่งสอนเขาให้เอง!"

ข้า...ไม่รู้ว่าคนพวกนั้นซ้อมที่ใด...

"พอเลย หลินเสี่ยวเมิ่งก็อยู่ที่นั่นด้วยนะ ถ้าเธอไปต้องทะเลาะกับยายนั่นก่อนแน่"

หลินเสี่ยวเมิ่งนี่ใครอีกเล่า

"หึ ยายปี้ฉือ[๒]นั่น ฉันจะตัดลิ้นมันให้ได้สักวัน คอยดูสิ"

แล้ว"สระมรกต" คือสิ่งใด!

หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่ามีเหงื่อผุดเต็มหน้าผาก สถานการณ์เวลานี้ยังน่าตื่นกลัวเสียยิ่งกว่ายามที่ถูกพระบิดาทรงตำหนิเสียอีก ระหว่างที่ฟังเด็กสาวสองคนคุยกันอย่างออกรส นางก็ได้ยินถ้อยคำมากมายที่ตนไม่เข้าใจ ทั้งยังมีชื่อคนอีกหลายคนที่สองคนนั้นพูดถึงด้วย หลี่หยวนหยวนค่อย ๆ ลุกขึ้นยืน นางเปิดประตูห้องแล้วแอบย่องออกไปเงียบ ๆ

เมื่อเดินลงมาถึงชั้นล่างก็รีบวิ่งไปหาเยี่ยนซือเฉิงที่ยืนอยู่

ครั้นเห็นหลี่หยวนหยวนวิ่งมาด้วยท่าทีร้อนรน เยี่ยนซือเฉิงพลันรู้สึกใจหาย เขารีบเดินเข้าไปหานาง แต่แล้วก็ได้ยินนางบอกว่า "มิควรพำนักอยู่ที่นี่นาน"

เยี่ยนซือเฉิงมีสีหน้าเคร่งเครียดทันที "ผู้ใดคิดร้ายต่อองค์หญิง"

หลี่หยวนหยวนตอบด้วยสีหน้าเรียบนิ่งว่า "ข้าจะถูกพวกเขาจับได้"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไปครู่หนึ่ง

หลี่หยวนหยวนเดินนำหน้าไป ครั้นเดินไปได้ไม่กี่ก้าวนางก็หยุดยืน หากเดินต่อ นางจะเดินไปที่ใดเล่า นอกจากที่นี่แล้ว ดูเหมือนว่านางก็ไม่รู้จักที่อื่นใดที่พอจะใช้พักพิงได้ชั่วคราว

ขณะที่กำลังลังเลอยู่นั้นเอง จู่ ๆ ก็มีเสียงทักทายจากด้านหน้า "เยี่ยน-ซือเฉิง" คนที่ทักนั้นคือนักศึกษาชายที่พาเยี่ยนซือเฉิงไปส่งโรงพยาบาลวันนี้ "นึกว่ากลับไปแล้วซะอีก ทำไมมาที่เขตหอพักล่ะ" ถามจบ เขาก็หันไปมองด้านข้าง "ยายอ้วน?"

หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่านี่เป็นการเอ่ยชมกันอย่างตรง ๆ นางเอาผมทัดหูพลางยิ้มรับคำชมนี้ "ขอบคุณ"

มุมปากของนักศึกษาชายคนนั้นกระตุกทีหนึ่ง เขามองนางด้วยสายตา

---

[๒] คำสแลงในอินเทอร์เน็ต เป็นคำทับศัพท์ของคำว่า bitch ในภาษาอังกฤษ ถ้าแปลตรงตัวจะแปลว่า สระมรกต (碧池)

ประหลาด จากนั้นก็ละความสนใจจากนางทันที หันไปตบแขนเยี่ยนซือเฉิงสองสามทีพลางพูดว่า "นายไม่เป็นไรแล้วใช่มั้ย ดีเลย นี่ฉันกำลังช่วยแฟนขนของอยู่ ไป ไปช่วยฉันหน่อย" เขาดึงเยี่ยนซือเฉิงครั้งหนึ่ง แต่กลับรู้สึกว่าตัวเองกำลังดึงท่อนเหล็ก เพราะมันหนักอึ้งและไม่ขยับเขยื้อนเลยแม้แต่น้อย

"ลู่เฉิงอวี่" เยี่ยนซือเฉิงพูดกับนักศึกษาชายคนนั้น "เมื่อครู่เจ้าบอกว่าให้ข้ากลับไป? ข้าไม่ได้พักที่หอพักหรือ"

"ก็ใช่น่ะสิ สองวันก่อนนายย้ายไปเช่าห้องอยู่นอกมหาวิทยาลัยแล้วไง" ลู่เฉิงอวี่มองเยี่ยนซือเฉิงด้วยสายตาประหลาด "นี่นายสมองเสื่อมไปแล้วจริง ๆ เหรอ"

เมื่อได้ยินลู่เฉิงอวี่พูดเช่นนั้น เยี่ยนซือเฉิงก็เริ่มจำได้คลับคล้ายคลับคลา ทว่าความทรงจำส่วนนั้นยังเลือนรางอยู่มาก เขาลองถามหยั่งเชิง "ข้าจำได้ เขตห้องชุดเสวียฝูหยวน ห้องหมายเลขสอง ชั้นสาม อาคารหนึ่งใช่หรือไม่"

ลู่เฉิงอวี่ประหลาดใจกว่าเดิม "ไม่ใช่ห้องเลขที่หนึ่ง ชั้นสอง อาคารสามหรอกเหรอ" เขาอึ้งจนแทบพูดไม่ออก "นี่นายไปเช็กสมองที่โรงพยาบาลหน่อยมั้ย"

เยี่ยนซือเฉิงจดจำสถานที่พักของตนเอาไว้ เขาลูบศีรษะของลู่เฉิงอวี่โดยเลียนแบบท่าทางจากนักศึกษาชายที่กำลังหยอกล้อแฟนสาวอยู่ข้าง ๆ เขา "ข้าล้อเล่นน่ะ" พูดจบเขายังขยิบตาซ้ายให้ทีหนึ่งด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ข้าขอลาไปก่อน"

เขารีบเดินนำหลี่หยวนหยวนไปจากที่นั่น ปล่อยให้ลู่เฉิงอวี่ยืนอึ้งขนลุกซู่อยู่ตรงนั้น "อะไรของมันวะ เล่นหูเล่นตากับฉันด้วย! เวรเอ๊ย! นี่รู้มั้ยว่าตัวเองกำลังทำอะไร! ไอ้บ้าเอ๊ย! ขนลุกไปหมดทั้งตัวแล้วเนี่ย!"

หลี่หยวนหยวนหันกลับไปมอง "ซือเฉิง ดูเหมือนคนผู้นั้นกำลังด่าทอเจ้าอยู่"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้าสองสามที "กระหม่อมจะต้องศึกษาอากัปกิริยาของคนที่นี่ให้ถ่องแท้ จึงจะแสดงออกได้อย่างเหมาะสม" ในเมื่อองค์หญิงต้องการใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ เขาย่อมต้องรีบทำความเข้าใจกฎเกณฑ์ของที่นี่โดยเร็วที่สุด จะต้องปรับตัวให้เข้ากับคนที่นี่ให้เร็วกว่าหลี่หยวนหยวน และทำความ

เข้าใจโลกมิตินี้อย่างลึกซึ้ง เพราะนี่เป็นหนทางเดียวที่จะทำให้เขาสามารถอารักขาองค์หญิงได้ดียิ่งขึ้น เยี่ยนซือเฉิงเอ่ยขึ้นด้วยความเคารพว่า "องค์หญิงต้องตกพระทัยเพราะกระหม่อม โปรดทรงอภัย"

"ไม่เป็นไร"

ในที่สุดทั้งสองก็หาห้องชุดที่เช่าไว้นอกมหาวิทยาลัยจนเจอ แต่เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเปิดประตูห้องเข้าไป เขาก็ต้องโมโหหน้าเขียวทันที

ที่หน้าประตูมีรองเท้าวางระเกะระกะเต็มไปหมด พื้นห้องสกปรกเสียจนเป็นรอยกระดำกระด่าง หลี่หยวนหยวนก้าวเข้าไปในห้องด้วยความระมัดระวัง แต่ท่อนแขนที่ใหญ่กว่าเมื่อก่อนมากไปเกี่ยวกับราวแขวนเสื้อแบบตั้งทางด้านข้างเข้า ราวแขวนเสื้อไม่ได้ล้มลงมา แต่ผ้าชิ้นหนึ่งบนนั้นตกลงมาบนศีรษะนาง เมื่อหยิบมาดูก็พบว่า มันคือกางเกง...รูปทรงสามเหลี่ยม...

แม้จะไม่เคยเห็นวัตถุเช่นนี้มาก่อน แต่หลี่หยวนหยวนก็พอจะเดาได้ว่าต้องสวมมันไว้ที่ใด

ใบหน้าของนางพลันชืดและแดงในคราวเดียวกัน นางใช้นิ้วคีบกางเกงตัวนั้นไว้อย่างลังเลว่าจะโยนทิ้งไปหรือจะถือเอาไว้ สุดท้ายเยี่ยนซือเฉิงซึ่งยังโมโหหน้าเขียวอยู่ต้องคว้ากางเกงตัวนั้นมา แล้วโยนเข้าไปในห้องน้ำซึ่งอยู่ไม่ห่างจากประตูห้องมากนัก

หลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นมองเขา "ซือเฉิง...เหตุใดเจ้าจึงได้ชอบเอาเสื้อผ้าชั้นใน...มาแขวนไว้ข้างนอกเช่นนี้ ทำเช่นนี้หาดีไม่..."

เยี่ยนซือเฉิงเอามือคลึงหน้าผากด้วยความระอา "องค์หญิง นั่นมิใช่กระหม่อม..."

หลี่หยวนหยวนตบศีรษะตัวเองสองสามที *ข้าก็ลืมไปว่านี่เป็นห้องของเยี่ยนซือเฉิงคนเดิม*

นางเดินต่อเข้าไปด้านใน พลางกวาดตามองภายในโถงกลางนั้น เสื้อกับกางเกงทิ้งเรี่ยราดเต็มพื้น โต๊ะหนังสือรกรุงรัง บนโต๊ะวางสารพัดข้าวของระเกะระกะ มีเพียงวัตถุทรงสี่เหลี่ยมสีดำเมื่อมชิ้นหนึ่งที่วางเด่นอยู่ตรงกลาง ลักษณะคล้ายแท่นบูชา ไม่มีสิ่งอื่นใดวางทับอยู่บนนั้น ที่พื้นมีเบาะรองนั่ง

ขนาดใหญ่ กับโต๊ะเตี้ยทรงสี่เหลี่ยมจัตุรัสตัวหนึ่ง นอกจากนี้ ที่ผนังยังมีวัตถุทรงสี่เหลี่ยมสีดำเมื่อมเช่นเดียวกันแขวนอยู่ เพียงแต่มีขนาดใหญ่กว่าชิ้นที่วางอยู่บนโต๊ะมาก และของชิ้นสุดท้าย...

เตียงนอนหลังหนึ่ง

หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงหันไปมองเตียงนอนซึ่งมีอยู่เพียงหลังเดียวพร้อมกัน หลี่หยวนหยวนเหลียวซ้ายแลขวา ห้องนี้เล็กนัก มีเพียงโถงกลาง ส่วนห้องย่อยที่เหลือก็เป็นครัวกับห้องน้ำ นางครุ่นคิด *จะทำเช่นไรดี*

เยี่ยนซือเฉิงหันกลับไปแล้วเดินเข้าไปในครัว หลังจากกวาดตามองแล้วก็เอ่ยว่า "องค์หญิง กระหม่อมพักในนี้ได้"

หลี่หยวนหยวนยื่นหน้าเข้าไปมองในห้องครัว นางมุ่นคิ้วทันใด "คับแคบเช่นนี้หรือ"

"เพียงใช้เป็นที่พักผ่อน เท่านี้ก็เพียงพอแล้วพะย่ะค่ะ"

หลี่หยวนหยวนชี้ไปที่เบาะรองนั่งขนาดใหญ่ "มิเช่นนั้นเจ้า..."

เยี่ยนซือเฉิงคุกเข่าลงตั้งแต่นางยังพูดไม่จบ "ซือเฉิงมิอาจกระทำผิดจารีตเยี่ยงนั้นได้!"

"ถ้าเช่นนั้น...ก็ได้..."

หลี่หยวนหยวนนั่งลงที่เบาะรองนั่ง ไม่รู้ว่าตัวนางไปโดนสิ่งใดเข้า จู่ ๆ วัตถุสีดำเมื่อมที่แขวนอยู่บนผนังก็สว่างวาบขึ้น ทันใดนั้นก็มีชายศีรษะล้านวัยกลางคนคนหนึ่งปรากฏตัวขึ้นบนวัตถุนั้น "...ราชวงศ์ที่เราจะพูดถึงในวันนี้ นับว่าเป็นราชวงศ์ที่รุ่งเรืองที่สุดในประวัติศาสตร์ของเราเลยทีเดียว..."

หลี่หยวนหยวนตกใจมาก เยี่ยนซือเฉิงพุ่งเข้ามากันอยู่ตรงหน้าหลี่หยวน-หยวนอย่างรวดเร็ว

ทว่าไม่ว่าเยี่ยนซือเฉิงจะจ้องมองชายวัยกลางคนนั้นด้วยสายตาดุดันเพียงใด อีกฝ่ายก็ไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ แม้แต่น้อย ราวกับกำลังพูดกับตัวเอง หลี่หยวนหยวนคว้าเสื้อตัวหนึ่งมาขยำแล้วปาใส่ชายผู้นั้น

แต่ชายคนนั้นก็ยังคงพูดต่อไป

เยี่ยนซือเฉิงมุ่นคิ้วพลางเดินไปเคาะวัตถุทรงสี่เหลี่ยมนั้น

"มันคือสิ่งใด" หลี่หยวนหยวนถาม

"น่าจะคล้ายหนังเชิดกระมังพะย่ะค่ะ ไม่มีพิษภัยใดเป็นแน่" เยี่ยนซือเฉิงจ้องชายบนวัตถุประหลาดนั้น เขาเห็นปากของชายคนนั้นขยับไม่หยุด ชายคนนั้นเอ่ยถ้อยคำมากมาย แล้วจู่ๆ เยี่ยนซือเฉิงก็ต้องสะดุดกับถ้อยคำหนึ่งที่ว่า

"หากเอ่ยถึงราชวงศ์ถังอันยิ่งใหญ่ ก็ต้องย้อนเวลากลับไปหนึ่งพันกว่าปี"

หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงต่างตะลึงงัน

๕



หลี่หยวนหยวนนั่งทับขาบนพื้นด้วยสีหน้าเคร่งขรึม นางตั้งใจฟังคนในโทรทัศน์พูดจนไม่รู้ว่าเยี่ยนซือเฉิงเก็บกวาดห้องเสร็จตั้งแต่เมื่อไร

เยี่ยนซือเฉิงยืนเฝ้านางอยู่ที่ประตู เหมือนเมื่อก่อนที่เขาคอยอารักขาองค์หญิงอยู่ที่ลานตำหนัก แต่สิ่งที่ต่างไปคือ บัดนี้เขากำลังจ้องไปยังโทรทัศน์ด้วยสายตาลุกวาว เช่นเดียวกับหลี่หยวนหยวน

เมื่อจบรายการของชายวัยกลางคน โทรทัศน์ก็เริ่มฉายโฆษณาคั่น เมื่อโฆษณาจบลงก็เข้าสู่ช่วงเวลาละคร หลี่หยวนหยวนจ้องโทรทัศน์ไม่วางตา ก่อนที่ละครจะเริ่มฉาย แววตาของนางนิ่งและเฉียบคม เฉกเช่นยามสนทนากับเหล่าสนมในตำหนักฝ่ายใน แววตานั้นจดจ่อ คอยสังเกตทุกรายละเอียดที่เกิดขึ้นด้วยท่าทีนิ่งสงบ แม้จะปราศจากรอยยิ้ม ทว่าสีหน้ากลับอ่อนโยนยิ่งนัก เพื่อปกปิดอารมณ์ความรู้สึกภายใน

กระทั่งละครเริ่มฉาย เมื่อหลี่หยวนหยวนดูละครไปได้เพียงสิบนาทีเศษ นางก็ดื่มด่ำซาบซึ้งกับเรื่องราวในละคร นางตั้งใจดูละครมาก ทั้งยังหัวเราะตามมุกตลกของตัวละครในเรื่องด้วย

เยี่ยนซือเฉิงหันไปมองหลี่หยวนหยวนปราดหนึ่ง แต่นางกลับไม่รู้สึกตัวแม้แต่น้อย ยังคงดื่มด่ำกับเรื่องราวของตัวเอกในละคร แววตาของเยี่ยนซือเฉิงพลันอ่อนโยนเล็กน้อย *องค์หญิงทรงโปรดที่แห่งนี้* เขาคิดเช่นนี้ ดังนั้นเขาต้องรีบทำความเข้าใจและเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ของที่นี่โดยเร็วที่สุด

เยี่ยนซือเฉิงหันไปดูละครในโทรทัศน์อีกครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยเสียงเบาว่า "องค์หญิง กระหม่อมขอไปสำรวจดูบริเวณโดยรอบสักหน่อย"

"อืม ๆ ๆ ไปเถิด" หลี่หยวนหยวนจ้องโทรทัศน์พลางอมยิ้ม นางเอ่ยตอบเยี่ยนซือเฉิงอย่างส่ง ๆ ราวกับอยากให้เขาออกไปโดยเร็ว

เยี่ยนซือเฉิงรู้ดีว่านางไม่ชอบให้ผู้ใดรบกวนขณะที่กำลังใช้สมาธิจดจ่อกับสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เขาจึงรีบคว้ากุญแจห้อง แล้วเดินออกไปเงียบ ๆ

เวลาผ่านไปนาทีแล้วนาทีเล่า หลี่หยวนหยวนนั่งจ้องโทรทัศน์อยู่นาน นางนั่งทับขาอยู่กับพื้นจนหัวเข่าชาและปวดขาทั้งสองข้าง หลี่หยวนหยวนคิดในใจว่าบัดนี้นางไม่ได้อยู่ในต้าถังแล้ว อีกทั้งที่นี่ก็ไม่ใช่จวนองค์หญิง เมื่อนางเห็นคนในละครต่างนั่งกันตามสบาย นางจึงเลิกนั่งทับขา แล้วเหยียดขาตรงเสียอย่างนั้น ทว่าพอนั่งไปได้สักพักก็รู้สึกว่าไม่สบายหลังอีก ครั้นมองไปด้านหลังก็พบว่า *เบาะรองนั่งนี้มีพนักพิงนี่นา!* นางจึงเอนหลังพิงพนัก แล้วมือทั้งสองก็เลื่อนลงมาวางบนพุงพลุ้ยของตนเอง

เมื่อเอนหลังไปได้สักพัก นางก็รู้สึกว่ากิริยาของตนไม่เหมาะสมนัก จารีตประเพณีที่ยึดถือมานานปียังคอยควบคุมการกระทำของนางอยู่ ทว่าเมื่อกลับมานั่งท่าเดิมได้ไม่นาน นางก็รู้สึกว่าท่าเอนหลังนั้นสบายกว่า

ในเมื่อเยี่ยนซือเฉิงก็ไม่อยู่ ทั้งยังไม่มีใครคอยเฝ้ามองนางอยู่ด้วย...

หลี่หยวนหยวนกวาดตาทีหนึ่ง แล้วเอนหลังลงอีกครั้ง นางอุทานออกมาด้วยรู้สึกสบายตัว "อืม...นุ่มยิ่งนัก"

เมื่อนั่งเอกเขนกด้วยท่าทีเกียจคร้านเช่นนี้ หลี่หยวนหยวนก็พบว่า ทางซ้ายมือของนางมีถ้วยน้ำวางอยู่ ส่วนทางขวามือก็สามารถยื่นมือเข้าไปใต้เตียงได้ เมื่อยื่นมือเข้าไปก็คลำพบถุงพลาสติกสีขาวใบหนึ่ง เพียงแค่ออกแรงเล็กน้อย นางก็ดึงถุงใบนั้นออกมาได้ นางรู้สึกประหลาดใจเมื่อพบว่าในถุงนั้นมีขนมที่โฆษณาอยู่ในโทรทัศน์ด้วย!

ดวงตาของหลี่หยวนหยวนเป็นประกาย นางล้วงขนมออกมาจากถุงห่อหนึ่ง แต่เมื่อคิด ๆ ดูแล้วก็ใส่กลับเข้าไปในถุงตามเดิม ทว่าไม่นานนักโทรทัศน์ก็เริ่มฉายโฆษณาขนมชนิดนี้อีก หลี่หยวนหยวนจ้องไปที่ถุงพลาสติกใบนั้นอีก

กินแค่ห่อเล็ก ๆ ห่อเดียว คงไม่เป็นไรกระมัง

เมื่อฉีกซองขนมออก ก็มีชิ้นส่วนของซองขนมที่ต้องทิ้ง นางหันไปเห็นถังขยะใบหนึ่งวางอยู่ระหว่างเบาะรองนั่งกับเตียง นางออกแรงเพียงเล็กน้อยก็ยกฝาถังขยะขึ้นแล้วทิ้งขยะลงไป

เจ้าของห้องคนเดิมช่างจัดวางสิ่งของได้เหมาะเจาะนัก! เพียงแค่เอนหลังด้วยท่าที่สบายที่สุดแล้วขยับมือ ก็แทบจะทำทุกอย่างที่ต้องการได้

แต่ก่อนหลี่หยวนหยวนสุขภาพไม่ดี จึงมีอาหารที่กินไม่ได้มากมาย ทว่ายามนี้ในเมื่อได้เปลี่ยนร่างแล้ว นางจึงควบคุมตัวเองไม่อยู่และกินขนมห่อเล็กไปอีกหลายห่อ หลังจากกินขนมไปเยอะแล้วก็รู้สึกกระหายน้ำ จึงยกน้ำที่อยู่ทางซ้ายมือตนมาดื่ม พอดื่มหมดแล้วก็วางถ้วยน้ำไว้บนพุงตัวเองอย่างเกียจคร้าน เนื้อที่พุงหนุนถ้วยน้ำให้อยู่ในระดับความสูงที่พอเหมาะพอดี

แล้วหลี่หยวนหยวนก็อุทานออกมาด้วยรู้สึกสบายตัวอีกครั้ง

"ชีวิตเช่นนี้ช่างดีเหลือเกิน"

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงหิ้วถุงอาหารกลับมาถึงห้อง เขาก็เห็นหลี่หยวนหยวนแทบจะนอนอยู่บนเบาะรองนั่ง ขาทั้งสองของนางไขว้กัน มือซ้ายจับถ้วยน้ำให้ตั้งอยู่บนพุง ส่วนมือขวาล้วงขนมจากด้านข้าง นางเคี้ยวขนมกร้วม ๆ พลางอมยิ้มและจ้องไปที่โทรทัศน์

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไปจนลืมเรียกนาง

ประตูห้องซึ่งอยู่ด้านหลังของเยี่ยนซือเฉิงปิดเองดังปัง เมื่อได้ยินเสียงประตูปิด หลี่หยวนหยวนจึงหันไปมองอย่างไม่ใส่ใจ ครั้นเห็นเยี่ยนซือเฉิงยืนอึ้งอยู่ที่ประตู ตอนแรกนางยังไม่รู้สึกว่ามีสิ่งใดผิดปกติ กระทั่งผ่านไปสองสามอึดใจนางก็สะดุ้งอย่างแรง ถ้วยน้ำบนตัวเอียงกระเท่เร่ แล้วน้ำก็หกรดอกเสื้อจนเปียกชุ่ม ความเย็นทำให้หลี่หยวนหยวนต้องรีบลุกขึ้น พลางเอามือทั้งสองปัดที่หน้าอกเป็นพัลวัน

นางคิดไม่ถึงว่าเวลานี้ตนจะอ้วนกว่าเมื่อก่อนมาก พอใช้มือทั้งสองปัดที่หน้าอก หน้าอกของนางก็กระเพื่อมอย่างแรง น้ำที่หกทำให้เสื้อเปียกจนสีเสื้อแถบหนึ่งเข้มขึ้น หลี่หยวนหยวนรีบดึงกระดาษทิชชูจากบนโต๊ะเตี้ยมาเช็ดเสื้อ

เยี่ยนซือเฉิงค้อมกายแสดงความเคารพต่อหลี่หยวนหยวน เขาแสร้งทำเป็นไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น จากนั้นก็หันกลับแล้วเดินไปทางห้องครัว

เขาไม่เอ่ยถามหลี่หยวนหยวนแม้แต่ประโยคเดียว นี่ถือเป็นเรื่องผิดปกติ ทว่าหลี่หยวนหยวนในยามนี้ก็ไม่มีอารมณ์จะซักไซ้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่นนี้

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงหั่นผลไม้เสร็จและยกออกมาจากครัว เขาก็เห็นหลี่หยวนหยวนนั่งตัวตรงอยู่ข้างหน้าโต๊ะเตี้ย นางยังคงดูโทรทัศน์อยู่ สีหน้าท่าทางไม่ต่างไปจากปกติแม้แต่น้อย

"องค์หญิง" เยี่ยนซือเฉิงเองก็ไม่ได้มีท่าทีผิดแปลกไป เขารายงานเสียงเบาดังเช่นที่ผ่านมา "กระหม่อมได้ไปสำรวจบริเวณโดยรอบมาแล้ว นี่คือผลไม้ที่กระหม่อมซื้อมาจากตลาดแห่งหนึ่ง อยู่ถนนถัดออกไปสองสาย กระหม่อมลองชิมดูแล้ว สดอร่อยทีเดียว"

สายตาของหลี่หยวนหยวนจ้องไปยังผลไม้ที่หั่นเรียบร้อยแล้วบนโต๊ะ "ซือเฉิงซื้อมารึ ซื้ออย่างไรเล่า"

เยี่ยนซือเฉิงล้วงกระเป๋าเงินที่ทำจากหนังสีน้ำตาลอ่อนออกมาจากกระเป๋ากางเกง แล้วถวายหลี่หยวนหยวนด้วยท่าทางเคารพนบนอบ "ในวัตถุนี้มีเงินอยู่ไม่น้อย หากคาดคะเนจากการใช้จ่ายวันนี้ เงินในนี้เพียงพอให้องค์หญิงกับกระหม่อมใช้จ่ายได้อย่างสบายใจหนึ่งเดือนเศษ"

หลี่หยวนหยวนไม่ค่อยรู้เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ มาแต่ไหนแต่ไร นางจึงได้แต่พยักหน้าสองสามครั้ง "เจ้าเก็บรักษาไว้ให้ดีเถิด"

เยี่ยนซือเฉิงรับกระเป๋าเงินกลับมา ลุกขึ้นยืนแล้วเดินเข้าไปในครัว

บัดนี้ไม่มีพ่อครัว เยี่ยนซือเฉิงจึงจำต้องลงมือทำอาหารด้วยตนเอง เขายังไม่รู้ว่าอุปกรณ์จุดไฟของที่นี่ใช้อย่างไร จึงจำต้องเตรียมอาหารที่กินสด ๆ ได้ไม่กี่อย่าง ทั้งยังซื้ออาหารปรุงสำเร็จจากข้างนอกมาเพิ่มเติมสำหรับเป็นอาหารเย็นวันนี้

เขาลองชิมอาหารทีละอย่าง พลางคาดคะเนว่าหลี่หยวนหยวนจะชอบรสชาติของอาหารจานใดบ้าง หากคิดว่านางน่าจะไม่ชอบอาหารจานใด เขาก็จะวางอาหารจานนั้นไว้ในครัว ส่วนที่เหลือก็จะยกไปตั้งบนโต๊ะเตี้ย จัดเรียงไว้

ตรงหน้าหลี่หยวนหยวน

ขณะนั้นฟ้าเริ่มมืดแล้ว เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกผิดอย่างยิ่ง "องค์หญิงโปรดทรงอภัย วันนี้เวลากระชั้นชิด จึงมีอาหารเพียงแค่สามอย่าง..."

"ไม่เป็นไร" หลี่หยวนหยวนยังคงจ้องโทรทัศน์ เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเตรียมชามและตะเกียบให้เรียบร้อยแล้ว และกำลังจะถอยไปยืนด้านข้าง จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็เอ่ยขึ้น "วันนี้ซือเฉิงยุ่งวุ่นวายมาทั้งวัน คงจะเหนื่อยและหิวมาก มากินข้าวด้วยกันเถิด ที่นี่มีเพียงเจ้ากับข้าสองคน ไม่ต้องมากพิธี"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป

หลังจากที่ตระกูลของเขาล่มสลาย เขาก็ถูกขายเป็นทาสในจวนองค์หญิงตั้งแต่เยาว์วัย ต่อมาแม้เขาจะได้เป็นหัวหน้าราชองครักษ์ แต่ก็ยังมีสถานะเป็นทาสอยู่ดี คนนอกจึงไม่ค่อยให้เกียรติเขานัก ทว่าหลี่หยวนหยวนกลับปฏิบัติต่อเขาอย่างสนิทสนมมาตลอด สนิทสนมเสียจนบางครั้งทำให้เขารู้สึกว่าตนมิใช่เพียงทาสคนหนึ่ง หากแต่เป็นพี่ชายที่โตมาด้วยกันกับนาง เป็นคนในครอบครัวนาง

ทว่าเขาจะเป็นคนในครอบครัวขององค์หญิงได้อย่างไรเล่า เยี่ยนซือเฉิงเจียมเนื้อเจียมตัวมาตลอด มิกล้าก้าวล่วงแม้เพียงน้อย

"องค์หญิง อีกประเดี๋ยวซือเฉิงค่อยกินดีกว่า"

"ไปกินตอนนี้เถอะ" หลี่หยวนหยวนหัวเราะเบา ๆ "ซือเฉิง ท้องร้องแล้วละ"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไปเล็กน้อย พลันหน้าแดงด้วยความเขินอาย จากนั้นก็รีบไปกินข้าวในครัวตามคำสั่ง

เมื่อลองคิดดูอย่างถี่ถ้วน วันนี้เขายังไม่ได้กินอะไรเลยทั้งวัน มิน่าเล่าจึงหิว

ระหว่างที่กำลังล้างจาน เยี่ยนซือเฉิงก็ได้เรียนรู้ว่าจะเอาน้ำร้อนจากที่ใด นอกจากนี้เขายังทดลองใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ในห้องน้ำจนรู้ว่าจะอาบน้ำได้อย่างไร วันนี้ทั้งสองเหน็ดเหนื่อยมาทั้งวัน หลี่หยวนหยวนเหงื่อแตกไปทั้งตัว เยี่ยนซือเฉิงจึงบอกวิธีการใช้อุปกรณ์ต่าง ๆ ในห้องน้ำให้หลี่หยวนหยวน

แม้ว่าบ่ายวันนี้หลี่หยวนหยวนจะได้เห็นจากในโทรทัศน์แล้ว แต่นางก็ยังรู้สึกเหลือเชื่ออยู่ดี "ดึงออกมาก็จะมีน้ำร้อนให้ใช้เลยหรือ" ดูเหมือนนางจะตื่นเต้นมาก พลันยื่นมือไปดึงก๊อกฝักบัว คิดไม่ถึงว่าจะมีน้ำเย็นไหลซู่ลงมาเปียกศีรษะน้ำไหลลงมาโดยไม่ทันตั้งตัว หลี่หยวนหยวนเปียกจนหนาวสั่น พลางรีบกระโดดหลบไปด้านข้าง

"น้ำเย็น!" นางจ้องเยี่ยนซือเฉิงตาโต ท่าทางน่าสงสาร

ผมเผ้าที่เปียกชุ่มทำให้สภาพของหลี่หยวนหยวนดูไม่ได้

เยี่ยนซือเฉิงนึกขันเล็กน้อยทั้งที่ไม่ใช่เวลาอันควร แต่เมื่อเห็นหน้าอกที่เปียกชุ่มของนาง เสื้อผ้าแนบเนื้อจนทำให้เห็นรอยเสื้อชั้นในอย่างชัดเจน เยี่ยนซือเฉิงพลันตัวแข็งทื่อ เขารีบก้มหน้า พร้อมกับจิตใต้สำนึกสั่งให้คุกเข่าลง "องค์หญิง โปรดทรงอภัย..."

หลี่หยวนหยวนรีบประคองเขาไว้ "พื้นเปียก"

ระหว่างที่กำลังพูดคุยกันอยู่นั้น น้ำก็ค่อย ๆ ร้อนขึ้น จนมีไอน้ำลอยออกมา หลี่หยวนหยวนอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ได้สติกลับมา "ร้อนแล้วจริง ๆ ด้วย"

"เชิญองค์หญิงทรงใช้ตามพระอัธยาศัยพ่ะย่ะค่ะ" สถานการณ์ช่วยเยี่ยนซือเฉิงไว้พอดี เขารีบถอยออกจากห้องน้ำ เมื่อออกจากห้องน้ำแล้ว และได้ยินเสียงน้ำไหลซู่ซ่าจากด้านใน เยี่ยนซือเฉิงจึงเปิดประตูห้องออกไปยืนรับลมเย็นข้างนอก

ไม่รู้ว่าเขายืนตากลมอยู่นานเท่าไร หลี่หยวนหยวนเปิดประตูห้องออกมาเรียกเยี่ยนซือเฉิงให้เข้าไปทั้งศีรษะที่ยังเปียกชื้น

นางเปลี่ยนเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว เสื้อผ้านั้นเป็นเสื้อผ้าในตู้ของเยี่ยนซือเฉิง ขนาดของเสื้อผ้าไม่ใหญ่จนเกินไปนัก แต่ขากางเกงยาวลากพื้นอยู่มากทีเดียว ทว่าหลี่หยวนหยวนไม่ใส่ใจ นางเดินไปนั่งที่หน้าโต๊ะเตี้ย แล้วเริ่มดูโทรทัศน์อีกครั้ง

แต่ครั้นดูโทรทัศน์ไปได้ไม่นาน หนังตาของหลี่หยวนหยวนก็เริ่มไม่สามัคคีกัน เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเตือนนางให้เข้านอนได้แล้ว นางจึงยอมขึ้นไปนอนบนเตียงอย่างอิดออด อีกทั้งยังขืนตาดูโทรทัศน์ต่อ ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงกำลังจะปิด

โทรทัศน์ก็ได้ยินหลี่หยวนหยวนพูดว่า

"ซือเฉิง เปิดไว้เถิด ให้ข้านอนฟังไปด้วย"

"พ่ะย่ะค่ะ"

ดวงตาของนางยังคงกะพริบอยู่เรื่อย ๆ ดูเหมือนพร้อมจะหลับได้ทุกขณะ "ซือเฉิง เรากำลังอยู่ในโลกหนึ่งพันปีต่อมา"

"พ่ะย่ะค่ะ" ช่วงบ่ายที่ออกไปสำรวจบริเวณโดยรอบ เยี่ยนซือเฉิงพยายามเรียนรู้สิ่งต่าง ๆ ในโลกยุคนี้ให้มากที่สุด เขารู้แล้วว่าโลกยุคนี้เปลี่ยนแปลงไปจากสมัยต้าถังอย่างพลิกฟ้าพลิกแผ่นดิน ผู้คนใช้ชีวิตอย่างสะดวกสบายจนแทบไม่น่าเชื่อ

"ในโลกยุคนี้ หากออกเดินทางจากฉางอาน*แต่ย่ำรุ่ง พลบค่ำก็จะไปถึงดินแดนทางใต้ได้ เราสามารถมองเห็นทิวทัศน์ทั่วหล้า มองเห็นเดือนดาวและดวงตะวันได้โดยไม่ต้องออกจากเรือน" หลี่หยวนหยวนพึมพำเบา ๆ "ราชวงศ์นี้เจริญรุ่งเรืองกว่าต้าถังของเราเสียอีก"

เยี่ยนซือเฉิงพูดไม่ออก ในฐานะที่ตนใช้ชีวิตอยู่ในต้าถังมายี่สิบปี เขาจำต้องยอมรับว่า เมื่อได้เห็นความเจริญรุ่งเรืองในยามนี้ เขาก็รู้สึกเศร้าสลดอย่างบอกไม่ถูก

หลี่หยวนหยวนหลับตาไปแล้ว "ที่นี่มีตลาดใหญ่กว่าต้าถังเสียอีก ทั้งยังสามารถซื้อหาอาหารเลิศรสจากทั่วทุกสารทิศได้ และยังมีสิ่งแปลกใหม่สารพัน..." ใบหน้ากลมมนของหลี่หยวนหยวนแดงระเรื่อ นางเอ่ยขณะกำลังเคลิ้มหลับว่า "นี่...ช่างเป็นยุคสมัยที่วิเศษเสียจริง..."

เพียงแค่ช่วงบ่ายของวันเดียวเท่านั้น องค์หญิงก็ทรงทรยศต่อบ้านเมืองแล้วหรือ...

เยี่ยนซือเฉิงมองใบหน้าของหลี่หยวนหยวนซึ่งกำลังหลับพริ้ม พลางยิ้มออกมาอย่างจนใจ

เขาปิดไฟในห้อง ทันใดนั้นก็มีเสียงดังขึ้นจากมุมหนึ่งของห้อง จน

---

*ซีอาน ในปัจจุบัน

หลี่หยวนหยวนสะดุ้งตื่น ดวงตาของเยียนซือเฉิงเบิกโพลง พลางกวาดสายตาคมกริบของเขาไปพบแหล่งที่มาของเสียงนั้น แต่หลี่หยวนหยวนกลับยื่นมือไปคว้าวัตถุที่หัวเตียงลงมาก่อนที่เขาจะขยับตัวเสียอีก "ข้ารู้ว่าสิ่งนี้คืออะไร" ดวงตาของหลี่หยวนหยวนเป็นประกาย ดูเหมือนนางจะตื่นเต้นยินดีมาก "นี่คือโทรศัพท์มือถือ คนในโทรทัศน์ใช้ของสิ่งนี้พูดคุยกับสหายที่อยู่แดนไกล!"

เยียนซือเฉิงนิ่งไปชั่วขณะ

หลี่หยวนหยวนมองโทรศัพท์มือถือในมือซึ่งยังดังไม่หยุดอยู่ครู่หนึ่ง บนหน้าจอมีตัวอักษรเขียนว่า "จางหนาน" กะพริบไม่หยุด หลี่หยวนหยวนลองใช้นิ้วเลื่อนหน้าจอดู พลันมีเสียงชายคนหนึ่งดังออกมา "ฮัลโหล"

หลี่หยวนหยวนตาเป็นประกาย นางข่มความตื่นเต้นของตนเองไว้ "...ฮะ...ฮัลโหล" นางรู้สึกใจตุ๊มๆ ต่อมๆ ตื่นเต้นเล็กน้อย ทั้งยังรู้สึก...รู้สึกประหม่าหน่อยๆ เหมือนว่าตัวเองกำลังทำผิด...

"หลี่หยวนหยวน" เสียงชายที่ดังออกมาจากโทรศัพท์มือถือฟังดูไม่เป็นมิตรอย่างยิ่ง "นี่เธอจะเลิกแสดงแล้วทำให้ทีมงานลำบากใช่มั้ย"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป

"ห้องซ้อม อาคารเรียนรวมห้า มาตอนนี้เลย"

"ตอนนี้?" หลี่หยวนหยวนมองท้องฟ้ามืดสนิทข้างนอก "ดึกป่านนี้แล้ว ฉันจะนอนแล้ว..." ยังไม่ทันพูดจบ อีกฝ่ายก็ต่อว่านางอย่างรุนแรง "นี่เพิ่งจะสองทุ่มครึ่ง! เธอจะนอนแล้วเหรอ! มาซ้อมเดี๋ยวนี้!"

เสียงของเขาดังมากเสียจนเยียนซือเฉิงซึ่งยืนอยู่ด้านข้างก็ได้ยินด้วย เยียนซือเฉิงมุ่นคิ้ว ส่วนหลี่หยวนหยวนเองก็รับไม่ได้กับการบีบบังคับเช่นนี้ นอกจากพระบิดาแล้ว ผู้ใดจะกล้าออกคำสั่งเช่นนี้กับนาง มิหนำซ้ำยังใช้น้ำเสียงแข็งกร้าวถึงเพียงนี้ด้วย

สีหน้าของนางยังดูอ่อนโยน ทว่าถ้อยคำที่ใช้กลับแข็งกระด้างขึ้นมาทันที "ขอโทษด้วย วันนี้ร่างกายฉันยังไม่หายดี อีกทั้งยังเหนื่อยล้า ไม่ว่านายจะมีเรื่องสำคัญอันใด เอาไว้ค่อยคุยกันวันหน้าเถิด สวัสดี"

"นี่เธอ..."

หลี่หยวนหยวนไม่ฟังคำของชายคนนั้นต่อ นางวางสายโดยเลียนแบบมาจากคนในโทรทัศน์

ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้นอีก เยี่ยนซือเฉิงเห็นหลี่หยวนหยวนนิ่วหน้า จึงเดินเข้าไปหา "องค์หญิง"

"ซือเฉิง อย่าให้มันส่งเสียงอีก"

"พ่ะย่ะค่ะ" เยี่ยนซือเฉิงรับโทรศัพท์มือถือมาไว้ในมือ ขณะที่กำลังจะออกแรงบีบมันให้แหลก โทรศัพท์มือถือก็เงียบไปเอง ครู่ต่อมา โทรศัพท์มือถือก็สั่นเล็กน้อย พลันหน้าจอสว่างวาบขึ้น เมื่อเยี่ยนซือเฉิงมองปราดไปที่หน้าจอก็เห็นข้อความแจ้งเตือนข้อความหนึ่ง

จางหนาน :

'ความเอาแต่ใจของเธอทำให้ทุกคนซ้อมต่อไม่ได้ ฉันผิดหวังมาก อีกอาทิตย์เดียวก็จะต้องแสดงจริงแล้ว เธอเป็นตัวปัญหาที่สุด พรุ่งนี้เราจะซ้อมกันที่ห้องซ้อม อาคารเรียนรวมห้า หวังว่าเธอจะไม่ทำให้คนอื่นต้องเสียเวลาอีก'

เยี่ยนซือเฉิงเอาโทรศัพท์มือถือวางไว้ใต้เบาะรองนั่ง จากนั้นก็นั่งทับไว้เพื่อไม่ให้มันแผลงฤทธิ์ได้อีก

๕



หลี่หยวนหยวนหลับสนิทอยู่บนเตียง นางนอนนิ่งมาก ไม่เตะผ้าห่มและไม่กรน นางหลับลึกอยู่ในโปงผ้าห่ม และพลิกตัวน้อยครั้งมาก

หลังจากที่เยี่ยนซือเฉิงทำความสะอาดโต๊ะเตี้ยเรียบร้อยแล้ว เขาก็หยิบกระดาษกับปากกาจากบนโต๊ะหนังสือมาวางไว้บนโต๊ะเตี้ย จากนั้นก็นั่งลง และหรี่เสียงโทรทัศน์ให้เบาที่สุด

องค์หญิงกำลังนอนหลับ หากว่ากันตามธรรมเนียมปฏิบัติแล้ว การที่เขานั่งอยู่ข้าง ๆ เช่นนี้นับว่ามิบังควร แต่เขาจำเป็นต้องเรียนรู้กฎเกณฑ์ของโลกยุคนี้โดยเร็วที่สุด ดังนั้นจึงจำเป็นต้องใช้เวลาทุกขณะอย่างคุ้มค่า เยี่ยนซือเฉิงจ้องโทรทัศน์ด้วยท่าทางจริงจัง ไม่ว่ารายการจะน่าขันเพียงใด เขาก็มุ่นคิ้วตลอดเวลา พลางสังเกตรายละเอียดทั้งหมดที่ปรากฏบนหน้าจอ ราวกับกำลังแอบฟังความลับทางการทหาร เมื่อมีสิ่งใดไม่เข้าใจ เขาก็จะจดบันทึกไว้อย่างเป็นระเบียบ

นาฬิกาที่แขวนอยู่บนผนังเดินติ๊กต่อกไม่หยุด ระคนกับเสียงหายใจของหลี่หยวนหยวน เขานั่งตัวตรงอยู่หน้าโทรทัศน์ทั้งคืน กระทั่งฟ้าเริ่มสาง จึงวางปากกาลง ตลอดทั้งคืน เขาจดบันทึกได้ห้าหน้ากระดาษเต็ม โดยอาศัยเพียงแสงสว่างจากโทรทัศน์

หลังจากเอามือกดดวงตาที่แห้งและล้า เยี่ยนซือเฉิงก็หันไปมองด้านข้าง หลี่หยวนหยวนยังคงนอนอยู่ในท่าเดิม นางยังคงหลับสนิท ริมฝีปากขยับเล็กน้อย ไม่รู้ว่านางได้ลิ้มลองของอร่อยใดในความฝัน สีหน้าของนางจึงดู

ผ่อนคลายและมีความสุขยิ่งนัก

เยี่ยนซือเฉิงยังจำครั้งแรกที่เขาพบองค์หญิงได้ ยามนั้นเขายังเด็กนัก นางกำลังร้องไห้น่าสงสารอยู่ที่ริมสระน้ำในจวนองค์หญิง ตอนนั้นเยี่ยนซือเฉิงยังไม่รู้ว่านางเป็นใคร ทั้งยามค่ำคืนก็มืดมิดเสียจนมองเห็นเสื้อผ้าอาภรณ์ไม่ชัด เขานึกสงสัย จึงเดินไปถามไถ่นางสองสามคำ แต่หลี่หยวนหยวนกลับเอาแต่ร้องไห้สะอึกสะอื้น พลางพึมพำว่า *"ไม่มีฝูหรงเกา[๑] ไม่ให้ข้ากินฝูหรงเกา..."*

เพียงเพราะฝูหรงเกาชิ้นเดียว...

เยี่ยนซือเฉิงนิ่งไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงล้วงน้ำตาลขิงออกมาให้นางสองอัน *"ข้าไม่มีฝูหรงเกา"* เขาเอ่ย *"แต่น้ำตาลขิงก็หวานมากเช่นกัน เจ้าอยากกินหรือไม่"*

เด็กหญิงตัวน้อยมองน้ำตาลขิงในมือเขา ดวงตากลมโตวาววับราวกับมีแสงเปล่งประกายออกมา นางเงยหน้าขึ้นมองเยี่ยนซือเฉิงแล้วมองไปยังน้ำตาลขิงสุดท้ายจึงหยิบน้ำตาลขิงอันหนึ่งใส่ปาก นางเบิกตาโต แล้วกะพริบตาสองครั้ง หยดน้ำตาที่ยังเกาะพราวร่วงลงมาดุจเม็ดไข่มุก รสชาติหอมหวานเปรียบดั่งลมวสันต์ พัดพาความโศกเศร้าของนางให้จางหายไป

"อร่อยจัง" นางอมน้ำตาลขิงอยู่ในปากจึงพูดไม่ชัด *"อร่อยจัง"*

เยี่ยนซือเฉิงยื่นน้ำตาลขิงที่เหลือให้นาง แต่หลี่หยวนหยวนกลับดันมือเขากลับ *"อันนี้อร่อย พี่ชายกินเถอะ"*

น้ำตาลขิงหาได้อร่อยมากมายถึงเพียงนั้น...เยี่ยนซือเฉิงรู้ดีอยู่แก่ใจ แต่เขาก็กินตามที่นางต้องการ เมื่อเห็นดวงตากลมโตของเด็กหญิงตัวน้อย เยี่ยนซือเฉิงพลันรู้สึกว่าน้ำตาลขิงนั้นอร่อยขึ้นมาจริง ๆ

"อร่อยกว่าทุกครั้ง" เขาเอ่ย เขาพูดเช่นนี้เพื่อให้หลี่หยวนหยวนดีใจ

แม้ต่อมาเขาจะถูกว่ากล่าวตักเตือนเพียงเพราะน้ำตาลขิงอันเดียว เนื่องจากองค์หญิงมีร่างกายอ่อนแอ จึงไม่อาจกินอะไรได้ตามใจ แต่เยี่ยนซือเฉิงก็มิได้

---

[๑] ขนมรูปทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า สีชมพูอ่อนคล้ายสีของดอกฝูหรง มีส่วนผสมหลักคือแป้งและไข่ไก่ รสชาติหอมหวาน เนื้อฟู นุ่มร่วน คล้ายขนมสาลีของไทย

รู้สึกผิดมากนัก เขายังคงจดจำใบหน้ามีความสุขของเด็กหญิงตัวน้อยในยามนั้นได้ เฉกเช่นเดียวกับใบหน้าของนางซึ่งกำลังนอนหลับฝันดีอยู่ในยามนี้

สงบและมีความสุข

เขาหวังว่าหลี่หยวนหยวนจะมีชีวิตที่สงบและมีความสุขเช่นนี้ตลอดไป จะให้เขาปกป้องนางด้วยชีวิตก็ย่อมได้ เขายินดีสู้ตายถวายชีวิตเพื่อปกป้องนาง

หลี่หยวนหยวนตื่นขึ้นเพราะได้กลิ่นหอมของโจ๊ก

เยี่ยนซือเฉิงนำอาหารมาตั้งเรียงบนโต๊ะเตี้ย แล้วเอ่ยอย่างเคารพนบนอบว่า "องค์หญิง พระกระยาหารเช้าเตรียมไว้เรียบร้อยแล้ว พระองค์ทรงล้างพระพักตร์ บ้วนพระโอษฐ์เสร็จแล้วก็เสวยได้ทันที"

หลี่หยวนหยวนอื้งไปครู่หนึ่ง โจ๊กร้อน ๆ ควันฉุยชามหนึ่ง กับของแกล้มน่ากินอีกสองสามจาน

"ซือเฉิงตื่นขึ้นมาทำแต่เช้าเลยรึ"

"พะย่ะค่ะ"

หลี่หยวนหยวนไม่ได้พูดอะไรต่อ นางเข้าห้องน้ำไปล้างหน้าแปรงฟัน

หลี่หยวนหยวนมองตนเองในกระจกพลางคิดในใจว่า แม้ตอนนี้นางจะมีรูปร่างหน้าตางดงามแล้ว แต่ดูเหมือนรูปร่างหน้าตาของเยี่ยนซือเฉิงจะไม่ได้พัฒนาขึ้นเท่าใดนัก มิหนำซ้ำการแต่งกายของเขายังลดทอนความสุขุมลุ่มลึกลงไปอีก เมื่อคิดถึงข้อนี้ หลี่หยวนหยวนพลันรู้สึกว่าเยี่ยนซือเฉิงขาดทุน

อีกอย่าง เมื่อมาอยู่ที่นี่ เยี่ยนซือเฉิงไม่เพียงต้องคอยอารักขานาง แม้กระทั่งเรื่องอาหารการกินและการทำความสะอาดเขาก็ต้องทำด้วย นางยังไม่ได้ให้ค่าแรงเขา และหากว่ากันตามจริง เวลานี้นางเป็นฝ่ายใช้เงินของเยี่ยนซือเฉิงอยู่ต่างหาก!

เยี่ยนซือเฉิงยิ่งขาดทุนยับเยินเข้าไปใหญ่

องค์หญิงกลัดกลุ้ม ทว่าตอนนี้ก็ไม่รู้ว่าจะชดเชยให้เขาอย่างไร

หลี่หยวนหยวนนั่งลง นางมองอาหารบนโต๊ะ แล้วหันไปมองเยี่ยนซือเฉิง

ซึ่งยืนอยู่ด้านข้าง เยี่ยนชือเฉิงหันมามองนางทันที "องค์หญิง?"

"ชือเฉิงไม่กินรึ"

"อีกประเดี๋ยวกระหม่อมค่อยกินพะย่ะค่ะ"

"กินด้วยกันเถิด" หลี่หยวนหยวนเอ่ยปากชวน "เจ้าดูสิ คนที่นี่กินข้าวด้วยกันทั้งสิ้น" นางชี้ไปยังโทรทัศน์ซึ่งเปิดค้างไว้ตลอดทั้งคืน ในโทรทัศน์กำลังฉายโฆษณาเพื่อสังคม ครอบครัวหนึ่งกำลังกินข้าวด้วยกันอย่างมีความสุข

เยี่ยนชือเฉิงยอบกายลงคุกเข่าข้างเดียวพร้อมกับก้มหน้าลง โดยไม่หันไปมองโทรทัศน์ "กระหม่อมมิบังอาจกระทำการก้าวล่วง"

หลี่หยวนหยวนถอนหายใจเบา ๆ ครั้งหนึ่ง "ลุกขึ้นเถิด"

นางเองก็ไม่รู้ว่าจะเกลี้ยกล่อมเขาอย่างไรแล้ว ยิ่งเมื่อเห็นเยี่ยนชือเฉิงรอจนนางกินอาหารเช้าเสร็จ แล้วสาละวนอยู่กับการเก็บโต๊ะ หลี่หยวนหยวนก็ยิ่งรู้สึกว่าเยี่ยนชือเฉิงถูกเอาเปรียบมาก

นางนั่งอยู่ที่เบาะรองนั่ง พลางมองเยี่ยนชือเฉิงล้างจานชามอยู่ในครัว ขณะที่หลี่หยวนหยวนกำลังใคร่ครวญอย่างจริงจังว่าตนจะชดเชยให้เยี่ยนชือเฉิงอย่างไร จู่ ๆ นางก็รู้สึกว่าเบาะรองนั่งสั่น และมีเสียงดังแว่วมาจากด้านล่าง นางจึงล้วงมือเข้าไปใต้เบาะ แล้วดึงโทรศัพท์มือถือของตนออกมา เสียงโทรศัพท์ดังขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

ชื่อของจางหนานปรากฏขึ้นบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ เมื่อนึกถึงวาจาไร้มารยาทของคนผู้นี้ตอนที่คุยโทรศัพท์กับนางเมื่อคืน หลี่หยวนหยวนก็มุ่นคิ้วเล็กน้อย แต่นางก็ยังรับสาย "สวัสดีค่ะ"

ดูเหมือนอีกฝ่ายจะอึ้งไปเล็กน้อยที่หลี่หยวนหยวนรับสายด้วยถ้อยคำสุภาพขนาดนี้ ผ่านไปครู่หนึ่งจึงพูดว่า "วันนี้เก้าโมงเช้า เจอกันที่ห้องซ้อมอาคารเรียนรวมห้า อย่าลืมล่ะ"

หลี่หยวนหยวนคิดอยู่ครู่หนึ่ง แม้นางจะไม่รู้ว่าพวกเขาจะซ้อมอะไรกันแน่ แต่ดูเหมือนว่านี่จะเป็นเรื่องที่ "หลี่หยวนหยวน" คนเดิมทำมาตลอด จากที่ได้ฟังโจวฉิงพูดเมื่อวาน ดูเหมือน "หลี่หยวนหยวน" จะมุ่งมั่นกับเรื่องนี้มากทีเดียว

ในเมื่อนางต้องการหลอมรวมตนเองเป็นส่วนหนึ่งของโลกนี้โดยอาศัยร่าง

ของ"หลี่หยวนหยวน" เช่นนั้นแล้วนางย่อมต้องสานต่อสิ่งที่หลี่หยวนหยวนคนเดิมทำไว้ให้สำเร็จ นางจึงพยักหน้าพลางตอบว่า "ฉันจะไปตามนัดหมาย"

หลังจากวางสาย หลี่หยวนหยวนจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า นางลืมถามไปเสียสนิทว่าเก้าโมงเช้าคือเวลาใด *มันคือชั่วยามใดกันแน่...*

เพื่อป้องกันไม่ให้ตัวเองไปสาย หลี่หยวนหยวนจึงรีบเปลี่ยนเสื้อผ้าและออกจากห้องแต่เช้า นางถามทางคนอื่นไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งพบห้องซ้อมในอาคารเรียนรวม ๕ เยี่ยนซือเฉิงยังคงติดตามอยู่ด้านหลังนางในระยะห่างสามก้าวเหมือนเช่นที่ผ่านมา

ดูเหมือนว่าจะยังเช้ามาก ภายในอาคารเรียนมีคนเดินผ่านไปมาเพียงไม่กี่คน ทางที่เดินไปยังห้องซ้อมเงียบมาก บนระเบียงทางเดินนั้นมีเพียงเสียงฝีเท้าของหลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงสองคน แต่เมื่อเลี้ยวตรงมุมตึก นางก็ได้ยินเสียงติ๋ง ๆ ดังขึ้นหลายครั้ง เสียงนั้นเพราะพริ้งกังวาน ครู่ต่อมาเสียงที่ดังโดด ๆ เหล่านั้นก็ร้อยเรียงต่อกันกลายเป็นท่วงทำนองช้า ๆ จากนั้นก็เร็วขึ้นเรื่อย ๆ จนกลายเป็นบทเพลงบรรเลงอันแสนเสนาะที่หลี่หยวนหยวนไม่เคยได้ยินมาก่อน

หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่าบทเพลงนี้ช่างไพเราะยิ่งนัก นางเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นเล็กน้อย มุ่งหน้าไปยังห้องโถงที่ประตูทางเข้าบานหนึ่งเปิดเอาไว้ นางยืนอยู่ด้านนอก ไม่ได้เข้าไป ทว่าสายตาของนางจับจ้องไปยังชายหนุ่มบนเวทีทันที

เขาสวมเสื้อแขนสั้นสีเทาอ่อนกับกางเกงยีน ผมสั้น มือทั้งสองเรียวยาว นิ้วของเขากรีดกรายอยู่บนคีย์เปียโนสีขาวสลับดำดุจปลาที่กำลังกระโดดขึ้นลงบนผิวน้ำ นิ้วมือเหล่านั้นกำลังบรรเลงบทเพลงที่ทำให้หลี่หยวนหยวนดื่มด่ำเคลิบเคลิ้ม เขามีใบหน้ากลมกลึงและสะอาดหมดจด ไหล่หนาและกว้าง หน้าท้องมีพุงยื่นออกมาเล็กน้อย

จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกว่าใบหน้าร้อนผ่าว

ช่าง...ช่างเป็นบุรุษรูปงามเสียจริง

หลี่หยวนหยวนก้าวเข้าไปในห้องซ้อม นางจ้องมองไปยังชายหนุ่มคนนั้นตลอดเวลา จนลืมเสียสิ้นว่ามีเยี่ยนซือเฉิงอยู่ด้วย

นางเดินเข้าไปใกล้มากขึ้นเรื่อย ๆ ยิ่งเดินก็ยิ่งมองเห็นหน้าตาของชายหนุ่มคนนั้นชัดเจนขึ้น นัยน์ตาหงส์ หางตาเรียวเฉียงขึ้น ริมฝีปากบาง หลี่หยวนหยวนแทบจะได้ยินเสียงหัวใจที่เต้นแรงของตัวเอง

จู่ ๆ ก็มีคนปรากฏตัวขึ้น ทำให้นักศึกษาชายคนนั้นตกใจไม่น้อย เสียงเปียโนหยุดทันที หลี่หยวนหยวนกะพริบตาสองสามครั้ง นางประหม่าเล็กน้อย พร้อมกับพูดแก้ตัวว่า "ขอ...ขอโทษด้วย ฉันไม่ได้ตั้งใจจะทำให้นายตกใจ ฉันเพียงแต่ได้ยินเสียงเพลงที่ไพเราะเหลือเกิน..."

นักศึกษาชายคนนั้นถอนใจโล่งอกครั้งหนึ่ง "หลี่หยวนหยวนนี่เอง"

เมื่อได้ยินเขาเรียกชื่อตน ทันใดนั้นก็มีชื่อหนึ่งผุดขึ้นมาในสมองของหลี่หยวนหยวน...*เสี่ยวพั่ง!*[๒]

ช้าก่อน...ใช่ชื่อนี้หรือ ชื่อของเขาคือ...เสี่ยวพั่ง?

ยิ่งไปกว่านั้น หลี่หยวนหยวนหาได้รู้สึกว่าเขาอ้วน สำหรับนางแล้วรูปร่างของเขานับว่าเป็นขนาด "กลาง ๆ" หรือจะเรียกว่า...กำลังดีก็ได้

เป็นรูปร่างอย่างที่นางชอบพอดี

"นึกว่ามีคนมาตามไปซ้อมซะอีก" เสี่ยวพั่งกระโดดจากบนเวทีลงมาที่พื้น พุงของเขากระเพื่อมจนเสื้อสะบัดตาม "ทำไมวันนี้มาเช้าจัง เมื่อวานเธอตกจากเวทีไม่ใช่เหรอ ไม่พักอีกหน่อยล่ะ วันนี้วันเสาร์ ต้องซ้อมทั้งวันเลยนะ"

หลี่หยวนหยวนเอาผมทัดหู ใบหน้าของนางแดงเล็กน้อย "ฉันไม่เป็นไรมาก ไม่ได้บาดเจ็บตรงไหน ขอบใจนายมากที่เป็นห่วง"

"ไม่เป็นไร เรื่องแค่นี้เอง ความจริงเรื่องเมื่อวานน่ะ พวกเราก็รู้สึกว่าจางหนานพูดแรงเกินไป แต่เขาเป็นพวกชอบความสมบูรณ์แบบนี่นา เธอเองก็รู้อยู่ แล้วทำไมถึงได้น้อยอกน้อยใจจนกระโดดลงไปแบบนั้น สุดท้ายคนที่เจ็บตัวก็คือตัวเธอเอง"

เขาช่างเป็นบุรุษที่ใส่ใจผู้อื่น

หลี่หยวนหยวนหน้าแดงโดยไม่รู้ตัว นางคุยเล่นกับเขาอย่างเพลิดเพลิน

---

[๒] แปลว่า เจ้าอ้วนน้อย

จนไม่รู้ว่าเวลาผ่านไปนานเท่าใด คนค่อย ๆ ทยอยเข้ามาในห้องซ้อมมากขึ้น มีคนเรียกเสี่ยวพั่งให้ไปหา เสี่ยวพั่งจึงวิ่งขึ้นไปหาคนกลุ่มหนึ่งบนเวที พวกเขาช่วยกันย้ายเปียโนไปไว้ด้านข้างเวที

หลี่หยวนหยวนมองตามเสี่ยวพั่งตลอดเวลา รู้สึกว่าตนไม่อาจละสายตาจากเขาได้เสียแล้ว

"หลี่หยวนหยวน" จู่ ๆ ก็มีเสียงชายคนหนึ่งดังขึ้น "มานี่"

เมื่อหลี่หยวนหยวนหันกลับไปมอง ก็เห็นนักศึกษาชายร่างสูงผอมคนหนึ่งเดินเข้ามา ในมือเขาถือสมุดสีขาวหลายเล่ม

จางหนาน!

หลี่หยวนหยวนมองเขาอย่างประเมินตั้งแต่หัวจดเท้าด้วยสายตาประหลาด นางรู้สึกว่า "หลี่หยวนหยวน" คนเดิมช่างมีรสนิยมประหลาดนัก *นักศึกษาชายตัวผอมแห้งเช่นนี้หาได้น่ามองไม่ เหตุใดนางจึงได้พึงใจเขานะ มิหนำซ้ำยังดุดันเยี่ยงนี้ หาได้อ่อนโยนน่าเข้าใกล้เหมือนเช่นเสี่ยวพั่ง*

ผู้ชายดุดันกับคนนอกได้ แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้หญิงของตน อย่างไรเสียก็ควรทำตัวเชื่องเยี่ยงแมว

แม้ในใจจะคิดเช่นนั้น แต่นางก็ยังเดินเข้าไปหาเขา

"บทละครใหม่ของเธอ" จางหนานยัดสมุดเล่มหนึ่งใส่มือนาง "ตอนที่เธอเล่นไม่ดีสองสามตอนนั้นน่ะ ฉันพยายามปรับบทเท่าที่จะทำได้แล้ว" เขาไม่พูดเรื่องไร้สาระเลย ทั้งยังไม่เอ่ยถึงเรื่องที่เกิดขึ้นเมื่อวานแม้แต่น้อย แต่พุ่งเข้าประเด็นสำคัญทันที ทว่าเขานิ่วหน้าตลอดเวลาที่พูด ราวกับว่าเมื่อใดที่ต้องพูดคุยกับหลี่หยวนหยวน เขาก็จะรู้สึกปวดหัวขึ้นมาทันที "เธอลองไปอ่านดู วิเคราะห์นิสัยตัวละครตัวนี้ให้ดี เธอต้องคิดถึงสถานะของนาง นางเป็นองค์หญิงแห่งต้าถังผู้สูงศักดิ์ เวลาที่รังแกคนอื่นต้องวางอำนาจบาตรใหญ่..."

หลี่หยวนหยวนงุนงงเล็กน้อย นางไม่ได้ยินคำพูดตอนท้าย ๆ ได้ยินเพียงช่วงกลาง "ฉันแสดงเป็นอะไรหรือ"

มุมปากของจางหนานกระตุกทีหนึ่ง "อย่าบอกนะว่าตอนนี้เธอยังไม่รู้ว่าตัวเองแสดงเป็นใคร นี่เราซ้อมกันมาตั้งกี่วันแล้ว ในหัวเธอมัวคิดอะไรอยู่"

หลี่หยวนหยวนลองพลิกดูบทละครในมือ นางยิ้มออกทันที "ฉันรู้แล้ว" นางยิ้มจนตาหรี่เล็ก "ฉันแสดงเป็นองค์หญิงแห่งต้าถัง"

ก็องค์หญิงแห่งต้าถังอย่างไรเล่า...

๖



ภายในห้องซ้อมเงียบมาก หลี่หยวนหยวนนั่งอยู่ด้านล่างเวทีพลางพลิกดูบทละคร

ละครเรื่องนี้เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับองค์หญิงที่แย่งชิงตัวจ้วงหยวน* จากหญิงคนรักของเขาซึ่งเติบโตมาด้วยกัน โดยบีบบังคับให้ทั้งคู่ต้องแยกจากกัน ต่อมาเมื่อจ้วงหยวนได้เป็นราชบุตรเขยแล้ว เขาก็ค่อย ๆ บั่นทอนอำนาจขององค์หญิงทีละน้อย หลังจากนั้นก็บีบบังคับให้องค์หญิงกระโดดหน้าผา และสุดท้ายก็ตามหญิงคนรักไปใช้ชีวิตอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุขตลอดช่วงชีวิตที่เหลือ

หลี่หยวนหยวนอ่านบทละครไปสองสามรอบกระทั่งเข้าใจเรื่องราวทั้งหมด แต่หลังจากนั้นนางก็นิ่วหน้า

จ้วงหยวนหนุ่มมาจากครอบครัวต่ำต้อยยากจน ลำพังการที่องค์หญิงสูงศักดิ์ถูกกำหนดให้เสกสมรสกับจ้วงหยวนผู้ยังไม่ได้รับการแต่งตั้งเป็นขุนนางก็น่าอับอายเหลือประดาแล้ว แต่ยังปล่อยให้ราชบุตรเขยต่ำต้อยผู้นี้มาก่อการปั่นป่วนในตำหนักหลัง กระทั่งทำให้จวนองค์หญิงเกิดความโกลาหลวุ่นวาย ซ้ำยังบีบให้องค์หญิงปลิดชีพตนเองอีกกระนั้นหรือ

มิหนำซ้ำ สุดท้ายชายผู้ไร้ยางอายยังกล้าตามหญิงคนรักไปใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันอีก?

---

*หรือ "จอหงวน" คือคำเรียกบัณฑิตที่สอบข้าราชการได้เป็นอันดับหนึ่งในสมัยโบราณ

หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่าองค์หญิงผู้นี้คงต้องอัปยศอดสูไปจนถึงภพหน้า

และสิ่งที่น่าสะพรึงกลัวยิ่งกว่านั้นคือ ทั้งที่บทละครจะเขียนออกมาเช่นนี้ ทว่าทุกคนต่างยกย่องว่านี่เป็นสุขนาฏกรรมเรื่องเยี่ยม?

หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่าจิตใจของตนบอบช้ำเล็กน้อย

พระเอกกับนางเอกกำลังซ้อมละครองก์แรกบทเวที ทั้งคู่แสดงบทรักหวานชื่น หลังจากนั้นพระเอกก็ต้องเดินทางไปสอบจ้วงหยวนที่เมืองหลวง ส่วนนางเอกได้แต่เฝ้ารอพระเอกอย่างซื่อสัตย์อยู่ที่บ้านเกิด ทว่าเมื่อพระเอกสอบได้เป็นจ้วงหยวนและเดินทางกลับมายังบ้านเกิดอย่างเต็มภาคภูมิ สุดท้ายก็จำต้องจากนางเอกไปอีกทั้งน้ำตา ทั้งสองร่ำไห้จนน้ำตาแทบเป็นสายเลือด พระเอกบอกนางเอกด้วยใบหน้าเศร้าสร้อยทว่ามุ่งมั่นว่า "รอข้า" จากนั้นเขาก็กลับไปยังเมืองหลวง

จางหนานเป็นคนที่ต้องการความสมบูรณ์แบบเข้าขั้นรุนแรง ในละครองก์แรก พระเอกชื่อซุนชิว แสดงโดยหลิวซูหยางซึ่งเล่าลือกันว่าเป็นนักแสดงมือหนึ่งของชมรมละคร ส่วนนางเอกในเรื่องชื่อหลินจือ แสดงโดยหลินเสี่ยวเมิ่งซึ่งเป็นคนที่รูมเมทของหลี่หยวนหยวนเกลียดเข้าไส้ ทั้งสองแสดงได้ไม่เลว แต่ก็ยังถูกจางหนานสั่งให้หยุดหลายครั้ง และบอกให้พวกเขาซ้อมใหม่ จางหนานให้ความสำคัญกับทุกรายละเอียด แม้แต่เรื่องเล็ก ๆ อย่างเช่นเสียงพูดที่ดังหรือเบาเกินไป หรือการแสดงสีหน้าอารมณ์

แค่ละครองก์แรกก็ใช้เวลาซ้อมนานถึงขนาดนี้ เมื่อหลี่หยวนหยวนอ่านบทละครจนเข้าใจทั้งหมดแล้ว นางก็ไม่มีอะไรทำ จึงเริ่มสังเกตและวิเคราะห์ตัวจางหนานแทน นี่น่าจะเป็นพฤติกรรมจากจิตใต้สำนึกของนางก็ว่าได้ เหมือนเมื่อครั้งที่อยู่ในตำหนักฝ่ายใน นางจะคอยสังเกตอุปนิสัย ความชอบ และอากัปกิริยาของทุกคนอย่างเงียบ ๆ จากนั้นก็จดจำเอาไว้

ทว่ายิ่งนางสังเกตและวิเคราะห์จางหนานมากขึ้นเท่าไร นางก็ยิ่งรู้สึกประหลาดใจ *ชายผู้เคร่งขรึมจริงจัง ดันทุรัง พูดจาไม่น่าฟัง ซ้ำยังหน้าตาไม่ดีผู้นี้มีส่วนใดที่ไปดึงดูดใจ"หลี่หยวนหยวน"คนเดิมเข้านะ* และที่น่าประหลาดใจเสียยิ่งกว่าก็คือ จากการสังเกตของนาง ยังมีเด็กสาวอีกหลายคนในคณะละครนี้

ที่ชอบจางหนาน *หรือคนในยุคนี้จะมีรสนิยมแปลกประหลาด*

"โอเค องก์แรกเล่นได้ไม่เลว ต่อไปเตรียมองก์ที่สอง" จางหนานกวักมือให้ทีมงานบนเวทีเตรียมซ้อมฉากต่อไป

ฉากเปิดขององก์ที่สองเริ่มด้วยเหตุการณ์ที่หลินจือ นางเอกของเรื่องลอบตามซุนซิ่วไปที่เมืองหลวง แต่กลับถูกองค์หญิงจับได้ และถูกองค์หญิงดูหมิ่นเหยียดหยามต่อหน้าซุนซิ่ว

พอได้ขึ้นเวทีก็ต้องแสดงบทดูหมิ่นเหยียดหยามผู้อื่น หลี่หยวนหยวนรู้สึกฮึกเหิมขึ้นมาเล็กน้อย

หลี่หยวนหยวนไม่เคยแสดงละครมาก่อนเลย หรือหากจะพูดให้ถูกคือตลอดช่วงชีวิตสิบแปดปีที่ผ่านมาของนาง นางไม่เคยทำสิ่งอื่นใดนอกจากบทบาทหน้าที่องค์หญิง หรือแม้กระทั่งบางเรื่องที่องค์หญิงสามารถทำได้ แต่นางก็มิอาจทำได้ด้วยมีร่างกายอ่อนแอ

ด้วยเหตุนี้ เมื่อได้มีโอกาสทดลองทำสิ่งใหม่ ไม่ว่าจะเป็นเรื่องใด นางย่อมกระตือรือร้นและตั้งความหวังไว้สูงยิ่ง

ทว่าเมื่อนางขึ้นไปยืนทำอารมณ์บนเวทีได้ครู่หนึ่ง แล้วมองไปยังหลินเสี่ยวเม่งซึ่งยืนอยู่ตรงหน้า โดยที่ยังไม่ได้พูดอะไรสักคำ จู่ ๆ จางหนานซึ่งอยู่ด้านล่างเวทีก็พูดขึ้นมา "นึกถึงนิสัยใจคอของตัวละครให้มาก ๆ!"

น้ำเสียงของเขาหงุดหงิดเล็กน้อย ราวกับหมดความอดทนกับหลี่หยวนหยวนแล้ว เขาพูดแทรกขึ้นทั้งที่นางยังไม่ได้เริ่มแสดง "อย่ามัวแต่ทำท่ายอมคนแบบนั้นสิ เธอต้องวางอำนาจบาตรใหญ่เข้าไว้! สายตาต้องดุดัน เสียงต้องดัง ต้องแสดงความเป็นองค์หญิงออกมา!"

ภายในห้องซ้อมค่อนข้างเงียบ หลี่หยวนหยวนหันไปมองจางหนานซึ่งนั่งอยู่ตรงกลางด้านล่างเวที คิ้วของเขาขมวดมุ่น พ่นคำพูดระบายสิ่งที่ไม่ได้ดังใจตัวเองออกมา หลี่หยวนหยวนนิ่วหน้าเช่นกันเพื่อแสดงว่าตนไม่พอใจ "เพียงแค่เสียงดังก็แสดงอำนาจได้อย่างนั้นหรือ เช่นนี้แล้วหญิงปากตลาดมิกลายเป็นผู้ครองโลกหล้ากันหมดหรือ"

น้ำเสียงเรียบเฉยของนางทำให้คนในห้องซ้อมต่างอึ้งไปตาม ๆ กัน เพราะ

ตั้งแต่ซ้อมละครกันมา พวกเขายังไม่เคยเห็นหลี่หยวนหยวนพูดจารุนแรงกับใครเลย แม้แต่เมื่อวานตอนที่เธอถูกจางหนานตวาดใส่ เธอก็ยังทนเก็บไว้ในใจ กระทั่งทนไม่ไหวจนต้องกระโดดลงมาจากแท่นบันไดที่ใช้เป็นหน้าผาจำลอง

จู่ ๆ ก็ได้ยินหลี่หยวนหยวนพูดค้านด้วยเหตุผล ทั้งท่าทียังดูน่าเกรงขาม ทุกคนจึงรู้สึกเหนือความคาดหมาย

ขณะที่ทุกคนยังอึ้งอยู่ หลี่หยวนหยวนก็หันกลับมาสั่งหลินเสี่ยวเม่งด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "เริ่มซ้อมเถอะ"

หลินเสี่ยวเม่งตอบกลับไปอย่างอึ้ง ๆ ว่า "อ้อ ได้สิ..." หลังจากนั้นก็คุกเข่าลงกับพื้นตามบทละคร เมื่อคุกเข่าลง หลินเสี่ยวเม่งก็กะพริบตาสองสามครั้ง ราวกับเพิ่งเรียกสติกลับคืนมาได้

เดี๋ยวก่อน...ทำไมฉันต้องทำตามที่หลี่หยวนหยวน "สั่ง" ด้วยนะ

ทว่าเมื่อหลินเสี่ยวเม่งคุกเข่าลง ย่อมเท่ากับว่าการซ้อมเริ่มขึ้นอีกครั้ง

หลิวชูหยาง พระเอกของเรื่องซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ เข้าถึงอารมณ์ของตัวละครได้อย่างรวดเร็ว เขาแสดงสีหน้าวิงวอนพลางเข้าไปยืนบังหลินจือไว้ จากนั้นก็เอ่ยขอร้องเสียงเบาว่า "องค์หญิง จือเอ๋อร์เป็นเพื่อนบ้านที่บ้านเกิดของกระหม่อม ครั้งนี้ที่นางเดินทางมาเมืองหลวง ไม่มีใครให้พึ่งพิง จึงจำต้องมาหากระหม่อม"

"หลีกไป" หลี่หยวนหยวนเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชา นางมองปราดผ่านใบหน้าของซุนชิ่วไปอย่างรวดเร็ว แล้วมองต่ำลงไปที่ใบหน้าของหลินจือ ก้าวไปข้างหน้าสองก้าว แล้วเชยคางหลินจือขึ้น เมื่อก่อนหลี่หยวนหยวนเคยเห็นผู้อื่นทำกิริยาเช่นนี้มาไม่น้อย แต่ตัวนางไม่เคยทำมาก่อน ด้วยนางมิใช่องค์หญิงที่พระบิดาทรงโปรด นางจึงต้องระงับความหยิ่งผยองและเอาแต่ใจไว้อย่างรู้กาลเทศะ นางต้องเป็นมิตรกับทุกคน และไม่ก่อเรื่องที่อาจทำให้ผู้อื่นไม่พอใจ

ทว่าเวลานี้ข้ากำลังแสดงละครอยู่มิใช่หรือ

เมื่อก่อนหลี่หยวนหยวนเคยคิดว่า หากพระบิดาทรงให้ท้ายนาง นางก็คงจะหยิ่งผยองเอาแต่ใจ แต่ในเมื่อโลกแห่งความจริงมิได้เป็นเช่นนั้น นางจึงได้แต่ใช้โอกาสนี้ทำตามความปรารถนาที่ตนไม่เคยได้ทำมาก่อน

นางใช้ปลายนิ้วเชยคางของหลินจือขึ้นพลางยิ้ม "ช่างเป็นใบหน้าที่งดงามนัก"

รอยยิ้มของหลี่หยวนหยวนทำให้คนที่อยู่ด้านล่างเวทีตัวเกร็ง

หลินเสี่ยวเม่งซึ่งกำลังประสานสายตากับนางรู้สึกใจสั่น จู่ ๆ เธอก็รู้สึกหวาดกลัวขึ้นมาเสียเฉย ๆ เมื่อมองดวงตาของหลี่หยวนหยวนก็รู้สึกราวกับมีงูพิษเลื้อยออกมาจากดวงตาอีกฝ่าย แล้วพุ่งมาฉกที่คอเธอ หลินเสี่ยวเม่งหายใจไม่ออก รีบถอยหลังให้พ้นระยะที่มือของหลี่หยวนหยวนจะเอื้อมถึง

"หลบทำไม เจ้ากลัวข้ารึ" หลี่หยวนหยวนเว้นจังหวะพูดครู่หนึ่ง นางฉีกยิ้มกว้างขึ้นอีก "จริงสินะ เจ้าควรจะกลัวข้า เจ้าเดินทางมาพบสหายเก่าที่เมืองหลวง แต่ข้าไม่ยินดีด้วย ต่อไปเจ้าอย่าได้คิดจะก้าวเข้ามาในเมืองหลวงแม้เพียงก้าวเดียว เจ้าเป็นเพื่อนบ้านเขาที่บ้านเกิด แต่ข้าไม่ยินดีด้วย แม้แต่สุสานบรรพชนของเจ้าก็ต้องย้ายไปให้ไกล เจ้าหน้าตางดงาม แต่ข้าไม่ยินดีด้วย ข้าจะตัดหัวเจ้าทิ้งเสียเดี๋ยวนี้ก็ยังได้" เมื่อพูดถึงตรงนี้ หลี่หยวนหยวนก็เงียบไป

หลี่หยวนหยวนมีเวลาน้อยเกินไป นางจึงยังจำบทละครไม่ได้ทั้งหมด เพียงแค่จำประโยคต้น ๆ ได้ไม่กี่ประโยค นางยังต้องถือบทละครไว้ในมืออีกข้างหนึ่ง ตั้งใจว่าตอนที่ซุนซิ่วก้าวออกมาแสดงท่าทีปกป้องหลินจือ นางจะพูดโต้ตอบกับเขาโดยดูบทละครไปด้วย หลี่หยวนหยวนรออยู่นาน แต่ซุนซิ่วก็ยังไม่แสดงท่าทีปกป้องหลินจือเสียที นางจึงจำต้องออกจากบท แล้วหันไปมองหลิวซูหยาง

หลิวซูหยางกำลังมองมาที่นางอย่างอึ้ง ๆ ปากของเขาเผยอเล็กน้อย ดูเหมือนกำลังตกตะลึง

หลี่หยวนหยวนกะพริบตาครั้งหนึ่ง แล้วหันไปมองหลินเสี่ยวเม่ง แต่กลับเห็นว่าหลินเสี่ยวเม่งก็กำลังอ้าปากค้างเล็กน้อยเช่นกัน เธอกำลังตกตะลึงเช่นเดียวกับหลิวซูหยาง

หลี่หยวนหยวนกวาดตามองทั่วห้องซ้อมซึ่งเงียบกริบ สุดท้ายสายตาของนางก็จับอยู่ที่จางหนาน แล้วก็พบว่าทุกคนในห้องซ้อมต่างกำลังตกตะลึง

หลี่หยวนหยวนมุ่นคิ้วด้วยความประหลาดใจ "จะซ้อมต่อหรือไม่"

คำพูดนี้ทำให้ทุกคนเรียกสติคืนมาได้ ภายในห้องซ้อมมีเสียงดังขึ้นอีกครั้ง ไม่รู้ว่ากลุ่มคนที่อยู่ด้านข้างเวทีกำลังซุบซิบอะไรกันอยู่ จางหนานมอง

หลี่หยวนหยวนด้วยสีหน้าที่แสดงอารมณ์ซับซ้อน มีเพียงเสี่ยวพั่งคนเดียวที่ปรบมือให้หลี่หยวนหยวนที่มุมหนึ่งของห้อง เสียงปรบมือของเขาดังก้องไปทั่วห้อง

หลี่หยวนหยวนมองไปยังเสี่ยวพั่ง เมื่อเห็นว่าเขาปรบมือชื่นชมตนเสียงดังเช่นนั้น จู่ ๆ แก้มของนางก็แดงระเรื่อขึ้นมา

เขาช่าง...ช่างเป็นบุรุษผู้จริงใจและตรงไปตรงมา ยิ่งมองนางก็ยิ่งถูกใจ

"หลี่หยวนหยวน นี่เธอไปได้เคล็ดลับการแสดงอะไรมา" หลิวซูหยางถามอย่างตื่นตะลึง "ทำไมจู่ ๆ เหมือนกับเปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลย"

หลี่หยวนหยวนนิ่งไป พลันรู้สึกว่าไม่ได้การเสียแล้ว ขณะกำลังครุ่นคิดว่าจะตอบอย่างไรดีนั้นเอง หลินเสี่ยวเมิ่งซึ่งตกตะลึงจนนั่งพับอยู่กับพื้นเวทีก็เอ่ยขึ้นบ้าง ดูเหมือนเธอจะยังตกใจกลัวไม่หาย "นั่นสิ ฉันตกใจแทบแย่" หลินเสี่ยวเมิ่งเอามือลูบหน้าอกเพื่อแสดงว่าตนตกใจ "ฉันยังคิดว่าตัวเองไปทำอะไรให้เธอไม่พอใจรึเปล่า ถึงได้ทำท่าอย่างกับจะกินเลือดกินเนื้อ...เมื่อวานเธอไปบรรลุเคล็ดลับสุดยอดวิชาอะไรมา ทำไมจู่ ๆ ฝีมือการแสดงถึงดีขึ้นผิดหูผิดตาขนาดนี้"

หลี่หยวนหยวนยิ้มอย่างอ่อนโยน ปกปิดอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดในแววตา "เหมือนเมื่อวานพอฉันตกลงไป จู่ ๆ ก็เข้าถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครได้น่ะ"

หลิวซูหยางก็ยิ้มเช่นกัน "งั้นฉันขอกระโดดหน้าผาเหมือนเธอสักรอบ ถ้าเข้าถึงอารมณ์ตัวละครได้ขนาดนี้ ต่อไปฉันต้องได้เป็นซูเปอร์สตาร์ระดับโลกแน่"

"เอาละ" จู่ ๆ จางหนานซึ่งอยู่ด้านล่างเวทีก็แทรกขึ้น เขาก้มหน้าลงดูบทละคร สีหน้ายังคงเคร่งเครียดจริงจังเช่นเดิม "ซ้อมต่อได้แล้ว"

ไม่มีแม้แต่คำชมหรือคำขอโทษสักคำ หลี่หยวนหยวนรู้สึกไม่ค่อยพอใจเมื่อนางได้ใคร่ครวญถึงสถานภาพของตนในขณะนี้และลองชั่งน้ำหนักดู ก็รู้สึกว่าตนไม่จำเป็นต้องญาติดีกับเขา จึงเอ่ยว่า "ผู้กำกับ ฉันยังต้องแผดเสียงดังเพื่อแสดงอำนาจอีกหรือไม่"

จางหนานอึ้งไป พลางขีดฆ่าตัวอักษรในบทละครออกไปหลายตัว หลัง

จากนั้นก็เงยหน้าขึ้นมองหลี่หยวนหยวน "ไม่ต้องแล้ว เธอแสดงได้ดีมาก"

หลี่หยวนหยวนเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย คิดในใจว่า *หรือคนผู้นี้อาจมิได้ดันทุรังเช่นที่ข้าคิดไว้*

ตลอดการซ้อมช่วงเช้าวันนั้น แม้ว่าหลี่หยวนหยวนจะถือบทละครไว้ในมือและดูบทไปด้วยตลอดเวลา แต่การแสดงของนางก็ดีเสียจนหาที่ติไม่ได้ บทที่นางต้องแสดงมีไม่มาก มีเพียงองก์ที่สองที่ต้องดูหมิ่นเหยียดหยามหลินจือ องก์ที่สามที่ต้องพูดโต้ตอบกับราชบุตรเขยซุนชิว กับฉากสุดท้ายที่นางถูกบีบบังคับให้กระโดดหน้าผาตาย เพียงเท่านี้ก็เป็นอันเสร็จสิ้น

หลี่หยวนหยวนรู้สึกสนุกกับการแสดงยิ่งนัก กระทั่งมาถึงตอนกระโดดหน้าผาซึ่งเป็นฉากสำคัญฉากหนึ่ง นางปีนขึ้นไปบนหน้าผาจำลองและพูดตามบทละครจนจบ รู้สึกว่าตนแสดงได้สมบทบาทยิ่งนัก แต่คิดไม่ถึงว่าจางหนานซึ่งเฝ้าดูการแสดงของนางอย่างเงียบ ๆ มาตลอดกลับนิ่วหน้าตอนนี้

"อารมณ์มันไม่ใช่นะ" จางหนานขัดจังหวะขึ้นมา "เธอยังไม่ได้แสดงอารมณ์สิ้นหวังจนต้องถอดใจออกมา"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป

"ฉากนี้ถ้าแสดงแบบที่เธอแสดงเมื่อวานจะใกล้เคียงอารมณ์ของตัวละครมากกว่า" จางหนานพูด "ลองใหม่อีกที"

แล้วเมื่อวาน "หลี่หยวนหยวน" แสดงอย่างไรเล่า...

หลี่หยวนหยวนยืนอยู่บนหน้าผาจำลอง นางครุ่นคิดครู่หนึ่ง จากนั้นก็เริ่มแสดงใหม่อีกครั้ง แต่จางหนานก็ยังขมวดคิ้วตามเดิม "ก็ยังไม่ใช่อยู่ดี" เขาอ้าปากเตรียมจะตำหนิ แต่ดูเหมือนจะคิดอะไรขึ้นมาได้ จึงปิดปาก ผ่านไปสักพัก ดูเหมือนเขาจะสงบสติอารมณ์ได้แล้ว จึงพูดด้วยน้ำเสียงนุ่มนวลขึ้นเล็กน้อย "เธอลงมาก่อน"

เขากลัวว่าหลี่หยวนหยวนจะกระโดดลงมาอีกสินะ...

หลี่หยวนหยวนลงมาจากหน้าผาจำลองอย่างว่าง่าย

"ทุกฉากที่เธอแสดงก่อนหน้านี้ เธอทำอารมณ์แล้วก็แสดงได้ดีมาก เพียงแต่ต้องท่องบทให้แม่นกว่านี้ ส่วนฉากสุดท้ายนี่ เธอลองไปคิดทบทวนอีกหน่อยว่า

ควรแสดงยังไง" เมื่อจางหนานพูดจบ เขาก็ดูเวลา "เอาละ ช่วงเช้าซ้อมแค่นี้ ไปกินข้าวกันก่อน แล้วบ่ายสองค่อยมาเจอกันที่นี่"

หลี่หยวนหยวนคว้าบทละคร พลางมองไปทางเสี่ยวพั่ง เขาจับกลุ่มกับนักศึกษาชายคนอื่นๆ กำลังจะไปกินข้าวด้วยกัน เมื่อเห็นว่าหลี่หยวนหยวนมองมา เสี่ยวพั่งก็ยิ้มพลางโบกมือให้เธอ "หลี่หยวนหยวน วันนี้เธอแสดงดีมาก!"

หลี่หยวนหยวนก้มหน้าพลางยิ้มบางๆ แต่ในใจกลับรู้สึกเศร้าเล็กน้อย เพราะนางแสดงฉากสุดท้ายได้ไม่ดี...ไม่อาจทำให้ผู้กำกับซึ่งชอบดูถูกคนตกตะลึงได้จนถึงตอนจบ หลี่หยวนหยวนจึงรู้สึกเสียดายยิ่งนัก...

เมื่อละสายตาจากเสี่ยวพั่ง หันกลับมาทางเดิมแล้วเงยหน้าขึ้น หลี่หยวนหยวนก็เห็นเยี่ยนซือเฉิงยืนรอนางอยู่ที่หน้าประตูพอดี

ตั้งแต่ต้นจนจบเยี่ยนซือเฉิงไม่ได้ก้าวเข้าไปในห้องซ้อม เขายืนรอหลี่หยวนหยวนอยู่ที่หน้าประตูตลอด สีหน้าท่าทีเคร่งขรึมเย็นชาราวกับมองไม่เห็นผู้คนโดยรอบแม้แต่คนเดียว

กระทั่งได้สบสายตากับหลี่หยวนหยวน ดวงตาของเยี่ยนซือเฉิงจึงดูอบอุ่นขึ้นมาบ้าง เขาค้อมศีรษะให้หลี่หยวนหยวนเพื่อแสดงความเคารพ

ความรู้สึกเศร้าเสียดายในใจของหลี่หยวนหยวนลดลงเล็กน้อยอย่างน่าประหลาด นางค่อยๆ เดินไปหาเขา เฉกเช่นทุกคราที่ออกจากวังหลังจากที่ไปถวายพระพรพระบิดาเรียบร้อยแล้ว เยี่ยนซือเฉิงในฐานะหัวหน้าราชองครักษ์มักยืนรอรับนางเป็นคนแรก

ขณะเหลือเพียงก้าวเดียวก็จะออกจากห้องซ้อมละครนั้นเอง เยี่ยนซือเฉิงอ้าปากเรียก "องค์..." แต่แล้วกลับต้องชะงัก เมื่อนักศึกษาหญิงคนหนึ่งพุ่งมาจากด้านหลังอย่างรวดเร็วจนไปชนหลี่หยวนหยวนเข้า แต่ด้วยความที่หลี่หยวนหยวนมีรูปร่างใหญ่ นักศึกษาหญิงคนนั้นจึงเป็นฝ่ายเซเสียเอง ทว่านี่หาใช่อุปสรรคขัดขวางไม่ให้เธอพุ่งตัวล้มไปตรงหน้าของเยี่ยนซือเฉิง พร้อมกับคว้าแขนของเยี่ยนซือเฉิงเอาไว้ทันใด

"ฮ่าๆ เยี่ยนซือเฉิง นายมาดูฉันซ้อมใช่มั้ย!"

เมื่อเห็นหลินเสี่ยวเมิ่งเกาะแขนเยี่ยนซือเฉิงเอาไว้ด้วยสีหน้ามีความสุข หลี่หยวนหยวนก็อึ้งไปครู่หนึ่ง

นี่...นี่มันเรื่องอันใดกัน

๗



เมื่อเห็นนักศึกษาหญิงพุ่งเข้ามาคว้าแขนของตนไว้ เยี่ยนซือเฉิงจำต้องอดกลั้นอย่างมากไม่ให้ตนวู่วามจับเธอเหวี่ยงลงไปกองกับพื้น

ที่นี่มีคนผ่านไปมามากมาย ซ้ำนักศึกษาหญิงคนนี้ยังใส่กระโปรงสั้น หากเธอถูกเขาเหวี่ยงลงไปนอนกองบนพื้นคงดูไม่งามนัก เยี่ยนซือเฉิงจึงปัดมือเธอออก พร้อมกับถอยหลังไปก้าวหนึ่ง “สวัสดี หลินเสี่ยวเมิ่ง” ท่าทางของเขาดูสุภาพและห่างเหิน

หลินเสี่ยวเมิ่งอึ้งไปเล็กน้อย “นี่นายต๊องไปแล้วรึไง ทำไมวันนี้ถึงสุภาพกับฉันขนาดนี้”

เมื่อหลี่หยวนหยวนซึ่งยืนอยู่ด้านข้างได้ยินคำพูดของหลินเสี่ยวเมิ่ง นางก็ตั้งปณิธานไว้ในใจว่า ตนจะต้องหาเวลาศึกษาภาษาถิ่นของที่นี่เสียหน่อย เช่น คำว่า “เวรเอ๊ย” “ปี้ฉือ” แล้วก็คำว่า“ต๊อง” นางจะต้องเข้าใจความหมายของคำเหล่านี้ให้ได้ เพื่อจะไม่ต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าคนอื่น

แม้หลินเสี่ยวเมิ่งจะต้องเผชิญหน้ากับเยี่ยนซือเฉิงที่ทำตัวสุภาพและห่างเหิน แต่เธอก็ไม่มีทีท่าจะถอยแม้แต่น้อย กลับเดินเข้าไปใกล้เขาอีกก้าว “เยี่ยนซือเฉิง วันนี้ไปกินข้าวด้วยกันนะ”

เยี่ยนซือเฉิงถอยหลังอีกก้าวหนึ่ง “ขอโทษด้วย”

คราวนี้ดูเหมือนหลินเสี่ยวเมิ่งจะเริ่มคิดได้แล้ว “นายไม่ได้มาหาฉันเหรอ” หลินเสี่ยวเมิ่งขมวดคิ้ว แสดงท่าไม่พอใจอย่างมาก “นายไปถูกใจสาวคนไหนใน

ชมรมละครเข้าอีกแล้วล่ะ"

ขณะที่หลินเสี่ยวเมิ่งกำลังถาม หลี่หยวนหยวนก็ก้าวออกมาจากประตูห้องซ้อม และได้ยินคำว่า "อีกแล้ว" พอดี หลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นมองเยี่ยนซือเฉิงครู่หนึ่ง เยี่ยนซือเฉิงรีบสบตานางกลับ พลางก้าวเข้าไปหานางพร้อมกับเอ่ยเรียก "องค์หญิง" ทันใดนั้นหลินเสี่ยวเมิ่งซึ่งอยู่ข้าง ๆ ก็ถามขึ้น "นายมาหาหลี่หยวนหยวนเหรอ นายมีธุระอะไรกับเธอ..."

เยี่ยนซือเฉิงหันไปมองหลินเสี่ยวเมิ่งแวบหนึ่ง "ไม่เกี่ยวกับเธอ"

หลี่หยวนหยวนหันไปยิ้มให้หลินเสี่ยวเมิ่งอย่างสุภาพ จากนั้นก็หันกลับแล้วเดินจากไปทันที

หลินเสี่ยวเมิ่งได้แต่มองทั้งสองเดินจากไปตาปริบ ๆ เธอเกาหัวอย่างไม่เข้าใจทำไมเมื่อกี้เธอถึงได้รู้สึกว่าเยี่ยนซือเฉิงเปลี่ยนไป...เหมือนอย่างที่หลี่หยวนหยวนเปลี่ยนไปตอนซ้อมละคร

"หลี่หยวนหยวนดูแปลกไป"

"ใช่ เธอแปลกไปมาก"

เสียงชายคนหนึ่งดังขึ้นจากด้านหลังของหลินเสี่ยวเมิ่ง เธอตกใจจนสะดุ้งโหยง "หลิวซูหยาง นี่ตกใจหมด"

หลิวซูหยางยิ้ม "ทำไม มองตามหลังเทพบุตรของตัวเองจนเคลิ้มเลยเหรอ เขาปฏิเสธเธอ แล้วก็เทเธออีกแล้ว คราวนี้จะร้องไห้ฟูมฟายอีกรึเปล่าล่ะ"

"อย่าแส่" หลินเสี่ยวเมิ่งอารมณ์เสีย "วันนี้เยี่ยนซือเฉิงทำตัวแปลก ๆ เขาก็แค่ทำดีมีนปฏิเสธฉัน รอให้ฉันชิงตัวเขากลับมาได้ก่อน ฉันจะเอาคืนให้หนักเลยคอยดู!" หลินเสี่ยวเมิ่งกัดฟัน "ฉันไม่ยอมแพ้ง่าย ๆ หรอก"

หลิวซูหยางเงียบไปนาน แล้วจึงยิ้มออกมาอีกครั้ง "ตื่นเถอะ เขาไปกับหลี่หยวนหยวนแล้ว เขาไม่อยากไปกินข้าวกับเธอด้วยซ้ำ"

หลินเสี่ยวเมิ่งแค่นเสียงหึไม่พอใจ "อย่างเขาน่ะเหรอจะไปชอบหลี่หยวนหยวน ปล่อยให้สองคนนั่นไปด้วยกันเถอะ ต่อให้ไปด้วยกันสักสิบครั้งก็ไม่มีทางสปาร์กกันได้หรอก"

แน่นอนว่าหลี่หยวนหยวนซึ่งเดินไปไกลแล้วย่อมไม่ได้ยินบทสนทนา

ระหว่างหลิวซูหยางกับหลินเสี่ยวเมิ่ง นางเพียงถามเยี่ยนซือเฉิงว่า "เจ้ามีความทรงจำเกี่ยวกับหลินเสี่ยวเมิ่งอยู่บ้างหรือไม่"

"มีบ้างเล็กน้อยพะย่ะค่ะ ดูเหมือนนางจะตามเกี้ยวเจ้าของร่างเดิมอยู่"

เยี่ยนซือเฉิงตอบด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แต่เมื่อหลี่หยวนหยวนได้ฟังกลับยิ้มจนตาหยี "ซือเฉิง วันนี้เจ้าทำให้ข้าตกที่นั่งลำบากเข้าแล้ว"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป "องค์หญิง?"

หลี่หยวนหยวนลูบใบหน้าตนเอง "ตอนซ้อมช่วงบ่ายต้องมีคนมาหาเรื่องข้าแน่" นางหัวเราะเบา ๆ โดยมิได้กังวลเรื่องนี้แต่อย่างใด ซ้ำยังดูเหมือนจะดีใจมากเสียด้วยซ้ำ "บางครั้งการมีรูปโฉมงดงามก็ถือเป็นโทษอย่างหนึ่ง"

เมื่อได้ยินเสียงพูดกลั้วหัวเราะอย่างมีความสุขของนาง เสือยิ้มยากอย่างเยี่ยนซือเฉิงก็อดยิ้มออกมาไม่ได้ เขาพยักหน้าน้อย ๆ "องค์หญิงตรัสถูกต้องแล้ว"

เดินไปได้สักพัก จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็หยุด นางเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าตนผิดพลาดซ้ำสองเหมือนเมื่อเช้า นางลืมถามว่าเวลาบ่ายสองโมงคือชั่วยามใดกันแน่...

หลังจากครุ่นคิดครู่หนึ่ง นางก็คิดหาทางออกได้ "ซือเฉิง อีกประเดี๋ยวข้าอยากไปทบทวนบทละครที่ห้องซ้อมก่อน วันนี้เรากินข้าวใกล้ ๆ นี้ได้หรือไม่"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า "กระหม่อมได้สอบถามมาเรียบร้อยแล้ว ในมหาวิทยาลัยแห่งนี้มีโรงอาหารอยู่สี่แห่ง เพียงเดินไปอีกสิบจั้ง[๑] ก็จะเห็นโรงอาหารที่ใกล้ที่สุดแล้ว" เมื่อเช้าหลังจากหลี่หยวนหยวนเข้าไปในห้องซ้อมละคร เยี่ยนซือเฉิงก็ไปสำรวจและสอบถามจนรู้ข้อมูลเบื้องต้นของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ เมื่อเขาเห็นว่าหลี่หยวนหยวนกำลังสนุกกับการแสดงละครบนเวที จึงไปสำรวจบริเวณโดยรอบห้องซ้อมละคร ครั้นเห็นว่าไม่มีอันตรายใด จึงรีบไปสำรวจภายในบริเวณมหาวิทยาลัยต่อ

มหาวิทยาลัยแห่งนี้มีอาณาบริเวณกว้างขวางมาก ทว่าเยี่ยนซือเฉิงก็เดินเร็วมากเช่นกัน บางแห่งเขาก็สำรวจด้วยการวิ่งผ่าน ตลอดช่วงเช้ามานี้ เขา

---

[๑] จั้ง เท่ากับประมาณ ๓.๓ เมตร

พยายามจดจำสิ่งปลูกสร้างสำคัญรวมไปถึงทางลัดต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัยให้ได้ทั้งหมด เมื่อกลับไปถึงห้องซ้อม และได้ยินว่าช่วงบ่ายพวกเขาจะซ้อมกันอีก เยี่ยนซือเฉิงจึงตั้งใจจะออกไปให้ไกลอีกสักนิดในช่วงบ่ายวันนี้ เพื่อสำรวจบริเวณรอบมหาวิทยาลัย ในเมื่อองค์หญิงจะต้องใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ เขาย่อมต้องเข้าใจสภาพแวดล้อมโดยรอบทุกซอกทุกมุมภายในรัศมีสิบหลี่[๒]

หลี่หยวนหยวนชื่นชมความสามารถของเยี่ยนซือเฉิงมาแต่ไหนแต่ไร องครักษ์ผู้นี้ทำงานได้ไม่เคยขาดตกบกพร่องแม้เพียงรายละเอียดเล็กน้อย ดังนั้นนางจึงคุ้นเคยกับอุปนิสัยของเขา นางพยักหน้าหงึก ๆ "ไปกันเถิด"

ภายในโรงอาหารมีผู้คนจอแจ เยี่ยนซือเฉิงหาที่นั่งมุมหนึ่งที่ค่อนข้างสงบให้หลี่หยวนหยวน เนื่องจากเสียงดังอึกทึก เขาจึงจำต้องก้มลงพูดข้างหูหลี่หยวนหยวน "องค์หญิง ทรงรอตรงนี้สักประเดี๋ยว ซือเฉิงจะไปเตรียมพระกระยาหารเดี๋ยวนี้"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าอนุญาต

หลังจากที่เยี่ยนซือเฉิงปลีกตัวไปซื้ออาหาร ก็มีนักศึกษาชายผมสั้นคนหนึ่งมานั่งลงตรงที่นั่งเยื้องกับหลี่หยวนหยวน เขาสวมเสื้อแขนสั้นสีดำและสวมหูฟังวางถาดหลุมใส่อาหารลงบนโต๊ะ และตั้งแต่เขานั่งลง เขาก็เริ่มเขย่าขา พลางก้มหน้าก้มตากินข้าว เหมือนกำลังดำดิ่งอยู่ในโลกส่วนตัวของตน

โต๊ะตัวนั้นเป็นโต๊ะแบบที่ใช้กันทั่วไปในโรงอาหาร มีสี่ที่นั่งและเชื่อมติดกัน ดังนั้นเมื่อนักศึกษาชายคนนั้นนั่งเขย่าขา เก้าอี้ที่หลี่หยวนหยวนนั่งอยู่ก็พลอยสั่นไปด้วย

หลี่หยวนหยวนจ้องนักศึกษาชายคนนั้นตลอดด้วยสายตาสุภาพ แต่เขากลับไม่เห็น เพราะมัวแต่ก้มหน้าก้มตากินข้าว

ตอนแรกหลี่หยวนหยวนจ้องนักศึกษาชายคนนั้นเพื่อจะให้เขารู้ตัวว่าเขากำลังนั่งเขย่าขาอยู่ ทว่าพอจ้องไปได้สักพักเขาก็ยังไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ส่วนนางเองก็เริ่มรู้สึกว่าน่าสนุกขึ้นมาเสียเฉย ๆ แต่ไหนแต่ไรนางก็กินอาหารคนเดียว

---

[๒] ๑ หลี่/ลี้ เท่ากับ ๕๐๐ เมตร

ในจวนของตน อย่าว่าแต่มีคนมานั่งเขย่าขาอยู่ตรงหน้าเลย กระทั่งจะสนทนาเสียงดังสักคำก็ยังไม่มีผู้ใดอาจหาญ ระหว่างที่มองเขานั่งเขย่าขาอยู่นั้นเอง ศีรษะของนางก็เริ่มสั่นไปตามจังหวะการเขย่าขาของเขา ราวกับลูกเจี๊ยบที่กำลังก้มลงจิกข้าวสาร

เมื่อถาดหลุมสามใบถูกวางลงก็กินพื้นที่บนโต๊ะแทบทั้งหมด ตอนนี้เองหลี่หยวนหยวนจึงได้รู้สึกตัวและเลิกสั่นศีรษะตามจังหวะการเขย่าขา เมื่อเงยหน้าขึ้น นางก็เห็นเยี่ยนซือเฉิงกำลังจ้องชายเขย่าขาคนนั้นซึ่งไม่รู้มาจากไหนด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม

อาจเป็นเพราะรังสีพิฆาตที่รุนแรง หรืออาจเพราะจู่ ๆ ก็มีถาดหลุมสามใบมาวางเต็มโต๊ะโดยคาดไม่ถึง ในที่สุดชายหนุ่มที่นั่งเขย่าขาก็ละความสนใจจากอาหารตรงหน้าแล้วเงยหน้าขึ้นมองเยี่ยนซือเฉิง ชั่วขณะที่ทั้งคู่ประสานสายตากัน หลี่หยวนหยวนรู้สึกได้อย่างชัดเจนว่า โต๊ะสั่นอย่างแรงครั้งหนึ่ง หลังจากนั้นก็ไม่รู้สึกว่าโต๊ะสั่นเพราะแรงเขย่าอีกเลย

แล้วชายหนุ่มผู้นั่งเขย่าขาก็รีบยกถาดหลุมที่ยังกินไม่เสร็จลุกไปจากโต๊ะทันที

หลี่หยวนหยวนมองตามเขาไป พลันรู้สึกเสียดายเล็กน้อย

ขณะที่นางกำลังจะตำหนิเยี่ยนซือเฉิงสักหน่อย ก็เห็นเยี่ยนซือเฉิงก้มหน้าลงมาด้วยแววตาที่ลดความดุดันลง เขามองหลี่หยวนหยวนพลางเอ่ยเสียงเบาและอ่อนโยนว่า “องค์หญิง พระกระยาหารจัดเตรียมเรียบร้อยแล้ว เชิญเสวยพ่ะย่ะค่ะ”

กลิ่นอาหารโชยเข้าจมูก เรียกน้ำย่อยในกระเพาะอาหารให้ตื่นตัว หลี่หยวนหยวนจึงลืมชายเขย่าขาคนนั้นไปทันที

ท่ามกลางเสียงอื้ออึงภายในโรงอาหาร หลี่หยวนหยวนกลับได้กินอาหารกลางวันมื้อนั้นอย่างสงบ

เนื่องจากแทบไม่มีใครมานั่งร่วมโต๊ะกับนางเลย และเยี่ยนซือเฉิงซึ่งยืนเอามือไพล่หลังอยู่ด้านหลังนางก็เหมือนผนังกั้นมุมที่นางนั่งอยู่ สายตาเย็นชาและเคร่งขรึมของเขาราวกับคมมีดขีดเส้นแบ่งเขตระหว่างนางกับนักศึกษาคนอื่น ๆ

ในโรงอาหาร

คงเป็นเพราะหลี่หยวนหยวนได้รับการปฏิบัติเช่นนี้จนเคยแล้ว นางจึงไม่รู้สึกว่ามีสิ่งใดไม่เหมาะไม่ควร

ทว่าระหว่างที่เดินออกจากโรงอาหาร หลี่หยวนหยวนก็เห็นนักศึกษานั่งสนทนาหยอกล้อกันเป็นกลุ่ม ๆ พลันเกิดความรู้สึกหวั่นไหวขึ้นในใจ

เหตุใดจึงทำเช่นพวกเขาไม่ได้เล่า

หลี่หยวนหยวนมองเยี่ยนซือเฉิงซึ่งเดินตามหลังนางด้วยท่าทางเคารพนบนอบ พลันถอยหลังครึ่งก้าวไปอยู่ข้าง ๆ เขา เยี่ยนซือเฉิงเองก็ถอยหลังไปครึ่งก้าวโดยพลัน ทิ้งระยะห่างระหว่างเขากับนางเท่ากับก่อนหน้านี้พอดิบพอดี

เยี่ยนซือเฉิงออกจะไม่เข้าใจการกระทำของหลี่หยวนหยวน "องค์หญิง?"

หลี่หยวนหยวนเพียงแค่ยิ้ม แต่มิได้อธิบายอะไร

ช่วงพักเที่ยง หลี่หยวนหยวนนั่งท่องบทละครอยู่ในห้องซ้อมละครร้างไร้ผู้คน เยี่ยนซือเฉิงยืนอยู่ที่ประตูห้องซ้อมเหมือนช่วงเช้า เวลานี้หลี่หยวนหยวนอยู่ในห้องซ้อมตามลำพัง เขาจึงคอยเฝ้านางอยู่ที่นั่นไม่ไปไหน

หลี่หยวนหยวนความจำดี เพียงเข้าใจบริบทของเรื่องราว นางก็สามารถท่องบทพูดขององค์หญิงในเรื่องได้ทั้งหมดโดยอ่านผ่านตาเพียงสองสามรอบ ประกอบกับฉากที่นางต้องแสดงมีไม่มาก ดังนั้นเพียงครึ่งชั่วโมงนางก็จำบทพูดได้ขึ้นใจ

ครั้นเห็นว่าภายในห้องซ้อมละครยังคงว่างเปล่า หลี่หยวนหยวนก็รู้ว่ายังมีเวลาอีกสักพักกว่าจะถึงเวลา "บ่ายสองโมง"

ดังนั้นนางจึงพลิกดูบทละครช่วงสุดท้ายที่จางหนานติว่านางแสดงไม่ดีอีกรอบ

ตอนท้ายของเรื่อง ในที่สุดองค์หญิงก็ได้ล่วงรู้แผนการและการกระทำอันเลวร้ายของราชบุตรเขยผู้เป็นที่รัก นางยืนอยู่บนหน้าผาพลางเอ่ยวาจาต่อดวงจันทร์ ราชบุตรเขยตามมาพร้อมด้วยทหารติดตาม องค์หญิงรู้สึกสิ้นหวังจนต้องถอดใจ ในที่สุดก็ตัดสินใจกระโดดหน้าผา

หลี่หยวนหยวนอ่านบทละครฉากนี้ซ้ำไปซ้ำมาอยู่หลายรอบ สุดท้ายก็ถอนหายใจยาวครั้งหนึ่ง "ไม่เข้าใจ"

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงซึ่งยืนอยู่ที่หน้าประตูได้ยินเสียงถอนหายใจของนาง เขาก็หันไปมองหลี่หยวนหยวนปราดหนึ่ง

"ซือเฉิง" นางเอ่ยเรียกเขาขึ้นทันใด ราวกับรู้ว่าเขากำลังลอบมองอยู่ เยี่ยนซือเฉิงเดินเข้าไปด้วยสีหน้าเรียบเฉยเช่นเดิม "องค์หญิง"

หลี่หยวนหยวนถือบทละครไว้ในมือ พลางถามเขาด้วยสีหน้าครุ่นคิด "วันนั้นที่เราตกลงมาจากหน้าผาด้วยกัน ซือเฉิงรู้สึกเจ็บปวดท้อแท้บ้างหรือไม่ เคยรู้สึกสิ้นหวังจนถอดใจบ้างหรือไม่"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป ภาพความทรงจำในห้วงเวลานั้นผุดขึ้นมาในสมองโดยพลัน มือของหลี่หยวนหยวนลื่นหลุดจากมือของเขา แล้วนางก็ร่วงหล่นลงไปในหุบเหวลึกซึ่งมองไม่เห็นก้นเหว เยี่ยนซือเฉิงนิ่งไม่ตอบคำ หลี่หยวนหยวนลูบคางพลางพูดกับตัวเองว่า "อย่างไรจึงจะเรียกว่าสิ้นหวังจนต้องถอดใจเล่า หน้าผา ข้าก็เคยตกลงมาแล้วครั้งหนึ่ง ทว่ามิได้กระโดดลงไปเอง แต่ถูกชนตกลงไป ข้าจำได้เพียงว่าขณะที่กำลังร่วงลงไปนั้น ข้าคิดว่าจะต้องคว้าตัวคนที่ชนข้าให้ตกลงมาด้วยกัน คิดไม่ถึงว่าซือเฉิงกลับเป็นคนคว้ามือข้าเอาไว้ ความรู้สึกสิ้นหวังจนต้องถอดใจอย่างองค์หญิงในเรื่องนี้ ข้ามิอาจเข้าใจได้เลยจริงๆ..."

เยี่ยนซือเฉิงหลุบตาต่ำ "กระหม่อมได้แต่หวังว่าองค์หญิงจะไม่เข้าพระทัยรสชาติของความรู้สึกนั้นไปตลอดชีวิต"

หลี่หยวนหยวนไม่เข้าใจอารมณ์ที่แฝงอยู่ในคำพูดนั้นของเยี่ยนซือเฉิง นางเพียงบอกว่า "ข้าคงไม่อาจเข้าถึงความรู้สึกเช่นนั้นได้จริงๆ ระหว่างที่อ่านบทละครมาทั้งเรื่อง ข้าคิดอยู่ตลอดว่าเหตุใดจึงไม่สังหารราชบุตรเขยเสียตรงนั้น เพราะเหตุใด ทั้งๆที่องค์หญิงในเรื่องนี้มีโอกาสจัดการกับคนทรยศได้ทุกเวลา แต่กลับปล่อยราชบุตรเขยไปอย่างโง่งมเสียทุกครา กระทั่งถึงตอนสุดท้าย หากข้าเป็นนาง ข้าจะไม่ยอมกระโดดหน้าผาอย่างเด็ดขาด นางเป็นถึงองค์หญิงสูงศักดิ์ ขอเพียงรักษาชีวิตไว้ วันหน้าย่อมต้องมีโอกาสแก้แค้นชายไร้หัวใจผู้นี้อย่างแน่นอน"

เมื่อได้ระบายความอัดอั้นออกมา หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกสบายใจขึ้นมาก นางหันไปมองเยี่ยนซือเฉิงแล้วเสริมอีกประโยค "มิหนำซ้ำ องครักษ์ประจำจวนองค์หญิงนั่นเป็นพวกถือศีลไม่รู้จักเช่นฆ่าหรือไร เหตุใดจึงทนเห็นองค์หญิงของตนถูกข่มเหงได้ถึงเพียงนี้!"

เยี่ยนซือเฉิงก้มหน้าหัวเราะอย่างไร้เสียง

ถูกแล้ว หากหลี่หยวนหยวนมีราชบุตรเขย แล้วถูกราชบุตรเขยข่มเหงรังแกถึงเพียงนี้ เยี่ยนซือเฉิงคิดว่าตนจะต้องสู้ตายถวายชีวิต แม้จะต้องมอดม้วยไปพร้อมกับราชบุตรเขยคนนั้น เพื่อมิให้อีกฝ่ายทำร้ายองค์หญิงได้อีกแม้เพียงปลายเล็บ

"หากเทียบกันแล้ว ฉากแรก ๆ ที่ข้าต้องแสดงบทวางอำนาจไปทั่วยังแสดงง่ายเสียกว่า" หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางถามเยี่ยนซือเฉิง "เมื่อเช้านี้ซือเฉิงได้เห็นข้าแสดงบทดุร้ายอันธพาลหรือไม่"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป "โปรดทรงอภัยให้กระหม่อม..."

"ช่วงบ่ายยังต้องซ้อมอีกรอบ ซือเฉิงนั่งดูอยู่ที่นี่เถิด" หลี่หยวนหยวนเอามือตบบนที่นั่งด้านซ้ายมือนางเบา ๆ "นาน ๆ ครั้งข้าจึงจะมีโอกาสวางท่าหยิ่งผยองเช่นนี้"

"...พะย่ะค่ะ" แผนการที่เขาวางไว้ทั้งหมดหาได้สำคัญไปกว่าวาจาเพียงประโยคเดียวของหลี่หยวนหยวน

เมื่อการซ้อมในช่วงบ่ายเริ่มขึ้น เยี่ยนซือเฉิงก็นั่งอยู่ตรงที่ที่หลี่หยวนหยวนบอกให้เขานั่ง ระหว่างนั้นมีหลายคนมาขอแลกที่นั่งกับเขาเพื่อที่จะได้นั่งรวมกลุ่มกับเพื่อนตัวเอง แต่สุดท้ายก็ต้องพ่ายแพ้สายตาเย็นชาของเยี่ยนซือเฉิงจนต้องเดินไปนั่งที่อื่นโดยไม่กล้าโต้แย้ง

ข้าจะยอมไม่ได้

เยี่ยนซือเฉิงคิดในใจ *นี่เป็นที่นั่งที่องค์หญิงรับสั่งให้ข้านั่ง*

เขาย่อมต้องนั่งอยู่ตรงนี้ต่อไปโดยไม่ขยับไปไหน

๘



หลี่หยวนหยวน กำลังข่มเหงรังแกคนอื่น

นางแสดงสีหน้ามาดร้ายหยามเหยียด ทว่าเยี่ยนซือเฉิงซึ่งดูอยู่ด้านล่างเวทีกลับยิ้มโดยไม่รู้ตัว แต่แล้วครู่ต่อมาเขากลับรู้สึกเศร้าใจแทนหลี่หยวนหยวนราวกับมีใครมาบีบส่วนที่อ่อนนุ่มที่สุดในหัวใจเขา ช่างเจ็บปวดทรมานยิ่งนัก

เยี่ยนซือเฉิงคิดว่า *หากภาพที่เห็นตรงหน้านี้เกิดขึ้นในต้าถังจริง ๆ คงดีไม่น้อย หากเมื่อก่อนองค์หญิงทรงทำเช่นนี้ได้ก็คงดี*

ทว่าความเป็นจริงกลับตรงกันข้าม ที่ผ่านมาหลี่หยวนหยวนจำต้องอดกลั้นตลอดเวลา และเป็นฝ่ายยอมคนอยู่ร่ำไป นางต้องระมัดระวังกิริยาและคำพูดอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ทั้งยังต้องใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังและคอยชั่งน้ำหนักคานอำนาจอยู่ตลอดเวลา ยามนั้นเขาอยากให้องค์หญิงสามารถใช้ชีวิตได้อย่างอิสระกว่าที่เป็นสักหน่อยก็ยังดี ทว่านั่นเป็นเพียงความหวังที่เยี่ยนซือเฉิงไม่อาจทำให้เกิดขึ้นได้

ด้วยเหตุนี้เขาจึงปรารถนาให้องค์หญิงเดินทางไปอภิเษกสมรสยังดินแดนห่างไกล อย่างน้อยเมื่ออยู่ที่นั่น สถานะขององค์หญิงก็จะสูงขึ้นกว่ายามที่อยู่ต้าถังมาก และนางก็จะสามารถทำตามอำเภอใจได้มากขึ้น ทว่าท้ายที่สุดพวกเขากลับเดินทางไปไม่ถึง และจับพลัดจับผลูมาอยู่ที่นี่ ซึ่งก็นับว่าไม่เลวนัก

หากประเมินจากสถานการณ์ในขณะนี้ การใช้ชีวิตอยู่ที่นี่น่าจะดีต่อหลี่หยวนหยวนมากกว่า *อย่างน้อย...*

ข้าก็สามารถคอยดูแลปกป้ององค์หญิงได้

เยี่ยนซือเฉิงคิดไปเรื่อยเปื่อยพลางดูการแสดงบนเวที

เมื่อดูไปเรื่อย ๆ เขาก็เริ่มคิดเช่นที่หลี่หยวนหยวนว่าไว้ *ราชบุตรเขยใจคด ผู้นี้ช่างสารเลวยิ่งนัก*

ต่อให้องค์หญิงหลงใหลในตัวเขาจนดวงตามืดบอด แต่หากตนอยู่ข้างกายนาง เยี่ยนซือเฉิงรับรองได้ว่า เขาจะสามารถลอบสังหารราชบุตรเขยผู้นี้ได้นับสิบครั้ง ทั้งยังสามารถลอบวางยาพิษราชบุตรเขยผู้นี้ได้นับสิบครั้งเช่นกัน และต่อให้ราชบุตรเขยเป็นเทพมาจุติ มีร่างกายคงกระพัน แต่เมื่อถึงตอนที่หลี่หยวนหยวนขึ้นไปยืนบนหน้าผาจำลองนั้น สารรูปของราชบุตรเขยก็น่าจะเต็มไปด้วยบาดแผลนับร้อยนับพันแล้ว

หากเขายังสามารถลากสังขารอันฟอนเฟะไปบีบบังคับให้องค์หญิงกระโดดหน้าผาได้ ก็นับว่าเขาเป็นชายชาติบุรุษคนหนึ่ง

ขณะมองดูหลี่หยวนหยวนยืนอยู่บนหน้าผาจำลอง เขาเห็นนางพูดตามบทละครด้วยสีหน้าเศร้าหมอง แม้จะรู้ว่านี่เป็นเพียงการแสดง ทว่าเยี่ยนซือเฉิงก็ยังรู้สึกไม่พอใจอยู่ลึก ๆ ดังนั้นเมื่อหันไปเห็นหลิวซูหยางซึ่งแสดงเป็นราชบุตรเขยยืนรอเข้าฉากอยู่ข้างเวที เขาจึงรู้สึกขัดหูขัดตาเล็กน้อย

ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงกำลังนึกไม่พอใจอยู่นั้นเอง จู่ ๆ จางหนานซึ่งนั่งอยู่ตรงที่นั่งกึ่งกลางแถวที่นั่งถัดไปด้านหน้าสองสามแถวก็ตะโกนขึ้น "หยุด!"

จางหนานนิ่วหน้า มองไปที่หลี่หยวนหยวน "เมื่อเช้าฉันบอกเธอแล้วไม่ใช่เหรอ ให้ไปทบทวนดูว่าควรจะแสดงยังไง" เมื่อเห็นว่าหลี่หยวนหยวนยังแสดงฉากสุดท้ายได้ไม่ดีเสียที จางหนานก็เริ่มหงุดหงิดขึ้นมา "ฉันนึกว่าเธอจะรู้แล้วซะอีกว่าควรแสดงอารมณ์ออกมายังไง! ทำไมถึงยังมีปัญหาอีกล่ะ ฟังนะ เธอเป็นผู้หญิงที่ถูกคนรักทรยศหักหลัง! เธอไม่ใช่องค์หญิงแล้ว! เธอจะต้องสิ้นหวังต้องเจ็บปวด ไม่ใช่เป็นอย่างที่เป็นอยู่ตอนนี้ แววตาเธอแทบจะสื่อออกมาว่าเอาเถอะ ฉันขี้เกียจจะสู้กับนายแล้ว ฉันตายไปสักคนจะได้จบ ๆ กันไป เธอไม่ควรจะใจกว้างแบบนี้!"

หลี่หยวนหยวนซึ่งอยู่บนเวทีมีสีหน้าเรียบเฉย ดูเหมือนนางจะเริ่มชินกับท่าทีเช่นนี้ของจางหนานเสียแล้ว

แต่เยี่ยนซือเฉิงซึ่งนั่งอยู่ด้านหลังกลับมีสีหน้าอึมครึม

หลี่หยวนหยวนหยิบบทละครขึ้นมาพลิกดูครู่หนึ่ง จากนั้นจางหนานก็สั่งว่า "เริ่มใหม่"

หลี่หยวนหยวนจึงต้องแสดงซ้ำอีกรอบ

จางหนานขมวดคิ้วแน่นขึ้นอีก "นี่ เธอแสดงอารมณ์เจ็บปวดไม่เป็นเลยนี่นา! เธอไม่เคยอกหักเหรอ! ไม่เคยมีเรื่องต้องผิดหวังเลยเหรอ! ความรู้สึกสิ้นหวังจนต้องถอดใจน่ะ เธอลองคิดถึงความรู้สึกนั้นดูสิ!"

หลี่หยวนหยวนลองคิดดูอย่างตั้งใจ แต่ก็ดูเหมือน...นางจะไม่เคยรู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ

อันที่จริงแล้ว หากจะพูดถึงความเจ็บปวด หลี่หยวนหยวนก็เคยรู้สึกมาก่อน นางรู้สึกเจ็บปวดเมื่อได้รู้ว่าพระบิดาไม่ทรงโปรดตนเอง และเมื่อรู้ว่าตนต้องถูกส่งไปเสกสมรสยังดินแดนห่างไกล เมื่อคิดถึงสองเรื่องนี้ หลี่หยวนหยวนพลันรู้สึกเจ็บปวดขึ้นมาบ้างเช่นกัน แต่หากจะพูดถึงความรู้สึกท้อแท้สิ้นหวัง นางไม่รู้เลยจริง ๆ ว่ารสชาติของความรู้สึกนั้นเป็นเช่นไร

เพราะไม่ว่าอย่างไร ข้าก็มีชีวิตรอดมาได้มิใช่หรือ

แม้ข้าจะตกหน้าผา แต่ข้าก็ยังมีชีวิตอยู่

ข้าดวงแข็งถึงเพียงนี้ ได้รับความเมตตาจากสวรรค์ถึงเพียงนี้ แล้วเหตุใดจึงต้องท้อแท้สิ้นหวังด้วยเล่า

หลี่หยวนหยวนไม่อาจเข้าถึงความรู้สึกเช่นนั้นได้ นางจึงส่ายหน้า "ฉันจินตนาการไม่ออก ผู้กำกับมาลองแสดงดูเองจะดีกว่า"

ตรรกะวิธีคิดของหลี่หยวนหยวนไม่ซับซ้อนอะไร *ในเมื่อเจ้าบอกว่าข้าแสดงไม่ดี เช่นนั้นเจ้าก็มาลองดูเองเถิด* ทว่าเมื่อนางเอ่ยถ้อยคำนี้ออกไปต่อหน้าผู้คนมากมาย กลับฟังเหมือนนางกำลังท้าทายอีกฝ่ายอยู่

จางหนานมีสีหน้าดำคล้ำ เขาโยนบทละครในมือลงบนที่นั่งข้างตัว "ถ้าเธอเล่นไม่ได้ก็ลงมา!"

เมื่อจางหนานพูดจบ ก็มีคนคนหนึ่งเดินผ่านหน้าเขาไปอย่างรวดเร็วจนเกิดลมพัดวูบหนึ่ง คนคนนั้นสาวเท้าขึ้นไปบนเวที เสียงฝีเท้าหนักหน่วงราวกับ

กำลังเหยียบย่ำหัวใจใครบางคนขณะเดินขึ้นไปบนเวที

"องค์..." เยี่ยนซือเฉิงคิดถึงข้อมูลที่ตัวเองได้ศึกษามาตั้งแต่เมื่อวานจนถึงตอนนี้ เขารู้ว่าหากเวลานี้ตนเรียกนางว่าองค์หญิงคงไม่เหมาะ เขาจึงรีบเปลี่ยนเป็นเรียก "เชียนหนิง เราไปกันเถอะ"

เมื่อก้มลงมองเยี่ยนซือเฉิงซึ่งกำลังยื่นมือทั้งสองออกมา หลี่หยวนหยวนซึ่งยืนอยู่บนหน้าผาจำลองก็ถึงกับอึ้งไป

เยี่ยนซือเฉิงเคยเรียกนางว่า "เชียนหนิง" บ้างเป็นบางครั้งเมื่อนางยังเล็กและไม่มีผู้อื่นอยู่ด้วย เขาเรียกนางอย่างสนิทสนมราวกับเป็นพี่ชายแท้ ๆ ของนาง แต่เมื่อโตขึ้น เยี่ยนซือเฉิงก็ยิ่งระมัดระวังการวางตัวตามสถานะมากขึ้นเรื่อย ๆ ไม่ว่าจะเป็นเวลาใด หรือสถานการณ์ใด เขาจะเรียกนางว่าองค์หญิงเสมอ ทั้งยังปฏิบัติต่อนางอย่างเคารพนบนอบ มิเคยกระทำการก้าวล่วงแม้เพียงน้อย

ดังนั้นเมื่อหลี่หยวนหยวนได้ยินเขาเรียกชื่อนี้ นางจึงนิ่งงัน พลันปรากฏภาพความทรงจำวัยเด็กขึ้นมาอีกครั้ง เด็กชายที่ยื่นน้ำตาลขิงให้นางกิน เด็กชายที่จับหิ่งห้อยให้นาง เด็กชายที่เคยสานตั๊กแตนหญ้าให้นาง

เด็กชายคนนี้คอยอยู่เคียงข้างนางตลอดเวลา เขาโตมากับนาง การวางตัวระหว่างทั้งสองเปลี่ยนแปลงไปไม่น้อย มีเพียงสิ่งเดียวที่ไม่เปลี่ยนแปลง นั่นคือ... ดูเหมือนเขาจะยอมให้ใครมารังแกนางไม่ได้

ยอมไม่ได้แม้แต่น้อย

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางพยักหน้า "ได้" นางจับมือทั้งสองข้างของเยี่ยนซือเฉิงไว้ แล้วกระโดดลงมาจากหน้าผาจำลอง

เมื่อเห็นว่าหลี่หยวนหยวนกระโดดลงมาถึงพื้นเวทีได้โดยไม่เสียการทรงตัว คนในห้องซ้อมจำนวนไม่น้อยก็ตื่นตะลึงในพลังแขนของเยี่ยนซือเฉิงอยู่ในใจ...

ส่วนคนที่ดูจะตื่นตะลึงมากที่สุดน่าจะเป็นหลินเสี่ยวเม่งซึ่งยืนรอเข้าฉากอยู่ด้านข้าง เธอมองจนตาเขียวปั้ด ไม่อาจควบคุมอารมณ์ตัวเองได้จนต้องตะโกนออกมาว่า "ทำอะไรน่ะ นี่เรายังซ้อมกันอยู่นะ! เธอจะไปจริง ๆ เหรอ!"

เยี่ยนซือเฉิงหันกลับไป จ้องหลินเสี่ยวเม่งด้วยแววตาเย็นเยียบ

หลินเสี่ยวเม่งรู้สึกเหมือนถูกแท่งน้ำแข็งทิ่มแทงจนต้องถอยหลังกรูด แต่

เธอก็ยังพูดขึ้นเพื่อไม่ให้เสียหน้าว่า "ทำไม! ก็มันจริงนี่นา แสดงไม่ดีแล้วยังติไม่ได้อีก อีกอาทิตย์เดียวก็ต้องแสดงจริงแล้ว โดนผู้กำกับว่าแค่นิดๆหน่อยๆจะเลิกซ้อมซะแล้ว ใหญ่โตมาจากไหน"

สายตาของเยี่ยนซือเฉิงเย็นชา แต่หลี่หยวนหยวนกลับยิ้ม ไม่สนใจหลินเสี่ยวเมิ่งแม้แต่น้อย นางจูงมือเยี่ยนซือเฉิงพลางเดินลงจากเวที แล้วตรงไปหาจางหนาน หลี่หยวนหยวนยิ้มอ่อนโยน "ขอโทษด้วย ฉากสุดท้ายนี้ฉันแสดงไม่ดีจริงๆ"

ท่าทีอ่อนโยนเช่นนี้ทำให้จางหนานถึงกับอึ้ง พลางตอบว่า "อือ" โดยไม่รู้ตัว จากนั้นก็เสริมอีกประโยคว่า "ไม่เป็นไร ไว้ค่อย..." *ไว้ค่อยซ้อมกันใหม่* จางหนานยังพูดไม่ทันจบ หลี่หยวนหยวนก็ยิ้มพลางพูดต่อว่า

"ไม่เป็นไรก็ดี ฉันรู้สึกว่าตัวเองชอบแสดงละครมากทีเดียว แต่ฉากสุดท้ายนี้ฉันแสดงไม่ได้จริงๆ นายแก้บทละครเสียหน่อยเถอะ" หลี่หยวนหยวนพูดราวกับว่านี่เป็นเรื่องเล็กๆ "แก้ให้ฉันแสดงได้ ก็เท่านั้นเอง แล้วพรุ่งนี้ฉันจะมาดูบทใหม่"

พูดจบ หลี่หยวนหยวนก็ดึงมือเยี่ยนซือเฉิงพลางเดินออกจากห้องซ้อมละครไป

จางหนานถึงกับตะลึงงัน

คนที่อยู่ในห้องซ้อมละครทั้งหมดต่างตะลึงงัน

กว่าพวกเขาจะเรียกสติกลับคืนมาได้อีกครั้ง หลี่หยวนหยวนก็ดึงเยี่ยนซือเฉิงเดินไปไกลถึงไหนแล้วไม่รู้

หลินเสี่ยวเมิ่งกัดฟันกรอดจนฟันแทบหัก หลิวซูหยางซึ่งอยู่ข้างๆปรายตามองเธอแวบหนึ่ง เขาเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงสมน้ำหน้า "แหม ดูเหมือนสองคนนั้นจะสปาร์กกันแล้วจริงๆ" เขาลูบคางพลางครุ่นคิด "แต่เอ...ทำไมหมอนี่ถึงได้เปลี่ยนรสนิยมเร็วแบบนี้นะ ก่อนหน้านี้ได้ยินว่าเขาชอบสาวสาขาศิลปะนี่นา"

"เป็นไปไม่ได้" หลินเสี่ยวเมิ่งแค้นจนเข่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน "เยี่ยนซือเฉิงจะชอบยายนั่นได้ยังไง!"

หลิวซูหยางเบ้ปาก "อย่างน้อยดูจากท่าทางแล้วก็ใช่"

หลินเสี่ยวเม่งยังแค้นไม่หาย เธอขมวดคิ้ว "นายได้ยินมั้ยว่าเมื่อกี้เยี่ยนซือเฉิงเรียกหลี่หยวนหยวนว่าอะไร"

"เรียกว่าไงล่ะ"

"เขาไม่ได้เรียกว่าหลี่หยวนหยวน"

"เป็นชื่อที่พวกเขาสองคนเรียกกันเองละมั้ง เธอจะไปยุ่งอะไรด้วย"

หลินเสี่ยวเม่งเงียบไป และไม่ได้พูดอะไรต่อ

ขณะที่ภายในห้องซ้อมละครมีเสียงพูดคุยดังขึ้นเรื่อย ๆ เรื่องที่พูดคุยกันก็หนีไม่พ้นข่าวซ็อกซมรม "หลี่หยวนหยวนมีแฟนกับเขาแล้ว"

เมื่อเดินออกมาจากอาคารเรียนรวม หลี่หยวนหยวนอารมณ์ดีพอสมควร นางยังจมดิ่งอยู่ในอารมณ์เมื่อครู่ "ตัวเองได้วางอำนาจบาตรใหญ่" จนลืมตัวไปว่ากำลังจูงมือเยี่ยนซือเฉิงอยู่ ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงก็ไม่กล้าเป็นฝ่ายสลัดมือออกก่อน เขาเดินตามหลังห่างจากหลี่หยวนหยวนครึ่งก้าวอย่างเงียบ ๆ ไปตลอดทาง

เมื่อเดินไปเรื่อย ๆ เยี่ยนซือเฉิงก็หน้าแดงโดยไม่รู้ตัว

มือเจ้าเนื้อของหลี่หยวนหยวนช่างอบอุ่น อบอุ่นเสียจนทำให้ฝ่ามือของเยี่ยนซือเฉิงมีเหงื่อซึมเล็กน้อย เขามองไปยังสองมือที่ยังจับกันอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็มองรอยยิ้มของหลี่หยวนหยวน ทิวทัศน์สองข้างทางราวกับภาพลวงตา มีเพียงหลี่หยวนหยวนเท่านั้นที่เป็นตัวตนที่มีอยู่จริง

"ซือเฉิง" จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็หยุด

ทว่าเยี่ยนซือเฉิงกลับใจลอยจึงไม่ได้หยุดเดิน เขาจึงชนหลังของหลี่หยวนหยวนเข้าอย่างจัง เยี่ยนซือเฉิงได้สติคืนมาทันที พลันทำท่าจะคุกเข่าลง "องค์หญิงโปรดทรงอภัย"

หลี่หยวนหยวนกลับไม่ใส่ใจแม้แต่น้อย นางดึงเยี่ยนซือเฉิงไว้ พลางมองเขาด้วยดวงตาแวววาว "เจ้าได้ยินหรือไม่ว่าพวกนางคุยอะไรกัน"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป เขาเพิ่งสังเกตว่ามีนักศึกษาสาวสองคนเดินผ่านพวกเขาไป กำลังเถียงกันอย่างเมามันว่าน่องไก่พะโล้ร้านนี้หรือว่าปีกไก่ย่างร้านนั้นอร่อยกว่ากัน เยี่ยนซือเฉิงหันกลับมาพลางเอ่ยถาม "องค์หญิงทรงอยากเสวยไก่หรือ

พะย่ะค่ะ"

"ไม่ใช่ เมื่อครู่พวกนางบอกว่านอกมหาวิทยาลัยมีถนนยาวสายหนึ่ง" หลี่หยวนหยวนตาเป็นประกาย "ขายของกินตลอดทั้งถนนเลย!"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้า "กระหม่อมจะไปหาดู"

ถนนเสวียฝูหนานเป็นถนนเส้นที่มีของกินขายมากที่สุดในละแวกมหาวิทยาลัย เพียงแค่เดินไปถึงหัวถนน หลี่หยวนหยวนก็แทบจะควบคุมตัวเองไม่อยู่เสียแล้ว สองมือของนางเกาะแขนของเยี่ยนซือเฉิงไว้แน่น "ซือเฉิง! อันนี้"

เยี่ยนซือเฉิงซื้อขนมต้านฮงเกา* ให้นางชิ้นหนึ่ง หลังจากนั้นหลี่หยวนหยวนก็ไม่เกาะแขนเขาอีก แต่ถือขนมต้านฮงเการ้อน ๆ ไว้ด้วยสองมือ นางกินพลางมองร้านรวงโดยรอบ เยี่ยนซือเฉิงมองไปยังแขนของตนซึ่งเป็นอิสระแล้ว จากนั้นก็มองไปยังขนมต้านฮงเกาในมือหลี่หยวนหยวน ทว่าสุดท้ายก็ไม่ได้พูดอะไร

ตลอดทาง ไม่ว่าหลี่หยวนหยวนจะถูกใจของกินอะไร เยี่ยนซือเฉิงก็ซื้อให้นางทุกอย่าง เมื่อเดินไปได้ครึ่งถนน หลี่หยวนหยวนก็อยากกินปีกไก่ย่าง นางกินรวดเดียวสามไม้ ขณะที่กำลังหยิบไม้ที่สี่ แม้แต่คนขายยังกระซิบบอกเยี่ยนซือเฉิงว่า "โอย พ่อหนุ่ม บอกให้แฟนกินน้อยหน่อยเถอะ"

หลี่หยวนหยวนได้ยินแว่ว ๆ นางเอามือตบหน้าอกตัวเองเป็นการยืนยันทันที "ไม่เป็นไร ฉันยังกินไหว"

คนขายอึ้งไป "ลุงไม่ได้หมายความว่าหนูยังกินไหวรึเปล่า...ดูท่าหนูก็น่าจะกินเก่งอยู่หรอก...แต่ว่ายายหนู กินน้อย ๆ หน่อยก็ดีนะ"

ขณะที่ลุงคนขายกำลังพูด หลี่หยวนหยวนก็หยิบปีกไก่ย่างไม้ที่สี่ แล้วเดินนำหน้าเยี่ยนซือเฉิงออกไปจากแผง

หลังจากที่ได้กินของอร่อยตั้งแต่หัวถนนจนถึงท้ายถนน หลี่หยวนหยวนก็ลูบท้องพลางเอ่ยอย่างน้อยใจว่า "ตลอดชีวิตที่ผ่านมาของข้า มีเพียงครั้งนี้ที่ข้าได้รู้ซึ้งถึงรสชาติของความอิ่ม" หลี่หยวนหยวนไม่ได้พูดเกินกว่าเหตุ เพราะ

---

*เป็นขนมที่มีต้นกำเนิดจากเมืองเฉิงตู มณฑลซื่อชวน ลักษณะคล้ายแพนเค้กใส่ไส้ มีไส้ให้เลือกมากมาย

ที่ผ่านมานางรู้สึกเช่นนั้นจริง ๆ

เมื่อก่อนนางสุขภาพอ่อนแอ บรรดาข้าหลวงที่รับใช้ดูแลจึงควบคุมปริมาณอาหารของนางอย่างเข้มงวด โดยกำหนดให้นางกินอิ่มเพียงเจ็ดส่วน ห้ามไม่ให้กินของมัน ของหวาน และอาหารรสเผ็ด แม้แต่อาหารที่ใส่เกลือมากเกินไปก็ยังต้องยกออกจากโต๊ะ อาหารที่กินได้ในแต่ละวันล้วนมีรสชาติจืดชืด ทั้งที่หลี่หยวนหยวนเป็นคนชอบกินรสเผ็ดและหวาน เมื่อยังเล็ก นางยังพอจะแอบกินได้ แต่พอโตขึ้น หากแอบกินก็จะถูกข้ารับใช้ตำหนิว่านางไม่รู้จักควบคุมตนเอง และหากทำบ่อยครั้งเข้า แม้แต่พระบิดาเองก็ยังทรงตำหนินาง

ด้วยเหตุนี้ นับแต่หลี่หยวนหยวนเริ่มรู้ความ นางก็ไม่ค่อยได้กินของอร่อย ๆ มากนัก ยิ่งหากเป็นการกินอย่างไม่บันยะบันยังเช่นวันนี้แล้ว นางยิ่งไม่เคยทำมาก่อน

เมื่อเยียนชือเฉิงได้ยินถ้อยคำตัดพ้อของหลี่หยวนหยวนก็รู้สึกปวดใจ แต่ก็ยังคงเอ่ยเตือนนางอย่างเคยชิน "องค์หญิง การเสวยมากเกินไปไม่เป็นผลดีต่อพระพลานามัย"

หลี่หยวนหยวนหันไปด้านข้าง สูดจมูกฟุดฟิด จากนั้นก็หันมามองเยียนชือเฉิงด้วยดวงตาเป็นประกาย "เรากินปลาหมึกย่างกันอีกสักไม้เถอะ!"

"...พ่ะย่ะค่ะ"

ระหว่างที่เดินออกจากถนนสายของกินพลางกินปลาหมึกย่างอย่างเอร็ดอร่อยไปด้วย หลี่หยวนหยวนก็มีความสุขเสียจนแทบจะครวญเพลงออกมา ขณะนั้นเอง ชายคนหนึ่งซึ่งกำลังแจกใบปลิวอยู่ข้างหน้าก็ยื่นใบปลิวสีสันฉูดฉาดให้นางใบหนึ่ง "โยคะเพื่อสุขภาพและลดความอ้วนครับ"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป เยียนชือเฉิงซึ่งอยู่ข้าง ๆ กำลังจะเข้ามากันไว้ แต่นางรับใบปลิวนั้นมาแล้วโดยไม่รู้ตัว

บนใบปลิวนั้นมีภาพหญิงสาวคนหนึ่งสวมตู้โตว[๒] ประหลาด ๆ สีดำเพียง

---

[๒] เสื้อชั้นในแบบโบราณของจีนที่สตรีและเด็กมักสวมใส่ ทำจากผ้าชิ้นเดียวเพื่อปกปิดด้านหน้าของลำตัว ไม่มีแขน มีสายรัดสองเส้นสำหรับผูกที่คอ และสายรัดอีกสองเส้นสำหรับผูกที่เอว

ตัวเดียว ท่วงท่าของเธออ่อนช้อยงดงาม ทั้งยังผอมมาก หน้าท้องแบนราบไม่มีพุงแม้แต่น้อย

ชายแจกใบปลิวรีบเอ่ยทันที "มาเป็นสมาชิกที่ยิมของเราสิครับ จะเล่นโยคะ ว่ายน้ำ หรือฟิตเนสก็ได้ แถมยังมีเทรนเนอร์คอยให้คำแนะนำด้วยนะครับ รับรองว่าผอมแน่นอน! แค่คุณออกกำลังกายอย่างต่อเนื่อง หกเดือนรับรองว่าคุณจะผอมเหมือนเธอแน่" เขาชี้ไปที่ภาพหญิงสาวบนใบปลิว

หลี่หยวนหยวนเงยหน้ามองชายคนนั้น แล้วถามด้วยความไม่เข้าใจอย่างยิ่ง "ทำไมจึงต้องผอม"

"ผอมแล้วสวยไงครับ! อย่างคุณเนี่ยหน้าตาดีใช้ได้เลย ดูปุ๊บก็รู้ว่าสวยแน่นอน ถ้าคุณผอมสักหน่อย รับรองเลยว่าต้องสวยมากแน่ๆ"

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเห็นชายคนนั้นวิจารณ์รูปร่างหน้าตาขององค์หญิงอย่างไม่ยำเกรง เขาก็โมโหขึ้นทันที "สามหาว!"

ชายแจกใบปลิวถึงกับตัวสั่นเมื่อได้สัมผัสพลังพิฆาตของเยี่ยนซือเฉิง "สาม...สามอะไรนะ"

เมื่อเทียบกับเยี่ยนซือเฉิงผู้เย็นชา หลี่หยวนหยวนดูอ่อนโยนกว่ามาก "ตอนนี้ฉันก็สวยอยู่แล้ว" นางยิ้มอย่างไม่ติดใจเอาความ "ฉันพอใจรูปร่างของตัวเองในตอนนี้มาก"

ชายแจกใบปลิวมองทั้งสองเดินจากไปอย่างอึ้งๆ "เวรแท้ ครั้งแรกนะเนี่ยที่เจอคนอ้วนบอกว่าตัวเองสวยแบบมั่นใจขนาดนี้...ไปมั่นใจมาจากไหนวะ"

เมื่อกลับถึงห้อง หลี่หยวนหยวนวางใบปลิวลงบนโต๊ะเตี้ย แล้วนั่งลงกับพื้นพลางพินิจพิจารณาหญิงสาวบนใบปลิว จากนั้นก็นิ่วหน้า "ซือเฉิง หญิงผู้นี้งามรึ"

เยี่ยนซือเฉิงซึ่งยืนอยู่ด้านข้างหันมามองผาดหนึ่ง "เทียบกับองค์หญิงไม่ได้แม้เพียงน้อย"

หลี่หยวนหยวนจ้องหญิงสาวบนใบปลิวนั้นต่ออีกครู่หนึ่ง "ไม่มีราศีแห่งความสมบูรณ์พูนสุขแม้แต่น้อย ใบหน้าซูบผอม เอวคอด ชีวิตลำบากยากแค้นหาได้น่ามองไม่" นางขยำใบปลิวแล้วโยนทิ้งถังขยะ จากนั้นก็เปิดโทรทัศน์ แล้ว

นั่งดูไปโดยไม่เอ่ยอะไรอีก

เมื่อหลี่หยวนหยวนได้เห็นภาพผู้คนทั้งชายและหญิงในโทรทัศน์ และเมื่อได้ลองคิดทบทวนเหตุการณ์และคำพูดต่าง ๆ ที่ตนได้พบเจอในช่วงสองวันมานี้ นางจึงได้เข้าใจว่า

ในโลกยุคนี้ มิได้ถือว่าความอ้วนคือความงามอย่างในสมัยต้าถังเสียแล้ว

๙



แม้หลี่หยวนหยวนจะรู้แล้วว่า โลกยุคนี้มิได้ถือว่าความอ้วนคือความงาม ทว่านางมิได้เสียใจเท่าใดนัก ด้วยนางมั่นใจอยู่ลึก ๆ ว่าตนจะสามารถเปลี่ยนทัศนะเรื่องความงามของผู้คนในโลกยุคนี้ได้ ความมั่นใจของนางมาจากความภาคภูมิใจในต้าถังของตน

คิดว่าคนอ้วนไม่สวยกระนั้นรึ

ไม่เป็นไร ข้าจะทำให้ทุกคนได้เห็นว่าคนอ้วนที่งดงามนั้นเป็นเช่นไร

คิดว่าความผอมเป็นความงามที่แท้จริงอย่างนั้นรึ

ไม่เป็นไร ข้าจะทำให้ทุกคนได้รับรู้ว่าทัศนะเรื่องความงามของผู้คนในโลกยุคนี้คับแคบเพียงใด

ด้วยเหตุนี้ คืนนั้นหลี่หยวนหยวนจึงไม่รู้สึกเสียใจแต่อย่างใด นางนอนหลับไปตั้งแต่หัวค่ำ

ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงเองก็ไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ สำหรับเขาแล้ว ไม่ว่าหลี่หยวนหยวนจะมีรูปร่างหน้าตาเช่นไรก็ไม่สำคัญ ตราบเท่าที่นางเป็นผู้ที่เขาเคยให้คำปฏิญาณว่าจะจงรักภักดีจวบจนชีวิตจะหาไม่ เช่นนี้แล้วเยี่ยนซือเฉิงย่อมต้องปกป้องนางอย่างสุดความสามารถ

ทว่าคืนนี้เยี่ยนซือเฉิงกลับต้องกลัดกลุ้มเพราะเรื่องอื่น

เยี่ยนซือเฉิงมองกระเป๋าเงินบนโต๊ะ พลางครุ่นคิดใคร่ครวญอย่างหนัก แม้เขาจะไม่อยากคิดเช่นนี้ แต่ความจริงก็ปรากฏให้เห็นอยู่ตรงหน้า *องค์หญิง*

เสวยมากกว่าแต่ก่อน...มากกว่าเมื่อก่อนหลายเท่าตัว...

ก่อนหน้านี้เขาประเมินเรื่องเงินทองและค่าใช้จ่ายง่ายดายเกินไป หากไม่มีรายได้ที่แน่นอน เอาแต่กินสมบัติเก่าอยู่เช่นนี้ เขาคงมีเงินพอซื้ออาหารให้หลี่หยวนหยวนได้ไม่เกินสองสัปดาห์ นี่เป็นเรื่องที่เยียนซือเฉิงไม่คาดคิดมาก่อนจริง ๆ

เขาเปิดกระเป๋าเงินด้วยสีหน้าเคร่งเครียด ทันใดนั้นสายตาก็จับจ้องไปยังบัตรสองสามใบในกระเป๋าเงิน

โดยทั่วไปแล้ว ในกระเป๋าเงินย่อมต้องใส่เงินเอาไว้ ดังนั้นบัตรเหล่านี้จึงน่าจะเกี่ยวข้องกับเรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ ด้วยเช่นกัน เขาดึงบัตรใบหนึ่งออกมาดู พลันเห็นตัวอักษรตัวใหญ่ที่บรรทัดบนของบัตร *'ธนาคาร XX'* ส่วนบรรทัดล่างมีตัวอักษรตัวเล็กเขียนไว้ว่า *'บัตรทอง ใช้ได้ทุกธนาคาร'*

บัตรทอง? เกี่ยวข้องกับเงินจริง ๆ!

เยียนซือเฉิงเก็บบัตรกลับเข้าที่เดิม ตั้งใจว่าพรุ่งนี้จะหาเวลาไปสืบดูสักหน่อยว่าบัตรนี้มีค่าเป็นเงินเท่าไร

นอกจากนี้...

เยียนซือเฉิงหยิบปากกามา แล้วจดบันทึกค่าใช้จ่ายทุกรายการที่ใช้ไปวันนี้ไว้ในหน้าสุดท้ายของสมุด เขาคิดว่า แม้ตอนนี้พวกเขาจะอยู่ที่นี่ แต่สักวันพวกเขาอาจต้องไปจากที่นี่ก็เป็นได้ ดังนั้นเขาจึงต้องลงบัญชีรายจ่ายเอาไว้ ภายหน้าหากหาเงินมาได้ เขาจะคืนให้เจ้าของเดิมจนครบทุกแดง ไม่ว่าเจ้าของเดิมผู้นั้นจะกลับมาที่นี่อีกหรือไม่ก็ตาม ในเมื่อยืมเงินเขามาใช้ ย่อมต้องใช้คืนให้เขา

ในคืนเดียวกันนั้นเอง เยียนซือเฉิงก็จดจำตัวเลขอารบิกได้ทั้งหมด เขาเริ่มจดบันทึกสิ่งต่าง ๆ ด้วยสัญลักษณ์ของโลกยุคนี้

วันรุ่งขึ้น หลี่หยวนหยวนตื่นแต่เช้าเช่นเดิม นางเดินไปที่ห้องซ้อมละครกับเยียนซือเฉิงเหมือนเช้าวันวาน ทั้งยังได้ยินเสียงเปียโนอันไพเราะแว่วมาตั้งแต่ยังเดินไปไม่ถึงห้องซ้อมดังเช่นที่ได้ยินเมื่อวาน หลี่หยวนหยวนยิ้มออกมาโดย

ไม่รู้ตัว

"ซือเฉิง รู้สึกหรือไม่ว่าเสียงดนตรีนี้ช่างราวกับเสียงขลุ่ยสวรรค์"

เยี่ยนซือเฉิงเงี่ยหูฟังอยู่ครู่หนึ่ง "กระหม่อมเห็นว่า เหมือนเสียงคงโหว* มากกว่า"

หลี่หยวนหยวนไม่แสดงความเห็นตอบ เมื่อนางเดินตรงไปถึงหน้าประตูห้องซ้อม จึงเอ่ยขึ้นเบา ๆ "ซือเฉิงรออยู่ตรงนี้เถิด"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป แต่ครั้นมองไปเห็นชายซึ่งกำลังนั่งเล่นเปียโนอยู่บนเวทีในห้องซ้อม ประกอบกับเหตุการณ์ที่เขาเห็นเมื่อวาน เยี่ยนซือเฉิงจึงได้เข้าใจว่า *องค์หญิงกำลัง...*

มีจิตปฏิพัทธ์

เยี่ยนซือเฉิงตะลึงงันไปครู่ใหญ่ พลางมองหลี่หยวนหยวนเดินไปทางด้านหลังของเสี่ยวพั่ง ไม่รู้เพราะเหตุใด เขาลืมแม้กระทั่งจะกะพริบตา เขาจ้องอยู่นานจนกระทั่งรู้สึกแสบตา แล้วจึงกะพริบตาสองสามครั้ง จากนั้นก็หันกลับมาแล้วหลบไปยืนอยู่ข้างประตู ดังเช่นแต่ก่อนที่คอยเฝ้าอารักขาอยู่ที่นอกประตู แล้วก็ไม่หันกลับไปมองด้านในห้องซ้อมอีกเลย

องค์หญิงถึงวัยที่ควรออกเรือนแล้ว ก่อนหน้านี้สถานะของนางทำให้ไม่สามารถเลือกคู่ครองได้เอง ทว่าบัดนี้หากองค์หญิงได้พบเจอคนที่นางรัก...

ก็...ดีไม่น้อย

เยี่ยนซือเฉิงไม่รู้ว่าตนยืนอยู่ที่หน้าประตูนานเท่าใด ภายในห้องซ้อมละครมีคนมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วจู่ ๆ ก็มีคนคนหนึ่งมาหยุดยืนตรงหน้าเขา

"เฮ้ ทำไมหมู่นี้นายทำตัวแปลก ๆ"

หลินเสี่ยวเม่งนั่นเอง เยี่ยนซือเฉิงเพียงชำเลืองมองนางปราดหนึ่งโดยไม่หันหน้าไป จากนั้นก็มองเข้าไปในห้องซ้อมละคร เขาเห็นจางหนานกำลังคุยเรื่องบทละครกับหลี่หยวนหยวน เสี่ยวพั่งกำลังคุยกับนักศึกษาชายสองสามคน

---

*เครื่องสายแนวตั้ง วางไว้ในอกแล้วใช้มือทั้งสองข้างดีดซ้ายและขวาให้เกิดเสียง ลักษณะคล้ายฮาร์ป (harp) ของตะวันตก

อยู่อีกด้านหนึ่ง ไม่รู้ว่ากำลังคุยอะไรกัน จึงได้หัวเราะครื้นเครงกันเช่นนั้น

ขณะที่เยียนซือเฉิงเริ่มขบคิด "นั่นใครหรือ" เขาชี้ไปที่เสี่ยวพังพลางเอ่ยถามหลินเสี่ยวเมิ่ง

แม้หลินเสี่ยวเมิ่งจะเคืองที่เยียนซือเฉิงไม่ยอมตอบคำถามเธอ แต่เธอก็ยังขมวดคิ้วหันไปมองตาม "เจียงเสี่ยวพัง? เขาอยู่ฝ่ายพร็อปส์ไงล่ะ"

"มีชื่อเสียงเรียงนามว่าอย่างไร พักอยู่แห่งหน...บ้านอยู่ที่ไหน เป็นคนเช่นใด"

"แซ่เจียงไงล่ะ ชื่อเจียงถงปิน สาขาดนตรี ได้ยินว่าบ้านรวย นิสัยก็ดีนะ ทำไม..." หลินเสี่ยวเมิ่งชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็ทำท่าตกใจมาก "นายคงไม่ใช่...หรอกนะ เยียนซือเฉิง! ชอบยายอ้วนนั่นยังพอทน แต่นี่นายยังชอบผู้ชายด้วยเหรอ นายนี่รสนิยมแปลกไปแล้วนะ" คนที่เดินผ่านไปมาต่างหันมามอง

เยียนซือเฉิงยังคงนิ่ง และเมื่อเห็นว่าหลี่หยวนหยวนเริ่มตั้งใจอ่านบทละครแล้ว เขาจึงเดินไปจากห้องซ้อมละครโดยไม่พูดอะไรสักคำ และไม่สนใจว่าหลินเสี่ยวเมิ่งจะตะโกนไล่หลังด้วยความโมโห

หลี่หยวนหยวนลองแสดงตามบทที่จางหนานปรับแก้แล้วรอบหนึ่ง นางแสดงได้ไม่เลว จางหนานเองก็ไม่ได้ติอะไร ตลอดการซ้อมในช่วงเช้าวันนั้นหากไม่นับที่หลินเสี่ยวเมิ่งทำตาปะหลับปะเหลือกใส่นางโดยไม่มีสาเหตุหลายครั้ง หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกว่าการซ้อมในช่วงเช้านี้เป็นไปด้วยดี

ทว่าขณะที่หลี่หยวนหยวนกำลังเดินออกจากห้องซ้อมละคร นางกลับต้องแปลกใจเมื่อไม่เห็นเยียนซือเฉิง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกร้อนใจแต่อย่างใด เพียงแค่ยืนรออยู่ที่หน้าประตูห้องซ้อมพักหนึ่ง แต่เยียนซือเฉิงก็ยังไม่ปรากฏตัว

คนในห้องซ้อมละครออกไปกันเกือบหมดแล้ว บรรยากาศรอบ ๆ เงียบเหงาจนดูวังเวงเล็กน้อย น้อยครั้งมากที่เยียนซือเฉิงจะปล่อยให้นางอยู่คนเดียวโดยไม่มีเหตุอันควร หลี่หยวนหยวนจึงเริ่มมุ่นคิ้วด้วยความกังวล

ประตูใหญ่ของห้องซ้อมละครเปิดออกเบา ๆ จางหนานเดินออกมาจากด้านใน เมื่อเขาเห็นหลี่หยวนหยวนยืนใจลอยอยู่ที่หน้าประตู จึงถามด้วยความแปลกใจ "ยังไม่ไปกินข้าวเหรอ"

"ฉันรอคนอยู่"

"เยี่ยนซือเฉิง?"

"หา?" หลี่หยวนหยวนอึ้งไป "พวกนายรู้จักกันด้วยหรือ"

จางหนานพยักหน้า "เขาเรียนสาขาเดียวกับฉัน เป็นรุ่นน้องฉันเอง ดังมากในกลุ่มเฟรชชีปีนี้ เมื่อวานตอนเห็นเขามาที่นี่ ฉันยังตกใจเลย" จางหนานมองหลี่หยวนหยวนอย่างประเมิน "เธอจะยืนรออยู่อย่างนี้เหรอ ทำไมไม่โทร.หาเขาล่ะ"

หลี่หยวนหยวนรู้สึกราวกับได้ดวงตาเห็นธรรม "ใช่! ฉันโทรศัพท์ได้นี่นา" นางรีบทบทวนขั้นตอนการใช้โทรศัพท์ที่เห็นจากในโทรทัศน์อยู่ในใจ หลังจากนั้นก็มุ่นคิ้ว "แต่ฉันไม่มีหมายเลขโทรศัพท์ของเขา"

จางหนานตกใจเช่นกัน "เธอไม่มีเบอร์เขา?" เมื่อเห็นหลี่หยวนหยวนถอนใจอย่างน่าสงสาร จางหนานก็ไม่ได้ถามอะไร แต่รีบล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา "เดี๋ยวฉันช่วยถามให้"

จางหนานโทรศัพท์ไปสองครั้ง จากนั้นเขาก็รัวนิ้วกดเบอร์โทรศัพท์อย่างคล่องแคล่ว หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่ากระเป๋ากางเกงของตัวเองสั่น เมื่อล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาก็เห็นว่ามีข้อความเข้าหนึ่งข้อความ

"นี่เป็นเบอร์โทร.เขา" จางหนานเอ่ยขึ้น "เธอลองโทร.ดูนะ หลังกินข้าวเที่ยงฉันมีประชุมคณะกรรมการนักศึกษาอีก ไปก่อนละ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า

นางถือโทรศัพท์มือถือไว้ในมือพลางทดลองอยู่นาน ในที่สุดก็สามารถกดหมายเลขและโทร.ออกได้

เสียงสัญญาณโทรศัพท์จากปลายสายดังขึ้นสักพักจึงมีคนรับสาย "ฮัลโหล"

"ซือเฉิง" *โทร.ติดเสียที* หลี่หยวนหยวนแสดงอาการตื่นเต้นดีใจอย่างเห็นได้ชัด นางยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว แม้ว่าหลี่หยวนหยวนจะเคยคุยโทรศัพท์กับจางหนานมาสองครั้ง แต่ทั้งสองครั้งนางไม่ได้เป็นฝ่ายโทร.เอง อีกทั้งพวกเขายังเถียงกันทางโทรศัพท์ด้วย ดังนั้นจึงไม่ได้รู้สึกตื่นเต้นดีใจเช่นนี้

บัดนี้จู่ ๆ คนคนหนึ่งที่เคยพูดคุยกับนางเฉพาะเวลาอยู่ตรงหน้าเท่านั้น

กลับสามารถพูดคุยกับนางผ่านวัตถุสี่เหลี่ยมชิ้นนี้ นี่นับเป็นประสบการณ์แปลกใหม่อีกอย่างสำหรับหลี่หยวนหยวน ด้วยเหตุนี้ แม้หลี่หยวนหยวนจะต้องยืนรอนาน แต่เสียงของนางก็ยังคงสูงขึ้นเรื่อย ๆ ด้วยความตื่นเต้น "ข้าซ้อมเสร็จแล้ว เจ้าอยู่ที่ใด"

"องค์หญิง" ปลายสายอึ้งไปครู่หนึ่ง "องค์หญิงโปรดทรงอภัย เวลานี้กระหม่อมอยู่ที่ธนาคาร จะรีบกลับไปเดี๋ยวนี้พะย่ะค่ะ"

"ไม่ต้องรีบร้อน" หลี่หยวนหยวนยังคงตื่นเต้นดีใจมาก "ตอนนี้ข้ายังไม่หิว" นางถือโทรศัพท์ด้วยสองมือและเอาแนบไว้กับใบหู "ซือเฉิง เจ้าพูดกับข้าอีกสักหน่อยสิ"

ปลายสายเงียบไปนานราวกับมีปัญหาบางอย่างเกิดขึ้น จากนั้นเยียนซือเฉิงก็เค้นคำพูดออกมาว่า "องค์หญิง กระหม่อมจะกลับไปเดี๋ยวนี้..."

เมื่อหลี่หยวนหยวนได้ยินก็หัวเราะไม่หยุด ตามปกติแล้วเยียนซือเฉิงมักเคร่งขรึมจริงจังจนเกินเหตุ ทำให้เป็นคนพูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไร บัดนี้เมื่อนางบังคับให้เขาพูดโดยที่ไม่มีเรื่องใดต้องพูดคุยกัน เขาคงจะลำบากใจไม่น้อย ดังนั้นหลี่หยวนหยวนจึงหาเรื่องชวนคุย "ซือเฉิง ข้าพึงใจคนในคณะละครคนหนึ่ง เอาไว้ข้าจะขอคำปรึกษาจากเจ้า"

ปลายสายเงียบไปนานมาก จนในที่สุดหลี่หยวนหยวนก็ได้ยินเสียงตอบกลับมาว่า "พะย่ะค่ะ" อย่างหนักแน่น

"อีกอย่าง ซือเฉิงพึงใจหญิงสาวคนใดบ้างหรือไม่ หากภายหน้าเราต้องใช้ชีวิตอยู่ที่นี่เช่นนี้ไปเรื่อย ๆ ซือเฉิงก็จะต้องมีครอบครัวและมีหน้าที่การงานที่ดี"

"ขอบพระทัยองค์หญิงที่ทรงเป็นห่วง ซือเฉิงยังมิได้คิดเรื่องนี้พะย่ะค่ะ"

"จะว่าไป เมื่อครั้งที่เราอยู่ต้าถัง เจ้าก็ยังไม่ยอมมีครอบครัวเสียที เป็นเพราะเหตุใดเล่า"

"..."

"เอ๋? ไม่ได้ยินแล้วหรือ ซือเฉิง?"

"กระหม่อมยังอยู่พะย่ะค่ะ" ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอ่ยขึ้นว่า "องค์หญิง กระหม่อมกำลังจะไปถึงแล้ว"

"ได้ ถ้าเช่นนั้นข้าจะไปรอเจ้าที่หน้าอาคารเรียนรวมห้า"

เยี่ยนชือเฉิงวางสาย แล้วมองไปยังหน้าอาคารเรียนที่อยู่เบื้องหน้า พลางคิดถึงคำถามที่หลี่หยวนหยวนถามเมื่อครู่

เพราะเหตุใดอย่างนั้นหรือ ดูเหมือนเขาเองก็ไม่รู้เช่นกัน เพียงรู้สึกว่า... ตนจะต้องอยู่เคียงข้างหลี่หยวนหยวนตลอดไป สิ่งสำคัญที่สุดคือต้องคอยปกป้องนาง เช่นนี้แล้วเขาจะยังมีแก่ใจไปคิดถึงสาเหตุที่เป็นเช่นนี้ได้อย่างไร

๑๐



การซ้อมละครช่วงบ่ายเสร็จสิ้นลงด้วยดี วันนี้จางหนานไม่ได้ตำหนิหลี่หยวนหยวนแม้แต่คำเดียว เพียงแค่พูดกับนางระหว่างเก็บข้าวของก่อนแยกย้ายกันไปว่า "ถึงแม้อารมณ์เจ็บปวดที่แสดงออกมาจะยังน้อยไปหน่อย แต่ก็ถือว่าทำได้ดีขึ้นแล้ว ถ้าเข้าถึงอารมณ์ตรงนี้ได้มากขึ้นอีกนิด ตอนขึ้นเวทีแสดงจริงสุดสัปดาห์หน้าก็คงไม่มีปัญหา"

หลี่หยวนหยวนลอบดีใจอยู่ลึก ๆ นางชมจางหนานกลับไปเช่นกัน "นายแก้ไขบทละครได้ไม่เลว"

จางหนานอึ้งไป รู้สึกกระอักกระอ่วนเล็กน้อย "นี่เธอมาชมฉันด้วยน้ำเสียงแบบหัวหน้าอย่างนี้หมายความว่ายังไง นักแสดงคนหนึ่งแสดงได้ไม่ดีจนผู้กำกับต้องแก้บท แล้วยังจะมาวางท่าใส่ฉันอีกเหรอ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าอย่างวางท่า พลันหันหน้ากลับไป เมื่อหันมานางก็เห็นเสี่ยวพั่งพอดี จึงมิได้สนใจว่าจางหนานจะพูดอะไรต่อ พลันรีบวิ่งเข้าไปหาเสี่ยวพั่งซึ่งอยู่ห่างออกไปไม่กี่ก้าว นางส่งยิ้มให้เขา

เสี่ยวพั่งยิ้มแฉ่งให้นางเช่นกัน "หลี่หยวนหยวน วันนี้เธอเล่นได้ดีมากนะ ซ้อมมาตั้งนาน ในที่สุดก็มีวันที่ไม่ได้ยินจางหนานด่าใครในห้องซ้อม"

เมื่อได้รับคำชม หลี่หยวนหยวนก็ดีใจมาก "ต้องขอบใจนายมากที่คอยให้กำลังใจ"

"ไม่เกี่ยวกับฉันสักหน่อย ฉันว่าน่าจะเป็นเพราะวันนั้นที่เธอตกลงมา

มากกว่า อย่างกับเปลี่ยนเป็นคนละคนแน่ะ"

หลี่หยวนหยวนยิ้มน้อย ๆ พลันเปลี่ยนเรื่องทันที "คืนนี้นายมี..." พูดยังไม่ทันจบ นักศึกษาชายสองสามคนที่อยู่ด้านหลังก็เดินมาตบไหล่เสี่ยวพั่งทีละคน "เฮ้ย กินข้าว" พวกเขาต่างยิ้มล้อ ๆ เสี่ยวพั่งหน้าแดงเล็กน้อย เขารีบโบกมือให้หลี่หยวนหยวน "ฉันไปก่อนนะ"

หลี่หยวนหยวนยังคงยิ้มอย่างอ่อนโยน "จ้ะ พรุ่งนี้เจอกัน"

นักศึกษาชายสองสามคนที่มาดึงตัวเสี่ยวพั่งไป บางคนก็ใช้ศอกถองเขา บางคนก็ตบหลังเขาพลางหัวเราะชอบใจ จากนั้นก็หันกลับมามองหลี่หยวนหยวนแล้วก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย ทั้งยังมีคำหยอกล้อดังแว่วมา "แฟนเธอหล่อขนาดนั้นยังชอบนายด้วยเหรอ"

หลี่หยวนหยวนไม่ถือสา ปล่อยให้พวกเขามองเธอตามสบาย ขณะที่นักศึกษาชายสองสามคนนั้นกำลังจะเดินออกจากห้องซ้อมไป นางก็เห็นพวกเขาล้มลงไปทีละคน แต่ละคนต่างลุกขึ้นมาด้วยสีหน้างุนงง ทว่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนี้มิได้เกินความคาดหมายของนาง

มีเพียงหลี่หยวนหยวนเท่านั้นที่มองไปยังเยี่ยนซือเฉิงซึ่งยืนอยู่ตรงหน้าประตูห้องซ้อม เมื่อรอจนกระทั่งนักศึกษาชายกลุ่มนั้นเดินจากไปไกลแล้ว นางจึงค่อย ๆ เยื้องย่างไปหาเยี่ยนซือเฉิง จากนั้นถอนหายใจเบา ๆ พลางเอ่ย "บุรุษในโลกยุคนี้ชอบนินทาเหน็บแนมเฉกเช่นสตรี"

เยี่ยนซือเฉิงก้มหน้าเล็กน้อย "องค์หญิง จะทรงให้กระหม่อม..."

"มิต้องหรอก ที่นี่มิใช่ต้าถัง แล้วจะว่าไป..." หลี่หยวนหยวนมองเยี่ยน-ซือเฉิง ดวงตาของนางเป็นประกาย "ซือเฉิง บ่ายนี้เจ้าได้สังเกตเสี่ยวพั่งอย่างละเอียดหรือไม่"

"...พ่ะย่ะค่ะ"

เรียกว่าสังเกตทุกอณูก็ว่าได้

"เขาน่ารักมากเลยใช่หรือไม่"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไป

"ซือเฉิง เจ้าคิดว่าข้าควรทำเช่นไรจึงจะชนะใจเสี่ยวพั่งได้"

แม้ว่าหลี่หยวนหยวนจะเป็นองค์หญิง ทว่าตอนอยู่ต้าถัง นางต้องระแวดระวังตัวทุกฝีก้าว นางมิกล้าลอบเลี้ยงบุรุษไว้เชยชมเฉกเช่นพระเชษฐภคินีผู้เป็นที่โปรดปรานของพระบิดา นางระมัดระวังเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างชายหญิงอย่างยิ่ง มิกล้าก้าวล่วงแม้แต่น้อย ด้วยเหตุนี้ ก่อนหน้าที่นางจะต้องเดินทางไปเสกสมรสยังแดนไกล นางแทบไม่เคยมีโอกาสได้ใกล้ชิดกับบุรุษดังเช่นวันนี้ ทั้งยิ่งไม่รู้ว่าจะเอาชนะใจบุรุษได้ด้วยวิธีใด

หลี่หยวนหยวนคิดว่า *ข้าจะต้องขอคำชี้แนะเรื่องนี้จากเยี่ยนซือเฉิงสักหน่อยอย่างไรเสีย สิ่งที่ทำให้บุรุษส่วนใหญ่พึงใจในสตรีคงไม่ต่างกันมากนัก*

ครั้นเยี่ยนซือเฉิงได้ยินคำถามดังกล่าวของหลี่หยวนหยวน เขาก็นิ่งอยู่นาน ความจริงแล้วเขาอยากจะบอกหลี่หยวนหยวนยิ่งนักว่า *กระหม่อมเองก็ไม่เคยตามเกี้ยวบุรุษมาก่อน* ทว่าสุดท้ายเมื่อลองคิดดูก็เข้าใจว่า *วิธีเอาชนะใจบุรุษก็คงไม่ต่างจากวิธีเอาชนะใจสตรีกระมัง*

ชีวิตนี้เยี่ยนซือเฉิงมุ่งมั่นตั้งใจอยู่เพียงเรื่องเดียว นั่นคือการปกป้องหลี่หยวนหยวน นอกจากนี้ ระหว่างการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว ก็ยังมีหน้าที่รองอื่นๆ เพิ่มเติมจากภารกิจหลัก หนึ่งในนั้นก็คือการทำให้หลี่หยวนหยวนมีความสุข

เมื่อคิดได้ดังนี้ เยี่ยนซือเฉิงจึงสรุปเอาเองว่า "การเอาชนะใจบุรุษที่หมายปอง" กับ "การทำให้หลี่หยวนหยวนมีความสุข" นับเป็นเรื่องเดียวกัน

เยี่ยนซือเฉิงรวบรวมความคิดอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็สรุปออกมาเป็นใจความสำคัญว่า "ปรนเปรอด้วยอาหาร"

ครั้นหลี่หยวนหยวนลองใคร่ครวญดู นางก็รู้สึกว่านี่เป็นวิธีที่เข้าที นางถึงกับตกตะลึงในความฉลาดล้ำลึกของหัวหน้าราชองครักษ์ผู้มักเคร่งขรึมเย็นชาตลอดเวลาผู้นี้ "แล้วยังมีเคล็ดลับอะไรอีกหรือไม่"

เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนปราดหนึ่ง "ตามใจเขา"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า "ยังมีอีกหรือไม่"

"ตามใจเขาทุกอย่าง..."

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าสองสามครั้ง นางขบคิดเรื่องนี้จนกระทั่งเข้านอน ครั้นเห็นว่าหลี่หยวนหยวนหลับสนิทแล้ว เยี่ยนซือเฉิงก็ปิดไฟ แล้ว

หรี่เสียงโทรทัศน์ เขาเริ่มศึกษาหาความรู้ตลอดค่ำคืนอีกครา ทว่าคืนนี้เขาออกจะใจลอยไปบ้าง

จากการสังเกตของเขาตลอดช่วงบ่ายวันนี้ เจียงถงปินเป็นคนอบอุ่นอ่อนโยน แต่ไร้ความแข็งแกร่ง เป็นคนโลเล ตัดสินใจไม่เด็ดขาด หากภายหน้าประสบปัญหาเกรงว่าจะแบกรับความรับผิดชอบไม่ได้ *แต่...*

องค์หญิงทรงโปรด

เยี่ยนซือเฉิงมุ่นคิ้ว

เมื่อคิดถึงรอยยิ้มของหลี่หยวนหยวนขณะที่พูดว่าเจียงถงปิน "น่ารัก" เยี่ยนซือเฉิงก็ได้แต่ทอดถอนใจ เปลือกนอกแม้งดงามเพียงใด สุดท้ายย่อมเสื่อมสลาย ก่อนที่คนสองคนจะอยู่ร่วมกันชั่วชีวิต ย่อมต้องศึกษานิสัยใจคอกันให้ถ่องแท้เสียก่อน การเลือกคู่ครองขององค์หญิงครานี้นับว่าขาดความรอบคอบ *แต่...*

องค์หญิงทรงโปรด

เยี่ยนซือเฉิงยึดคำที่ว่า "องค์หญิงทรงโปรด" เป็นเป้าหมายสูงสุดในการปฏิบัติหน้าที่มาโดยตลอด ทว่าบัดนี้เขารู้สึกไม่เห็นด้วยกับเป้าหมายดังกล่าวเสียแล้ว แต่นอกจากช่วยหลี่หยวนหยวนคิดหาวิธีตามเกี้ยวเจียงถงปินไปพลางทอดถอนใจไปพลางแล้ว เยี่ยนซือเฉิงก็หาได้มีหนทางอื่นไม่...

เช้าวันต่อมา หลี่หยวนหยวนเอาโจ๊กที่เยี่ยนซือเฉิงตุ๋นไปด้วย บอกว่าจะเอาไปปรนเปรอเสี่ยวพั่ง

เยี่ยนซือเฉิงมองกระติกเก็บความร้อนซึ่งใส่โจ๊กจนเกือบเต็มใบนั้น เพราะหลี่หยวนหยวนกินโจ๊กไปเพียงเล็กน้อย เขาขยับปากเหมือนจะเอ่ยอะไร แต่แล้วกลับเงียบตามเดิม

ทว่าเมื่อไปถึงห้องซ้อมละครกลับไม่เห็นเสี่ยวพั่ง เมื่อรอไปได้สักพักหลี่หยวนหยวนก็เห็นนักศึกษาหญิงที่ไม่เคยพบหน้ากันมาก่อนเดินเข้ามาในห้องซ้อม เมื่อนางเข้าไปถามจึงได้ความว่า วันนี้วันจันทร์ ชมรมละครไม่ใช้ห้องซ้อม ห้องซ้อมละครนี้จะต้องใช้เป็นห้องเรียน

หลี่หยวนหยวนเพิ่งนึกขึ้นได้ตอนนี้เองว่า เมื่อวานก่อนจะแยกย้ายกันไป นางจำได้คลับคล้ายคลับคลาว่า จางหนานบอกว่าคืนพรุ่งนี้เริ่มซ้อมสองทุ่ม

ซ้อมตอนกลางคืนหรือ...

หลี่หยวนหยวนมองกระติกใส่โจ๊กซึ่งกอดไว้ในอ้อมอก เยี่ยนซือเฉิงมอง หลี่หยวนหยวนพลางนึกหวั่นใจว่าจะเห็นแววตาผิดหวังของนาง คิดไม่ถึงว่าเมื่อหลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้น ริมฝีปากของนางจะถูกเลียจนเงาวับ ท่าทางเหมือนอยากกินจนทนไม่ไหวแล้ว "ซือเฉิง เราเปลี่ยนวิธีเอาใจเสี่ยวพังกันเถอะ ใช้วิธีปรนเปรอด้วยอาหารเช่นนี้ ข้ารู้สึกทรมานยิ่งนัก"

แน่นอนว่าเยี่ยนซือเฉิงย่อมยินดีอย่างยิ่ง

ในเมื่อเช้านี้ไม่ต้องซ้อมละครแล้ว ทั้งสองจึงเดินกลับห้องด้วยกัน หลี่หยวนหยวนนั่งตัวตรงดูโทรทัศน์ ส่วนเยี่ยนซือเฉิงก็คอยเฝ้าอยู่อีกด้านหนึ่ง

จนกระทั่งช่วงบ่าย จู่ๆ โทรศัพท์ของหลี่หยวนหยวนก็ดังขึ้น "โจวฉิง?"

"หลี่หยวนหยวน เธออยากตายรึไงถึงกล้าโดดวิชาของยายปีศาจ! รีบมาเรียนเดี๋ยวนี้เลยนะ!"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป "ฉันก็ต้อง...เรียนด้วย?"

"ไม่งั้นจะยังไงล่ะ! อยากโดนไล่ไปถอนหรือไง!"

ฟังดูแล้วการ "โดนไล่ไปถอน" เป็นเรื่องที่น่ากลัวยิ่งนัก หลังจากนั้นโจวฉิงก็กำชับหลี่หยวนหยวนอีกหลายคำก่อนจะวางสายไป หลี่หยวนหยวนมุ่นคิ้วพลางเอ่ย "ซือเฉิง วิชาเหยี่ยวพิรุณ[๑] เขาเรียนกันอย่างไรรึ"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป พลันรู้สึกว่าสิ่งที่เขาเรียนรู้จากโทรทัศน์ช่างจำกัดนัก อย่างไรเสียเขาก็ควรออกไปเรียนรู้จากการใช้ชีวิตจริง

หลังจากครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ทั้งสองจึงหยิบร่มติดตัวไปคนละคัน แล้วมุ่งหน้าไปยังห้องเรียนวิชาเหยี่ยวพิรุณที่อาคารเรียนรวม ๔

ครั้นมาถึงหน้าประตูห้องเรียนก็พบว่าอาจารย์เริ่มสอนไปแล้ว หลี่หยวนหยวนจำสิ่งที่โจวฉิงกำชับทางโทรศัพท์ได้ โจวฉิงบอกว่าเธอปลดล็อกประตูหลังไว้ให้

---

[๑] ในภาษาจีนอ่านว่า "อิงอวี่" (鹰雨) ซึ่งเป็นคำพ้องเสียงกับ "อิงอวี่" (英语) ที่แปลว่า ภาษาอังกฤษ

ให้นางย่องเข้าไปทางประตูหลัง แต่เมื่อหลี่หยวนหยวนเหลียวซ้ายแลขวาดูแล้ว นางก็แยกไม่ออกจริง ๆ ว่าประตูไหนคือประตูหลัง

หลี่หยวนหยวนไม่อยากเสียเวลากับเรื่องนี้ นางจึงยื่นมือไปกดมือจับประตูแบบก้านโยกลง แล้วผลักเข้าไป

หญิงวัยกลางคนสวมกางเกงขายาวสีดำยืนอยู่บนโพเดียมหน้าชั้นเรียน เธอหันหน้ามา ขยับแว่นขึ้นเล็กน้อย "มาสายอีกคนแล้ว ชื่ออะไรล่ะเรา" เมื่อหลี่หยวนหยวนหันกลับไปมองก็เห็นโจวฉิงนั่งอยู่แถวหลังกำลังเอามือขยุ้มผมตัวเอง นางจึงตอบไปตามชื่อว่า "หลี่หยวนหยวน"

อาจารย์จดชื่อลงในสมุดด้วยท่าทีเคร่งขรึม "เข้ามาสิ ถ้าสายอีกสองครั้งคุณก็ไม่มีสิทธิ์สอบวิชานี้แล้วนะ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าแล้วเดินไปหาโจวฉิง ขณะที่เพิ่งก้าวออกไปได้ไม่ทันไร จู่ ๆ ก็ได้ยินอาจารย์ถามขึ้นอีกว่า "นักศึกษาคนนี้ไม่ได้อยู่สาขาเราใช่มั้ย จะมาเรียนเป็นเพื่อนแฟนหรือว่ามาซิทอิน[๒] ล่ะ" อาจารย์ถามเยี่ยนซือเฉิงที่เดินตามเข้ามา

เยี่ยนซือเฉิงครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วตอบว่า "มาซิทอินครับ"

อาจารย์มองเยี่ยนซือเฉิงด้วยสีหน้าเรียบเฉย "อย่ามาแถหน่อยเลย มีนักศึกษาสาขาไหนที่ไม่ต้องเรียนภาษาอังกฤษบ้าง คุณจะมาขอซิทอินทำไมจะมานั่งเรียนเป็นเพื่อนแฟนก็บอกมาเถอะ"

นักศึกษาในห้องต่างพากันแอบขำ

อาจารย์สอนภาษาอังกฤษคนนี้เป็นอาจารย์สาขาวรรณคดีที่ขึ้นชื่อว่าเฮี้ยบและปากจัดที่สุด มีนักศึกษานับไม่ถ้วนถูกอาจารย์คนนี้พูดจาแดกดัน จนอาจารย์ได้รับฉายาว่ายายปีศาจ แต่เวลาฟังอาจารย์สอนไปแดกดันไปก็สนุกทีเดียว ดังนั้นจึงมีคนลงเรียนวิชาของอาจารย์คนนี้ไม่น้อย

เมื่อเห็นเยี่ยนซือเฉิงถูกพูดจากระทบกระเทียบต่อหน้าผู้คน หลี่หยวนหยวนได้แต่มุ่นคิ้ว แม้นางจะไม่ใช่องค์หญิงที่หวงตี้ทรงโปรด แต่นางก็อยู่ในสถานะ

---

[๒] sit-in การเข้าเรียนโดยที่ไม่ได้ลงทะเบียนเรียน แต่จะต้องได้รับอนุญาตจากอาจารย์ประจำวิชานั้น ๆ

เหนือผู้อื่นและสามารถออกคำสั่งได้มาตลอด เมื่อก่อนก็เคยมีอาจารย์มาสอนนางที่จวนองค์หญิง พวกเขาต่างมีกิริยาเคารพนบนอบ หาได้เอ่ยวาจาแดกดันผู้อื่นเช่นนี้

หลี่หยวนหยวนรู้สึกไม่พอใจอาจารย์ขึ้นมาทันที นางเป็นองค์หญิงที่คอยปกป้องบริวารเสมอ แม้จะตกอยู่ในสถานการณ์ที่ถูกกดขี่ แต่หลี่หยวนหยวนก็จะพยายามหาทางปกป้องคนในจวนตน นับประสาอะไรกับหัวหน้าองครักษ์ของนาง เว้นเสียแต่ว่า แม้แต่ตัวนางเองก็ถูกดูหมิ่นเหยียดหยามเสียจนไม่อาจต้านทาน มิเช่นนั้นนางย่อมต้องหาหนทางปกป้องเขาให้จงได้

ขณะที่หลี่หยวนหยวนกำลังกำหมัดแน่นและจะลุกขึ้นยืน อาจารย์ก็พูดว่า "เอาละ อย่าทำให้ทุกคนเสียเวลา เข้ามา แล้วอย่ามากะหนุงกะหนิงกันในห้องเรียนนะ ถ้าครูเห็นจะจับแยกกันให้หมดทุกคู่เลย"

นักศึกษาในห้องพากันฮาครืน

เยี่ยนซือเฉิงเดินไปนั่งลงข้าง ๆ หลี่หยวนหยวน พลันดึงแขนเสื้อของหลี่หยวนหยวนเอาไว้

"องค์หญิง นี่เป็นเรื่องหยอกล้อกันเท่านั้น อย่าทรงนำมาใส่พระทัย" เสียงของเขาเบามาก มีเพียงหลี่หยวนหยวนเท่านั้นที่ได้ยิน

เมื่อหลี่หยวนหยวนเห็นอาจารย์หันกลับไปสอนต่อ นางจึงถอนใจครั้งหนึ่ง พลางตบหลังมือของเยี่ยนซือเฉิงเบา ๆ อย่างปลอบใจ เยี่ยนซือเฉิงมองไปที่มือของหลี่หยวนหยวน แววตาของเขาพลันอ่อนโยน

"เฮ้ ๆ...ไม่ใช่มั้ง นี่พวกเธอสองคน..." จู่ ๆ ก็มีเสียงประหลาดใจของหญิงสาวคนหนึ่งดังมาจากด้านข้าง "นี่พวกเธอตกลงคบกันแล้วเหรอ แค่เสาร์อาทิตย์สองวันเท่านั้นเองนะ!" โจวฉิงซึ่งนั่งอยู่ด้านข้างตกตะลึงจนตาโปน

"เยี่ยนซือเฉิงเป็นญาติห่าง ๆ ของฉัน"

โจวฉิงมองเยี่ยนซือเฉิงกับหลี่หยวนหยวนสลับกันไปมา แล้วจบลงด้วยการตบไหล่หลี่หยวนหยวนสองสามที "เธอแน่มากหลี่หยวนหยวน อุบเงียบเลยนะ"

หลี่หยวนหยวนรู้ว่าอธิบายไปก็ไร้ประโยชน์ นางจึงเงียบไปเสียเฉย ๆ

ปล่อยให้โจวฉิงคิดไปตามใจชอบ

นางมองไปที่กระดานดำ ตั้งใจจะฟังอาจารย์สอน เพื่อให้ตัวเองเข้าใจโลกยุคนี้มากยิ่งขึ้น ทว่าเมื่อได้จ้องมองกระดานดำอย่างละเอียดอีกครั้ง นางก็ถึงกับตะลึงงัน

'As Chinese citizens attaching great importance to the rapidly...'

อะ...

อะไรนั่นน่ะ สัญลักษณ์อะไรกัน...

หลี่หยวนหยวนตัวแข็งทื่อ เมื่อหันไปหาเยี่ยนซือเฉิง นางก็เห็นแววตาตื่นตะลึงและงุนงงเฉกเช่นเดียวกับตน

๑๑



"ถ้า...ฉันโดนไล่ไปถอนวิชาอังกฤษ แล้วผลจะเป็นอย่างไร"

"ก็ต้องลงเรียนใหม่น่ะสิ"

"ถ้าลงเรียนใหม่แล้วยังสอบไม่ผ่านอีกล่ะ"

"ก็ลงเรียนใหม่ซ้ำอีกรอบไง ยังไงก็ต้องสอบวิชานี้ให้ผ่านก่อนเรียนจบ ถ้าหากถอนวิชานี้ หน่วยกิตวิชาบังคับก็จะไม่ครบ ถ้าหน่วยกิตไม่ครบก็จะเรียนไม่จบ ถ้าเรียนไม่จบเธอก็ต้องจ่ายค่าเทอมเรียนซ้ำอีกปี ถ้าไม่ผ่านไปเรื่อยๆ ก็ต้องเรียนซ้ำไปเรื่อยๆ แล้วก็ไม่ได้รับปริญญา เท่ากับเสียเวลาเรียนมหาวิทยาลัยไปเปล่าๆ"

โจวฉิงตะไบเล็บมือพลางพูดอย่างไม่ใส่ใจนัก "ว่าแต่หลี่หยวนหยวน เด็กเรียนอย่างเธอจะถามเรื่องพวกนี้ไปทำไม ถ้าอย่างเธอยังต้องไปถอน คนทั้งสาขาก็ไม่ต้องสอบกันแล้ว" โจวฉิงเป่าเศษเล็บที่ถูกตะไบเป็นขุยออกจากนิ้วมือ เธอตบไหล่หลี่หยวนหยวนแล้วลุกไปเข้าห้องน้ำ "เธอไม่ต้องเครียดไปหรอก"

หลังจากนั้นหลี่หยวนหยวนก็รู้สึกใจหวิวขึ้นมา

ฟังจากที่โจวฉิงว่ามา เจ้าของร่างเดิมนี้น่าจะเรียนดีมากทีเดียว ทว่านางกลับไม่รู้สึกว่ามีความรู้ของเด็กเรียนคนนั้นหลงเหลืออยู่ในสมองเลยแม้แต่น้อย! ขณะที่มองไปยังเส้นสายยั้วเยี้ยเหมือนไส้เดือนบนกระดานดำ คิ้วของหลี่หยวนหยวนก็ขมวดเป็นปมแน่น

"ซือเฉิง"

"พะย่ะค่ะ"

"เจ้าคิดเห็นประการใด"

เยี่ยนชือเฉิงครุ่นคิดครู่หนึ่ง "วันก่อนกระหม่อมเห็นสถานที่แห่งหนึ่งในบริเวณมหาวิทยาลัย สถานที่นั้นเรียกว่าหอสมุด ที่นั่นมีตำรามากมาย บางทีอาจมีวิธีแก้ไขเรื่องนี้ได้"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าด้วยท่าทีจริงจัง "สองวันมานี้มัวแต่ดูโทรทัศน์จนทำให้ข้าลืมไปว่าเราสามารถหาความรู้จากตำราได้อีกทาง" นางมองไปที่กระดาน "สิ่งที่ผู้คนทั่วไปที่นี่ศึกษากัน เรายังไม่รู้อีกมากนัก"

"องค์หญิงตรัสถูกแล้ว"

วิชาอังกฤษเลิกเรียนเวลาบ่ายห้าโมงสี่สิบนาที หลี่หยวนหยวนพยายามจดจำเวลานี้เอาไว้ และตั้งใจว่าตนจะต้องค่อย ๆ ปรับตัวให้คุ้นเคยกับวิธีนับเวลาของคนในโลกยุคนี้ให้ได้ เพื่อไม่ให้เกิดความผิดพลาดขึ้นอีก

คืนนี้มีซ้อมละครตอนสองทุ่ม จึงไม่มีเวลาพอจะไปที่ถนนสายของกิน เยี่ยนชือเฉิงคอยรับใช้ระหว่างที่หลี่หยวนหยวนกินอาหารเย็นเหมือนเช่นเคย เขาตระเตรียมทุกอย่างจนเรียบร้อย หลี่หยวนหยวนเพียงแค่นั่งลงที่โต๊ะตรงมุมหนึ่งของโรงอาหารแล้วหยิบตะเกียบขึ้นกินข้าวเท่านั้น

คนที่อยู่รอบ ๆ ต่างจ้องมาที่นาง เสียงนินทากระซิบกระซาบแว่วมาเข้าหู หลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นพลางกวาดตามองพวกเขา จากนั้นก็มองไปที่เยี่ยนชือเฉิงซึ่งยืนอยู่ ขณะที่สายตาเบนไปยังเยี่ยนชือเฉิง เขาก็มองมาที่นางทันทีเช่นกัน "องค์หญิงทรงต้องการสิ่งใดพะย่ะค่ะ"

"ชือเฉิงนั่งลงกินข้าวด้วยกันเถิด"

ทันทีที่จบคำ เยี่ยนชือเฉิงก็มุ่นคิ้วทันใด "องค์หญิง แม้ที่นี่จะไม่ใช่ต้าถัง แต่ชือเฉิงก็มิอาจทำผิดจารีตโดยเด็ดขาด" โสตประสาทของเยี่ยนชือเฉิงไวกว่าหลี่หยวนหยวน เขาได้ยินคำติฉินนินทาของคนพวกนั้นนานแล้ว เพียงแต่เขาไม่อาจปล่อยให้คำพูดของผู้อื่นมากระทบการตัดสินใจของตน หลี่หยวนหยวนเป็นนาย ส่วนเขาเป็นบ่าว ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองเป็นเช่นนี้ ไม่ว่าจะอยู่แห่งหนใดเขาย่อมไม่อาจลืม

เขาเอ่ยปลอบเสียงเบาว่า "องค์หญิงมิต้องทรงหวั่นไหวกับคำติฉินนินทา"

"ข้าหาได้หวั่นไหวกับคำติฉินนินทา" หลีหยวนหยวนวางตะเกียบลง "ประเดี๋ยวกินข้าวเสร็จ เราจะต้องไปหอสมุดกัน หลังจากนั้นยังต้องไปซ้อมละครอีก หากเจ้าไม่กินอะไรเสียหน่อยตอนนี้ อีกประเดี๋ยวจะหิวได้"

เยียนซือเฉิงอึ้งไป

"นั่งลงเถิด ถือว่านี่คือคำสั่ง"

"...พะยะค่ะ"

เยียนซือเฉิงหยิบตะเกียบ แล้วนั่งลงตรงที่นั่งมุมหนึ่งของโต๊ะ หลีหยวนหยวนจัดแจงแบ่งข้าวและกับข้าวจากถาดหลุมสามใบตรงหน้า จากนั้นก็ยกถาดหลุมใบหนึ่งให้เยียนซือเฉิง "กินเสียสิ"

เมื่อเยียนซือเฉิงเห็นหลีหยวนหยวนแบ่งอาหารให้ตน เขาก็กินข้าวด้วยสีหน้ามีความสุข ทั้งยังยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว ดูเหมือนว่าสายตาอันเย็นชาและแข็งกระด้างก็อ่อนโยนลงด้วยเช่นกัน เยียนซือเฉิงคีบข้าวใส่ปากคำหนึ่ง แต่ยังไม่ทันได้เคี้ยว จู่ๆ ด้านหลังเขาก็มีเสียงลมพัดมาวูบหนึ่ง ใบหน้าของเยียนซือเฉิงพลันเคร่งขรึม เขายกมือขึ้นคว้าแขนซึ่งโฉบมาใกล้ตัวโดยไม่หันไปมอง พลันบีบแขนนั้นไว้แน่น คนที่อยู่ด้านหลังร้องลั่นด้วยความเจ็บปวด "เจ็บๆๆ!"

เมื่อได้ยินเสียงร้องนั้น เยียนซือเฉิงก็มุ่นคิ้วพลางปล่อยมือ "ลู่เฉิงอวี่" เขาหันหลังกลับไปมอง

ลู่เฉิงอวี่นวดข้อมือตัวเองพลางนั่งลงข้างๆ เยียนซือเฉิงอย่างไม่เกรงใจแม้แต่น้อย "ให้ตายสิ เวรเอ๊ย นายมีตาหลังรึไงวะ"

การปรากฏตัวของเขาทำให้เยียนซือเฉิงกับหลีหยวนหยวนต้องหยุดกินข้าว ทั้งสองต่างจ้องไปที่ลู่เฉิงอวี่

เมื่อลู่เฉิงอวี่คลึงข้อมือเสร็จแล้วก็ไม่ได้ร้องโอดโอยอีก แต่กลับเอาขาพาดโครงเหล็กใต้โต๊ะหน้าตาเฉย "เยียนซือเฉิง คุณชายอย่างนายมากินข้าวที่โรงอาหารกับเขาด้วยเหรอ" ลู่เฉิงอวี่ไม่รู้สึกว่าตัวเองเป็นส่วนเกินเลยแม้แต่น้อย เขาแย่งตะเกียบไปจากเยียนซือเฉิง แล้วคีบกับข้าวในถาดของเยียนซือเฉิงกินไปถามไปว่า "นี่นายเปลี่ยนรสนิยมแล้วเหรอ คบกับยายอ้วนเนี่ยนะ"

เยี่ยนซือเฉิงมุ่นคิ้ว เกือบหลุดปากออกไปว่า *นี่เป็นอาหารที่องค์หญิงทรงประทานให้ข้า*

หลี่หยวนหยวนมุ่นคิ้วเช่นกัน และเกือบพูดว่า *ยามกินไม่กล่าวถ้อย ยามนอนไม่เอ่ยคำ*

แต่ท้ายที่สุดทั้งสองก็ระงับอารมณ์ไว้ได้ เพราะมีผู้คนมากมายอยู่ในโรงอาหาร เยี่ยนซือเฉิงยกมือกันตะเกียบในมือของลู่เฉิงอวี่อย่างรวดเร็ว แล้วถามว่า "นายมาหาฉันด้วยเรื่องใด"

ลู่เฉิงอวี่อึ้งไป "เห็นอยู่ว่าเราบังเอิญเจอกัน ฉันจะไปมีเรื่องอะไร..." เขาชะงักไปครู่หนึ่ง "อ้อใช่ มีเรื่องหนึ่ง กิจกรรมชมรมเราเมื่อเสาร์อาทิตย์ที่ผ่านมาทำไมนายไม่ไป" เขายิ้มตาหยีพลางชี้ไปที่หลี่หยวนหยวน "มัวแต่ขลุกอยู่กับยายอ้วนนี่เหรอ"

เมื่อได้ยินประโยคแรกที่ลู่เฉิงอวี่พูด เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไปเล็กน้อย คาดไม่ถึงว่าตนก็มีกิจกรรมชมรมที่ต้องเข้าร่วมเช่นกัน ทว่าเมื่อได้ยินประโยคถัดมาสีหน้าของเยี่ยนซือเฉิงก็เหี้ยมเกรียมขึ้นมาทันใด "บังอาจ!"

เสียงตวาดของเยี่ยนซือเฉิงทำให้ลู่เฉิงอวี่สะดุ้งโหยง เขามองเยี่ยนซือเฉิงอย่างตกใจ "นี่นายไม่สบายรึเปล่า"

สีหน้าของเยี่ยนซือเฉิงเย็นเยียบยิ่งขึ้น แต่หลี่หยวนหยวนกลับยิ้มพลางเอ่ยถาม "ซือเฉิงต้องไปร่วมกิจกรรมชมรมอะไรหรือ"

เมื่อลู่เฉิงอวี่ได้ยินหลี่หยวนหยวนถาม เขามองไปยังเยี่ยนซือเฉิงครู่หนึ่งด้วยสีหน้าที่ยังหวาดผวา ก่อนจะตอบว่า "ก็กิจกรรมชมรมเทควันโดไงล่ะ... เดือนหน้าพวกปีหนึ่งมหาวิทยาลัยเราจะแข่งกับมหาวิทยาลัยอื่น" พูดจบเขาก็หันไปมองเยี่ยนซือเฉิง "ทุกคนก็เลยต้องมาซ้อมด้วยกันวันเสาร์อาทิตย์กับตอนหัวค่ำทุกวัน ฉันรู้ว่านายเก่ง แต่ยังไงก็ควรไปยืดเส้นยืดสายทุกวัน เกิดเอ็นฉีกตอนแข่งขึ้นมา พวกขาใหญ่ในชมรมมันได้หัวเราะเยาะแน่"

หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงมองหน้ากันแวบหนึ่ง

เยี่ยนซือเฉิงเอ่ยด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า "ฉันไม่ไป"

หลี่หยวนหยวนถามขึ้นในจังหวะเดียวกันว่า "เริ่มซ้อมกี่โมง"

ลู่เฉิงอวี่มองทั้งคู่สลับกันไปมา สุดท้ายเขาก็ตอบคำถามของหลี่หยวนหยวน "สองทุ่ม ที่โรงยิม"

หลังจากนั้นทั้งสามก็เงียบไป ลู่เฉิงอวี่นั่งต่ออีกสักพักจนรู้สึกเบื่อ จึงตบไหล่เยี่ยนซือเฉิงสองสามทีแล้วลุกไปจากโต๊ะ "คืนนี้อย่าลืมมาล่ะ!"

"ซือเฉิง คืนนี้สองทุ่ม เจ้าไปที่โรงยิม"

เยี่ยนซือเฉิงคาดเดาได้ว่านางจะต้องกล่าวเช่นนี้ จึงถอนใจอย่างเสียไม่ได้ทันที "องค์หญิง..."

"ซือเฉิง ในโลกยุคนี้ ข้ามิใช่องค์หญิงอีกต่อไป ดังนั้นย่อมไม่มีผู้คิดปองร้ายหรือคิดลอบสังหารข้ามากมายดังเช่นที่ผ่านมา เจ้าไม่ต้องคอยปกป้องข้าทุกขณะ วันนี้ตอนที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ เจ้าก็เห็นแล้วมิใช่หรือว่าวิชาเรียนของเจ้ากับของข้านั้นต่างกัน ข้าควรเรียนวิชาของข้า ส่วนเจ้าก็ควรไปเรียนวิชาของเจ้าเช่นกัน วันนี้กิจกรรมชมรมเวลาตรงกัน หากเจ้าติดตามข้าไปครั้งหนึ่ง ภายหน้ามิต้องติดตามข้าไปทุกคราหรือ วันหน้าเจ้ากับข้าย่อมมีภารกิจที่ต้องแยกไปทำโดยลำพังอีกมากมาย อย่าลืมว่าสถานะของร่างทั้งสองนี้ต่างจากสถานะเดิมของเจ้ากับข้า" หลี่หยวนหยวนถอนหายใจเบา ๆ "ทั้งเจ้ากับข้าต่างก็ต้องปรับตัวให้ได้"

เยี่ยนซือเฉิงหลุบตาลงเพื่อกลบเกลื่อนความรู้สึกเหมือนถูกทอดทิ้ง

"เริ่มตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปก็แล้วกัน" หลี่หยวนหยวนพูดต่อ "หลังจากออกจากหอสมุดแล้ว เจ้าก็ไปที่โรงยิม ส่วนข้าก็ไปที่ห้องซ้อม"

เยี่ยนซือเฉิงอัดอั้นอยู่นาน "องค์หญิง หากซ้อมจนดึกดื่น โปรดทรงรอกระหม่อมไปรับด้วย..."

หลี่หยวนหยวนโบกมือปฏิเสธ "ไม่เป็นไร ข้าจำทางกลับได้ เมื่อซ้อมเสร็จข้าจะกลับไปเอง ที่นี่มิได้มีการห้ามออกนอกเคหสถานยามวิกาลเหมือนเช่นต้าถังดึกดื่นแล้วก็ยังมีผู้คนมากมาย ไม่มีอันตรายใดหรอก"

คำคืนนั้น หากไม่นับที่หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงต้องตกตะลึงกับความยิ่งใหญ่ของหอสมุดมหาวิทยาลัยแล้ว ก็ไม่มีเรื่องใด ๆ เกิดขึ้นกับเขาทั้งสอง

ตอนที่หลี่หยวนหยวนกลับมาถึงห้อง เยี่ยนซือเฉิงเพิ่งกลับมาถึงก่อนไม่นานเท่าใด นางหารู้ไม่ว่า เพียงไม่กี่นาทีก่อนหน้าที่นางยังกลับมาไม่ถึง เยี่ยนซือเฉิงก็นึกถึงสถานการณ์เลวร้ายต่าง ๆ นานา เขาหวาดกลัวภาพในจินตนาการของตนจนใบหน้าซีดเผือด หากหลี่หยวนหยวนกลับมาช้ากว่านี้อีกเพียงครู่เดียว เขาคงออกไปตามหานางแล้ว

ทว่าเมื่อได้ยินเสียงเคาะประตูห้อง เยี่ยนซือเฉิงก็คลายกังวลทันที พลันเก็บซ่อนอารมณ์ความรู้สึกก่อนหน้านี้ไว้ แล้วเปิดประตูต้อนรับองค์หญิงของตน สีหน้าของเขากลับมานิ่งสงบดังเดิม "องค์หญิง"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าให้เป็นการทักทายตอบ "คืนนี้ซือเฉิงฝึกซ้อมเป็นอย่างไรบ้าง"

"ทุกอย่างเรียบร้อยดี แล้วองค์หญิงเล่าพะย่ะค่ะ"

"การซ้อมไม่มีปัญหาอะไรแล้ว จะมีก็แต่เสี่ยวพั่งที่ดูเหมือนจะคอยหลบหน้าข้าเพราะถูกสหายนินทาก่อนหน้านี้ แต่ก็ไม่เป็นไร ข้าตั้งใจว่าจะบอกความในใจกับเขาหลังจากการแสดงละครเสร็จสิ้นแล้ว เพื่อภายหน้าจะได้ตามเกี้ยวเขาโดยไม่ต้องปิดบัง" หลี่หยวนหยวนพูดเหมือนเป็นเรื่องง่าย แต่เมื่อเยี่ยนซือเฉิงได้ยินดังนั้นกลับคอตกเล็กน้อย

เคราะห์ดีที่หลี่หยวนหยวนไม่ได้คุยเรื่องดังกล่าวนานนัก นางเดินไปนั่งลงที่ข้างโต๊ะเตี้ย แล้วหยิบหนังสือเล่มหนาสองเล่มที่ชื่อว่าประวัติศาสตร์ห้าพันปีออกมา นี่เป็นหนังสือที่นางยืมมาจากหอสมุดวันนี้ "ตอนซ้อมละคร ได้ยินคนพูดถึงเวยปั๋ว[๑] กับเวยซิ่น[๒] หากมีเวลาว่างเราค่อยมาศึกษากัน แต่คืนนี้มาอ่านตำรากันก่อน" ระหว่างที่พูดหลี่หยวนหยวนก็ยื่นหนังสือให้เยี่ยนซือเฉิงเล่มหนึ่ง

ทั้งสองนั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะเตี้ยได้เพียงครู่หนึ่ง ขณะที่พลิกไปถึงราชวงศ์ซ่งใต้[๓] หลี่หยวนหยวนก็แทบจะลืมตาไม่ขึ้น ส่วนเยี่ยนซือเฉิงซึ่งอดหลับ

---

[๑] Weibo เว็บไซต์ไมโครบล็อกยอดนิยมของจีนแผ่นดินใหญ่ มีรูปแบบการให้บริการคล้ายทวิตเตอร์ผสมกับเฟซบุ๊ก

[๒] โปรแกรมแมสเซนเจอร์ยอดนิยมของจีนแผ่นดินใหญ่ มีรูปแบบการให้บริการคล้ายโปรแกรม LINE

[๓] ราชวงศ์ย่อยของสมัยราชวงศ์ซ่ง ครองอำนาจในช่วง ค.ศ. ๑๑๒๗ - ๑๒๗๙ เป็นราชวงศ์ที่สืบต่อจากราชวงศ์ซ่งเหนือ (ค.ศ. ๙๖๐ - ๑๑๒๗)

อดนอนติดต่อกันมาหลายคืนก็ฝืนอ่านต่อไปไม่ไหวเช่นกัน ทั้งคู่จึงปิดหนังสือไปอาบน้ำ แล้วแยกย้ายกันไปเข้านอน

เช้าวันต่อมา คราวนี้โทรศัพท์ของเยี่ยนซือเฉิงดังขึ้นก่อน ลู่เฉิงอวี่โทร.มาตามเขาไปเข้าเรียน ด้วยเหตุผลเดียวกับที่โจวฉิงโทร.มาตามหลี่หยวนหยวนเมื่อวานนั่นคือ "ถ้ายังไม่ไปเรียนอีกจะโดนไล่ไปถอน"

เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนซึ่งยังหลับสนิทเนื่องจากนอนดึกมาหลายคืน ความจริงแล้วเขาไม่ค่อยอยากปล่อยให้นางอยู่คนเดียวสักเท่าไร องค์หญิงต้องพลัดพรากจากแดนเกิดมาอยู่ที่นี่โดยมีเขาคอยรับใช้เพียงคนเดียว เท่านี้ก็น่าสงสารพอแล้ว บัดนี้หากไม่มีเขาคอยอยู่เคียงข้างอีก องค์หญิงมิต้องตระเตรียมอาหารและออกไปถามทางคนอื่นเองหรือ เพียงแค่คิดเท่านั้นเยี่ยนซือเฉิงก็รู้สึกว่าตนบกพร่องในหน้าที่

ทว่าสิ่งที่หลี่หยวนหยวนพูดเมื่อวานก็มีเหตุผล โลกยุคนี้ต่างจากต้าถังมาก เขาคงไม่อาจคอยอยู่เคียงข้างนางทุกชั่วขณะได้ดังเช่นแต่ก่อน องค์หญิงอยากจะฝึกใช้ชีวิตตามลำพัง แต่เขายังไม่พร้อมที่จะปล่อยมือให้นางไปเผชิญชีวิตด้วยตนเองนี่นา...

เยี่ยนซือเฉิงถอนหายใจครั้งหนึ่ง

รู้สึกราวกับบิดาที่อาลัยอาวรณ์บุตรสาวซึ่งกำลังจะออกเรือน เขาหากระดาษมาแผ่นหนึ่งแล้วเขียนข้อความมากมายลงไป จากนั้นก็ล้วงกระเป๋าเงินออกมาวางทับกระดาษแผ่นนั้นไว้

เมื่อวานซืนเขาไปเปลี่ยนรหัสผ่านบัตรธนาคารที่ธนาคารนอกมหาวิทยาลัยมาแล้ว มูลค่าเงินในบัตรนั้นมากมายเกินคาด ต่อให้ตอนนี้หลี่หยวนหยวนกินจุกว่าแต่ก่อนเพียงใด ก็คงใช้เงินในบัตรนี้ไม่หมด แม้ชีวิตความเป็นอยู่ในเวลานี้จะไม่ขัดสน ทว่าเยี่ยนซือเฉิงจำต้องหาแหล่งรายได้โดยเร็วที่สุด เมื่อวานตอนไปร่วมกิจกรรมที่ชมรมเขาเกิดความคิดขึ้นมาหลายอย่าง วันหน้าจะต้องศึกษาให้ละเอียดเสียหน่อย

ขณะออกจากบ้านเขาก็คิดเรื่องนี้ไปด้วย

เมื่อหลี่หยวนหยวนตื่นนอนก็เป็นเวลาเก้าโมงเช้าแล้ว นางลุกขึ้นนั่ง ครั้นเห็นว่าในห้องว่างเปล่า จึงเรียก "ซือเฉิง?" ด้วยความเคยชิน

ไม่มีเสียงตอบ

หลี่หยวนหยวนลุกตัวเซลงจากเตียง นางอ่านข้อความบนกระดาษ มองไปที่กระเป๋าเงิน แล้วไปล้างหน้าแปรงฟัน ขณะกำลังจะออกไปซื้ออาหารเช้า จู่ๆ เสียงโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น โจวฉิงโทรมา "หลี่หยวนหยวน!" เสียงจากปลายสายตื่นเต้นดีใจ "บ่ายนี้ที่มีเรียนวิชาบังคับของสาขา อาจารย์บอกให้ไปทบทวนบทเรียนเอง! เท่ากับวันนี้ว่างทั้งวัน! เราไปเดินเล่นดูของในเมืองกันเถอะ! shopping! shopping!"

หลี่หยวนหยวนคิดว่าคงเป็นเพราะตัวเองเพิ่งตื่น ยังงัวเงียอยู่ จึงได้ยินไม่ถนัด นางถามไปว่า "ซอบปิ้งอะไรหรือ"

"ซอบจับปิ้งน่ะ! เจอกันที่ประตูมหาวิทยาลัยนะ!"

โจวฉิงพาหลี่หยวนหยวนนั่งรถไฟใต้ดินไปยังย่านใจกลางเมือง

หลี่หยวนหยวนเบิกตาโต เมื่อคุ้นเคยกับสภาพแวดล้อมภายในตู้โดยสารแล้ว นางก็เริ่มสังเกตผู้คนมากหน้าหลายตา

หลี่หยวนหยวนรู้อยู่แล้วว่า เสื้อผ้าอาภรณ์ของผู้คนยุคนี้ต่างจากสมัยต้าถัง แต่เมื่อพ้นเขตมหาวิทยาลัยจึงได้รู้ว่า ที่แท้แล้วรูปแบบการแต่งกายของแต่ละคนยังแตกต่างกันมากด้วยเช่นกัน

ทรงผมไม่หลากหลายเท่าสมัยต้าถัง แต่สีผมกลับมีมากกว่าสมัยต้าถังหลายเท่า ก่อนหน้านี้นางยังเข้าใจว่า ที่หญิงสาวหลายต่อหลายคนในมหาวิทยาลัยมีปลายผมซีดจางเป็นเพราะสุขภาพไม่ดี แต่บัดนี้เมื่อคิดดูแล้ว ดูเหมือนจะไม่ใช่ดังที่นางคิด...

ไหนจะยังมีการแต่งหน้าของสตรี หลี่หยวนหยวนจ้องมองใบหน้าหญิงสาวคนหนึ่ง เธอกำลังหลุบตาลง ขนตาของเธอยาวมากอย่างไม่น่าเชื่อ เส้นขอบตาสีดำลากยาวไปถึงหางตา ทำให้ดวงตาแลดูยาวมาก เมื่อหญิงสาวคนนั้นช้อนตาขึ้นมองชื่อสถานีต่อไป หลี่หยวนหยวนก็ถึงกับตกตะลึงเมื่อได้เห็นสีดวงตาของเธอ

"สีเทาหรือ..."

"อะไรนะ" โจวฉิงกำลังเลื่อนหน้าจอสองเวยปั๋ว พลางพูดโต้ตอบกับหลีหยวนหยวนไปตามสัญชาตญาณ จากนั้นเธอก็ระเบิดหัวเราะออกมา "เธอดูยายนี่สิ"

โจวฉิงส่งโทรศัพท์มือถือให้หลีหยวนหยวน เมื่อหลีหยวนหยวนก้มลงดูก็เห็นข้อความของคนชื่อ "จิ้ง ผู้ถูกความรักชายหญิงแผดเผา" เขียนว่า *'เคยคิดว่ารูมเมทติงต้องสองคนเลือกลงวิชาแบบไม่ฉลาด แต่พอเรียนๆ ไปถึงรู้ว่าความจริงคนที่ไม่ฉลาดคือฉันเอง! ฉันก็อยากทบทวนบทเรียนเองบ้าง! ฉันก็อยากไปช็อปปิ้งบ้าง! ยายตัวดีสองคนกลับมาเดี๋ยวนี้เลยนะ!'* ภาพประกอบข้อความนั้นเป็นตัวการ์ตูนหัวไม้ขีดกำลังล้มโต๊ะ

หลีหยวนหยวนค่อยๆ นึกออก "นี่จางจิ้งหนิงใช่ไหม"

"ก็ใช่น่ะสิ เธอแอดจิ้งหนิงในเวยปั๋วแล้วไม่ใช่เหรอ" โจวฉิงตอบหลีหยวนหยวน พลางรัวนิ้วกดแป้นพิมพ์บนหน้าจอมือถืออย่างรวดเร็วไปด้วย จากนั้นก็วางโทรศัพท์มือถือลง แล้วหันไปมองหลีหยวนหยวน "เออใช่ ก่อนหน้านี้ฉันก็ลืมถาม เมื่อคืนเธอไปนอนที่ไหนมา แล้วเสาร์อาทิตย์ที่ผ่านมาเธอไปนอนไหน เธอคบกับเยี่ยนชือเฉิงแล้วจริงๆ เหรอ! ฉันได้ยินจิ้งหนิงบอกว่าหลินเสี่ยวเมิ่ง ศัตรูหมายเลขหนึ่งของจิ้งหนิงชอบเยี่ยนชือเฉิงมากเลยนะ แถมยังกำลังตามจีบเขาอยู่ด้วย"

ตอนนี้หลีหยวนหยวนพักอยู่กับเยี่ยนชือเฉิงจริงๆ นางรู้ว่าไม่ว่าจะอธิบายอย่างไรย่อมต้องถูกเข้าใจผิดอยู่ดี จึงเปลี่ยนหัวข้อสนทนาทันที "ทำไมจิ้งหนิงถึงไม่ชอบหลินเสี่ยวเมิ่งล่ะ"

"เธอไม่รู้เหรอ" โจวฉิงคันปากอยากเมาท์ขึ้นมาทันที "สองคนนี้เรียนอยู่ห้องเดียวกันตอน ม.ปลาย เป็นพวกนักเรียนเพอร์เฟ็กต์ทั้งคู่ ทั้งสวยทั้งเรียนเก่ง เวลาสอบก็แย่งกันเป็นที่หนึ่งตลอด เธอก็รู้ไม่ใช่เหรอว่าจิ้งหนิงน่ะเป็นพวกชอบเอาชนะแค่ไหน ไปๆ มาๆ ก็เลยแค้นฝังหุ่น ส่วนหลินเสี่ยวเมิ่งน่ะก็ไม่ได้นิสัยดีอะไร สองคนนี้เลยมีเรื่องกันบ่อยๆ แค่เจอหน้ากันก็เขม่นแล้ว"

หลีหยวนหยวนพยักหน้า โจวฉิงเมาท์ต่อ "เมื่อวานเธอไม่ได้กลับหอ

ก็เลยไม่รู้ พอฉันบอกว่าเธอกำลังคบกับนักศึกษาชายที่ชื่อเยี่ยนซือเฉิง จิ้งหนิงนี่ดีใจจนกระโดดตัวลอยเลยละ"

"ทำไมล่ะ"

"ฉันก็เพิ่งรู้เมื่อวานนี้แหละว่าหลินเสี่ยวเมิ่งตามจีบนายเยี่ยนซือเฉิงนั่นมานานแล้ว ตั้งแต่เข้ามหาวิทยาลัยใหม่ๆ เลยนะ แต่นายนั่นไม่ชอบเธอ ก็อย่างว่าละนะ ทั้งสูง หล่อ รวย ครอบครัวเป็นพวกเศรษฐีใหม่! จะมาคบกับใครง่ายๆ..." โจวฉิงหยุดพูดกะทันหัน แล้วขยับเข้าไปใกล้หลี่หยวนหยวน "ว่าแต่เธอบอกฉันหน่อยสิ เยี่ยนซือเฉิงชอบเธอได้ยังไง"

หลี่หยวนหยวนหัวเราะเบาๆ พลางตอบเลี่ยงๆ ว่า "ความจริงฉันชอบอีกคนต่างหาก ชื่อเสี่ยวพั่ง"

โจวฉิงมองหลี่หยวนหยวนครู่หนึ่ง สีหน้าพูดไม่ออก "แล้วหมอนี่โผล่มาจากไหนอีกล่ะ"

๑๒



ตลอดทาง ที่นั่งรถไฟใต้ดินจากมหาวิทยาลัยไปจนถึงย่านใจกลางเมือง หลี่หยวนหยวนถูกถามเรื่องที่เยี่ยนซือเฉิง ผู้ชายสูง หล่อ รวยในสายตาโจวฉิง มาซอบหลี่หยวนหยวนซึ่งเป็นผู้หญิงอ้วนกลม หน้าตาบ้าน ๆ ในสายตาโจวฉิง รวมทั้งหมดห้าครั้ง ทุกครั้งหลี่หยวนหยวนก็จะเบี่ยงประเด็นไปคุยเรื่องอื่นเสียเฉย ๆ โจวฉิงจึงไม่ได้คำตอบที่ต้องการ แต่เธอก็รู้สึกว่าตัวเองกับหลี่หยวนหยวนคุยกันสนุกทีเดียว

จนเมื่อทั้งสองเดินเล่นดูของไปได้สักพัก โจวฉิงจึงตระหนักได้ว่า แม้เธอจะพล่ามไปตั้งมากมาย แต่เธอกลับไม่ใช่คนกำหนดหัวข้อสนทนา

แต่ตอนนี้เรื่องนั้นไม่สำคัญอีกต่อไป เพราะสายตาโจวฉิงไปจับอยู่ที่เสื้อผ้ารองเท้า แล้วก็กระเป๋าเสียแล้ว

นิสัยรักสวยรักงามเป็นธรรมชาติของผู้หญิง ไม่ว่าจะเป็นผู้หญิงยุคใดก็ตาม

สายตาของหลี่หยวนหยวนถูกดึงดูดด้วยเสื้อผ้ามากมายนับไม่ถ้วน นางหันไปเห็นโจวฉิงเลือกเสื้อมาทาบที่ตัว จากนั้นก็เลือกกางเกงออกมาทาบที่ขาตัวเอง นางจึงเลียนแบบโจวฉิงด้วยการเลือกเสื้อผ้ามาทาบกับตัวบ้าง

เสื้อผ้าของคนยุคนี้เป็นชุดพร้อมใส่ทั้งสิ้น ไม่ต้องหาซื้อผ้ามาตัดอย่างนั้นหรือ

แต่เช่นนี้จะพอดีตัวหรือ...ความกว้างของไหล่อาจจะได้ แต่รอบอกนี่สิ

เล็กไปมากทีเดียว ความยาวพอได้ แต่คงต้องตัดเนื้อที่พุงทิ้งไปก้อนใหญ่ถึงจะใส่ได้...

โจวฉิงมองนางแวบหนึ่ง "เธอชอบตัวนี้เหรอ ดูดีเลยนะ เดี๋ยวฉันช่วยหาให้ว่ามีไซส์เอกซ์แอลรึเปล่า" นิ้วมือของโจวฉิงขยับไปตามราวแขวนเสื้ออย่างรวดเร็ว "ไม่มีเลย ใหญ่สุดเป็นไซส์แอล" โจวฉิงหยิบเสื้อตัวหนึ่งมาทาบกับตัวของหลี่หยวนหยวน "ไม่ได้ เล็กไป"

หลี่หยวนหยวนกางเสื้อออกดู "ที่นี่วัดตัวตัดชุดไม่ได้หรือ"

โจวฉิงกลอกตาใส่หลี่หยวนหยวน "เธอคิดว่าไงล่ะ...นี่ดูให้หน่อยสิ ฉันใส่ตัวนี้แล้วดูดำมั้ย"

หลี่หยวนหยวนช่วยโจวฉิงดู แล้วหันกลับไปเลือกชุดสวย ๆ อีกครั้ง หลังจากที่ลองเอาชุดมาทาบกับตัวหลายชุด ในที่สุดนางก็ทำใจแล้วว่า เสื้อผ้าของที่นี่เล็กเกินไป นางใส่ไม่ได้...

แต่แบบเสื้องามจริง ๆ หากเป็นเมื่อก่อนข้าย่อมใส่ได้แน่นอน...

หลี่หยวนหยวนส่ายหน้า พลางมองตัวเองในกระจกแต่งตัวบานใหญ่ เสื้อยืดแขนสั้นกับกางเกงยีน เป็นชุดที่เรียบง่ายมาก ทว่าเรือนร่างนี้ช่างงดงามยิ่งนัก หน้าท้องเป็นส่วนที่นูนเด่นที่สุดของร่างกาย จากลำคอไปจนถึงข้อเท้าสามารถลากเป็นเส้นโค้งครึ่งวงกลมที่สวยงามสมบูรณ์แบบ แม้คนที่นี่จะตอกย้ำอยู่เสมอว่าความกลมกลึงนั้นไม่ชวนมอง แต่หากพิจารณาตามความงามแบบขนบนิยม หลี่หยวนหยวนก็ไม่รู้สึกว่าเรือนร่างของตนในขณะนี้มีปัญหาแต่อย่างใด

นางคิดว่าตนจะต้องปรับตัวเรื่องการใช้ชีวิตเพื่อให้อยู่รอดในโลกยุคนี้ ทว่านางไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงตนเองตามทัศนะความงามของผู้อื่น

ร่างกายแข็งแกร่ง สุขภาพแข็งแรง ใบหน้ามีราศีแห่งความสมบูรณ์พูนสุข นี่เป็นสิ่งที่นางเฝ้าปรารถนามาตลอด แต่กลับไม่เคยได้มา เพราะฉะนั้นเมื่อสวรรค์ได้ประทานสิ่งนี้แก่นางแล้ว นางย่อมต้องดูแลและทะนุถนอมเป็นอย่างดี นางควรจะเด็ดเดี่ยวแน่วแน่ และไม่โลภมากจนเกินไป

หลังจากที่โจวฉิงซื้อเสื้อไปสองตัว เธอก็ยังอยากช็อปปิ้งต่อ จึงลากหลี่หยวนหยวนไปซื้อกระโปรงอีกหนึ่งตัวกับรองเท้าอีกหนึ่งคู่ โจวฉิงหิ้วข้าวของ

ของตัวเองไม่ไหว เธอจึงยัดถุงสองใบใส่มือหลี่หยวนหยวนเพื่อให้นางช่วยถือ

หลี่หยวนหยวนกะพริบตาปริบ ๆ แล้วจึงรับถุงมาจากโจวฉิง

ช่วยผู้อื่นถือของ นี่นับเป็น...ครั้งแรกของข้า

เมื่อโจวฉิงเดินดูของจนเหนื่อยก็โอดครวญว่าเมื่อยขา จึงเข้าไปนั่งในร้านฟาสต์ฟู้ดแห่งหนึ่ง เธอโบกไม้โบกมือพลางพูดว่า "หยวนหยวน ช่วยไปซื้อโค้กให้ฉันถ้วยหนึ่งสิ ฉันไม่ไหวแล้ว ขาจะหักแล้วเนี่ย" หลี่หยวนหยวนมองโจวฉิงอย่างอึ้ง ๆ ครู่หนึ่ง จากนั้นจึงคว้ากระเป๋าเงินแล้วเดินไปซื้อโค้ก

ช่วยซื้อของให้ผู้อื่น นี่...ก็นับเป็นครั้งแรกของข้าเช่นกัน

ขณะที่กำลังเข้าแถวรอซื้อโค้ก คนที่อยู่ด้านหลังก็คอยดันหลังนางอยู่ตลอดเวลา พอใกล้จะถึงตานางแล้ว กลับมีคนแทรกแถวเข้ามาจากด้านข้างอีก เมื่อนางซื้อโค้กและจ่ายเงินเสร็จ ก็ต้องยกของกลับไปที่โต๊ะเอง สิ่งเหล่านี้...ล้วนแต่เป็นครั้งแรกของนางทั้งสิ้น

เมื่อกลับมาที่โต๊ะ โจวฉิงกำลังเลื่อนหน้าจอส่องเวยปั๋ว พลางยกโค้กขึ้นดื่มโดยไม่สนใจสิ่งอื่นใด

แต่หลี่หยวนหยวนกลับใจลอยเล็กน้อย โจวฉิงชำเลืองไปเห็นเข้า "เป็นอะไรไป"

"รู้สึกเหมือน..." หลี่หยวนหยวนยื่นมือไปปาดหยดน้ำบนถ้วยโค้กของโจวฉิง "รู้สึกเหมือนชีวิตเพิ่งจะเริ่มต้นขึ้นวันนี้"

โจวฉิงช้อนตาขึ้นอย่างเนือย ๆ "นี่เธอเห็นแสงตะวันเจิดจ้าแล้วเกิดรู้สึกเจ็บปวดอะไรขึ้นมาอีกล่ะ หญิงเก่งแห่งสาขาวรรณคดีอยากจะแต่งบทกวีสักบทตอนนี้มั้ย"

ความจริงแล้วยามนี้หลี่หยวนหยวนอยากแต่งบทกวีสักบทจริง ๆ แต่เมื่อเห็นว่าภายในร้านฟาสต์ฟู้ดมีเสียงดังเซ็งแซ่ นางจึงดื่มโค้กอึกหนึ่ง พลันรสซ่าพุ่งแสบจมูกทันใด "ไม่ละ"

ดูเหมือนรูปแบบชีวิตเช่นนี้ไม่เหมาะที่จะแต่งบทกวีสักเท่าไร นางขอใช้ชีวิตเช่นที่คนส่วนใหญ่ในยุคนี้ทำกันดีกว่า

ถึงตอนนี้ก็ได้มาอยู่ในโลกยุคนี้เป็นวันที่ห้าแล้ว ในที่สุดหลี่หยวนหยวน

ก็รู้สึกว่าตนได้ใช้ชีวิตอยู่ในโลกอีกมิติหนึ่งจริงๆ อาจเป็นเพราะซือเฉิงไม่ได้อยู่กับนาง จึงไม่มีใครคอยตามใจและปฏิบัติต่อนางดังเช่นเมื่อก่อนกระมัง

จู่ๆ โทรศัพท์มือถือของหลี่หยวนหยวนก็สั่น นางหยิบออกมาดู เยี่ยนซือเฉิงโทรมาหานาง "ซือเฉิง"

ทันใดนั้นโจวฉิงซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามนางก็ตาลุกวาว เธอจ้องหลี่หยวนหยวนเขม็ง

"องค์หญิง กระหม่อมเลิกเรียนแล้ว..." เสียงของเยี่ยนซือเฉิงฟังดูอ่อนแรง คงเพราะเหน็ดเหนื่อยจากการเรียน "ทรงประสงค์จะเสวยสิ่งใด กระหม่อมจะซื้อกลับไป"

"ฉัน..." ขณะที่หลี่หยวนหยวนเพิ่งจะเริ่มพูด จู่ๆ เด็กน้อยที่อยู่ด้านข้างก็ร้องไห้เสียงดัง งอแงจะกินปีกไก่ หลี่หยวนหยวนเบี่ยงไปด้านข้างเล็กน้อย พยายามหลบให้พ้นเสียงรบกวน "วันนี้ฉันกับโจวฉิงออกมาเดินซื้อของข้างนอก ฉันเขียนข้อความทิ้งไว้บนโต๊ะแล้ว"

พูดจบ ปลายสายกลับเงียบไปนาน

หลี่หยวนหยวนมองดูโทรศัพท์มือถือของตน หน้าจอดับสนิท ไม่ว่าจะกดอย่างไรก็ไม่ยอมสว่างขึ้นอีก

โจวฉิงชำเลืองมองโทรศัพท์มือถือแวบหนึ่ง ท่าทางของเธอผิดหวังยิ่งกว่าหลี่หยวนหยวนเสียอีก "แบตฯหมดเหรอ"

แบตฯ...หมด?

"น่าจะใช่"

"ให้ตายสิ ก่อนออกมาข้างนอกทำไมเธอไม่ชาร์จแบตฯมาก่อน! ฉันยังอยากฟังพวกเธอจู๋จี๋ต่อ!" โจวฉิงกัดหลอดอย่างเซ็งๆ "ว่าแต่ เธอไม่ได้อยู่กับเยี่ยนซือเฉิงจริงเหรอ"

ถามครั้งที่หก...

หลี่หยวนหยวนไม่ตอบ โจวฉิงจึงถามต่อ "งั้นสองวันนี้เธอไปนอนไหนมา คงไม่ได้ไปอยู่กับนายเสี่ยวพั่งอะไรนั่นนะ ชื่อของเขานี่ฟังแล้วเหมือนไม่มีตัวตนอยู่จริง บอกชื่อจริงเขามาหน่อยได้มั้ย"

"ฉันจำได้ว่าเขาแซ่เจียง"

"นี่ชื่อเขาเธอก็ไม่รู้เหรอ แล้วอย่างอื่นล่ะ เรียนสาขาไหน ปีอะไร เรียนอะไรบ้าง นิสัยเป็นยังไง งานอดิเรกคืออะไร มีแฟนรึยัง"

เมื่อถูกรัวคำถามเป็นชุดเช่นนี้ หลี่หยวนหยวนถึงกับอึ้งไป "ไม่รู้" หลี่หยวนหยวนยังไม่เคยถามชื่อจริงของเสี่ยวพังเลยจริง ๆ ด้วย ส่วนเรื่องอื่นยิ่งไม่ต้องพูดถึงเข้าไปใหญ่

โจวฉิงเอนหลังพิงพนักเก้าอี้ "งั้นเธอชอบอะไรในตัวเขา!"

"คงเป็น...รักแรกพบ"

โจวฉิงเบ้ปาก "ถึงฉันจะไม่รู้ว่าเสี่ยวพังของเธอรูปร่างหน้าตาเป็นยังไง แต่ฟังจากชื่อ เธอควรจะรู้สึกรักแรกพบกับเยี่ยนชือเฉิงมากกว่านะ"

หลี่หยวนหยวนดื่มโค้กอึกหนึ่ง ในที่สุดนางก็ตอบคำถามนี้ไปตรง ๆ ว่า "ฉันกับชือเฉิงเป็นไปไม่ได้หรอก"

โจวฉิงรู้สึกประหลาดใจ "ทำไมล่ะ เธอกลัวว่าเยี่ยนชือเฉิงจะไม่ชอบเธอเหรอ หรือว่าเป็นเธอเองที่ไม่ชอบเยี่ยนชือเฉิง"

"ไม่เกี่ยวกับเรื่องพวกนี้เลย เพียงแต่..."

เพียงแต่...อะไร

หลี่หยวนหยวนเองก็บอกไม่ถูก

นับแต่เล็กจนโต ไม่มีผู้ใดเคยบอกหลี่หยวนหยวนว่านางจะแต่งงานเป็นสามีภรรยากับเยี่ยนชือเฉิงได้หรือไม่ แม้ว่านางจะไม่เป็นที่ทรงโปรด แต่ก็มีสถานะเป็นองค์หญิง สตรีที่อยู่ในสถานะเช่นนางย่อมถูกกำหนดไว้แล้วว่าจะต้องครองคู่กับชนชั้นสูงหรือเชื้อพระวงศ์แห่งแว่นแคว้นอื่น หากผู้ใดบังอาจกล่าวถึงการเสกสมรสขององค์หญิงในทางที่ไม่เหมาะสม หรือเหิมเกริมถึงขั้นบอกว่านางมีความสัมพันธ์เชิงชู้สาวกับหัวหน้าราชองครักษ์ ย่อมต้องถูกบั่นศีรษะ ซ้ำเยี่ยนชือเฉิงเองก็อาจต้องโทษหนักถึงขั้นถูกเนรเทศไปยังดินแดนห่างไกลด้วย

สำหรับนางแล้ว เยี่ยนชือเฉิงแตกต่างจากข้ารับใช้คนอื่นจริง ๆ เพราะเขาเติบโตมาพร้อมกับนาง ทั้งยังอายุมากกว่านางห้าปี โดยมากแล้วนางมักปฏิบัติต่อเขาเหมือนเช่นพี่ชาย เยี่ยนชือเฉิงถือเป็นคนในครอบครัวนาง ทว่าหลี่หยวนหยวน

ไม่เคยคิดมาก่อนว่าเขากับนางจะกลายเป็นคู่สามีภรรยาที่ถือถาดเสมอคิ้ว[๑]ได้

ชือเฉิงก็น่าจะไม่เคยมีความคิดเช่นนี้กระมัง

หลี่หยวนหยวนถอนใจครั้งหนึ่ง "เอาเป็นว่า เป็นไปไม่ได้"

โจวฉิงกัดหลอด พลางถอนหายใจด้วยท่าทางผิดหวังรุนแรง "งั้นจิ้งหนิงก็ต้องผิดหวังเต็ม ๆ ถ้าเธอสองคนคบกันจะดีมากเลยนะ เหมือนเจ้าชายกับซินเดอเรลลาเลย"

เจ้าชาย...กับซินเดอเรลลาหรือ...

หลี่หยวนหยวนยิ้ม ไม่ได้ตอบอะไร

เมื่อเดินดูของมาจนกระทั่งบ่ายสามโมง โจวฉิงก็พาหลี่หยวนหยวนมาถึงร้านเครื่องสำอาง ขณะที่โจวฉิงกำลังเลือกซื้อครีมรองพื้น หลี่หยวนหยวนก็เดินไปดูบลัชออนที่วางอยู่ในตู้โชว์ มีบลัชออนสีเฟย[๒]แบบหนึ่งโรยผงสีทองเป็นประกายแวววาว เมื่อหลี่หยวนหยวนเห็นเข้าก็ถึงกับก้าวเท้าไปไหนไม่ได้อีก

แต่ก่อนนางมักจะป่วยไข้ สีหน้าจึงซีดขาวอยู่เสมอ ชาดสีแดงจึงเป็นสิ่งที่นางชื่นชอบมากที่สุด นางสามารถคุยโวได้ว่าตนเคยใช้ชาดคุณภาพสูงที่สุดในต้าถัง ทว่านางกลับไม่เคยเห็นเครื่องสำอางที่เป็นประกายแวววาวเช่นนี้มาก่อน นางไม่คิดจะลองบลัชออนนั้นดูก่อนด้วยซ้ำ แต่หันไปบอกพนักงานขายทันทีว่า "ช่วยห่อชิ้นนี้ให้ฉันที"

ทว่าพนักงานขายกลับเขียนบิลใบหนึ่งให้นาง

หลี่หยวนหยวนอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงเข้าใจว่านี่คือขั้นตอนการซื้อของของที่นี่[๓]

หลังจากเดินดูของมาครึ่งค่อนวัน ในที่สุดก็ได้หิ้วของที่เป็นของตัวเองเสียที หลี่หยวนหยวนดีใจมาก วันนี้นางได้ทดลองทำหลายสิ่งหลายอย่างเป็น

---

[๑] หมายถึง ชีวิตคู่สามีภรรยาที่เคารพให้เกียรติซึ่งกันและกัน

[๒] สีแดงอมส้ม เป็นสีโบราณสีหนึ่งของจีน

[๓] ห้างร้านในประเทศจีนจำนวนมากจะจัดระบบการซื้อขายสินค้าในร้านโดยเมื่อลูกค้าตัดสินใจซื้อสินค้าชิ้นใดแล้ว พนักงานจะเขียนบิลให้ลูกค้านำไปชำระเงินก่อน จากนั้นลูกค้าจึงค่อยนำใบเสร็จรับเงินกลับมารับสินค้าจากพนักงาน

ครั้งแรกในชีวิต จึงได้รับประสบการณ์แปลกใหม่มาไม่น้อย

แต่เมื่อมองดูกระเป๋าเงินของเยี่ยนซือเฉิง หลี่หยวนหยวนก็ครุ่นคิดในใจว่า นางจะให้เยี่ยนซือเฉิงเลี้ยงดูนางเช่นนี้ตลอดไปไม่ได้ อย่างไรเสียเมื่อก่อนนางก็ผู้จ่ายเบี้ยหวัดให้แก่ข้ารับใช้ในจวนองค์หญิง เมื่อนางได้ให้เบี้ยหวัดแก่พวกเขา นางจึงจะสามารถรับการปรนนิบัติรับใช้ได้อย่างสบายใจ แต่เกิดพลิกผันเช่นนี้ เห็นทีจะไม่ได้การ

นางจะต้องหาวิธีหาเงินให้ได้สักทาง

โจวฉิงซึ่งไปซื้อครีมรองพื้นอยู่อีกด้านหนึ่งเดินกลับมา พอเห็นแบรนด์บนถุงกระดาษที่หลี่หยวนหยวนหิ้วอยู่ เธอก็อึ้งไปอย่างเห็นได้ชัด "แม่เจ้า นี่เธอไปรวยมาจากไหนเนี่ย!"

หลี่หยวนหยวนคงไม่รู้ว่าสิ่งที่นางซื้อวันนี้มีมูลค่าสูงเกินกว่าที่ "หลี่หยวนหยวน" คนเดิมเคยใช้จ่ายมาก เดิมตอนที่อยู่ต้าถัง นางก็ไม่ค่อยรู้เรื่องเงิน ๆ ทอง ๆ อยู่แล้ว ซ้ำบัดนี้ยังเป็นยุคสมัยที่เปลี่ยนมาใช้ "กระดาษ" ในการจับจ่ายซื้อของ นางจึงไม่รู้มูลค่าของเงินยิ่งขึ้นไปอีก แต่เมื่อโจวฉิงพูดมาเช่นนี้ หลี่หยวนหยวนก็จดจำไว้ในใจว่า ของชิ้นนี้แพงเกินไป ดังนั้นต่อไปนางจะต้องไม่ซื้อของที่มีราคาระดับนี้

โจวฉิงยังไม่ทันได้แสดงความเห็นต่อ โทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังขึ้น เธอส่งข้าวของมากมายในมือใส่ในอ้อมแขนของหลี่หยวนหยวน แล้วรีบรับโทรศัพท์เป็นพัลวัน "จางจิ้งหนิง นี่เธอไม่ได้เรียนอยู่เหรอ"

"ให้ตายเถอะ โจวฉิง หลี่หยวนหยวนอยู่กับเธอรึเปล่า!"

โจวฉิงอึ้งไป "อยู่"

"นายเยี่ยนซือเฉิงของเธอตามหาเธอเป็นบ้าเป็นหลังเชียว ฉันกำลังเรียนอยู่ดี ๆ ก็มาลากตัวฉันออกไปจากห้องเรียน! อาจารย์เขม่นฉันแย่แล้วเนี่ย! เธอรีบให้หลี่หยวนหยวนมาคุยโทรศัพท์ที! โอ๊ย นายใจเย็น อย่าแย่งมือถือฉันสิ..." จางจิ้งหนิงยังพูดไม่ทันจบ เยี่ยนซือเฉิงก็คว้าโทรศัพท์ไปพูด "ฮัลโหล"

เสียงทุ้มของชายคนหนึ่งดังมาจากปลายสาย โจวฉิงมองหลี่หยวนหยวนตัวกลม ๆ ที่อยู่ตรงหน้า ท่าทางยังตั้งตัวไม่ติด

เสียงจากปลายสายเอ่ยขึ้นอย่างร้อนรน "เชียนหนิง? เธออยู่ที่ไหน ฉันจะไปรับเธอ"

โจวฉิงมองหลี่หยวนหยวนตาปริบ ๆ อีกฝ่ายอุ้มข้าวของไว้กับตัวทำให้ยิ่งดูอ้วนกลมขึ้นไปอีก เธออึ้งไปชั่วขณะก่อนตอบว่า "หลี่หยวนหยวนอยู่กับฉันนี่แหละ นายรอเดี๋ยวนะ" โจวฉิงรับข้าวของจากหลี่หยวนหยวนมาอย่างทุลักทุเลอีกครั้ง จากนั้นก็ส่งโทรศัพท์มือถือให้หลี่หยวนหยวน "ให้ตาย นี่ถ้าเธอยังจะบอกว่าไม่มีอะไรกันอีก ฉันไม่มีวันเชื่อเด็ดขาด"

หลี่หยวนหยวนไม่โต้ตอบอะไร รับโทรศัพท์มาด้วยท่าทางซื่อ ๆ "ฮัลโหล"

"เชียนหนิง!" เสียงเรียกนี้เปรียบดังแสงตะวันที่ส่องทะลุชั้นเมฆดำทะมึน เสียงของเยี่ยนซือเฉิงระคนกับเสียงก่นด่าของจางจิ้งหนิงดังจากปลายสายมากระทบโสตประสาทของหลี่หยวนหยวน "เธออยู่ไหน มีอันตรายหรือไม่ ฉันจะไปรับเธอเดี๋ยวนี้"

"ซือเฉิง" หลี่หยวนหยวนเดินหลบไปด้านข้างเพื่อเลี่ยงสายตาของโจวฉิงที่จ้องมองนางตลอดเวลา "ฉันแค่ออกมาเดินเที่ยว ไม่มีอันตรายอะไร เมื่อครู่โทรศัพท์แบตฯหมด เลยคุยกับนายต่อไม่ได้ แต่ตอนเช้าก่อนออกจากห้อง ฉันเขียนข้อความทิ้งไว้บนโต๊ะแล้ว นายเห็นหรือไม่"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไป แน่นอนว่าเขาย่อมไม่เห็น

พอเยี่ยนซือเฉิงเลิกเรียน เขาก็โทร.หาหลี่หยวนหยวนทันที แต่พอได้ยินเสียงร้องไห้จากปลายสายทางหลี่หยวนหยวนแล้วสัญญาณก็ตัดไป จากนั้นไม่ว่าเขาจะโทร.อย่างไรก็ไม่ติด เยี่ยนซือเฉิงจึงเป็นห่วงจนจิตใจร้อนรุ่ม ที่ไหนจะมีเวลากลับไปอ่านข้อความที่หลี่หยวนหยวนเขียนทิ้งไว้ที่ห้อง กว่าจะตามหาจางจิ้งหนิงเจอจนได้ข่าวของหลี่หยวนหยวนก็ยากเย็นแสนเข็ญเหลือเกิน

"เธอปลอดภัยดีก็ดีแล้ว"

จางจิ้งหนิงยังอยู่ข้าง ๆ เยี่ยนซือเฉิง เธอเอ่ยขึ้นว่า "มั่นใจแล้วใช่มั้ย! สบายใจแล้วนะ! ก็แค่ออกไปเที่ยว ไม่เป็นไรหรอก! นี่พวกเธอก็ไม่ได้ออกไปนานมากสักหน่อย นายต้องเป็นห่วงขนาดนี้เลยเหรอ! รีบคืนมือถือฉันมา ฉันจะไปเรียนแล้ว! นายเห็นหน้าอาจารย์ตอนที่นายลากฉันออกมามั้ย! ถ้าอาจารย์

ให้ฉันไปถอนวิชานี้ ฉันจะหลอกหลี่หยวนหยวนของนายไปขายเลยคอยดู!"

หลังจากวางสาย หลี่หยวนหยวนเดินกลับไปหาโจวฉิงซึ่งมองนางอย่างประเมินตลอดเวลา

"หึ ๆ" โจวฉิงหัวเราะเบา ๆ "คืนนี้กลับหอสักคืนเถอะ เรามาถามไถ่เรื่องชีวิตกันหน่อย"

๑๓



หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่าตนควรจะกลับหอพักเสียหน่อยเช่นกัน

นางคิดว่า ก่อนหน้าที่นางกับเยี่ยนซือเฉิงจะเข้ามาอยู่ในร่างสองร่างในโลกมิตินี้ ทั้งคู่ไม่น่าจะมีความเกี่ยวข้องกัน เหมือนกับที่นางมีโทรศัพท์มือถือของตัวเอง เยี่ยนซือเฉิงก็มี นางมีชมรมของตัวเอง เยี่ยนซือเฉิงก็มีเช่นกัน ดังนั้นในเมื่อเยี่ยนซือเฉิงมีกระเป๋าเงิน นางเองก็น่าจะมีเช่นเดียวกัน หลี่หยวนหยวนคนเดิมย่อมต้องพึ่งพาตนเอง

เมื่อหลี่หยวนหยวนกลับมาถึงมหาวิทยาลัย เยี่ยนซือเฉิงก็มารออยู่ที่ป้ายรถประจำทางก่อนนานแล้ว

เห็นหลี่หยวนหยวนหิ้วถุงมา เยี่ยนซือเฉิงรีบเข้าไปช่วยถือทันทีด้วยความเคยชิน "องค์..." เยี่ยนซือเฉิงมองไปที่โจวฉิงซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ แวบหนึ่ง พอเห็นว่าดวงตาของเธอแววว่าวอย่างสอดรู้ เขาจึงรีบพูดใหม่ "วันนี้เชียนหนิงไปเดินเที่ยวน่าจะเรียกฉันไปด้วย ไม่ว่าอย่างไรฉันก็ควรไปเป็นเพื่อนเธอ ในเมื่อ..."

สถานที่ที่องค์หญิงเสด็จไปเป็นสถานที่แปลกใหม่ กระหม่อมจะปล่อยให้องค์หญิงเสด็จไปพระองค์เดียวได้อย่างไร

หลี่หยวนหยวนยังไม่ทันได้พูด โจวฉิงก็ชิงถามขึ้นก่อน "เชียนหนิงนี่ใครเหรอ"

หลี่หยวนหยวนตอบ "ชื่อเล่นฉันเอง" นางดึงถุงใส่ของจากมือเยี่ยนซือเฉิงกลับมาหิ้วไว้เอง เหลือเพียงถุงใส่บลัชออนที่ตัวเองซื้อมาให้เยี่ยนซือเฉิงถือไว้

"ซือเฉิง ฉันกับโจวฉิงกลับไปที่หอก่อนนะ"

เยี่ยนซือเฉิงงุนงง "ไปอีกแล้วหรือ...นานไหม"

สีหน้าของเขาทำให้โจวฉิงขำ "โถ ๆ ๆ ทำอย่างกับจะต้องพลัดพรากจากกันไกล เราไม่กินหลี่หยวนหยวนของนายหรอกน่า ไม่ต้องหวงต้องห่วงขนาดนั้นหรอก โอ๋ ๆ เอาไว้เราจะส่งตัวหลี่หยวนหยวนกลับไปในสภาพสมบูรณ์ครบถ้วนเลย ไม่ต้องห่วงนะ"

พูดจบ โจวฉิงก็ดึงหลี่หยวนหยวนเดินไปทันที พลางบ่นพึมพำต่อ "นี่เขาเป็นพี่เลี้ยงเธอหรือเป็นแฟนเธอเนี่ย ทำไมถึงได้ประคบประหงมเธอแบบนี้"

หลี่หยวนหยวนก้าวเข้ามาในห้องของตนที่หอพักนักศึกษาหญิงอีกครั้ง

ครั้งแรกที่นางเข้ามาในห้องนี้ ยังไม่ทันได้สำรวจห้องอย่างละเอียดก็ต้องเตลิดออกไป หลายวันมานี้นางได้ใช้ชีวิตและทำกิจกรรมร่วมกับคนที่นี่มากขึ้น ความนี้จึงนิ่งลงมาก

แม้หอพักของพวกเธอจะเป็นห้องสำหรับสี่คน แต่ทางมหาวิทยาลัยจัดให้พวกเธออยู่ด้วยกันเพียงสามคน ดังนั้นจึงเหลือเตียงว่างหนึ่งที่ไว้สำหรับวางของ หลี่หยวนหยวนเจอกระเป๋าเงินของตัวเองในลิ้นชัก เมื่อเปิดออกและนับเงินดู มีเงินทั้งหมดสี่ร้อยยี่สิบหยวน หากเทียบกับกระเป๋าเงินตุง ๆ ของเยี่ยนซือเฉิงแล้ว ช่างแตกต่างกันลิบลับ

เมื่อลองจัดเสื้อผ้าของตัวเองในตู้ก็พบว่า เสื้อผ้าแทบทั้งหมดเป็นเสื้อยืดแขนสั้นกับกางเกงยีน มีเพียงลวดลายบนเสื้อเท่านั้นที่ต่างกัน

หลี่หยวนหยวนเข้าใจดีว่าเหตุใดจึงเป็นเช่นนี้ เป็นเพราะเสื้อผ้าสวย ๆ ไม่มีขนาดที่นางใส่ได้

เมื่อนางเก็บข้าวของใส่กระเป๋าเป้ของตัวเองเรียบร้อยแล้ว โจวฉิงซึ่งเพิ่งจะถ่ายหนักเสร็จก็ออกมาจากห้องน้ำพอดี "อะไร นี่เพิ่งกลับมาก็จะเก็บของไปอีกแล้วเหรอ นี่เธออยู่กับเยี่ยนซือเฉิงแล้วจริง ๆ ใช่มั้ย"

"ใช่...แต่ไม่ใช่อย่างที่เธอคิด..."

พูดยังไม่ทันจบก็มีคนผลักประตูห้องเข้ามาอย่างแรง จางจิ้งหนิงก้าวเข้ามาพอเห็นหลี่หยวนหยวน เธอก็หัวเราะฮ่า ๆ ๆ เป็นอันดับแรก จากนั้นก็ตบไหล่

หลี่หยวนหยวนอย่างแรงสองสามที "หลี่หยวนหยวน! แน่มากนะยะ!"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป

จางจิ้งหนิงทิ้งตัวลงนั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้ "ไม่ได้สะใจแบบเชิด ๆ อย่างนี้มาตั้งหลายปีแล้ว! ถึงวันนี้จะโดนอาจารย์ด่า แต่ก็ถือว่าจิ๊บจ๊อย พวกเธอไม่ได้เห็นหน้ายายหลินเสี่ยวเม่งวันนี้ ดูไม่จืดเลยละขอบอก"

โจวฉิงถามด้วยความอยากรู้ "แล้วเกี่ยวอะไรกับหลินเสี่ยวเม่งด้วยล่ะ"

"ก็ฉันกับเยี่ยนซือเฉิงรู้จักกันที่ไหนล่ะ เห็นว่าวันนี้เยี่ยนซือเฉิงไปหายายนั่นก่อน แล้วก็บังคับให้หล่อนพามาหาฉัน ตอนที่หมอนี่เข้าไปลากฉันออกมาจากห้องเรียนถึงจะดูโหดไปบ้าง แต่ก็เหมือนฉากในละครรักกุ๊กกิ๊กเลยนะ สถานการณ์วุ่นวายน่าดูชมเลยละ แต่ฉันก็ไม่ลืมหันไปมองหน้ายายหลินเสี่ยวเม่ง"

จางจิ้งหนิงสะใจจนหัวเราะตัวโยน "เด็ด เด็ดจริง ๆ"

หลี่หยวนหยวนนึกภาพเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น นางมุ่นคิ้วด้วยความกังวลเล็กน้อย "เช่นนี้ ไม่เป็นที่จับตามองของผู้อื่นหรือ"

"เรื่องแบบนี้มันต้องให้คนจับตามองสิ" จางจิ้งหนิงพูดพลางหัวเราะ "รับรองไม่เกินสองวัน หลี่หยวนหยวน ข่าวของเธอจะต้องลือไปทั้งมหาวิทยาลัยแน่ ฉันได้ยินมาก่อนหน้านี้แล้วว่า นายเยี่ยนซือเฉิงนั่นน่ะ ฮ็อตมากในสาขาการเงิน คราวนี้แหละ เธอกับเขาจะต้องเป็นที่จับตามองของทุกคนแน่นอน เธอคิดดู ความแตกต่างระหว่างเขากับเธอ..."

หลี่หยวนหยวนเงียบไป

สถานะของนางกับเยี่ยนซือเฉิงในเวลานี้ผิดแผกจากคนทั่วไปมาก หากถูกคนที่รู้จักมักคุ้นกันจับได้ ไม่แน่ว่านางกับเขาอาจถูกเข้าใจว่าเป็นปีศาจ และถูกจับไปเผาทั้งเป็น *หากเป็นเช่นนั้นจะทำอย่างไรดีเล่า...*

"หลี่หยวนหยวน เธอนี่ร้ายนะยะ ปกติเห็นทำหงิม ๆ แต่กลับไปคบกับนายเยี่ยนซือเฉิงนั่นได้"

"ฉันกับเขา...ไม่ได้เป็นอย่างที่พวกเธอเข้าใจจริง ๆ" หลี่หยวนหยวนอธิบายอย่างอ่อนแรง

ทว่าโจวฉิงกับจางจิ้งหนิงกลับเริ่มเมาท์มอยกันเองโดยไม่สนใจนาง ไม่ว่า

จะเป็นเรื่องฐานะทางบ้านของเยี่ยนซือเฉิง ท่าทีร้อนรนของเขาตอนที่เข้าไปลากจางจิ้งหนิงออกมาจากห้องเรียน รวมไปถึงความอาฆาตแค้นของหลินเสี่ยวเม่งหลี่หยวนหยวนนิ่งฟังอยู่ข้าง ๆ นางคิดว่าตนไม่จำเป็นต้องร่วมในวงสนทนานี้ พวกเธอก็สามารถบรรยายเรื่องราวความรักของคู่รักคู่หนึ่งได้อย่างสมบูรณ์แบบ นางเอกในเรื่องเป็นหญิงสาวธรรมดา ซ้ำยังหน้าตาไม่ดี ส่วนพระเอกก็ทั้งหล่อและหลงรักนางเอกมาก แล้วยังมีตัวละครสมทบหญิงผู้มีจิตใจคับแคบอีกตัวหนึ่ง

เป็นสูตรสำเร็จของเรื่องราวความรักแบบโบราณ

แต่ที่จริง...

แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่เช่นนั้นสักหน่อย

หลี่หยวนหยวนแบกเป้กลับมาถึงห้องของเยี่ยนซือเฉิง ยังไม่ทันได้เคาะประตู เขาก็เปิดประตูออกมาและยืนรอรับนางอยู่อย่างเคารพนบนอบ "พระกระยาหารเย็นพร้อมแล้วพะย่ะค่ะ องค์หญิง"

หลังจากกินอาหารเย็นเสร็จเรียบร้อยเหมือนเช่นทุกมื้อที่ผ่านมา หลี่หยวนหยวนก็ลังเลอยู่ครู่หนึ่ง ในที่สุดจึงเอ่ยขึ้นว่า "ซือเฉิง บัดนี้เราแตกต่างจากผู้อื่น ไม่ว่าจะทำสิ่งใดก็ควรทำอย่างเรียบง่ายที่สุด จึงจะสามารถใช้ชีวิตอย่างสงบและราบรื่นเช่นนี้ต่อไปได้ การตามหาข้าเช่นวันนี้ ต่อไปอย่าได้ทำอีก"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไปนาน "พะย่ะค่ะ"

เขาตอบด้วยท่าทีนิ่งสงบมาก ทว่าภายในใจกลับปั่นป่วนดุจคลื่นยักษ์ถาโถม หน้าที่ของเขาคือการอารักขาองค์หญิง แต่บัดนี้องค์หญิงกลับบอกว่าเวลาที่นางหายไป เขาไม่ต้องรีบออกตามหานาง หรือองค์หญิงจะหมายความว่า...*พระองค์ไม่ต้องการกระหม่อมแล้วอย่างนั้นหรือ*...

เยี่ยนซือเฉิงกำหมัดแน่น เขาถูกปลูกฝังมาตั้งแต่เยาว์วัยว่า ตัวเขาคือดาบและโล่ที่คอยปกป้ององค์หญิง การคุ้มกันความปลอดภัยขององค์หญิงเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตเขา ทว่าบัดนี้องค์หญิงต้องการจะถอดดาบปลดโล่ที่คอยคุ้มกันออกเสีย แล้วก้าวเข้าสู่โลกอันโหดร้ายแสนเข็ญ...เยี่ยนซือเฉิงไม่รู้จริง ๆ ว่าหากวันหนึ่งวันใดองค์หญิงสามารถใช้ชีวิตตามลำพังได้อย่างสงบสุขขึ้นมาจริง ๆ

ถึงตอนนั้นเขาควรจะทำอย่างไร และความรู้สึกถูกทอดทิ้งที่เขาต้องได้รับจะเป็นเช่นไร

หลังจากลองปรับตัวมาหลายวัน ชีวิตก็เริ่มเข้าที่เข้าทาง เวลาจึงผ่านไปอย่างรวดเร็ว

เพียงชั่วพริบตาก็ถึงวันขึ้นแสดงจริงของหลี่หยวนหยวนในช่วงสุดสัปดาห์ กำหนดการแสดงเริ่มเวลาสองทุ่มตรง

ตั้งแต่บ่ายสามโมง ทีมงานละครต่างก็มาถึงโรงละครกันครบแล้ว ฝ่ายฉากและอุปกรณ์ประกอบการแสดงเริ่มจัดฉากบนเวที ส่วนบรรดานักแสดงก็เริ่มซ้อมใหญ่บนเวทีแสดงจริง

ตั้งแต่เรื่องราว "ความสัมพันธ์" ระหว่างเยี่ยนชือเฉิงกับหลี่หยวนหยวนแพร่สะพัดออกไป ทุกครั้งที่หลินเสี่ยวเมิ่งต้องประชันบทบาทกับหลี่หยวนหยวน ดวงตาของเธอก็จะฉายแววเคียดแค้นดั่งอสรพิษแผ่แม่เบี้ยที่พร้อมจะฉกหลี่หยวนหยวนให้สิ้นใจ มิหนำซ้ำบทละครทุกตอนที่แสดงด้วยกันยังเขียนให้หลี่หยวนหยวนเป็นฝ่ายรังแกเธอ หลินเสี่ยวเมิ่งจึงยิ่งเคียดแค้นหลี่หยวนหยวนจนตาแดงกล่ำ

จางหนานอ่อนใจกับเรื่องนี้มาก "ถ้าหากตอนนี้ยังมีเวลา ฉันจะแก้บทละครให้เธอแน่ แต่คืนนี้ต้องแสดงจริงแล้ว เธอก็ช่วยทำตัวเป็นแม่พระหน่อยแล้วกันนะ โอเค้?"

หลินเสี่ยวเมิ่งได้แต่กัดฟันทนแสดงต่อไป

ทว่าระหว่างที่กำลังซ้อมใหญ่บนเวทีแสดงจริงรอบที่สอง ขณะที่เรื่องดำเนินมาถึงองก์ที่สอง หลี่หยวนหยวนเพิ่งจะเชยคางของหลินเสี่ยวเมิ่งขึ้นมาพลางพูดประโยคที่ว่า "ช่างเป็นใบหน้าที่งดงามนัก" จบ จู่ๆก็ได้ยินเสียงดังเอี๊ยดอ๊าดเหนือศีรษะ สีหน้าของหลินเสี่ยวเมิ่งเปลี่ยนไปทันที เธอรีบลุกขึ้นยืน ทีมงานฝ่ายฉากที่รับผิดชอบเรื่องแสงอยู่ด้านบนตะโกนทันใด "หลบเร็ว!"

หลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นมอง ขณะที่กำลังจะหลบไปด้านข้าง ก็รู้สึกว่าสะดุดขาใครบางคนเข้า นางล้มลงทันที ส่วนหลินเสี่ยวเมิ่งวิ่งหลบออกไปแล้ว

โคมไฟเหนือศีรษะตกลงมากระแทกถูกไหล่ของหลี่หยวนหยวนเสียงดังเคร้ง โคมไฟดวงนั้นหนักมาก ทำให้ไหล่ของหลี่หยวนหยวนชาอยู่นานกว่าจะรู้สึกเจ็บ หลังจากนั้นนางก็เจ็บจนยกแขนไม่ขึ้น

หลี่หยวนหยวนรู้สึกสติพร่าเลือนไปชั่วขณะ ในชั่วขณะนั้นเอง นางรู้สึกราวกับวิญญาณหลุดจากร่าง มองเห็นถนนหนทางในต้าถังซึ่งตนคุ้นเคยเป็นที่สุด ทั้งยังเห็นผู้หญิงยกน้ำมาเทใส่คูระบายน้ำหน้าบ้านด้วย

ทว่าภาพเหล่านั้นกลับปรากฏอยู่เพียงวูบเดียว

อึดใจต่อมาหลี่หยวนหยวนก็เห็นหลิวซูหยางถามนางอยู่ข้าง ๆ ว่า "เธอไม่เป็นไรใช่มั้ย"

นางถูกห้อมล้อมด้วยทีมงานละคร ส่วนจางหนานก็รีบกระโดดพรวดจากด้านหน้าเวทีขึ้นไป เขามองดูหลี่หยวนหยวนซึ่งนอนอยู่บนพื้นเวที แล้วหันไปถามทีมงานฝ่ายฉากว่า "ทำไมถึงเป็นแบบนี้ได้!"

"โคมไฟนั่นมันหลวม พอขยับราวติดตั้งปุ๊บมันก็หล่นลงไปเลย..."

ในเมื่อเป็นอุบัติเหตุ จางหนานจึงไม่อาจต่อว่าอะไรได้ เขาลงนั่งยอง ๆ ถามหลี่หยวนหยวน "โคมไฟหล่นมาถูกตรงไหน"

หลี่หยวนหยวนเอามือกุมที่ไหล่พลางลุกขึ้นนั่ง นางลองขยับหัวไหล่ดู ทั้งที่รู้สึกเจ็บ นางพอรู้วิชาแพทย์อยู่บ้าง เนื่องจากเมื่อก่อนนางเจ็บป่วยบ่อย หลี่หยวนหยวนประเมินอาการตัวเองครู่หนึ่งแล้วตอบว่า "กระดูกไม่หัก แค่บาดเจ็บภายนอกเล็กน้อย" นางมองไปด้านข้าง พลันสบสายตากับหลินเสี่ยวเมิ่ง ซึ่งดูเหมือนจะหลบตานางอยู่หน่อย ๆ "แล้วก็เจ็บที่ข้อเท้านิดหน่อย"

จางหนานแปลกใจ "ทำไมข้อเท้าถึงเจ็บได้ล่ะ"

หลินเสี่ยวเมิ่งซึ่งอยู่ด้านข้างกัดฟันแน่น หลี่หยวนหยวนหลุบตาลง "ไม่รู้สิคงเพราะเมื่อครู่ฉันจะวิ่งหลบออกมา ข้อเท้าก็เลยพลิก"

หลินเสี่ยวเมิ่งอึ้งไป พลางมองหลี่หยวนหยวนอย่างตกตะลึง

จางหนานมุ่นคิ้ว "ยังแสดงไหวมั้ย"

"ขอฉันพักสักหน่อย"

นางยังแสดงไหว เจ็บเพียงเท่านี้ไม่เป็นปัญหาแต่อย่างใด แต่ระหว่างที่

คนอื่นกำลังซ้อมใหญ่ นางจะต้องพักเพื่อออมแรงไว้

เมื่อเก็บกวาดเวทีเรียบร้อยแล้ว ทุกคนก็ซ้อมกันต่อ หลี่หยวนหยวนนั่งนวดไหล่อยู่ด้านล่าง ขณะพักระหว่างการฝึกซ้อม หลิวซูหยางก็เดินมาหาหลี่หยวนหยวนและยื่นน้ำเย็นเฉียบให้ขวดหนึ่ง "ประคบเย็นสักหน่อยสิ"

หลี่หยวนหยวนรับไว้ "ขอบใจ"

"เสี่ยวเมิ่งอาจจะเอาแต่ใจไปบ้าง แต่ก็ไม่น่าจะตั้งใจขัดขาเธอล้ม เสี่ยวเมิ่งไม่ได้นิสัยแย่ขนาดนั้น"

"ฉันรู้" หลี่หยวนหยวนเอาขวดน้ำเย็นวางทาบที่ไหล่ "ถ้าเธอจะแกล้งฉันจริงๆ สีหน้าแววตาของเธอก็คงไม่ใช่แบบนั้น ตอนที่เธอวิ่งหลบโคมไฟ เธอน่าจะลงส้นเท้าหนักไปหน่อย ก็เลยไปขัดกับขาฉันเข้า"

หลิวซูหยางกะพริบตาถี่ๆ และอึ้งไปชั่วขณะ "เธอ..." เขาไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไร จนสุดท้ายก็พูดออกมาแค่ประโยคเดียว "เธอนี่ฉลาดนะ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า "อือ ฉันจะบอกให้ ตอนนี้นะเป็นช่วงเวลาเหมาะที่สุดที่เธอจะจีบหลินเสี่ยวเมิ่ง หัวใจที่ได้รับความเจ็บปวดมานะ ยิ่งเจ็บปวดมากเท่าไหร่ก็ยิ่งเปราะบางมากเท่านั้น แล้วก็ยิ่งทะลวงเข้าไปได้ง่าย เธอต้องคว้าโอกาสนี้ไว้ให้ดีล่ะ"

หลิวซูหยางอึ้งไป หลังจากนั้นใบหน้าก็แดงระเรื่ออย่างไม่อาจควบคุม "ทำไมเธอ...ถึงรู้..." เขาไม่เคยแสดงออกแม้แต่นิดเดียวนี่นา...

หลี่หยวนหยวนยิ้ม พลางชี้ไปที่เวที "ถึงฉากที่เธอต้องแสดงแล้ว รีบไปซ้อมเถอะ"

หลิวซูหยางมองหลี่หยวนหยวนแวบหนึ่งด้วยสีหน้าที่ยังตกตะลึงและเขินอาย จากนั้นก็รีบวิ่งขึ้นไปบนเวที

หลี่หยวนหยวนย่อมล่วงรู้ความรู้สึกของเขาได้ไม่ยาก เพราะแววตาของคนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ช่างใสซื่อ มองเพียงปราดเดียวก็รู้ทันทีว่าพวกเขาคิดอะไรอยู่หรือจะทำอะไร เหมือนดังเช่นหลินเสี่ยวเมิ่ง หลิวซูหยาง แล้วก็...

หลี่หยวนหยวนหันไปมองด้านข้าง เสี่ยวพั่งกับทีมงานฝ่ายฉากหลายคนกำลังวุ่นอยู่กับงานตรงมุมหนึ่งของโรงละคร เขาหันมามองหลี่หยวนหยวนซึ่ง

นั่งหงอยอยู่คนเดียวที่อีกมุมหนึ่งเป็นระยะ จากนั้นก็หันกลับไปตั้งหน้าตั้งตาทำงานต่อ

เสี่ยวพังเป็นชายหนุ่มที่มีจิตใจดี แต่...คงเพราะถูกเพื่อนนักศึกษาชายคนอื่นล้อจนขยาด หลายวันมานี้เขาจึงคอยหลบหน้านางตลอดเวลา ไม่พูดกับนางแม้แต่คำเดียว

หลี่หยวนหยวนถอนหายใจครั้งหนึ่ง พลันรู้สึกว่าการนั่งอยู่คนเดียวเช่นนี้ทำให้นางรู้สึกโดดเดี่ยวเล็กน้อย เมื่อมองไปข้าง ๆ ไม่เห็นเยี่ยนซือเฉิง ที่นอกโรงละครก็ไม่เห็นเยี่ยนซือเฉิง วันนี้เป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ อีกสามสัปดาห์ชมรมของเขาก็จะมีกิจกรรมสำคัญที่เขาต้องเข้าร่วมเช่นกัน ตอนนี้เขาจึงกำลังวุ่นอยู่กับกิจกรรมชมรมของตัวเอง

หลี่หยวนหยวนคลึงขวดน้ำเย็นไปมาบนไหล่ตัวเองอย่างใจลอย

ที่จริงแล้ว การที่เยี่ยนซือเฉิงไม่อยู่ก็ดีเหมือนกัน เพราะหากเขาเห็นอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นครั้งนี้ ต่อให้หลินเสี่ยวเมิ่งจะไม่ได้ตั้งใจ เขาก็คงจะโมโหมาก และนางก็อย่าได้หวังว่าจะได้แสดงละครในคืนนี้เลย แม้ว่าเยี่ยนซือเฉิงจะตามใจนางทุกเรื่อง แต่หากเป็นเรื่องความปลอดภัยของนางแล้ว เขาไม่เคยยอม

ทว่า...

หากซือเฉิงอยู่ด้วยละก็ เมื่อครู่ข้าก็คงไม่ได้รับบาดเจ็บ

ซือเฉิง...ตอนนี้เจ้ากำลังทำอะไรอยู่นะ

๑๕



เยี่ยนซือเฉิง กำลังซ้อมคนอยู่

เขาเตะคู่ต่อสู้เข้าที่หน้าอกด้วยท่าไซด์คิก* จนคู่ต่อสู้ต้องถอยไปสองก้าว ขาอ่อนแรง ล้มลงนั่งกับพื้น คู่ต่อสู้ของเยี่ยนซือเฉิงดึงเฮดการ์ดออกด้วยความโมโห แล้วเขวี้ยงใส่พื้นพลางตะโกนด่า "เยี่ยนซือเฉิง! นี่ซ้อมนะโว้ย! เล่นเอาจริงแบบนี้เลยเหรอ!"

"ขอโทษ ฉันพยายามไม่เอาจริงแล้ว"

"แก..." คู่ต่อสู้ของเยี่ยนซือเฉิงโมโหจนเจ็บหน้าอก แต่ครูฝึกกลับตะโกนมาจากด้านข้างว่า "พอได้แล้ว เป็นรุ่นพี่แล้วยังถูกถีบลงไปกองแบบนี้ ขายขี้หน้าเขาตายเลย หุบปากเถอะ"

เยี่ยนซือเฉิงโค้งตัวคำนับครั้งหนึ่ง แล้วเดินออกจากสนาม ลู่เฉิงอวี่ซึ่งอยู่ด้านข้างยื่นน้ำขวดให้เขา "นายดูหน้าพวกนั้นสิ" เมื่อเยี่ยนซือเฉิงหันไปมองก็เห็นว่ารุ่นพี่ที่อาวุโสกว่าหนึ่งถึงสองชั้นปีต่างมีท่าทีไม่พอใจมาก ชำเลืองมองเขาด้วยสายตาไม่เป็นมิตร แต่เยี่ยนซือเฉิงไม่สนใจ "พวกนั้นไม่ได้มีท่าทีคุกคามอะไร"

"อย่าได้ประมาทศัตรูเชียว ระวังเหอะ เดี๋ยวพวกมันมารุมนายคนเดียว ต่อให้นายเก่งแค่ไหนก็สู้พวกมันหลายคนพร้อมกันไม่ได้หรอก ฉันว่านายใช้

---

*side kick คือท่าเตะด้านข้าง เป็นท่าเตะพื้นฐานท่าหนึ่งในกีฬาเทควันโด

ไม้อ่อนดีกว่า ซ้อมคราวหน้าก็ยอม ๆ หน่อยแล้วกัน..."

เยียนซือเฉิงเอื้อมระอา "นี่ฉันก็ยอมแล้วไง" เขาเดินถือขวดน้ำไปทางห้องเปลี่ยนเสื้อ

ลู่เฉิงอวี่เดินตามเยียนซือเฉิงไปอย่างอึ้ง ๆ "แล้วนี่นายจะไปแล้วเหรอ เพิ่งห้าโมงเองนะ เรายังต้องซ้อมต่ออีกสี่สิบนาที"

"พรุ่งนี้ค่อยชดเชย"

พูดจบ เยียนซือเฉิงก็ผลุบเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อผ้า เพียงครู่เดียวก็ออกมา แล้วรีบออกจากโรงฝึกไปทันที

ลู่เฉิงอวี่มองตามหลังเขาไปอย่างอึ้ง ๆ พักหนึ่ง "ถ้าเป็นเมื่อหนึ่งอาทิตย์ก่อน แล้วเอาเรื่องที่เจ้านี่ชอบยายอ้วนไปเล่าให้เยียนซือเฉิงคนนั้นฟัง มันต้องขำกลิ้งแน่ เรื่องในโลกนี่คาดเดาไม่ได้จริง ๆ"

เมื่อเยียนซือเฉิงไปถึงโรงละคร บรรดานักแสดงต่างเปลี่ยนเสื้อผ้าและแต่งหน้าทำผมเรียบร้อยแล้ว เมื่อเห็นเสื้อผ้าอาภรณ์ที่คล้ายกับชุดของต้าถัง ทว่าไม่ถูกต้องตามจารีตนิยม เยียนซือเฉิงก็อึ้งไปเล็กน้อย

เขาเข้าไปตามหาหลีหยวนหยวนที่ด้านหลังเวทีซึ่งมีผู้คนเบียดเสียดเต็มไปหมด แต่ก็ไม่พบ ขณะที่กำลังงุนงงอยู่นั้นเอง จู่ ๆ หลินเสี่ยวเมิ่งก็เดินมายืนข้าง ๆ เขา "หลีหยวนหยวนกำลังแต่งหน้าอยู่ในห้องน้ำน่ะ เธอบอกว่าพวกเราแต่งหน้าแบบนี้ไม่สวย"

ได้ยินเช่นนั้น เยียนซือเฉิงจึงสังเกตหลินเสี่ยวเมิ่งอย่างละเอียด เธอแต่งหน้าไม่ต่างไปจากปกติ เพียงแต่ดูตาโตกว่าเดิมเล็กน้อย มวยที่เกล้าบนศีรษะก็มีผมน้อยเสียจนดูน่าสงสาร และมีปิ่นหยกปักอยู่สามอัน ปิ่นเหล่านี้ไม่สวยเอาเสียเลย ซ้ำดูแล้วยังเป็นหยกปลอมเสียด้วย

เยียนซือเฉิงพยักหน้า พลันเข้าใจความรู้สึกขององค์หญิงเป็นอย่างดี

เมื่อหลินเสี่ยวเมิ่งเห็นว่าเยียนซือเฉิงพยักหน้าเห็นด้วยว่าตนไม่สวยจริง ๆ เธอก็รู้สึกเคืองเล็กน้อย แต่ยังไม่ทันได้พูดออกมา ก็เห็นหลีหยวนหยวนซึ่งแต่งหน้าเสร็จแล้วเดินออกมาตามทางเดินที่ทะลุจากด้านหลังเวที หลินเสี่ยวเมิ่ง

อึ้งไปเล็กน้อย ลืมแม้กระทั่งจะหัวเราะเยาะนาง "โอย พระเจ้า หลี่หยวนหยวน นี่เธอประชดตัวเองหรือไง"

ทว่าเมื่อเยี่ยนชือเฉิงมองตามหลินเสี่ยวเมิ่งไป ก็เห็นหลี่หยวนหยวนเกล้าผมดำสลวยเป็นมวย ประดับด้วยปู้เหยา[๒] ทองลายหงส์ ระย้าไข่มุกห้อยลงมาระหน้าผาก ด้านข้างมวยผมประดับปิ่นหงส์ และยังมีดอกหมู่ตานสีแดงสดปักไว้ด้านข้างอีกหนึ่งดอก เยี่ยนชือเฉิงดวงตาเป็นประกาย สมแล้วที่นางเป็นองค์หญิง แม้แต่เครื่องประดับชั้นต่ำเหล่านี้ เมื่อมาประดับบนศีรษะนางก็พลอยอาบราศีอันสูงศักดิ์แห่งราชนิกุลไปด้วย ช่างงามสง่าเสียจริง ส่วนใบหน้าของนางนั้นทาด้วยชาดสีชมพูประกายทองจนทั่วแก้ม แต่งหัวคิ้วกลมหนา แต้มริมฝีปากเป็นผลอิงเถาแดงสด และไม่รู้ว่านางไปเรียนรู้เคล็ดลับการแต่งหน้ามาจากที่ใด จึงได้ลากเส้นขอบตาออกมายาวมาก ทำให้ดวงตาของนางยิ่งดูเล็กเรียวมีเสน่ห์

แววตาของเยี่ยนชือเฉิงพลันอ่อนโยนลง

ทว่าตลอดทางที่หลี่หยวนหยวนเดินผ่านมากลับเงียบกริบ

สายตานิ่งสงบของหลี่หยวนหยวนมองผ่านศีรษะผู้คนมากมาย จากนั้นก็เห็นเยี่ยนชือเฉิงซึ่งตัวสูงกว่าคนอื่น ๆ ประมาณครึ่งศีรษะ ดวงตาของนางเป็นประกาย พลันเดินไปทางที่เยี่ยนชือเฉิงยืนอยู่ เยี่ยนชือเฉิงเองก็เดินเข้าไปหานาง ขณะที่ทั้งคู่อยู่ห่างกันในระยะสามก้าว จู่ ๆ ก็มีคนคนหนึ่งแทรกเข้ามาขวางตรงกลาง

จางหนานมองหน้าหลี่หยวนหยวน มุมปากกระตุก จากนั้นเขาก็ตะโกนออกมาว่า "เวรเอ๊ย ใครแต่งหน้าแบบนี้ให้เธอ! นี่ยังวุ่นไม่พออีกใช่มั้ย!"

นักศึกษาที่รับผิดชอบเรื่องการแต่งหน้าพูดอย่างน้อยใจว่า "เธอไม่ยอมให้ฉันแต่งให้ แล้วก็วิ่งไปแต่งเองในห้องน้ำ ฉันจะไปรู้ได้ไงว่าเธอจะแต่งซะ

---

[๒] เครื่องประดับศีรษะของสตรีจีนโบราณ มีลักษณะเป็นปิ่นระย้า ตัวปิ่นมักทำจากทอง เงิน หยก หรือหินโมรา ส่วนตัวระย้าจะแกว่งไกวไปมาตามจังหวะการย่างก้าว จึงมีชื่อว่า "ปู้เหยา" ซึ่งมีความหมายว่า แกว่งไกวไปตามก้าวย่าง

แบบนี้..." นักศึกษาคนนั้นมองหลี่หยวนหยวนครู่หนึ่ง ดูเหมือนเธอจะทนดูไม่ได้จนต้องเบือนหน้ากลับไปพลางคลึงหว่างคิ้ว "...ให้ตาย"

หลี่หยวนหยวนมุ่นคิ้วเล็กน้อย "ฉันคิดว่าแต่งหน้าแบบนี้สวยดีออก"

ท่าทางเคร่งขรึมจริงจังของนางทำให้ผู้คนรอบข้างคิดว่า ทัศนะเรื่องความงามของตัวเองคงจะมีปัญหา มีเพียงจางหนานเท่านั้นที่กำหมัดพลางเอ่ยด้วยความโมโห "สวย? แก้มสองข้างของเธอนี่ไปโดนอะไรมา ถูกใครตบมาจนบวมเหรอ แล้วคิ้วเนี่ยไปทำอะไรมา อย่างกับหมาดัชชุน แล้วปากเธอเนี่ย เลียนแบบมาจากญี่ปุ่น..."

พูดยังไม่ทันจบ จางหนานก็ถูกคนที่อยู่ด้านหลังผลักออกไป เมื่อเงยหน้าขึ้นมาก็เห็นว่าเยี่ยนชือเฉิงเข้ามายืนกั้นระหว่างเขากับหลี่หยวนหยวนแล้ว

ทั้งสองจ้องตากัน ทันใดนั้นจางหนานก็รู้สึกเสียวสันหลังวาบ บรรยากาศโดยรอบเหมือนจะมี...

รังสีพิฆาต?

จางหนานเคยร่วมกิจกรรมของชมรมต่าง ๆ มากมาย เรื่องละครเวทีเขาก็มีความรู้และประสบการณ์มากกว่านักศึกษาคนอื่นหลายขุม และมักติดตามคณะละครอาชีพไปแสดงตามที่ต่าง ๆ เขาคิดว่าตัวเองได้พบเจอผู้คนมามากมาย แต่กลับไม่เคยเจอใครที่มีสายตาอย่างเยี่ยนชือเฉิงในตอนนี้ เพียงแค่อีกฝ่ายจ้องเขาก็ทำให้เขาขนลุกแล้ว ราวกับว่าหากมีใครยื่นมีดให้เยี่ยนชือเฉิงตอนนี้ เยี่ยนชือเฉิงก็กล้าลงมือปาดคอหอยเขาทันที

จางหนานรู้สึกหวาด ๆ *ฉันแค่...ต่อว่าหลี่หยวนหยวนไม่กี่คำเองนะ...*

เยี่ยนชือเฉิงไม่พูดสักคำ ทำให้บรรยากาศยิ่งอึดอัด นักศึกษาคนอื่น ๆ ได้แต่มองหน้ากันไปมา ไม่มีใครกล้าออกหน้าช่วยไกล่เกลี่ยสักคน แม้แต่หลินเสี่ยวเมิ่งก็ยังอึ้งไป ตอนนั้นเองหลี่หยวนหยวนก็ยื่นหน้าออกมาจากด้านหลังของเยี่ยนชือเฉิง สีหน้าท่าทีของนางไม่ได้ดูหวาดกลัวเยี่ยนชือเฉิงเลยแม้แต่น้อย นางเอ่ยถามอีกครั้งว่า "แต่งหน้าแบบนี้ไม่เหมาะหรือ"

จางหนานรู้สึกเหมือนถูกเข็มทิ่ม เพราะเยี่ยนชือเฉิงจ้องอยู่ แต่เมื่อคิดถึงการแสดงในค่ำคืนนี้ เขาจำต้องควบคุมอารมณ์เอาไว้พลางพยักหน้า "ไม่เหมาะ

ต้องแต่งใหม่" เขาต้องแบกรับความกดดันเอาไว้ "ทรงผมเอาไว้เหมือนเดิม แต่เอาดอกหมู่ตานออกซะ ส่วนหน้า...ลบออกแล้วแต่งใหม่"

หลี่หยวนหยวนรีบชิงตบแขนเยี่ยนซือเฉิงสองสามทีก่อนที่เขาจะโมโหขึ้นมา เยี่ยนซือเฉิงข่มโทสะทั้งหมดเอาไว้โดยพลัน แล้วหันไปหาหลี่หยวนหยวน นางสายหน้าให้เขาน้อย ๆ "ซือเฉิง ไปรอดูละครข้างนอกเถอะ"

เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนโดยไม่พูดอะไรอยู่นาน จากนั้นก็หลุบตาลงพลางตอบรับด้วยความลำบากใจ ทว่าน้ำเสียงกลับเด็ดขาด "ได้"

เยี่ยนซือเฉิงโมโหมาก แต่หากองค์หญิงบอกให้เขาอดกลั้น เขาย่อมต้องฝืนทนแม้ต้องกลืนเลือดที่กระอักออกมาก็ตาม เขากลัวเพียงว่า...องค์หญิงจะรู้สึกน้อยเนื้อต่ำใจ

หลี่หยวนหยวนยิ้มน้อย ๆ "คอยดูข้าแสดงเป็นคนเลวนะ"

เมื่อเห็นนางยิ้ม เยี่ยนซือเฉิงก็ไม่มีถ้อยคำใดจะเอ่ยอีก เขาพยักหน้าแล้วเดินออกจากด้านหลังเวทีไปโดยไม่พูดสักคำ

หลี่หยวนหยวนกลับเข้าไปหลังเวที เอาดอกหมู่ตานออก จากนั้นก็ให้นักศึกษาที่ดูแลเรื่องการแต่งหน้าแต่งหน้าให้ใหม่ แล้วจึงสวมชุดที่จะขึ้นแสดง นางเพียงรู้สึกเสียดายเล็กน้อย สำหรับหลี่หยวนหยวนแล้ว เมื่อได้เห็นหญิงสาวยุคปัจจุบันในโทรทัศน์บ่อยเข้า นางก็รู้สึกคุ้นชินและเห็นว่าพวกเธอก็งามเช่นกัน ด้วยเหตุนี้นางจึงคิดว่า ทัศนะเรื่องความงามน่าจะเกิดขึ้นเพราะความคุ้นเคยเสียมากกว่า หากพวกเขาได้เห็นการแต่งหน้าแบบต้าถังบ่อยเข้าจนชินตา พวกเขาก็คงมองว่างามเช่นกัน

นางเพียงอยากให้การแต่งหน้าสมบูรณ์แบบ ทว่าสุดท้ายกลับทำให้ทุกคนต้องพลอยลำบาก หลี่หยวนหยวนไม่ถึงกับรู้สึกน้อยใจ แต่รู้สึกผิดเล็กน้อย *เพียงแต่...*

จางหนานกำลังดูทีมงานฝ่ายฉากจัดเวทีอยู่ จังหวะที่เขาจะอยู่ว่างมีเพียงน้อยนิด หลี่หยวนหยวนจึงรีบเข้าไปหาเขา "ฉันรู้ว่าเมื่อครู่นายอยากจะพูดอะไร นายอยากจะบอกว่าที่ฉันทาปากเหมือนผลอิงเถานั่นเพราะเลียนแบบคนญี่ปุ่นมา แต่ที่จริงแล้วไม่ใช่ สองวันก่อนฉันอ่านเจอในหนังสือ สมัยราชวงศ์ถัง ญี่ปุ่น

มีชื่อว่าตงอิ๋ง* การแต่งหน้าแบบนี้แพร่หลายไปจากต้าถังของเราต่างหากละ เธอเข้าใจเรื่องนี้สลับกันเสียแล้วละ"

จางหนานมองหลี่หยวนหยวนอย่างไม่อยากเชื่อ "การแสดงจะเริ่มอยู่แล้ว เธอมาหาฉันเพราะจะพูดเรื่องนี้เนี่ยนะ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า "เรื่องนี้สำคัญมาก"

จางหนานเงียบไปครู่หนึ่ง "เธอไปท่องบทให้แม่น ๆ เถอะ เรื่องนี้สำคัญกว่าเยอะ"

หลี่หยวนหยวนมองตามจางหนานที่เดินจากไป พลางถอนหายใจเบา ๆ ครั้งหนึ่ง

ไม่นานภายในโรงละครก็มีผู้ชมเข้ามานั่งจนเต็ม หลี่หยวนหยวนแหวกม่านจากด้านหลังเวทีพลางลอบมองออกไปด้านหน้า เห็นศีรษะดำพืดเต็มไปหมด นักแสดงหลายคนที่ยืนอยู่ข้าง ๆ ประหม่าเล็กน้อย "คนเยอะจัง" หลินเสี่ยวเมิ่งก็เบียดเข้ามาดูกับเขาด้วย จากนั้นก็เช็ดฝ่ามือที่ชุ่มเหงื่อกับชุดที่ใส่อยู่ ในเมื่อนี่เป็นการแสดงต่อหน้าผู้ชมมากมายครั้งแรกของหลินเสี่ยวเมิ่ง เธอย่อมกลัวจะผิดพลาดเช่นกัน

หลี่หยวนหยวนมองหลินเสี่ยวเมิ่งแวบหนึ่ง "ไม่ต้องตื่นเต้น ปกติเธอก็แสดงดีมากอยู่แล้ว ตอนนี้คิดเสียว่าข้างล่างไม่มีใครก็แล้วกัน"

หลินเสี่ยวเมิ่งคาดไม่ถึงว่าหลี่หยวนหยวนจะให้กำลังใจเธอ เธออึ้งไปพักใหญ่ "อ้อ...จ้ะ เธอก็ไม่ต้องตื่นเต้นนะ"

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางเอ่ย "จ้ะ"

หลินเสี่ยวเมิ่งชำเลืองมองหลี่หยวนหยวน "ช่างเถอะ คิดซะว่าฉันไม่ได้พูดแล้วกัน ดูเธอไม่เห็นจะตื่นเต้นเลยสักนิด..." เมื่อเห็นว่าหลี่หยวนหยวนไม่ตอบอะไร เธอจึงเบนสายตาไปที่ไหล่ของหลี่หยวนหยวนแทน พลันรู้สึกผิดเล็กน้อย "ไหล่เธอไม่เป็นไรใช่มั้ย โคมไฟที่หล่นลงมาหนักเอาเรื่องเลย..."

หลี่หยวนหยวนลองขยับไหล่ดู นางยังเจ็บอยู่เล็กน้อย แต่คงไม่เป็น

---

*แปลว่า มหาสมุทรตะวันออก ซึ่งก็คือบริเวณที่ตั้งของประเทศญี่ปุ่น

ปัญหาในการแสดง "นี่เป็นเหตุผลที่ฉันชอบมีเนื้อมากหน่อย" หลี่หยวนหยวนเอ่ยเสียงเบา หลินเสี่ยวเม่งจึงได้ยินไม่ชัด เธอยังถามต่อ "เดี๋ยวเธอยังต้องกระโดดลงมาจากหน้าผาจำลองอีก ไหวแน่นะ"

หลี่หยวนหยวนมองหลินเสี่ยวเม่งนิ่ง ๆ ครู่หนึ่ง

นางคิดถึงอดีตอันแสนนานของตน เมื่อครั้งที่มีพิธีบวงสรวงของแผ่นดิน ตัวนางพร้อมด้วยบรรดาพระเชษฐาและพระเชษฐภคินีต่างก็ตามเสด็จพระบิดาท่ามกลางสายตาของเหล่าขุนนางที่จับจ้องมา ระหว่างที่ก้าวขึ้นไปยังแท่นบวงสรวงอันสูงลิบ ทุกคนต่างระมัดระวังเป็นอย่างยิ่ง ไม่มีผู้ใดกล้าทำผิดแบบแผนราชประเพณีแม้เพียงอิริยาบถเดียว

ครั้งนั้นนางยังเยาว์นัก ชุดที่สวมใส่ในการประกอบพิธีก็หนามาก ซ้ำเครื่องประดับบนศีรษะก็หนักอึ้ง ขณะที่ก้าวขึ้นบันได ตัวก็เซไปด้านหนึ่งจนเกือบล้มลง ชั่วขณะนั้น พระเชษฐภคินีซึ่งอยู่ข้าง ๆ นางนิ่งดูดาย ปล่อยให้นางล้มโดยไม่คิดจะช่วยประคอง เคราะห์ดีที่หลี่หยวนหยวนสามารถทรงตัวได้อย่างมั่นคงอีกครั้ง นางจึงไม่ได้ล้มลงจนทำให้เสียพิธี

ครั้งนั้นนางประหม่าจริง ๆ

ทว่าเมื่อหลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นมองกลับเห็นว่าพระเชษฐภคินีไม่ได้ชายตามองนางเลยสักนิด ทำราวกับไม่รู้ว่าเมื่อครู่นางเกือบจะล้มลงไปอยู่แล้ว ทั้งยังทำเหมือนว่าตนไม่ได้เบียงตัวหลบหลี่หยวนหยวนด้วย

นับแต่คราวนั้น หลี่หยวนหยวนจึงรู้ซึ้งว่า ผู้คนรอบกายนาง ผู้คนเหล่านี้ที่มีความสัมพันธ์ทางสายโลหิตกับนาง ไม่มีผู้ใดเลย ไม่มีแม้สักคนที่จะประคองนางไว้ยามที่นางล้มลง และยิ่งมิต้องเอ่ยถึงการปลอบประโลมหรือความห่วงใยที่มีต่อนาง...

หลี่หยวนหยวนยิ้มน้อย ๆ "ขอบใจนะ ฉันไม่เป็นไร"

หลินเสี่ยวเม่งอึ้งไปเล็กน้อยเมื่อเห็นรอยยิ้มของหลี่หยวนหยวน บางทีอาจเป็นเพราะแสงไฟบนเวทีทำให้บรรยากาศขณะนั้นเหมือนภาพลวงตา เธอถึงกับรู้สึกว่ารอยยิ้มของหลี่หยวนหยวนเหมือนรอยยิ้มของพระโพธิสัตว์ที่ประดิษฐานอยู่ในวัด พระโพธิสัตว์ผู้มองลงมาจากเบื้องบนด้วยรอยยิ้มเปี่ยมเมตตาอยู่

เป็นนิตย์...

หลินเสี่ยวเม่งใจสั่นเล็กน้อย พลางพึมพำเบา ๆ "ให้ตายเถอะ นี่ฉันเห็นผีรึเปล่า" หลังจากนั้นก็รีบวิ่งไปทางที่หลิวซูหยางยืนอยู่ โดยอ้างว่าต้องเตรียมขึ้นแสดงแล้ว

เวลาสองทุ่มตรง การแสดงละครเวทีเริ่มต้นขึ้นอย่างเป็นทางการ

เมื่อมีการจัดแสงและใช้ควันประกอบฉาก ภาพรวมของการแสดงครั้งนี้ก็ดีกว่าที่จางหนานคิดไว้ เรื่องดำเนินมาถึงฉากสุดท้าย หลี่หยวนหยวนขึ้นไปยืนบนหน้าผาจำลอง พลางพูดบทละครตอนสุดท้ายด้วยท่าทีหยิ่งทะนงจนจบ ระหว่างนั้นก็มีเสียงด่าทอจากด้านล่างเวทีดังขึ้น "เวรเอ๊ย ไอ้ราชบุตรเขยนี่มันเลวจริง ๆ!"

"ถึงองค์หญิงจะอ้วน แต่ก็เป็นคนยึดมั่นในความรัก! นางก็แค่ตาต่ำไปหน่อย เลยได้สามีไม่ดี!"

"เศร้า เศร้าจริง ๆ! ขอให้ราชบุตรเขยชั่วไม่ได้ตายดี ขอให้อยู่จนแก่ตายไปคนเดียว!"

หลิวซูหยางซึ่งยืนอยู่บนหน้าผาจำลองกับหลี่หยวนหยวนก็ได้ยินเสียงก่นด่าจากมุมต่าง ๆ ด้านล่างเวที สีหน้าของเขาดูประหลาดขึ้นมาทันที แต่เนื่องจากเขากำลังหันข้าง ประกอบกับการแต่งหน้าและแสงไฟบนเวที ทำให้คนที่อยู่ด้านล่างเวทีดูไม่ออก มีเพียงหลี่หยวนหยวนซึ่งยืนอยู่ใกล้เขาเท่านั้นที่สังเกตเห็น

เนื่องจากหลี่หยวนหยวนไม่ใช่มืออาชีพ นางจึงแทบหลุดหัวเราะออกมา ทว่าขณะนั้นนางกำลังหันหน้าให้ผู้ชม อีกทั้งยังเป็นช่วงสำคัญของละคร สายตาทุกคู่ต่างจับจ้องมาที่นาง นางจะหัวเราะออกมาไม่ได้เด็ดขาด มิฉะนั้นจะทำให้การแสดงครั้งนี้พังไม่เป็นท่า หลี่หยวนหยวนจึงรีบหันหลังเข้าด้านในเวที โน้มตัวไปด้านหน้าแล้วล้มตัวลงไปบนเบาะที่รองรับอยู่บนพื้นเวทีด้านล่างอย่างสวยงาม

ทว่าชั่วขณะที่เท้าของนางหลุดจากแผ่นรองพื้น หลี่หยวนหยวนพลันนึกขึ้นได้ว่า ก่อนหน้านี้ไหล่ขวาของตนถูกโคมไฟกระแทก แล้วนี่นางยังกระโดดลงมาโดยเอาลำตัวด้านขวาลงพื้นก่อน นาง...

นางยังคิดไม่ทันจบ ความปวดร้าวก็แผ่ซ่านมาจากหัวไหล่ขวาของตน

หลี่หยวนหยวนรู้สึกใจคอไม่ดี แสงไฟโดยรอบพลันดับลงในจังหวะที่นางตกลงมา ตามที่เตรียมการกันไว้ จังหวะนั้นนางจะต้องรีบลุกขึ้นแล้วหลบเข้าไปด้านหลังทางซ้ายของเวที ทว่านางมองไม่เห็นแสงไฟส่องทางที่ติดตั้งตรงขอบล่างของเวที ดวงตาพร่ามัวกลับมองเห็นภาพทางช้างเผือกและดวงดาวระยิบระยับเป็นภาพท้องฟ้าโปร่งยามค่ำคืนที่ไม่อาจมองเห็นได้ในโลกยุคนี้ ภาพนั้นคือ...

ราตรีในต้าถัง?

"หลี่หยวนหยวน" ใครคนหนึ่งกำลังเรียกชื่อนางอย่างร้อนรน แม้เสียงนั้นจะเบา แต่เขาก็เรียกชื่อนางถี่มาก

ภาพที่ปรากฏตรงหน้ามลายหายไปโดยพลัน ท่ามกลางความมืดมิดหลี่หยวนหยวนมองเห็นใบหน้าชุ่มเหงื่อและร้อนรนของหลิวซูหยาง เขาดึงแขนข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บของนาง คิดจะแบกนางออกจากเวที แต่เมื่อหลิวซูหยางพยุงนางขึ้นมาได้เพียงครึ่งตัว เขาก็ขาอ่อนจนต้องคุกเข่าลงอีกครั้ง

หลี่หยวนหยวนพยายามจะลุกขึ้นด้วยตัวเอง ที่จริงแล้วหัวไหล่ของนางต่างหากที่ได้รับบาดเจ็บ แต่ไม่รู้ว่าเพราะอะไร ตอนนี้นางจึงได้รู้สึกอ่อนปวกเปียกหมดเรี่ยวแรงไปทั้งตัว

เมื่อจางหนานกับทีมงานฝ่ายฉากที่อยู่ด้านล่างเวทีเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่างก็ตกใจจนไม่สนอะไรทั้งสิ้น พวกเขารีบวิ่งขึ้นไปบนเวทีทันที เสี่ยวพั่งเป็นคนตัวใหญ่ เขารีบประคองหลี่หยวนหยวนให้ลุกขึ้น ส่วนจางหนานกับนักศึกษาชายอีกคนที่อยู่ด้านข้างรีบเข้ามาช่วยประคองด้านซ้ายและขวาของหลี่หยวนหยวนทั้งสามคนช่วยกันประคองกึ่งลากนางลงมาจากเวที

โชคดีที่หลังจากฉากองค์หญิงกระโดดหน้าผาแล้ว ม่านบนเวทีก็ปิดลง ผู้ชมที่อยู่ด้านล่างเวทีจึงมองไม่เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นบนเวที เพียงแต่ได้ยินเสียงฝีเท้าของคนกลุ่มหนึ่งดังตึงตังอยู่บนเวที ผู้ชมต่างเข้าใจว่ากำลังมีการเปลี่ยนฉาก เพียงแต่การเปลี่ยนฉากครั้งนี้ใช้เวลานานหน่อยเท่านั้น

เยี่ยนซือเฉิงนั่งอยู่ในหมู่นักศึกษาหญิงซึ่งกำลังคุยเรื่องละครกันอย่างออกรส มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่ขมวดคิ้ว

๑๕



ระหว่างที่ละครกำลังแสดงอยู่นั้น ผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องจะเข้าไปด้านหลังเวทีไม่ได้ เยี่ยนชือเฉิงจึงรออยู่ด้านหน้าม่านที่กั้นหลังเวทีจนกระทั่งเหล่านักแสดงออกมาโค้งขอบคุณผู้ชม เยี่ยนชือเฉิงกวาดตามองปราดหนึ่ง แต่ไม่เห็นหลี่หยวนหยวน เขาจึงยิ่งแน่ใจว่าจะต้องเกิดเรื่องขึ้นกับหลี่หยวนหยวนแน่นอน

ไม่รอให้นักแสดงลงจากเวที เยี่ยนชือเฉิงก็ทนไม่ไหวอีกต่อไป เขาพุ่งเข้าไปด้านหลังเวทีทันที

ที่จริงแล้วทีมงานละครเกินกว่าครึ่งต่างรู้จักเขา ในเมื่อตอนนี้ละครจบลงแล้วจึงไม่มีใครขวางเขาไว้ ซ้ำบางคนยังบอกทางเขาด้วย "หลี่หยวนหยวนนั่งอยู่ในห้องพักนักแสดงด้านหลังน่ะ"

เยี่ยนชือเฉิงสาวเท้าเพียงไม่กี่ก้าวก็ไปถึงหน้าประตูห้องพักนักแสดง ขณะที่กำลังจะผลักประตูเข้าไป เขาก็ได้ยินหลี่หยวนหยวนพูดด้วยน้ำเสียงอบอุ่นอ่อนโยนว่า "เสี่ยวพั่ง ขอบใจนายมากที่ช่วยฉันไว้ตอนคับขัน"

เยี่ยนชือเฉิงยั้งมือไว้ พลางมองลอดช่องประตูเข้าไป เจียงถงปินยื่นน้ำแร่ให้หลี่หยวนหยวนขวดหนึ่ง หลี่หยวนหยวนรับไว้ด้วยมือซ้าย พลางยิ้มหวาน

"ไม่ต้องขอบใจขนาดนั้นหรอก" เจียงถงปินเกาหัว พลางหลบเลี่ยงสายตาหลี่หยวนหยวน "เธอนี่ก็ไม่ระวังเลย ไหล่ก็เจ็บอยู่แล้ว ยังกระโดดลงมาท่านั้นอีก โชคดีนะที่ไม่เป็นไร"

เมื่อได้ยินว่าหลี่หยวนหยวนได้รับบาดเจ็บ สายตาของเยี่ยนชือเฉิง

ก็จ้องไปที่ไหล่ขวาของหลี่หยวนหยวน และเห็นว่าแขนของนางห้อยตกลงมา เยี่ยนชือเฉิงร้อนใจขึ้นมาทันที ขณะที่กำลังจะผลักประตูเข้าไป กลับได้ยินหลี่หยวนหยวนเอ่ยว่า "เสี่ยวพั่ง ฉันดีใจมากที่นายเป็นห่วงฉัน" นางยิ้ม "ความจริงที่ผ่านมานายก็น่าจะดูออกว่าฉันคิดอย่างไรกับนาย"

นี่องค์หญิง...

กำลังจะสารภาพรักอย่างนั้นหรือ

เยี่ยนชือเฉิงจ้องหลี่หยวนหยวนตาไม่กะพริบ เขาอ่านความรู้สึกจากแววตาของนางได้

นางกำลังจริงจัง

เยี่ยนชือเฉิงดึงประตูปิดลงเงียบ ๆ โดยไม่ส่งเสียงแม้แต่น้อย เขาหันหลังให้ประตูและยืนเฝ้าไว้ ในช่วงเวลาเช่นนี้ เขารู้ว่าหลี่หยวนหยวนไม่ต้องการให้ใครรบกวน รวมถึงตัวเขาด้วย

ทว่าเยี่ยนชือเฉิงก็ยังได้ยินเสียงพูดคุยของทั้งคู่อย่างชัดเจน

"เธอไม่ได้...คบอยู่กับนายเยี่ยนชือเฉิงนั่น..."

"เยี่ยนชือเฉิงสำคัญกับฉันมากจริง ๆ แต่ความสัมพันธ์ระหว่างเราสองคนไม่ได้เป็นอย่างที่คนอื่นคิด ฉันกับเขารักกันเหมือนพี่ชายกับน้องสาว เหมือนคนในครอบครัวเดียวกัน ไม่ใช่ความรักฉันหนุ่มสาว"

ถูกต้อง ไม่ใช่ความรักฉันหนุ่มสาว

"การแสดงละครก็จบแล้ว ต่อไปไม่รู้ว่าจะได้เจอนายอีกหรือเปล่า ดังนั้นฉันจึงอยากบอกความในใจกับนาย เสี่ยวพั่ง จากนี้ไป นายยินดีจะจับมือฉันและใช้ชีวิตร่วมกับฉันไปตลอดชีวิตที่เหลืออยู่หรือไม่"

"...หมายความว่าไง"

"ฉันถามนายว่า ต่อไปนายยินดีจะแต่งงานกับฉันไหม"

"ตะ...แต่งงาน?"

น้ำเสียงของเจียงถงปินเปลี่ยนไปทันที "นี่...นี่มันอะไรกันเนี่ย...ไม่ได้หรอก ไม่ได้เด็ดขาด!"

เสียงปฏิเสธของเจียงถงปินดังมาก ซ้ำน้ำเสียงยังเด็ดขาด ทำให้เยี่ยนชือเฉิง

ซึ่งเดิมมีสีหน้าไม่สู้ดีอยู่แล้วถึงกับมุ่นคิ้ว หลี่หยวนหยวนรีบอธิบาย "ไม่ใช่ ไม่ได้จะแต่งงานตอนนี้สักหน่อย ฉันเข้าใจ เรายังรู้จักกันน้อยเกินไป ยังไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน เราลองคบหาดูใจกันสักระยะแล้วค่อย..."

"แต่...แต่ว่าฉันไม่ได้ชอบเธอ"

หลี่หยวนหยวนเงียบไปครู่หนึ่ง "แต่ฉันชื่นชอบนาย ตั้งแต่ที่ได้ยินนายเล่นเปียโน และฉันปรบมือให้นายจากด้านล่างเวที ฉันมีใจให้นายตั้งแต่ครั้งนั้น ฉันอยาก...อยากจะผูกสัมพันธ์กับนายต่อไป"

"แต่ว่าฉันไม่ได้คิดจะผูกสัมพันธ์กับเธอสักหน่อย!" เสียวพังพูดอย่างตัดรอน

หลี่หยวนหยวนนิ่งไป

"ฉันขอพูดกับเธอตรง ๆ แล้วกันนะ ความจริงฉันชอบผู้หญิงที่ผอมหน่อย ฉันไม่ได้คิดอะไรกับเธอเลย เมื่อก่อนเราสองคนก็ไม่ได้สนิทกันอยู่แล้ว ฉันไม่รู้ว่าทำไมจู่ ๆ เธอถึงคิดแบบนี้กับฉัน ฉัน...ที่ฉันคุยกับเธอ ก็เหมือนคุยกันแบบเพื่อนทั่ว ๆ ไป ที่ฉันปรบมือให้เธอ ก็เพราะเป็นมารยาท ที่ฉันไปประคองเธอลงมาจากเวทีวันนี้ ก็เพราะเราเป็นทีมเดียวกัน ฉันไม่อยากให้การแสดงละครครั้งนี้พังไม่เป็นท่า เธอไม่จำเป็นต้องรู้สึกดี แล้วก็มีใจให้ฉันเพราะเรื่องพวกนี้หรอก..."

เสียงพูดจากด้านในดังใกล้เข้ามาทางประตูมากขึ้นเรื่อย ๆ "เพราะฉะนั้นต่อไปเธออย่าพูดถึงเรื่องนี้อีกเลย...มันทำให้ฉันรู้สึกประหลาด แล้วก็วางตัวลำบากด้วย"

ประตูถูกเปิดออก เยี่ยนซือเฉิงมองผ่านหน้าเจียงถงปินไป เห็นหลี่หยวนหยวนกำลังนั่งถือขวดน้ำด้วยมือซ้ายอย่างอ่อนแรง

สีหน้าของหลี่หยวนหยวนไม่ได้แสดงออกว่าเสียใจหรือหมดหวัง แต่ยังคงเรียบเฉยเหมือนในยามปกติ ทว่าไหล่ของนางลู่ลงเล็กน้อย สำหรับเยี่ยนซือเฉิงแล้ว อิริยาบถเช่นนี้ของนางราวกับคมมีดบางเฉียบที่ตวัดลงบนหัวใจเขาจนเกิดเป็นริ้วบาดแผลคดโค้ง

โดยไม่ทันยั้งคิด เยี่ยนซือเฉิงคว้าสาบเสื้อของเจียงถงปินแล้วผลักเขาไปกระแทกบานประตูดังปัง แววตาของเยี่ยนซือเฉิงคมปลาบดุจใบมีด

เสียงที่ดังขึ้นทำให้หลี่หยวนหยวนเรียกสติกลับมาได้อีกครั้ง นางเงยหน้าขึ้นมองเยี่ยนซือเฉิง

เจียงถงปินตกใจกลัวจนหน้าซีด "ทำไม นายจะทำอะไร"

"ซือเฉิง" หลี่หยวนหยวนเอ่ย "มานี่"

เยี่ยนซือเฉิงไม่พอใจ "องค์...เชียนหนิง คนผู้นี้เอ่ยวาจาไม่สุภาพ..."

"มานี่"

เยี่ยนซือเฉิงกัดฟันแน่น เจียงถงปินอยู่ใกล้เยี่ยนซือเฉิงจนแทบจะได้ยินเสียงลมหายใจหนักหน่วงของอีกฝ่าย เจียงถงปินจ้องมองเยี่ยนซือเฉิงอย่างตื่นกลัว เขาไม่กล้าพูดอะไรสักคำ ผ่านไปสักพักเยี่ยนซือเฉิงจึงปล่อยมือ

เจียงถงปินรีบเบี่ยงตัวหลบแล้วก้าวออกนอกประตูไปสองก้าว เขามองตามเยี่ยนซือเฉิงซึ่งค่อย ๆ เดินเข้าไปหาหลี่หยวนหยวนพลางพึมพำว่า "ชอบกันชัด ๆ สองคนนี้คบกันก็ดีอยู่แล้ว จะมาดึงคนอื่นเข้าไปเกี่ยวด้วยทำไม" พูดจบเจียงถงปินก็รีบเผ่นหนีไปโดยไม่รอให้เยี่ยนซือเฉิงหันมามอง

เยี่ยนซือเฉิงมองตามหลังเจียงถงปินไป สีหน้าของเขาเคร่งเครียดขึ้นอีก

"ซือเฉิง" หลี่หยวนหยวนเอ่ยเรียก เมื่อเขาหันกลับไปก็เห็นหลี่หยวนหยวนยืนน้ำแร่ขวดหนึ่งมาตรงหน้า นางมิได้มีท่าทีตำหนิเขา ทั้งมิได้มีสีหน้าน้อยเนื้อต่ำใจหรือโกรธเคืองที่ถูกปฏิเสธความรักแต่อย่างใด เพียงเอ่ยเบา ๆ ว่า "ข้าเปิดไม่ออก ซือเฉิงเปิดฝาขวดให้ข้าที" นางเบี่ยงประเด็นราวกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น ราวกับว่านางมิได้ใส่ใจคำพูดที่เจียงถงปินพูดกับนางเมื่อครู่

เยี่ยนซือเฉิงรู้ว่าหลี่หยวนหยวนไม่อยากพูดเรื่องเจียงถงปินกับเขาตอนนี้ เขาจึงรับขวดน้ำแร่มาเงียบ ๆ บิดฝาขวด แล้วยื่นให้หลี่หยวนหยวน เมื่อเห็นว่านางดื่มน้ำโดยใช้มือซ้ายถือขวด เขาก็เป็นห่วงจนต้องมุ่นคิ้วพลางถาม "พระอังสาของพระองค์บาดเจ็บมากหรือไม่"

หลี่หยวนหยวนสายหน้า "ไม่หนักหนามาก เจ็บเล็กน้อยเท่านั้น"

เยี่ยนซือเฉิงเจ็บแปลบในอก แววตารวดร้าว เขาคุกเข่าลงโดยพลัน แล้วก้มศีรษะจดพื้น "องค์หญิง กระหม่อมบกพร่องต่อหน้าที่ ทำให้องค์หญิงทรงได้รับบาดเจ็บ ขอองค์หญิงโปรดทรงลงทัณฑ์"

เป็นเพราะเขาประมาทเกินไป เขาเข้าใจว่าในโลกยุคนี้ ไม่มีผู้ใดคิดปองร้ายหรือกระทำการลอบสังหาร ทั้งสุขภาพขององค์หญิงก็แข็งแรงดี ดังนั้นคงไม่มีเหตุให้นางได้รับบาดเจ็บ ทว่าวันนี้นางกลับได้รับบาดเจ็บที่ไหล่ อีกทั้งในใจนางมิรู้ว่าจะเศร้าโศกเสียใจเพียงใด

เมื่อคิดดังนี้ เยียนซือเฉิงก็ยิ่งรู้สึกอึดอัดใจ ในโลกแห่งนี้ มีเพียงเขาที่คอยดูแลรับใช้องค์หญิง คนที่องค์หญิงสามารถพึ่งพาได้มีเพียงเขาคนเดียว นางไว้วางใจเขาที่สุด แต่เขากลับทำหน้าที่ได้ไม่ดี...

"องค์หญิงทรงได้รับบาดเจ็บ กระหม่อมสมควรตาย" เยียนซือเฉิงโขกศีรษะแรงๆ แต่แล้วหน้าผากของเขากลับสัมผัสกับฝ่ามือนุ่มๆ ข้างหนึ่ง เยียนซือเฉิงตกใจ พลันเงยหน้าขึ้นทันที เขาเห็นหลี่หยวนหยวนกำลังคุกเข่าและวางมือซ้ายไว้บนพื้น เมื่อครู่เขาโขกศีรษะลงไปบนฝ่ามือของนางนี่เอง

เยียนซือเฉิงอึ้งไป

"ซือเฉิง" หลี่หยวนหยวนชักมือกลับ "ในโลกยุคนี้ ข้ามิใช่องค์หญิงอีกต่อไป วันหน้าเจ้าไม่ต้องเรียกข้าว่าองค์หญิงอีก และอย่าได้คุกเข่าให้ข้าเป็นอันขาด"

การถูกเสี่ยวพั่งปฏิเสธไม่ได้ทำให้หลี่หยวนหยวนเสียใจมากนัก ทว่าการปฏิเสธของเขากลับสื่อความหมายบางอย่าง จนทำให้หลี่หยวนหยวนเกิดสงสัยตัวเองขึ้นมา

นับแต่ตอนที่เสี่ยวพั่งปฏิเสธนางจนกระทั่งเขาออกไปจากห้อง ภายในสมองของหลี่หยวนหยวนมีความคิดมากมายแล่นปราดเข้ามา ความคิดหนึ่งที่กระทบกระเทือนจิตใจนางที่สุดคือ ในโลกแห่งนี้ ไม่ว่าผู้ใดก็สามารถปฏิเสธความต้องการของนางได้อย่างเด็ดขาดและไม่ยำเกรงแม้แต่น้อย

หากอยู่ในต้าถัง นางย่อมไม่มีวันประสบเหตุการณ์เช่นนี้ สามัญชนคนใดจะอาจหาญปฏิเสธไมตรีที่องค์หญิงหยิบยื่นให้ แม้ว่านางจะไม่ใช่องค์หญิงที่หวงตี้ทรงโปรดปรานก็ตาม

แต่เมื่ออยู่ที่นี่ เหตุการณ์เช่นนี้ย่อมเกิดขึ้นได้

และที่ยิ่งกว่านั้นคือ นางมิได้เตรียมใจที่จะถูกปฏิเสธเช่นนี้มาก่อน ทั้ง

นางก็ไม่รู้ว่าจะใช้วิธีการใดบีบบังคับให้เสี่ยวพั่งยอมรับน้ำใจนาง

ข้าไม่มีกองทหารองครักษ์ จึงมิอาจจับตัวเขาได้ ข้าไม่มีจวนองค์หญิง จึงมิอาจกักขังเขาไว้ได้ ข้าไม่มีแม้กระทั่งเงินทองและรูปโฉมอันงดงาม จึงมิอาจล่อลวงเขาได้

หลังจากใช้ชีวิตอยู่ที่นี่มาได้ระยะหนึ่ง แม้จะรู้ว่าสถานะของตนต่างไปจากเมื่อก่อน นางเริ่มถือของเอง เริ่มเรียนรู้ที่จะพูดจาเช่นคนที่นี่ เริ่มไปเข้าเรียนและไปโรงอาหารคนเดียวโดยไม่มีเยี่ยนซือเฉิง แต่ภายในใจนางก็ยังคงรู้สึกว่าตนแปลกแยกจากผู้อื่น นางรู้สึกว่าตนเองชอบที่นี่ ด้วยเหตุนี้นางจึงยอมลดเกียรติของตนด้วยความเต็มใจ

คิดไม่ถึงว่าในสายตาของผู้อื่น นางมิได้ "ลดเกียรติ" แต่อย่างใด *ข้าก็เหมือนกับคนทั่วไป เป็นเพียง...*

หญิงอ้วนธรรมดา ๆ คนหนึ่ง

นี่เป็นครั้งแรกที่หลี่หยวนหยวนรู้สึกตัวอย่างแท้จริงว่า นางแสนจะธรรมดา

ไม่ว่าใครก็ปฏิเสธข้าได้ ไม่มีผู้ใดเห็นว่าคำสั่งของข้าเป็นสิ่งที่ต้องกระทำตาม

รวมไปถึง...ซือเฉิงด้วย

หลี่หยวนหยวนประคองเยี่ยนซือเฉิงให้ลุกขึ้น "เรากลับกันเถิด"

หลี่หยวนหยวนคิดทบทวนเหตุการณ์ที่กระทบกระเทือนจิตใจนางในวันนี้ทั้งยังตระหนักถึงความจริงมากมาย นางเงียบมาตลอดทาง เยี่ยนซือเฉิงเองก็เดินเงียบตามหลังนางมาตลอดทางเช่นกัน

เมื่อเดินไปถึงหน้าประตูมหาวิทยาลัยก็เป็นเวลาสามทุ่มแล้ว หากนับโมงยามตามแบบต้าถัง ขณะนี้อยู่ในยามกุน[๑] ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ "คนนิ่ง" ควรจะพักผ่อนนอนหลับได้แล้ว ทว่าท้องถนนของที่นี่กลับยังคึกคักและเต็มไปด้วยรถรา แสงไฟจากร้านค้าฝั่งตรงข้ามยังคงสว่างไสว ที่หน้าประตูใหญ่ของมหาวิทยาลัยยังมีนักศึกษาเดินเข้า ๆ ออก ๆ ไม่ขาด สีหน้าของแต่ละคนแตกต่างกันไป แต่

---

[๑] "ยามไฮ่" อยู่ระหว่างเวลา ๒๑.๐๐ - ๒๓.๐๐ นาฬิกา

กลับยังดูมีชีวิตชีวากันทุกคน

"ยุคสมัยเปลี่ยนไปแล้ว" หลี่หยวนหยวนทอดถอนใจ เยี่ยนซือเฉิงได้ยินไม่ชัด พลันรู้สึกว่าข้อมือของตนถูกกำแน่น เขาถูกดึงให้ก้าวมาข้างหน้าครึ่งก้าว มายืนอยู่ข้างหลี่หยวนหยวน ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงกำลังจะถอยหลังกลับโดยสัญชาตญาณ ก็ถูกหลี่หยวนหยวนยื้อไว้แน่น เขาจึงหยุดยืนกับที่ หลังจากนั้น เยี่ยนซือเฉิงก็หน้าแดงขึ้นมา

"องค์...องค์หญิง..."

เมื่อก่อนเยี่ยนซือเฉิงเคยจับมือหลี่หยวนหยวนในยามคับขัน มือคู่น้อยนั้นแสนบอบบาง ราวกับว่าหากเขาออกแรงเพียงนิดก็อาจบีบกระดูกมือนางจนแหลกได้ ทว่าแม้บัดนี้มือทั้งสองของนางจะใหญ่ขึ้นมาก และนุ่มขึ้นมากด้วย แต่สำหรับเยี่ยนซือเฉิงแล้ว มือคู่นี้ก็ยังคงเปราะบางเช่นเดิม

เขาไม่กล้าออกแรงสลัด และไม่มีวันทำเช่นนั้นเด็ดขาด

"ซือเฉิง ข้าคิดว่าเราจะต้องใช้ชีวิตในโลกยุคนี้ต่อไป ดังนั้นเราจำเป็นต้องปรับเปลี่ยนความเคยชินหลายอย่าง" หลี่หยวนหยวนเอ่ยด้วยท่าทีเคร่งขรึมจริงจัง "เริ่มจากการเดินเป็นอย่างแรก"

"เปลี่ยน?" เยี่ยนซือเฉิงไม่เข้าใจ

"ใช่ ต้องเปลี่ยนความเคยชินที่มีอยู่เดิมทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นคำเรียกขาน คำพูดคำจา การกระทำ รวมไปถึงความคิดอ่าน ต้องเปลี่ยนทั้งหมด หากเปลี่ยนภายในวันนี้พรุ่งนี้ไม่ได้ ก็ใช้เวลาปรับเปลี่ยนสักปีสองปี" หลี่หยวนหยวนเอ่ย "ข้าจะใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ ย่อมต้องปรับตัวให้เข้ากับที่นี่"

"องค์หญิง?"

เยี่ยนซือเฉิงไม่เข้าใจ เหตุใดเรื่องราวที่เกิดขึ้นในวันนี้จึงทำให้หลี่หยวนหยวนคิดจะเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อปรับตัวให้เข้ากับสังคมที่นี่

แต่เมื่อเห็นว่านางมิได้เศร้าเสียใจกับเรื่องที่เกิดขึ้น เขาจึงคลายใจลงบ้าง

"ซือเฉิง เจ้ากับข้าต้องเปลี่ยนด้วยกันทั้งคู่" หลี่หยวนหยวนเอ่ยด้วยน้ำเสียงหนักแน่นราวกับแม่ทัพที่กำลังจะออกศึก

เยี่ยนซือเฉิงมองใบหน้าด้านข้างนาง เขาอดยิ้มน้อย ๆ ออกมาไม่ได้

"พะย่ะค่ะ กระหม่อมจะทำตามพระบัญชาอย่างเคร่งครัด"

"ผิดแล้ว คำพูดนี้ก็ต้องเปลี่ยนด้วย"

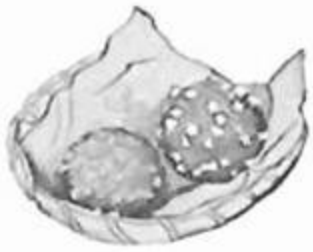
"ได้" เยี่ยนซือเฉิงเงี่ยหูฟัง ข้าง ๆ ทั้งสองมีนักศึกษาชายคนหนึ่งกำลังพูดกับแฟนสาวด้วยสีหน้าเอือมระอา "ได้ ๆ ๆ จะฟังเธอทุกอย่างเลย" เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนพลางเอ่ยเบา ๆ "ได้ จะฟังเธอทุกอย่างเลย"

หลี่หยวนหยวนหัวเราะชอบใจ

หลังจากนั้นนักศึกษาชายที่อยู่ข้าง ๆ ก็ถูกแฟนสาวตี "นายดูแฟนคนอื่นเขาสิ ดูสิว่าเขาอ่อนโยนแค่ไหน"

"โอย แล้วทำไมเธอไม่ดูบ้างล่ะว่าแฟนเขาเรียบร้อยขนาดไหน"

๑๖



หลี่หยวนหยวนไปซื้อน้ำมันเจี้ยงหงฮวาที่ร้านขายยา หลังจากที่ไหล่ของเธอถูกโคมไฟหล่นใส่วันนี้ จางหนานก็บอกให้ทีมงานคนหนึ่งไปซื้อน้ำมันนวดนี้มาให้เธอ แล้วตัวเองก็ไปจัดการเรื่องอื่น ทีมงานคนที่จางหนานไหว้วานก็มีงานล้นมือ จึงฝากให้เพื่อนอีกคนไปซื้อให้ แต่เพื่อนคนนั้นก็ยุ่งมากเช่นกัน ไป ๆ มา ๆ ก็เลยไม่มีใครไปซื้อยาให้หลี่หยวนหยวน ตอนนี้หลี่หยวนหยวนได้น้ำมันเจี้ยงหงฮวามาอยู่ในมือแล้ว เธอทอดถอนใจโดยไม่รู้ตัว "มีแต่ตัวเองเท่านั้นที่พึ่งพาได้"

พูดจบ หลี่หยวนหยวนพลันรู้สึกว่ามีสายตาคู่หนึ่งจับจ้องมาที่ตน เมื่อหันไปเห็นเยี่ยนชือเฉิงก็ยิ้มออกมา "พูดผิดซะแล้ว ยังมีชือเฉิงอีกคนที่พึ่งพาได้"

ถ้าตอนนั้นเยี่ยนชือเฉิงอยู่ด้วย น้ำมันเจี้ยงหงฮวาขวดนี้จะต้องส่งถึงมือเธอทันทีแน่นอน ที่จริงแล้วหากเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนหน้านี้หนึ่งสัปดาห์ หลี่หยวนหยวนคงจะรู้สึกว่าพฤติกรรมเช่นนี้ของเยี่ยนชือเฉิงเป็นเรื่องปกติ แต่ตอนนี้หลี่หยวนหยวนกลับรู้สึกว่าตัวเองโชคดีมาก เธอยื่นมือไปตบไหล่เยี่ยนชือเฉิงสองสามครั้ง "มีชือเฉิงมาอยู่ในโลกยุคนี้กับฉันด้วย โชคดีจริง ๆ เลย"

เยี่ยนชือเฉิงมองมือของหลี่หยวนหยวนที่วางอยู่บนไหล่ตนพลางครุ่นคิด การที่เขาได้ติดตามหลี่หยวนหยวนมายังโลกยุคนี้ กลับเป็นโชคดีของเขาเสียมากกว่า ถ้าย้อนกลับไปตอนที่ยังอยู่ต้าถัง ตอนที่เขาตกลงมาจากหน้าผาพร้อมกับเธอ แล้วสุดท้ายเขาต้องฟื้นขึ้นมาเพียงคนเดียว...เยี่ยนชือเฉิงไม่กล้าคิดจริง ๆ ว่า

ตัวเองจะมีสภาพอย่างไร

ขณะที่อีกด้านหนึ่ง หากหลี่หยวนหยวนต้องมาเผชิญกับโลกใหม่ที่เธอไม่รู้จักเพียงลำพัง เพียงแค่ลองคิดดูเท่านั้น เขาก็รู้สึกว่าภาพในจินตนาการของตนทำให้เขาแทบหายใจไม่ออก

เมื่อกลับไปถึงห้อง หลังจากที่เยี่ยนซือเฉิงเก็บกวาดห้องเรียบร้อยแล้ว เขาก็ช่วยจัดเตียงให้หลี่หยวนหยวน พร้อมกับหยิบเสื้อผ้าออกมาให้เธอเปลี่ยน เสื้อนอน กางเกงนอน ชุดชั้นใน พับเรียงซ้อนกันเรียบร้อย "องค์หญิง..." เยี่ยนซือเฉิงนึกถึงเรื่องที่รับปากหลี่หยวนหยวนไว้วันนี้ เขาไตร่ตรองครู่หนึ่งแล้วจึงพูดใหม่ "หยวนหยวน ไปอาบน้ำได้แล้ว"

ขณะนั้นหลี่หยวนหยวนกำลังแกะกล่องน้ำมันเจิ้งหงฮวาอยู่พอดี เมื่อได้ยินคำพูดนี้เธอก็อึ้งไปเล็กน้อย ละครที่กำลังฉายในโทรทัศน์เป็นฉากที่พระเอกกำลังเช็ดผมที่เปียกอยู่ พลางเดินออกมาจากห้องน้ำแล้วเรียก "เมียจ๋า ไปอาบน้ำได้แล้ว"

หลี่หยวนหยวนเกิดความรู้สึกประหลาดบางอย่าง เธอรู้สึกว่าตัวเองเป็นคนในโลกยุคนี้ ได้ใช้ชีวิตอยู่ภายในบ้านอย่างคนในยุคปัจจุบัน

เพียงแค่...เปลี่ยนคำเรียกขานเท่านั้นเอง

"จ้ะ" เกิดความเปลี่ยนแปลงขึ้นมากมายภายในใจหลี่หยวนหยวน แต่ใบหน้าของเธอกลับเรียบเฉย หลี่หยวนหยวนวางน้ำมันเจิ้งหงฮวาไว้บนโต๊ะเตี้ย "ซือเฉิง ช่วยดูให้หน่อยว่ายานี่ใช้ยังไง" ขณะที่พูด หลี่หยวนหยวนก็รับเสื้อผ้ามาจากเยี่ยนซือเฉิงแล้วเดินเข้าห้องน้ำไป

หลี่หยวนหยวนถอดเสื้อผ้าออกทั้งหมด แล้วเดินไปยืนหน้ากระจก เธอเอี้ยวคอเพื่อมองดูรอยฟกช้ำที่ด้านหลังหัวไหล่ตัวเอง เพิ่งจะรู้ว่ารอยช้ำที่ไหล่เป็นวงกว้างขนาดนี้ เธออยากยื่นมือไปคลำ แต่แขนซ้ายกลับยื่นไปแตะไหล่ขวาของตัวเองได้ลำบากเหลือเกิน สภาพอย่างนี้เธอไม่เคยประสบมาก่อนตอนที่ยังผอม หลังจากที่พยายามเอื้อมมือไปคลำรอยช้ำสองครั้งเธอก็เริ่มหอบ สุดท้ายก็ต้องล้มเลิกความตั้งใจ

หลี่หยวนหยวนอาบน้ำโดยใช้มือเพียงข้างเดียว ทำให้อาบนานกว่าปกติ

พออาบเสร็จ เธอก็ดูรอยช้ำที่ไหล่ตัวเองอีกครั้ง คราวนี้รอยช้ำดูน่ากลัวกว่าตอนที่เห็นครั้งแรก แม้แต่ตัวเธอเองยังไม่ค่อยกล้ามอง

เธอสวมชุดนอนแล้วเดินออกจากห้องน้ำ เยี่ยนซือเฉิงอ่านวิธีการใช้น้ำมันเจิ้งหงฮวาเรียบร้อยแล้ว "หยวนหยวน ยานี้ใช้ทาภายนอก ถ้านวดด้วยจะช่วยให้ได้ผลดีขึ้น"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าพลางรับยาไว้ เยี่ยนซือเฉิงเดินเข้าไปอาบน้ำในห้องน้ำ

เขาจงใจอยู่ในห้องน้ำให้นานขึ้นอีกสักพัก เพราะคิดว่าหลี่หยวนหยวนต้องทายา ดังนั้นจึงต้องหลบไปก่อน เมื่อประเมินว่าหลี่หยวนหยวนน่าจะทายาเรียบร้อยแล้วเขาก็ออกมาจากห้องน้ำ คิดไม่ถึงว่าจะเห็นเธอยังเปลือยหัวไหล่อยู่ครึ่งหนึ่ง

เยี่ยนซือเฉิงพลันรู้สึกสับสนว้าวุ่น เขาทำอะไรไม่ถูกจนต้องรีบถอยกลับเข้าไปในห้องน้ำ ราวกับมีใครเอาดาบมาทิ่มแทงตาเขาจนมืดบอด แต่ขณะที่กำลังจะปิดประตูห้องน้ำนั้นเอง เยี่ยนซือเฉิงก็สังเกตหัวไหล่ของหลี่หยวนหยวนอย่างละเอียดอีกครั้ง

รอยฟกช้ำสีม่วงอมเขียวเป็นวงใหญ่แทนที่ผิวขาวละเอียดนุ่มนวลบนไหล่ของเธอ เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป หัวใจของเขาบีบรัด รู้สึกเจ็บปวดรวดร้าวเหลือประมาณ

หลี่หยวนหยวนอ้วนกว่าแต่ก่อนมาก เธอต้องออกแรงและใช้ความพยายามอย่างมากกว่าจะเอื้อมมือซ้ายไปแตะที่สะบักขวาของตัวเองได้ เธอหอบแรงดูเหมือนจะพยายามจนเหนื่อย แต่นิ้วกลางก็ยังแตะไม่ถึงจุดที่เป็นรอยช้ำอยู่ดี

เขาได้ยินหลี่หยวนหยวนถอนหายใจอย่างหมดหวังครั้งหนึ่ง

เวลาที่มีคนอื่นอยู่ด้วย หลี่หยวนหยวนจะไม่ถอนหายใจแบบนี้เด็ดขาด

เสียงถอนหายใจนั้นแสดงความอ่อนล้า ระอา และยังเย้ยหยันตัวเอง

เยี่ยนซือเฉิงถอยหลบเข้าไปอยู่ด้านหลังประตูห้องน้ำ ผ่านไปสักครู่จึงได้ยินเสียงหลี่หยวนหยวนตะโกนจากข้างนอกว่า "ซือเฉิง ถ้าอาบน้ำเสร็จแล้วออกมาช่วยทายาให้หน่อย ฉันเอื้อมไม่ถึง" น้ำเสียงของเธออ่อนโยนเหมือนเคย

ไม่มีความท้อแท้สิ้นหวังอย่างเมื่อครู่แม้สักนิด

เยี่ยนซือเฉิงรับคำ

เมื่อฝ่ามือสัมผัสด้านหลังหัวไหล่ของหลี่หยวนหยวนเป็นครั้งแรก เยี่ยน-ซือเฉิงลงน้ำหนักนวดยาไม่ถูก เขาออกแรงกดมากเกินไปจนทำให้หลี่หยวนหยวนเจ็บ แม้จะไม่ได้ร้องออกมา แต่หลังของเธอก็หดเกร็ง ทำให้เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกผิดจนอยากลงไปคุกเข่าขอขมา หลี่หยวนหยวนต้องบอกเขาว่าไม่เป็นไรอยู่หลายครั้ง เยี่ยนซือเฉิงจึงกลับมาเป่าหัวไหล่ของหลี่หยวนหยวน พลางควบคุมแรงนวดให้สม่ำเสมอ และไม่คิดถึงเรื่องอื่นเลยแม้แต่น้อย

แต่ดูเหมือนหลี่หยวนหยวนจะคิดถึงความหลังครั้งหนึ่งขึ้นมา เธอกะพริบตาถี่ ๆ พูดว่า "ซือเฉิงยังจำตอนนั้นได้มั้ย ตอนที่ฉันอายุสิบเอ็ด พระเชษฐภคินีทรงกลั่นแกล้งฉัน นางเอาเข็มมาปักไว้ที่เกือกม้าตัวที่ฉันขี่ ตอนที่ม้าเดินช้า ๆ ก็ยังไม่มีปัญหาอะไร แต่พอมันวิ่งก็พยศราวกับคลุ้มคลั่ง จนทำให้ฉันพลัดตกลงมาจากหลังม้า"

เหตุการณ์ครั้งนั้นไม่ใช่แค่การกลั่นแกล้ง เยี่ยนซือเฉิงกับหลี่หยวนหยวนต่างรู้แก่ใจ ทว่าไม่ว่าใครก็ไม่กล้าหักล้างคำพูดนี้ หลังจากเกิดเรื่องแล้ว พระบิดาทรงตำหนิพระเชษฐภคินีของเธอว่า *"เป็นพี่น้องกันแท้ ๆ เหตุใดจึงกลั่นแกล้งกันรุนแรงถึงเพียงนี้!"*

แม้พระเชษฐภคินีของเธอจะไม่ได้มีเจตนาแค่กลั่นแกล้ง แต่ในเมื่อพระบิดารับสั่งว่าเป็นการกลั่นแกล้ง ก็ย่อมต้องเป็นอย่างนั้น

"เหตุการณ์ครั้งนั้น ซือเฉิงยังจำได้มั้ย"

เยี่ยนซือเฉิงย่อมจำเหตุการณ์ครั้งนั้นได้แน่นอน

เหตุการณ์ครั้งนั้น หลี่หยวนหยวนแทบเอาชีวิตไม่รอด...

ครั้งนั้นหลี่หยวนหยวนตกจากหลังม้า แม้จะไม่รุนแรงนัก แต่ด้วยสภาพร่างกายที่อ่อนแอมานาน ประกอบกับเสียขวัญจนล้มป่วย เธอจึงจับไข้อยู่หลายวัน หมอหลวงมียารักษา แต่กลับไม่กล้าให้เธอดื่มยานั้น เพราะกลัวว่าฤทธิ์ยาจะเป็นพิษต่อร่างกาย

หากองค์หญิงสิ้นพระชนม์ด้วยพระอาการประชวรที่เกินเยียวยา นั่นเป็น

เพราะลิขิตสวรรค์ ไม่เกี่ยวข้องกับหมอหลวง แต่หากต้องสิ้นพระชนม์ด้วยฤทธิ์ยา ผลที่ตามมาย่อมต่างกันโดยสิ้นเชิง

บรรดาหมอหลวงต่างไม่กล้าเขียนเทียบยาตรงตามอาการของหลีหยวน-หยวน เยียนซือเฉิงซึ่งตอนนั้นอยู่ในฐานะราชองครักษ์คนสนิทเห็นว่าอาการของเธอทรุดหนักจนร่างกายแทบทนไม่ไหวแล้ว เขาจึงเสี่ยงตายด้วยการไปจับตัวหมอหลวงมา แล้วขู่ว่าจะตัดมือทั้งสองข้างของอีกฝ่ายทิ้ง หมอหลวงจึงยอมเขียนเทียบยาให้

เยียนซือเฉิงไม่ฟังคำห้ามปรามของหัวหน้าราชองครักษ์ในตอนนั้น เขาไปหาซื้อยาด้วยตัวเอง ต้มยาด้วยตัวเอง ทั้งยังยกยามาให้หลีหยวนหยวนดื่มถึงเตียงด้วยตัวเองอีก เมื่อเธอดื่มยาที่เขาป้อนให้ด้วยช้อนไม่ได้ เยียนซือเฉิงจึงป้อนเธอด้วยปากทีละคำ ๆ

แน่นอนว่า จนถึงเดี๋ยวนี้ เรื่องที่เยียนซือเฉิงป้อนยาให้หลีหยวนหยวนด้วยปากนั้น มีเพียงเขาคนเดียวเท่านั้นที่รู้ เพราะเรื่องนี้กระทบต่อชื่อเสียงของเธอ แม้แต่ตัวเธอเอง เขาก็ไม่บอก

"ตอนนั้นฉันป่วยจนไม่ค่อยรู้สึกตัว จำอะไรไม่ค่อยได้ จำได้แต่ว่า ฉันเห็นหน้าซือเฉิงมากที่สุด" หลีหยวนหยวนหัวเราะเบา ๆ "นายเป่ายาให้ฉันอยู่ข้างเตียง เป่าไปพลางหลอกล่อให้ฉันดื่มยาไปด้วย เชียนหนิงดื่มยา เชียนหนิงดื่มยาสิ นายพูดแบบนี้ครั้งแล้วครั้งเล่า นายห่วงใยฉันเหมือนฉันเป็นน้องสาวของนายจริง ๆ"

เยียนซือเฉิงไม่ตอบคำ ปีนั้นเขาอายุราวสิบหกสิบเจ็ดปี องค์หญิงยังไม่ได้เข้าพิธีปักปิ่น* ตอนนั้นเขายังไม่เข้าใจอย่างถ่องแท้ว่า ฐานะและยศศักดิ์นั้นมีอำนาจมหาศาลเพียงใด ไม่ว่าจิตใจของคนผู้หนึ่งจะแข็งแกร่งเพียงใด มันก็สามารถกัดกร่อนทำลายจนไม่เหลือซากได้

"ต่อมา พอฉันรู้สึกตัวแล้วจึงได้รู้ว่า ซือเฉิงใช้ชีวิตของตัวเองเป็นเดิมพัน

---

*พิธีที่จัดให้เด็กสาวเมื่ออายุครบ ๑๕ ปี ในพิธีจะมีการรวบเกล้าผมขึ้นแล้วปักปิ่น เพื่อแสดงถึงสถานะที่เปลี่ยนไปจากเด็กหญิงเป็นหญิงสาว ซึ่งเป็นวัยที่พร้อมออกเรือน

จึงได้เทียบยามาจากหมอหลวง ซือเฉิงช่วยให้ฉันรอดชีวิตมาจากด่านประตูผี"

เขาใช้ฐานะราชองครักษ์ข่มขู่หมอหลวงผู้มีตำแหน่งขุนนาง ขัดขืนคำสั่งของผู้บังคับบัญชา และใช้ชีวิตเป็นเดิมพัน เพื่อแลกกับเทียบยาที่ออกฤทธิ์แรงชุดหนึ่ง และยื้อชีวิตเธอคืนมาจากเงื้อมมือยมบาล

หลี่หยวนหยวนยิ้ม "ฉันยังจำได้ว่า วันที่รู้สึกตัวอีกครั้ง นายดีใจมากจนไม่ทันระวัง ทำให้ยาหยดลงบนหน้าฉันสองหยด หน้าฉันเลยถูกยาลวกเป็นรอยแดง แล้วนายก็เป่าแผลให้ฉันด้วยสีหน้ารู้สึกผิด เหมือนอย่างที่นายทำเมื่อกี้นี้" หลี่หยวนหยวนเงียบไปครู่หนึ่ง เธอรู้สึกสะเทือนใจไม่น้อย "ตลอดหลายปีมานี้ มีแต่ซือเฉิงคนเดียวที่ดีต่อฉันอย่างเสมอต้นเสมอปลาย"

"ซือเฉิงโง่เขลา" ฝ่ามือของเยี่ยนซือเฉิงนวดที่หัวไหล่ของหลี่หยวนหยวนเบาๆ เขารู้สึกเหมือนกับความร้อนที่เกิดจากการนวดยาแผ่ซ่านไปยังหัวใจของตนอยู่ตลอดเวลา "ชีวิตนี้ขอภักดีต่อผู้เดียว เท่านี้ก็เพียงพอ"

วันต่อมา หลี่หยวนหยวนรับโทรศัพท์แต่เช้า จางหนานโทร.มาบอกว่าการแสดงละครเวทีครั้งนี้ประสบความสำเร็จมาก ทีมงานทุกคนควรจะมาเลี้ยงฉลองด้วยกันสักหน่อย และชวนเธอให้ไปร่วมเลี้ยงฉลองด้วยคืนนี้

หลี่หยวนหยวนตอบตกลง

ก่อนวางสาย จางหนานยังเสริมด้วยน้ำเสียงผ่อนคลาย "พาคนที่บ้านไปด้วยได้นะ"

หลี่หยวนหยวนมองไปที่เยี่ยนซือเฉิงซึ่งกำลังพับผ้าห่มอยู่ข้างๆ "ซือเฉิงคืนนี้ไปฉลองกับทีมงานละครด้วยกันนะ" สำหรับหลี่หยวนหยวนแล้ว เยี่ยน-ซือเฉิงถือว่าเป็นคนในครอบครัวของเธออย่างแท้จริง

"ได้สิ"

หลังจากเรียนมาทั้งวัน พอหกโมงเย็น ทุกคนต่างมารวมตัวกันที่ประตูตะวันตกของมหาวิทยาลัย การแสดงละครเวทีเสร็จสิ้นไปแล้ว วันนี้ทุกคนจึงดูผ่อนคลายมาก แม้แต่จางหนานซึ่งปกติเคร่งขรึมตลอดเวลาก็ยังพูดคุยยิ้มหัว

เมื่อหลี่หยวนหยวนมาถึงประตูตะวันตก ทุกคนพากันถามอาการบาดเจ็บ

ของเธอ แม้แต่หลินเสี่ยวเม่งก็ยังเข้ามาถามไถ่ด้วยความห่วงใยสองสามคำ มีแต่เสี่ยวพังเท่านั้นที่ยืนอยู่ไกลมาก หลี่หยวนหยวนเองก็พยายามไม่มองไปทางเสี่ยวพังมากนัก เพื่อไม่ให้เขารู้สึกอึดอัด เมื่อมองไปรอบ ๆ แล้วไม่เห็นเยี่ยนซือเฉิง หลี่หยวนหยวนจึงโทรไปหาเขาและได้รู้ว่า ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงไปถึงร้านอาหารที่พวกเขาจะไปเลี้ยงฉลองกันแล้ว

"ฉันมาสำรวจสถานที่เลี้ยงฉลองอย่างละเอียดแล้ว ไม่มีอันตรายอะไร"

ตอนอยู่ต้าถัง ทุกครั้งที่หลี่หยวนหยวนจะออกไปข้างนอก เยี่ยนซือเฉิงจะต้องล่วงหน้าไปสำรวจเส้นทางก่อนรอบหนึ่ง และตรวจดูสถานที่แห่งนั้นอย่างละเอียด เมื่อมั่นใจว่าไม่มีสิ่งผิดปกติแล้วจึงจะให้หลี่หยวนหยวนเดินทางไปได้อย่างสบายใจ เมื่อก่อนหลี่หยวนหยวนเคยชินกับการไปสำรวจสถานที่ล่วงหน้าเช่นนี้ของเยี่ยนซือเฉิง แต่วันนี้พอเห็นเพื่อนนักศึกษาคนอื่น ๆ หัวเราะหยอกล้อกันไปมา หลี่หยวนหยวนจึงบอกว่า "ซือเฉิง ต้องเปลี่ยนนะ"

เยี่ยนซือเฉิงซึ่งอยู่ปลายสายอึ้งไป "เรื่องนี้ก็ต้องเปลี่ยนด้วยเหรอ แต่เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับองค์...เกี่ยวข้องกับความปลอดภัย จะหละหลวมไม่ได้"

"ต้องเปลี่ยน"

"...ได้"

เมื่อทุกคนไปถึงร้านอาหาร เยี่ยนซือเฉิงต้องหลบไปก่อน จนทุกคนนั่งลงเรียบร้อยแล้ว เขาจึงเดินเข้าไปในร้านทำทีว่าเพิ่งมาถึง จากนั้นก็ไปยืนอยู่ข้าง ๆ หลี่หยวนหยวน ทีมงานละครที่นั่งกันเต็มสองโต๊ะต่างเงยหน้าขึ้นมองเขาตาปริบ ๆ อย่างอึ้ง ๆ ไม่รู้ว่าเยี่ยนซือเฉิงจะทำอะไร

เยี่ยนซือเฉิงยังคงยืนนิ่ง สีหน้าและแววตาไม่ว่อกแว่ก จางหนานครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วพูดขึ้นว่า "หลี่หยวนหยวน เธอจะไม่เรียกคนบ้านเธอ...ให้นั่งลงเหรอ"

พอได้ยิน หลี่หยวนหยวนซึ่งกำลังตั้งหน้าตั้งตากินถั่วลิสงทอดโรยเกลือที่ทางร้านจัดให้จึงได้รู้ตัว เธอมองไปด้านหลัง แล้วกวาดตามองเพื่อน ๆ นักศึกษารอบหนึ่ง พลันดึงมือเยี่ยนซือเฉิง "นั่งสิ ต้องให้นั่งอยู่แล้ว" เธอตบเก้าอี้ตัวที่อยู่ข้าง ๆ "ซือเฉิง นั่งสิ"

เยี่ยนซือเฉิงมองเก้าอี้พลางครุ่นคิดอยู่นาน เขามองตาหลี่หยวนหยวนหลายครั้ง จนในที่สุดก็ยอมกัดฟันนั่งลง

เขานั่งลงข้าง ๆ หลี่หยวนหยวน เพียงยื่นมือไปก็จะสัมผัสถูกแขนของเธอ เยี่ยนซือเฉิงไม่กล้าขยับตัวบ่อย ท่าทางของเขาจึงดูเกร็งมาก

แต่หลี่หยวนหยวนกลับไม่รู้สึกว่าไม่เหมาะสมตรงไหน เมื่อบริกรยกอาหารมาเสิร์ฟ หลี่หยวนหยวนก็ยิ่งไม่สนใจเขามากขึ้นไปอีก

มือขวาของหลี่หยวนหยวนยกขึ้นไม่สะดวกนัก เธอจึงใช้มือซ้ายถือตะเกียบตลอดเวลา ระหว่างกินอาหารก็มักจะคีบอาหารไม่ถนัด เยี่ยนซือเฉิงทนดูไม่ได้ จึงคอยคีบอาหารให้เธอ หลี่หยวนหยวนดีใจที่มีคนคอยรับใช้ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเธอต้องช่วยตัวเอง และคิดว่าน่าจะขอบคุณเขา เธอก็มัวแต่เอร็ดอร่อยจนลืมไปเลย ทั้งยังไม่ยอมคีบอาหารเอง แต่กลับเรียกใช้เยี่ยนซือเฉิงอย่างคล่องปาก

เยี่ยนซือเฉิงเองก็รับใช้อย่างเต็มอกเต็มใจ เขาเอาใจใส่แม้กระทั่งช่วยเขี่ยเศษพริกฮวาเจียว[๒] ซึ่งหลี่หยวนหยวนไม่ชอบกินออกก่อน ก่อนจะคีบอาหารใส่ชามให้เธอ

เห็นหลี่หยวนหยวนกินอย่างมีความสุข เยี่ยนซือเฉิงก็พลอยมีความสุขไปด้วย ความรู้สึกเกร็งจึงหายไป ซ้ำเขายังถามเธอเบา ๆ เป็นครั้งคราวว่า “เติมข้าวอีกถ้วยมั้ย ดื่มน้ำแกงเพิ่มมั้ย”

เดิมคนที่ร่วมโต๊ะเดียวกับทั้งคู่ต่างก็จับกลุ่มคุยกัน แต่สุดท้ายสายตาทุกคู่กลับจับจ้องมาที่หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิง

หลิวซูหยางใช้ศอกสะกิดแขนหลินเสี่ยวเมิ่งสองสามที แล้วพูดเสียงเบา “ฉันว่าที่เธอชอบเขา เป็นเพราะเธอรู้ว่า เขาจะบริการแฟนเวลากินข้าวเหมือนกับกำลังป้อนข้าวให้เด็กใช่มั้ย”

หลินเสี่ยวเมิ่งเบิกตากว้างจนแทบถลนออกมา “ฉันขอปาดเหงื่อแป๊บ ถ้า

---

[๒] พริกหอมหรือมะแขว่น ลักษณะเป็นเม็ดกลม ๆ คล้ายพริกไทย แต่มีรสชาติหอม เผ็ดชาลิ้น เป็นส่วนประกอบสำคัญในเครื่องปรุงหม่าล่า

ฉันรู้ว่าเขาขุนแฟนแบบนี้ ให้ตายฉันก็ไม่มีวันชอบเขา! กินแบบนี้ ไม่เกินสามวันน้ำหนักต้องขึ้นเป็นสิบชั่ง[๑]แน่! ดูสิ ฉันขนลุกไปหมดแล้วเนี่ย..."

หลิวซูหยางพ่นหัวเราะออกมา หลินเสี่ยวเมิ่งมุ่นคิ้วพลางครุ่นคิด "มันแปลกๆ อยู่นะ นี่เยี่ยนซือเฉิงกินยาผิดรึเปล่า ทำไมไม่เหมือนเยี่ยนซือเฉิงคนที่ฉันรู้จักก่อนหน้านี้เลยสักนิด" หลินเสี่ยวเมิ่งมองเยี่ยนซือเฉิงอย่างประเมิน "ทรงผมก็เปลี่ยน เสื้อผ้าถึงจะเหมือนที่เคยใส่เมื่อก่อน แต่ก็จับเข้าชุดกันแปลกๆ บุคลิกก็ไม่เหมือนเดิม...เอ๊ะ หรือว่าเขาถูกผีเข้า"

หลิวซูหยางแซวว่า "นี่เรียกว่าเขากำลังพบรักแท้ไงล่ะ คนที่จมอยู่ในห้วงรักก็ทำอะไรแปลกๆ แบบนี้แหละ เรื่องปกติ"

ทีมงานละครมีคนมาก จึงนั่งกินเลี้ยงกันเต็มสองโต๊ะ ขณะที่โต๊ะที่หลี่หยวนหยวนนั่งเงียบกริบ สายตาทุกคู่จับจ้องไปที่หลี่หยวนหยวนราวกับกำลังแอบดูลิง อีกโต๊ะกลับเริ่มมอมเหล้ากันแล้ว จึงคึกคักกันใหญ่

นักศึกษาชายคนหนึ่งซึ่งดื่มจนกรึ่มได้ที่ คว้าขวดเหล้าพร้อมกับแก้วเดินมาที่โต๊ะของหลี่หยวนหยวน เขาเดินไปหาจางหนานเป็นคนแรก แล้วให้จางหนานดื่มหนึ่งแก้ว พลางชมว่าจางหนานมีวินัย ทำงานละเอียดรอบคอบ จากนั้นเขาก็ให้หลิวซูหยางกับหลินเสี่ยวเมิ่งดื่มคนละแก้ว ชมว่าทั้งคู่แสดงได้ยอดเยี่ยมและเข้าขากันดีมาก ต่อมาเขาก็เดินวนโต๊ะรอบหนึ่ง แล้วไปหยุดที่หลี่หยวนหยวน เขาชมหลี่หยวนหยวนว่าเป็นคนจริงจัง ตั้งใจและพัฒนาฝีมือการแสดงได้อย่างรวดเร็ว จากนั้นก็ยกแก้วเหล้าขึ้น จังหวะนั้นเอง เยี่ยนซือเฉิงก็หันไปจ้องนักศึกษาชายคนนั้นนิ่งๆ

นักศึกษาชายคนนั้นหัวเราะแก้เก้อเล็กน้อย "เมื่อวานเธอตกลงมาจนบาดเจ็บ ดื่มไม่ได้ ฉันลืมไป ขอโทษทีๆ เดี๋ยวฉันดื่มเอง"

หลี่หยวนหยวนรู้ว่าเยี่ยนซือเฉิงกำลังจ้องนักศึกษาชายคนนั้นอยู่ เธอจึงรู้สึกผิดเล็กน้อย เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนปราดหนึ่ง พลันยกแก้วขึ้น "หยวนหยวนดื่มไม่ได้ ถ้าไม่ว่าอะไร ฉันจะดื่มแทนเธอเอง" พูดจบ เยี่ยนซือเฉิง

---

[๑] จิน/ชั่ง เท่ากับ ๐.๕ กิโลกรัม

ก็กระดกแก้วเหล้าดื่มรวดเดียวหมด

หลี่หยวนหยวนรู้ว่าเยี่ยนซือเฉิงเป็นคนคอแข็ง เธอจึงไม่ห่วง

เมื่อนักศึกษาชายคนนี้เห็นดังนั้นก็ชมว่า "เยี่ยนซือเฉิง นายนี่แมนจริง ๆ" จากนั้นก็ชนแก้วกับเยี่ยนซือเฉิงอีก

หลังจากดื่มไปสองแก้วก็ดูเหมือนว่านักศึกษาชายคนนั้นจะสนิทสนมกับเยี่ยนซือเฉิงขึ้นมาทันที เขาตบไหล่เยี่ยนซือเฉิงสองสามที "ก่อนหน้านี้ฉันเคยได้ยินชื่อนายมาแล้ว นายเป็นคนดังของสาขาการเงิน ฉันเคยนึกว่าเราอยู่กันคนละโลก ไม่คิดว่าจะได้มาดื่มด้วยกันแบบนี้ เป็นเพราะวาสนาจริง ๆ"

เยี่ยนซือเฉิงยิ้มให้อย่างสุภาพ

นักศึกษาชายลดเสียงเบาลง "อย่าหาว่ายุเลยนะ นายดีกับหลี่หยวนหยวนขนาดไหน เราก็เห็นกับตากันทั้งนั้น แต่ดูเหมือนเธอจะคิดไม่ซื่อกับนายอยู่นา" นักศึกษาชายใช้นิ้วโป้งชี้ไปที่เสี่ยวพั่งซึ่งนั่งอยู่อีกโต๊ะหนึ่ง "ฉันว่าเธอชอบหมอนั่น แต่ถึงหมอนั่นจะอ้วนก็ไม่ได้มีสเปคแบบนาย นายต้องคอยระวังหลี่หยวนหยวนเอาไว้บ้างนะ เกิดถูกเธอสวมเขาคงจะฮาน่าดูชม!"

เมื่อนักศึกษาชายคนนั้นพูดจบก็กะว่าจะรอดูเยี่ยนซือเฉิงต่อว่าหลี่หยวน-หยวนด้วยสีหน้าไม่พอใจสักหน่อย แต่เยี่ยนซือเฉิงกลับดึงแขนนักศึกษาชายคนนั้นซึ่งกอดคอตนอยู่ออก "ไม่ส่งนะ" เยี่ยนซือเฉิงโบกมือ ทำท่าไล่นักศึกษาชายคนนั้นไป

นักศึกษาชายมองเยี่ยนซือเฉิงแวบหนึ่งพลางเบ้ปาก จากนั้นก็เดินไปหาคนดื่มด้วยต่อ

เยี่ยนซือเฉิงนั่งลง หลี่หยวนหยวนถอนใจครั้งหนึ่ง "โลกยุคนี้ไม่ได้มีแต่คนหุ่นผอมเพรียวเท่านั้นที่ชอบคนหุ่นผอมเพรียวเหมือนกัน แม้แต่คนหุ่นอ้วนกลมก็ยังชอบคนผอมเพรียว ซือเฉิง สวรรค์กลั่นแกล้งฉันซะแล้ว"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไป

หลังจากอิ่มกันแล้ว ทุกคนก็แยกย้ายกลับบ้าน เมื่อเยี่ยนซือเฉิงไปส่งหลี่หยวนหยวนที่ห้องแล้ว ก็บอกว่าจะออกไปซื้อของสักหน่อย และบอกให้หลี่หยวนหยวนอาบน้ำเข้านอนได้เลย

หลี่หยวนหยวนไม่ได้สงสัยอะไร เธอไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้า แล้วมานอนบนเตียงอย่างว่าง่าย แต่ขณะที่กำลังจะเคลิ้มหลับนั้นเอง โทรศัพท์มือถือที่หัวเตียงก็ดังขึ้น หมายเลขโทรศัพท์เรียกเข้าเป็นหมายเลขไม่คุ้น

"ฮัลโหล หลี่หยวนหยวน เธอรีบมาเร็ว! เยี่ยนซือเฉิงกับพวกเสี่ยวพังต่อยกัน ตอนนี้ถูกจับไปสถานีตำรวจทั้งหมด!"

หลี่หยวนหยวนตาตื่นและลุกพรวดขึ้นนั่งทันที

สถานีตำรวจเป็นสถานที่ที่มีไว้เพื่ออะไร หลี่หยวนหยวนรู้ดี

๑๗



ถ้าจะถามว่า ทำไมเยี่ยนซือเฉิงกับพวกของเสี่ยวพั่งจึงได้ต่อยกัน... น่าจะถามว่าเพราะอะไรเยี่ยนซือเฉิงถึงไปต่อยพวกเสี่ยวพั่งมากกว่า

ถ้าจะหาต้นสายปลายเหตุ ก็คงหนีไม่พ้นฤทธิ์แอลกอฮอล์

หลังจากเยี่ยนซือเฉิงออกจากห้องมาและตามหาเสี่ยวพั่งจนเจอ ตอนนั้นเสี่ยวพั่งกับกลุ่มเพื่อนนักศึกษาชายอีกสองสามคนยังเดินเตร่อยู่นอกมหาวิทยาลัย โสตประสาทของเยี่ยนซือเฉิงไวกว่าคนทั่วไป ตอนกินเลี้ยงเขาจึงได้ยินคนที่นั่งอีกโต๊ะนินทาหลี่หยวนหยวนไม่น้อย หนำซ้ำตอนนี้คนกลุ่มนี้ก็ยังเดินไปนินทาหลี่หยวนหยวนไปอีกด้วย

ก่อนหน้านี้หลี่หยวนหยวนชอบเจียงถงปิน นี่เป็นเรื่องที่ไม่อาจปฏิเสธ คนอื่นจะนินทากันสนุกปากก็เป็นเรื่องปกติ แต่ตอนนี้เธอกับเจียงถงปินไม่มีความเกี่ยวข้องกันแล้ว คำนินทาพวกนี้จึงระคายหูเยี่ยนซือเฉิงเป็นพิเศษ

เดิมเยี่ยนซือเฉิงตั้งใจไปหาคนพวกนั้นเพื่อจะบอกว่า ต่อไปให้เลิกพูดถึงเรื่องของหลี่หยวนหยวน ไม่ว่าเสี่ยวพั่งจะชอบหรือรังเกียจหลี่หยวนหยวนก็ขอให้เรื่องจบลงเท่านี้ เขาไม่อยากให้หลี่หยวนหยวนต้องวุ่นวายใจเพียงเพราะมีใครพูดถึงเรื่องนี้โดยไม่มีมูล

คิดไม่ถึงว่าหลังจากเหล้าเข้าปาก พวกของเสี่ยวพั่งจะไม่มีน้ำยาอะไรเลย เก่งแต่ทำเป็นเกรี้ยวกราดเท่านั้น พอสบถด่าไปไม่กี่คำ คนหนึ่งในกลุ่มนั้นก็เหวี่ยงหมัดใส่เยี่ยนซือเฉิง

จุดจบย่อมคาดเดาได้

ตอนที่ตำรวจมาถึงที่เกิดเหตุ ทั้งสี่คน รวมเสี่ยวพังด้วย ต่างก็หน้าบวมจมูกช้ำไปหมด

เสี่ยวพังบอกตำรวจด้วยท่าทางน่าสงสาร "ผมไม่ได้ทำอะไรเลย! ไม่ได้ทำจริง ๆ! เขาต่อยผมฝ่ายเดียว!"

เยียนซือเฉิงมองเสี่ยวพังปราดหนึ่ง จากนั้นก็มองไปไกล ๆ โดยไม่พูดอะไร

"ไม่ต้องพูดมาก เงียบให้หมด" ตำรวจลากตัวทุกคนขึ้นรถ แล้วพาไปยังสถานีตำรวจ

เยียนซือเฉิงรู้สึกอายมาก เพราะที่ต้าถังเขาเป็นฝ่ายจับกุมคนอื่นมาตลอด แต่เมื่อมาอยู่ที่นี่กลับกลายเป็นตรงกันข้าม เขาไม่กล้าโทรไปบอกหลี่หยวนหยวน เพราะกลัวว่าเธอจะรังเกียจเขา เมื่อไปถึงสถานีตำรวจเยียนซือเฉิงก็ต้องตกใจสุดขีดเมื่อรู้สึกว่าในสมองของตนมีชื่อนายตำรวจเวรผุดขึ้นมา

"ไอ้หนู มาอีกแล้วเหรอ" ตำรวจคนหนึ่งเดินมายืนข้าง ๆ เยียนซือเฉิง ท่าทางคุ้นเคยกับเขาดี "วันนี้ต่อยกับใครมาอีกล่ะ แล้วมีเรื่องอะไรกัน" ฟังดูเหมือนเขาจะเป็นแขกประจำของที่นี่

เยียนซือเฉิงมองไปด้านข้างแวบหนึ่ง เดิมพวกเสี่ยวพังก็ดื่มจนเมาอยู่แล้ว ตอนนี้ยังมาถูกเขาต่อยอีก คงจะมึนจนพูดไม่รู้เรื่อง แต่ละคนนั่งตัวเอียงอยู่บนเก้าอี้พลางเอามือกุมหัว เยียนซือเฉิงพูดด้วยสีหน้าเรียบเฉย "พวกเขามาแล้วก็มาหาเรื่องผม"

เมื่อเสี่ยวพังซึ่งยังพอมีสติอยู่บ้างได้ยินก็ตบที่เท้าแขน ทำท่าจะลุกขึ้นยืน แต่พอเห็นเยียนซือเฉิงจ้องกลับด้วยแววตาเหี้ยมเกรียมแวบหนึ่ง เสี่ยวพังพลันรู้สึกหวิว ๆ ที่ท้องซึ่งก่อนหน้านี้ถูกถีบไปทีหนึ่ง เขาจึงเอามือกุมท้องแล้วนั่งลงตามเดิมอย่างหงอ ๆ

ตำรวจที่กำลังลงบันทึกประจำวันมองเยียนซือเฉิงหลายครั้ง "เอาละ เล่ามาทีละคน"

เมื่อหลี่หยวนหยวนในชุดเสื้อและกางเกงนอนถามทางมาตลอดจนไปถึงสถานีตำรวจ ก็เป็นเวลาห้าทุ่มแล้ว นักศึกษาคนอื่น ๆ ถูกพาตัวออกไปแล้ว

เหลือแต่เยี่ยนซือเฉิงที่ยังนั่งอยู่บนเก้าอี้ในโถงกลางของสถานีตำรวจ

ภายในโถงกลางอันว่างเปล่าทำให้เยี่ยนซือเฉิงดูอ้างว้าง หลี่หยวนหยวนผลักประตูเข้าไป ทั้งคู่สบสายตากัน เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนซึ่งอยู่ในชุดนอน ในใจเขาพลันรู้สึกอบอุ่น แต่แล้วความรู้สึกผิดก็เข้ามาแทนที่ทันที

ทำให้องค์หญิงต้องเป็นห่วงอีกแล้ว...

หลี่หยวนหยวนรีบสาวเท้าเข้ามาใกล้อีกสองก้าว มุมปากของเยี่ยนซือเฉิงขยับเล็กน้อย ขณะที่กำลังจะเอ่ยขอโทษ หลี่หยวนหยวนก็วิ่งผ่านตัวเขาไปยังห้องด้านข้างอย่างรวดเร็วปานลมพัด เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป ในใจรู้สึกตื่นตระหนก...

เขาก่อเรื่องยุ่งยากให้องค์หญิง องค์หญิงก็เลยโกรธจนไม่อยากพูดกับเขา? แต่ขณะที่กำลังอึ้งงันอยู่นั้นเอง หลี่หยวนหยวนก็หันมาตะโกนบอกเขาว่า "ซือเฉิงรอเดี๋ยวนะ ให้ฉันออกมาแล้วค่อยว่ากัน!"

หลังจากนั้นเธอก็พุ่งตรงเข้าไปในห้องน้ำ *ที่แท้...ก็รีบไปเข้าห้องน้ำนี่เอง...*

ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงไม่รู้ว่าควรจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี นายตำรวจเวรก็มาเรียกเขา "เยี่ยนซือเฉิง นายไปได้แล้ว"

คืนนี้หลี่หยวนหยวนกินอาหารไปไม่น้อย ท้องไส้จึงเริ่มปั่นป่วน เธอเดินหาสถานีตำรวจด้วยความร้อนใจ เมื่อมาถึงก็ปวดท้องจนแทบทนไม่ไหว หลังจากจัดการธุระส่วนตัวอย่างเร่งด่วนเรียบร้อยแล้ว เธอก็รู้สึกปลอดโปร่งโล่งสบายขึ้นมาก แต่พอกลับไปที่โถงของสถานีตำรวจอีกครั้งก็ไม่เห็นเยี่ยนซือเฉิงแล้ว

หลี่หยวนหยวนเดินหาเขาอยู่รอบหนึ่ง จากนั้นก็ถามนายตำรวจเวร ตำรวจชี้ไปที่นอกสถานี หลี่หยวนหยวนจึงผลักประตูเดินออกไป เธอเห็นชายวัยกลางคนคนหนึ่งกำลังด่าทอและทุบตีเยี่ยนซือเฉิงอยู่ที่ลานหน้าสถานีตำรวจ

"...นึกว่าแกจะอยู่สงบๆ กับเขาได้บ้าง! นี่จะทำให้ฉันโมโหตายหรือไง!"

หลี่หยวนหยวนอยู่ห่างจากพวกเขาค่อนข้างมาก จึงได้ยินพวกเขาคุยกันไม่ชัด แต่ภาพที่เยี่ยนซือเฉิงถูกทุบตีเธอเห็นชัดเจนกับตา

เยี่ยนซือเฉิงไม่โต้ตอบ หลี่หยวนหยวนเข้าใจว่าเป็นเพราะเขาเห็นเธอเข้าจึงไม่อยากก่อเรื่องอีก และทนให้อีกฝ่ายทุบตีตามอำเภอใจ แต่หัวหน้าราชองครักษ์ของเธอจะให้คนอื่นด่าทอทุบตีได้อย่างไร! เยี่ยนซือเฉิงเติบโตมาพร้อมกับเธอ

แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังไม่เคยสั่งให้โบยตีเขา แล้วจะปล่อยให้คนอื่นใช้กำลังกับเขาได้อย่างไร!

หลี่หยวนหยวนโกรธเป็นฟืนเป็นไฟ วิ่งเข้าไปหาเยี่ยนซือเฉิงทันที

เธอแทรกตัวคั่นกลางระหว่างชายสองคน พลางกางแขนออกทั้งสองข้างเพื่อกันตัวเยี่ยนซือเฉิงไว้ด้านหลังตน ท่าทางของเธอเหมือนกับแม่ไก่ที่กำลังกางปีกปกป้องลูกเจี๊ยบ ตอนที่กางแขน เธอออกแรงสะบัดแขนอย่างแรงจนทำให้พุงพลุ้ยที่ยื่นออกมาดันกระดุมเสื้อนอนจนหลุดไปเม็ดหนึ่ง กระดุมเม็ดนั้นกระเด็นไปโดนหน้าชายวัยกลางคนพอดี

ชายคนนั้นอึ้งไป หลี่หยวนหยวนตะโกนเสียงดุว่า "ห้ามตีเขา!" เธอจ้องชายตรงหน้า อีกฝ่ายก็จ้องเธอกลับเช่นกัน

"แล้วนี่ใครอีกล่ะ ฉันจะตีมันแล้วเกี่ยวอะไรกับเธอด้วย!"

หลี่หยวนหยวนตอบกลับอย่างเกรี้ยวกราด "เยี่ยนซือเฉิงเป็นคนของฉัน คุณห้ามทำร้ายเขา!"

ชายวัยกลางคนอึ้งไป "คน...คนของเธอ?"

"ใช่! คุณไปห่างๆ เขาเลยนะ!" หลี่หยวนหยวนเอ่ยด้วยน้ำเสียงทรงพลัง

เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกอบอุ่นหัวใจ แต่หลังจากนั้นพายุพลันโหมเข้ามาในใจเขา เยี่ยนซือเฉิงจำเป็นต้องทำผิดจารีตด้วยการกระตุกชายเสื้อนอนของหลี่หยวนหยวน พลางเอ่ยเสียงเบาว่า "หยวนหยวน...คนนี้คือ...พ่อฉัน"

พ่อ? พ่อเหรอ

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป

เธอคิดว่าวันนี้ตัวเองคงกินมากเกินไปจริงๆ สมองจึงไม่แล่น นี่เธอถึงกับดูไม่ออกว่าชายวัยกลางคนคนนี้เป็นพ่อของเยี่ยนซือเฉิง! *ช่าง...เสียมาตรฐานจริงๆ*

เยี่ยนเฉิงกั่วเองก็มองหลี่หยวนหยวนตั้งแต่หัวจดเท้าอย่างอึ้งๆ เช่นกัน เธอปล่อยผม สวมชุดนอนกับรองเท้าแตะ ซ้ำรองเท้าแตะคู่นี้ยังเป็นของเยี่ยนซือเฉิงด้วย เยี่ยนเฉิงกั่วจำได้ว่านี่เป็นรองเท้าที่ลูกชายใส่จากบ้านไปมหาวิทยาลัย แต่ตอนนี้เด็กสาวคนหนึ่งกำลังสวมรองเท้าคู่นี้อยู่...*นี่...นี่สองคนนี้อยู่ด้วยกันเหรอ*

เยี่ยนเฉิงกั๋วพยายามระงับความตกใจไว้ เขากวาดตามองไปทั่ว ในที่สุดสายตาก็ไปหยุดอยู่ที่ท้องของหลี่หยวนหยวน

เมื่อครู่หลี่หยวนหยวนวู่วามไปหน่อย พอเธอกางแขนออกหน้าท้องก็ตึงเปรี๊ยะ ทำให้กระดุมกระเด็นหลุดออกมา ตอนนี้เนื้อที่พุงเธอจึงโผล่ออกมาตรงกลางตัวเสื้อเล็กน้อย เนื้อนูน ๆ สีขาวจั๊วะบ่งบอกให้รู้ว่าพุงของเธอกลมกลึงขนาดไหน

เยี่ยนเฉิงกั๋วสายหน้าอย่างไม่อยากเชื่อ เขารู้รสนิยมของลูกชายดี ไม่ว่าอย่างไรลูกชายตนก็ไม่มีวันชอบเด็กสาวที่อยู่ตรงหน้าเขาตอนนี้ *นอกจาก... นอกจาก...*

สีหน้าของเยี่ยนเฉิงกั๋วค่อย ๆ เปลี่ยนไป เขาจ้องไปที่พุงของหลี่หยวนหยวนตาไม่กะพริบ หลี่หยวนหยวนดึงเสื้อตัวเองหลายครั้ง พยายามเก็บเนื้อส่วนที่ล้นออกมาเข้าไปในเสื้อ เยี่ยนซือเฉิงกันหลี่หยวนหยวนไปอยู่ด้านหลังโดยไม่พูดอะไร

เยี่ยนเฉิงกั๋วพยักหน้าสองสามที "ดี...ดี รู้จักเอาใจใส่คนอื่นเป็นแล้ว" เยี่ยนเฉิงกั๋วจ้องหน้าลูกชาย "แล้วทำไมแกถึงไม่เคยเอาใจใส่พ่อแกบ้าง" สายตาของเยี่ยนเฉิงกั๋วดุดัน "จะทำให้ฉันโมโหตายใช่มั้ย!" เยี่ยนเฉิงกั๋วล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาเขวี้ยงใส่หน้าเยี่ยนซือเฉิง ชายหนุ่มเบี่ยงหน้าหลบได้อย่างง่ายดาย

เยี่ยนเฉิงกั๋วโมโหจนตัวสั่น "วันนี้ฉันจะตีแกให้ตาย ไอ้ลูกสารเลว! เอาแต่ก่อเรื่อง!"

เยี่ยนเฉิงกั๋วยื่นมือไปคว้าแขนของเยี่ยนซือเฉิง แล้วดึงเข้ามาพลางต่อยเข้าที่หน้าลูกชายหมัดหนึ่ง หลี่หยวนหยวนได้แต่ยืนอึ้งอยู่ด้านหลังเยี่ยนซือเฉิง ชายหนุ่มยกแขนขึ้นกันหมัดของเยี่ยนเฉิงกั๋วไว้โดยสัญชาตญาณ พลางก้าวไปข้างหน้าก้าวหนึ่ง จากนั้นก็ใช้ไหล่ผลักเยี่ยนเฉิงกั๋วถอยหลังไป จนพ้นระยะที่จะทำร้ายหลี่หยวนหยวนได้

เมื่อถูกเยี่ยนซือเฉิงดันกลับ เยี่ยนเฉิงกั๋วก็อึ้งไป พอเรียกสติคืนมาได้ก็ยิ่งโมโหเข้าไปใหญ่ เขาคว้าคอเสื้อของลูกชายไว้ แล้วเหวี่ยงหมัดใส่อีกครั้ง แต่เยี่ยนซือเฉิงก็เบี่ยงศีรษะหลบได้อย่างสบาย ๆ อีก เยี่ยนเฉิงกั๋วออกแรงต่อย

ลูกชายไปหลายหมัด แต่กลับต่อยไม่โดนสักหมัด ทั้ง ๆ ที่ลูกชายถูกเขาจับเอาไว้แต่ไม่ว่าเขาจะต่อยอย่างไรก็ไม่โดน

เยี่ยนเฉิงกั๋วทั้งโมโหและหงุดหงิด เขาโกรธจนหน้าแดงไปหมด "เก่งนักใช่มั้ย! ได้ หลบได้หลบไป!" เยี่ยนเฉิงกั๋วยกเท้าขึ้นถีบลูกชายทันที

เยี่ยนซือเฉิงฝึกวรยุทธ์มาตั้งแต่เล็ก เขาจึงมีวิชาติดตัวมาตลอด นอกจากนี้ยังได้รับการปลูกฝังให้ "อารักขาองค์หญิง" มาตั้งแต่เล็กจนโต และตอนนี้องค์หญิงก็อยู่ข้างหลังเขา เขาจึงเตะเยี่ยนเฉิงกั๋วกลับไปทีหนึ่งโดยไม่อาจควบคุมตัวเองได้

ดูเหมือนออกแรงไม่มาก แต่เผอิญเตะถูกหน้าแข้งของเยี่ยนเฉิงกั๋วซึ่งไม่มีเนื้อห่อหุ้มมากนัก อีกฝ่ายเจ็บจนต้องหดขากลับทันที จากนั้นก็กอดหน้าแข้งไว้พลางกระโดดเหยง ๆ สองครั้ง

"ไอ้ลูกเวร!" เยี่ยนเฉิงกั๋วกัดฟันด้วยความโกรธ เขาโมโหจนเลือดขึ้นหน้าและนึกคำด่าอื่นไม่ออก "ไอ้ลูกเวร..." เยี่ยนเฉิงกั๋วด่าไปพลางลูบหน้าแข้งตัวเองไปด้วย คงจะเจ็บมาก เลยได้แต่ด่าซ้ำ ๆ อยู่อย่างนั้น "ไอ้ลูกเวร!"

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเห็นว่าเยี่ยนเฉิงกั๋วถูกตนเตะจนเจ็บตัว เขาก็รู้สึกผิดเล็กน้อย พ่อแม่ของเขาเสียไปตั้งแต่เขายังเล็ก หลังจากนั้นเขาก็เข้ามาอยู่ในจวนองค์หญิงและคอยอารักขาองค์หญิงจนกระทั่งตอนนี้ ในชีวิตของเขาเคยมีเจ้านาย มีผู้บังคับบัญชา แต่เขากลับจำพ่อแม่ของตัวเองแทบไม่ได้

เมื่อครั้งยังเด็ก เยี่ยนซือเฉิงมักอิจฉาเพื่อนองครักษ์ด้วยกันที่พวกเขามีครอบครัวคอยช่วยเหลือ มีคนในครอบครัวคอยเป็นห่วงเป็นใย ทั้งยังมีคนให้คิดถึง ต่อมาเมื่อเขาได้เป็นหัวหน้าราชองครักษ์แล้ว เขาก็ไม่ค่อยใส่ใจเรื่องส่วนตัวของผู้อื่นสักเท่าไร มีเพียงเรื่องความกตัญญูต่อพ่อแม่เรื่องเดียวเท่านั้นที่เขาสั่งสอนผู้ใต้บังคับบัญชาอยู่เสมอ เยี่ยนซือเฉิงคิดเสมอว่า หากพ่อแม่ของตัวเองยังมีชีวิตอยู่ เขาจะพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อจะเป็นลูกกตัญญู

ใครจะคาดคิดว่าสวรรค์จะกลั่นแกล้งเขาเช่นนี้ ในที่สุดเขาก็ได้มี "พ่อแม่" จริง ๆ แต่เพิ่งได้พูดกับ "พ่อบังเกิดเกล้า" ของตัวเองไม่กี่คำก็เปิดฉากตีกันเสียแล้ว ซ้ำเขายังกระแทกตัวพ่อไปทีหนึ่ง แล้วยังเตะพ่อไปอีกทีหนึ่งด้วย

แม้เยี่ยนเฉิงกั๋วจะไม่ใช่พ่อแท้ ๆ ของเขา แต่เยี่ยนซือเฉิงก็ยังรู้สึกว่าตัวเอง

เลยยิ่งนัก

"ขอแค่พ่อไม่ทำร้ายเธอ ผมจะยอมให้พ่อทำโทษยังไงก็ได้" เยี่ยนซือเฉิงเอ่ยกับเยี่ยนเฉิงกั๋วด้วยความเคารพ

"ทำโทษ! วันนี้ฉันจะเอาแกให้ตาย! ฉัน...ฉัน..." เยี่ยนเฉิงกั๋วเดินวนรอบๆ เพื่อหาอะไรเหมาะมือมาตีลูกชาย แต่ก็ไม่มีอะไรให้คว้ากลับมา เขาจึงเดินกลับมามือเปล่า จากนั้นก็ลงมือตบหน้าเยี่ยนซือเฉิงฉาดใหญ่

ครั้งนี้เยี่ยนซือเฉิงไม่หลบ เสียงตบหน้าดังเผียะๆ ทำให้หลี่หยวนหยวนรู้สึกปวดใจ

เยี่ยนเฉิงกั๋วเองก็อึ้งไปเช่นกัน เขาไม่คิดว่าลูกชายจะทำอย่างที่พูด ปล่อยให้เขาตบโดยไม่หลบแม้แต่น้อย พอได้ตบหน้าเยี่ยนซือเฉิงจนเจ็บมือแล้ว เยี่ยนเฉิงกั๋วก็รู้สึกว่าได้ระบายความโกรธออกมา เขาหายใจหอบพลางจ้องหน้าลูกชาย

ใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิงบวมแดง เขายืนก้มหน้าเงียบๆ ท่าทางเหมือนยอมรับผิดโดยดุษณี

เยี่ยนเฉิงกั๋วจ้องเขาครู่หนึ่ง จากนั้นก็มองไปที่หลี่หยวนหยวนซึ่งยืนอยู่ข้างหลัง

ขณะนั้นเอง หลี่หยวนหยวนกำลังดึงเสื้อตรงที่กระดุมหลุดมาปิดพุงตัวเอง ที่จริงแล้วเธอไม่ได้อ้วนถึงขนาดที่ทำให้เสื้อปริได้ แต่เมื่อครู่เธอตื่นเต้นไปหน่อย ก็เลยกางแขนออกไปเต็มแรง หน้าท้องของเธอเป็นอวัยวะส่วนที่ยื่นออกมามากที่สุด กระดุมเม็ดที่อยู่ตรงนั้นจึงถูกดันจนกระเด็นหลุดออกมา

เมื่อหลี่หยวนหยวนเห็นว่าเยี่ยนเฉิงกั๋วมองมาที่ตน เธอจึงเก็บซ่อนอารมณ์ความรู้สึกทั้งหมดเอาไว้ แล้วยิ้มให้อย่างสุภาพเช่นองค์หญิงที่กำลังต้อนรับอาคันตุกะผู้สูงศักดิ์ แต่เมื่อนึกขึ้นได้ว่าเขาคือพ่อของเยี่ยนซือเฉิง เป็นผู้อาวุโสกว่า และตอนนี้เธอก็ไม่ใช่องค์หญิง จึงไม่มีสิทธิ์ถือตนเช่นนี้ ทั้งยังต้องทำความเคารพผู้ใหญ่ด้วย

ดังนั้นเธอจึงโค้งคำนับเยี่ยนเฉิงกั๋วครั้งหนึ่ง

ไม่รู้เพราะอะไร มือของเยี่ยนเฉิงกั๋วสั่นเล็กน้อย ราวกับไม่กล้ารับการ

แสดงความเคารพแบบนี้ เขาเงียบไปนาน จนกระทั่งหลี่หยวนหยวนยืดตัวขึ้นยืนตรงอีกครั้ง เยี่ยนเฉิงกั๋วจึงได้ชี้ไปที่หลี่หยวนหยวนพลางถามลูกชายว่า "เด็กผู้หญิงคนนี้เป็นใคร"

เยี่ยนเฉิงกั๋วถามพลางมองหลี่หยวนหยวนอย่างประเมิน ที่จริงแล้วการที่กระดุมเสื้อที่ท้องของหลี่หยวนหยวนหลุดไปถือเป็นเรื่องน่าอายและกระอักกระอ่วนอยู่ไม่น้อย แต่หลี่หยวนหยวนกลับยืนอยู่ตรงนั้นด้วยท่าทีสงบนิ่ง พลางดึงเสื้อตรงที่กระดุมหลุดมาปิดหน้าท้องตัวเองไว้ ไม่ใช่ว่าเธอไม่อาย แต่เธอพยายามกลบเกลื่อนความอายของตัวเอง เยี่ยนเฉิงกั๋วดูคนออก เขารู้สึกว่าแม้เด็กสาวคนนี้จะรูปร่างไม่ดีนัก แต่ก็น่าจะได้รับการอบรมเลี้ยงดูมาอย่างดี

เยี่ยนเฉิงกั๋วเป็นนักธุรกิจ ดังนั้นเขาย่อมดีดลูกคิดคำนวณผลกำไรขาดทุนอยู่ในใจตลอดเวลา

เยี่ยนชือเฉิงหันกลับไปมองหลี่หยวนหยวนปราดหนึ่ง จากนั้นก็ตัดสินใจโกหกหน้าตาเฉย "เป็นเพื่อนผมที่มหาวิทยาลัย"

เยี่ยนเฉิงกั๋วโมโหขึ้นมาอีก เขายกมือขึ้นเตรียมจะตบคนอีกครั้ง "ไอ้ลูกเวร ยังจะโกหกอีก!"

"เป็นเพื่อนกันครับ"

เยี่ยนเฉิงกั๋วยิ้มเย็นชา พลางชี้ไปที่รองเท้าแตะของหลี่หยวนหยวน "เป็นเพื่อนที่อยู่ด้วยกันงั้นสิ แกนึกว่าพ่อตาบอดรึไง บอกความจริงมาเดี๋ยวนี้!" เยี่ยนเฉิงกั๋วหยุดไปครู่หนึ่งแล้วถามว่า "อยู่ด้วยกันนานแค่ไหนแล้ว"

หากจะให้นับกันตามจริง เยี่ยนชือเฉิงกับหลี่หยวนหยวนอยู่ด้วยกันมาสิบกว่าปีแล้ว...

เยี่ยนชือเฉิงตัดสินใจมองข้ามความจริงข้อนี้ไปโดยไม่ลังเล เขาเลือกตอบตามความจริงอีกด้านหนึ่ง "หนึ่งอาทิตย์ครับ"

"นี่แกคิดว่ากำลังหลอกเด็กอยู่รึไง!" คิดไม่ถึงว่าคำตอบซื่อ ๆ ของเยี่ยนชือเฉิงจะยั่วโมโหเยี่ยนเฉิงกั๋วเข้า "ฉันบอกให้แกพูดความจริงมา! อยู่ด้วยกันมานานแค่ไหนแล้ว!"

หรือจะต้องบอกว่าอยู่ด้วยกันมาสิบกว่าปีจริง ๆ...

เยี่ยนซือเฉิงจนปัญญา จึงได้แต่ถอนใจ "แค่อาทิตย์เดียวจริงๆ ครับ"

"อาทิตย์เดียวท้องจะโตขนาดนี้เหรอ!" เยี่ยนเฉิงกั๋วหายใจเข้าลึกๆ เพื่อสงบสติอารมณ์ "แกบอกมาซะดีๆ ว่ากี่เดือนแล้ว แกเคยก่อเรื่องมาไม่ใช่แค่ครั้งสองครั้ง บอกความจริงมาซะ ฉันจะได้ช่วยหาทางแก้ไข แล้วจะได้ช่วยแกรับผิดชอบด้วย บอกมา"

เยี่ยนซือเฉิงหันกลับไปมองหลี่หยวนหยวนอย่างอึ้งๆ หลี่หยวนหยวนเองก็มองเยี่ยนเฉิงกั๋วอย่างอึ้งๆ เช่นกัน "คุณลุงคะ คุณลุงหมายถึงอะไร ที่ว่ากี่เดือนแล้ว"

"ก็เด็กไง!" เยี่ยนเฉิงกั๋วขมวดคิ้ว "ยังจะทำเป็นไม่รู้เรื่องอีก เด็กในท้องเธอน่ะ กี่เดือนแล้ว!"

หลี่หยวนหยวนยืนตัวแข็งในท่าที่กำลังดึงเสื้อปิดพุงตัวเอง

เยี่ยนซือเฉิงเองก็อึ้งจนตาค้างเช่นกัน

ท้องของหลี่หยวนหยวน...ดูใหญ่ถึงขนาดเหมือนกำลังอุ้มท้องเชียวหรือ...

๑๘



บรรยากาศเงียบงัน หลี่หยวนหยวนลูบท้องตัวเองพลางคิดว่าในเมื่อเรื่องเข้าใจผิดมีต้นเหตุมาจากเธอ เธอย่อมต้องเป็นผู้แก้ไขความเข้าใจผิดนี้ครั้นแล้วจึงหยิกเนื้อที่หน้าท้องตัวเองพลางเขย่าสองที "คุณลุงคะ นี่เป็นเนื้อล้วน ๆ ค่ะ ไม่มีเด็กอยู่ในนี้ คุณลุงเข้าใจผิดแล้ว"

เยี่ยนเฉิงกั๋วตะลึงงัน เขามองไปที่เยี่ยนชือเฉิงอย่างไม่อยากเชื่อสายตาซ้ำยังดูตื่นตกใจกว่าก่อนหน้านี้เสียอีก "แก..." จู่ ๆ เขาก็นึกคำพูดไม่ออก "แก...แก..."

มีเสียงสัญญาณดังขึ้นจากด้านหลังของหลี่หยวนหยวน เป็นเสียงโทรศัพท์มือถือที่เยี่ยนเฉิงกั๋วเขวี้ยงใส่หน้าลูกชายก่อนหน้านี้ และตกอยู่ไม่ไกลนัก

หลี่หยวนหยวนวิ่งไปเก็บโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้นขึ้นมา เอามือปัด ๆ ฝุ่นจากนั้นก็เป่าฝุ่นที่ยังติดอยู่ออกจนแก้มป่องกลม เมื่อเป่าเรียบร้อยแล้วก็วิ่งกลับไปหยุดอยู่ตรงหน้าเยี่ยนเฉิงกั๋ว "คุณลุงคะ มือถือของคุณลุงค่ะ"

เยี่ยนเฉิงกั๋วจ้องหลี่หยวนหยวนอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะรับโทรศัพท์มือถือไปด้วยมือสั่นเทาราวกับรับถ้วยน้ำชาจากลูกสะใภ้ "จ้ะ ๆ..." เยี่ยนเฉิงกั๋วไม่ได้รับสาย เขาปล่อยให้มันดังอยู่ในมือ พลางมองหลี่หยวนหยวนตั้งแต่หัวจดเท้าหลายรอบเหมือนกำลังดูของแปลก

หลี่หยวนหยวนยิ้มอยู่ตลอดเวลา และปล่อยให้เยี่ยนเฉิงกั๋วมองตามสบายกระทั่งเสียงโทรศัพท์เงียบไปครู่หนึ่งแล้วก็ดังขึ้นอีกเป็นรอบที่สอง เยี่ยนเฉิงกั๋ว

จึงรับสาย แล้วหันหลังกลับไป

หลี่หยวนหยวนยังคงรอยยิ้มไว้บนใบหน้า จนกระทั่งเยี่ยนเฉิงกั๋วเริ่มโต้เถียงกับคู่สนทนาที่อยู่ปลายสาย เขารีบล้วงกุญแจรถออกมา วางสาย แล้วเดินไปที่รถพลางหันกลับมาชี้หน้าด่าเยี่ยนซือเฉิง "วันนี้ฉันยุ่ง ไว้วันหลังค่อยมาชำระความแกอีกที" เขาปิดประตูรถแล้วก็ขับออกไปทันที

หลังจากที่มองตามรถของเยี่ยนเฉิงกั๋วจนลับตาไปพักใหญ่ รอยยิ้มบนใบหน้าของหลี่หยวนหยวนจึงคลายลงเล็กน้อย

เธอก้มหน้าลง แล้วดึงเสื้อของตัวเองลงอีกครั้ง ที่จริงแล้วเมื่อครู่เธออายมาก ทำกระดุมหลุดกระเด็นจากเสื้อไม่พอ แถมกระดุมยังพุ่งใส่หน้าผู้ใหญ่อีก ซ้ำยังถูกเข้าใจผิดว่าตัวเองท้อง...หลี่หยวนหยวนถอนหายใจเบา ๆ

"กลับกันเถอะ" เธอโบกมือเรียกเยี่ยนซือเฉิงอย่างหมดอาลัยตายอยาก

เยี่ยนซือเฉิงเดินตามเธอไปโดยไม่พูดอะไร บนใบหน้าของเขายังมีรอยบวมที่ถูกเยี่ยนเฉิงกั๋วตบหลงเหลืออยู่ หลี่หยวนหยวนมองเยี่ยนซือเฉิงปราดหนึ่ง พลันรู้สึกว่าวันนี้สภาพของพวกเขาทั้งคู่ย่ำแย่มาก แต่เพราะอะไรถึงเป็นแบบนี้ล่ะ หลี่หยวนหยวนอดซักไซ้ไม่ได้ "ทำไมถึงมีเรื่องชกต่อยกับคนอื่น"

หลี่หยวนหยวนถามไปอย่างนั้นเอง เธอรู้ดีว่า ถึงแม้เยี่ยนซือเฉิงจะฝึกวรยุทธ์มาตั้งแต่เล็ก แต่เขาเป็นคนใจเย็น หนักแน่น และพึ่งพาได้ทุกเรื่อง ดังนั้นเขาย่อมไม่ก่อเรื่องโดยไม่มีเหตุสมควรแน่นอน ที่เขาทำแบบนี้ต้องมีเหตุผล

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงได้ยินคำถาม เขากลับไม่ตอบ หลี่หยวนหยวนมองเขาครู่หนึ่งแล้วบอกว่า "ถึงนายไม่บอก ฉันก็พอจะเดาได้" คงไม่พ้นเรื่องที่มีคนนินทาเธอ แล้วเยี่ยนซือเฉิงไปได้ยินเข้า หลี่หยวนหยวนถอนใจ "ซือเฉิง ต่อไปอย่าทำอย่างนี้อีกเลย ที่นี่ไม่ใช่ต้าถัง...และต่อให้เป็นต้าถัง เวลาที่ควรอดกลั้นก็ต้องอดกลั้นเอาไว้"

"ตกลง"

ยามชวด[๑] ตอนนี้เลยเวลาห้าทุ่มไปแล้ว บนถนนหนทางจึงมีคนน้อยมาก

---

[๑] "ยามจื่อ" อยู่ระหว่างเวลา ๒๓.๐๐ - ๑.๐๐ นาฬิกา

แม้จะอยู่ในโลกยุคนี้ก็ตาม หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงเดินไปตามถนนซึ่งนาน ๆ จะมีรถแล่นผ่านมาสักคัน ในหูมีเพียงความเงียบสงัดซึ่งหาได้ยากในโลกยุคนี้

สายตาเยี่ยนซือเฉิงมองตามหลังหลี่หยวนหยวน เขาคิดทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้นในวันนี้ ความอบอุ่นพลันฉายขึ้นในแววตาของเขาโดยไม่รู้ตัว

เธอไม่รู้หรอกว่า ตอนที่เธอกางแขนออกเพื่อกันตัวฉันเอาไว้ หัวใจฉันแทบละลาย ที่ผ่านมาไม่ใช่ว่าองค์หญิงไม่เคยช่วยเขา เวลาที่เขาถูกขุนนางชั้นสูงหรือผู้มียศศักดิ์กลั่นแกล้ง เวลาที่เขาถูกชนชั้นสูงเยาะเย้ยถากถาง หลี่หยวนหยวนจะคอยออกหน้าช่วยพูดให้เขาเสมอมา แต่ไม่มีครั้งใดที่เธอทำอย่างวันนี้ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงทำให้เขารู้สึกตกตะลึง และทำให้เขา...

จู่ ๆ เยี่ยนซือเฉิงก็หยุดยืน เขาเอามือทาบที่หน้าอกข้างซ้ายของตน หัวใจของเขาเต้นแปลก ๆ จนไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร

ขณะที่ในใจเขากำลังสับสนว้าวุ่น หลี่หยวนหยวนซึ่งเดินอยู่ข้างหน้าก็หยุดเช่นกัน "ซือเฉิง" เธอเรียกเขาด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม ทั้งยังหันกลับมาด้วย "นายคิดว่าฉันสมบูรณ์เกินไปจริง ๆ หรือเปล่า"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป พยายามกลบเกลื่อนความรู้สึกในใจ จิตใต้สำนึกสั่งให้เขาเรียก "องค์หญิง" ออกมา ราวกับว่าต้องทำเช่นนี้เท่านั้น เขาจึงจะสามารถเรียกสติกลับคืนมาได้ในตอนนี้ แม้ว่าก่อนหน้านี้หลี่หยวนหยวนจะสั่งห้ามไม่ให้เรียกเธอเช่นนี้ก็ตาม

ตอนนี้หลี่หยวนหยวนไม่มีแก่ใจจะแก้คำเรียกขานที่เยี่ยนซือเฉิงใช้ เธอพูดอย่างจริงจังว่า "ก่อนหน้านี้ฉันคิดว่า ฉันจะใช้ชีวิตอยู่ในโลกยุคนี้ได้อย่างมีความสุข เพียงแค่ตั้งใจศึกษาความรู้ของคนยุคนี้ เข้าใจกฎเกณฑ์ของพวกเขาเพียงเท่านี้ก็จะอยู่อย่างมีความสุขได้" แสงไฟถนนจับโครงหน้าของหลี่หยวนหยวนเป็นเงา ทำให้มองเห็นสีหน้าของเธอไม่ชัด "แต่ตอนนี้ดูเหมือนว่าความผอมก็ถือเป็นศาสตร์และกฎเกณฑ์ของคนที่นี่ด้วย ฉันต้องทำตามจึงจะถูก"

"องค์หญิงอย่าได้ใส่พระทัยวาจาของผู้อื่นและดูแคลนพระองค์เองเช่นนี้..."

"หาใช่ดูแคลนตนเอง" หลี่หยวนหยวนเอ่ยแทรก "เวลาที่ข้าไปกินข้าวที่โรงอาหารแล้วขอข้าวเพิ่ม คนตักอาหารก็ล้อเลียนข้า เวลาที่ข้าไปเข้าเรียน

แล้วไปนั่งเก้าอี้ตัวที่เสียอยู่แล้ว ก็จะถูกเพื่อนนักศึกษาหัวเราะว่าข้าเป็นคนทำเก้าอี้พัง เวลาที่ข้าไปหอสมุดแล้วเดินที่ช่องทางเดินระหว่างชั้นวางหนังสือ คนอื่นก็มักจะพยายามหดตัวให้ลีบที่สุด ซ้ำยังถามข้าว่า เดินผ่านไปได้หรือไม่ ความจริงแล้วเรื่องพวกนี้ล้วนเป็นเรื่องเล็กน้อย เดิมทีข้ามิได้เก็บมาใส่ใจ แต่เมื่อเกิดเรื่องวันนี้..." หลี่หยวนหยวนเอามือกุมหน้าผากพลางถอนหายใจอย่างหนักหน่วง "บิดาของซือเฉิงถึงกับคิดว่าข้าตั้งครรภ์..."

รอยบวมแดงบนใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิงแดงขึ้นอีก แต่แสงไฟสลัวทำให้มองเห็นไม่ชัดนัก

"เรื่องนี้ส่งผลกระทบต่อชื่อเสียงของข้า เห็นทีข้าจะต้องแก้ไขเรื่องรูปร่างเสียแล้ว" เรื่องนี้เกี่ยวข้องกับความบริสุทธิ์ของเธอ หลี่หยวนหยวนจึงตัดสินใจอย่างเด็ดขาด "ตั้งแต่พรุ่งนี้เช้า ลดอาหารของข้าลงครึ่งหนึ่ง!"

"องค์หญิงโปรดทรงไตร่ตรองให้รอบคอบ..."

"ซือเฉิง เจ้าก็รู้จักข้าดี ยามที่มีสิ่งใดกวนใจข้า หากข้าไม่เปลี่ยนแปลงสิ่งนั้น ข้าก็จะเปลี่ยนแปลงตนเอง ก่อนหน้านี้ที่ข้าเอ่ยว่า คนในโลกยุคนี้มีทัศนคติคับแคบในเรื่องความงาม และข้าตั้งใจจะเปลี่ยนแปลงทัศนะเรื่องความงามของพวกเขา หารู้ไม่ว่า ผู้ที่มีทัศนคติคับแคบนั้นคือตัวข้าเอง เป็นเพราะข้ายึดติดกับความคิดดั้งเดิม และคิดง่ายดายจนเกินไป"

หลี่หยวนหยวนพูดด้วยความมุ่งมั่น เยี่ยนซือเฉิงเงียบไปนาน ก่อนจะเอ่ยเสียงเบาอีกครั้ง "พรุ่งนี้เช้ากระหม่อมทำสาคูเม็ดบัวนมสด"

หลี่หยวนหยวนตัวเกร็งขึ้นมาทันที

"อ้อ..." นางกัดฟัน "ลดลงครึ่งหนึ่ง"

เมื่อเอ่ยถ้อยคำนี้ซ้ำอีกครั้ง หลี่หยวนหยวนจึงได้เข้าใจอย่างลึกซึ้งว่า เธอคิดง่ายเกินไปจริง ๆ

เช้าตรู่วันรุ่งขึ้น แม้สีหน้าของหลี่หยวนหยวนจะดูทรมาน แต่เธอก็กินสาคูเม็ดบัวนมสดที่เยี่ยนซือเฉิงทำไปเพียงครึ่งเดียวจริง ๆ! เมื่อเห็นว่าในชามยังมีสาคูนมสดเหลืออยู่ เยี่ยนซือเฉิงก็อึ้งไปเล็กน้อย รอจนกระทั่งหลี่หยวนหยวนรีบวิ่งออก

จากห้องเพื่อไปเข้าเรียนแล้ว เยี่ยนซือเฉิงจึงได้เอาถ้วยใบเล็กมาใส่สาคูนมสดที่เหลือ ปิดปากถ้วย แล้วเก็บเข้าตู้เย็น จากนั้นเขาก็เอามือยันประตูตู้เย็นไว้พลางครุ่นคิดด้วยความกังวล

หลี่หยวนหยวนต้องทนหิวมาทั้งวัน พอตกเย็นเธอจึงเริ่มใคร่ครวญอย่างรอบคอบอีกครั้ง ระหว่าง "เปลี่ยนทัศนะเรื่องความงามของคนในโลกยุคนี้" กับ "ลดความอ้วน" อย่างไหนทำง่ายกว่ากัน

เย็นนั้นเยี่ยนซือเฉิงซ้อมเทควันโดอยู่ที่ชมรมจึงยังไม่กลับมา หลี่หยวนหยวนหิวจนต้องนอนกุมท้องกลิ้งไปมาอยู่บนโซฟาบีนแบ็ก เธอนอนกลิ้งไปมารอบแล้วรอบเล่าจนทนไม่ไหว ขณะที่ลุกขึ้นจะไปเปิดตู้เย็นนั้นเอง โทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น จางหนานโทรมา

ละครเวทีแสดงจบไปแล้ว ทุกคนก็เลี้ยงฉลองกันไปแล้ว จางหนานจะโทรมาทำไมนะ หลี่หยวนหยวนงุนงง "ฮัลโหล"

"หลี่หยวนหยวน ช่วงสองสามเดือนนี้เธอว่างรึเปล่า"

หลี่หยวนหยวนงง "น่าจะว่างนะ"

"อาจารย์ที่ปรึกษาชมรมชอบละครของพวกเรามาก แถมยังมีอาจารย์หลายคนชอบเธอมากด้วย พอดีทางมหาวิทยาลัยกำลังเตรียมจัดงานเทศกาลวัฒนธรรมของนักศึกษา งานนี้จะมีการแสดงละครเวทีของนักศึกษาด้วย อาจารย์ให้ฉันไปร่วมแสดง แล้วก็ให้มาถามเธอว่าสนใจจะแสดงด้วยหรือเปล่า"

หลี่หยวนหยวนเกาะประตูตู้เย็นพลางถาม "คราวนี้เล่นเรื่องอะไร"

"*ข่งเชวี่ยตงหนานเฟย*"[๒]

หลี่หยวนหยวนตาเป็นประกาย หลายวันมานี้เธอก็อ่านเจอในหนังสือข่งเชวี่ยตงหนานเฟย หรือชื่อเดิมคือ *เจียวจ้งชิงชี*[๓] ตอนอยู่ต้าถัง หลี่หยวนหยวน

---

[๒] แปลว่า นกยูงบินไปทางตะวันออกเฉียงใต้ เป็นวรรณคดีร้อยกรองประเภทเรื่องเล่า (narrative poem) ขนาดยาวเรื่องแรกของจีน ประพันธ์ขึ้นในสมัยราชวงศ์ฮั่นตะวันออก แต่ไม่ปรากฏนามผู้แต่ง เป็นเนื้อเรื่องเกี่ยวกับโศกนาฏกรรมความรักของสามีภรรยาคู่หนึ่ง มีความยาวทั้งหมดกว่า ๓๕๐ ประโยค หรือกว่า ๑,๗๐๐ ตัวอักษร

[๓] แปลว่า ภรรยาของเจียวจ้งชิง

มักจะอ่านบทประพันธ์เรื่องนี้ในยามว่าง ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกว่า ถ้อยคำที่กวีร้อยเรียงไว้ในบทประพันธ์นี้ได้ข้ามผ่านมิติเวลามากว่าพันปี ทั้งยังเชื่อมโยงตัวเธอกับคนในโลกยุคปัจจุบันได้อย่างน่ามหัศจรรย์ หลี่หยวนหยวนพยักหน้าด้วยความตื่นเต้นดีใจ "เรื่องนี้ฉันรู้จัก ฉันรู้จัก แล้วจะให้ฉันแสดงเป็นใครล่ะ"

"แม่ของเจียวจ้งชิง"

"..." หลี่หยวนหยวนรู้สึกปวดกระเพาะ "เป็นผู้หญิงร้ายกาจอีกแล้วเหรอ แถมยังเป็นระดับตำนานด้วย..."

ดูเหมือนจางหนานที่อยู่ปลายสายจะหัวเราะเบา ๆ "จะรับมั้ยล่ะ"

หลี่หยวนหยวนครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง แล้วหัวเราะ "ได้ รับก็ได้ ฉันว่านะ คราวก่อนนายเป็นผู้กำกับ คราวนี้นายต้องได้แสดงเป็นพระเอกแน่เลย ถึงตอนนั้นฉันจะได้แสดงเป็นแม่นาย แล้วก็ฉวยโอกาสนี้แก้แค้นนายสักหน่อย คิด ๆ ดูแล้วก็น่าสนุกดี"

"งั้นก็ตามนี้ เดี๋ยวฉันไปบอกอาจารย์ให้นะ"

พอจางหนานพูดจบก็จะวางสาย หลี่หยวนหยวนมองมือตัวเองที่วางอยู่บนตู้เย็น ทันใดนั้นเธอก็โพล่งถามไปว่า "เมื่อก่อนนี้ที่ฉันเคยชอบนาย ถามหน่อยได้มั้ย ทำไมนายถึงไม่ชอบฉันล่ะ"

หลังจากที่เงียบไปพักใหญ่ เหมือนกับกำลังใคร่ครวญหาคำตอบ จางหนานก็ตอบว่า "รู้สึกว่าไม่เหมาะสมกัน"

หลี่หยวนหยวนถามอย่างชี้นำ "เรื่องรูปร่างใช่มั้ย ที่ว่าไม่เหมาะสมกัน"

"ก็มีส่วน..."

"ขอบคุณนะ!" หลี่หยวนหยวนวางสายด้วยความพึงพอใจ

ขอบคุณที่นายสร้างแรงจูงใจให้ฉันปล่อยมือจากประตูตู้เย็น...

ตอนที่เยี่ยนชือเฉิงซ้อมเสร็จและกลับมาถึงห้อง หลี่หยวนหยวนก็นอนแข็งทื่อเป็นศพอยู่บนเตียงเรียบร้อยแล้ว เธอคิดว่าถ้านอนหลับไปก็จะได้ไม่หิว

เมื่อได้ยินเสียงปิดประตู เธอก็ปรือตาขึ้นมองเยี่ยนชือเฉิงเล็กน้อย "ชือเฉิงกลับมาแล้วเหรอ"

"เสียงดังจนทำให้องค์...ทำให้เธอตื่นหรือเปล่า"

หลี่หยวนหยวนสายหน้า "รีบไปอาบน้ำแล้วนอนเถอะ" เธอพึมพำอย่างสะลึมสะลือ "หลับแล้วจะได้ไม่หิว"

เยี่ยนซือเฉิงหูไว จึงได้ยินเสียงพึมพำของหลี่หยวนหยวนอย่างชัดเจน เขาขมวดคิ้วพลางเดินเข้าไปในครัว เมื่อเปิดตู้เย็นก็เห็นว่าอาหารที่เขาทำไว้เมื่อตอนบ่ายก่อนออกจากห้องยังอยู่ครบ หลี่หยวนหยวนไม่ได้แตะเลยสักนิด แม้แต่สาคูนมสดถ้วยเล็กที่ปิดปากถ้วยเอาไว้ตอนเช้าก็ยังอยู่ในสภาพเดิม

เยี่ยนซือเฉิงยืนหน้าไปมองหลี่หยวนหยวนซึ่งนอนขดตัวเล็กน้อยอยู่บนเตียง พลางขมวดคิ้วแน่นขึ้นอีก

เช้าวันถัดมา หลี่หยวนหยวนลุกจากที่นอนเพราะได้กลิ่นเกี๊ยวหอมฉุย เธอลุกขึ้นนั่ง ผมเผ้ากระเซอะกระเซิง และรู้สึกมึนหัวไปหมด แต่ดวงตากลับมองเห็นอาหารวางเรียงอยู่บนโต๊ะเตี้ยชัดเจน "เกี๊ยวหมู! ก้วนทังเสี่ยวหลงเปา[๑]! โจ๊กหมูไข่เยี่ยวม้า!"

หลี่หยวนหยวนเอ่ยชื่ออาหารเหล่านี้ออกมาได้ทันทีที่เห็น เยี่ยนซือเฉิงนั่งตัวตรงอยู่ข้างโต๊ะเตี้ย "หยวนหยวน ของพวกนี้ฉันเพิ่งซื้อมา ยังร้อน ๆ อยู่เลย รีบกินสิ"

ท้องของหลี่หยวนหยวนร้องจ๊อก ๆ เสียงดังจนเยี่ยนซือเฉิงยังได้ยิน เธอรีบกระโดดลงจากเตียงแล้วไปล้างหน้าแปรงฟัน จากนั้นก็มานั่งหน้าโต๊ะเตี้ย กินเสี่ยวหลงเปาลูกหนึ่ง เกี๊ยวหมูครึ่งชาม และโจ๊กร้อน ๆ หนึ่งคำ จากนั้นก็หยุด

"อิ่มแล้วเหรอ" เยี่ยนซือเฉิงถาม

หลี่หยวนหยวนสายหน้า

เยี่ยนซือเฉิงดันชามโจ๊กไปตรงหน้าหลี่หยวนหยวนด้วยความระมัดระวัง "องค์หญิงเสวยอีกหน่อยเถอะพ่ะย่ะค่ะ" น้ำเสียงของเขาวิงวอนเล็กน้อย แม้แต่คำพูดจาก็ยังกลับไปใช้เช่นเดิมโดยไม่รู้ตัว

---

[๑] หรือเรียกอีกชื่อว่า "ทังเปา" เป็นซาลาเปาลูกเล็กที่มีน้ำซุปอยู่ภายใน เป็นอาหารที่นิยมรับประทานกันแถบช่างไห่ (เซี่ยงไฮ้) ซูโจว และหังโจว คนไทยนิยมเรียกว่า "เสี่ยวหลงเปา"

หลี่หยวนหยวนกัดฟันอดทนเอาไว้ แต่สุดท้ายก็ยัดเสี่ยวหลงเปาเข้าปากไปอีกหนึ่งลูก "ไม่กินแล้ว"

สีหน้าและแววตาของเยี่ยนซือเฉิงกลัดกลุ้มยิ่งขึ้นอีก อาหารที่วางอยู่เต็มโต๊ะไม่ได้ทำให้เขารู้สึกอยากอาหารเลย

เฮ้อ เด็กดื้อไม่ยอมกินข้าว กลุ้มใจจริงๆ...

๑๙



ภายในหอสมุด เสียงไอของนักศึกษาที่นั่งอยู่อีกฟากหนึ่งดังขึ้นเป็นครั้งคราว เยี่ยนซือเฉิงนั่งอยู่ตรงมุมที่แดดส่องถึง เขากำลังตั้งใจอ่านหนังสือโดยอ่านออกเสียงเบา ๆ พลางจดบันทึกลงในสมุดไปด้วย

ที่จริงแล้วสถานที่นี้ควรเป็นสถานที่เงียบสงบ แต่จู่ ๆ กลับมีเสียงฝีเท้าดังใกล้เข้ามามากขึ้นเรื่อย ๆ เยี่ยนซือเฉิงไม่ต้องเงยหน้าก็เดาได้ว่าเป็นใคร แล้วก็เป็นไปตามคาด ครู่ต่อมาลู่เฉิงอวี่ก็นั่งลงข้าง ๆ เขา "โอ๊ะ ลมอะไรพัดนายมาที่นี่ เยี่ยนซือเฉิง นายมาห้องสมุดกับเขาด้วยเหรอ"

"ฉันมาตั้งหลายครั้งแล้ว" เยี่ยนซือเฉิงไม่ปรายตามองลู่เฉิงอวี่สักนิดและยังคงจดบันทึกต่อ "ขอโทษที วันนี้ฉันยุ่ง..."

ยังพูดไม่ทันจบ หนังสือเล่มหนึ่งที่วางอยู่บนโต๊ะก็ถูกลู่เฉิงอวี่คว้าไป "*วิธีลดความอ้วนแบบง่าย ๆ?*" ลู่เฉิงอวี่เบะปากด้วยท่าทีรังเกียจ จากนั้นก็คว้าหนังสือเล่มอื่นที่อยู่บนโต๊ะไปดูอีก "*กินอย่างไรให้สวยเพรียว? สามสิบหกวิธีลดความอ้วนที่ดีต่อสุขภาพ?*" ลู่เฉิงอวี่โยนหนังสือสองเล่มลงบนโต๊ะพร้อมกัน "เยี่ยนซือเฉิง นายไม่ได้เป็นอะไรใช่มั้ย อย่างนายต้องลดความอ้วนด้วยเหรอ แต่ถ้าจะลดจริง ๆ ก็ไม่ใช่อีกแหละ นี่มันหนังสือลดความอ้วนของผู้หญิง ว่าแต่... หอสมุดมหาวิทยาลัยเรามีหนังสือแบบนี้ด้วยเหรอวะ..." ลู่เฉิงอวี่รัวคำถามเป็นชุดด้วยความสงสัย

ในที่สุดเยี่ยนซือเฉิงก็ปิดหนังสือ แล้วมองลู่เฉิงอวี่ด้วยสีหน้าเคร่งเครียด

"นายกำลังรบกวนฉันอยู่"

ลู่เฉิงอวี่อึ้งไป "ต้องจริงจังขนาดนี้เลยเหรอวะ" เขาเบ้ปากไม่พอใจ "พักหลังนี่นายเป็นอะไรไป บาสก็ไม่ไปเล่น เกมนายก็ไม่ออนไลน์ แถมยังไม่โดดเรียนเหมือนเมื่อก่อน! แล้วตอนนี้ยังมาขลุกอยู่ในหอสมุด...อ่านหนังสืออะไรพวกนี้อีก"

เยี่ยนซือเฉิงไม่ตอบ

ลู่เฉิงอวี่กลอกตาไปมา เขาหัวเราะพลางแซวว่า "นี่นายจะช่วยยายหลี่-หยวนหยวนนั่นลดความอ้วนเหรอ ทำไม นายไม่ชอบหุ่นตุ้ยนุ้ยของยายนั่นแล้วเหรอ"

เยี่ยนซือเฉิงขมวดคิ้ว พูดด้วยสีหน้าท่าทางจริงจัง "เธอเป็นแบบนั้นก็ดีมากแล้ว"

สีหน้าท่าทางที่ดูจริงจังจนเกินไปของเยี่ยนซือเฉิงกลับทำให้ลู่เฉิงอวี่ถึงกับอึ้ง เขาไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อจนต้องเงียบไปพักใหญ่ ก่อนจะเบะปากด้วยความหมั่นไส้ "ในเมื่อเธอดูดี แล้วนายจะมาอ่านหนังสือพวกนี้อยู่ที่นี่ทำไมให้วุ่นวาย"

พอพูดถึงเรื่องนี้ ดูเหมือนเยี่ยนซือเฉิงจะกลัดกลุ้มไม่น้อย เขาถอนหายใจเบาๆครั้งหนึ่ง "เธออยากผอม ตอนนี้ก็อดข้าวทุกวัน จนดูอิดโรยมาก"

ด้วยเหตุนี้เยี่ยนซือเฉิงจึงกลุ้มใจจนต้องมาหาหนังสือที่หอสมุด ลู่เฉิงอวี่จึงเข้าใจแจ่มแจ้ง "ก่อนหน้านี้ทำไมถึงดูไม่ออกนะว่านายจะลุ่มหลงในความรักขนาดนี้" พอถูกลู่เฉิงอวี่แซว เยี่ยนซือเฉิงเพียงปรายตามองเขาแวบหนึ่ง ส่วนลู่เฉิงอวี่ยังคงพูดต่อ "ไม่ต้องกลุ้มใจไป ผู้หญิงน่ะ ปากก็บอกว่าจะลดความอ้วนทุกคน แต่ร้อยทั้งร้อยไม่เห็นมีใครลดได้เลย แฟนฉันก็พูดบ่อยๆว่าจะลดความอ้วน แล้วก็ไม่เห็นจะลดได้สักครั้ง ครั้งที่สั้นที่สุดทนได้แค่สองชั่วโมง ส่วนครั้งที่นานที่สุดก็ทนได้หนึ่งอาทิตย์ นายคอยดูไปเถอะ เธอจะล้มเลิกก่อนที่นายจะบอกให้เลิกด้วยซ้ำ"

เยี่ยนซือเฉิงสายหน้า ที่ลู่เฉิงอวี่พูดแบบนี้เพราะเขาไม่รู้จักหลี่หยวนหยวนดีพอ เมื่อไรที่หลี่หยวนหยวนตัดสินใจจะทำสิ่งใดแล้ว เธอจะพยายามจนถึงที่สุดเพื่อให้สิ่งนั้นเป็นจริง ข้อนี้เขารู้ดี

เยี่ยนซือเฉิงหยิบปากกาขึ้นอีกครั้ง เขาจดเนื้อหาสำคัญลงในสมุดต่อขณะที่ลู่เฉิงอวี่ก็ยังบ่นไม่เลิก

เมื่อหลี่หยวนหยวนกลับมาถึงห้องในเย็นวันนั้น เยี่ยนซือเฉิงก็ยกอาหารมาวางเต็มโต๊ะ ล้วนเป็นอาหารที่เขาปรุงตามข้อมูลที่ได้ศึกษามาอย่างละเอียด บนโต๊ะมีอาหารประเภทเนื้อน้อยลง มีอาหารจานผักสารพัดชนิด ยำแตงกวา ผัดบรอกโคลี ต้มผัดกาดขาว...

หลี่หยวนหยวนถือตะเกียบไว้ในมือพลางครุ่นคิดอยู่นาน สุดท้ายก็คีบบรอกโคลีมากินสองสามชิ้น แล้วชดน้ำซุปผักกาดขาวไปหนึ่งชาม จากนั้นก็วางชามลง

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเห็นแบบนั้น หัวใจที่เต็มเปี่ยมไปด้วยความหวังก็มืดมนลงเล็กน้อย เขาเตือนหลี่หยวนหยวนด้วยความเป็นห่วง "หยวนหยวน วันนี้ฉันไปหาข้อมูลจากหนังสือในหอสมุดมาแล้ว ในหนังสือบอกว่าอาหารพวกนี้กินแล้วไม่อ้วน เหมาะสำหรับคนที่จะลดความอ้วน ถึงเธอจะอยากลดความอ้วนเร็วๆ แต่สุขภาพก็สำคัญ ดังนั้นก็ต้องรักษาสุขภาพด้วย" เกริ่นเสียยืดยาว สุดท้ายเยี่ยนซือเฉิงก็มองหน้าหลี่หยวนหยวนพลางพูดจากใจจริง

"อย่างน้อยก็กินข้าวสักชาม"

"ซือเฉิง" หลี่หยวนหยวนรู้สึกจนใจ "เย็นนี้ฉันไม่ได้ตั้งใจจะลดความอ้วน แต่ว่า...ฉันไม่ชอบกินของพวกนี้จริงๆ" หลี่หยวนหยวนลูบท้องตัวเองแล้วถอนหายใจยาวๆ ครั้งหนึ่ง "ของแปลกๆ พวกนี้กินแล้วยิ่งหิวเข้าไปใหญ่ สู้ไม่กินซะดีกว่า"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไปครู่หนึ่ง "ที่จริงวันนี้ฉันไปค้นจากหนังสือมาหลายเล่ม ในหนังสือบอกว่า การออกกำลังกายจะช่วยให้การลดความอ้วนได้ผลยิ่งกว่าการควบคุมอาหาร แต่การออกกำลังกายจะทำให้ร่างกายเหนื่อยล้า ไม่รู้ว่าเธอจะอยากลองวิธีนี้มั้ย แต่อย่างน้อยวิธีนี้ก็ไม่ทำให้เสียสุขภาพ"

เยี่ยนซือเฉิงคิดว่า เมื่อออกกำลังกายมากเข้า หลี่หยวนหยวนย่อมต้องอยากอาหารเป็นธรรมดา เธอจะมีรูปร่างผอมลง และยังกินข้าวได้ด้วย ทั้งยัง

ไม่ทำให้เสียสุขภาพ วิธีนี้จึงเป็นวิธีที่ดีที่สุด กลัวก็แต่หลี่หยวนหยวนจะไม่ยอมทำตาม เพราะเมื่อเทียบกับการอดอาหารแล้ว การออกกำลังกายถือว่าลำบากกว่าอยู่บ้าง

คิดไม่ถึงว่าขณะที่เยี่ยนซือเฉิงยังคิดไม่ตก หลี่หยวนหยวนก็ตกปากรับคำทันที "วันนี้พอโจวฉิงได้ยินว่าฉันจะลดความอ้วน เธอก็บอกว่าห้ามปล่อยให้ท้องหิวบ่อย ๆ และต้องออกกำลังกายมาก ๆ เธอยังบอกให้ลองไปหาท่าเต้นลดความอ้วนของเจิ้งตัวเยี่ยน*ในอินเทอร์เน็ตดู แล้วก็ให้ฉันเต้นตาม"

เยี่ยนซือเฉิงกะพริบตาปริบ ๆ อยู่ครู่หนึ่ง แล้วหันไปมองคอมพิวเตอร์ที่ดูเหมือนแท่นบูชาซึ่งวางอยู่บนโต๊ะทำงาน ทั้งสองมาอยู่ในโลกยุคนี้ได้สักระยะแล้ว จึงพอรู้ว่าคอมพิวเตอร์กับอินเทอร์เน็ตมีไว้ทำอะไร แต่ยังไม่เคยลองใช้ทั้งสองสิ่งนี้ดูเลยสักครั้ง ปกติทั้งคู่ก็จะไปเรียนแล้วก็กลับห้อง พอกินข้าวเย็นเสร็จก็ดูโทรทัศน์ เมื่อดูไปได้สักพักก็ง่วง แล้วก็อาบน้ำเข้านอน จะมีเวลาไปแตะคอมพิวเตอร์เครื่องนั้นได้อย่างไร

หลังจากกินข้าวเย็นเสร็จ เมื่อเยี่ยนซือเฉิงล้างจานชามเรียบร้อย แล้วเดินออกมาจากครัว เขาก็เห็นหลี่หยวนหยวนกำลังทดลองใช้คอมพิวเตอร์อยู่ เธอเปิดคอมพิวเตอร์ได้แล้ว และกำลังจับเมาส์เลื่อนไปมาบนโต๊ะ แต่ไม่รู้ว่าจะจิ้มตรงไหนดี คอมพิวเตอร์ถึงจะเชื่อมต่อกับอินเทอร์เน็ตได้

ในสมองของเยี่ยนซือเฉิงพลันมีภาพความทรงจำปรากฏขึ้นอย่างน่าประหลาด เขาบอกให้หลี่หยวนหยวนหลบไป แล้วตัวเองก็นั่งลงหน้าจอคอมพิวเตอร์ สายตาของเขาจ้องไปที่หน้าจอ มือขวาจับเมาส์ มือซ้ายวางลงบนแป้นคีย์บอร์ดโดยอัตโนมัติ ชั่วขณะนั้นเอง บางสิ่งบางอย่างที่ฝังลึกอยู่ในจิตวิญญาณของเขาทะลักล้นออกมา มือขวาของเยี่ยนซือเฉิงขยับไปมาเบา ๆ มีเสียงคลิกสองครั้ง พลันปรากฏหน้าต่างแสดงภาพบนหน้าจอ เขาคลายมือจากเมาส์ แล้วรัวนิ้วสัมผัสแป้นคีย์บอร์ดอย่างคล่องแคล่วรวดเร็วปานสายฟ้าแลบ

---

*จอง แดยอน (Jung Da-yeon) นักเขียนและกูรูด้านการออกกำลังกายชาวเกาหลีใต้ ท่าเต้นและบริหารร่างกายเพื่อรักษาหุ่นของเธอได้รับความนิยมอย่างมาก

ภาพบนหน้าจอเปลี่ยนไป...

ล็อกอินเข้าสู่เกม...

หลี่หยวนหยวนซึ่งมองอยู่ข้าง ๆ ถึงกับอึ้งไป "ซือเฉิง นายหัดใช้คอมพิวเตอร์จนคล่องขนาดนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่"

ดูเหมือนเยี่ยนซือเฉิงจะเพิ่งได้สติกลับมา เขาปล่อยมือจากเมาส์ พลางมองไปที่หน้าจอล็อกอินเข้าสู่เกมอย่างกระอักกระอ่วนเล็กน้อย "เปล่า...ฉันไม่ได้ใช้คล่อง แต่พอนั่งลงตรงนี้ก็รู้สึกเหมือนเลือดลมพลุ่งพล่านขึ้นมาเอง แล้วก็สั่งให้ฉันทำแบบนี้..." เยี่ยนซือเฉิงคลึงหว่างคิ้วตัวเอง

หากจะบอกว่านี่เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเองก็ไม่น่าจะถูกต้องนัก แต่น่าจะเป็นเพราะปฏิกิริยาอัตโนมัติของร่างกายเขามากกว่า...จิตใต้สำนึกของเขาจึงได้สั่งการให้เปิดหน้าต่างเกม แล้วล็อกอิน เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกว่า ความรู้สึกนี้ยังชัดเจนยิ่งกว่าตอนที่เขาเจอพ่อของเจ้าของร่างเดิมนี้เสียอีก

ไม่รู้ว่าเจ้าของร่างเดิมชอบเล่นเกมขนาดไหน...

หลังจากที่ล็อกอินเข้าเกม หน้าต่างแชทที่มุมขวาล่างก็กะพริบไม่หยุด เมื่อเยี่ยนซือเฉิงลองคลิกดูก็พบว่า ข้างในมีข้อความถึงร้อยกว่าข้อความ ในจำนวนนี้มีแปดสิบกว่าข้อความที่ถามว่า เขาตายไปแล้วใช่ไหม มีส่วนน้อยมากที่ถามว่าทำไมเขาไม่เล่นเกมแล้ว และยังมีหลายข้อความที่ดูออกทันทีว่าคนที่พิมพ์ข้อความทิ้งไว้เป็นผู้หญิง พวกเธอถามเขาว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขาหรือเปล่า ทั้งยังแสดงความเป็นห่วงเป็นใยเขาและสัญญาว่าจะรอเขากลับมา มีเพียงคนเดียวซึ่งใช้ชื่อว่า "ลู่ลู่แข็งแรงกว่า" ที่บอกว่า *'เฮ้ย นายมัวแต่จีบสาว ไม่ยอมมาเล่นเกม งั้นก็เอาอาวุธมาให้ฉันแล้วกัน!'* คนนี้น่าจะเป็นลู่เฉิงอวี่

เยี่ยนซือเฉิงอ่านข้อความทั้งหมดอย่างผ่าน ๆ ด้วยสีหน้าเรียบเฉย ขณะที่กำลังจะปิดหน้าจอเกมนั้นเอง จู่ ๆ ก็มีข้อความหนึ่งเด้งขึ้นมา *'ในที่สุดนายก็กลับมาแล้ว ฉันรอนายมาตลอดเลย'* เป็นข้อความจากผู้หญิง เยี่ยนซือเฉิงดูข้อความนั้นแวบหนึ่ง แล้วปิดหน้าจอเกมโดยไม่ลังเล จากนั้นเขาก็เปิดหน้าเว็บไซต์พลางถาม "หยวนหยวน เมื่อกี้เธอบอกว่าท่าเต้นอะไรนะ"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไปครู่หนึ่ง "ดูเหมือนคนที่พิมพ์ข้อความทิ้งไว้คงร้อนใจ

กันน่าดู นายน่าจะตอบพวกเขาหน่อยนะ"

"ฉันไม่รู้จักพวกเขา"

ได้ยินแบบนั้น หลี่หยวนหยวนจึงไม่พูดถึงเรื่องนี้อีก แล้วรีบบอกเรื่องท่าเต้นที่โจวฉิงบอกเธอมาด้วยความตื่นเต้น เยี่ยนซือเฉิงช่วยเธอเปิดคลิปท่าเต้น จากนั้นก็ไปจัดเตรียมที่นอน

หลี่หยวนหยวนตั้งอกตั้งใจดูคลิปท่าเต้นอยู่พักหนึ่ง เธอดันเก้าอี้ออกเพื่อให้มีที่ว่างพอ จากนั้นก็บิดสะโพกตามอย่างคนในคลิป ชาวต้าถังส่วนใหญ่ตั้งแต่ชนชั้นสูงลงไปจนถึงสามัญชนทั่วไปล้วนรู้จักร่ายรำ แต่หลี่หยวนหยวนแทบไม่เคยได้รับอนุญาตให้ร่ายรำ เพราะเธอมีสุขภาพอ่อนแอ ตอนนี้เมื่อร่างอ้วน ๆ ที่ปกติไม่ค่อยได้เคลื่อนไหวได้บิดเอวส่ายสะโพก กระดูกกระเดี้ยวจึงดังกร๊อบแกร๊บขึ้นมาทันที ทั้งท่าเต้นก็ยังดูประหลาดมาก

แต่เธอไม่สนใจ และยังคงตั้งหน้าตั้งตาเต้นต่อไป

เยี่ยนซือเฉิงซึ่งกำลังปูผ้านวมอยู่ทางด้านหนึ่งคอยหันมามองหลี่หยวนหยวนเป็นระยะ เขายิ้มโดยไม่รู้ตัว ทั้งแววตายังเปี่ยมไปด้วยความอบอุ่น หลี่หยวนหยวนไม่รู้ว่าเยี่ยนซือเฉิงมีปฏิกิริยาเช่นนี้ บางทีแม้แต่ตัวเขาเองก็อาจไม่รู้ด้วยเช่นกัน

เช้าตรู่วันต่อมา หลี่หยวนหยวนตื่นนอนก่อนเยี่ยนซือเฉิงเสียอีก

เมื่อคืนนี้เยี่ยนซือเฉิงเอาสมุดที่เขาจดวิธีลดความอ้วนมาให้หลี่หยวนหยวนดู เธอจึงได้อ่านข้อมูลการลดความอ้วนมากมาย แต่สิ่งที่เธอจำได้แม่นที่สุดก็คือมื้อเช้ากินตามสบาย มื้อกลางวันกินพออิ่ม มื้อเย็นกินน้อย ตั้งแต่วินาทีที่หลับไปเมื่อคืนนี้ หลี่หยวนหยวนก็เริ่มฝันถึงมื้อเช้าที่เธอจะกินได้ตามสบายแล้ว

เธอย่องเข้าไปในห้องครัว แต่พอเลื่อนประตูบานเลื่อนของห้องครัวเปิดออก หลี่หยวนหยวนก็ต้องอึ้งไป หกโมงเช้า ท้องฟ้ายังไม่สว่างดี แสงนอกห้องยังเป็นสีฟ้า ในครัวไม่ได้เปิดไฟ แสงอันเย็นเยือกส่องไปยังเยี่ยนซือเฉิงซึ่งนอนขดตัวอยู่ที่พื้น

เยี่ยนซือเฉิงบอกว่านอนในครัวได้ ตอนนี้หลี่หยวนหยวนเชื่อแล้ว เธอ

รู้สึกว่าหากจัดที่ในห้องครัวให้ดีก็พอนอนได้หนึ่งคนจริง ๆ แต่นั่นเป็นเพราะเธอใช้ความสูงของตัวเองเป็นเกณฑ์ ทว่าสำหรับเยี่ยนซือเฉิงแล้ว เขาต้องนอนขดตัวอย่างนี้ทุกคืน

หลี่หยวนหยวนพลันรู้สึกเหมือนหัวใจถูกบีบรัด

เยี่ยนซือเฉิงคอยตระเตรียมทุกอย่างให้เธอไม่เคยขาดตกบกพร่อง ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า อาหาร ที่พัก หรือการเดินทาง เขาใส่ใจเธอทุกรายละเอียด แต่เธอกลับห่วงใยเขาน้อยมากจนน่าสงสาร หลี่หยวนหยวนพร่ำบอกว่าเธอจะปรับตัวให้ใช้ชีวิตในโลกยุคนี้ให้ได้ เธอจะต้องปรับเปลี่ยนนิสัยและความเคยชินเดิม ๆ ดังนั้นจึงเปลี่ยนคำเรียกขานและการพูดจาเวลาที่ทั้งสองพูดคุยกัน เปลี่ยนวิธีการเดินจากเดิมที่เธอเดินนำหน้าและเขาคอยเดินตามหลัง แต่รูปแบบการอยู่ร่วมกันของทั้งคู่กลับไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมเลยแม้แต่น้อย

เยี่ยนซือเฉิงยังคงคอยรับใช้เธอเหมือนอย่างบ่าวคอยรับใช้นาย ขณะที่หลี่หยวนหยวนก็รับการปรนนิบัติรับใช้จากเขาอย่างสบายใจ เธอเคยชินเช่นนี้และเยี่ยนซือเฉิงเองก็เคยชินเช่นนี้เหมือนกัน

แต่...แบบนี้ไม่ถูกต้อง

หลี่หยวนหยวนเริ่มตระหนักมากยิ่งขึ้นทุกวันว่า ที่จริงแล้วเธอกับเยี่ยนซือเฉิงนั้นเท่าเทียมกัน เธอไม่ได้สูงส่งกว่าผู้อื่น และเยี่ยนซือเฉิงก็ไม่ได้ต่ำต้อยกว่าผู้อื่นด้วย สำหรับหลี่หยวนหยวนแล้ว การที่เยี่ยนซือเฉิงยอมเธอทุกเรื่องย่อมเป็นเรื่องที่ดีมาก แต่สำหรับตัวเยี่ยนซือเฉิงเองกลับไม่ใช่อย่างนั้น

หลี่หยวนหยวนลงนั่งยอง ๆ พลางเขย่าตัวเยี่ยนซือเฉิงเบา ๆ "ซือเฉิง ในนี้คับแคบ ต่อไปนายไปนอนกับฉันแล้วกัน"

เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกตัวอย่างรวดเร็ว เขาตกใจตื่นขึ้นทันที ดวงตาทั้งสองเบิกกว้าง

"องค์หญิง! ทำเช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด!"

๒๐



เมื่อคืนนี้ เยี่ยนซือเฉิงศึกษาข้อมูลการลดความอ้วนจนดึกดื่น พอล้มตัวลงนอนก็รู้สึกว่าหลับไม่สนิท จากนั้นเขาก็เริ่มฝันประหลาด

เขาฝันเห็นตัวเองตอนอายุสิบหกสิบเจ็ดปี ส่วนหลี่หยวนหยวนก็เพิ่งจะเป็นสาวแรกรุ่น เธอผอมมาก แต่กลับร่ำร้องจะลดความอ้วน เยี่ยนซือเฉิงถือเนื้อชามหนึ่งด้วยสองมือ พลางวิ่งตามไปพร้อมกับตะโกนเรียกไปด้วย เขาวิ่งไล่ตามเธออยู่ทั้งคืน จนท้ายที่สุด จู่ๆ หลี่หยวนหยวนก็หยุดวิ่งเสียเฉยๆ แล้วหันกลับมามองหน้าเยี่ยนซือเฉิงพลางพูดว่า “ซือเฉิง หากเจ้าอยากให้ข้ากินเนื้อ เจ้าต้องนอนกับข้า”

ช่างเป็นความฝันที่ผิดจารีตยิ่งนัก!

เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกตัวอย่างรวดเร็ว เขาตกใจตื่นขึ้นทันที “องค์หญิง! ทำเช่นนั้นไม่ได้เด็ดขาด!”

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงตื่นเต็มตาก็พบว่า ใบหน้าของหลี่หยวนหยวนอยู่ใกล้เขามาก เยี่ยนซือเฉิงตกใจจนผงะไปข้างหลัง หัวจึงโขกกับตู้ในครัวเสียงดังโป๊ก เมื่อหลี่หยวนหยวนได้ยินก็รู้สึกเจ็บแทน แต่เยี่ยนซือเฉิงกลับไม่ลูบหัวตรงส่วนที่ชนตู้แม้แต่น้อย กลับรีบลุกขึ้นนั่งตัวแนบตู้ พยายามอยู่ให้ห่างจากหลี่หยวนหยวนมากที่สุด “องค์หญิง...” เสียงของเขายังคงแหบเล็กน้อย แต่ก็ค่อยๆ เรียกสติกลับคืนมา “องค์หญิง...ทรงหิวแล้วหรือพ่ะย่ะค่ะ”

“อือ ฉันเข้ามาหาอะไรกิน แล้วก็เห็นนายนอนอยู่อย่างนี้...” หลี่หยวนหยวน

ถอนใจครั้งหนึ่ง "ฉันผิดเองที่ไม่ละเอียดรอบคอบ ก่อนหน้านี้ไม่ได้คิดถึงเรื่องนี้เลย ซือเฉิง ทำไมนายต้องทนลำบากแบบนี้"

เยี่ยนซือเฉิงไม่ตอบอะไร

หลี่หยวนหยวนขมวดคิ้ว "คืนนี้นายจะนอนแบบนี้ไม่ได้แล้วนะ ไปนอนในห้องรับแขกก็แล้วกัน"

"องค์หญิง..." หลี่หยวนหยวนจ้องเขา เยี่ยนซือเฉิงจึงจำต้องเปลี่ยนคำพูด "หยวนหยวน ทำแบบนี้เป็นการผิดจารีต"

"ไม่มีอะไรถูกอะไรผิดทั้งนั้น ไม่ว่ายังไงคืนนี้นายจะนอนขดในครัวแบบนี้อีกไม่ได้" หลี่หยวนหยวนลุกขึ้นยืน เปิดตู้เย็น ยกอาหารออกมา เห็นได้ชัดว่าเธอไม่อยากพูดเรื่องนี้กับเขาให้มากความอีก "เรารีบกินข้าวกันเถอะ ฉันรอมาทั้งคืนแล้ว"

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเห็นว่าเธอยืนกรานเช่นนั้น จึงได้แต่ถอนใจอย่างจนใจ

หลังจากกินข้าวเช้าเสร็จ หลี่หยวนหยวนก็เก็บข้าวของเตรียมจะออกไปเรียน ก่อนออกจากห้อง จู่ ๆ เยี่ยนซือเฉิงก็ถามขึ้น "หยวนหยวน เย็นนี้มีเรียนมั้ย"

หลี่หยวนหยวนส่ายหน้า "ไม่มี"

"บ่ายนี้ชมรมฉันจะฝึกสมรรถภาพร่างกายกันที่สนามกีฬา น่าจะเลิกประมาณสองทุ่ม หลังสองทุ่มเธอไปออกกำลังกายที่นั่นได้ สนามกีฬาพื้นที่กว้างขวาง ดีกว่าออกกำลังกายในห้อง"

หลี่หยวนหยวนตอบตกลง ทว่าตอนไปกินข้าวเย็นที่โรงอาหารเธอก็เจอจางหนานโดยบังเอิญ

"กำลังคิดว่ากินข้าวเสร็จแล้วจะโทร.หาเธอพอดีเลย หนึ่งทุ่มมีประชุมนะ เราจะคุยกันเรื่องบทละคร แล้วก็นัดเวลาซ้อมกัน" จางหนานว่า "เดี๋ยวเราไปพร้อมกันเลยแล้วกัน"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไปเล็กน้อย "ต้องประชุมนานแค่ไหน"

"ไม่รู้สิ คราวนี้เป็นการแสดงละครในงานเทศกาลวัฒนธรรมของนักศึกษา อาจารย์ให้ความสำคัญมาก ผู้กำกับละครเป็นอาจารย์จากชมรมศิลปวัฒนธรรม

ของมหาวิทยาลัยเลยนะ ทีมงานละครทุกคนต้องเข้าร่วมประชุม ฉันว่าคงต้องประชุมกันสักพักใหญ่เลยละ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า แล้วโทร.ไปหาเยี่ยนซือเฉิง บอกเขาว่าคืนนี้คงจะไปถึงค่ำหน่อย เยี่ยนซือเฉิงตอบว่าได้เพียงคำเดียว

คิดไม่ถึงว่าที่จางหนานบอกว่า "ประชุมกันสักพักใหญ่" จะกินเวลาถึงสามชั่วโมงเต็ม

ทีมงานละครต้องแนะนำตัวทีละคนแล้วทำความรู้จักกัน จากนั้นพออาจารย์พูดจบก็แจกบทละคร แล้วอาจารย์ก็อธิบายลักษณะตัวละครทีละตัวให้ฟังคร่าว ๆ จนสุดท้ายตอนที่อาจารย์บอกให้ทุกคนกลับไปทำความคุ้นเคยกับบทละคร เวลาก็ล่วงเลยไปถึงสี่ทุ่มแล้ว

หลี่หยวนหยวนถือบทละครไว้ในมือพลางบอกลาเพื่อนนักศึกษาอย่างรีบร้อน เธอรีบไปที่สนามกีฬา ที่สนามเหลือคนน้อยมากแล้ว มีคนไม่กี่คนนั่งคุยกัน หลี่หยวนหยวนมองเพียงปราดเดียวก็เห็นเยี่ยนซือเฉิงยังวิ่งรอบสนามอยู่

สายตาของเขามองตรงไปข้างหน้า แววตามุ่งมั่น ใบหน้าชุ่มโชกด้วยเหงื่อขณะที่วิ่ง แสงไฟสนามสาดจับใบหน้าเขา ทำให้ดูคมเข้มยิ่งขึ้น ทั้งยังส่องกระทบช่วงแขนเปลือยเปล่าและขาท่อนล่างของเขาที่โผล่พ้นขากางเกงซึ่งพับขึ้น ทุกส่วนล้วนแต่เป็นกล้ามเนื้อที่ทรงพลัง

ปกติแล้วเยี่ยนซือเฉิงจะใส่เสื้อผ้ามิดชิดตลอดเวลา เมื่อดูจากภายนอกเขามีรูปร่างผอมทีเดียว *คิดไม่ถึงว่า เวลาที่เขาเคลื่อนไหวร่างกายอย่างนี้จะดูมี...*

มีกล้ามเนื้อมากขนาดนี้?

หลี่หยวนหยวนไม่รู้ว่าตนเป็นอะไรไป จู่ ๆ ก็เปรียบเทียบรูปร่างของเยี่ยนซือเฉิงกับรูปร่างของเสี่ยวพั่ง ซ้ำยังตัดสินว่ารูปร่างของใครดีกว่าได้ทันที *เนื้อขาว ๆ นุ่ม ๆ ของเสี่ยวพั่งจะไปดูดีเท่ากล้ามเนื้อเช่นนี้ของเยี่ยนซือเฉิงได้ยังไง*

เห็น ๆ อยู่ว่าเยี่ยนซือเฉิงดูดีกว่าเสี่ยวพั่งหลายเท่า...

ขณะที่เธอกำลังใจลอยอยู่นั้นเอง นักศึกษาหญิงสองคนที่เดินผ่านมาก็หัวเราะคิกคักพลางคุยเล่นกันว่า "คนนั้นวิ่งมาสองชั่วโมงแล้วนะ"

"ก็ใช่น่ะสิ เห็นวิ่งอยู่ตั้งแต่ตอนมาถึงแล้ว ฟิตจริง ๆ! หล่อด้วยนะ

อยากโผเข้าไปหาจัง...”

“ก็ไปสิ ไปเลย ถ้าไม่ไปไม่แน่จริง”

“ดูก็รู้ว่าเขามีเจ้าของแล้ว ฉันไม่อยากเป็นน้อยใคร ขอดูให้ชื่นใจก็พอ”

มีเจ้าของเหรอ...

เมื่อก่อนน่ะมี แต่ตอนนี้ดูเหมือนจะไม่มีแล้ว...มั้ง?

“หยวนหยวน” เมื่อเยียนซือเฉิงเห็นเธอก็รีบวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้า เขายังหายใจหอบถี่เป็นระยะราวกับจะพ่นลมใส่หน้าหลี่หยวนหยวน เขามองเธอแม้จะเป็นการมองธรรมดา แต่แววตากลับจดจ่อ เสียงเรียกของเขาสูงกว่าปกติแต่ไม่ได้แสดงความหงุดหงิดที่ต้องรอนาน กลับเจือความดีใจที่ในที่สุดก็ได้เห็นหน้าเธอ

“ประชุมเสร็จแล้วเหรอ”

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า พลันได้ยินเสียงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเบา ๆ จากด้านข้าง “เมื่อกี้ฉันน่าจะโผเข้าไปหาเขาจริง ๆ!”

“ก็ใช่น่ะสิ”

พวกเธอคงจะเข้าใจว่าหลี่หยวนหยวนกับเยียนซือเฉิงเป็นคู่รักกัน แล้วก็คิดว่าทั้งคู่ไม่เหมาะสมกันเสียเลย...

ใช่แล้ว...ไม่เหมาะสมกันจริง ๆ หลี่หยวนหยวนยิ้ม แต่ก็ไม่ได้เก็บเรื่องนี้มาใส่ใจ เธอพูดกับเยียนซือเฉิงว่า “ขอโทษนะ ทำให้ซือเฉิงต้องรอนาน ถ้านายเหนื่อยแล้วก็รอฉันอยู่ข้าง ๆ นี่แหละ ขอฉันวิ่งสักสองรอบแล้วเราก็กลับกันเลย”

“ไม่เป็นไร ฉันยังไม่เหนื่อย แต่หยวนหยวนต้องยืดกล้ามเนื้อก่อนไม่อย่างนั้นเดี๋ยวจะปวดเมื่อยไปทั้งตัว”

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า แล้วไปบิดคอบิดขาอยู่ที่มุมหนึ่งของสนาม เยียนซือเฉิงมองเธอเงียบ ๆ ทันใดนั้นก็ได้ยินหลี่หยวนหยวนพูดว่า “ซือเฉิงเวลานายวิ่งดูมีเสน่ห์มาก” เยียนซือเฉิงอึ้งไป หลี่หยวนหยวนยิ้มตาหยี “ต่อไปเรามาวิ่งด้วยกันบ่อย ๆ นะ”

เยียนซือเฉิงเบือนหน้าไปอีกทาง แล้วตอบตกลงเบา ๆ ทั้งใบหน้าแดงระเรื่อ

เมื่อครู่หลี่หยวนหยวนเห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงวิ่งด้วยท่าทีสบายๆ จึงบอกว่าตนจะวิ่งสองรอบโดยไม่ได้คิดอะไรมาก เธอคิดว่าเป็นเรื่องง่ายๆ แต่พอออกวิ่งไปได้เพียงหนึ่งรอบสนามซึ่งเป็นระยะทางสี่ร้อยเมตร หลี่หยวนหยวนก็เหนื่อยจนแทบร้องไห้ เธอพยายามตะเกียกตะกายวิ่งจนครบหนึ่งรอบ ส่วนอีกหนึ่งรอบที่เหลือ เธอแทบจะเดินเอา พอถึงหนึ่งร้อยเมตรสุดท้าย เธอก็คว้ามือของเยี่ยนซือเฉิงเอาไว้ แล้วให้เยี่ยนซือเฉิงลากเธอเดินไปจนครบรอบ

เมื่อมาถึงจุดหมาย เธอก็ทรุดตัวลงนั่งกับพื้นโดยไม่กลัวว่าจะสกปรก หอบหายใจด้วยความเหนื่อยล้า แม้แต่จะลืมตายังขี้เกียจ

เยี่ยนซือเฉิงใช้โทรศัพท์มือถือจับเวลา ระยะทางแปดร้อยเมตร หลี่หยวนหยวนใช้เวลาวิ่งไปทั้งหมดแปดนาที

จู่ๆ หลี่หยวนหยวนก็นึกขึ้นได้ว่า ในบรรดาวิชาที่เธอเรียนมีวิชาพลศึกษาด้วย อาจารย์บอกว่าจะทดสอบวิ่งแปดร้อยเมตรทุกคนตอนปลายภาค ดูเหมือนนักศึกษาหญิงจะต้องวิ่งให้ได้ภายในเวลาสี่นาทีถึงจะถือว่าสอบผ่าน แต่นี่เธอใช้เวลาไปแปดนาที ถ้าให้คนอื่นมาวิ่งก็วิ่งได้แปดร้อยเมตรสองรอบแล้ว...

เมื่อคิดถึงเรื่องเรียน หลี่หยวนหยวนก็นึกเรื่องสำคัญขึ้นมาได้

ระหว่างทางที่เดินกลับ เธอปรึกษากับเยี่ยนซือเฉิง “วันนี้ตอนประชุม อาจารย์บอกว่านักศึกษาแต่ละคนมีเวลาเรียนไม่ตรงกัน ก็เลยต้องจัดเวลาซ้อมละครให้เป็นช่วงเวลาที่ว่างตรงกันทุกคน เพราะฉะนั้นจะต้องซ้อมทุกคืนวันจันทร์ถึงศุกร์ ตั้งแต่สองทุ่มครึ่งถึงสี่ทุ่มครึ่ง ส่วนเสาร์อาทิตย์จะซ้อมตั้งแต่บ่ายสองโมงจนถึงหกโมงเย็น เพราะฉะนั้นต่อไปเรามาวิ่งกันช่วงก่อนสองทุ่มครึ่งก็แล้วกัน นอกจากคืนวันอังคารแล้ว วันอื่นฉันไม่ติดเรียน ถ้าอย่างนั้น ต่อไปเราก็มาออกกำลังกายที่สนามทุกวันตอนหนึ่งทุ่มยี่สิบนาทีก็แล้วกัน พอถึงสองทุ่มยี่สิบฉันค่อยไปซ้อมละครต่อ”

เมื่อหลี่หยวนหยวนจัดเวลาได้ลงตัวแล้ว เธอก็นึกขึ้นได้ “ซือเฉิง นายว่างตามเวลาที่ฉันจัดหรือเปล่า”

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้าโดยไม่ลังเล “ดูเหมือนว่าเยี่ยนซือเฉิงคนเดิมจะใช้ชีวิตแบบ...อิสระมาก พอช่วงนี้ฉันไปซ้อมทุกวัน คนในชมรมก็รู้สึกแปลกๆ

ต่อไปฉันไปซ้อมแค่ทุกวันอังคารกับวันเสาร์ก็ได้"

เมื่อจัดตารางเวลาเรียบร้อยแล้ว ทั้งคู่ก็กลับไปอาบน้ำแล้วเข้านอน ก่อนจะเข้านอนหลี่หยวนหยวนจัดการปูที่นอนเองเป็นครั้งแรกในชีวิต แต่ที่นอนที่เธอปูกลับเป็นที่นอนของเยี่ยนซือเฉิง เธอเลื่อนโต๊ะเตี้ยออกไป แล้วจัดโซฟาบีนแบ็กให้แบนราบ จากนั้นก็ปูผ้านวมทับ แล้ววางหมอนลงไป เธอตบที่นอนอย่างพึงพอใจ "ซือเฉิง นอนตรงนี้"

เยี่ยนซือเฉิงมองที่นอนของตัวเองครู่หนึ่ง หากนอนที่ตำแหน่งนั้น เพียงแค่เขายกศีรษะขึ้นก็จะมองเห็นหลี่หยวนหยวนที่นอนอยู่บนเตียงได้ หลี่หยวนหยวนไม่เคยนอนดิ้นมาก่อน แม้เขาจะไม่ต้องกังวลว่าจะเห็นสิ่งที่ไม่ควรเห็น แต่เขาก็อยู่ใกล้เธอขนาดนั้น...ทั้งยังเป็นตอนที่เธอหลับอยู่ด้วย...

เยี่ยนซือเฉิงหน้าแดงด้วยความรู้สึกละอาย

"หยวนหยวน..." เขาเรียก แต่หลี่หยวนหยวนมุดหัวเข้าไปในโปงผ้าห่มแล้ว เธอเอาผ้าห่มปิดหู ไม่ยอมฟังเขาพูด

หลี่หยวนหยวนแสร้งทำไม่ได้ยิน เยี่ยนซือเฉิงจึงได้แต่ยอมตามอย่างกระอักกระอ่วน

เขารู้สึกเหมือนได้ยินเสียงลมหายใจของหลี่หยวนหยวนอยู่ใกล้ ๆ ข้างหู ซ้ำยังฝันตลอดทั้งคืน ในฝันหลี่หยวนหยวนนั่งยิ้มมองเขาเงียบ ๆ เธอไม่ขยับเขยื้อนและไม่ได้พูดอะไร

ส่วนเขาก็ได้แต่ใจลอยมองเธออยู่อย่างนั้น มองเฉย ๆ ตลอดทั้งคืน โดยที่ไม่กล้าขยับเขยื้อนและไม่กล้าพูดจา

เมื่อหลี่หยวนหยวนตื่นขึ้นในเช้าวันถัดมา ภายในห้องก็กลับคืนสู่สภาพเดิมแล้ว โต๊ะเตี้ยถูกย้ายกลับมาวางที่เดิม โซฟาบีนแบ็กก็ถูกจัดให้ตั้งขึ้นมาเหมือนเดิม บนโต๊ะเตี้ยมีอาหารที่หลี่หยวนหยวนชอบกินหลายอย่าง และยังมีเสียงหั่นผักดังมาจากในครัว เยี่ยนซือเฉิงคงกำลังง่วนอยู่กับการเตรียมอาหาร

หลี่หยวนหยวนกระโดดเหยง ๆ ไปยังห้องครัว เธอหัวเราะเบา ๆ พลางถามเยี่ยนซือเฉิง "ซือเฉิง เมื่อคืนหลับสบายมั้ย" เธอคิดในใจว่า ตั้งแต่มาอยู่

ในโลกมิตินี้ เยี่ยนซือเฉิงก็คอยดูแลรับใช้เธอมาตลอด ส่วนตัวเองยังไม่เคยทำอะไรให้เขาเลย สิ่งที่ทำเมื่อคืนนี้จึงเป็นสิ่งแรกที่เธอทำให้เขา ดังนั้นจึงมาถามเพื่อขอความดีความชอบจากเขาแต่เช้า

คิดไม่ถึงว่าเยี่ยนซือเฉิงจะเอาแต่ก้มหน้าก้มตาหั่นผักโดยไม่ยอมหันมามอง เขาตอบอย่างคลุมเครือเพียงคำเดียวว่า "อือ"

หลี่หยวนหยวนแปลกใจ เธอยืนอยู่ที่หน้าประตูห้องครัวครู่หนึ่ง จู่ๆ เยี่ยนซือเฉิงก็วางมีดลงแล้วหันมา ตอนนี้เองหลี่หยวนหยวนจึงได้เห็นว่า ที่จมูกของเขามีกระดาษทิชชูอุดอยู่สองก้อน และมองเห็นรางๆ ว่าบนทิชชูมีรอยเลือดเปื้อนอยู่

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป "ซือเฉิง ทำไมเลือดกำเดาถึงได้ไหลล่ะ"

เยี่ยนซือเฉิงเอามือคลึงหว่างคิ้ว เห็นได้ชัดว่าเขาปวดหัว "หยวนหยวน... อากาศในห้องรับแขก...แห้งมาก ฉันชอบอยู่ในครัวมากกว่า คืนนี้ให้ฉันนอนในห้องครัวต่อเถอะ..."

๒๑



แน่นอนว่า หลี่หยวนหยวนย่อมไม่ยอมตกลง

ฉันก็นอนอยู่ข้างนอกนั่นมาตลอด ไม่เห็นเลือดกำเดาไหลเลย คิดไปคิดมาก็สรุปว่า *สงสัยเพราะเมื่อคืนซือเฉิงออกกำลังกายหนักเกินไป เลือดลมเลยพลุ่งพล่านจนทะลักออกมาทางจมูก*

ขณะที่กำลังคิดจะให้เยี่ยนซือเฉิงได้พักสักวัน จางหนานก็โทรมาพอดี เขาบอกว่าเมื่อคืนนี้เธอรีบร้อนออกจากที่ประชุม เลยไม่ได้ฟังที่อาจารย์พูดก่อนที่ทุกคนจะแยกย้ายกันไปว่า วันนี้ให้ทีมงานละครทุกคนไปกินข้าวด้วยกัน เพื่อจะได้ทำความรู้จักและสนิทสนมกันมากขึ้น

หลี่หยวนหยวนคิดอยู่ครู่หนึ่ง ในเมื่ออาจารย์อยากให้ทุกคนไปกินข้าวด้วยกัน ถ้าไม่ไปก็คงไม่ดีนัก ดังนั้นจึงตอบตกลง เยี่ยนซือเฉิงก็จะได้พักด้วย *ส่วนเรื่องลดความอ้วน...*

วันนี้ตอนไปกินข้าวกับพวกเขาก็กินให้น้อยหน่อยแล้วกัน

คืนนั้น หลี่หยวนหยวนไม่ได้ให้เยี่ยนซือเฉิงไปกินข้าวเป็นเพื่อนด้วย เพราะมีอาจารย์อยู่ด้วย ถึงจะบอกว่าเป็นการกินข้าวด้วยกัน แต่ความจริงแล้วน่าจะเป็นการรวมตัวกันเพื่อปลุกใจทีมละครเสียมากกว่า ถ้าพา "คนที่บ้าน" ไปด้วยคงไม่ค่อยเหมาะ

หลี่หยวนหยวนนั่งกับจางหนาน เพราะในที่นั้นเธอรู้จักแต่จางหนานคนเดียว เทียบกับการเลี้ยงฉลองหลังจบการแสดงละครเวทีเมื่อครั้งก่อน การ

กินข้าวครั้งนี้ถือว่าเป็นทางการกว่ามาก แต่เนื่องจากทุกคนต่างเป็นนักศึกษา พอกินดื่มกันไปได้สักพักก็ค่อย ๆ คุยกันอย่างครื้นเครงมากขึ้นเรื่อย ๆ อาจารย์คนนี้ก็ไม่ใช่คนเข้มงวดอะไร พอทุกคนเริ่มจะอิ่มแล้ว อาจารย์ก็ถือแก้วเดินไปคุยกับนักศึกษาทีละโต๊ะ และยังดื่มกับนักศึกษาโต๊ะละแก้วด้วย

เมื่ออาจารย์มาที่โต๊ะของหลี่หยวนหยวน หลังจากที่อาจารย์กล่าวอวยพรแล้ว เธอย่อมต้องยกแก้วขึ้นดื่มตามธรรมเนียม

เมื่อก่อนนี้หลี่หยวนหยวนสุขภาพไม่แข็งแรง เหล่านางกำนัลในจวนจึงไม่กล้าให้เธอดื่มเหล้า ตอนกินเลี้ยงคราวก่อน พอมีคนชวนดื่ม เยี่ยนชือเฉิงก็ดื่มแทนหมด ด้วยเหตุนี้เธอจึงไม่รู้ว่าตัวเองดื่มเหล้าได้มากน้อยแค่ไหน แต่สุขภาพร่างกายของเธอในตอนนี้ต่างจากเมื่อก่อนมาก ตอนนี้เธอมีเนื้อเยอะขนาดนี้ น่าจะแบ่ง ๆ กันดูดซึมแอลกอฮอล์ได้ และคิดว่าตัวเองน่าจะคอแข็งพอสมควร

เมื่ออาจารย์กระดกแก้วขึ้นดื่ม ทุกคนในโต๊ะต่างก็ดื่มรวดเดียวหมดแก้วโดยไม่รอช้า หลี่หยวนหยวนมองไปรอบโต๊ะ แล้วกระดกแก้วดื่มรวดเดียวหมดเช่นกัน เมื่อเห็นว่าแก้วของทุกคนว่างเปล่า อาจารย์ก็เดินจากไปด้วยความพอใจ จากนั้นทุกคนก็นั่งลงแล้วคุยกันอย่างสนุกสนานครื้นเครงต่อ

หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่ารสชาติของเบียร์ช่างแปลกประหลาด ทั้งขมทั้งฝาดทั้งชา เมื่อกลืนลงไปแล้วก็รู้สึกแปลก ๆ จนทำให้สะอึกไม่หยุด

หลี่หยวนหยวนเอามือปิดปากไว้พลางนิ่วหน้า สีหน้าของเธอทำให้จางหนานอดขำไม่ได้ จางหนานลุกขึ้นรินน้ำชาให้เธอแก้วหนึ่ง “ดื่มเบียร์ครั้งแรกเหรอ”

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าพลางรับแก้วน้ำชามาดื่มอีกหนึ่งเพื่อล้างรสชาติแปลกประหลาดในปากให้เจือจาง จางหนานหัวเราะเบา ๆ “เมื่อกี้เห็นเธอดื่มรวดเดียวหมด นึกว่าจะคอแข็งซะอีก ที่แท้ก็ทำเป็นเก๊กนี่เอง”

“ฉันไม่เคยดื่มเหล้า”

“ตอนฉันอยู่ปีหนึ่งก็แบบนี้แหละ เดี๋ยวก็ค่อย ๆ ชินไปเอง วันหลังถ้าเธอยังร่วมกิจกรรมของชมรมต่อ ก็จะมีโอกาสได้ดื่มบ่อย ๆ”

หลี่หยวนหยวนมุ่นคิ้ว “แต่รสชาตินี้มันแปลกจริง ๆ เมื่อก่อนเคยมี

คนบอกว่าเหล้าหอม แต่ว่านี่ไม่เห็นหอม ไม่เห็นอร่อยเลย"

"เหล้าบ๊วยของที่นี่ทั้งหอมทั้งหวาน อร่อยเลยนะ แต่ว่าดีกรีแรงกว่าเบียร์เยอะ เธอจะดื่มได้เหรอ"

แม้จะได้ดื่มเบียร์ไปเพียงแก้วเดียว แต่หลี่หยวนหยวนก็มั่นใจแล้วว่าตัวเองคอแข็งอยู่ไม่น้อย เธอตบหน้าอกตัวเองพลางว่า "ฉันดื่มได้"

จางหนานจึงสั่งเหล้าบ๊วยให้เธอ

หลังจากอิ่มหนำสำราญแล้ว ทุกคนก็เตรียมแยกย้ายกันกลับ จางหนานต้องล้วงโทรศัพท์มือถือของหลี่หยวนหยวนออกมาแล้วโทรหาเยี่ยนซือเฉิง "หลี่หยวนหยวนเมานะ เธอเดินไม่ไหว นายมารับเธอกลับไปที"

เยี่ยนซือเฉิงรีบไปที่ร้านอาหาร เมื่อไปถึงก็เห็นหลี่หยวนหยวนกำลังฟุบหลับอยู่บนโต๊ะมัน ๆ เวลาเธอดื่มจนเมาแล้วกลับนิ่งสงบ ไม่เอะอะโวยวาย แขนขาวางอย่างเรียบร้อย และหลับใหลไม่ได้สติ

จางหนานซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ กำลังคุยโทรศัพท์อยู่ เมื่อเห็นเยี่ยนซือเฉิงมาถึงแล้วเขาก็โล่งอกอย่างเห็นได้ชัด "นายมาแล้วเหรอ"

"ทำไมถึงเมาขนาดนี้" เยี่ยนซือเฉิงนั่งยอง ๆ ลงด้านข้างหลี่หยวนหยวน ลมหายใจของเธอเจือกลิ่นแอลกอฮอล์รุนแรง ทั้งยังคราง เบา ๆ เป็นระยะ เยี่ยนซือเฉิงรู้จักหลี่หยวนหยวนดี เขารู้ว่าเวลาเธอไม่สบายจะแสดงอาการแบบนี้ เขารู้สึกปวดใจเล็กน้อย ยื่นมือไปตบหลังหลี่หยวนหยวนสองสามที

"ต้องโทษฉันด้วยแหละ เธอบอกว่าดื่มได้ ฉันก็เชื่อ" จางหนานถอนหายใจอย่างจนหนทาง "ฉันเห็นเธอดื่มเหล้าบ๊วยแก้วต่อแก้ว ดูสีหน้าก็ไม่เปลี่ยน ใจก็ไม่สั่น ก็เลยนึกว่าเธอดื่มได้จริง ๆ ไม่คิดว่าจู่ ๆ เธอก็ฟุบไปเลย ทั้งที่ก่อนหน้านี้ไม่มีอาการเลยสักนิด"

เยี่ยนซือเฉิงนึกภาพออก เวลาที่หลี่หยวนหยวนดื่มเหล้าแล้วจะเป็นเช่นนี้

เขายังจำได้ ปีที่องค์หญิงเข้าพิธีปักปิ่น หวงตี้พระราชทานความตายให้พระมารดาขององค์หญิงด้วยความผิดฐาน "ไม่บริสุทธิ์" ความผิดนี้นับเป็นความผิดใหญ่หลวงสำหรับสนมในวังหลัง ทั้งยังอาจทำให้คนทั้งตระกูลต้องพลอยเดือดร้อนไปด้วย

หลังจากที่พระมารดาขององค์หญิงสิ้นพระชนม์ไปได้ไม่นาน ก็ถึงเวลาที่องค์หญิงต้องเข้าพิธีปักปิ่น ทว่าวันนั้นพระบิดากลับไม่ได้เสด็จมา ส่วนบรรดาพระเชษฐาพระเชษฐภคินีขององค์หญิงก็แทบไม่มีพระองค์ใดเสด็จมา นางกำนัลคนหนึ่งจึงเป็นผู้ทำพิธีปักปิ่นให้องค์หญิง

สิ่งที่เกิดขึ้นนี้ นับเป็นการดูหมิ่นเกียรติขององค์หญิงเป็นอย่างยิ่ง มีคนมากมายที่รอเยาะเย้ย และอีกไม่น้อยที่รอจะได้เห็นสีหน้าเศร้าสร้อยขององค์หญิง ทว่าหลี่หยวนหยวนหาได้เป็นเช่นนั้น เธอยืดหลังตรง เชิดหน้า บนศีรษะสวมเกี้ยวทอง สีหน้าหยิ่งทะนง พลางมองไปรอบบริเวณด้วยสายตาหยิ่งผยอง องค์หญิงวางตัวได้อย่างเหมาะสมจนกระทั่งเสร็จสิ้นพิธี

ไม่มีผู้ใดเยาะเย้ยองค์หญิงได้

หลังจากนั้นไม่นาน มลทินของพระมารดาของหลี่หยวนหยวนได้รับการลบล้าง โดยพบว่านางกำนัลคนหนึ่งเป็นผู้ให้ร้าย แต่ทุกคนต่างรู้แก่ใจดีว่านางกำนัลจะกล้าให้ร้ายพระสนมได้อย่างไร ทว่าในเมื่อหวงตี้รับสั่งให้ยุติเรื่องเพียงเท่านี้ เรื่องนี้ก็ย่อมต้องยุติลง หลังจากนั้นหวงตี้ทรงคืนยศให้แก่พระมารดาขององค์หญิง ทั้งพระราชทานยศใหม่ให้องค์หญิงพร้อมกับของกำนัลอีกมากมาย

เรื่องดังกล่าวจบลงเพียงเท่านี้ ทว่าความแค้นของพระมารดาขององค์หญิงกลับไม่มีวันได้รับการชำระสะสาง คืนนั้นเยี่ยนซือเฉิงได้ยินหลี่หยวนหยวนร้องไห้เป็นครั้งแรก เขาเฝ้าองค์หญิงอยู่ที่นอกประตูห้อง และยืนเงียบ ๆ อยู่อย่างนั้นทั้งคืน ทว่าพอถึงเช้าวันรุ่งขึ้นเขาก็เห็นหลี่หยวนหยวนยิ้มเผชิญหน้ากับทุกเรื่องอีกครั้ง

ยามที่อยู่ต่อหน้าผู้อื่น หลี่หยวนหยวนไม่เคยแสดงความอ่อนแอออกมาแม้แต่น้อย

ดังนั้น เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเห็นเธอเมาไม่ได้สติเช่นนี้ เขาจึงเข้าใจดีว่า ถ้าไม่ใช่เพราะทนไม่ไหวจริง ๆ เธอไม่มีวันยอมให้ตัวเองฟุบหลับไปบนโต๊ะแบบนี้

"หยวนหยวน" เยี่ยนซือเฉิงเรียกข้างหูเธอหลายครั้ง แต่เธอไม่ตอบสนองแม้แต่น้อย

"ฉันลองเรียกแล้ว ถ้าเรียกแล้วเธอตื่น คงไม่ต้องโทร.ตามนายมาหรอก"

จางหนานคว้าโทรศัพท์มือถือพลางลุกขึ้นยืน "มา ช่วยกันแบกเธอกลับไปกันเถอะ"

แต่เยี่ยนซือเฉิงกลับดึงมือหลี่หยวนหยวนมา แล้วประคองเธอนอนคว่ำบนหลังตัวเอง เมื่อจัดท่าทางเรียบร้อยแล้ว เขาจึงเอามือทั้งสองข้างช้อนสะโพกเธอไว้ จากนั้นก็แบกหลี่หยวนหยวนขึ้นมาได้อย่างสบาย ๆ

แม้แต่จางหนานยังอึ้งจนอ้าปากค้าง

จางหนานลองแบกหลี่หยวนหยวนดูแล้ว เขาจึงรู้ว่ามันลำบากขนาดไหน...

ก่อนกลับ เยี่ยนซือเฉิงหันไปบอกจางหนานว่า "ขอบใจมากที่ช่วยเฝ้าเธอ"

จางหนานอึ้งไป ก่อนจะรีบโบกไม้โบกมือเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร เมื่อมองตามเยี่ยนซือเฉิงไปจนลับตาแล้ว จางหนานก็ล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาอีก เขาพิมพ์ข้อความบนโทรศัพท์มือถือว่า *'ถ้านายว่าง ก็เขียนเรื่องเกี่ยวกับอัศวินสิ ฉันมีพล็อตเด็ด ๆ จะบอก'*

เยี่ยนซือเฉิงแบกหลี่หยวนหยวนกลับมาถึงห้อง ขณะที่วางเธอลงบนเตียงเขารู้สึกว่า บางทีอาจเป็นเพราะหลี่หยวนหยวนตัดสินใจจะลดความอ้วน หรือบางทีอาจเป็นเพราะเธอไม่ได้ตัวหนักเท่าที่เขาคิดไว้...

เยี่ยนซือเฉิงเอาผ้าขนหนูชุบน้ำร้อนมาเช็ดหน้าให้หลี่หยวนหยวน ใบหน้าอวบอิ่มด้วยเนื้อของเธอมีผื่นแดงเห่อขึ้นมาระหว่างทางที่เดินกลับ เยี่ยนซือเฉิงเช็ดหน้าให้เธออย่างระมัดระวัง ราวกับว่าหากเขาออกแรงมากกว่านี้อีกนิดจะทำให้ใบหน้าของหลี่หยวนหยวนปริแตกได้ เมื่อเช็ดหน้าเสร็จเขาก็เช็ดมือให้เธอต่อ ก่อนหน้านี้เธอนอนฟุบอยู่กับโต๊ะ มือและแขนจึงเป็นรอยครามันๆ มาไม่น้อย ถ้าปล่อยให้เธอหลับไปทั้งสภาพเลอะเทอะแบบนี้ พรุ่งนี้ตอนตื่นขึ้นมาเธอจะต้องรู้สึกขยะแขยงตัวเองแน่

ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงนึกภาพใบหน้าของหลี่หยวนหยวนตอนที่ตื่นขึ้นมาในวันรุ่งขึ้น เขาก็ยิ้มออกมาโดยไม่รู้ตัว

ระหว่างที่กำลังจินตนาการอยู่นั้นเอง จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็ลืมตาขึ้น

หลังจากดื่มเหล้าเข้าไป ตาขาวของหลี่หยวนหยวนก็แดงกำ แค่มองก็รู้ว่ายังไม่ได้สติดี ทั้งที่เป็นอย่างนั้น แต่เยี่ยนซือเฉิงก็ยังรู้สึกว่าตัวเองกำลังกระทำการก้าวล่วง เขาจึงรีบถอยมาอยู่ด้านข้าง พลางอธิบาย "องค์หญิง..." ยังพูดไม่ทันจบ จู่ๆ หลี่หยวนหยวนก็ลุกพรวดขึ้นนั่ง แล้วรีบดันตัวเขาออกไปให้พ้นทาง

เธอโงนเงนลุกขึ้น แต่พอเดินเซไปได้เพียงสองก้าวก็ล้มลงไปกองกับพื้น ยังไม่ทันที่เยี่ยนซือเฉิงจะเข้าไปช่วยพยุง หลี่หยวนหยวนก็ใช้หัวเข่ายันพื้น ใช้แขนทั้งสองดันตัวขึ้น แล้วคลานเข้าไปในห้องน้ำ เยี่ยนซือเฉิงได้แต่อึ้ง พอเรียกสติกลับมาได้ เขาก็รีบตามเธอเข้าไป และเห็นเธอกำลังนั่งเกาะโถชักโครกพลางอาเจียนอย่างหนัก ราวกับจะอาเจียนเอาอวัยวะภายในออกมาด้วย

เยี่ยนซือเฉิงตกตะลึงไปครู่หนึ่ง โชคดีที่คืนนี้หลี่หยวนหยวนไม่ได้กินอะไรมากนัก ไม่นานก็อาเจียนอาหารในกระเพาะออกมาจนหมด หลังจากนั้นก็ได้แต่นั่งพะอืดพะอมเกาะโถชักโครก เยี่ยนซือเฉิงรีบวิ่งไปนั่งยองๆ ข้างตัวเธอโดยไม่รังเกียจ เขาพับผ้าขนหนูผืนที่เช็ดแขนให้เธอเมื่อครู่เช็ดเศษอาหารที่เลอะปากเธอ จากนั้นก็ประคองเธอขึ้น แล้วแบกเธอไปนั่งบนโซฟาบีนแบ็ก

น้ำที่ต้มไว้ในครัวเดือดแล้ว เยี่ยนซือเฉิงรีบผสมน้ำอุ่นแล้วเอามาป้อนหลี่หยวนหยวน ดูเหมือนว่าเธอจะไม่รู้สึกทรมานมากแล้ว จากนั้นเขาก็รีบเอาผ้าขนหนูเช็ดหน้าให้เธอต่อ

หลี่หยวนหยวนคลางเป็นระยะ เมื่อเยี่ยนซือเฉิงได้ยินก็รู้สึกปวดใจจนไม่สนว่าตนจะกระทำการก้าวล่วงหรือไม่ เยี่ยนซือเฉิงถอนใจพลางตำหนิหลี่หยวนหยวน "ต่อไปห้ามดื่มมากอย่างนี้อีกนะ ต่อไปจะไม่ให้เธอแตะเหล้าอีกแล้ว"

ดูเหมือนหลี่หยวนหยวนซึ่งยังเมาค้างอยู่จะรู้ตัวว่าตนกำลังถูกต่อว่า เธอพยักหน้าสองสามครั้งราวกับยอมรับ ผ่านไปสักพักเธอก็พึมพำว่า "ซือเฉิง..."

"อือ รู้สึกไม่สบายตรงไหน"

หลี่หยวนหยวนเอามือตบหัวตัวเองแรงๆ ทีหนึ่ง เยี่ยนซือเฉิงตกใจจนต้องรีบคว้ามือเธอไว้ หลี่หยวนหยวนพึมพำว่า "ปวดหัว"

เยี่ยนซือเฉิงวางผ้าขนหนูอุ่น ๆ ลงอย่างจนใจ มือทั้งสองกดที่ขมับของเธอแล้วช่วยนวดให้ "ดีขึ้นมั้ย"

หลี่หยวนหยวนเอามือตบท้องตัวเองแรง ๆ อีก เยี่ยนซือเฉิงยั้งไว้ไม่ทันเช่นเคย เขาได้แต่ถอนใจ พลางจับมือเธอเอาไว้ด้วยความเป็นห่วง "ปวดกระเพาะด้วยเหรอ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงหาจุดลมปราณที่ท้องของหลี่หยวนหยวนเจอ เขาก็ลองกดดู แต่ปรากฏว่าเมื่อกดลงไปกลับเจอแต่เนื้อ ทำให้กดไม่โดนจุดลมปราณ เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกละอาย จึงสังเกตอย่างละเอียดอีกครั้ง จนในที่สุดเขาก็เล็งจุดจุดหนึ่ง แล้วแข็งใจกดลงไปอย่างแรง

คราวนี้เยี่ยนซือเฉิงกดถูกจุดลมปราณแล้ว แต่ดูเหมือนว่าเขาจะหนักมือเกินไป จึงได้ยินหลี่หยวนหยวนร้องว่า "เจ็บ..." ครั้งหนึ่ง เธองอตัวกุมท้องตัวเอง คิดไม่ถึงว่าจังหวะนั้นใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิงจะอยู่ใกล้ใบหน้าของเธอมาก เมื่อเธองอตัวลง และเยี่ยนซือเฉิงก็เงยหน้าขึ้นทันทีที่ได้ยินเธอร้องว่าเจ็บ ริมฝีปากของทั้งคู่จึงชนกันโดยไม่ได้ตั้งใจ

เป็นเพราะทั้งคู่ต่างก็ไม่ทันระวัง ริมฝีปากของทั้งสองจึงชนกันอย่างแรง กระแทกกับฟันของอีกฝ่ายจนริมฝีปากแตกและมีเลือดไหลออกมา

หลี่หยวนหยวนปิดปากไว้พลางหลับตาร้องครางด้วยความเจ็บปวด

แย่แล้ว...ความบริสุทธิ์ขององค์หญิง...

เยี่ยนซือเฉิงปาดเลือดที่ริมฝีปากออก แล้วลอบมองหลี่หยวนหยวนปราดหนึ่ง เธอไม่มีปฏิกิริยาอื่นใด นอกจากแสดงออกว่ารู้สึกเจ็บ เยี่ยนซือเฉิงตัดสินใจว่าจะเก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ เช่นเดียวกับเรื่องที่เขาเคยป้อนยาเธอด้วยปาก เมื่อคิดได้ดังนี้เขาก็สบายใจขึ้น หลังจากนั้นก็ปล่อยให้ตัวเองเขินจนหน้าแดงก่ำราวกับแสงอาทิตย์อัสดง

๒๒



เช้าวันรุ่งขึ้น เมื่อหลี่หยวนหยวนตื่นขึ้นมาก็รู้สึกปวดหัวเหมือนจะระเบิด เหตุการณ์สุดท้ายที่เธอจำได้คือตอนที่เธอดื่มเหล้าบ๊วยแก้วสุดท้าย แล้วตัวเองก็ฟุบลงกับโต๊ะ เธอจำได้ราง ๆ ว่าตอนนั้นรู้ตัวว่าตัวเองเมาแล้ว และรู้ว่าท่าทางของตัวเองน่าอับอายเพียงใด แต่ไม่มีแรงและไม่มีสติพอที่จะควบคุมความคิดและร่างกายได้

เธอออกจากร้านอาหารมาได้อย่างไร และกลับถึงห้องได้อย่างไร เธอจำไม่ได้เลยแม้แต่น้อย

หลี่หยวนหยวนคลึงศีรษะตัวเองพลางลุกจากเตียง ขณะเดินผ่านห้องครัวก็ทักเยี่ยนชือเฉิงซึ่งกำลังทำอาหารเช้าอยู่ แต่เยี่ยนชือเฉิงกลับไม่หันมาพยักหน้าทักทายเธอเหมือนเคย เขาแค่ขานตอบคำหนึ่งพลางต้มโจ๊กไปด้วย

หลี่หยวนหยวนไม่ได้คิดอะไรมาก เธอยังรู้สึกมึนหัวจึงเดินโซเซไปล้างหน้าแปรงฟันที่ห้องน้ำ

ขณะที่กำลังแปรงฟันอยู่นั้นเอง หลี่หยวนหยวนก็ต้องตกใจเมื่อเห็นว่าที่ริมฝีปากล่างของตนมีรอยแผลสีแดงคล้ำ เมื่อขยับเข้าไปใกล้กระจกมากขึ้นก็เห็นว่า รอยช้ำนั้นใหญ่พอสมควร แถมมีรอยเลือดด้วย เธอจึงเข้าใจว่าปากของตนคงไปชนกับอะไรเข้า แต่ชนได้อย่างไรเธอก็นึกไม่ออก...

หลังจากล้างหน้าแปรงฟันด้วยความสงสัยแล้ว เธอก็ไปกินข้าวเช้าและตั้งใจว่าจะถามเยี่ยนชือเฉิงดู แต่พอนั่งลงที่โต๊ะเตี้ยแล้วเงยหน้าขึ้น ก็เพิ่งสังเกต

เห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงซึ่งกำลังยกโจ๊กมาใส่หน้ากากอนามัยสีฟ้าอ่อนอยู่

หลี่หยวนหยวนอึ้งไปครู่หนึ่ง "ซือเฉิง นายเป็นอะไรเหรอ"

เยี่ยนซือเฉิงกระแอมแล้วตอบว่า "เป็นหวัดนิดหน่อย ได้ยินว่าถ้าใส่หน้ากากแบบนี้จะช่วยลดการแพร่เชื้อได้ แค็กๆ หยวนหยวน สองสามวันนี้อย่าอยู่ใกล้ฉันมากล่ะ"

"ทำไมถึงไม่สบายได้ล่ะ" หลี่หยวนหยวนขมวดคิ้วด้วยความเป็นห่วง "เป็นอะไรมากมั้ย ต้องไปหาหมอรึเปล่า"

แววตาของเยี่ยนซือเฉิงพลันอ่อนโยนลง เขาเพียงส่ายหน้าเบาๆ เห็นได้ชัดว่าไม่อยากคุยเรื่องนี้นัก เยี่ยนซือเฉิงรีบตักโจ๊กให้หลี่หยวนหยวน "หยวนหยวนเมื่อวานเธอดื่มเหล้าไป เช้านี้น่าจะกินของรสอ่อนๆ ฉันเลยต้มโจ๊กเปล่าไว้อย่างเดียว รีบกินตอนร้อนๆเถอะ ท้องจะได้อุ่น"

เมื่อเห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงดูสดใสคล่องแคล่ว และไม่ได้มีท่าทางว่าป่วยหนัก หลี่หยวนหยวนจึงค่อยเบาใจขึ้นบ้าง เธอพยักหน้าพลางรับโจ๊กมา จากนั้นก็ใช้ช้อนคนให้โจ๊กเย็นพลางถาม "ดูเหมือนเมื่อคืนฉันจะเมามาก ซือเฉิงเป็นคนพาฉันกลับมาใช่มั้ย"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า

"น่าอายจัง" หลี่หยวนหยวนถอนใจครั้งหนึ่ง "เหล้าทำให้เสียผู้เสียคนได้จริงๆ ต่อไปฉันจะไม่แตะมันอีกแล้ว"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้าเห็นด้วยอย่างยิ่ง

"เมื่อคืนฉันคงทำให้ซือเฉิงเหนื่อยมาก" เมื่อคิดถึงรูปร่างตัวเองในตอนนี้ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกผิดขึ้นมา เธอรีบตักโจ๊กให้เยี่ยนซือเฉิงชามหนึ่ง "มาซือเฉิง มากินโจ๊กด้วยกัน"

เยี่ยนซือเฉิงลูบหน้ากากอนามัยบนหน้าตัวเอง "ฉัน...อีกเดี๋ยวฉันค่อยกิน"

ครั้งนี้เยี่ยนซือเฉิงเป็นหวัดอยู่สัปดาห์กว่าๆ เขาสวมหน้ากากอนามัยตลอดเวลาที่อยู่กับหลี่หยวนหยวน เธอเองก็ไม่ได้คิดอะไรมาก จนกระทั่งวันหนึ่ง...

วันนั้นหลังจากที่หลี่หยวนหยวนกินข้าวที่โรงอาหารเสร็จแล้ว และตอนบ่าย

ยังมีเรียนอีก เธอกับโจวฉิงจึงตั้งใจว่าจะไปงีบกลางวันที่ห้องเรียนช่วงบ่าย เมื่อเดินมาถึงชั้นล่างอาคารเรียน หลี่หยวนหยวนก็เห็นเยี่ยนซือเฉิงแต่ไกล

ตอนนั้นเยี่ยนซือเฉิงถือหนังสืออยู่ในมือ กำลังคุยกับเพื่อนนักศึกษาชายคนหนึ่ง ท่าทางของเขาจดจ่อ ปลายนิ้วกำลังขีดเขียนอะไรบางอย่างบนหนังสือ แต่เขาไม่ได้ใส่หน้ากากอนามัย ซ้ำหน้าของเขายังอยู่ใกล้กับหน้าเพื่อนคนนั้นมาก เมื่อหลี่หยวนหยวนเจอเยี่ยนซือเฉิงโดยบังเอิญ เธอก็รีบเดินไปหาเขาด้วยความดีใจ แต่ขณะที่กำลังจะตะโกนเรียกเขานั้นเอง ก็ดูเหมือนว่าเยี่ยนซือเฉิงจะสังเกตเห็นเข้า เขารีบเก็บหนังสือโดยไม่เงยหน้าขึ้น จากนั้นก็รีบหันกลับแล้วเดินเข้าห้องน้ำชายที่อยู่ด้านข้างไป

ทั้งหลี่หยวนหยวนและเพื่อนนักศึกษาชายที่คุยด้วยกันเมื่อครู่ต่างก็อึ้งไป

ผ่านไปสักพัก เยี่ยนซือเฉิงก็เดินออกจากห้องน้ำ บนหน้าใส่หน้ากากอนามัยสีฟ้าเรียบร้อย เพื่อนนักศึกษาชายของเยี่ยนซือเฉิงถึงกับพูดไม่ออก "นี่นาย...เป็นบ้าอะไรขึ้นมาเนี่ย"

เยี่ยนซือเฉิงกระแอมสองที "ฉันเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าเป็นหวัดยังไม่หาย กลัวจะแพร่เชื้อให้นาย"

นักศึกษาชายคนเดิมเบะปากอย่างรังเกียจ "นายแพร่เชื้อมาทั้งเช้าแล้วเนี่ย ตอนนี้จะมาห่วงอะไร...เอาเหอะ ยังไงฉันก็บอกนายไปเกือบหมดแล้ว ส่วนรูปแบบรายงานก็ไปดาวน์โหลดจากเว็บแล้วก็มาปรับเอาแล้วกัน" นักศึกษาชายคนนั้นเดินลงบันได เข็นจักรยาน ขึ้นเหยียบบนแป้นถีบ แล้วปั่นออกไปทันที ตอนที่เขาผ่านหน้าหลี่หยวนหยวน เกิดลมพัดวูบหนึ่ง ทำให้ผมหน้าม้าของหลี่หยวนหยวนปลิวกระเชิง

หลี่หยวนหยวนยืนอยู่ที่เดิมครู่หนึ่ง จนกระทั่งเยี่ยนซือเฉิงมองมา เธอจึงยิ้มให้เขา หญิงสาวเดินคล้องแขนโจวฉิงเข้าไปหาเยี่ยนซือเฉิง โจวฉิงหัวเราะเขา "แหมๆๆ คนสูง หล่อ รวยก็เป็นหวัดได้ด้วย"

เยี่ยนซือเฉิงไม่ตอบอะไร เมื่อสังเกตสีหน้าของหลี่หยวนหยวนครู่หนึ่ง และเห็นว่าไม่มีสิ่งใดผิดปกติ เขาจึงกระแอมครั้งหนึ่งแล้วบอกว่า "หยวนหยวน ตอนบ่ายฉันไม่มีเรียน แต่อาจารย์สั่งให้ทำรายงาน ฉันกำลังจะกลับไปศึกษา

สักหน่อยว่าต้องทำยังไง"

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางพยักหน้า "อือ ไปเถอะ ฉันเพิ่งกินข้าวเสร็จตอนนี้กำลังง่วง ว่าจะไปงีบในห้องเรียนสักหน่อย ไปก่อนนะ"

ทั้งคู่บอกลากัน โจวฉิงกระตุกแขนหลี่หยวนหยวนทีหนึ่ง "ไหนว่าเขาเป็นเด็กเกรียนตัวพ่อของสาขาไง แล้วนี่เกิดอะไรขึ้น พอมาคบกับเด็กเรียนอย่างเธอ เขาก็เลยพลอยขยันเรียนไปด้วยงั้นเหรอ"

หลี่หยวนหยวนหัวเราะ "ซือเฉิงไม่ใช่คนเหลวไหลสักหน่อย เขาขยันมาตลอดเลยนะ แล้วก็เป็นคนละเอียดอ่อน ช่างเอาใจใส่ด้วย"

พอได้ฟังหลี่หยวนหยวนเอ่ยชมเยี่ยนซือเฉิงขนาดนี้ โจวฉิงก็ยิ้มอย่างมีเลศนัย "ใครๆก็บอกว่าหมอนั่นน่ะทำตัวเสเพลชะมัด แต่เธอกลับชมว่าเขาขยัน ละเอียดอ่อน ช่างเอาใจใส่ หลี่หยวนหยวน นี่เธอเป็นเอามากเลยนะ!"

หลี่หยวนหยวนมองตามหลังเยี่ยนซือเฉิงไป ตอนนี้เห็นตัวเขาเล็กนิดเดียวเพราะเขาเดินไปไกลมากแล้ว เธอไม่ได้สนใจคำพูดเย้าแหย่ของโจวฉิง เธอสัมผัสได้ถึงความละเอียดอ่อนและความเอาใจใส่ของเยี่ยนซือเฉิงมาตลอด และเมื่อครู่ก็ยังสัมผัสได้อีกครั้งโดยไม่ได้ตั้งใจ

หลี่หยวนหยวนคิดว่า พอแผลบนริมฝีปากของตัวเองหายดีแล้ว "อาการหวัด"ของเยี่ยนซือเฉิงก็คงจะใกล้หายด้วยเช่นกัน เธอไม่ใช่คนโง่ ก่อนหน้านี้เธอไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น แต่เมื่อได้เห็นปฏิกิริยาของเยี่ยนซือเฉิงในวันนี้แล้ว ถ้ายังไม่เข้าใจเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นอีก การสังเกตสีหน้าและคำพูดที่ตัวเองฝึกฝนมานานปีก็ถือว่าสูญเปล่า

แม้จะจำไม่ได้ว่าคืนที่เธอเมาเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่เมื่อคาดเดาจากสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว คืนนั้นปากของเธอกับเยี่ยนซือเฉิงคงจะกระแทกกันโดยไม่ได้ตั้งใจ เยี่ยนซือเฉิงคงกลัวว่าเธอจะรู้สึกกระอักกระอ่วน จึงใส่หน้ากากอนามัยปิดไว้ตลอดเวลา และไม่ยอมกินข้าวกับเธอมาอาทิตย์กว่าแล้ว...

หลี่หยวนหยวนทั้งรู้สึกอ่อนใจและขบขัน เพียงแค่ปากสัมผัสกันโดยไม่ได้ตั้งใจเท่านั้นเอง แต่ไหนแต่ไรต้าถังก็เป็นสังคมที่เปิดกว้าง อีกทั้งหลี่หยวนหยวนยังเคยเห็นฉากคนจูบกันในละครโทรทัศน์สมัยใหม่มาไม่น้อย เธอจึงยิ่งรู้สึกว่า

การสัมผัสปากกันแบบนี้เป็นเรื่องเล็กน้อย ไม่ได้ทำให้ท้องได้สักหน่อย แต่ในเมื่อเยี่ยนซือเฉิงรู้สึกกระอักกระอ่วนและอยากปิดเรื่องนี้ไว้ เธอก็จะเก็บเรื่องนี้ไว้เช่นกัน

ในเมื่อตลอดช่วงชีวิตของคนเรามีโอกาสจะทำไม่รู้ไม่ชี้ได้ไม่บ่อยนัก

นับวันทั้งคู่ก็ยิ่งปรับตัวเข้ากับโลกยุคนี้ได้มากขึ้น เวลาจึงผ่านไปเร็วขึ้นเรื่อย ๆ แม้จะมีสิ่งที่ต้องทำมากมาย แต่พวกเขาก็ไม่เคยหยุดเรียนรู้สิ่งใหม่ หลี่หยวน-หยวนไม่ค่อยได้ออกกำลังกายตามแผนที่วางไว้ ไม่ใช่เพราะเธอขี้เกียจ แต่เพราะต้องยุ่งทั้งเรื่องเรียนและซ้อมละคร ตั้งแต่ตัดสินใจลดความอ้วนจนกระทั่งถึงตอนนี้เธอลดน้ำหนักไปได้หลายชั่งแล้วในช่วงสองสัปดาห์

หลี่หยวนหยวนวานให้เยี่ยนซือเฉิงซื้อเครื่องชั่งน้ำหนักดิจิทัล เขาจึงได้หัดซื้อของออนไลน์เป็นครั้งแรกในชีวิต

เวลาไม่มีอะไรทำ หลี่หยวนหยวนก็ขึ้นไปยืนบนเครื่องชั่ง เมื่อเห็นว่าน้ำหนักของตัวเองลดลงทีละน้อยเธอก็รู้สึกพอใจอย่างบอกไม่ถูก พอใจเสียยิ่งกว่าเวลาที่ได้รับแพรพรรณอาภรณ์และเครื่องประดับล้ำค่าสมัยที่อยู่ต้าถังเสียอีก

ชีวิตของทั้งสองดำเนินไปเรื่อย ๆ อย่างสงบ จนกระทั่งเยี่ยนซือเฉิงทำรายงานเสร็จอย่างทุลักทุเลและส่งรายงานไปเรียบร้อยแล้ว ตอนนั้นละครเวทีเรื่อง *ข่งเชวี่ยตงหนานเฟย* ที่หลี่หยวนหยวนร่วมแสดงก็ซักซ้อมกันจนสมบูรณ์แล้ว การแข่งขันเทควันโดระหว่างนักศึกษาปีหนึ่งของมหาวิทยาลัย X กับสถาบันอื่นก็เริ่มต้นขึ้น

เยี่ยนซือเฉิงได้รับเลือกให้เป็นตัวแทนนักกีฬาหน้าใหม่ของมหาวิทยาลัย X อย่างไม่ต้องสงสัย

การแข่งขันนัดแรกจัดขึ้นที่โรงยิมของมหาวิทยาลัย X

ก่อนหน้านี้เยี่ยนซือเฉิงไม่รู้กติกาเทควันโด แต่หลังจากที่ได้ฝึกซ้อมและเรียนรู้มาหลายสัปดาห์ เขาก็เริ่มควบคุมร่างกายตัวเองให้ใช้เฉพาะท่าเทควันโดในการแข่งขันได้แล้ว

การแข่งขันจัดขึ้นช่วงบ่ายวันเสาร์ เดิมวันนั้นหลี่หยวนหยวนต้องไป

ซ้อมละคร แต่เธอขอลาซ้อมกับอาจารย์ไว้ล่วงหน้านานแล้ว เธอนัดโจวฉิงกับจางจิ้งหนิงไปดูเยี่ยนซือเฉิงแข่งที่โรงยิมด้วย เมื่อไปถึง พวกเธอก็เจอหลินเสี่ยวเม่ิงกับหลิวซูหยางซึ่งมาดูการแข่งขันโดยบังเอิญ

พอเห็นหลี่หยวนหยวน หลินเสี่ยวเม่ิงก็เบะปาก "อย่าเข้าใจผิดละ วันนี้ฉันไม่ได้มาดูเยี่ยนซือเฉิง แต่เพื่อนฉันคนหนึ่งก็ลงแข่งเหมือนกัน ฉันก็เลยมาดูเขา"

ขณะที่หลี่หยวนหยวนพยักหน้ารับรู้ จางจิ้งหนิงซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ก็หัวเราะหึ ๆ โดยที่ไม่ได้พูดอะไร แต่เสียงหัวเราะนั้นเสียดแทงไม่น้อย พอหลินเสี่ยวเม่ิงเห็นว่าเป็นจางจิ้งหนิง สีหน้าของเธอก็บึ้งตึงขึ้นมาทันที พลันต่อว่าจางจิ้งหนิง "หัวเราะอะไร ฉันพูดของฉัน หนักหัวเธอหรือไง"

หลี่หยวนหยวนตกตะลึง นี่เป็นครั้งแรกที่เธอได้ยินนักศึกษาหญิงในมหาวิทยาลัยด่าทอกัน คิดไม่ถึงว่าจะเกิดขึ้นอย่างฉับพลันโดยไม่มีสัญญาณเตือนล่วงหน้า ทั้งยังเป็นการด่ากันตรง ๆ *ช่างแปลกใหม่สะใจได้รสชาติจริง ๆ...*

"ก็หัวเราะเธอน่ะสิ ใคร ๆ ก็รู้ว่าเธอน่ะยังอาลัยอาวรณ์เขาอยู่ข้างเดียว ฉันจะบอกให้เอาบุญนะ ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงเป็นแฟนกับหลี่หยวนหยวนรูมเมทของฉันแล้ว ถ้าเธอกล้ามาแย่งผู้ชายไปจากเพื่อนฉัน ฉันคนแรกที่จะสับเธอเป็นชิ้น ๆ!"

คนที่อยู่รอบ ๆ ต่างหันมามองพวกเขา หลินเสี่ยวเม่ิงโกรธจนหน้าเขียว โจวฉิงชินกับเรื่องที่เกิดขึ้นตรงหน้าเสียแล้ว เธอฟังสองคนด่ากันไปมาโดยไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ ส่วนหลินซูหยางก็เข้ามายืนกันหลินเสี่ยวเม่ิงเอาไว้ พลางมองจางจิ้งหนิงอย่างไม่พอใจ

หลี่หยวนหยวนฟังแล้วรู้สึกกระอักกระอ่วนใจไม่น้อย เธอจึงทั้งดึงทั้งลากจางจิ้งหนิงซึ่งยังด่าไม่หยุดให้เดินไปจากที่นั่นทันที

เมื่อเดินผ่านมุมตึกมา หลี่หยวนหยวนก็หันไปมองโดยไม่ตั้งใจ เห็นหลินเสี่ยวเม่ิงเอานิ้วปาดที่หางตา แล้วผลักหลิวซูหยางซึ่งกำลังปลอบเธออยู่ด้วยความโกรธ จากนั้นก็เดินขึ้นอัฒจันทร์จากอีกด้านหนึ่ง

เมื่อหันกลับมา จางจิ้งหนิงยังบ่นอย่างดูแคลนไม่เลิก "คนอะไร เจอใคร

ก็ตีสีหน้าดูถูก ใครจะไปทนได้!"

หลี่หยวนหยวนถอนหายใจ แล้วชวนจางจิ้งหนิงขึ้นไปบนอัฒจันทร์

ความแค้นระหว่างนักศึกษาหญิงก็เป็นแบบนี้ บอกไม่ได้ด้วยซ้ำว่าใครถูกใครผิด ต่างฝ่ายต่างมองปัญหาจากมุมของตัวเองเท่านั้น

ลู่เฉิงอวี่นั่งอยู่ตรงที่นั่งแถวหน้าสุดของอัฒจันทร์นานแล้ว ที่นั่งแถวหน้าๆ มีคนนั่งเต็มหมด เหลือเพียงที่นั่งสามที่ข้างๆ เขา เมื่อเห็นพวกหลี่หยวนหยวนเขาก็รีบโบกมือเรียกพวกเธอ

หลังจากสามสาวมานั่งเรียบร้อย ลู่เฉิงอวี่ก็หัวเราะ "เฮอะ เยี่ยนซือเฉิงนี่มันเดาแม่นจริงๆ เธอพาเพื่อนมาอีกสองคนจริงๆ ด้วย นั่งสิ นั่งๆ"

ได้ยินดังนั้น โจวฉิงก็กะพริบตาปริบๆ มองหลี่หยวนหยวน "เห็นทีว่า... เขาจะละเอียดอ่อน แล้วก็ช่างเอาใจใส่จริงๆ"

"เมื่อก่อนมันไม่ใช่คนละเอียดอ่อนอย่างนี้" ลู่เฉิงอวี่เอ่ยขึ้น จากนั้นโจวฉิงกับลู่เฉิงอวี่ก็เริ่มพูดคุยเปรียบเทียบระหว่างเยี่ยนซือเฉิงในตำนานกับเยี่ยนซือเฉิงในตอนนี้ ที่จริงแล้วสองคนนี้เคยทะเลาะกันที่โรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยมาก่อน วันนั้นเป็นวันแรกที่หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงมาอยู่ในโลกยุคนี้ แต่ด้วยความที่ทั้งคู่ต่างก็เป็นคนโผงผางตรงไปตรงมา ทะเลาะกันเพียงครั้งเดียวก็ไม่ได้ติดใจอะไรอีก ตอนนี้ทั้งสองพูดคุยกันอย่างถูกคอเลยทีเดียว

เมื่อจางจิ้งหนิงนั่งลงก็เริ่มโพสต์ข้อความในเวยปั๋ว เรื่องที่โพสต์ก็หนีไม่พ้นเรื่องหลินเสี่ยวเมิ่ง เธอต้องโพสต์ด่าให้โลกรู้เสียหน่อย

หลี่หยวนหยวนวางกระเป๋าลงบนที่นั่ง แล้วลุกขึ้นไปยืนเกาะราวกั้นอัฒจันทร์พลางมองหาเยี่ยนซือเฉิง เธอมองเห็นเขาแทบจะในทันที เขากำลังยืนผูกสายคาดเอวอยู่ไม่ไกลจากอัฒจันทร์นัก ครูฝึกยืนอยู่ข้างเขา กำลังพูดอะไรบางอย่างกับเขาอยู่

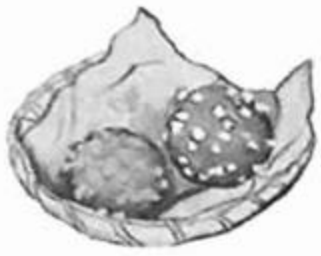
ดูเหมือนว่าเขาจะต้องลงแข่งเป็นคนแรก

ทันใดนั้น เสียงออดบอกสัญญาณการแข่งก็ดังขึ้น การแข่งขันกำลังจะเริ่มต้นขึ้นแล้ว

จู่ ๆ เยี่ยนซือเฉิงก็เงยหน้าขึ้น เขาสบตากับหลี่หยวนหยวน

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางโบกมือให้เขา แววตาของเยี่ยนซือเฉิงดูอบอุ่น เขายิ้มเล็กน้อย พลางพยักหน้าน้อย ๆ ให้เธอครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นหลี่หยวนหยวนก็ตกอยู่ในภวังค์ เสียงอื้ออึงภายในโรงยิมพลันเงียบลง และเกิดความรู้สึกประหลาดบางอย่างขึ้นในใจ เธอรู้สึกราวกับตัวเองเป็นภรรยาของเขา สามีของเธอกำลังจะออกรบ และเธอก็กำลังรอสามีกลับมาพร้อมกับชัยชนะอยู่ ณ ที่แห่งนี้

๒๓



การแข่งขันในวันเสาร์ มหาวิทยาลัย X เป็นฝ่ายชนะ หลังจากนั้นทีมนักกีฬามหาวิทยาลัย X ก็ต้องเป็นฝ่ายไปเยือนสถาบันของคู่แข่งในวันอาทิตย์

เดิมพอเยี่ยนซือเฉิงแข่งเสร็จในวันเสาร์แล้ว วันอาทิตย์ก็จะได้พัก แต่การแข่งขันในวันเสาร์กลับมีเพื่อนร่วมทีมคนหนึ่งได้รับบาดเจ็บ จึงไม่สามารถไปร่วมแข่งขันในวันถัดไปได้ หลังจากที่ครูฝึกปรึกษากันแล้ว จึงตัดสินใจให้เยี่ยนซือเฉิงไปแข่งแทนนักกีฬาที่ได้รับบาดเจ็บ เขาจึงต้องไปแข่งในวันอาทิตย์ด้วย

เยี่ยนซือเฉิงไม่อยากไปแข่งเลยสักนิด เพราะถึงแม้การแข่งขันจะใช้เวลาไม่นาน แต่กว่าจะเดินทางไปกลับ เตรียมตัวก่อนแข่ง ไหนจะกินข้าวด้วยกันหลังแข่งเสร็จ และเรื่องจุกจิกอีกมากมาย รวม ๆ กันแล้วก็หมดเวลาไปทั้งวัน

พรุ่งนี้เป็นวันอาทิตย์ ปกติหลี่หยวนหยวนจะซ้อมละครไม่นาน เธอจึงมักกินมื้อกลางวันกับมื้อเย็นที่ห้อง แต่เมื่อเยี่ยนซือเฉิงไม่อาจทำอาหารให้หลี่หยวนหยวนได้ เขาจึงรู้สึกว่าตัวเองบกพร่องในหน้าที่

แต่หลี่หยวนหยวนกลับสนับสนุนให้เขาไปแข่ง เธอบอกว่า “มื้อกลางวันกับมื้อเย็นฉันไปกินง่าย ๆ กับพวกโจวฉิงก็ได้ นายไปแข่งเถอะ” หลี่หยวนหยวนคิดว่า เมื่ออยู่ในโลกยุคนี้ เธอสามารถจัดสรรเวลาเพื่อจัดการธุระต่าง ๆ ของตัวเองได้ เยี่ยนซือเฉิงก็ควรจะจัดสรรเวลาเพื่อจัดการธุระต่าง ๆ ของเขาได้เช่นกัน

เมื่อเธอพูดเช่นนี้ เยี่ยนชือเฉิงจึงได้แต่รับคำ

หลี่หยวนหยวนคิดในใจว่า แค่วันเดียวเท่านั้น เธอก็แค่ใช้ชีวิตตามปกติเหมือนที่เคย ไม่มีเรื่องอะไรอย่างแน่นอน

แต่ใครจะคิดว่า วันรุ่งขึ้นจะเกิดเรื่องขึ้นจริง ๆ...

เย็นวันนั้น หลังจากที่ซ้อมละครเสร็จแล้ว โจวฉิงโทร.มาบอกหลี่หยวนหยวนว่าติดธุระ จึงไปกินข้าวด้วยไม่ได้ หลี่หยวนหยวนเห็นว่าอากาศอบอ้าวเหมือนฝนจะตก จึงคิดว่าวันนี้น่าจะรีบกลับดีกว่า ถึงอย่างไรตอนนี้ก็ใกล้มืดแล้ว เธอหาอะไรกินง่าย ๆ ก็พอ จะได้ลดความอ้วนไปในตัวด้วย ขณะที่เดินทอดน่องไปถึงหน้าประตูมหาวิทยาลัย พลางคิดไปด้วยว่าเย็นนี้จะกินอะไรดี ระหว่างข้าวโพด โจ๊กข้าวฟ่าง หรือว่ามะเขือเทศสดสองลูก ท่ามกลางผู้คนมากมายในสถานที่โล่งแจ้งเช่นนี้ จู่ ๆ ก็มีโจรวิ่งมาจากด้านหลัง กระชากกระเป๋าผ้าที่หลี่หยวนหยวนถือไว้ในมืออย่างหลวม ๆ ไป แล้ววิ่งหนีหายเข้าไปในกลุ่มคนอย่างรวดเร็ว

หลี่หยวนหยวนอึ้งไปครู่หนึ่ง จิตใต้สำนึกสั่งให้เธอวิ่งตามโจรคนนั้นไป

แม้ว่าสองสัปดาห์มานี้หลี่หยวนหยวนจะแบ่งเวลาไปฝึกวิ่งระยะไกล แต่การฝึกซ้อมในช่วงสั้น ๆ ย่อมสู้การวิ่งหนีอย่างมืออาชีพของโจรคนนั้นไม่ได้

หลี่หยวนหยวนวิ่งตามไปได้ไม่ไกลเธอก็เริ่มหอบ กว่าจะรู้ตัวว่าไม่มีทางวิ่งตามโจรทัน เธอก็วิ่งมาค่อนถนนแล้ว เธอหยุดยืนอยู่บนช่องเดินรถริมสุดซึ่งอยู่ติดกับทางเท้า เห็นหลังโจรตัวผอมคนนั้นไว ๆ ท่ามกลางฝูงชนบนทางเท้าสองครั้ง จากนั้นก็ไม่เห็นเงาของเขาอีกเลย

หลี่หยวนหยวนถอนใจครั้งหนึ่ง ทันใดนั้นก็ได้ยินเสียงแตรรถดังลั่นจนแสบแก้วหู เธอรีบหลบไปด้านข้าง รถยนต์สีดำแล่นผ่านข้างตัวเธอไปทันที หลี่หยวนหยวนมองถนนอันโล่งกว้าง แล้วมองดูตำแหน่งที่ตัวเองยืนอยู่ในตอนนี้ เธอทั้งตกใจกลัวและรู้สึกว่าตัวเองโชคดี เมื่อครู่นี้เธอวิ่งโดยไม่ได้มองรถเลยสักนิด เคราะห์ดีที่ไม่ถูกชน...

ด้านหลังมีเสียงเบรกดังขึ้นกะทันหัน หลี่หยวนหยวนยังไม่ทันตั้งตัวก็ถูกชน

จนล้มหน้าคว่ำกับพื้น

จักรยานไฟฟ้าเบรกกะทันหัน อีกนิดเดียวล้อรถก็จะทับมือของหลี่หยวน-หยวนแล้ว

คนขี่จักรยานไฟฟ้าเป็นผู้หญิงอายุสามสิบเศษ เธอตกใจไม่น้อย เมื่อถอดหมวกกันน็อกออกแล้วเธอกลับไม่ลงมาช่วยประคองหลี่หยวนหยวน แต่ตะโกนถามเสียงสั่นว่า "นี่! ทำไมมายืนกลางถนนแบบนี้! ไม่เป็นไรใช่มั้ย"

ยังไม่ทันที่หลี่หยวนหยวนจะได้คิดว่าจิตใจของคนยุคนี้ช่างโหดร้าย เธอก็รู้สึกเหมือนมีอะไรมาปิดกั้นไว้ เสียงรอบตัวดังวนเวียน แต่ไม่ได้แล่นเข้าสู่โสตประสาทของเธอเลยแม้แต่น้อย หลี่หยวนหยวนหรี่ตามองถนนลี่ชิงที่อยู่เบื้องหน้า แต่ภาพที่เห็นกลับเป็นท้องฟ้าสีครามและปุยเมฆขาว เธอรู้สึกว่าโลกหมุน และเหมือนมีคนกำลังพูดอยู่รอบ ๆ ตัวเธอ แต่ถ้อยคำที่พูดกันนั้นกลับเป็นสำเนียงของต้าถัง

มีคนนั่งยอง ๆ อยู่ข้างตัวเธอพลางเอ่ยเรียก "หลี่หยวนหยวน หลี่หยวน-หยวน" น้ำเสียงฟังดูร้อนรนอย่างเห็นได้ชัด หลี่หยวนหยวนกะพริบตาแรง ๆ เมื่อหันไปมอง ใบหน้าที่เธอเห็นกลับเป็นใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิงในอดีต!

เป็นใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิงที่คอยอยู่เคียงข้างเธอมาสิบกว่าปี!

ภาพนั้นช่างแจ่มชัดและสมจริง ทั้งเสียงก็ชัดเจน...จนน่ากลัว

ฉัน...กลับมาต้าถังแล้วเหรอ

ความคิดนี้แล่นเข้ามาในสมองเพียงครู่เดียว หลังจากนั้นหลี่หยวนหยวนก็ได้ยินเสียงแตรรถดังลั่น เสียงพูดคุยของผู้คนที่มามุงดู และเสียงคุยโทรศัพท์ด้วยความร้อนใจของหญิงวัยกลางคน

อาการมึนงงค่อย ๆ หายไป แขนขาของหลี่หยวนหยวนมีเรี่ยวแรงขึ้นมาบ้างเล็กน้อย เธอคิดจะยันตัวลุกขึ้น ทว่ากลับไม่มีเรี่ยวแรงพอ หลี่หยวนหยวนมองไปรอบ ๆ อย่างหมดหนทาง ผู้คนมากมายกำลังมุงดูเธออยู่ แต่กลับไม่มีใครกล้าเข้ามาช่วยดึงเธอให้ลุกขึ้นเลยสักคน

หลี่หยวนหยวนนั่งพักอยู่ที่พื้นครู่หนึ่ง เมื่อเรี่ยวแรงกลับคืนมาแล้ว เธอจึงค่อยประคองตัวเองลุกขึ้น มองไปที่ข้อศอกและหัวเข่าก็พบว่ามีแผลถลอกเพราะ

ครูดไถลกับพื้นถนนหยาบ ๆ แต่ยังดีที่ไม่ได้เป็นอะไรมากกว่านี้ เธอปัดเสื้อผ้าสองสามทีแล้วมองหญิงวัยกลางคนตรงหน้า หลี่หยวนหยวนโค้งให้ครั้งหนึ่ง "ขอโทษด้วยค่ะ ฉันมายืนบนถนน ทำให้คุณต้องเดือดร้อน" พูดจบเธอก็เดินกะโผลกกะเผลกขึ้นไปบนทางเท้า

พอกลับถึงห้อง หลี่หยวนหยวนก็ล้างแผลถลอกที่ข้อศอกและหัวเข่า จากนั้นก็ไปนั่งใจลอยอยู่บนโซฟาบีนแบ็ก

เธอย้อนคิดถึงตอนที่ตัวเองถูกโคมไฟในโรงละครหล่นใส่ขณะซ้อมละครก่อนแสดงจริง ตอนนั้นเธอเข้าใจว่าท้องฟ้ายามค่ำคืนที่เห็นเป็นเพียงภาพฝัน เป็นเพราะเธอคิดถึงต้าถังจึงเกิดภาพฝันนั้นขึ้นมา *แต่วันนี้...ก็เป็นภาพฝันด้วยเหรอ*

ใบหน้าและเสียงของเยี่ยนซือเฉิงนั้นชัดเจนมาก นี่ก็เป็นภาพฝันหรือหรือว่านั่น จะเป็นความจริง *ชั่วขณะนั้น ฉันได้กลับไปยังต้าถังจริง ๆ? ฉัน...สามารถกลับไปยังต้าถังได้*

เมื่อความคิดนี้ผุดขึ้นในใจ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกร้อน ๆ หนาว ๆ ขึ้นมาทันที หากมีหนทางกลับไปยังต้าถังได้จริง แล้วเธอจะตัดสินใจอย่างไร

หลี่หยวนหยวนล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา เวลาซ้อมละครเธอจะวางกระเป๋าไว้ แต่เอาโทรศัพท์มือถือติดตัวไว้ในกระเป๋ากางเกง เพราะกลัวว่าหากมีใครโทร.เข้ามาจะไม่รู้ เธอปรับสัญญาณเรียกเข้าเป็นระบบสั่นไว้ตลอดเวลา โชคดีที่เธอทำเช่นนี้จนชิน โทรศัพท์มือถือจึงไม่ได้ถูกขโมยไปด้วย

เธอถือโทรศัพท์ไว้ในมือ ลังเลว่าจะโทร.หาเยี่ยนซือเฉิงดีหรือไม่ เพื่อเล่าว่าตัวเองได้เจออะไรมา แต่เรื่องนี้เป็นเพียงการคาดเดาของเธอ *ถ้าบอกไปอาจทำให้ซือเฉิงเป็นห่วง*

หลังจากคิดทบทวนอยู่หลายตลบ หลี่หยวนหยวนก็โยนโทรศัพท์มือถือไว้ด้านข้าง

เธอยังคงนั่งใจลอยต่อไป จนไม่รู้ตัวว่าเลยเวลามื้อเย็นไปแล้ว ทันใดนั้นก็มีแสงสีขาวสว่างวาบขึ้นที่นอกหน้าต่าง หลี่หยวนหยวนอึ้งไป ครู่ต่อมาก็มีเสียงฟ้าร้องดังตามมา

ฟ้า...ร้อง

หลี่หยวนหยวนตัวสั่น เธอกลัวเสียงฟ้าร้องมาตั้งแต่เด็ก นับตั้งแต่คำคืนที่มีฝนฟ้าคะนองคืนนั้น ที่เธอได้ข่าวว่าพระมารดาของตนถูกบีบคั้นให้ฆ่าตัวตาย หลี่หยวนหยวนก็ยิ่งหวาดกลัวเสียงฟ้าร้องโดยไม่รู้สาเหตุ

ตอนนี้ภายในห้องมืดมิด แต่เธอไม่กล้าเดินไปเปิดไฟ จึงได้แต่คว้ารีโมตซึ่งวางอยู่ใกล้ตัวมาเปิดโทรทัศน์ เมื่อภายในห้องมีแสงและเสียงแล้ว เธอจึงรู้สึกดีขึ้นมาก

หลี่หยวนหยวนเปิดเสียงโทรทัศน์จนดัง ราวกับว่าถ้าทำแบบนี้แล้วจะทำให้ความหวาดกลัวในใจลดลงบ้าง เธอขดตัวอยู่ตรงซอกระหว่างโซฟาบีนแบ็กกับเตียง นั่งตัวกลมกอดเข่าตัวเองไว้ เนื้อที่ท้องและหน้าอกแนบติดกับต้นขาทำให้รู้สึกสงบลงอย่างประหลาด เธอรู้สึกว่าตัวเองไม่ได้บอบบางเหมือนเมื่อก่อน เธอมีพละกำลังมาก *อย่างน้อย...*

ก็ยังทนฟังเสียงฟ้าร้องได้อีกสามครั้ง!

เปรี้ยง! เสียงฟ้าร้องดังสนั่น หลี่หยวนหยวนตัวสั่น พลางร้องเรียก "ซือเฉิง..." ออกมาโดยไม่รู้ตัว

ที่ผ่านมา ทุกครั้งที่ฟ้าร้อง เยี่ยนซือเฉิงจะอยู่เป็นเพื่อนเธอเสมอ

ที่ผ่านมา ทุกครั้งที่มีอันตราย เยี่ยนซือเฉิงจะคอยอยู่ข้างกายเธอ

จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็คิดขึ้นว่า ถ้าวันนี้เยี่ยนซือเฉิงอยู่กับเธอด้วย โจรวิ่งราวนั่นก็คงแย่งกระเป๋าเธอไปไม่ได้ หรือต่อให้แย่งไปได้ ก็ไม่มีทางหนีพ้นแน่นอน ก่อนหน้านี้โจวฉิงเคยเตือนแล้วว่า เดี๋ยวนี้ข้างนอกมหาวิทยาลัยมีโจรคอยจ้องฉกกระเป๋านักศึกษาเยอะมาก แต่เธอไม่เคยใส่ใจ แม้ตอนนี้เธอจะไม่ได้อยู่กับเยี่ยนซือเฉิงตลอดเวลา แต่จิตใต้สำนึกของเธอก็ยังรู้สึกว่าเขาอยู่ข้าง ๆ เธอตลอด

เพราะที่ผ่านมาเขาอยู่เคียงข้างเธอตลอดเวลา

อยู่เคียงข้างมานานกว่าสิบปี อยู่ด้วยกันทั้งกลางวันและกลางคืน

หลี่หยวนหยวนเพิ่งรู้สึกตัวตอนนี้เองว่า ก่อนหน้านี้เยี่ยนซือเฉิงคอยช่วยเธอให้รอดพ้นจากอันตรายทุกครั้ง จนเธอรู้สึกเคยชิน เคยชินเสียจนรู้สึกว่า

การที่มีเยี่ยนซือเฉิงคอยช่วยเธอเป็นเรื่องปกติธรรมดา เธอเพิ่งจะเข้าใจอย่างแจ่มแจ้งตอนนี้เองว่า ก่อนหน้านี้ที่เยี่ยนซือเฉิงช่วยเธอได้ทุกครั้งนั้น ไม่ใช่เรื่องปกติธรรมดา แต่เป็นความโชคดีของเธอต่างหาก

การที่มีเยี่ยนซือเฉิงคอยปกป้อง ถือเป็นโชคดีอันใหญ่หลวงของเธอ

ประตูเปิดออกอย่างแรง

ไฟในห้องพลันสว่างขึ้น เยี่ยนซือเฉิงยืนอยู่ที่หน้าประตู เสื้อแขนสั้นสีน้ำเงินที่เขาใส่อยู่เปียกฝนไปทั้งตัว ผมเปียกลู่ลงแนบศีรษะ น้ำหยดติ๋งๆ ลงมาจากปลายผม

พอเห็นหลี่หยวนหยวนนั่งขดตัวอย่างเหม่อลอยอยู่ที่มุมหนึ่ง เยี่ยนซือเฉิงก็ก้าวพรวดเข้ามาทั้งที่ยังสวมรองเท้ามาอยู่ข้าง ๆ หลี่หยวนหยวน เขาย่อตัวลงคุกเข่าข้างเดียว "องค์หญิง" เสียงของเขาอ่อนโยนและอบอุ่นยิ่งนัก

หลี่หยวนหยวนรู้สึกตื้นตันอย่างประหลาดจนไม่อาจควบคุมตัวเอง

"ซือเฉิง..."

เธอยื่นมือออกไป คว้าสองนิ้วของเยี่ยนซือเฉิงมากำไว้แน่นจนข้อนิ้วมือของเขาซีดขาว

ที่จริงแล้วแรงอันน้อยนิดของหลี่หยวนหยวน หรือต่อให้เพิ่มแรงมากขึ้นกว่านี้อีกเท่าตัว ก็ไม่อาจบีบนิ้วของเยี่ยนซือเฉิงให้เจ็บได้ แต่ที่น่าประหลาดคือเพียงแค่เธอบีบนิ้วของเขาไว้เช่นนั้น และร้องเรียกเขาเบา ๆ เยี่ยนซือเฉิงกลับรู้สึกบอบช้ำไปทั้งตัวราวกับถูกใครกระทืบอย่างแรง เขารู้สึกเจ็บปวดจนต้องห่อตัว ไม่ว่าพยายามเท่าไรก็ไม่อาจยืดตัวให้ตรงได้

"องค์หญิง ซือเฉิงอยู่นี่แล้ว"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าสองสามครั้ง เยี่ยนซือเฉิงอยู่ที่นี่จริง ๆ เธอสัมผัสได้ถึงความอบอุ่นจากตัวเขา

เสียงเพลงสนุกสนานของโฆษณาโทรทัศน์ยังคงดังต่อเนื่อง ทว่าภายในห้องกลับเงียบสงัด หลี่หยวนหยวนค่อย ๆ สงบสติอารมณ์ มือที่กำนิ้วของเยี่ยนซือเฉิงค่อย ๆ คลายลง

หลี่หยวนหยวนคิดว่า ดูเหมือนเมื่อครู่เธอจะเสียกิริยาไปหน่อย...

ทันใดนั้น แสงสีขาวสว่างจ้าก็ส่องวาบเข้ามาในห้อง เสียงฟ้าร้องดังลั่นราวกับฟ้าดลงมาบนศีรษะของทั้งสอง เสียงนั้นดังสนั่นจนหูอื้อ หลี่หยวนหยวนซึ่งเพิ่งจะสงบสติอารมณ์ได้ยังไม่ทันตั้งตัว เธอตกใจสุดขีดจนกัดริมฝีปากตัวเองแน่นพลางส่งเสียง "ฮือ" ออกมาครั้งหนึ่ง คว้านิ้วมือสองนิ้วของเยี่ยนซือเฉิงมากำแน่น พลันซุกหน้าเข้าไปอยู่ในอ้อมอกของเขา

เวลานี้เยี่ยนซือเฉิงรู้เพียงว่าองค์หญิงกำลังตกใจมาก เขาจึงประคองเธอไว้ด้วยสองมือ แล้วโอบกอดเธอไว้แน่น

เสียงฟ้าร้องผ่านพ้นไปอย่างรวดเร็ว หลังจากที่หายตกใจแล้วทั้งคู่ก็ยังคงนิ่งอยู่ในท่าเดิม

ตอนนี้หลี่หยวนหยวนมีสีหน้าเช่นไร เยี่ยนซือเฉิงซึ่งกำลังกอดเธออยู่ไม่อาจมองเห็น ในใจเขาคิดเพียงว่า

องค์หญิง...

ช่างนุ่มเสียจริง

๒๔



ท่ามกลางความเงียบงัน เยี่ยนชือเฉิงยังคงกอดหลี่หยวนหยวนไว้ เหงื่อค่อย ๆ ผุดขึ้นมาบนหน้าผากของเขา

ดูเหมือนว่าฉัน...จะทำเรื่องร้ายแรงมากลงไป...

แต่เยี่ยนชือเฉิงกระอักกระอ่วนอยู่ได้ไม่นานนัก ด้านนอกก็มีเสียงฟ้าผ่าดังขึ้นอีกเป็นระยะ ๆ หลี่หยวนหยวนตัวสั่นโดยไม่รู้ตัว เมื่อเธอตัวสั่นครั้งหนึ่ง เยี่ยนชือเฉิงก็ตบหลังเธอเบา ๆ สองสามทีโดยไม่รู้ตัวเช่นกัน เหมือนกับกำลังปลอบเด็ก

เสียงฟ้าผ่าดังขึ้นอีกหลายครั้ง เยี่ยนชือเฉิงคอยตบหลังเธอเบา ๆ ทุกครั้งเมื่อได้รับสัมผัสอันอ่อนโยน หลี่หยวนหยวนก็ค่อย ๆ สงบลงในที่สุด

ฝนฟ้าคะนองมาเร็วและจากไปเร็ว ผ่านไปเพียงครึ่งชั่วโมงกว่าเสียงฟ้าร้องก็ค่อย ๆ สงบลง

หลี่หยวนหยวนไม่ได้กลัวมากเท่าตอนแรกแล้ว ตอนนี้เธอจึงเพิ่งคิดขึ้นได้เมื่อลองจับแขนเสื้อของเยี่ยนชือเฉิงก็พบว่าน้ำฝนที่เปียกอยู่แห้งไปบ้างแล้วเพราะความร้อนจากร่างกายเขา แต่ก็ยังชื้นอยู่มาก เสื้อชื้นแนบติดตัวแบบนี้เขาคงรู้สึกไม่สบายตัวมาก

หลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นมองเยี่ยนชือเฉิง “ผมยังเปียกอยู่เลย”

เธอยังคงอยู่ในอ้อมอกเขา ทั้งสองอยู่ใกล้กันจนรู้สึกถึงลมหายใจของอีกฝ่าย ใบหูของเยี่ยนชือเฉิงแดงระเรื่อ เขาเบือนหน้าไปทางอื่น ขณะเดียวกัน

ก็คลายวงแขนจากตัวหลี่หยวนหยวนอย่างเกร็ง ๆ เขากระแอมทีหนึ่ง ทำท่าจะอธิบายอะไรบางอย่าง แต่หลี่หยวนหยวนกลับชิงเอ่ยขึ้นก่อน "ฉันไม่ทันสังเกตซือเฉิงตัวเปียกแบบนี้จะไม่สบายได้ รีบไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อผ้าเถอะ"

หลี่หยวนหยวนผละออกจากอ้อมกอดของเขาด้วยสีหน้าท่าทีเป็นปกติราวกับว่าการกอดกันเมื่อครู่เป็นเพียงการปลอบประโลม มิใช่การกอดกันอย่างคู่รัก

เยี่ยนซือเฉิงมองเธอปราดหนึ่ง รอยแดงที่ใบหูค่อย ๆ จางหายไป พลันรู้สึกหนาวขึ้นมา

หลี่หยวนหยวนไปหยิบเสื้อผ้ามาให้เขาเปลี่ยน เยี่ยนซือเฉิงรับไว้พลางพยักหน้า จากนั้นก็เดินเข้าไปในห้องน้ำแล้วปิดประตู ด้วยเหตุนี้เขาจึงไม่ได้เห็นหลี่หยวนหยวนเดินกลับไปนั่งที่โซฟาบีนแบ็กพลางเอามือกุมแก้มอันอวบอิ่มของตัวเอง

หลี่หยวนหยวนคิดว่า เมื่อครู่นี้เยี่ยนซือเฉิงก็กระอักกระอ่วนมากพอแล้ว หากเธอแสดงความเขินอายออกไปแม้เพียงนิดเดียว เขาคงยิ่งเขินเข้าไปใหญ่ เธอเอามือปิดหน้าไว้ แล้วนวดคลึงอย่างแรง เมื่อคิดถึงตอนที่ตัวเองโผเข้าไปในอ้อมอกของเยี่ยนซือเฉิง หลี่หยวนหยวนก็ได้แต่ถอนใจ

เสียกิริยา เสียกิริยาจริง ๆ!

ไม่ใช่ว่าเธอกับเยี่ยนซือเฉิงจะไม่เคยสัมผัสร่างกายกันมาก่อน แต่การกอดกัน...ในขณะที่ทั้งคู่มีสติครบถ้วนสมบูรณ์เช่นนี้...นับเป็นครั้งแรก ไม่รู้ว่าเพราะอะไร จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็คิดถึงค่ำคืนนั้น ท่ามกลางแสงไฟในสนามกีฬา เยี่ยนซือเฉิงกำลังวิ่งออกกำลังกาย ใบหน้าและไหล่ชุ่มโชกด้วยเหงื่อ ยิ่งคิด... หน้าเธอก็ยิ่งแดงโดยไม่รู้ตัว

ช่าง...น่าอายเสียจริง!

หลังจากที่เยี่ยนซือเฉิงเสร็จจากการแข่งขันที่สนามของสถาบันคู่แข่งแล้ว เขาก็ได้แต่หวังว่าจะได้กลับบ้านเร็วขึ้นอีกนิด แต่ก็ต้องผิดหวัง หลังการแข่งขันทีมเทควันโดก็ยกขบวนไปเลี้ยงฉลองกัน เขาดูเวลาครั้งแล้วครั้งเล่า เมื่อทุกคนอิ่มกันแล้ว ในที่สุดก็ได้เวลานั่งรถของมหาวิทยาลัยกลับกันเสียที ขณะอยู่บนรถ

เยี่ยนซือเฉิงสังเกตเห็นแล้วว่าท้องฟ้ามืดครึ้ม ดูท่าไม่ดีเท่าไร พอมาถึงมหาวิทยาลัยก็เริ่มมีเสียงฟ้าร้อง เยี่ยนซือเฉิงรีบวิ่งฝ่าฝนกลับไปที่ห้องโดยไม่รอให้เพื่อนในทีมไปยืมร่มมาให้

วินาทีที่เขาเห็นหลี่หยวนหยวนนั่งขดตัวอยู่ที่มุมนั้น เขาก็รู้ทันทีว่า ถึงจะรีบกลับมาโดยเร็วที่สุดแล้ว แต่ก็ยังไม่ทันอยู่ดี

ขณะที่หลี่หยวนหยวนโผเข้ามาในอ้อมอกของเขาอย่างกะทันหันนั้น เยี่ยนซือเฉิงไม่ได้เตรียมตัวเตรียมใจไว้เลยแม้แต่น้อย เขาอาบน้ำไปพลางพยายามควบคุมอารมณ์ให้นิ่งเข้าไว้ พยายามจะไม่คิดถึงสัมผัส...อันอ่อนนุ่มจากเรือนร่างของเธอ แต่หากดูจากสีหน้าของหลี่หยวนหยวนตอนที่เธอผละออกจากอกเขา เยี่ยนซือเฉิงก็คิดว่า *องค์หญิงแค่กลัวเสียงฟ้าร้อง ไม่ได้มีความรู้สึกอื่นใดฉันต่างหากที่คิดสกปรกไปเอง*

แต่ว่า...ยิ่งเขาพยายามควบคุมอารมณ์ตัวเองมากเท่าไร ความร้อนในกายเขาก็ยิ่งสูงขึ้นเท่านั้น

เยี่ยนซือเฉิงจึงปิดก๊อกน้ำร้อนเสีย แล้วปล่อยให้น้ำเย็นราดรดจนทั่วทั้งตัว

เขาคิดจะใช้น้ำเย็นช่วยให้อารมณ์และความคิดเตลิดเปิดเปิงของตัวเองสงบลง แต่กลายเป็นว่าน้ำเย็นไม่ช่วยระงับความรุ่มร้อนในใจให้เขาได้ กลับทำให้เขา...เป็นหวัดแทน

ครั้งนี้เขาเป็นหวัดจริง ๆ

เช้าวันรุ่งขึ้น

เยี่ยนซือเฉิงนอนอยู่บนเตียง เขามองหลี่หยวนหยวนทำหน้านิ่วพลางใช้ปรอทวัดไข้ให้เขา "สามสิบแปดจุดห้าองศา"

เยี่ยนซือเฉิงเข้าใจว่าตัวเองสุขภาพแข็งแรงมาตลอด คิดไม่ถึงว่าเพียงตากฝนและอาบน้ำเย็นครั้งเดียวเขาก็เป็นหวัดได้ง่าย ๆ ทั้งที่อากาศก็อบอุ่น เขาพูดเสียงแหบว่า "หยวนหยวน วันนี้เธอมีเรียนช่วงเช้า..." เขาเร่งให้หลี่หยวนหยวนรีบไปเรียน เพราะตอนนี้เธอใกล้จะสายแล้ว และเขาก็ไม่อยาก

ให้เธอเห็นเขาในสภาพย่ำแย่แบบนี้...

"นายกินยานี่ก่อน" ที่ห้องมียาสำรองไว้ หลี่หยวนหยวนหยิบยาออกมาแล้วอ่านฉลากยาแต่ละอย่างจนครบ เธอหายาลดไข้จนเจอ แล้วหยิบยาตามจำนวนที่ระบุไว้ เธอยื่นยาให้เยี่ยนซือเฉิง เขาหยิบยาไปจากมือเธออย่างว่าง่ายแล้วกลืนลงไปทีละเม็ด

นี่เป็นครั้งแรกที่เห็นเยี่ยนซือเฉิงกินยาฝรั่ง หลี่หยวนหยวนก็ไม่แน่ใจนักว่าจะได้ผลหรือเปล่า แต่เมื่อลองคิดๆ ดูแล้ว การแพทย์ของโลกยุคนี้ก้าวหน้ากว่าสมัยต้าถังมาก เธอจึงสบายใจขึ้นบ้างเล็กน้อย แต่เรื่องเจ็บไข้เป็นเรื่องใหญ่ หลี่หยวนหยวนจึงล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา "วันนี้ฉันไม่ไปเรียน ฉันจะบอกให้โจวฉิงช่วยลาอาจารย์ให้"

แต่เยี่ยนซือเฉิงกลับยกมือห้ามไว้ ไม่ให้เธอโทรไป "กระหม่อมไม่เป็นไร องค์หญิงจะทรงเสียการเรียนเพราะกระหม่อมไม่ได้"

เขากลับมาใช้คำพูดจากับเธอแบบเมื่อก่อนอีกแล้ว ขืนเธอยังดึงดันต่อน่ากลัวว่าเยี่ยนซือเฉิงคงอยู่ไม่เป็นสุขแน่ หลี่หยวนหยวนถอนใจครั้งหนึ่ง "งั้นนายนอนพักมากๆ นะ ตอนกลางวันฉันจะกลับมาดู"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า

ตลอดทั้งเช้าวันนั้น หลี่หยวนหยวนนั่งใจลอยในห้องเรียน แม้แต่โจวฉิงซึ่งนั่งอยู่ข้างๆ ก็ยังแปลกใจ "ทำไมวันนี้ไม่เห็นเธอจดเลกเชอร์ล่ะ ก่อนหน้านี้เธอชอบเรียนภาษาอังกฤษจะตาย"

หลี่หยวนหยวนตอบทั้งที่ใจลอยว่า "ฉันฟังอาจารย์อยู่"

"เธอทะเลาะกับเยี่ยนซือเฉิงเหรอ"

หลี่หยวนหยวนยิ้มขื่น "ดูเหมือนเธอจะอยากให้ฉันทะเลาะกับเขาจังเลยนะ"

"เปล่า ฉันแค่แปลกใจ คนที่เคยมีข่าวเมาท์ไม่ดีแบบนั้น ทำไมจู่ๆ ถึงได้ยอมคนคนหนึ่งได้ทุกอย่าง ฉันเลยอยากรู้ว่าพวกเธอเคยมีเรื่องขัดใจกันบ้างรึเปล่า"

"เรื่องขัดใจกันเหรอ..." หลี่หยวนหยวนครุ่นคิด "ไม่เคยนะ" ทุกครั้งก่อนที่จะเกิดเรื่องไม่เข้าใจกัน เยี่ยนซือเฉิงก็จะยอมตามเธอทุกอย่าง

โจวฉิงกะพริบตาถี่ ๆ ด้วยความทึ่ง "พวกเธออยู่ด้วยกันทุกวัน แต่ไม่เคยมีเรื่องขัดใจกันเลยเหรอ"

หลี่หยวนหยวนยิ้ม และไม่พูดเรื่องนี้ต่อ เธอเปลี่ยนเรื่องคุย "โจวฉิง เธอรู้มั้ยว่าจะทำบัตรนักศึกษาใหม่ยังไง เมื่อวานฉันถูกวิ่งราวกระเป๋าที่หน้าประตูมหาวิทยาลัย"

"หา? มีอะไรหายบ้าง เป็นของมีค่ารึเปล่า ทำไมเธอถึงไม่ระวังเลยนะ" โจวฉิงถูกเบี่ยงเบนความสนใจจากเรื่องเดิมโดยเร็ว เธอตำหนิหลี่หยวนหยวนที่ชะล่าใจ พลางบอกขั้นตอนการทำบัตรนักศึกษาใหม่ไปด้วย

หลี่หยวนหยวนฟังพลางครุ่นคิดเรื่องเมื่อครู่

ในสายตาของโจวฉิง เธอกับเยี่ยนซือเฉิงเป็นคู่รักกัน ทั้งคู่มีสถานะเท่าเทียมกัน แต่สำหรับเยี่ยนซือเฉิงแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองเป็นความสัมพันธ์ระหว่างนายกับบ่าว คำพูดของเธอถือเป็นคำสั่ง เมื่อฝ่ายหนึ่งยอมทำตามอีกฝ่ายโดยไม่มีเงื่อนไขก็ย่อมไม่เกิดเรื่องขัดใจกัน

แต่ว่า...

หลี่หยวนหยวนคิด *แต่ถ้าเป็นแบบนี้ก็ไม่ยุติธรรมกับซือเฉิงน่ะสิ* เมื่อมาใช้ชีวิตในโลกยุคนี้ หากเธอกับเยี่ยนซือเฉิงยังคงความสัมพันธ์ที่ไม่เท่าเทียมไว้แบบนี้ ก็คงไม่ได้การ เธอควรคิดหาวิธีทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาเท่าเทียมกัน

ตอนกลางวัน หลี่หยวนหยวนรีบกลับไปที่ห้อง เมื่อเปิดประตูเข้าไปก็ได้กลิ่นอาหารหอมฉุย

พอเข้าไปในห้องก็เห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงจัดอาหารไว้บนโต๊ะเตี้ยเรียบร้อยแล้ว กับข้าวสามอย่างกับน้ำแกงหนึ่งชามเหมือนเคย ทั้งยังตักข้าวสวยใส่ชามวางไว้บนโต๊ะพร้อมแล้ว แต่ยังได้ยินเสียงหั่นผักดังมาจากในครัว

หลี่หยวนหยวนเดินเข้าไปในครัว เยี่ยนซือเฉิงหันมามองแล้วยิ้มพลางเอ่ย "ฉันกะเวลาดูแล้ว กับข้าวจานเย็นนี่หั่นแตงกวาเสร็จก็กินได้เลย" แก้มของเขาแดงผิดปกติ

หลี่หยวนหยวนยื่นมือไปแตะหน้าผากเขา บางทีอาจเพราะกังวลไปเอง

เธอรู้สึกว่าหน้าผากของเขาร้อนกว่าเมื่อเช้าเสียอีก ทั้งเสียงของเขาก็ยังแหบมากขึ้นด้วย หลี่หยวนหยวนอดตำหนิเขาไม่ได้ "ทำไมไม่พักผ่อน นายไม่สบายอยู่ ไม่ควรทำงาน"

เยี่ยนซือเฉิงหยิบแตงกวาที่หั่นเสร็จแล้วใส่จาน จากนั้นก็คลุกกับกระเทียมสับพลางพูดว่า "จะปล่อยให้เธอหิวได้ยังไง" อาจเพราะไม่สบาย วันนี้เขาจึงไม่ได้ดูเคร่งขรึมเหมือนอย่างเคย แต่สีหน้าและน้ำเสียงของเขากลับอ่อนโยนกว่าเดิมมาก

เขาพูดออกมาอย่างเป็นธรรมชาติ หลี่หยวนหยวนขมวดคิ้ว "ถ้านายไม่ทำกับข้าว ฉันก็ไม่อดหรอก ฉันกลับมาทำ..." ยังไม่ทันพูดจบ หลี่หยวนหยวนก็เป็นฝ่ายเงียบไปเอง ว่ากันตามจริงแล้ว เธอทำอะไรไม่เป็นเลย ไม่ว่าจะที่ต้าถังหรือที่นี่ เธอไม่เคยแตะเตาเลยสักครั้ง ผักต้องล้างอย่างไรให้สะอาด ข้าวต้องหุงอย่างไรให้สุก กับข้าวจะต้องปรุงอย่างไรให้ได้รสชาติที่ลงตัว...

เมื่อคิดดูดี ๆ แล้วก็พบว่า นอกจากแตงกวาสดลูกหนึ่งแล้ว เธอก็ไม่รู้ว่าจะทำอาหารอย่างอื่นกินได้อย่างไร

เยี่ยนซือเฉิงยิ้ม แต่ก็ไม่ได้ล้อหลี่หยวนหยวน เพื่อไม่ให้เธอรู้สึกเสียหน้า เขาเพียงยกยำแตงกวาที่ปรุงเสร็จแล้วออกมาจากครัว

หลี่หยวนหยวนได้แต่นั่งกินข้าวที่โต๊ะเตี้ยดังเช่นทุกครั้ง

ไข่ทอดในน้ำแกงไข่ผัดมะเขือเทศมื้อนี้ไหม้ไปหน่อย

หลี่หยวนหยวนมองเยี่ยนซือเฉิงแวบหนึ่ง เขากำลังนั่งตัวตรงพลางคีบกับข้าว เมื่อเห็นว่ามีใบผักบุ้งช้ำใบหนึ่งที่เอาออกไม่หมดตอนล้างผัก เยี่ยนซือเฉิงก็มุ่นคิ้วพลางคีบออก เขามองหลี่หยวนหยวนแวบหนึ่งด้วยสีหน้าตำหนิตัวเองเล็กน้อย "วันนี้พลาดไปหน่อย"

หลี่หยวนหยวนรู้สึกปวดใจ พลางบอกว่าไม่เป็นไร เธอรีบกินไข่ทอดชิ้นที่ไหม้ลงไป กลัวว่าถ้าเยี่ยนซือเฉิงเห็นเข้าจะไม่สบายใจขึ้นมาอีก

อาหารมื้อนี้ผ่านไปอย่างเงียบเชียบ

เมื่อกินข้าวเสร็จแล้วหลี่หยวนหยวนก็แย่งล้างจาน แต่เยี่ยนซือเฉิงไม่ยอมท่าเดียว หลี่หยวนหยวนจึงโมโหขึ้นมา "ไปนอนบนเตียงดี ๆ!"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป เขาได้แต่เช็ดมือ แล้วไปนอนบนเตียงอย่างว่าง่าย

หลังจากที่หลี่หยวนหยวนล้างชามเสร็จแล้วเธอก็เดินออกมาดู เยี่ยนซือเฉิงหลับไปแล้ว ใบหน้าของเขาแดงมาก ทั้งยังเพ้อด้วย

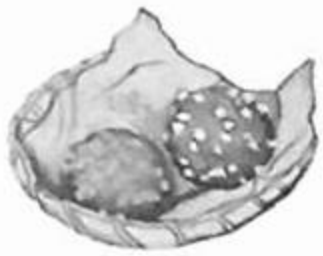
เมื่อเห็นว่าเขาไข้สูงมากจนน่าเป็นห่วง หลี่หยวนหยวนจึงต้องค้นโทรศัพท์มือถือของเยี่ยนซือเฉิงออกมา แล้วโทร.หาลู่เฉิงอวี่ให้เขาช่วยเรียกเพื่อนนักศึกษาชายอีกคนมาช่วย พวกเขาช่วยกันหามเยี่ยนซือเฉิงไปโรงพยาบาล

ตอนที่เยี่ยนซือเฉิงตื่นขึ้นมาอีกครั้งเขาก็ได้กลิ่นน้ำยาฆ่าเชื้ออบอวลอยู่รอบตัว

บนมือเขามีเข็มให้น้ำเกลือเสียบอยู่ น้ำเกลือในขวดยังคงหยดลงมาทีละหยด เมื่อมองไปที่นอกหน้าต่างก็เห็นว่าตอนนี้ฟ้ามืดแล้ว เพราะไม่มีนาฬิกาเขาจึงไม่รู้ว่ากี่โมงแล้ว เขาหันหน้าไปอีกทางก็พบว่าที่ขอบเตียงมีศีรษะของใครคนหนึ่งกำลังฟุบหลับอยู่

หลี่หยวนหยวนกำลังหลับสนิท ที่ข้อศอกของเธอมีแผลถลอก

๒๕



เยี่ยนซือเฉิง รู้สึกว่าสติของตนยังไม่ตื่นตัวดี ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่กล้ากระทำการก้าวล่วงด้วยการยื่นมือไปสัมผัสแผลบนข้อศอกของหลี่หยวนหยวน

หลี่หยวนหยวนขยับศีรษะเล็กน้อย เมื่อเงยหน้าขึ้นมา ใบหน้าของเธอเป็นรอยแดงเพราะกดทับแขนเป็นเวลานาน นัยน์ตาแดงกำ สีหน้าเหมือนตกใจตื่นขึ้นมา จิตใต้สำนึกสั่งให้เธอหันไปดูขวดน้ำเกลือ เมื่อแน่ใจว่ายังมีน้ำเกลือเหลืออยู่ เธอก็หันกลับมามองเยี่ยนซือเฉิง เห็นเขาลืมตาอยู่จึงเอ่ยถามเบา ๆ "ตื่นแล้วเหรอ" จากนั้นมืออวบอิ่มของเธอก็ทาบลงบนหน้าผากของเยี่ยนซือเฉิง

"ดูเหมือนไข้จะลดลงบ้างแล้ว"

เยี่ยนซือเฉิงคันคอเล็กน้อย เขากระแอมครั้งหนึ่ง "ทำไมข้อศอกถึงมีแผล"

หลี่หยวนหยวนยังงัวเงียเล็กน้อย เธอบิดแขนมองไปที่ข้อศอก แล้วตอบตามจริง "ถูกขโมยกระชากกระเป๋าที่หน้ามหาวิทยาลัย ฉันวิ่งตามไปแล้วถูกรถเฉี่ยวหกล้ม แค่ถลอกนิดหน่อย ไม่เป็นอะไรมาก"

ถึงแม้หลี่หยวนหยวนจะย้ำว่าเธอไม่ได้เป็นอะไรมาก แต่เยี่ยนซือเฉิงก็ยังขมวดคิ้ว "ถูกกระชากกระเป๋าเหรอ"

"อือ ดีที่ในกระเป๋าไม่มีอะไร" หลี่หยวนหยวนหาวหวอด "มีแค่บัตรนักศึกษา บทละคร แล้วก็เศษตังค์นิดหน่อย"

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงได้ยินก็พยักหน้าโดยไม่ได้ว่าอะไร พอเห็นว่าหลี่หยวน-

หยวนง่วงจนลืมตาไม่ขึ้น เยียนซือเฉิงจึงเอ่ยด้วยความเป็นห่วง "หยวนหยวน ฉันอยู่ที่นี่ไม่เป็นไรหรอก เธอกลับไปนอนสักหน่อยเถอะ"

หลี่หยวนหยวนส่ายหน้า "ฉันต้องคอยดูน้ำเกลือให้นาย ยังเหลือน้ำเกลืออีกขวด พอให้น้ำเกลือหมดแล้วเราค่อยกลับบ้านกัน"

กลับบ้านกัน...ถ้อยคำธรรมดา ๆ นี้ทำให้เยียนซือเฉิงรู้สึกอบอุ่นหัวใจโดยไม่รู้ตัว บ้านแห่งนี้ไม่ใช่จวนองค์หญิงที่กว้างใหญ่จนน่ากลัว บ้านแห่งนี้มีเพียงเขากับหลี่หยวนหยวน มีเพียงเขากับเธอสองคนเท่านั้น

เยียนซือเฉิงเป็นคนแข็งแรงอยู่แล้ว ดังนั้นเมื่อให้น้ำเกลือหมด ไข้ของเขาก็ลดลงมาก หลังจากรับยาจากโรงพยาบาลมาแล้ว ทั้งสองก็กลับบ้านด้วยกัน กว่าจะกลับไปถึงก็เป็นเวลาห้าทุ่มตรง

เมื่อทั้งสองเก็บของเข้าที่เข้าทางเรียบร้อยแล้ว เยียนซือเฉิงก็ปูผ้านวมบนเตียงของหลี่หยวนหยวน ส่วนหลี่หยวนหยวนก็จัดโซฟาบีนแบ็กอยู่ด้านข้าง จากนั้นก็ล้มตัวลงนอนบนโซฟา แล้วห่มผ้าห่มผืนบาง

เยียนซือเฉิงอึ้งไป "หยวนหยวน..."

หลี่หยวนหยวนซึ่งห่อตัวอยู่ในผ้าห่มพยักหน้าสองสามครั้ง "ซือเฉิง ราตรีสวัสดิ์"

เยียนซือเฉิงมองดูร่างของหลี่หยวนหยวนที่นูนขึ้นมาจากโซฟาด้วยความกระดากใจ "หยวนหยวน ขึ้นมานอนบนเตียง"

หลี่หยวนหยวนไม่สนใจเขา เธอแสร้งหลับเป็นตายอยู่อย่างนั้น *เก่งจริงก็อุ้มฉันขึ้นไปนอนบนเตียงเองสิ*

แน่นอนว่าเยียนซือเฉิงไม่กล้าดึงผ้าห่มออกจากตัวหลี่หยวนหยวน เขานั่งนิ่งอย่างอ่อนอกอ่อนใจอยู่นาน ในที่สุดก็ต้องล้มตัวลงนอน เยียนซือเฉิงพยายามข่มตาให้หลับ แต่วันนี้เขานอนมามากแล้ว ดังนั้นไม่ว่าจะทำอย่างไรก็นอนไม่หลับ จึงได้แต่นอนมองเพดานห้องพลางฟังเสียงหายใจที่ดังสม่ำเสมอมากขึ้นเรื่อย ๆ ของหลี่หยวนหยวน เวลานี้เขารู้สึกอบอุ่นใจเหลือเกิน

เขาพลิกตัวนอนตะแคง

โซฟาบีนแบ็กที่หลี่หยวนหยวนนอนวางอยู่ข้างเตียงนั้นเอง ถ้าโซฟาสูงขึ้น

อีกนิดก็เท่ากับว่าหลี่หยวนหยวนนอนอยู่ข้าง ๆ เขา ตอนนี้หัวใจเขากำลังเต้นไม่เป็นสำโดยไม่รู้ตัว

เยี่ยนซือเฉิงมองเส้นผมของหลี่หยวนหยวนที่สยายเต็มหมอน เขาไม่ได้อยากสัมผัสมัน เพียงแต่อยากใช้นิ้วสางให้เส้นผมไม่พันกัน พอตอนเช้าเมื่อหลี่หยวนหยวนตื่นขึ้นมา เธอจะได้ไม่ต้องหงุดหงิดเพราะผมพันกัน เมื่อเห็นไหล่ของหลี่หยวนหยวนโผล่ออกมานอกผ้าห่ม เขาไม่ได้อยากสัมผัสมัน เพียงแต่อยากห่มผ้าให้เธอดี ๆ เธอจะได้ไม่เป็นหวัด

ตอนที่หลี่หยวนหยวนโผเข้ามากอดเขาเมื่อวันก่อน ปฏิกิริยาทางร่างกายและจิตใจของเขาทำให้เยี่ยนซือเฉิงรู้อย่างแน่ชัดว่า ความรู้สึกส่วนลึกในใจเขาที่มีต่อหลี่หยวนหยวนนั้นเป็นความรู้สึกที่ผิดจารีต...แต่เขาไม่แน่ใจว่าความรู้สึกนั้นคือความรู้สึกใด แม้แต่ตัวเองก็ยังได้แต่คาดเดาว่า *ฉันรู้สึกยังไงกับหยวนหยวนกันแน่*

ตอนนี้ เมื่อเขาได้คิดขณะที่จิตใจสงบนิ่งก็พบว่า

ความรู้สึกนี้ไม่ใช่ความรักเช่นหนุ่มสาวทั่วไปที่สัญญาว่าจะอยู่ด้วยกันจนแก่เฒ่าและประคับประคองกันในยามยาก ไม่ใช่ความรักที่ปล่อยให้เป็นไปตามครรลองอย่างที่ปราชญ์เมธียกย่อง ความรู้สึกที่เขามีต่อหลี่หยวนหยวนจึงไม่น่าจะเป็นความรัก

ความรู้สึกที่เขามีต่อเธอปราศจากความต้องการที่จะครอบครอง เขาเพียงอยากทำดีต่อเธอ มอบทุกสิ่งทุกอย่างให้เธอ หากสิ่งนั้นดีต่อหลี่หยวนหยวน เขายินดีมอบทุกสิ่งที่ตนมีแก่เธอ

นี่ไม่ใช่ความรัก

เพราะความรักก็ไม่อาจทำได้ถึงเพียงนี้

เช้าวันรุ่งขึ้น หลี่หยวนหยวนไม่มีเรียน เมื่อได้มาอยู่ในโลกยุคนี้ เธอติดนิสัยนอนตื่นสายบ้างเป็นบางครั้ง ตอนนี้เธอยังคงนอนขดตัวอยู่ในผ้าห่ม ไม่มีท่าทีว่าจะลุกขึ้น แต่เสียงโทรศัพท์มือถือดังไม่หยุด หลี่หยวนหยวนยื่นมือคว้าโทรศัพท์มาทั้งที่ยังสะลึมสะลือ

"หลี่หยวนหยวน แย่แล้ว เมื่อวานอาจารย์คุมหอมาตรวจห้อง!"

หลี่หยวนหยวนเพิ่งเคยได้ยินคำว่าตรวจห้องเป็นครั้งแรก เธอไม่เข้าใจจึงได้แต่ทำตาปริบๆ "อ้อ แล้วไงเหรอ"

"นี่เธอยังมีอารมณ์นอนต่ออีกเหรอ!" โจวฉิงร้อนใจแทบทนไม่ไหว "เธอย้ายออกไปอยู่ข้างนอกโดยไม่ได้แจ้งอาจารย์คุมหอ อาจารย์บอกว่าวันนี้จะติดต่อคนที่บ้านเธอ! แล้วที่เธอออกไปอยู่กับเยี่ยนซือเฉิงเนี่ย ได้บอกคนที่บ้านรึเปล่า"

หลี่หยวนหยวนผุดลุกขึ้นมาทันที "ว่าไงนะ"

จนถึง...จนถึงตอนนี้ ฉันยังไม่เคยติดต่อกับ...คนที่บ้านของ"หลี่หยวนหยวน" เลย

ตอนนั้นเองเยี่ยนซือเฉิงก็ยกหม้อใส่โจ๊กข้าวฟ่างออกมาจากครัวแล้ววางบนโต๊ะเตี้ยพอดี เมื่อเห็นหลี่หยวนหยวนลุกพรวดขึ้นมานั่ง เขาก็หยุดยืนอยู่ข้างโต๊ะด้วยความเป็นห่วง พลางสังเกตสีหน้าของเธออย่างละเอียด

"เดี๋ยวเธอไปพบอาจารย์ดูนะ"

"จ๊ะ"

หลังจากวางสาย หลี่หยวนหยวนก็คลึงขมับตัวเอง

เยี่ยนซือเฉิงถามด้วยความเป็นห่วง "เกิดอะไรขึ้น"

"เมื่อวานอาจารย์คุมหอไปตรวจห้อง พออาจารย์รู้ว่าฉันออกมาอยู่ข้างนอกก็บอกว่าวันนี้จะติดต่อกับคนที่บ้านฉัน"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป "คนที่บ้านเธอ?" เยี่ยนซือเฉิงนึกภาพอาจารย์คุมหอพักคุกเข่าถวายบังคมต่อหน้าโอรสสวรรค์ภายในท้องพระโรงวังหลวงทันที

เขากะพริบตาสองสามที แล้วจึงนึกขึ้นได้ว่า ในโลกมิตินี้ "เยี่ยนซือเฉิง" มีพ่อแม่ของตัวเอง และ "หลี่หยวนหยวน" ก็ย่อมมีพ่อแม่ของตัวเองด้วยเช่นกัน แต่ที่น่าแปลกคือ ในช่วงหนึ่งเดือนเศษที่มาอยู่ที่นี่ พวกเขาเคยเจอพ่อของเยี่ยนซือเฉิงมาแล้ว และบางครั้งแม่ของเยี่ยนซือเฉิงก็โทรศัพท์มาถามเขาว่ามีเงินพอใช้หรือเปล่า

แต่พ่อแม่ของหลี่หยวนหยวนเป็นใคร กลับยังคงเป็นปริศนา

หลี่หยวนหยวนเดาว่าตัวเองก็คงเป็นคนเมืองนี้เช่นเดียวกับเยี่ยนซือเฉิง

เพราะช่วงแรกที่ทั้งสองมาอยู่ที่นี่ เมื่อหลี่หยวนหยวนมาพักที่ห้องของเยี่ยนซือเฉิงช่วงสุดสัปดาห์ โจวฉิงก็ยังเข้าใจว่าเธอกลับไปค้างที่บ้าน ถ้าอย่างนั้นก็แสดงว่าบ้านของหลี่หยวนหยวนน่าจะอยู่ไม่ไกลจากมหาวิทยาลัยนัก

แต่ในเมื่อบ้านของเธออยู่ใกล้แค่นี้ ทำไมเมื่อเธอไม่ได้กลับไปที่บ้านหนึ่งเดือนเศษ พ่อแม่ของเธอจึงไม่โทร.มาถามไถ่สักคำ...

ตอนที่หลี่หยวนหยวนไปพบอาจารย์คุมหอพัก อาจารย์เพิ่งจะวางสายโทรศัพท์ไป

อาจารย์มองหลี่หยวนหยวนครู่หนึ่ง "มาเร็วจัง" อาจารย์ชี้ไปที่เก้าอี้ที่อยู่ข้าง ๆ "นั่งสิ"

หลี่หยวนหยวนนั่งลงอย่างว่าง่าย

"เมื่อครู่ครูโทร.ติดต่อแม่คุณแล้ว แม่คุณก็ไม่รู้ว่าคุณออกไปอยู่ข้างนอก" หลี่หยวนหยวนฟังอาจารย์พูดเงียบ ๆ อาจารย์ถอนใจครั้งหนึ่ง "นี่คุณเพิ่งจะอยู่ปีหนึ่งก็อยากย้ายออกไปอยู่ข้างนอกซะแล้ว ถ้าคุณบอกคนที่บ้าน แล้วคนที่บ้านเห็นด้วยก็ว่าไปอย่าง แต่ดูตอนนี้สิ ไม่มีใครรู้เลยว่าคุณย้ายออกไปอยู่ข้างนอก ถ้าเกิดเรื่องอะไรกับคุณขึ้นมา ใครจะรู้ล่ะ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า "ขอโทษค่ะ อาจารย์"

เมื่อเห็นว่าหลี่หยวนหยวนยอมรับผิดโดยดี อาจารย์จึงไม่ได้พูดอะไรต่อมากนัก "เดี๋ยวคุณโทร.ไปคุยกับแม่หน่อยนะ แม่คุณเป็นห่วงคุณทีเดียว"

พออาจารย์พูดจบ โทรศัพท์มือถือของหลี่หยวนหยวนก็ดังขึ้นทันที

เธอล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาดู เบอร์ที่โทร.เข้ามาเป็นเบอร์ที่แปลกจากสายอื่น ๆ หลี่หยวนหยวนพยักหน้าสองสามครั้งเป็นการบอกลาอาจารย์ จากนั้นก็เดินออกจากห้อง "ฮัลโหล"

"หยวนหยวน นี่แม่นะ" เสียงจากปลายสายเป็นเสียงเรียบ ๆ ไม่ได้หงุดหงิดร้อนใจเท่าที่หลี่หยวนหยวนคาดไว้ ขณะที่ฟังเสียงพูดจากในโทรศัพท์มือถือนั้น ก็มีภาพมากมายผุดขึ้นในสมองจนเธอรู้สึกตาพร่าไปหมด

"อาจารย์คุมหอโทร.มาบอกแม่ว่าลูกไม่ได้อยู่ที่หอ แต่ย้ายไปอยู่นอกมหาวิทยาลัยเหรอ"

หลี่หยวนหยวนตั้งสติแล้วตอบว่า "ใช่ค่ะ"

"ทำไมลูกไม่ปรึกษาแม่สักนิดเลยล่ะ"

หลี่หยวนหยวนใคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง เมื่อก่อน "ตัวเอง" เป็นคนขี้กลัว ดังนั้นเมื่อถูกแม่ซักไซ้ เธอก็ควรจะแสร้งทำเป็นตื่นกลัวจนทำอะไรไม่ถูก เมื่อคิดได้ดังนี้ หลี่หยวนหยวนจึงอ้ำอึ้งไปครู่หนึ่ง แล้วตอบว่า "หนู...ลืมค่ะ"

ปลายสายเงียบไปครู่หนึ่ง "หยวนหยวน ลูกย้ายออกไปอยู่ข้างนอกคนเดียวหรือว่าย้ายออกไปอยู่กับเพื่อน"

"ย้ายออกไปอยู่กับเพื่อนค่ะ"

"เพื่อนผู้ชาย?"

"...ค่ะ"

"หยวนหยวน บอกแม่ตามตรงได้มั้ย ลูกมีแฟนใช่รึเปล่า"

หลี่หยวนหยวนไม่รู้ว่าจะตอบอย่างไร การที่เธอกับเยียนซือเฉิงอยู่ด้วยกันไม่ว่าจะมองจากสายตาใคร หรือมองจากแง่มุมใดก็ตาม ความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเขาก็คือคู่รักกัน...การที่เธอเงียบไปจึงเท่ากับเป็นการยอมรับ

"เฮ้อ...ตอนนี้ลูกโตแล้ว จะมีความรักก็ไม่เป็นไร แต่ถึงขนาดย้ายไปอยู่ด้วยกันนี่ออกจะเกินไปหน่อย ยังไงลูกก็ยังเรียนอยู่ ต้องยับยั้งชั่งใจให้มาก ถ้าเกิดอะไรขึ้นมา แม่อยู่เมืองนอก ไม่ได้กลับไปบ่อย ช่วยอะไรลูกไม่ได้ เมื่อก่อนปู่ย่าของลูกยังพอจะช่วยได้บ้าง แต่ตอนนี้...หยวนหยวน ลูกต้องดูแลตัวเองให้ดี"

"ค่ะ..."

"ลูกย้ายกลับไปอยู่หอพักในมหาวิทยาลัยเถอะ ยังไงลูกก็ยังเรียนอยู่ ถ้าพักอยู่ข้างนอกตลอดแบบนี้คงไม่ดี"

"ค่ะ"

หลังจากวางสาย หลี่หยวนหยวนก็คิดทบทวนภาพมากมายที่ปรากฏขึ้นในสมองก่อนหน้านี้ จากนั้นเธอจึงได้เข้าใจภูมิหลังของ "ตัวเอง"

"ตอนเด็ก ๆ พ่อของหลี่หยวนหยวนล้มป่วยจนเสียชีวิต ต่อมาไม่ถึงสองปี แม่ของหลี่หยวนหยวนก็แต่งงานใหม่กับชาวต่างชาติ จากนั้นก็ไปอยู่เมืองนอก

กับสามีใหม่ ตอนนี้แม่ตั้งรกรากอยู่ที่นั่นแล้ว ปู่กับย่าเป็นคนเลี้ยงหลี่หยวนหยวนมาจนโต แต่สองปีก่อนปู่ล้มป่วยและเสียชีวิต ส่วนย่าก็ตรอมใจจนป่วยหนัก ต่อมาหลังจากที่หลี่หยวนหยวนได้รับจดหมายตอบรับเข้าศึกษาต่อจากมหาวิทยาลัย ได้ไม่นาน ย่าก็เสียไปอีกคน...ตอนนี้แม่เป็นคนออกค่าเล่าเรียนให้หลี่หยวนหยวน ส่วนค่าใช้จ่ายอื่นๆ หลี่หยวนหยวนใช้เงินที่ปู่กับย่าทิ้งไว้ให้"

หลี่หยวนหยวนถอนใจครั้งหนึ่ง "ฉันช่างน่าสงสารจัง" เพราะอย่างนี้เองเมื่อก่อนหลี่หยวนหยวนถึงได้เป็นเด็กเรียน เพราะอย่างนี้เธอถึงได้อ่อนไหวและเปราะบางมาก แค่ถูกจางหนานต่อว่าไม่กี่คำก็กระโดดลงมาจากหน้าผาจำลอง

เมื่อเยี่ยนชือเฉิงได้ฟังจนจบ เขาก็เงียบไปนาน "แล้วตอนนี้หยวนหยวนจะย้ายกลับไปอยู่หอนักศึกษาใช่มั้ย"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า "ในเมื่ออาจารย์คุมหอกับแม่แนะนำแบบนั้น ฉันก็ควรย้ายกลับไปอยู่หอนักศึกษาโดยไม่ต้องคิดถึงเรื่องอื่นอีก ต่อไปจะได้ไม่ต้องมีใครนินทา อีกอย่าง ตอนนี้เราก็เข้าใจการใช้ชีวิตของโลกยุคนี้พอสมควรแล้ว ถ้าฉันย้ายกลับไปอยู่หอก็ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร"

เยี่ยนชือเฉิงพยักหน้า "ถ้าอย่างนั้นฉันก็จะย้ายกลับไปอยู่หอนักศึกษาเหมือนกัน" *จะได้อยู่ใกล้กันหน่อย จะได้ดูแลหยวนหยวนได้สะดวกขึ้น*

แต่ว่า...

เยี่ยนชือเฉิงกวาดตามองห้องที่เขาคุ้นเคย

แต่ว่า เราจะต้องจาก "บ้าน" นี้ไปซะแล้ว...

๒๖



โจวฉิง กับจางจิ้งหนิงต่างรู้สึกผิดที่หลี่หยวนหยวนต้องย้ายกลับมาอยู่ที่หอพักนักศึกษากะทันหัน

"ขอโทษจริง ๆ นะที่ช่วยเธอปิดเรื่องนี้ไม่สำเร็จ"

หลี่หยวนหยวนสายหน้าอย่างไม่ใส่ใจนัก เธอจัดเสื้อผ้าที่ยังไม่ได้ใส่ไว้ในตู้พลางตอบ "ฉันอยู่ข้างนอกมาตลอด ช้าเร็วยังไงอาจารย์ก็ต้องรู้ โทษพวกเธอไม่ได้หรอก อีกอย่าง ฉันกลับมาอยู่ที่หอก็ดีออก..." *จะได้เข้าใจและปรับตัวให้เข้ากับคนยุคนี้ได้ดีขึ้น* ครึ่งประโยคท้ายนั้นหลี่หยวนหยวนไม่ได้พูดออกมา เพียงแต่ยิ้มให้จางจิ้งหนิงกับโจวฉิงแล้วพูดว่า "เย็นนี้เราออกไปกินข้าวข้างนอกกันเถอะ"

การไปกินข้าวกับรูมเมทก็น่าจะเป็นวิชาบังคับวิชาหนึ่งของนักศึกษามหาวิทยาลัย

สามสาวไปกินข้าวเย็นที่ตลาดกลางคืนกันอย่างมีความสุข คืนนั้นเยี่ยนซือเฉิงโทร.มา เมื่อหลี่หยวนหยวนรับสายแล้ว ปลายสายกลับเงียบอยู่นานราวกับยังคิดไม่ออกว่าจะพูดอะไรดี หลี่หยวนหยวนรู้ดีว่าเยี่ยนซือเฉิงพูดไม่เก่ง เธอจึงไม่ได้หัวเราะเขา แต่เริ่มเอ่ยขึ้นก่อนด้วยน้ำเสียงอ่อนโยน "ซือเฉิง วันนี้กลับไปอยู่ที่หอแล้วปรับตัวได้รีเปล่า"

"ไม่มีปัญหา หยวนหยวนเป็นยังไงบ้าง"

ถ้อยคำที่ใช้บอกเล่าความเป็นอยู่ของตนยังน้อยกว่าถ้อยคำที่ถามไถ่

หลี่หยวนหยวนเสียอีก หลี่หยวนหยวนรู้สึกขำ เธอหัวเราะเบา ๆ พลางตอบ "รูมเมทฉัน นายก็รู้จักหมดแล้วนี่นา พวกเธอดีมาก ฉันเองก็ปรับตัวได้แล้ว เมื่อกี้เรายังออกไปหาของกินกันที่ตลาดกลางคืนด้วย ถึงจะรู้ว่าถ้ากินแบบนี้คงลดความอ้วนไม่ได้แน่ แต่นี่เป็นมื้อแรกที่เราได้กินด้วยกัน โอกาสดี ๆ แบบนี้ยังไงก็ต้องกินให้เต็มที่" หลี่หยวนหยวนยืนโน้มตัวพิงราวระเบียง พลางคุยเจื้อยแจ้วไปเรื่อย ๆ ไม่ได้เจาะจงเรื่องอะไรเป็นพิเศษ เหมือนเป็นการคุยเล่นเวลาที่อยู่กับเยี่ยนซือเฉิงมากกว่า

ส่วนเยี่ยนซือเฉิงที่อยู่ปลายสายก็เอาแต่ขานรับเบา ๆ ว่า "อือ" แต่ก็ฟังออกว่าน้ำเสียงของเขาอ่อนโยนกว่าปกติ

"แล้วซือเฉิงล่ะ จะว่าไปเพื่อนนายที่ฉันเคยเจอก็มีแค่ลู่เฉิงอวี่ แต่คนอื่นไม่รู้จักเลยสักคน นายเข้ากับรูมเมทได้มั้ย ปรับตัวได้รึยัง" หลี่หยวนหยวนหยุดไปครู่หนึ่งแล้วพูดเสียงเบามากว่า "รูมเมทจับได้รึเปล่าว่านายแปลก ๆ"

"ไม่เลย" เยี่ยนซือเฉิงตอบคำถามนี้ด้วยน้ำเสียงจริงจัง "รูมเมทดูเฉย ๆ กับฉัน เหมือนเมื่อก่อน 'ฉัน' จะไม่ค่อยถูกกับรูมเมทและคนรอบตัวเท่าไหร่ ตอนนี้พอกลับมาอยู่ที่นี่ พวกเขาก็ไม่ได้ทักทายหรือพูดคุยอะไรด้วย แบบนี้ก็ดีเหมือนกัน ฉันเองก็ไม่ค่อยรู้จักพวกเขา ต่างฝ่ายต่างเงียบน่าจะดีกว่าพูดมากไปยิ่งเผยพิรุธ"

ฟังดูเหมือน...ซือเฉิงกำลังถูกโดดเดี่ยว

แต่เขากลับมีความสุขกับสภาพแบบนี้ หลี่หยวนหยวนไม่เป็นห่วงว่าเขาจะถูกคนอื่นรังแก และไม่เป็นห่วงว่าเขาจะเหงา เธอมั่นใจว่าเยี่ยนซือเฉิงมีร่างกายและจิตใจที่เข้มแข็งพอ จึงเพียงบอกเขาเบา ๆ ว่า "ถึงยังไงทุกคนก็อยู่หอพักเดียวกัน ต่อไปพออยู่ด้วยกันไปสักพัก ซือเฉิงก็ควรสร้างสัมพันธ์กับพวกเขา ในเมื่อเราไม่เหมือนกับคนอื่น ยังมีอีกหลายอย่างของที่นี่ที่เราไม่เข้าใจ ต่อไปถ้าเกิดต้องขอความช่วยเหลือจากคนอื่นขึ้นมา เวลาเอ่ยปากจะได้ไม่ลำบากใจ"

เยี่ยนซือเฉิงรับคำ หลี่หยวนหยวนคิดดูแล้วก็ยิ้มออกมา "แต่จะว่าไปแล้วก็คงไม่เป็นไร เพราะคนที่นี่ก็อยู่แบบตัวใครตัวมันอยู่แล้ว เยี่ยนซือเฉิงคนก่อน

ก็น่าจะเป็นพวกชอบปลีกตัว มีชีวิตอิสระ เยี่ยนซือเฉิงในตอนนี้ก็ไม่ต่างกัน แต่จะใช้ชีวิตยังไงก็แล้วแต่ซือเฉิงจะเห็นควรแล้วกัน"

เยี่ยนซือเฉิงหัวเราะเบา ๆ จากนั้นก็ฟังหลี่หยวนหยวนร่ายรายการอาหารที่กินไปคืนนี้ ตั้งแต่เริ่มลดความอ้วนเธอไม่เคยกินเยอะขนาดนี้มาก่อน พอตบะแตก หลี่หยวนหยวนก็ทั้งรู้สึกผิดและมีความสุข น้ำเสียงนุ่มนวลของเธอที่ดังมาจากปลายสายทำให้แผ่นหลังของเยี่ยนซือเฉิงที่ตั้งตรงมาตลอดผ่อนคลายและค้อมลง เขาโน้มตัวพิงราวระเบียง แม้จะไม่ค่อยได้พูด แต่ก็ฟังอย่างตั้งใจ ขานรับบ้างเป็นบางครั้งเพื่อให้หลี่หยวนหยวนรู้ว่าเขาฟังเธอพูดอยู่

คืนนี้ไม่ได้เจอหน้า แต่องค์หญิงกลับพูดมากกว่าเวลาปกติ...

กระทั่งได้ยินเสียงจากปลายสายดังมาว่า "หลี่หยวนหยวน รีบมาอาบน้ำได้แล้ว เดี๋ยวหอจะดับไฟแล้วนะ"

"อ้อ จ้ะ ๆ ไปเดี๋ยวนี้แหละ" หลี่หยวนหยวนขานตอบ จากนั้นก็พูดกับเยี่ยนซือเฉิงว่า "ฉันไปอาบน้ำก่อนนะ ซือเฉิง ราตรีสวัสดิ์นะ"

"อือ ราตรีสวัสดิ์"

สายตัดไปแล้ว แต่เยี่ยนซือเฉิงยังถือโทรศัพท์ไว้ในมือ กระทั่งหน้าจอดับไปเขาจึงเก็บโทรศัพท์ลงในกระเป๋ากางเกง พลันเหลือบไปเห็นนักศึกษาหนุ่มสาวยืนอยู่ด้วยกันด้านล่างหอพักนักศึกษาหญิงซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้าม ท่าทางอาลัยอาวรณ์ไม่อยากจากกัน เยี่ยนซือเฉิงเกิดความรู้สึกแปลก ๆ ในใจ เขาเท้าราวระเบียงพลางมองไปยังคู่รักคู่นั้น

หลี่หยวนหยวนหลังจากวางสายแล้วกำลังจะเดินเข้าไปในห้อง เธอก็ได้ยินเสียงนักศึกษาหญิงคนหนึ่งจากห้องข้าง ๆ ที่อยู่ชั้นถัดลงไป นักศึกษาหญิงคนนั้นพิงราวระเบียง ถือโทรศัพท์มือถือไว้ในมือเช่นกัน เธอพูดว่า "ราตรีสวัสดิ์" หลังจากนั้นก็ทำเสียง "จุ๊บ" ใส่โทรศัพท์เสียงดัง

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป เธอเดินเข้าไปในห้อง แล้วทำเสียง "จุ๊บ" ดัง ๆ ใส่โจวฉิงซึ่งกำลังเช็ดผมอยู่

โจวฉิงเองก็ส่งเสียง "จุ๊บ" ตอบกลับมาโดยไม่ลังเล แต่เสียงของโจวฉิงเบากว่ามาก แค่ทำปากจู๋แล้วส่งเสียงออกมาอย่างชำนาญ จากนั้นก็ตบแขน

หลี่หยวนหยวนสองสามที "ไปอาบน้ำได้แล้ว เด็กดี"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า เธอคิดว่า *เสียงนี้คงจะเป็นการแสดงความรู้สึกดีที่มีต่อกัน* หลี่หยวนหยวนจดจำเอาไว้ จากนั้นก็คิดถึงคำแปลก ๆ มากมายที่เคยได้ยินมาก่อนหน้านี้ เมื่อก่อนตอนอยู่กับเยี่ยนซือเฉิง ถ้าไม่เข้าใจความหมายของคำพวกนี้ก็คงไม่เป็นไร แต่ตอนนี้เมื่อต้องมาอยู่กับคนจำนวนมาก เธอคิดว่าจะต้องตั้งใจเรียนรู้ "ภาษาถิ่น" ของคนที่นี่ เพื่อให้ปรับตัวเข้ากับคนอื่นได้เร็วขึ้น *เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับภาษาอังกฤษนี่แหละ! ต้องตั้งใจเรียนแล้ว!*

เรียนรู้ไปพร้อม ๆ กับ...ภาษาอังกฤษ...

"เขียนเรียงความมาคนละบท ความยาวอย่างน้อยหนึ่งพันคำ ส่งวันพฤหัสฯ หน้า คะแนนที่ได้คือคะแนนสอบกลางภาคของพวกคุณ เขียนให้ดี ๆ ล่ะ"

ในคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษ เมื่อได้ยินอาจารย์สั่งงาน หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกหัวหมุน

ระหว่างเดินกลับหอพัก หลี่หยวนหยวนเลียบ ๆ เคียง ๆ ถามโจวฉิงเรื่องการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ โจวฉิงตอบโดยไม่ใส่ใจนักว่า "กลับไปใช้ไป่ตู้* เสิร์ชหาบทความที่เนื้อหาใกล้เคียงกับที่อาจารย์สั่ง เลือกบทความที่ชอบมา ถ้าหากเป็นภาษาอังกฤษอยู่แล้ว ก็เอามาปรับได้เลย แต่ถ้าเป็นภาษาจีน ก็ใช้ไป่ตู้ช่วยแปล แล้วก็แก้ไวยากรณ์ภาษาอังกฤษเอง ก็แค่นี้แหละ"

โจวฉิงพูดเหมือนเรื่องนี้เป็นเรื่องง่าย ๆ แต่สำหรับหลี่หยวนหยวนแล้วกลับเป็นภารกิจที่หนักหนาเอาการ

อันดับแรก เธอต้องใช้คอมพิวเตอร์ให้เป็นเสียก่อน...

หลี่หยวนหยวนค้นเจอคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กของตัวเองที่ก้นตู้เสื้อผ้า เมื่อเทียบกับโน้ตบุ๊กสุดเท่ของเยี่ยนซือเฉิงแล้ว โน้ตบุ๊กเครื่องนี้ของเธอดูสดใสกว่ามาก ตัวเครื่องเป็นสีชมพู มีหน้าจอและแป้นพิมพ์ขนาดเล็ก หลี่หยวนหยวนเช็ดฝุ่นที่เกาะอยู่ออก จากนั้นก็อัญเชิญไปตั้งบนโต๊ะอย่างเป็นทางการ

---

* เว็บไซต์เสิร์ชเอนจินสำหรับค้นหาข้อมูลทางอินเทอร์เน็ตซึ่งได้รับความนิยมอย่างมากในจีนแผ่นดินใหญ่

หลี่หยวนหยวนยังสะกดตัวพินอิน[๒]ไม่คล่อง แต่โชคดีที่ระบบการป้อนข้อมูลเป็นแบบคลาวด์[๓] ดังนั้นจึงมีบางคำที่แค่พิมพ์เสียงต้นเข้าไปก็สะกดคำออกมาให้แล้ว จึงช่วยเธอประหยัดเวลาไปได้มากทีเดียว

เมื่อหาบทความที่เห็นว่าเขียนได้ไม่เลวแล้ว เธอก็ลองใช้ไป่ตู้ช่วยแปลรอบหนึ่ง ตอนที่ลงมือคัดลอกบทความ เวลาก็ดึกมากแล้ว เธอไม่ได้ไปกินข้าวกับเยี่ยนซือเฉิง แต่โทร.หาจางหนานเพื่อขอให้เขาช่วย

หลี่หยวนหยวนใคร่ครวญดูแล้ว ความรู้ภาษาอังกฤษของเธอตอนนี้อย่างมากก็แค่ระดับประถม เธอรู้แค่ประโยคง่าย ๆ ไม่กี่ประโยค แต่ถ้าเป็นประโยคยาก ๆ หรือประโยคที่มีไวยากรณ์ซับซ้อน ให้แปลเองยังสู้ไป่ตู้ไม่ได้เลย และถ้าต้องปรับแก้ไวยากรณ์เอง ยิ่งเป็นไปไม่ได้เข้าไปใหญ่

แต่คนที่รู้จักคุ้นเคยกับหลี่หยวนหยวนอย่างโจวฉิงกับจางจิ้งหนิงต่างก็รู้ว่าหลี่หยวนหยวนเป็นเด็กเรียน ดังนั้นจะขอให้พวกเธอช่วยไม่ได้เด็ดขาด ก่อนหน้านี้จางจิ้งหนิงก็ยังมีเรื่องกับหลินเสี่ยวเมิ่งและหลิวซูหยางอีก ตอนที่มีเรื่องกัน สองคนนั้นคงรู้สึกไม่ดีกับเธอไปด้วยไม่มากก็น้อย ดังนั้นก็คงให้สองคนนี้ช่วยไม่ได้เหมือนกัน ส่วนเยี่ยนซือเฉิงยิ่งไม่ต้องพูดถึง ถ้าให้เขาช่วยสู้เธอพยายามฟื้นความรู้ที่อยู่ในความทรงจำของเด็กเรียนอย่างหลี่หยวนหยวนออกมาใช้งานจะดีกว่า

คิดไปคิดมา ในบรรดาคนที่เธอรู้จักทั้งหมด จางหนานเป็นคนที่เหมาะสมที่สุดที่ควรไปขอความช่วยเหลือ

เธอรู้จักเขา แต่ไม่ค่อยสนิทกันเท่าไร ที่สำคัญที่สุดคือ เธอกับเขาไม่เคยเรียนด้วยกัน

หลี่หยวนหยวนนัดจางหนานที่ห้องซ้อมละครก่อนเวลาซ้อมหนึ่งชั่วโมง

---

[๒] "ฮั่นอวี่พินอิน" คือระบบสัทอักษรที่ใช้อักษรโรมันถ่ายถอดเสียงภาษาจีนกลาง โดยประกาศใช้อย่างเป็นทางการในจีนแผ่นดินใหญ่เมื่อ ค.ศ. ๑๙๕๘

[๓] การป้อนข้อมูลด้วยระบบการประมวลผลแบบคลาวด์นี้ ระบบจะจดจำคำ วลี และประโยคที่ผู้ใช้คอมพิวเตอร์เคยป้อนข้อมูลด้วยการพิมพ์เอาไว้ ดังนั้นเมื่อพิมพ์เพียงเสียงต้นของภาษาจีนเข้าไป ระบบก็จะสะกดคำออกมาให้เลือกใช้มากมาย

คืนนี้ที่ห้องซ้อมไม่มีใครใช้เป็นห้องเรียน เธอจึงใช้สถานที่ได้สะดวก

ตอนที่หลี่หยวนหยวนไปถึงห้องซ้อม จางหนานกำลังนั่งเล่นโทรศัพท์มือถืออยู่ก่อนแล้ว เขาตรงต่อเวลาเสมอ อย่างน้อยเท่าที่เธอจำได้ ตลอดหนึ่งเดือนเศษที่ผ่านมานี้ ทุกครั้งที่มีการนัดหมายกัน เขามักจะมาถึงก่อนเวลาหรือมาตรงเวลาเสมอ น้อยครั้งมากที่เขาจะมาสาย นับวันหลี่หยวนหยวนก็ยิ่งเข้าใจนิสัยของนักศึกษาที่นี่ จึงยิ่งรู้สึกมากขึ้นเรื่อย ๆ ว่า การที่จางหนานทำตัวได้ "เสมอต้นเสมอปลาย" แบบนี้ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ได้ยินเสียงฝีเท้าของหลี่หยวนหยวน จางหนานก็หันมามอง "มีเรื่องอะไรเหรอ"

หลี่หยวนหยวนพลิกบทละครเล่มหนาหากระดาษแผ่นที่ตนคัดลอกบทความภาษาอังกฤษเอาไว้ "นายช่วยแก้ไวยากรณ์ให้ฉันหน่อยได้มั้ย" หลี่หยวนหยวนคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดต่อ "เดี๋ยวฉันเลี้ยงน้ำ"

จางหนานรับบทความของหลี่หยวนหยวนมา เมื่อลองอ่านดูแล้วเขาก็ขมวดคิ้วทันที "หลี่หยวนหยวน เท่าที่ฉันรู้มา มีคนบอกว่าเธอเรียนเก่ง"

หลี่หยวนหยวนยิ้มโดยที่หน้าไม่เปลี่ยนสี "ข่าวลือมั้ง"

จางหนานชำเลืองมองเธอด้วยความสงสัย จากนั้นก็ยื่นมือออกมา "ปากกา" หลี่หยวนหยวนส่งปากกาให้เขาอย่างว่าง่าย จางหนานใช้ปากกาวงเนื้อหาบทความพลางเอ่ยอย่างไม่ใส่ใจ "เยี่ยนซือเฉิงดีกับเธอมาก เธอ..." เขาถอนใจครั้งหนึ่ง "เธอก็ควรซื่อสัตย์กับเขาหน่อย"

หลี่หยวนหยวนเข้าใจความหมายของเขาทันที

เมื่อก่อน "หลี่หยวนหยวน" เคยชอบจางหนาน และอาจเคยบอกรักเขามาแล้ว แม้จะถูกปฏิเสธ แต่ "หลี่หยวนหยวน" ก็ยังชอบจางหนานอยู่ โดยที่จางหนานอาจไม่รู้ วันนี้เธอเอาบทความที่มีจุดผิดมากมายมาให้เขาช่วยแก้ ไม่ว่าดูอย่างไรบทความนี้ก็ไม่น่าจะเขียนโดยคนที่สอบเข้าเรียนในสถาบันแห่งนี้ได้ ดังนั้นจางหนานคงจะคิดว่าเธอหาโอกาสมาใกล้ชิดกับเขาแน่นอน ด้วยเหตุนี้เขาจึงพูดอย่างอ้อมค้อมว่า เยี่ยนซือเฉิงดีกับเธอมาก

ถ้าคิดตามที่จางหนานเข้าใจ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกว่าตัวเองช่างเป็นผู้หญิง

ใจง่ายเหมือนดอกหยางไหลตามน้ำจริงๆ...

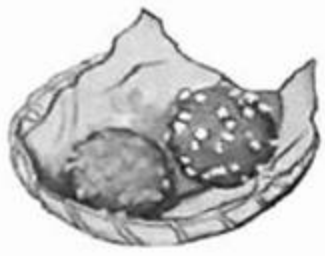
เดิมหลี่หยวนหยวนชอบจางหนาน ต่อมาก็ไปอยู่กับเยี่ยนซือเฉิง ช้ำตอนที่อยู่กับเยี่ยนซือเฉิงก็ยังมีใจให้เสี่ยวพั่ง และคอยหาโอกาสใกล้ชิดกับเสี่ยวพั่งเท่ากับทำร้ายจิตใจเยี่ยนซือเฉิง มาตอนนี้เธอก็เปลี่ยนเป้าหมาย หันไปจับจางหนาน แต่ปัญหาสำคัญที่สุดคือ ในสายตาจางหนาน เธอไม่สวยเอาเสียเลย!

แบบนี้แล้วยังจะทำร้ายจิตใจคนอื่นอีก เหมือนนางปีศาจยั่วสวาทจริงๆ...

หลี่หยวนหยวนไม่รู้ว่าควรจะอธิบายอย่างไร จึงได้แต่นั่งสงบเสงี่ยมอยู่ข้างๆ "แค่ครั้งนี้ครั้งเดียว นายช่วยแก้ให้ฉันหน่อยนะ"

หลี่หยวนหยวนคิดว่า เธอควรจะรีบเรียนรู้ภาษาต่างประเทศนี้ให้เชี่ยวชาญโดยเร็วที่สุด เพื่อไม่ให้ตัวเองถูกครหาว่าเป็นหญิงแพศยา

๒๓๗



วันพฤหัสบดี หลี่หยวนหยวนเอาบทความภาษาอังกฤษที่นับเป็นคะแนนสอบกลางภาคไปส่งอาจารย์ อาจารย์ให้มาแปดสิบเก้าคะแนน เธอดีใจมากที่ทำคะแนนได้มากขนาดนี้ โชคดีที่ได้จางหนานช่วยไว้ แต่เขาคงช่วยเธอได้แค่ครั้งเดียว พอถึงตอนสอบปลายภาค ได้ยินว่าจะต้องสอบในห้องสอบ เธอก็ต้องพึ่งตัวเองเท่านั้น

นับจากนี้ไปสองเดือนมีเรื่องมากมายที่หลี่หยวนหยวนต้องทำ

หญิงสาวมองบทความซึ่งได้แปดสิบเก้าคะแนนในมือพลางถอนใจ โจวฉิงซึ่งอยู่ข้าง ๆ เห็นเข้าก็พูดขึ้นอย่างไม่ใส่ใจว่า “แหม ๆ ๆ เด็กเรียนพอมีความรักเข้าหน่อย คะแนนตกซะแล้ว” ได้ยินแบบนี้ หลี่หยวนหยวนยิ่งรู้สึกกดดันมากขึ้นอีก

เมื่อตั้งสติได้ เธอจึงคิดทบทวนอย่างละเอียดแล้วจัดสรรเวลาของตัวเองใหม่

เธอตื่นตั้งแต่หกโมงเช้าทุกวัน หลังจากกินข้าวเช้าที่โรงอาหารแล้วก็ไปอ่านหนังสือที่ริมทะเลสาบในมหาวิทยาลัยจนกระทั่งเจ็ดโมงครึ่ง ถ้ามีเรียน เธอก็จะไปเข้าเรียน แต่ถ้าไม่มีเรียนก็จะไปหอสมุด หลี่หยวนหยวนต้องทำความเข้าใจเรื่องประวัติศาสตร์โลก ประวัติศาสตร์จีนยุคใกล้* และประวัติศาสตร์จีน

---

*ประวัติศาสตร์จีนในช่วงตั้งแต่สงครามฝิ่นครั้งที่ ๑ ค.ศ. ๑๘๔๐ จนกระทั่งรัฐบาลสาธารณรัฐจีนภายใต้การนำของพรรคก๊กมินตั๋งล่มสลาย และมีการก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนโดยพรรคคอมมิวนิสต์จีน ค.ศ. ๑๙๔๙

ยุคปัจจุบัน[๒] อย่างละเอียด นอกจากอ่านหนังสือประวัติศาสตร์ในหอสมุดแล้ว เธอยังถามจนรู้ชื่ออาจารย์ภาควิชาประวัติศาสตร์ที่สอนสนุกหลายคน จากนั้นก็ดูว่าอาจารย์เหล่านี้สอนวิชาอะไรบ้าง แล้วพยายามหาเวลาว่างไปเข้าเรียนแบบซิทอิน

ตอนกลางวันเธอกินข้าวที่โรงอาหาร ส่วนการจัดเวลาช่วงบ่ายก็เหมือนกับช่วงเช้า พอหนึ่งทุ่มยี่สิบนาทีเธอจะไปออกกำลังกายที่สนามกีฬาจนถึงสองทุ่มยี่สิบนาที แล้วค่อยไปซ้อมละคร

หลังจากจัดสรรเวลาให้ตัวเองใหม่เรียบร้อยแล้ว ขณะที่กินข้าวเช้ากับเยี่ยนซือเฉิง เธอก็เอาตารางเวลาใหม่ให้เขาดูด้วยความตื่นเต้นดีใจ

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเห็นแล้วก็ไม่ได้พูดอะไร แต่จากนั้นเป็นต้นมา ถ้าเขาไม่มีธุระอะไร ก็จะอยู่ข้าง ๆ หลี่หยวนหยวนตลอดโดยที่ไม่ต้องโทร.ตาม ทุกอย่างที่เธอฝากฝังไว้กับเขา เขาล้วนจำได้ขึ้นใจ

ตอนเช้า เวลาหกโมงยี่สิบนาที เมื่อหลี่หยวนหยวนถือกระเป๋าไปถึงโรงอาหาร เยี่ยนซือเฉิงก็รอเธออยู่ที่หน้าโรงอาหารแล้ว เขากินข้าวเช้ากับเธอจากนั้นก็ไปอ่านหนังสือที่ริมทะเลสาบด้วยกันจนถึงเจ็ดโมงครึ่งแล้วก็แยกย้ายกันไป หลังจากเจ็ดโมงครึ่งไปแล้ว มีบางครั้งที่กว่าทั้งสองจะเจอกันอีกทีก็ตอนหนึ่งทุ่มยี่สิบนาทีที่สนามกีฬา แต่โดยมากแล้ว เยี่ยนซือเฉิงจะไปหาหลี่หยวนหยวนในช่วงระหว่างวัน บางครั้งก็ตอนมื้อกลางวัน หรือบางครั้งก็เจอกันภายในบริเวณมหาวิทยาลัย และถ้ามีเวลาว่างตรงกัน เขาก็จะไปเข้าเรียนแบบซิทอินเป็นเพื่อนเธอ

ขณะเดียวกัน เยี่ยนซือเฉิงก็ใช้เวลาว่างที่เหลือของตัวเองเช่นเดียวกับหลี่หยวนหยวน บางครั้งเขาก็ไปหอสมุด และบางครั้งก็นั่งจ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์ ราวกับเทาเที่ย[๓] ที่พยายามดูดซับความรู้ทุกอย่างตรงหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย

---

[๒] ประวัติศาสตร์จีนช่วงตั้งแต่เริ่มก่อตั้งสาธารณรัฐประชาชนจีนในเดือนตุลาคม ค.ศ. ๑๙๔๙ จนถึงปัจจุบัน

[๓] สัตว์ในเทพนิยายจีนโบราณ มีนิสัยดุร้ายและตะกละตะกลาม ต่อมาจึงใช้อุปมาถึงคนที่มีนิสัยละโมบ

เวลาผ่านไปเรื่อย ๆ ในที่สุดงานเทศกาลวัฒนธรรมของนักศึกษาก็มาถึง ละครเวทีเรื่อง *ข่งเชวี่ยตงหนานเฟย* ที่หลี่หยวนหยวนร่วมแสดงจะจัดแสดงที่ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมของนักศึกษาตอนสองทุ่มคืนนี้ อาจารย์ผู้ฝึกซ้อมละครบอกให้ทุกคนเตรียมซ้อมบนเวทีจริงที่ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมตั้งแต่ช่วงบ่าย

วันนี้หลี่หยวนหยวนหยุดกิจวัตรตามตารางเวลาเป็นกรณีพิเศษหนึ่งวัน เพราะงานวันนี้ทุกชมรมจะต้องเสนอการแสดงหนึ่งชุดเข้าร่วมงาน กิจกรรมครั้งนี้จึงถือเป็นกิจกรรมใหญ่สำหรับนักศึกษาใหม่ทุกคน โจวฉิงลากหลี่หยวนหยวนไปที่ลานกิจกรรมภายในมหาวิทยาลัยแต่เช้า

ตอนนี้ลานกว้างในยามปกติแน่นขนัดไปด้วยซุ้มกิจกรรมมากมายแยกกันไปตามแต่ละชมรม ทุกซุ้มมีผู้คนเดินเข้าออกกันอย่างคึกคัก

นอกจากเวลาเรียนแล้ว หลี่หยวนหยวนยังไม่เคยเห็นนักศึกษามารวมตัวกันมากมายขนาดนี้มาก่อน ทุกคนต่างหัวเราะร่าเริงประสาคนหนุ่มสาว หลี่หยวนหยวนคิดในใจว่า *ถ้าเป็นที่ต้าถัง คนอายุรุ่นราวคราวเดียวกับพวกเขาบางคนมีลูกแล้วด้วยซ้ำ ที่ไหนจะมาทำตัวสนุกสนานร่าเริงแบบนี้ได้*

โจวฉิงตรงไปที่ชมรมแอนิเมชั่น พอเห็นคนแต่งชุดคอสเพลย์สีสันสดใสมากมาย โจวฉิงก็ลืมหลี่หยวนหยวนไปเลย เธอไปถ่ายรูปกับคนนั้นทีคนนี้ที หลังจากผลุบ ๆ โผล่ ๆ อยู่ในกลุ่มคนไม่นาน หลี่หยวนหยวนก็ไม่เห็นตัวโจวฉิงอีกเลย

แต่เธอก็ไม่ได้ตามหาเพื่อน กลับเดินเที่ยวในงานต่อคนเดียว

หนุ่มนักศึกษาหน้าใสคนหนึ่งของชมรมดนตรีกำลังเล่นกีตาร์ ดึงดูดให้นักศึกษาสาวกลุ่มหนึ่งหยุดยืนดู นักศึกษาชมรมถ่ายภาพตั้งแผงขายโปสต์การ์ด ภาพบนโปสต์การ์ดเป็นภาพทิวทัศน์ที่พวกเขาถ่ายจากมุมต่าง ๆ ภายในมหาวิทยาลัย X ในช่วงเวลาที่ต่างกัน ภาพเหล่านั้นสวยกว่าทิวทัศน์ที่หลี่หยวนหยวนเห็นในยามปกติ ได้ยินพวกเขาคุยเล่นกันว่า “รูปนี้ฉันใช้โฟโตชอปแต่งสีตั้งนานแน่ะ” นักศึกษาชมรมศิลปะเขียนพู่กันจีนปูกระดาษแผ่นหนึ่งบนโต๊ะ จากนั้นก็แสดงฝีมือการเขียนพู่กันให้ดูสด ๆ หลี่หยวนหยวนสนใจกิจกรรมของชมรมนี้ เธอหยุดดูอยู่ครู่หนึ่งและพบว่าตัวอักษรที่ตนเขียนยังสวยกว่าเสียอีก เธอรู้สึกคันไม้คันมือ

ขึ้นมาเล็กน้อย อยากจะยืมพู่กันมาแสดงฝีมือสักหน่อย แต่เมื่อมองไปยังนักศึกษาที่อยู่รอบ ๆ เธอก็คิดว่าไม่ควรหาเรื่องใส่ตัว จากนั้นก็เอามือไพล่หลังเดินจากไป

เธอเดินเที่ยวงานไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งสุดลาน

ตรงนั้นมีคนมุงดูอยู่ไม่น้อย และยังได้ยินเสียงเฮและเสียงปรบมือเป็นระยะ

หลี่หยวนหยวนยืนเขย่งปลายเท้ามองอยู่ด้านหลังกลุ่มคนซึ่งกำลังมุงดู จู่ ๆ ก็มีคนมาตบไหล่เธอ "มาดูเยียนซือเฉิงเหรอ" เมื่อหันกลับไปก็เห็นลู่เฉิงอวี่กำลังยิ้มแฉ่งทักทายเธออยู่

หลี่หยวนหยวนอึ้งไปเล็กน้อย "ตรงนี้เป็นซุ้มชมรมเทควันโดเหรอ ซือเฉิงอยู่ข้างในรึเปล่า"

"กำลังดวลกับพวกรุ่นพี่อยู่เลย..." ลู่เฉิงอวี่ชะงักไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เอามือเท้าคางตัวเองพลางมองหลี่หยวนหยวนอย่างประเมิน "เอ ยายอ้วน ฉันว่าพักนี้เธอผอมลงรึเปล่า"

หลี่หยวนหยวนลูบหน้าตัวเอง "เครื่องชั่งดิจิทัลอยู่กับซือเฉิง พักนี้ฉันยุ่งเลยไม่ได้สังเกตว่าตัวเองผอมลงรึเปล่า แต่กางเกงก็หลวมลงนิดหนึ่งนะ น่าจะผอมลงแหละ"

ลู่เฉิงอวี่ยิ้มพลางตบไหล่เธอ "เธอแน่มาก ฉันว่าเธอกับเยียนซือเฉิงเป็นคู่ที่สมกันจริง ๆ เด็กเกรียนยอมเรียนหนังสือเพื่อความรัก ส่วนยายอ้วนก็ยอมลดความอ้วนเพื่อความรักเหมือนกัน คู่แท้จริง ๆ! บอกตามตรงนะ ก่อนหน้านี้ฉันคิดว่าเธอสองคนไปกันไม่รอดหรอก ใคร ๆ ก็รู้ว่าเมื่อก่อนเยียนซือเฉิงสันดานมันเป็นยังไง แต่ตอนนี้ฉันว่าพวกเธอน่าจะพัฒนาความสัมพันธ์ถึงขั้นแต่งงานกันได้เลย"

หลี่หยวนหยวนอ้าปากเหมือนจะพูดอะไร แต่ลู่เฉิงอวี่ชิงแหวกทางพลางพาเธอเดินเข้าไปข้างในเสียก่อน "ตามมา เธอต้องไปอยู่ข้างหน้าถึงจะเห็น"

เห็นลู่เฉิงอวี่กระตือรือร้นแบบนี้ หลี่หยวนหยวนจึงต้องเก็บถ้อยคำที่อยากพูดเอาไว้

ลู่เฉิงอวี่ตะโกนเป็นระยะ "ขอโทษครับ ขอทางให้สต๊าฟชมรมด้วย ขอทาง

ด้วยครับ" พาหลี่หยวนหยวนไปอยู่ด้านหน้าฝูงชนอย่างราบรื่น

เมื่อไปยืนอยู่ด้านหน้า หลี่หยวนหยวนจึงเห็นว่า บริเวณที่ผู้คนมุงดูอยู่นั้นมีเทปกั้นเขตเอาไว้ ภายในพื้นที่กั้นมีเบาะปูตรงกลาง ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงกำลังสู้กับรุ่นพี่ปีสามอย่างเอาจริงเอาจัง

แวบแรกที่เธอเห็นเยี่ยนซือเฉิง เขากำลังเตะด้วยท่าหมุนเตะทอร์นาโดคิกเตะถูกเฮดการ์ดของคู่ต่อสู้จนทำให้อีกฝ่ายล้มลงทันที

เยี่ยนซือเฉิงได้คะแนน นักศึกษาหญิงที่อยู่ด้านข้างกลุ่มหนึ่งร้องกรี๊ดหลี่หยวนหยวนอึ้งไปเล็กน้อย แม้ก่อนหน้านี้เธอจะรู้ว่ารูปร่างหน้าตาของเยี่ยนซือเฉิงในโลกยุคนี้เป็นที่ชื่นชอบของสาว ๆ แต่ก็คิดไม่ถึงว่า...เขาจะดึงดูดสาว ๆ ได้ขนาดนี้ ช่างเหมือนกับภาพที่เหล่าแฟนคลับวิ่งตามไอดอลของตัวเองอย่างบ้าคลั่งที่เธอเห็นในโทรทัศน์...

หลี่หยวนหยวนยังจำได้ว่า เธอกับเยี่ยนซือเฉิงยังวิจารณ์แฟนคลับพวกนั้นด้วยกัน ตอนนั้นหลี่หยวนหยวนหัวเราะพลางว่าพวกเธอช่าง "รักจริงใจ" ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงพูดคำเดียวว่า "หนวกหู"

คิดไม่ถึงว่าวันนี้เขาจะได้สัมผัสกับประสบการณ์ "หนวกหู" นั้นด้วยตัวเอง เมื่อหลี่หยวนหยวนเห็นว่าเขากำลังขมวดคิ้ว เธอก็นึกขำอยู่ในใจ

ลู่เฉิงอวี่กัดฟันพูดอยู่ข้าง ๆ "เยี่ยนซือเฉิงเอ๊ย นายกำลังบีบให้รุ่นพี่จนมุมนะ"

ได้ยินแบบนั้น หลี่หยวนหยวนก็หันไปมองรอบข้างและเห็นว่า บริเวณนอกเทปกั้นเขตอีกฝั่งหนึ่งมีนักศึกษาชายห้าหกคนสวมชุดเทควันโดแบบเดียวกันยืนอยู่ สีหน้าของพวกเขาดูไม่พอใจ แต่เพราะตอนนี้มีคนดูการแข่งขันมากมาย พวกเขาจึงได้แต่อดกลั้นไว้

หลี่หยวนหยวนเห็นด้วยว่า "ผู้ใหญ่" ย่อมไม่อยากเห็น "ผู้น้อย" เด่นเกินหน้า แม้ว่า "ผู้น้อย" นั้นจะมีความสามารถถึงขั้นโค่นล้มพวกเขาได้ก็ตาม...

"ซือเฉิงกับพวกนั้นไม่ถูกกันเหรอ"

"มีแต่ฉันเท่านั้นแหละที่ทนอารมณ์มันได้ หมอนี่เคยเข้ากับคนอื่นได้ที่ไหน วันแรกที่เข้าชมรมมันก็ถีบรุ่นพี่จนกระเด็นออกนอกสนามแข่งแบบไม่ไว้หน้า

แถมยังพูดจาท้าทายอีกด้วยนะว่า 'ฉันเข้าชมรมนี้เพราะเห็นแก่หน้าโค้ช ไม่ว่าพวกนายจะเป็นรุ่นพี่กี่ปีก็อย่าคิดใช้ความเป็นรุ่นพี่มาแส่เรื่องฉัน'" ลู่เฉิงอวี่เลียนแบบน้ำเสียงของ "เยี่ยนซือเฉิง" ได้เหมือนมาก หลี่หยวนหยวนฟังแล้วถึงกับปาดเหงื่อ

"พอเข้าชมรมได้ไม่กี่วัน คืนหนึ่งพวกรุ่นพี่ก็ไปดักเจอเยี่ยนซือเฉิง มีเรื่องชกต่อยกันรุนแรงถึงขั้นต้องไปสถานีตำรวจ แล้วเธอว่าพวกเขาจะญาติดีกันมั้ยล่ะ"

หลี่หยวนหยวนเหงื่อออกเต็มหน้า *มิน่า คืนนั้นพ่อของเยี่ยนซือเฉิงถึงได้ตีเขาอย่างเอาเป็นเอาตาย เขาทำให้พ่อต้องเดือดร้อนไปรับตัวออกมาจากสถานีตำรวจบ่อย ๆ ช่างเป็นลูกอกตัญญูที่น่าให้ฟ้าผ่าตาย...*

ถ้าเป็นอย่างที่ลู่เฉิงอวี่เล่าให้ฟังละก็ ตอนนี้ที่เยี่ยนซือเฉิงดูดุเดือดรุนแรงไปบ้าง ก็น่าจะเป็นไปตามนิสัยเดิมของเขา...

คะแนนการแข่งขันออกมาแล้ว เยี่ยนซือเฉิงเป็นฝ่ายชนะอย่างไม่ต้องสงสัย

เขาเดินออกจากพื้นที่แข่งขันมาหยิบน้ำดื่ม เพียงหันมาก็เห็นหลี่หยวนหยวนยืนอยู่นอกเขตกั้น ทันใดนั้นดวงตาของเขาก็เป็นประกาย รีบสาวเท้าเข้าไปหา "หยวนหยวน มาได้ยังไง"

หลี่หยวนหยวนยังไม่ทันตอบ ลู่เฉิงอวี่ซึ่งยืนอยู่ข้าง ๆ ก็แซวขึ้นมา "ฉันว่า ถ้านายมีหาง ตอนนี้หางคงกระดิกจนหลุดไปแล้ว ดูตาสิ ปิ๊ง ๆ"

เยี่ยนซือเฉิงหันไปมองหน้าลู่เฉิงอวี่ ลู่เฉิงอวี่เบะปาก "เออ ฉันไปก็ได้"

เมื่อเห็นลู่เฉิงอวี่เดินไปไกลแล้ว หลี่หยวนหยวนก็ยิ้ม "ทีแรกก็เดินดูเล่น ๆ แต่เจอนายก็ดีแล้ว เตือนอีกทีแล้วกัน คืนนี้สองทุ่ม ละครเวทีจะแสดงที่ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมของนักศึกษา อย่าลืมไปดูนะ"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า เขาจำได้แม่นยำตั้งแต่ครั้งแรกที่หลี่หยวนหยวนบอกเวลาและสถานที่แสดงแล้ว เขาไม่กล้าลืมเด็ดขาด

"เมื่อกี้ตอนที่ซือเฉิงแข่ง..." หลี่หยวนหยวนหยุดคิดครู่หนึ่ง แล้วตัดสินใจใช้คำที่เพิ่งเรียนรู้มาชมเขา "หล่อจนไม่มีใครคบ!"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป ไม่ง่ายเลยที่เขาจะเผยรอยยิ้มให้เห็น

"บ่ายนี้ฉันมีซ้อมใหญ่ที่เวทีแสดงจริง ตอนนี้ใกล้ถึงเวลาแล้ว ฉันไปก่อนนะ"

"อือ"

เมื่อหลี่หยวนหยวนหันกลับไปและคิดๆดู เธอก็หันกลับมาอีกครั้ง พลางส่งเสียง "จุ๊บ" ให้เยี่ยนซือเฉิงครั้งหนึ่ง ก่อนโบกมือลา "บ๊ายบาย"

เธอเดินจากไปอย่างรวดเร็ว จึงไม่ได้เห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงยืนอึ้งไม่ขยับเขยื้อนอยู่เป็นนาน

เยี่ยนซือเฉิงคุ้นเคยกับคอมพิวเตอร์มากกว่าหลี่หยวนหยวน แน่นอนว่าเขาย่อมใช้อินเทอร์เน็ตมากกว่าเธอ และรู้ความหมายของคำนี้ดี ดังนั้นเมื่อหลี่หยวนหยวนเดินจากไปจนเกือบลับสายตาไปแล้ว ท่ามกลางสายตาผู้คนมากมาย ชายหนุ่มเอามือข้างหนึ่งทาบบนใบหน้าของตัวเอง แก้มของเขาร้อนผ่าวจนแทบลวกมือ...

๒๓๘



หนึ่งทุ่มสี่สิบห้านาที ผู้ชมเข้ามานั่งจนเต็มศูนย์ศิลปวัฒนธรรมของนักศึกษาแล้ว

ม่านบนเวทีปิดลง ทีมงานละครรีบยกอุปกรณ์ประกอบฉากแรกขึ้นไปบนเวที ด้านหลังเวที อาจารย์กำลังให้กำลังใจนักแสดงทุกคน ทุกคนต่างกำลังเตรียมความพร้อมในช่วงเวลาสุดท้ายก่อนขึ้นแสดงจริง

นางเอกของเรื่องเป็นรุ่นพี่ปีสามชื่ออานเฟย เธอเป็นนักแสดงมากประสบการณ์ของชมรม หลี่หยวนหยวนมองดูเสื้อผ้าของเธอและจ้องไม่วางตาอยู่นาน เมื่ออานเฟยเห็นว่าหลี่หยวนหยวนกำลังจ้องอยู่จึงถามขึ้น "มีอะไรเหรอ"

"ชายกระโปรงของพี่ยาวไปมั้ยคะ"

ก่อนหน้านี้นักแสดงทุกคนลองชุดกันแล้ว แต่วันที่ลองชุดอานเฟยใส่รองเท้าส้นสูงมาซ้อม ดังนั้นชุดที่เธอลองจึงดูไม่ยาวเกินไป แต่ตอนนี้เธอต้องสวมรองเท้าผ้าปักลาย ชายกระโปรงจึงยาวลากพื้น

อานเฟยยกชายกระโปรงขึ้นเล็กน้อยด้วยท่าทีไม่ใส่ใจนัก "ไม่เป็นไร ฉันจะเดินระวัง ๆ หน่อยแล้วกัน"

หลี่หยวนหยวนขยับปาก แต่ยังไม่ทันได้เอ่ยเตือนสักคำ บริเวณรอบด้านก็ค่อย ๆ มืดลง อานเฟยยกชายกระโปรงพลางเดินไปที่ข้างเวทีเพื่อเตรียมขึ้นแสดง

แล้วก็ถึงเวลาสองทุ่มตรง เสียงบรรยายทุ้มเนิบของนักศึกษาชายดังขึ้น

ดึงความสนใจของผู้ชมให้มาสู่เรื่องราวบนเวที ม่านเวทีเปิดออก พระเอกกับนางเอกขึ้นเวทีแสดง

ในการแสดงละครครั้งนี้ หลี่หยวนหยวนยังคงเป็นนักแสดงสมทบเช่นเคย เธอแสดงเป็นเจียวหมู่ มารดาของเจียวจ้งชิงซึ่งเป็นพระเอกของเรื่อง ตัวละครตัวนี้ยังขึ้นชื่อว่าเป็นตัวละครหญิงที่ร้ายกาจมากด้วย บทบาทที่เธอได้รับคราวนี้โหดกว่าครั้งก่อนเสียอีก เธอสามารถทำให้พระเอกคุกเข่าต่อหน้าตัวเองได้ ทั้งยังตบหน้าพระเอกได้โดยที่พระเอกทำได้เพียงคุกเข่าเอาศีรษะโขกพื้น ตอบโต้อะไรไม่ได้ หลี่หยวนหยวนคิดว่า *แบบนี้ต่อไปถ้าได้แสดงละครเวทีอีก บทบาทที่ฉันจะได้รับคงหนีไม่พ้นบทคล้าย ๆ กันนี้*

เธอรู้สึกเศร้าใจเล็กน้อย

ฉากแรกที่หลี่หยวนหยวนขึ้นแสดงคือฉากที่หลิวหลานจือ นางเอกของเรื่อง ยกน้ำชาให้แม่สามี เนื่องจากเจียวหมู่ไม่ชอบลูกสะใภ้เป็นทุนเดิม ดังนั้นหลี่หยวนหยวนซึ่งแต่งหน้าเป็นคนแก่จึงต้องทำหน้าบูดบึ้ง

ขณะนั้นเอง เจียวจ้งชิงกลับมาพอดี เจียวหมู่จึงจำต้องเห็นแก่หน้าบุตรชายยอมให้หลิวหลานจือยกน้ำชาให้

ตามบทละคร เมื่อเจียวหมู่ดื่มน้ำชาแล้ว จะต้องกระแทกถ้วยชาลงบนโต๊ะเสียงดัง จากนั้นก็ด่าทอหลิวหลานจืออย่างเกรี้ยวกราดว่าแม้แต่น้ำชาก็ยังชงให้ดีไม่ได้

แต่เมื่อแสดงมาถึงตอนนี้กลับเกิดเหตุไม่คาดฝันขึ้น

ชายกระโปรงของอานเฟยยาวเกินไปจริง ๆ ตอนที่สองมือของเธอประคองถ้วยชา เธอจึงไม่มีมือยกชายกระโปรงตัวเอง แม้จะระวังแล้ว แต่พอเดินไปได้สองก้าว เท้าก็ยังพลาดเหยียบชายกระโปรงตัวเอง อานเฟยทรงตัวไม่อยู่ เธอล้มพุ่งไปด้านหน้า ถ้วยชาในมือซึ่งไม่มีน้ำชาอยู่จริงตกลงบนตัวหลี่หยวนหยวน จากนั้นก็กลิ้งลงไปตามขาของเธอ จนกระทั่งตกพื้นแตกกระจาย

เสียงแตกกังวานใสผ่านไมโครโฟนดังก้องไปทั่วโรงละคร

จางหนานอึ้งไป อานเฟยซึ่งล้มอยู่กับพื้นก็อึ้งไปเช่นกัน

หลี่หยวนหยวนนิ่งไปครู่หนึ่ง พลันตบโต๊ะเสียงดังแล้วลุกขึ้นยืน เธอหยิบ

ไม้เท้าเขี่ยเศษถ้วยชาไปด้านข้างด้วยท่าทางเกรี้ยวกราด "เหิมเกริมใหญ่แล้ว! กล้าทำน้ำชารดใส่ตัวข้า!"

อานเฟยมองหลี่หยวนหยวนอย่างมึนงง "ข้า..."

จางหนานมีไหวพริบดีมาก เขารีบคุกเข่าลงทันที แล้วโขกศีรษะให้หลี่หยวนหยวน จากนั้นก็คิดบทพูดสด น้ำเสียงและสีหน้าของเขาเข้าถึงบทบาทมาก "ท่านแม่! หลานจือเพียงไม่ทันระวัง นางมิได้ตั้งใจทำน้ำชาหกใส่ตัวท่าน ท่านแม่โปรดอย่าถือสา โมโหมากจะทำให้เสียสุขภาพได้"

หลี่หยวนหยวนเอาไม้เท้ากระทุ้งพื้น "เจ้าก็คอยแต่จะปกป้องเมียที่ทำอะไรไม่เป็นสักอย่าง! เจ้าดูนางสิ! ดูซิว่านางมีอะไรเทียบหญิงสาวที่ข้าเลือกให้เจ้าได้บ้าง! แค็กๆ...แค็กๆๆ!"

"ท่านแม่!" จางหนานรีบลุกขึ้นยืนแล้วเข้าไปประคองหลี่หยวนหยวน เขาตัดบทพูดช่วงกลางทิ้งไปหลายท่อน แล้วเอาบทพูดถัดไปขึ้นมาพูด เพื่อให้ละครเดินหน้าต่อไปได้ "ท่านแม่โปรดอย่าถือสาเลย โมโหมากๆ จะทำให้เสียสุขภาพ ลูกจะพาท่านแม่กลับไปพักที่ห้องนะขอรับ" จางหนานประคองหลี่หยวนหยวนและกำลังจะพาเดินออกจากเวทีไป ระหว่างนี้เอง เขาก็หันไปมองอานเฟยแวบหนึ่ง "หลานจือ เจ้าเก็บกวาดให้เรียบร้อยด้วย"

อานเฟยเองก็มีไหวพริบไม่เลว เธอพยักหน้าสองสามครั้งทั้งสีหน้าเศร้าสร้อย "อือ ข้าทราบแล้ว"

จางหนานประคองหลี่หยวนหยวนเข้าไปด้านข้างเวที ส่วนหลิวหลานจือก็หมอบอยู่กับพื้นเวที พลางค่อยๆ เก็บเศษถ้วยชาทีละชิ้น

ทันทีที่เดินไปถึงจุดที่ม่านเวทีบังอยู่ จางหนานก็รีบปล่อยมือจากหลี่หยวนหยวนทันที จากนั้นก็คว้าไมโครโฟนจากคนให้เสียงบรรยายมา เขากระแอมครั้งหนึ่งแล้วพูดใส่ไมโครโฟนด้วยเสียงที่ไม่ต่างจากเสียงคนบรรยายตอนต้นเรื่องมากนัก "หลานจือเก็บเศษถ้วยชาที่แตกละเอียดราวกับกำลังเก็บหัวใจที่ร้าวรานของตน แล้วน้ำตาก็ค่อยๆ ไหลริน"

จางหนานส่งสัญญาณมือให้อาจารย์ อาจารย์รีบส่งสัญญาณต่อให้ฝ่ายแสงหรี่ไฟให้มืดลง ม่านบนเวทีปิดลง ในที่สุดฉากที่มีอุบัติเหตุเกิดขึ้นนี้ก็ผ่านพ้นไป

ด้วยดี โดยที่ไม่ทำให้บทละครเดิมผิดเพี้ยนไปมากนัก

ทุกคนต่างถอนใจโล่งอก อานเฟยเข้ามาหลังเวทีแล้วรีบเอ่ยขอโทษ "ขอโทษด้วยจริงๆ ฉันพลาดเอง เลยทำให้ทุกคนวุ่นวายไปหมด"

แต่อาจารย์ไม่ถือโทษเลยสักนิด "ไม่เป็นไรๆ แสดงต่อไปให้จบ" ระหว่างที่พูด อาจารย์ก็ตบไหล่จางหนานไปด้วย

จางหนานพยักหน้า "ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาโทษตัวเองหรือโทษใครทั้งนั้น ฉากต่อไปก็แสดงเหมือนอย่างที่ซ้อมกันมานะ"

ทุกคนต่างชมจางหนานว่าฉลาดมีไหวพริบ แก้ไขสถานการณ์ได้ดี จากนั้นก็แยกย้ายไปทำหน้าที่ของตัวเองต่อ จางหนานเปลี่ยนชุดสำหรับแสดงฉากต่อไป พลางเดินไปขอบคุณหลีหยวนหยวน "คราวนี้โชคดีที่เธอช่วยไว้"

หลีหยวนหยวนยิ้ม "ฉากต่อไปก็สู้ๆ นะ"

เมื่อเห็นรอยยิ้มของเธอ จางหนานก็ตะลึงเล็กน้อย จู่ๆ เขาก็รู้สึก...รู้สึกว่าหลีหยวนหยวนผอมลงไปมาก

ในที่สุดละครเวทีก็จบลงอย่างสมบูรณ์แบบ คราวนี้หลีหยวนหยวนได้ออกมาโค้งคำนับขอบคุณผู้ชมพร้อมกับเพื่อนนักแสดงคนอื่นๆ ด้วย ไม่มีอุบัติเหตุอะไรเกิดขึ้นกับเธอ

ไฟบนเวทีสว่างจ้า สาดจับบนใบหน้าของหลีหยวนหยวน เมื่อมองไปยังผู้ชมซึ่งลุกขึ้นปรบมือด้านล่างเวที จู่ๆ หลีหยวนหยวนก็เกิดความรู้สึกภาคภูมิใจขึ้นมาอย่างประหลาด ความภาคภูมิใจนี้เป็นความรู้สึกที่ชีวิตอันสูงศักดิ์หรูหราในอดีตไม่อาจให้ได้

การแสดงละครเวทีจบลงแล้ว ทุกคนต่างจับกลุ่มพูดคุยกัน มีผู้ชมบางคนขึ้นมาขอถ่ายรูปกับนักแสดงบนเวที หลีหยวนหยวนเดินลงจากเวที เยี่ยนซือเฉิงเดินเข้าไปหาเธอ หญิงสาวรีบชิงถามขึ้นก่อน "ซือเฉิงๆ ฉันแสดงดีมั้ย"

เธอเรียกชื่อเขาสองครั้ง คงจะรู้สึกดีใจมาก เยี่ยนซือเฉิงยิ้มโดยไม่รู้ตัว "ดีมาก"

ทีมละครบอกว่าจะไปเลี้ยงฉลองกัน แต่เมื่อหลีหยวนหยวนคิดถึงคืนนั้นที่ตัวเองเมา จึงปฏิเสธไปอย่างสุภาพ เยี่ยนซือเฉิงกับหลีหยวนหยวนเดินออกจาก

ศูนย์ศิลปวัฒนธรรมไปด้วยกัน ขณะที่กำลังจะเดินออกจากประตู เยี่ยนซือเฉิงพลันรู้สึกว่ามีใครบางคนกำลังมองตามพวกเขาอยู่ เมื่อหันกลับไปก็เห็นว่าจางหนานซึ่งกำลังถูกรุมล้อมขอถ่ายรูปอยู่บนเวทีกำลังมองหลี่หยวนหยวน

เมื่อเบนสายตามา จางหนานกับเยี่ยนซือเฉิงก็สบตากันพอดี

จางหนานจึงพยักหน้าให้เยี่ยนซือเฉิงเป็นการบอกลากัน

เมื่อออกมาจากศูนย์ศิลปวัฒนธรรม ไฟถนนสีเหลืองภายในมหาวิทยาลัยก็ส่องสว่างแล้ว วันนี้เป็นวันเทศกาลวัฒนธรรม มหาวิทยาลัยประกาศหยุดการเรียนการสอนหนึ่งวัน ระหว่างทางที่กลับหอพักต้องเดินผ่านพื้นที่เขตอาคารเรียน บริเวณนั้นเงียบกว่าปกติมาก

หลี่หยวนหยวนเล่าเรื่องอุบัติเหตุที่เกิดขึ้นบนเวทีวันนี้ให้เยี่ยนซือเฉิงฟังด้วยเสียงเบา เยี่ยนซือเฉิงตั้งใจฟังเหมือนเวลาที่ทั้งสองโทรศัพท์คุยกันทุกคืนก่อนนอน

เมื่อเดินมาถึงหน้าหอพัก หลี่หยวนหยวนยังเล่าไม่จบ เยี่ยนซือเฉิงจึงยืนฟังต่อ ส่วนหลี่หยวนหยวนเองก็ยังไม่อยากขึ้นห้อง เธอยังยืนคุยกับเขาต่อที่หน้าประตูหอพัก พอเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้จนจบแล้ว เยี่ยนซือเฉิงก็ตอบว่า “อือ” คำเดียวเช่นเคย และไม่ได้แสดงความคิดเห็นอะไร

หลี่หยวนหยวนหยุดพูดไปครู่หนึ่ง พอจะเอ่ยปากอีกครั้งกลับไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไรดี เมื่อเธอไม่พูด ความเงียบจึงเข้ามาแทนที่ หากเป็นตอนที่คุยโทรศัพท์กันอยู่ เธอคงบอกราตรีสวัสดิ์แล้ววางสายไป แต่ตอนนี้ทั้งสองกำลังคุยกันต่อหน้า เมื่อเล่าเรื่องของตัวเองจบแล้วจะให้บอกลาทันทีก็ออกจะดู...รวบรัด

หลี่หยวนหยวนเบนสายตาไปด้านข้างก็เห็นว่า ที่ใต้ตึกหอพักมีหนุ่มสาวกำลังคุยกัน...กะหนุงกะหนิง...

นักศึกษาชายจับมือนักศึกษาหญิง นักศึกษาหญิงหัวเราะคิก ๆ พลางมองนักศึกษาชาย แล้วจู่ ๆ เธอก็เขย่งปลายเท้าขึ้น จูบที่หน้าของนักศึกษาชายครั้งหนึ่ง เสียงดัง “จุ๊บ” หลังจากนั้นนักศึกษาชายก็ก้มลง “จุ๊บ” ตอบด้วยเช่นกัน ทั้งคู่

ยิ้มให้กันอย่างหวานชื่น

ทันใดนั้น หลี่หยวนหยวนก็เข้าใจความหมายของเสียง "จุ๊บ" อย่างลึกซึ้งขึ้นมาทันที ใบหูเธอค่อย ๆ แดงขึ้นโดยไม่รู้ตัว ระยะนี้ที่เธอทำเสียง "จุ๊บ" ใส่รูมเมทไม่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่ เพราะอย่างไรก็เป็นผู้หญิงด้วยกัน แต่วันนี้เธอ "จุ๊บ" ใส่เยี่ยนซือเฉิง...

ซือเฉิง...จะรู้ความหมายของเสียงนี้มั้ยนะ...

หลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นมองเยี่ยนซือเฉิงอย่างประเมิน และเห็นว่าสายตาของเขาจ้องมาที่เธอตลอดเวลา ในแววตาไม่มีอะไรผิดปกติแม้แต่น้อย

ดูเหมือน...เขาคงจะไม่ได้คิดอะไรเลยเถิดละมั้ง

"หลี่หยวนหยวน" ทันใดนั้นเสียงของโจวฉิงก็ดังมาจากทางด้านหนึ่ง อีกฝ่ายโผเข้ามากอดคอหลี่หยวนหยวน จากนั้นก็มองเยี่ยนซือเฉิงแวบหนึ่ง "แหม ๆ ๆ ยังล่ำลากับชายคนรักอยู่เหรอเนี่ย"

ปกติเวลาที่โจวฉิงแซวหลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิง เธอจะใช้คำว่า "แฟน" หรือไม่ก็ "อินเลิฟ" ถ้อยคำเหล่านี้ล้วนเป็นคำยุคปัจจุบัน หลี่หยวนหยวนจึงไม่รู้สึกอะไรมากนัก แต่คำว่า "ชายคนรัก"[๑] เป็นคำที่ใช้มาตั้งแต่โบราณจนถึงปัจจุบัน

เดิมหลี่หยวนหยวนก็กระอักกระอ่วนกับเสียง "จุ๊บ" อยู่แล้ว ตอนนี้จึงยิ่งทำตัวไม่ถูกเข้าไปใหญ่ เธอพยายามกลบเกลื่อนความอายของตัวเอง พูดด้วยสีหน้าปกติ "ซือเฉิง วันนี้นายเหนื่อยมากแล้ว รีบกลับไปพักผ่อนเถอะ"

"ได้ ราตรีสวัสดิ์"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้าให้โจวฉิงด้วยเช่นกัน จากนั้นเขาก็เดินจากไป

โจวฉิงมองตามหลังเยี่ยนซือเฉิงไปพลางรำพึงรำพัน "แหม ๆ ๆ เจ้าสุนัขซื่อสัตย์ เจ้าสุนัขภักดี!" แขนของโจวฉิงยังคล้องคอหลี่หยวนหยวน มือของเธอห้อยลงมาอยู่ตรงหน้าอกของหลี่หยวนหยวนพอดี โจวฉิงจึงถือโอกาสกินเต้าหู้[๒]

---

[๑] ในภาษาจีนคือ "ฉิงหลาง"

[๒] เป็นสำนวน หมายถึง ลวนลาม หาเศษหาเลย แต๊ะอั๋ง

ด้วยการตบเนื้อที่หน้าอกหลี่หยวนหยวนสองสามที หลี่หยวนหยวนไม่โกรธ แต่กลับดึงมือเธอออกอย่างขำๆ ส่วนโจวฉิงก็ยิ้มจนตาหยีพูดว่า "ฉันว่านะหลี่หยวนหยวน ยิ่งดูไป ฉันก็ยิ่งรู้สึกว่าเวลาที่เธออยู่กับเยี่ยนซือเฉิง ท่าทางเธออย่างกับราชินีผู้เย่อหยิ่ง ส่วนเขาก็เป็นอัศวินที่อยู่เคียงข้างเธอ เธอพูดอะไรเขาก็ทำตามนั้น เธอบอกว่าดี เขาก็ว่าดี เธอบอกไม่ดี เขาก็ว่าไม่ดีด้วย ทำตามคำสั่งเธอทุกอย่างจริงๆ!"

หลี่หยวนหยวนควงแขนโจวฉิงพลางเดินเข้าไปในหอพัก "โจวฉิง ที่เธอพูดมาผิดอยู่สองอย่างนะ"

"ยังไง"

"ฉันไม่ใช่ราชินี แต่เป็นองค์หญิง เขาไม่ใช่อัศวิน แต่เป็นองครักษ์"

โจวฉิงอึ้งไป "เอาเข้าไป ยายหลี่หยวนหยวน นี่เธอนิยามความสัมพันธ์ของเธอกับเขาแบบนี้เหรอ"

หลี่หยวนหยวนยิ้มเจื่อนพลางส่ายหน้า "ฉันกำลังพยายามปรับตัวอยู่" เธอหันกลับไปมองตามแผ่นหลังของเยี่ยนซือเฉิงซึ่งเดินจากไปไกลแล้ว "แต่ตอนนี้ยังทำไม่ค่อยได้เท่าไหร่"

"ได้ไม่ได้อะไรกัน ความสัมพันธ์ชายหญิงน่ะจัดการง่ายนิดเดียว แค่นอนด้วยกันครั้งเดียวก็ได้แล้ว" โจวฉิงหยิกเอวหลี่หยวนหยวนทีหนึ่ง "มิน่า ฉันก็ว่าพักนี้ทำไมเธอตั้งใจลดความอ้วนจัง เตรียมจะไปนอนกับเขาใช่มั้ยล่ะ"

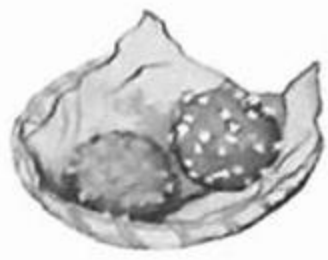
ต่อให้หลี่หยวนหยวนเป็นคนนิ่งแค่ไหน เมื่อได้ยินคำพูดวาบหวามแบบนี้ เธอก็หน้าแดงขึ้นมาโดยไม่รู้ตัว "โจวฉิง!" เธอแหวขึ้นมาทันที แต่ในสมองกลับปรากฏภาพเยี่ยนซือเฉิงในคืนที่วิ่งออกกำลังกายขึ้นมา

"โธ่เอ๊ย อายอะไรเล่า โตๆกันแล้ว" โจวฉิงหรี่ตาพลางกระเซ้า "ถามเบาๆก็ได้ พวกเธอเคยนอนด้วยกันรึยัง..."

"..."

เมื่อคิดถึงตอนที่เธอยังพักอยู่ที่ห้องชุดนอกมหาวิทยาลัยของเยี่ยนซือเฉิง *ก็ถือว่า...เคยนอนด้วยกันแล้วละมั้ง...*

๒๓๙



เทศกาลวัฒนธรรม ของมหาวิทยาลัยจบลงอย่างสมบูรณ์แบบ หลังจากนั้นทางมหาวิทยายาลัยก็มอบรางวัลให้นักศึกษาที่เข้าร่วมกิจกรรมหลายรางวัล ละครเวทีเรื่อง *ข่งเชวี่ยตงหนานเฟย* ได้รับรางวัลรายการแสดงยอดนิยม ส่วนชมรมของเยี่ยนซือเฉิงได้รับรางวัลชมรมป๊อปปูลาร์โหวต

แต่เรื่องเหล่านี้ไม่ได้สำคัญนัก เพราะสิ่งสำคัญที่เกิดขึ้นในเทศกาลวัฒนธรรมครั้งนี้คือการปรากฏตัวของคนคนหนึ่ง

มีนักศึกษาหญิงคนหนึ่งมาชอบเยี่ยนซือเฉิง!

ตอนที่หลี่หยวนหยวนได้ยินข่าวนี้จากปากโจวฉิง งานเทศกาลก็ผ่านมาหนึ่งสัปดาห์แล้ว หลี่หยวนหยวนอึ้งไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้าตามความเคยชิน "อ้อ ก็ดี"

"ก็ดี?" น้ำเสียงของโจวฉิงเปลี่ยนไป "หลี่หยวนหยวน นี่เธอคิดว่าตัวเองเป็นองค์หญิงจริง ๆ รึไง คิดว่าตัวเองเป็นสตรีผู้งามเลิศในปฐพีงั้นเหรอ เธอคิดว่าต่อให้มีผู้หญิงอื่นมาเกาะแกะเยี่ยนซือเฉิงเขาก็จะไม่หวั่นไหวงั้นเหรอ หรือว่ายิ่งมีผู้หญิงมาตื๊อเขามากเท่าไหร่ เธอก็ยิ่งรู้สึกว่าตัวเองแน่ใช่รึเปล่า"

โจวฉิงมีความสามารถในการบิดเบือนเรื่องที่คนอื่นพูดให้เป็นไปตามที่ตัวเองคิด หลี่หยวนหยวนถอนใจ "ไม่ใช่..."

"ในเมื่อไม่ใช่ เธอก็อย่านิ่งแบบนี้สิ! ฉันได้ยินว่าตั้งแต่จบงานเทศกาลมายายนักศึกษาสาขาศิลปะนั่นก็ตามเกาะแกะเยี่ยนซือเฉิงมาอาทิตย์หนึ่งแล้วนะ

เยี่ยนซือเฉิงของเธอไม่ได้บอกอะไรเธอเลยเหรอ"

เขาไม่ได้บอกอะไรเลยจริง ๆ

หลี่หยวนหยวนเริ่มรู้สึกสงสัยขึ้นมาเล็กน้อยแล้ว แม้เยี่ยนซือเฉิงจะเป็นคนพูดน้อย แต่ระยะหลังมานี้เธอก็เล่าเรื่องของตัวเองให้เขาฟังทุกวัน ผ่านไปสักพักเยี่ยนซือเฉิงก็เริ่มเล่าเรื่องของตัวเองในแต่ละวันให้เธอฟังสั้น ๆ เป็นการคุยตอบอย่างซื่อ ๆ ของเขา

ช่วงนี้เยี่ยนซือเฉิงก็ยังใช้ชีวิตเหมือนที่ผ่านมา ถ้าไม่มีเรียนและไม่มีกิจกรรมที่ชมรมเขาก็จะอยู่กับเธอตลอด ช่วงเวลาที่ทั้งสองอยู่ด้วยกันจะว่ามากก็ไม่มาก จะว่าน้อยก็ไม่น้อย แต่เธอกลับไม่เคยได้ยินเยี่ยนซือเฉิงพูดถึงเรื่องที่มีนักศึกษาหญิงมาตามจีบเลย และเธอเองก็ยังไม่เคยเห็นแม่สาว "ผู้ตามตื๊อไม่เลิก" ที่เล่าขานกันคนนี้ด้วย

ซือเฉิง...ปิดบังเรื่องนี้กับฉันเหรอ

เมื่อมองจากอีกมุม ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงกับเธอถือว่าเป็นอิสระต่อกัน เขาก็ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องบอกเรื่องนี้กับเธอ

แต่พอคิดดูอีกที หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกว่า ระยะหลังมานี้เธอเล่าเรื่องของตัวเองให้เยี่ยนซือเฉิงฟังทุกเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นเรื่องเล็กเรื่องใหญ่ ทั้งเวลาที่คุยโทรศัพท์กันและเวลาที่คุยกันที่ใต้ตึกหอพัก ถึงแม้เธอจะไม่รู้ว่าเล่าเรื่องพวกนี้ให้เขาฟังทำไม แต่ในเมื่อเธอเล่าให้เขาฟังทุกเรื่อง และในเมื่อมีเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นกับเขา *ยังไง...ยังไงซือเฉิงก็ควรเล่าเรื่องนี้ให้ฉันฟังด้วยสิ แต่นี่เขากลับปล่อยให้ฉันรู้จากปากคนอื่น อย่างนี้หมายความว่ายังไง*

จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกไม่พอใจโดยไม่มีสาเหตุ

แต่...ทำไมฉันต้องไม่พอใจด้วยล่ะ

เมื่อหลี่หยวนหยวนเรียกสติมาได้ เธอก็ตกตะลึงเล็กน้อย จากนั้นก็ตำหนิตัวเองในใจ *คิดอะไรแปลก ๆ แบบนี้* แค่เรื่องเล็กน้อยที่ได้ยินจากปากคนอื่นก็ถึงกับไม่พอใจแล้ว เธอรู้สึกว่าตัวเองชักจะถดถอยลงทุกที ยิ่งกว่านั้น ต่อให้มีผู้หญิงมาตามจีบเยี่ยนซือเฉิงจริง มันก็ไม่เกี่ยวอะไรกับเธอทั้งนั้น หรือต่อให้มีผู้หญิงเป็นสิบมาตามจีบเขาก็เถอะ ตราบใดที่พวกเธอไม่ได้ถือมีดมาไล่ตามเขา

ก็ไม่ถือว่าเป็นเรื่องใหญ่อะไรนี่นา

ในเมื่อเธอกับเยี่ยนซือเฉิงมาใช้ชีวิตอยู่ในโลกยุคนี้แล้ว ยังไม่ต้องพูดถึงเรื่องอื่น ถ้าหากพวกเขาใช้ชีวิตอยู่ที่นี่ไปเรื่อย ๆ ในที่สุดเยี่ยนซือเฉิงก็ต้องแต่งงานและมีครอบครัวที่นี่ เพื่อให้รางนี้ได้ทำหน้าที่สืบสกุล ส่วนตัวเธอเองก็ต้องแต่งงานสักวันหนึ่งเช่นกัน ตอนนี้เมื่อมีคนตามจีบเยี่ยนซือเฉิง เธอก็ควรยินดีกับเขาถึงจะถูก เหมือนกับตอนที่พวกเขามาอยู่ในโลกยุคนี้ใหม่ ๆ และเธอได้รู้ว่าหลินเสี่ยวเม่งชอบเยี่ยนซือเฉิง

แต่...หลี่หยวนหยวนกลับรู้สึกว่า ความรู้สึกของตัวเองที่มีต่อเยี่ยนซือเฉิงในตอนนี้ดูเหมือนจะเปลี่ยนไปจากตอนนั้นเล็กน้อย...

ยังไม่ทันได้ไตร่ตรองอย่างถี่ถ้วน โจวฉิงก็ตบมือฉาดหนึ่งพลางสรุปเอาเองเรียบร้อย "แย่แล้ว ๆ!" เธอว่า "เยี่ยนซือเฉิงปิดบังเธอเรื่องนี้! เขาต้องคิดไม่ซื่อแน่ ๆ ฉันได้ยินมาว่ายายนั่นน่ะ หน้าตาสวยเชียว แถมหุ่นก็ดี เสื้อผ้าหน้าผมนี่อย่างเป๊ะ เห็นบอกว่าเป็นดาวชั้นปี ดาวสาขา แล้วก็ดาวอะไรต่อมิอะไรอีก หลี่หยวนหยวน คราวนี้เธอแพ้ยับเยินแน่!"

หลี่หยวนหยวนตัดสินใจว่าจะไม่คุยเรื่องนี้กับโจวฉิงแล้ว เธอยิ้มพลางคล้องแขนโจวฉิงเดินไปข้างหน้า "เร็วเข้า ไปเรียนได้แล้วน่า"

ตอนนี้หลี่หยวนหยวนไม่ต้องซ้อมละครตอนกลางคืนแล้ว เธอจึงไปออกกำลังกายที่สนามกีฬาแทน ช่วงนี้เธอจะออกกำลังกายจนถึงสามทุ่มครึ่งทุกวัน แล้วค่อยกลับหอพัก

วันนี้ก็เหมือนทุกวัน ตอนที่หลี่หยวนหยวนไปถึงสนามกีฬา เยี่ยนซือเฉิงก็มารอเธออยู่ที่เดิมแล้ว ทั้งคู่อบอุ่นร่างกายกันก่อน ระหว่างที่กำลังบริหารร่างกาย หมุนข้อมือ ข้อเท้า และหมุนคอ จู่ ๆ ก็มีนักศึกษาหญิงคนหนึ่งเดินมาหยุดอยู่ข้าง ๆ เยี่ยนซือเฉิง

ผู้หญิงคนนี้หน้าตาสวย รูปร่างผอมบางอย่างที่คนยุคนี้นิยมกัน เพียงแต่ผิวออกจะคล้ำไปหน่อย

"ซือเฉิง นายก็มาออกกำลังกายเหรอ"

เยี่ยนซือเฉิงหันไปมองเธอแวบหนึ่ง จากนั้นก็พยักหน้าโดยที่ไม่ได้เอ่ยทักทาย เขาหันมาพูดกับหลี่หยวนหยวน "หยวนหยวน เธออบอุ่นร่างกายไปนะ ฉันจะไปวิ่งสักรอบ"

การสำรวจความเรียบร้อยของสถานที่เป็นสิ่งที่เยี่ยนซือเฉิงทำจนชินเสียแล้ว

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า เมื่อเยี่ยนซือเฉิงไปแล้ว นักศึกษาหญิงซึ่งยืนถือขวดน้ำแร่อยู่ข้าง ๆ ก็ก้าวเข้ามาสองก้าว เธอมองหลี่หยวนหยวนตั้งแต่หัวจดเท้า "ได้ยินว่าเยี่ยนซือเฉิงมีแฟนอ้วน ๆ คนหนึ่ง เธอใช่มั้ย" เธอยิ้มแย้มท่าทางอัธยาศัยดี แต่ถ้อยคำที่ใช้กลับเสียดแทง

หลี่หยวนหยวนยิ้ม แต่ไม่ตอบโต้ ทั้งไม่อธิบายอะไรทั้งสิ้น เพียงแค่ยิ้มอย่างมีเลศนัย ปล่อยให้อีกฝ่ายเดาความหมายเอาเอง

"แปลกนะ หลายวันนี้ฉันอยู่กับซือเฉิงบ่อย ๆ แต่ไม่เคยเห็นเธอเลย"

"ก็แปลกจริง ๆ ที่เธออยู่กับซือเฉิงออกบ่อย แต่กลับไม่เคยเห็นฉัน" หลี่หยวนหยวนเพียงดัดแปลงคำพูดของผู้หญิงคนนั้นเล็กน้อย แต่เมื่ออีกฝ่ายได้ยินกลับรู้สึกว่าตนกำลังถูกข่ม

ลองคิดดูแล้วก็เป็นจริงอย่างที่หลี่หยวนหยวนว่า ถ้าผู้หญิงคนหนึ่งอยู่กับผู้ชายคนหนึ่งบ่อย ๆ แต่กลับไม่เคยเห็นแฟนของเขา ก็แสดงว่าฝ่ายชายคบซ้อนหรือไม่ที่จริงแล้ว ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ได้อยู่กับผู้ชายคนนั้น "บ่อย ๆ" จริงอย่างที่อ้าง

นักศึกษาหญิงคนนั้นบีบขวดน้ำในมือ พลางมองหลี่หยวนหยวนอย่างประเมิน หลี่หยวนหยวนเริ่มอบอุ่นร่างกายด้วยการบิดเอว แต่ในใจกลับคิดไปด้วยว่า *แม่นี่มาเย้ยถึงที่ แถมคารมยังยั่วโมโหคนได้ผลซะด้วย*

ขณะกำลังมองหลี่หยวนหยวนบิดเอว นักศึกษาหญิงคนนั้นซึ่งยืนเงียบอยู่ข้าง ๆ ก็แค่นหัวเราะเย้ยหยัน เสียงหัวเราะนั้นไม่ดัง แต่กลับทิ่มแทงโสตประสาท ทำให้หลี่หยวนหยวนซึ่งกำลังตั้งใจออกกำลังกายรู้สึกบาดหู

เธอหันไปมองหน้าอีกฝ่าย "แม่สาวน้อย เธอชอบซือเฉิงเหรอ"

นักศึกษาหญิงคนนั้นอึ้งไปเล็กน้อย เมื่อจู่ ๆ ก็ถูกถามแบบนี้ แต่เธอก็ตั้งตัวได้ในทันใด ดวงตาลุกวาวจ้องไปที่หลี่หยวนหยวน "ใช่ ฉันชอบเขา มีปัญหามั้ย"

หลี่หยวนหยวนยิ้ม "นี่เธอกำลังประกาศตัวว่าเป็นเมียน้อยอยู่นะ"

"ถ้าเขาแต่งงานแล้วถึงจะเรียกว่าเมียน้อย แต่ตราบใดที่เขายังไม่ได้แต่งงานก็ต้องเรียกว่าแข่งกันอย่างยุติธรรม"

"สาวน้อย มีเรื่องหนึ่งที่เธอต้องรู้ไว้" หลี่หยวนหยวนก้าวมาข้างหน้าก้าวหนึ่ง เธอยังคงยิ้มจนตาหยี แต่น้ำเสียงเจือความเย็นชาเล็กน้อย "ฉันไม่ชอบให้ใครมาหาเรื่อง และซือเฉิงยิ่งไม่ชอบเข้าไปใหญ่ เธอจะสู้กับฉันเพื่อแย่งชิงทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ก็ได้ ยกเว้นซือเฉิงที่เธอจะไม่มีวันแย่งไปได้" หลี่หยวนหยวนลูบผมที่ยาวประบ่านักศึกษาหญิงคนนั้น "เพราะว่าถ้าฉันจะฆ่าเธอ คนทั้งโลกจะห้ามฉันไว้ มีเพียงซือเฉิงคนเดียวเท่านั้นที่จะถามฉันว่าฉันอยากฆ่าเธอด้วยวิธีไหน"

นักศึกษาหญิงคนนั้นเพิ่งอยู่ปีหนึ่ง จึงยังขี้กลัวอยู่มาก เมื่อถูกหลี่หยวนหยวนข่มขู่ด้วยคำพูดโหด ๆ แบบนี้ เธอก็หน้าซีดไปทันที

หลี่หยวนหยวนตบไหล่นักศึกษาหญิงสองสามที แล้วถอยไปก้าวหนึ่ง "พูดมาตั้งเยอะ ฉันก็แค่อยากบอกเธอว่า ซือเฉิงเป็นของฉัน ในเมื่อฉันไม่ชอบเธอ ซือเฉิงก็ไม่ชอบเธอด้วยเหมือนกัน"

นักศึกษาหญิงกัดฟันกรอด "เธอมีสิทธิ์อะไรมาพูดแบบนี้!"

"งั้นลองดูมั้ยล่ะ" หยี่หยวนหยวนยิ้มอย่างไร้พิษภัย

เสียงของเยี่ยนซือเฉิงดังมาจากที่ไม่ไกลนัก "หยวนหยวน เรียบร้อยแล้ว"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า เธอวิ่งเหยาะ ๆ ไปหาเยี่ยนซือเฉิงโดยไม่เหลือบแลนักศึกษาหญิงคนนั้นอีก จากนั้นทั้งคู่ก็วิ่งรอบสนามด้วยกันเหมือนเคย ขณะที่วิ่งเข้าโค้ง หลี่หยวนหยวนหันไปมองนักศึกษาหญิงคนนั้นซึ่งกำลังจะเดินออกจากสนามกีฬาไป เยี่ยนซือเฉิงความรู้สึกไว จึงมองตามสายตาหลี่หยวนหยวนปราดหนึ่ง แล้วก็หันกลับมา

หลี่หยวนหยวนวิ่งพลางถามว่า "ซือเฉิง ผู้หญิงคนนั้นเป็นใครเหรอ"

"ไม่รู้จัก"

คำตอบนี้เกินความคาดหมายของหลี่หยวนหยวน "ไม่รู้จัก?"

"อือ ในความทรงจำไม่มีชื่อเธอ"

*นั่นมันเยี่ยนซือเฉิงคนเก่าต่างหากที่ไม่รู้จัก! คนเขามาชอบนายตอนวันงานเทศกาลวัฒนธรรมไม่ใช่เหรอ ทำไมจบงานแล้วแม้แต่ชื่อก็ไม่รู้...*หลี่หยวนหยวนช้อนตาขึ้นมองเยี่ยนซือเฉิง "เมื่อกี้เธอบอกฉันว่ากำลังตามจีบซือเฉิงอยู่"

คราวนี้กลับเป็นเยี่ยนซือเฉิงที่อึ้งไปบ้าง "อะไรนะ"

นี่เขา...ไม่รู้ตัวเลยจริงๆ เหรอ...

จู่ๆ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกสงสารผู้หญิงคนนั้นขึ้นมาจับใจ ซือเฉิงไม่รู้ชื่อเธอ แม้แต่ความรู้สึกของเธอ ซือเฉิงก็ยังไม่รับรู้ หลี่หยวนหยวนถอนใจครั้งหนึ่ง พลันหยุดยืน "ซือเฉิง ผู้หญิงคนนั้นบอกว่าชอบนาย"

เยี่ยนซือเฉิงหยุดยืน เขาขมวดคิ้วพลางมองหลี่หยวนหยวน ผ่านไปครู่หนึ่งจึงเอ่ยขึ้น "ก็ไม่เกี่ยวอะไรกับฉัน"

"แต่เมื่อกี้เธอบอกฉันปาวๆ ว่า เธอจะแข่งกับฉันอย่างยุติธรรม"

เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนครู่หนึ่ง พลันขมวดคิ้วแน่นขึ้นอีก "บังอาจนัก!"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า *ใช่แล้ว บังอาจนัก!*

เมื่อเห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงพูดออกมาด้วยสีหน้าจริงจัง หลี่หยวนหยวนก็อดยิ้มไม่ได้ จากนั้นก็เล่าต่อว่า "ฉันก็เลยบอกเธอไปว่า ฉันไม่ชอบเธอ ซือเฉิงก็ไม่มีทางชอบเธอ ผู้หญิงคนนั้นก็ไม่ยอม แถมยังถามฉันด้วยว่า ฉันมีสิทธิ์อะไรมาพูดแบบนี้ ซือเฉิง แล้วนายว่าฉันมีสิทธิ์อะไร"

แม้จะเห็นว่าหลี่หยวนหยวนกำลังยิ้มอยู่ แต่เธอขึ้นเสียงสูงขึ้นเมื่อพูดมาถึงช่วงท้ายๆ เยี่ยนซือเฉิงอยู่ใกล้ชิดหลี่หยวนหยวนมาสิบกว่าปี เขารู้อารมณ์ความรู้สึกของเธอดี *หยวนหยวนกำลังไม่พอใจ*

แม้จะไม่รู้ว่าเธอไม่พอใจเรื่องอะไร แต่เขาก็รู้ว่าควรจะตอบคำถามของเธออย่างไร "สิทธิ์ที่ซือเฉิงเป็นของหยวนหยวน"

สรรพสิ่งรอบกายพลันเงียบสงัดเมื่อได้ยินเยี่ยนซือเฉิงเอ่ยคำพูดนี้เองกับหู หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่า นักศึกษาที่วิ่งสวนไปทุกคนกลายเป็นลำแสงที่แล่นผ่านไป ไฟสนามด้านหลังเหมือนดาวดวงใหญ่เรียงรายกันอยู่ แม้แต่ตัวของเยี่ยนซือเฉิง

ก็ยังดูเหมือนภาพลวงตา

มุมปากทั้งสองข้างของหลี่หยวนหยวนยกขึ้นโดยไม่อาจควบคุม ขณะที่กำลังตกอยู่ในภวังค์นั้นเอง เธอก็รู้สึกอยากโผเข้าไปกอดเยี่ยนซือเฉิงเอาไว้กอดไว้ให้แน่น ๆ

ใช่แล้ว ซือเฉิงเป็นของฉัน ของฉันคนเดียว...

หลี่หยวนหยวนตกใจในความคิดนี้

เธอหันกลับไปมองจุดที่นักศึกษาหญิงคนนั้นยืนอยู่เมื่อครู่ จากนั้นก็หันกลับมามองเยี่ยนซือเฉิง

ทันใดนั้นเธอก็รู้สึกเหมือนได้ยินเสียงเมล็ดพันธุ์ที่ฝังอยู่ในส่วนลึกของหัวใจกำลังงอกเงยขึ้นมาจากพื้นดินอย่างช้า ๆ

๓๐



คืนนั้น เมื่อกลับถึงหอพัก หลี่หยวนหยวนใจลอยเล็กน้อย โจวฉิงกินขนมปังกรอบพลางถาม "เป็นอะไรไป"

หลี่หยวนหยวน "วันนี้ฉันเจอผู้หญิงคนที่เธอเล่าให้ฟังแล้ว"

โจวฉิงตกใจจนขนมปังกรอบในมือหล่นลงบนโต๊ะดังแปะ "เจอกันได้ไงซึ่งๆหน้าเลยเหรอ ยายนั่นพูดอะไรกับเธอบ้าง แล้วตอนนั้นเยี่ยนซือเฉิงอยู่ด้วยรึเปล่า เขามีท่าทียังไง" เสียงของโจวฉิงฟังดูตื่นเต้นมากจนจางจิ้งหนิงซึ่งอยู่อีกด้านหนึ่งของห้องต้องวางหนังสือลงแล้วหันมามองด้วยความอยากรู้

เมื่อหลี่หยวนหยวนได้ยินคนเอ่ยชื่อเยี่ยนซือเฉิงก็ยิ่งใจลอยมากขึ้นอีก โจวฉิงต้องดึงมือเธอมาเขย่า หลี่หยวนหยวนจึงได้สติกลับมา แล้วตอบคำถามที่โจวฉิงถามเมื่อครู่ "อ้อ ใช่ อือ เจอกันแล้ว เธอมาท้าทายฉัน แล้วยังหัวเราะเยาะที่ฉันอ้วน ซือเฉิง..." หลี่หยวนหยวนหยุดไปครู่หนึ่ง "ท่าทีของซือเฉิงดีมาก"

โจวฉิงกับจางจิ้งหนิงเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นโจวฉิงก็ตบหน้าขาดังฉาดแล้วลุกขึ้นยืน "ให้ตายเถอะ นี่ถึงกับมาท้าทายกันเชียวเหรอ ยายนั่นเป็นเมียน้อยเขาแล้วภูมิใจมาก มีความสุขมากนักใช่มั้ย! ปี้ฉือ!"

จางจิ้งหนิงก็ผสมโรงโมโหด้วย "ยายนั่นกล้ามาหัวเราะเยาะเธอ แต่เยี่ยนซือเฉิงไม่จัดการอะไรหล่อนเลยเหรอ"

เห็นรูมเมทเดือดยิ่งกว่าตัวเอง หลี่หยวนหยวนก็อึ้งไปเล็กน้อย พลันยิ้ม

"ที่จริงสถานการณ์ไม่ได้แย่ขนาดนั้น ฉันจัดการผู้หญิงคนนั้นไปพอหอมปากหอมคอแล้ว"

แม้จะบอกไปแบบนี้ แต่จางจิ้งหนิงกับโจวฉิงก็ยังคงเป็นฟืนเป็นไฟอยู่ พวกเธอคิดว่า ตอนที่หลี่หยวนหยวนถูก "รังแก" เยี่ยนซือเฉิงซึ่งเป็นแฟนกลับไม่แสดงท่าทีปกป้องแฟนตัวเอง แบบนี้ไม่ "แมน" เลย

หลี่หยวนหยวนไม่รู้จะอธิบายอย่างไร จึงได้แต่ปล่อยให้เยี่ยนซือเฉิงถูกปรักปรำ และปล่อยให้รูมเมททั้งสองด่าเขาต่อไป

คืนนั้นขณะที่นอนอยู่บนเตียง หลี่หยวนหยวนเอามือวางทาบบนหน้าอกตัวเอง พลางคิดถึงตอนที่เยี่ยนซือเฉิงบอกว่าเขาเป็นของเธอ ตอนนั้นหัวใจเธอเต้นรัวแรงจนรู้สึกเหมือนมีเมล็ดพันธุ์กำลังงอกอยู่ในใจ ช่างเหมือนกับความรู้สึก "หัวใจหวั่นไหว" อย่างที่เขาว่ากัน

หลี่หยวนหยวนรู้สึกกลัวใจตัวเองที่จู่ ๆ ก็เกิดหวั่นไหวกับคนที่ตัวเองนับถือเป็นพี่ชายและถือเป็นคนในครอบครัว

ตอนนี้เธอรู้สึกเหมือนตัวเองถูกแช่อยู่ในไหดองผัก บรรดาผักดองในไหต่างก็บอกเธอว่า "เธอชอบเยี่ยนซือเฉิง" "เยี่ยนซือเฉิงชอบเธอ" "เยี่ยนซือเฉิงเป็นคนรักของเธอนะ" เธอได้ยินคำพูดเหล่านี้ซ้ำไปซ้ำมาเป็นพันเป็นหมื่นรอบจนทึกทักเอาว่าคำพูดเหล่านี้เป็นความจริงราวกับต้องมนตร์สะกด ท้ายที่สุดเธอก็เลยเชื่อว่า *ฉันกับซือเฉิงเป็นคู่แท้ของกันและกัน*

เพราะแบบนี้ พอได้ยินคำพูดที่ฟังดูคล้ายการบอกรักในวันนี้ จิตใจของเธอจึงหวั่นไหว เพราะแบบนี้ ตอนเผชิญกับการท้าทายจากนักศึกษาหญิงคนนั้น เธอจึงได้...

หึง

หึง? เมื่อคิดถึงตอนที่ตัวเองตีสีหน้าเย็นชา พูดจาข่มขู่นักศึกษาหญิงคนนั้นไปสองสามคำ หลี่หยวนหยวนก็ได้แต่ส่ายหน้าอยู่ใต้โปงผ้าห่ม *ที่ฉันทำแบบนั้นคงเพราะอีกฝ่ายหัวเราะว่าฉันอ้วน ก็เลยตอบโต้ไป...ด้วยความโมโหละมั้ง*

คิดถึงเรื่องนี้ หลี่หยวนหยวนก็ยิ่งโมโห

พอคิดถึงตอนที่กำลังบิดเอว และได้ยินเสียงหัวเราะเยาะของนักศึกษาหญิงคนนั้นดังอยู่ข้างหู หลี่หยวนหยวนก็ขยุ้มผ้าห่มแน่น ยิ่งคิดถึงรูปร่างผอมบางราวกับจะปลิวเมื่อโดนลมพัดของผู้หญิงคนนั้น หลี่หยวนหยวนก็ยิ่งขยุ้มผ้าห่มแน่นขึ้นอีก

ก็แค่ผอม

เมื่อก่อนฉันก็ผอมมากเหมือนกัน และตอนนี้ฉันก็จะผอมให้ได้อีกครั้ง

เช้าวันรุ่งขึ้น หลี่หยวนหยวนตื่นเช้ากว่าปกติเล็กน้อย เธอซื้อข้าวเช้ามานั่งกินคนเดียวในโรงอาหาร ตอนที่เยี่ยนซือเฉิงมาถึงเธอก็กินไปได้ครึ่งหนึ่งแล้ว เมื่อเห็นว่าสีหน้าของเยี่ยนซือเฉิงอึ้งไปเล็กน้อย หลี่หยวนหยวนก็กินซาลาเปาต่อ เยี่ยนซือเฉิงพูดอย่างรู้สึกผิดเล็กน้อยว่า "ฉันมาสายไปหน่อย"

เปล่า ฉันต่างหากที่มาเช้าเอง

เธอกินซาลาเปาต่อไปโดยไม่พูดอะไร

วันนี้ ตั้งแต่เจอกันจนกระทั่งช่วงเวลาอ่านหนังสือริมทะเลสาบหมดลง หลี่หยวนหยวนพูดกับเยี่ยนซือเฉิงเพียงไม่กี่ประโยค เธอคิดว่า ช่วงนี้ควรรักษาระยะห่างกับเยี่ยนซือเฉิงเอาไว้ เมื่อมีระยะห่าง ความรู้สึกหวั่นไหวแปลกๆ ที่เกิดขึ้นนี่คงจะหายไปเอง เธอจะได้อยู่กับเยี่ยนซือเฉิงโดยไม่รู้สึกอึดอัดอีก

การ "รักษาระยะห่างกับเยี่ยนซือเฉิง" ถูกลงไว้ในแผนประจำวันของเธอเช่นเดียวกับ "แผนเร่งลดน้ำหนัก"

ตั้งแต่หลี่หยวนหยวนตัดสินใจลดความอ้วนจนถึงตอนนี้ น้ำหนักของเธอลดลงอย่างเห็นได้ชัด แต่ดูเหมือนช่วงนี้จะเข้าสู่ระยะหยุดนิ่งของการลดน้ำหนัก วิธี "กินน้อยออกกำลังมาก" ของเธอใช้ไม่ได้ผลเสียแล้ว ทั้งเธอยังขาดแรงกระตุ้น การถูกเสี่ยวพังปฏิเสธไม่ได้มีผลอะไรกับเธออีกแล้ว เรื่องที่ถูกพ่อของเยี่ยนซือเฉิงเข้าใจเธอผิดก็ไม่ได้เกิดขึ้นอีก ทำให้หลี่หยวนหยวนไม่ได้ลดน้ำหนักอย่างจริงจังเหมือนแต่ก่อน บางครั้งเธอยังยอมตามใจปาก แอบกินขนมนิดๆ หน่อยๆ ตอนกลางคืนด้วย

ถึงบางครั้งจะมีคนรอบข้างล้อเลียนรูปร่างของเธอบ้าง แต่หลี่หยวนหยวน

ก็แค่ยิ้มตอบและปล่อยผ่านไป ทว่าเสียงหัวเราะเยาะเย้ยของนักศึกษาหญิงคนนั้นกลับรบกวนจิตใจจนเธอทนไม่ได้

ไม่ได้เป็นเพราะเสียงหัวเราะนั้นหรอก แต่เป็นเพราะเจ้าของเสียงหัวเราะนั้นมากกว่า

ยายผู้หญิงที่เธอไม่ค่อยชอบหน้าคนนี้เย้ยหยันในสิ่งที่เธอไม่อาจตอบโต้

หลี่หยวนหยวนหยิบแผนลดความอ้วนของตัวเองที่เขียนไว้ออกมา แล้วขีดฆ่ารายการอาหารที่กินได้ออกไปบางส่วน ลดปริมาณข้าวลงครึ่งหนึ่ง และเพิ่มการออกกำลังกายมากขึ้นอีกครึ่งหนึ่ง

หลังจากวางแผนใหม่เรียบร้อย หลี่หยวนหยวนก็เริ่มปฏิบัติอย่างจริงจัง

คืนแรก หลี่หยวนหยวนวิ่งออกกำลังกายอย่างเอาเป็นเอาตายที่สนามกีฬา เมื่อวิ่งครบจำนวนรอบที่เคยวิ่งปกติ เยี่ยนซือเฉิงก็หยุดวิ่ง แต่หลี่หยวนหยวนกลับไม่ลดความเร็วของฝีเท้าแม้แต่น้อย เธอยังวิ่งต่ออย่างมุ่งมั่น

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไปเล็กน้อย แต่ก็วิ่งตามเธอไป

วันนี้หลี่หยวนหยวนวิ่งมากกว่าปกติครึ่งชั่วโมง

เมื่อวิ่งเสร็จ หลี่หยวนหยวนก็หยุดพัก เธอหอบไม่หยุด เยี่ยนซือเฉิงขมวดคิ้ว "หยวนหยวน วันนี้วิ่งเกินกำลังไปหน่อยแล้วนะ"

หลี่หยวนหยวนยันมือกับหัวเข่าพลางส่ายหน้า "ไม่หรอก"

ขณะที่กำลังตอบ โทรศัพท์มือถือของเยี่ยนซือเฉิงก็ดังขึ้น เขามองหน้าจอพลางมุ่นคิ้วโดยไม่รู้ตัว แล้วตัดสายทิ้ง จากนั้นก็เก็บโทรศัพท์มือถือ หลี่หยวนหยวนสังเกตเห็นท่าทีเหล่านี้ของเขาทางหางตา เธอจึงถามทั้งที่ยังหอบอยู่ "แฮก ๆ ผู้หญิง...คน แฮก...เมื่อวานนี้เหรอ"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า

หลี่หยวนหยวนกัดฟัน ไม่รู้ในใจคิดอะไรขึ้นมา จึงได้ก้าวขาออกวิ่งอีกครั้ง

เยี่ยนซือเฉิงตะลึงงัน พลันวิ่งตามเธอไป หลี่หยวนหยวนวิ่งได้ไม่เร็ว เยี่ยนซือเฉิงเพียงเดินก้าวยาว ๆ ก็ตามเธอทัน "หยวนหยวน วันนี้พอแค่นี้ก่อนเถอะ กลับไปพักผ่อนได้แล้ว"

"รอบสุดท้าย"

เยี่ยนซือเฉิงเชื่อฟังเธอจนเคยชิน ตอนนี้เขาจึงได้แต่เดินตามไปเงียบๆ พลางมองเธอด้วยความเป็นห่วง

คืนนี้หลี่หยวนหยวนหักโหมเกินไปจริงๆ ระหว่างทางกลับหอพักเธอไม่ได้ตั้งใจจะเงียบ แต่เหนื่อยจนพูดอะไรไม่ออก ระหว่างที่ทั้งสองเดินเงียบกันมาตลอดทาง ทันใดนั้นก็มีแสงสว่างวาบขึ้นที่ด้านหลังของหลี่หยวนหยวน จักรยานไฟฟ้าคันหนึ่งแล่นเฉียดไปอย่างรวดเร็ว

เยี่ยนซือเฉิงคว้าไหล่หลี่หยวนหยวนไว้โดยสัญชาตญาณ แล้วกันเธอไว้ในอ้อมแขน แต่เพียงไม่กี่อึดใจก็ปล่อยมือ

ตลอดทางที่จักรยานไฟฟ้าคันนั้นแล่นผ่านมีเสียงด่าไล่หลังดังขรม เยี่ยนซือเฉิงก้มหน้าลงมองหลี่หยวนหยวน "หยวนหยวน ไม่เป็นไรใช่มั้ย"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า แล้วก้มหน้าลงต่ำอีก เธอเอามือปัดเสื้อผ้าทั้งที่มันไม่ได้เปื้อนฝุ่นแม้แต่น้อย จากนั้นก็ตอบเสียงอู้อี้ว่า "ไม่เป็นไร"

จนกระทั่งกลับถึงหอพัก หลี่หยวนหยวนก็ไม่ยอมเงยหน้ามองเยี่ยนซือเฉิงเลยสักครั้ง เธอไม่ได้พูดราตรีสวัสดิ์ด้วยสีหน้ายิ้มแย้มกับเขาเหมือนเช่นเคย จนเยี่ยนซือเฉิงทนไม่ไหว เรียกเธอเสียงดัง "หยวนหยวน"

หลี่หยวนหยวนหันกลับไปด้วยความตกใจ ในที่สุดทั้งคู่ก็สบตากัน

นอกจากสีหน้าที่ดูเหม่อลอยเล็กน้อย อย่างอื่นก็ไม่มีอะไรผิดปกติ *คงเป็นเพราะ...คืนนี้เธอเหนื่อยมาก* เยี่ยนซือเฉิงคลายกังวลลงเล็กน้อย "ราตรีสวัสดิ์"

"รา...ราตรีสวัสดิ์"

เมื่อเห็นหลี่หยวนหยวนเดินหนีไปอย่างตื่นๆ เยี่ยนซือเฉิงก็เริ่มกังวลขึ้นมาอีก...

ผิดปกติจริงๆ

ความไม่สบายใจของเยี่ยนซือเฉิงยิ่งเพิ่มขึ้นอีกในหลายวันถัดมา

ดูเหมือนหลี่หยวนหยวนจะดันทุรังออกกำลังกายลดน้ำหนักจนเกินกำลัง

เธอวิ่งนานขึ้นทุกคืน และหักโหมมากขึ้นเรื่อย ๆ ครั้งหนึ่งเธอวิ่งจนหน้าซีด แต่ก็ยังไม่ยอมหยุด นอกจากนี้เยี่ยนซือเฉิงยังสังเกตได้ว่า นอกจากช่วงเวลาออกกำลังกายของทุกวัน ช่วงเวลาอื่นเขาแทบไม่เจอหลี่หยวนหยวนเลย

เมื่อก่อนเวลาที่ไม่มีเรียน ทั้งสองจะไปหอสมุดด้วยกัน แต่ตอนนี้อย่าว่าแต่หอสมุดเลย แม้แต่มื้อกลางวันกับมื้อเย็นหลี่หยวนหยวนก็ไม่ได้กินข้าวกับเขาอีก และเขาก็ไม่เคยเจอเธอโดยบังเอิญในมหาวิทยาลัยด้วย

ราวกับเพียงชั่วข้ามคืน หลี่หยวนหยวนกับเขาก็สิ้นวาสนาต่อกันไปแล้ว

จนกระทั่งวันหนึ่ง เยี่ยนซือเฉิงกำลังคุยกับเพื่อนนักศึกษาอยู่ที่ชั้นล่างของอาคารเรียน เพื่อนชี้ไปที่ด้านหลังเขา "เฮ้ นั่นหลี่หยวนหยวนไม่ใช่เหรอ เฮ้! หลี่...เธอจะวิ่งหนีทำไม" เมื่อเยี่ยนซือเฉิงหันไปก็เห็นหลี่หยวนหยวนดึงโจวฉิงซึ่งไม่รู้อีโหน่อีเหน่วิ่งเลี้ยวไปอีกด้านหนึ่งของอาคารเรียน

ในที่สุดเยี่ยนซือเฉิงก็รู้ว่า หลี่หยวนหยวนกำลังหลบหน้าเขาอยู่

หยวนหยวนกำลัง...

หลบหน้าฉัน

เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกเหมือนถูกค้อนทุบที่หน้าอกอย่างแรงจนกระดูกซี่โครงแหลกละเอียด

เขาไม่แน่ใจว่าความรู้สึกที่เกิดขึ้นในใจตอนนี้เป็นความรู้สึกเศร้าใจ ปวดใจ หรือว่าน้อยใจ รู้แต่ว่าตอนที่เห็นหลี่หยวนหยวนวิ่งห่างออกไปทีละก้าว หัวใจเขาเหมือนถูกทะลวงเป็นโพรงทีละน้อย เลือดสด ๆ พุ่งกระฉูดนองพื้น

เยี่ยนซือเฉิงไม่ได้โทร.ไปซักไซ้เธอ เขาไปกินข้าวคนเดียวโดยไม่พูดอะไรสักคำ ตกเย็นหลังเลิกเรียนเขาก็ไปที่สนามกีฬาเช่นเคย แต่วันนี้เขารออยู่นานหลี่หยวนหยวนก็ยังไม่มาสักที

เยี่ยนซือเฉิงยืนรออยู่ครึ่งชั่วโมง ในมือถือโทรศัพท์ไว้ตลอดเวลา สุดท้ายก็ตัดสินใจโทร.ไปหาหลี่หยวนหยวน

"หยวนหยวน" เขาเรียกชื่อเธอ พยายามทำเสียงให้ปกติที่สุด "วันนี้ไม่มาออกกำลังกายเหรอ"

"อ้อ...อือ ไม่ไปแล้ว" เธอตอบ "โจวฉิงชวนฉันมาเดินซื้อของ"

เมื่อได้ยินเสียง “หนึ่งสองหนึ่ง หนึ่งสองหนึ่ง” จากปลายสาย เยี่ยนซือเฉิงก็รู้ทันทีว่าเธออยู่ที่สนามกีฬาอีกแห่งหนึ่งในมหาวิทยาลัย

ริมฝีปากของเขาขยับเล็กน้อย พลางข่มอารมณ์และความสงสัยทั้งหมดเอาไว้ หลังจากผ่านไปครู่ใหญ่เขาก็ตอบไปเพียงคำเดียวว่า “อ้อ”

ไม่ว่าองค์หญิงอยากทำอะไร เขาย่อมไม่อาจขัดขวาง แต่หลังจากวางสายแล้วเขากลับกำหมัดแน่นโดยไม่รู้ตัว

เขาทำผิดตรงไหน เพียงแค่เธอบอกเขา เขาก็จะปรับปรุงตัว หรือว่าเธอไปเจออะไรมา ถ้าอย่างนั้นก็บอกเขาก็ได้ ไม่ว่าเรื่องอะไร เขาจะคอยปกป้องคุ้มครองเธอ และจะช่วยจัดการให้เรียบร้อย

ทำไมเธอต้อง...จงใจหลบหน้าฉันด้วย

วันต่อมา เยี่ยนซือเฉิงไปซ้อมที่ชมรม ระหว่างที่กำลังพักอยู่นั้น ลู่เฉิงอวี่ก็ล้อเขาว่า “เยี่ยนซือเฉิง ทำไมทำหน้าเหมือนถูกทิ้งแบบนั้นวะ”

เยี่ยนซือเฉิงเงยหน้าขึ้นขณะดื่มน้ำ ไม่สนใจลู่เฉิงอวี่

ลู่เฉิงอวี่รู้ว่าเยี่ยนซือเฉิงเป็นคนเจ้าอารมณ์ จึงไม่ได้ถือสา แต่กลับถองเขาไปสองสามที “เฮ้ นายเห็นมั้ย ยายเฉียวเสี่ยวลู่สาขาศิลปะคนนั้นมาอีกแล้ว” เยี่ยนซือเฉิงกวาดตามองไปที่หน้าประตูชมรมแวบหนึ่ง จากนั้นก็ดื่มน้ำต่อโดยไม่พูดอะไร

ลู่เฉิงอวี่เบะปาก “ฉันว่า นายทะเลาะกับหลี่หยวนหยวนแหงๆ ไม่เห็นพวกนายสองคนอยู่ด้วยกันมาหลายวันแล้ว”

คำพูดนี้จี้จุดเจ็บของเยี่ยนซือเฉิงเข้าอย่างจัง เขาบิดปิดฝาถ้วยน้ำลุกพรวดขึ้นเพื่อเดินหนีลู่เฉิงอวี่ แต่อีกฝ่ายกลับยิ้มพลางรั้งตัวเขาไว้ “ทะเลาะกันจริงๆ ด้วย นี่อย่าหาว่าฉันกล่าวหาเลยนะ แต่ฉันว่านายต้องเป็นฝ่ายผิดชัวร์”

ต่อให้เยี่ยนซือเฉิงไม่ได้โกรธหลี่หยวนหยวนเลย แต่เมื่อได้ยินคำใส่ร้ายแบบนี้ก็อดปรายตามองลู่เฉิงอวี่ไม่ได้ เขายังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า...ตัวเองทำผิดอะไร

“ยังจะทำท่าเหมือนถูกใส่ร้ายอีก มา เดี๋ยวพ่อจะวิเคราะห์ให้ฟัง” ลู่เฉิงอวี่ยกแขนข้างหนึ่งขึ้นคล้องคอเยี่ยนซือเฉิงพลางค่อยๆ วิเคราะห์ “นายเห็นยาย

เฉียวเสี่ยวลู่ที่ยืนอยู่หน้าประตูนั่นใช่มั้ย นายรู้ว่ายายนั่นชอบนาย แล้วก็ตามจีบนายอยู่ใช่มั้ย ถ้างั้นหลี่หยวนหยวนก็คงรู้เหมือนกัน"

เยี่ยนซือเฉิงช้อนตาขึ้น *จริงๆ ด้วย ดูเหมือนว่า...หยวนหยวนจะแปลกไปตั้งแต่ที่เจอเฉียวเสี่ยวลู่ที่สนามกีฬาวันนั้น*

"ดูหน้านายฉันก็รู้แล้วว่าหลี่หยวนหยวนรู้เรื่องนี้แล้ว" ลู่เฉิงอวี่ตบแขนเยี่ยนซือเฉิงสองสามที "งั้นยังต้องให้ฉันวิเคราะห์ให้ฟังต่อมั้ย ถ้าตาไม่บอดก็รู้แล้ว หลี่หยวนหยวนกำลังหึงนายอยู่"

หึง...?

๓๑



เยี่ยนซือเฉิง ไม่ค่อยเข้าใจคำว่า “หึง”

ไม่ใช่ว่าเขาไม่รู้ความหมายของคำนี้ แต่ไม่เข้าใจว่าเพราะอะไรหลี่หยวนหยวนต้องหึงเขาด้วย เยี่ยนซือเฉิงคิด *นี่เป็นการคาดเดาส่งเดชชัด ๆ*

องค์หญิงมีสถานะสูงส่งถึงเพียงนั้น เขาไม่มีค่าพอจะให้องค์หญิงต้องมาหึงหวง

ลู่เฉิงอวี่ยังคงคล้องคอเยี่ยนซือเฉิงพลางวิเคราะห์ต่อ “นายคิดดูนะ อย่าหาว่าฉันว่าเลย แต่หลี่หยวนหยวนของนายน่ะ เทียบกับยายเฉียวเสี่ยวลู่นั่นแล้วก็อย่างว่า รูปร่างหน้าตาออกจะแย่กว่าอยู่หน่อย...”

เยี่ยนซือเฉิงมองลู่เฉิงอวี่ด้วยสายตาเยียบเย็น “พูดจามั่วซั่ว หยวนหยวนสวยกว่าเป็นพันเท่า”

“เออ ๆ หลี่หยวนหยวนของนายสวยมาก งั้นพูดเรื่องที่ยายเฉียวเสี่ยวลู่ตามจีบนายแล้วกัน เรื่องนี้คงทำให้หลี่หยวนหยวนอึดอัด เหมือนกำลังสูดบะหมี่กินอยู่ดี ๆ แล้วมีคนจ้องจนน้ำลายหก เป็นใครก็ต้องอึดอัดทั้งนั้นแหละ”

เป็น...อย่างนี้จริงเหรอ

“หลี่หยวนหยวนไม่ใช่คนใจแคบแบบนั้น”

“จะไปมั่นใจได้ไง ถ้าแค่บะหมี่ชามเดียว ยกให้คนอื่นไปก็ไม่อะไร แต่ถ้าเป็นแฟนมันคนละเรื่อง ถ้าตอนนี้ใครกล้ามาจีบแฟนฉัน ฉันไม่เล่นงานมันให้น่วมไปข้างก็ให้มันรู้ไป” ลู่เฉิงอวี่หยุดพูดไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็เลิกคิ้วขึ้นพลาง

มองเยี่ยนชือเฉิง "เฮ้อ เยี่ยนชือเฉิง เมื่อก่อนนายก็ไม่ได้ทื่อเป็นตอแบบนี้นี่หว่า ความรักทำให้คนโง่งมจริง ๆ"

เยี่ยนชือเฉิงไม่ได้สนใจคำหยอกล้อของลู่เฉิงอวี่ ในใจยังครุ่นคิดพลางถือถ้วยน้ำไว้ในมือ

ถ้าเป็นอย่างที่ลู่เฉิงอวี่ว่าจริง ก็หมายความว่าตอนนี้หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่าเยี่ยนชือเฉิงซึ่งเป็นของเธอมาตลอดกำลังเป็นที่หมายตาของผู้หญิงอีกคน ดังนั้นเธอจึงรู้สึกอึดอัด *แต่ถ้าเป็นแบบนั้น เธอก็ไม่เห็นต้องหลบหน้าฉันนี่นา แต่นี่เธอหลบฉันอย่างกับ...อย่างกับจะไม่ติดต่อฉันอีกแล้ว*

เยี่ยนชือเฉิงคิดถึงภาพที่เธอวิ่งหนีเขา ในใจพลันรู้สึกอึดอัด เหมือนกับมีลูกสาววัยกำลังต่อต้านทะเลาะกับเขาจนมองหน้ากันไม่ติด ทำให้เขาทำอะไรไม่ถูก

นึกย้อนไปถึงคืนที่หลี่หยวนหยวนเริ่มมีท่าทีแปลก ๆ เยี่ยนชือเฉิงมั่นใจว่าตอนที่เธอถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น เขาก็แสดงจุดยืนของตัวเองชัดเจนแน่วแน่แล้วว่า เขาเป็นของหลี่หยวนหยวน ไม่ว่าใครก็แย่งชิงไปไม่ได้ หลี่หยวนหยวนชอบใคร เขาก็จะทำดีกับคนคนนั้น ถ้าหลี่หยวนหยวนไม่ชอบใคร เขาก็จะไม่แม้แต่ชายตามอง เขาจำได้ว่าตอนนั้นสีหน้าของเธออ่อนโยนมาก ไม่ได้มีท่าทีโกรธอะไรเลย

หรือว่าหลังจากนั้นจะเกิดเรื่องอะไรขึ้นอีก...

แล้วตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกันแน่ เขาคิดอย่างไรก็คิดไม่ออก

เยี่ยนชือเฉิงถอนใจด้วยความกลัดกลุ้ม ขณะที่กำลังลุกขึ้นเพื่อจะเอาถ้วยน้ำไปเก็บ จู่ ๆ รุ่นพี่คนหนึ่งก็เดินมาจากด้านข้างแล้วชนกับเขาพอดี ในมือรุ่นพี่ถือถ้วยชาที่ปิดฝาไม่สนิทเอาไว้ น้ำชาจึงกระฉอกออกมารดตัวทั้งสอง

น้ำชาไม่ร้อน แต่ทำให้เสื้อผ้าของทั้งคู่เปรอะเปื้อน เยี่ยนชือเฉิงเอ่ยขอโทษตามมารยาท "ขอโทษ"

สาเหตุที่ทั้งคู่ชนกัน ส่วนหนึ่งเป็นเพราะอีกฝ่ายเดินมาด้วยความรีบร้อน ดังนั้นจึงต้องถือว่าเป็นฝ่ายผิดด้วย แต่รุ่นพี่กลับใช้อารมณ์ เขวี้ยงถ้วยชาลงพื้น "เยี่ยนชือเฉิง แกจงใจใช่มั้ย"

เยี่ยนซือเฉิงหันไปมองและพบว่าเป็นเฉิงฟังเจี๋ย คนที่ดวลกับเขาในงานเทศกาลวัฒนธรรม หลังเดินออกจากสนามแข่งวันนั้นเฉิงฟังเจี๋ยยังหาว่าเยี่ยนซือเฉิงจงใจหักหน้ารุ่นพี่อย่างเขา

พอเฉิงฟังเจี๋ยเสียงดังขึ้นมา ทุกคนในโรงฝึกพากันเงียบแล้วหันมามองพวกเขาเป็นตาเดียว

ลู่เฉิงอวี่เห็นท่าไม่ดี รีบลุกขึ้นมาพูดแบบขำ ๆ "รุ่นพี่ วันนี้ซือเฉิงมันใจลอยน่ะ ไม่ได้ตั้งใจหรอกครับ"

"แกรู้ได้ไงว่ามันไม่ได้ตั้งใจ" เฉิงฟังเจี๋ยโมโห "มันจะลุกตอนไหนก็ไม่ลุก แต่จงใจลุกขึ้นตอนที่ฉันเดินผ่าน หาเรื่องนี่หว่า"

หลายวันมานี้เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกหงุดหงิดอยู่แล้ว มาวันนี้ยิ่งเซ็งถึงขีดสุด ไม่มีอารมณ์จะสนใจเฉิงฟังเจี๋ยอีก จึงเอามือผลักไหล่เฉิงฟังเจี๋ยให้พ้นทางแล้วเดินจากไป ที่จริงแล้วเฉิงฟังเจี๋ยตัวใหญ่กว่าเยี่ยนซือเฉิงเล็กน้อย แต่พอถูกเยี่ยนซือเฉิงผลักเบา ๆ กลับเซไปด้านข้างโดยไม่รู้ตัว

เยี่ยนซือเฉิงเดินไปได้สองก้าว เฉิงฟังเจี๋ยก็ได้สติกลับมา พลันหันไปคว้าแขนเยี่ยนซือเฉิง คิดจะใช้กำลัง "ไอ้เวรนี่ มองไม่เห็นหัวคนอื่นจนเคย!" จากนั้นก็เงื้อหมัดต่อยเยี่ยนซือเฉิงจากด้านหลัง

ลู่เฉิงอวี่จะห้ามก็ไม่ทันแล้ว แต่เยี่ยนซือเฉิงเหมือนมีตาหลัง เขาเบี่ยงตัวหลบและคว้าแขนของเฉิงฟังเจี๋ยเอาไว้ จากนั้นก็ดึงแขนมาด้านหน้า พลันบิดข้อมือของเฉิงฟังเจี๋ยเพื่อล็อกแขนอีกฝ่ายไว้ ตอนนี้เพียงแค่เยี่ยนซือเฉิงออกแรงดึงไปด้านนอกลำตัวของเฉิงฟังเจี๋ยเล็กน้อย แขนของเฉิงฟังเจี๋ยก็จะหลุดออกได้ทันที

ทุกคนที่อยู่ในเหตุการณ์ต่างก็ดูสถานการณ์ออก ครูฝึกหน้าซีด รีบวิ่งเข้ามาเอ็ดเสียงดัง "ทำอะไรกัน จะทำอะไร!"

เยี่ยนซือเฉิงไม่ได้ลงมือต่อ เขาคลายมือออกจากแขนของเฉิงฟังเจี๋ยแล้วผลักอีกฝ่ายออกไป เยี่ยนซือเฉิงออกแรงไม่มาก แต่กลับทำให้เฉิงฟังเจี๋ยถลาไปข้างหลังสามก้าวกว่าจะทรงตัวได้

เฉิงฟังเจี๋ยมองเยี่ยนซือเฉิงราวกับเห็นผี

เยี่ยนซือเฉิงไม่เหลือบแลเฉิงฟังเจี๋ยแม้แต่น้อย "อย่ามาหาเรื่องฉัน" เขาเดินไปหยิบกระเป๋าที่มุมหนึ่ง แล้วก็เดินออกจากโรงฝึก

ลู่เฉิงอวี่เห็นเฉียวเสี่ยวลู่เดินตามเยี่ยนซือเฉิงไปแล้วก็ได้แต่ส่ายหน้าพลางกัดฟันพูดว่า "หล่อโคตรพ่อโคตรแม่" พอหันกลับมาก็เห็นเฉิงฟังเจี๋ยกำลังคลำแขนตัวเองป้อย ๆ ยืนรวมกลุ่มกับพวกปีสองปีสาม ลู่เฉิงอวี่ก็ต้องส่ายหน้าอีกครั้ง "หาเรื่องให้คนเกลียดเก่งโคตรพ่อโคตรแม่"

"ท่าที่มันใช้ไม่ใช่ท่าเทควันโดนี่หว่า"

"เหมือนท่ากังฟูในหนังมากกว่า..."

พวกปีสองกับปีสามยืนล้อมเฉิงฟังเจี๋ยอยู่ เฉิงฟังเจี๋ยแค้นจนกัดฟันกรอด "ไอ้เวรนี่ไม่รู้จักที่ต่ำที่สูง ข้าต้องให้บทเรียนมันสักวัน"

วันต่อมาลู่เฉิงอวี่ก็ได้ข่าวว่าเมื่อคืนนี้ดาวสาขาศิลปะถูกเยี่ยนซือเฉิงปฏิเสธรักเธอเสียใจร้องไห้ทั้งคืน ถึงขั้นมาเรียนไม่ได้ในวันรุ่งขึ้น

ลู่เฉิงอวี่อุทานด้วยความแปลกใจ "นี่นายปฏิเสธเธอไปอีท่าไหน"

เยี่ยนซือเฉิงมองกระดานพลางจดเลกเชอร์ด้วยสีหน้าเรียบเฉย "ฉันบังคับให้เธอสาบานว่าต่อไปจะไม่มาตามตื๊อฉันอีก"

"บังคับ...ให้สาบาน...!?" ในสมองลู่เฉิงอวี่ปรากฏภาพเยี่ยนซือเฉิงกำลังบีบคอเฉียวเสี่ยวลู่ พลางยกเธอตัวลอยจากพื้น เดินขึ้นไปที่ริมดาดฟ้าตึก แล้วบังคับให้เธอรับปากด้วยคำสาบานที่ร้ายแรง ลู่เฉิงอวี่กลืนน้ำลายเอื๊อก "นี่นายทำกับผู้หญิงบอบบาง...ได้ลงคอเลยเหรอ"

เยี่ยนซือเฉิงปรายตามองลู่เฉิงอวี่ปราดหนึ่ง จากนั้นก็จดเลกเชอร์ต่อด้วยสีหน้าเคียดขึ้ง

ลู่เฉิงอวี่หัวเราะเขา "นายทำหน้าแบบนี้ เดี๋ยวอาจารย์ก็คิดว่าไปทำอะไรให้นายไม่พอใจหรอก นี่ยังทะเลาะกับหลี่หยวนหยวนอยู่เหรอ"

ถ้าทะเลาะกันจริงก็คงดี ฉันจะได้รู้ว่าเธอไม่พอใจเรื่องอะไรกันแน่

หลังเลิกเรียน ลู่เฉิงอวี่ไปหาแฟน ส่วนเยี่ยนซือเฉิงไปกินข้าวที่โรงอาหารคนเดียว จากนั้นก็กลับหอพัก ระหว่างทางเขาเห็นหลี่หยวนหยวนเดินช้า ๆ

อยู่ข้างหน้า เธอก็เดินคนเดียวเช่นกัน ตัวงอเล็กน้อย ฝีเท้าดูโผเผราวกับอ่อนเพลียมากจนไม่มีแรง

เยี่ยนซือเฉิงรีบเดินเข้าไปหาเธอทันที ลืมเรื่องที่ค้างคาใจไปจนหมด

"หยวนหยวน..."

เมื่อเขาตะโกนเรียกชื่อเธอ หลี่หยวนหยวนก็ทรุดลงนั่งยอง ๆ ลงทันที แสร้งทำเป็นก้มลงผูกเชือกรองเท้า

เยี่ยนซือเฉิงไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี *หลบไม่เนียนเลย...ไม่รู้ว่าใช้สมองส่วนไหนคิดออกมาได้!* แต่หลังจากหัวเราะขำ เยี่ยนซือเฉิงก็รู้สึกน้อยใจขึ้นมาอีก *นี่ฉันไปทำอะไรไว้กันแน่ เธอถึงได้รังเกียจฉันขนาดนี้*

"หยวนหยวน ฉันเห็นเธอแล้ว" เขาพูดพลางถอนใจ "หลายวันนี้เธอมีเรื่องไม่สบายใจใช่มั้ย"

หลี่หยวนหยวนยังก้มหน้าผูกเชือกรองเท้าต่อ ไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมา

เยี่ยนซือเฉิงพูดไม่เก่ง เขาครุ่นคิดอยู่นานกว่าจะเค้นคำพูดออกมาได้ "หากองค์หญิงทรงมีเรื่องกังวลพระทัย โปรดรับสั่งกับกระหม่อมเถิด หากไม่ทรงประสงค์จะเห็นหน้ากระหม่อมอีก ก็รับสั่งให้กระหม่อมคอยหลบได้ มิต้องทรงวิ่งหนีกระหม่อมเช่นนี้...จะทำให้ทรงเสียกิริยา"

พูดจบ เยี่ยนซือเฉิงก็รออยู่นาน แต่หลี่หยวนหยวนก็ยังไม่ยอมเงยหน้าขึ้นมา ทั้งยังไม่ยอมพูดอะไร

เยี่ยนซือเฉิงไม่อาจรับรู้ได้แล้วว่าตอนนี้ตนรู้สึกอย่างไร ในเมื่อหลี่หยวนหยวนไม่อยากเห็นหน้าเขาขนาดนี้ ถ้าอย่างนั้นเขา...

"ซือเฉิง..."

จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนซึ่งก้มหน้าก้มตานั่งยอง ๆ อยู่ที่พื้นก็เอ่ยเรียกเขาเบา ๆ เสียงนั้นช่างอ่อนแรงเหมือนคนไม่สบาย หลี่หยวนหยวนยื่นมือเปะปะกลางอากาศจนกระทั่งคว้ามือเยี่ยนซือเฉิงไว้ได้ "ฉัน...ฉันลุกไม่ไหว..."

เยี่ยนซือเฉิงตกใจ เขารีบลงนั่งยอง ๆ และเห็นว่าใบหน้าของหลี่หยวนหยวนซีดเหมือนกระดาษ เหงื่อผุดซึมเต็มหน้าผาก หายใจแผ่วและถี่ เธอจับมือเขาไว้พลางพึมพำ "ฉันหน้ามืด ตาพร่าไปหมด..."

"หยวนหยวน อดทนไว้นะ" เยี่ยนชือเฉิงตัดสินใจแบกเธอวิ่งไปโรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยทันที

ขณะที่แบกเธอขึ้นหลัง เขาก็รู้สึกว่า เทียบกับครั้งก่อนที่เธอดื่มจนเมาแล้ว *หยวนหยวน...ตัวเบากว่าเดิมมาก*

แต่สิ่งที่เธอต้องแลกคือ...

"น้ำตาลในเลือดต่ำ อาการค่อนข้างรุนแรง" หมอที่โรงพยาบาลของมหาวิทยาลัยเขียนใบสั่งยาให้อย่างรวดเร็ว "บ่ายนี้อยู่ให้กลูโคสที่นี่สักหน่อย คุณเป็นแฟนเธอใช่มั้ย ไปซื้ออะไรมาให้เธอกินหน่อยสิ" หมอมองไปที่หลี่หยวน-หยวนอีกครั้ง แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ยายหนู ไม่ยอมกินอะไรแบบนี้จะลดความอ้วนใช่มั้ย"

หลี่หยวนหยวนหน้าซีด เธอไม่ตอบอะไร

"เทอมนี้หมอเจอเคสนักศึกษาหญิงแบบนี้หลายคนแล้ว" หมอสูงวัยเอ่ยเตือนด้วยความหวังดี "การลดความอ้วนไม่ใช่เรื่องผิดอะไร แต่ต้องให้เหมาะสมด้วย ถ้าลดความอ้วนแล้วเป็นแบบคุณก็ไม่ไหว! เห็นคนอื่นผอม แต่คุณกลับต้องล้มหมอนนอนเสื่อ เสื้อผ้าสวย ๆ เอามาใส่ทั้งที่ป่วย มันก็ไม่สวยหรอก!"

หลี่หยวนหยวนเข้าใจเรื่องนี้ดี

เมื่อก่อนไม่ว่าเธอจะสวมเสื้อผ้าแบบใดก็ดูป่วยกระเสาะกระแสะ ไม่น่ามอง

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า เธอรู้สึกว่าตัวเองสมควรถูกตำหนิแล้ว

เยี่ยนชือเฉิงยืนฟังอยู่ข้าง ๆ โดยไม่พูดอะไร เขากำหมัดแน่นแล้วคลายออกสลับกัน ในใจทั้งเป็นห่วงทั้งโมโห เมื่อรู้ว่าหลี่หยวนหยวนไม่ทะนุถนอมร่างกายตัวเอง เขาก็รู้สึกทรมานยิ่งกว่าตอนที่เห็นเธอหลบหน้าเขาเสียอีก

หลังจากไปรับยาให้หลี่หยวนหยวนแล้ว เขาก็พาเธอไปที่ห้องให้สารน้ำ เยี่ยนชือเฉิงคอยจัดแจงทุกอย่างให้อย่างเรียบร้อยเช่นเคย แต่ไม่พูดกับเธอเลยสักคำ

หลังจากให้สารน้ำไปได้ครึ่งขวด เธอลอบมองเยี่ยนชือเฉิงแวบหนึ่ง เห็นว่าเขายังมีสีหน้าอึมครึม หลี่หยวนหยวนจึงกระแอมครั้งหนึ่ง "ชือเฉิง..."

"กระหม่อมอยู่นี่พะย่ะค่ะ"

หลี่หยวนหยวนได้ยินคำที่เขาใช้เรียกตัวเอง เธอก็อึ้งไปเล็กน้อย จากนั้นก็ถอนใจครั้งหนึ่ง "เจ้ากำลังโกรธอยู่รึ"

"กระหม่อมมิกล้า"

หลี่หยวนหยวนมองเยี่ยนซือเฉิงอีกครั้ง แต่เขากลับเอาแต่จ้องไปข้างหน้า สีหน้าเรียบเฉย ไร้อารมณ์ความรู้สึก หลี่หยวนหยวนก้มหน้ายอมรับผิด "ข้าขอโทษ"

เมื่อได้ยินคำขอโทษ สีหน้าของเยี่ยนซือเฉิงจึงผ่อนคลายลง เขาหันมามองหลี่หยวนหยวนปราดหนึ่ง พอเห็นใบหน้าของเธอยังซีดอยู่เล็กน้อย เขาก็โมโหขึ้นมาอีก สุดท้ายทนไม่ไหวจึงตำหนิว่า "หลายวันมานี้องค์หญิงทรงหลบกระหม่อมเพื่อที่จะได้อดพระกระยาหารอย่างทรมานเช่นนี้หรือ เพื่อจะใช้วิธีสุดโต่งเช่นนี้ลดความอ้วนหรือพะยะค่ะ"

"ไม่ใช่..."

เรื่องที่ฉันอยากลดความอ้วนกับเรื่องที่ฉันอยากหลบหน้าซือเฉิงเป็นสองเรื่องที่ไม่เกี่ยวกันเลย

หลังจากที่หลบหน้าเยี่ยนซือเฉิงมาหลายวัน หลี่หยวนหยวนพบว่า การรักษาระยะห่างระหว่างเธอกับเขาไม่ได้ทำให้ต้นอ่อนที่งอกขึ้นจากเมล็ดพันธุ์ในใจเธอขาดการบำรุงแม้แต่น้อย ดูเหมือนว่าเมล็ดพันธุ์นี้ได้รับการหล่อเลี้ยงอยู่ในหัวใจเธอมากว่าสิบปีแล้ว เพียงแค่รอวันงอกขึ้นมาจากพื้นดินเท่านั้น ระยะหลังมานี้เมล็ดพันธุ์นี้ดูดซับปุ๋ยบำรุงซึ่งถูกฝังกลบอยู่ในใจเธอเพิ่มขึ้นอีกหลายเท่าตัว แล้วก็งอกขึ้นมาเป็นต้นกล้าที่แข็งแรง

พอไม่มีเยี่ยนซือเฉิงก็เกิดความไม่เคยชินมากมายในการใช้ชีวิตของเธอ

และความไม่เคยชินทั้งหมดนี้ล้วนเกิดจากสาเหตุเดียว นั่นคือเธอไม่เคยชินที่จะใช้ชีวิตคนเดียว

สำหรับหลี่หยวนหยวนแล้ว เมื่อไม่มีเยี่ยนซือเฉิงอยู่เคียงข้างก็ไม่ต่างจากปลาขาดน้ำ ใบไม้ขาดแสง เขากลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตที่ไม่อาจขาดไปได้ ยิ่งจงใจตัดการติดต่อจากเขามากเท่าไร เธอก็ยิ่งคิดถึงเขา เมื่อความคิดถึงก่อตัวมากขึ้น เธอก็ยิ่งไม่อาจปฏิเสธได้ว่า เธอชอบเยี่ยนซือเฉิง

แต่ฉันกับซือเฉิงจะอยู่ด้วยกันได้จริงเหรอ...

ยังไม่ต้องพูดถึงเยียนซือเฉิง แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังรู้สึกเคยชินกับความสัมพันธ์แบบเดิมมากกว่า เหมือนกับคู่รักที่ไม่อาจยอมรับความจริงว่าทั้งสองเป็นพี่น้องกัน หลีหยวนหยวนเองก็เหมือนกัน เธอไม่อาจยอมรับได้ว่า จู่ๆ ความสัมพันธ์แบบ "พี่ชายกับน้องสาว" จะกลับกลายเป็นความสัมพันธ์แบบคู่รักอย่างปุบปับแบบนี้

หนำซ้ำ *...ถ้าซือเฉิงกับฉันเป็นคู่รักกันขึ้นมาจริงๆ...*

หลีหยวนหยวนหันไปมองเยียนซือเฉิง พลันเห็นเขากำลังจ้องเธอด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ราวกับพ่อที่กำลังจ้องลูกสาวที่ไม่เชื่อฟังของตน ราวกับพี่ชายที่กำลังจ้องน้องสาวหัวดื้อ

"องค์หญิง ต่อไปไม่ว่าจะทรงลดความอ้วนหรือไม่ก็ตาม ก็จะต้องเสวยพระกระยาหารนะพะยะค่ะ"

หลีหยวนหยวนได้แต่ถอนใจพลางพยักหน้า

หลังจากเงียบไปครู่หนึ่ง เยียนซือเฉิงก็อดเอ่ยปากอีกครั้งไม่ได้ "ระยะนี้..."

"ซือเฉิง คืนนี้ไปกินข้าวกันนะ"

เธอรู้ว่าเยียนซือเฉิงจะถามอะไร แต่เธอยังไม่อยากเผยความรู้สึกของตนกับเขา การชวนเขาไปกินข้าวด้วยก็เพื่อตัดบทไม่ให้เขาซักไซ้ต่อ ส่วนอีกสาเหตุคือ เธอรู้สึกว่า การไม่ได้พบหน้าเขายังแย่ยิ่งกว่าการได้พบหน้าเขาเสียอีก

เมื่อเยียนซือเฉิงได้ยินดังนั้น เขาก็มองหลีหยวนหยวนครู่หนึ่ง จากนั้นก็ไม่ถามอะไรต่อจริงๆ เขาพยักหน้าตกลงเหมือนเคยและตอบเพียง "ได้"

๓๒



ขณะที่ หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงกำลังเดินออกจากโรงพยาบาล เฉิงฟังเจี๋ยซึ่งพยุงนักศึกษาคนหนึ่งมาหาหมอก็เดินสวนมา

ฝ่ายเฉิงฟังเจี๋ยมากันทั้งหมดสี่คน รวมคนเจ็บด้วย เมื่อเดินมาเจอกันซึ่งหน้า ต่างก็ไม่พูดอะไร เยี่ยนซือเฉิงพยุงหลี่หยวนหยวนเดินจากไป

เฉิงฟังเจี๋ยมองตามหลังของทั้งคู่พลางเลิกคิ้ว "นั่นยายอ้วนที่เป็นแฟนเยี่ยนซือเฉิงเหรอ"

"ใช่ เพิ่งคบกันได้สองเดือน"

เฉิงฟังเจี๋ยหัวเราะเยาะหลี่หยวนหยวน "ยายหมูตอนเอ๊ย"

นักศึกษาชายอีกคนหัวเราะตาม "ใช่เลยแหละ ได้หมูตอนเป็นแฟนแล้วยังประคบประหงมสุดๆ ไอ้หมอนี่ท่าทางสมองจะมีปัญหา"

ได้ยินดังนั้น เฉิงฟังเจี๋ยก็หันไปมองหลี่หยวนหยวนซึ่งกำลังเดินอยู่กับเยี่ยนซือเฉิงด้วยแววตาครุ่นคิด

วันต่อมา ขณะที่หลี่หยวนหยวนกับโจวฉิงกินข้าวเย็นใกล้จะเสร็จแล้ว เธอก็นึกขึ้นได้ว่าเมื่อวานเยี่ยนซือเฉิงบอกว่าเย็นนี้เขามีซ้อม หากเป็นเมื่อก่อนหลี่หยวนหยวนจะใช้เวลาช่วงนี้ไปอ่านหนังสือที่หอสมุด หรือไม่ก็ไปเดินย่อยคนเดียวที่สนามกีฬาก่อนสักสองรอบ แต่ไม่รู้เพราะอะไร จู่ๆ วันนี้เธอก็อยากไปดูเขาซ้อมขึ้นมา

จะว่าไปเธอยังไม่เคยเป็นฝ่ายไปหาเยียนซือเฉิงก่อนเลยสักครั้ง เมื่อก่อนเวลาที่เธอต้องการเขา เยียนซือเฉิงก็จะมาอยู่ข้างกายเธอเสมอทุกครั้ง ขณะที่กำลังพุ้ยข้าวในชามเข้าปาก หลี่หยวนหยวนพลันคิดขึ้นได้ว่า *น้อยครั้งมากที่ฉันจะเป็นฝ่ายคิดทำอะไรเพื่อซือเฉิงก่อน*

หลังจากบอกลาโจวฉิงแล้ว หลี่หยวนหยวนก็มุ่งหน้าไปที่สนามฝึกคนเดียว ตอนนี้เป็นช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วงแล้ว ฟ้ามืดเร็วและอากาศก็เย็นลง ตามทางเดินไปยังสนามฝึกซ้อมซึ่งปกคลุมด้วยต้นอู่ถงมีนักศึกษาเดินผ่านไปมาบางตา หลี่หยวนหยวนล้วงโทรศัพท์มือถือออกมา ระหว่างที่กำลังลังเลว่าจะโทรไปบอกเยียนซือเฉิงว่าจะไปหาดีหรือไม่ จู่ๆ ก็มีคนมาตบไหล่เธอ

เมื่อหันไปก็พบว่ามีนักศึกษาชายสูงร้อยแปดสิบกว่ายืนอยู่ข้างหลังสามคน

หลี่หยวนหยวนรู้สึกคุ้นหน้าคนที่วางท่าเป็นหัวโจก "คุณคือ...รุ่นพี่ที่ชมรมของซือเฉิงใช่มั้ยคะ"

เฉิงฟังเจี๋ยยิ้มที่มุมปากด้วยสีหน้าเหี้ยมเกรียม "แหม เป็นเกียรติจัง แฟนของเยียนซือเฉิงที่ไม่เคยเห็นหัวใครรู้จักฉันซะด้วย"

คนพวกนี้ไม่ได้มาดี หลี่หยวนหยวนถอยหลังก้าวหนึ่ง ทว่าบนใบหน้าเธอกลับปรากฏรอยยิ้มอ่อนโยน "รุ่นพี่มีธุระอะไรกับฉันเหรอคะ"

"มีสิ" เฉิงฟังเจี๋ยคว้าข้อมือหลี่หยวนหยวนไว้ เธอลองสลัดออก แต่กลับพบว่า แม้เธอจะตัวใหญ่ แต่ก็สู้แรงผู้ชายไม่ได้ เรี่ยวแรงของเธอยังเทียบกรงเล็บไก่ไม่ได้ด้วยซ้ำ ดังนั้นจึงเลิกขัดขืนและปล่อยให้เขาดึงเธอไป เฉิงฟังเจี๋ยพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบว่า "เรามาคุยเรื่องแฟนเธอกันหน่อยดีกว่า"

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางเงยหน้ามองเฉิงฟังเจี๋ย "คุยกันหน่อยก็ดีค่ะ" เธอแสดงท่าทีให้ความร่วมมือดีมาก จนเฉิงฟังเจี๋ยรู้สึกระแวง เขาหันไปขยิบตาให้อีกสองคนที่อยู่ด้านหลัง จากนั้นก็แสยะยิ้ม "งั้นเราเปลี่ยนที่คุยกันดีกว่า" พูดจบเขาก็ดึงหลี่หยวนหยวนเข้าไปในโรงเก็บจักรยานเก่าด้านข้าง

ปกติบริเวณสนามฝึกซ้อมทางด้านนี้ไม่ค่อยมีคนเดินผ่านอยู่แล้ว ส่วนโรงเก็บจักรยานเก่านี้ก็กำลังจะถูกรื้อทิ้งช่วงปิดเทอมฤดูหนาวที่จะมาถึง แม้แต่ป้าที่ทำความสะอาดก็ยังไม่มาเก็บกวาดแถวนี้

หลี่หยวนหยวนรู้ว่าต่อให้เธอร้องตะโกนก็อาจไม่มีใครผ่านมาได้ยิน จึงยอมเดินตามพวกเขาเข้าไปในโรงเก็บจักรยานโดยดี เฉิงฟังเจี๋ยปิดประตูซึ่งอยู่ในสภาพพังมิพังแหล่ แล้วดึงสวิตช์กระตุกเปิดไฟสีเหลืองสลัวเหนือศีรษะ จากนั้นนักศึกษาชายทั้งสามคนก็ยืนล้อมหลี่หยวนหยวนไว้ "โทร.ไปหาแฟนเธอ เรียกเขามาคุยกัน"

หลี่หยวนหยวนลังเลอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วเฉิงฟังเจี๋ยกลับล้วงโทรศัพท์มือถือของตัวเองออกมา "ไม่เป็นไร เธออาจจะเขิน ฉันโทร.ให้เอง"

ระหว่างที่พูด เฉิงฟังเจี๋ยก็กดโทรศัพท์ไปด้วย

เมื่อโทร.ติดแล้ว เฉิงฟังเจี๋ยพูดกับหลี่หยวนหยวนว่า "พูดอะไรหน่อยสิ"

หลี่หยวนหยวนพูดอย่างจำใจ "ซือเฉิง รุ่นพี่นายชวนฉันมาคุยกับพวกเขาน่ะ..." ยังพูดไม่ทันจบ เฉิงฟังเจี๋ยก็ดึงโทรศัพท์มือถือกลับไป เขาคุยโทรศัพท์พลางเดินออกไปนอกโรงเก็บจักรยาน

เมื่อเห็นเฉิงฟังเจี๋ยเดินออกไปแล้ว หลี่หยวนหยวนจึงหันไปทางซ้ายมือเพื่อถามนักศึกษาชายที่เฝ้าเธออยู่ "ปกติซือเฉิงเป็นคนอารมณ์ร้อน เขาทำให้รุ่นพี่ไม่พอใจใช่มั้ยคะ" สีหน้าท่าทีของเธอนิ่งสงบราวกับกำลัง "คุยระบายความในใจกับพวกเขา" ทำเอานักศึกษาชายหน้าโหดที่คอยเฝ้าเธออยู่ถึงกับอึ้งไป

"อือ..." นักศึกษาชายพยักหน้า แล้วก็จงใจทำหน้าโหดอีกครั้ง "ใช่ วันนี้เราต้องสั่งสอนไอ้เวรนี่สักหน่อย มันอยากไม่รู้จักที่ต่ำที่สูงดีนัก ทำตัวจองหองวางก้ามใหญ่โต!"

หลี่หยวนหยวนถอนใจ "ฉันว่าแล้ว นิสัยแบบเขาน่ะ อยู่ร่วมกับคนอื่นไม่ได้หรอก" หลี่หยวนหยวนมองนักศึกษาชายคนนั้นด้วยแววตาเห็นอกเห็นใจ "งั้นช่วงนี้พวกพี่ก็คงต้องลำบากหน่อย พวกพี่ทนเขามาได้ขนาดนี้ ไม่ง่ายเลยจริง ๆ นะคะ"

"ก็ใช่น่ะสิ ปกติก็เห็นมันอารมณ์ขึ้น ๆ ลง ๆ ที่จริงเราก็ไม่อยากไปถือสาแต่ก่อนหน้านี้มันเกือบดึงแขนฟังเจี๋ยหลุด คนเห็นกันเยอะแยะ ไม่ไว้หน้ารุ่นพี่อย่างพวกเราเลย แบบนี้จะไม่ให้เอาคืนได้ยังไง" นักศึกษาชายอีกคนที่อยู่ทางขวามือพูดเสริม

เมื่อหลี่หยวนหยวนได้ยินก็ตกใจมาก "เขาทำแบบนี้ได้ยังไง! เกินไปแล้ว!" เธอเอออไปกับพวกเขาด้วย ทำให้นักศึกษาชายทั้งสองตกอยู่ภายใต้การชี้นำของหลี่หยวนหยวน พวกเขาผลัดกันด่าเยี่ยนซือเฉิงให้เธอฟัง ส่วนหลี่หยวนหยวนก็ผสมโรงบอกว่าเยี่ยนซือเฉิงทำไม่ถูก ทั้งทำสีหน้าท่าทางไม่พอใจมาก

เมื่อเฉิงฟังเจี่ยเดินนำเยี่ยนซือเฉิงเข้ามาในโรงเก็บจักรยาน ภาพที่เห็นคือหลี่หยวนหยวนกับนักศึกษาชายทั้งสองคนหาที่ว่างนั่งลงกับพื้น กำลังพูดคุยกันอย่างออกรสออกชาติ ขาดก็แต่น้ำชาและเมล็ดแตงเสริมบรรยากาศ

เยี่ยนซือเฉิงเห็นดังนั้นก็อึ้งไปเล็กน้อย "หยวนหยวน..." *นี่เธอทำอย่างกับมาคุยเล่นกับพวกเขาจริง ๆ อย่างนั้นแหละ...*

การปรากฏตัวของเยี่ยนซือเฉิงทำให้บรรยากาศตึงเครียดไปชั่วขณะ หลี่หยวนหยวนลุกขึ้น ปัดฝุ่นที่ก้น จากนั้นก็ทักเยี่ยนซือเฉิงด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม "ซือเฉิง รุ่นพี่นายกันเองมากเลยละ"

ได้รับคำชมแบบนี้ สีหน้าเคร่งขรึมของนักศึกษาชายสองคนนั้นก็อ่อนโยนลงเล็กน้อยชั่วขณะหนึ่ง พลางยกมือเกาหัวตัวเองอย่างเขิน ๆ นักศึกษาชายคนหนึ่งบอกว่า "ความจริงที่ให้แกมาวันนี้ก็ไม่มีอะไร แค่อยากจะคุยกับแกหน่อยปกตินะ พฤติกรรมที่แกแสดงออกมันเหมือนไม่เห็นหัวรุ่นพี่อย่างพวกฉัน"

ท่าทีของพวกเขาอ่อนลงมากเมื่อเทียบกับตอนที่ดึงหลี่หยวนหยวนเข้ามาในนี้

เฉิงฟังเจี่ยได้ยินแล้วก็ได้แต่ขมวดคิ้ว เขายังไม่ทันพูดอะไร หลี่หยวน-หยวนก็ชิงพูดขึ้นก่อน "ซือเฉิง ฉันฟังรุ่นพี่สองคนนี้เล่าให้ฟังหมดแล้ว ต่อไปนายต้องควบคุมอารมณ์ตัวเองให้มากกว่านี้นะ วันนี้ก็ขอโทษรุ่นพี่เขาซะ แล้วรุ่นพี่ก็จะไม่ติดใจเอาความ"

ในเมื่อเป็นคำพูดของหลี่หยวนหยวน เยี่ยนซือเฉิงย่อมต้องทำตาม เขารีบพยักหน้าแล้วพูดว่า "ขอโทษ"

แม้น้ำเสียงของเยี่ยนซือเฉิงจะเรียบเฉยและไม่มีทีท่าว่าสำนึกผิดแต่อย่างใด แต่ก่อนหน้านี้หลี่หยวนหยวนได้ปรับความเข้าใจกับรุ่นพี่ทั้งสองไว้แล้ว ถ้าพวกเขา

ไม่รับคำขอโทษนี้ก็จะถูกมองว่าใจแคบ ดังนั้นพวกเขาจึงยอมรับคำขอโทษของเยี่ยนซือเฉิงและคิดว่าจะเลิกแล้วต่อกันเท่านี้ "ต่อไปทำอะไรก็เห็นหัวคนอื่นบ้าง" "แกน่ะเข้ากลุ่มกับคนอื่นเขาบ้างเถอะ..."

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางเดินไปหาเยี่ยนซือเฉิง "รุ่นพี่ใจกว้างจัง งั้นวันนี้ฉันกับซือเฉิงไปก่อนนะคะ..."

"จะไปไหน!"

ขณะที่หลี่หยวนหยวนเดินผ่านเฉิงฟังเจี๋ย จู่ ๆ ก็รู้สึกว่ามีคนผลักไหล่เธออย่างแรง แต่ตอนนี้เธอมีหุ่นอัน "บึกบึนแข็งแรง" ช่วงล่างจึงมั่นคงและทรงตัวอยู่ได้โดยไม่ล้ม ทว่าข้างตัวเธอดันมียางล้อจักรยานเก่า ๆ เส้นหนึ่ง หลี่หยวนหยวนบังเอิญไปสะดุดมันเข้า จึงล้มลงกับพื้นเสียงดังตึง

นักศึกษาชายสองคนที่อยู่ด้านหลังตะโกนขึ้นมาทันที "ฟังเจี๋ย!"

"อ้าว โดนผู้หญิงเหรอ..."

เฉิงฟังเจี๋ยเองก็อึ้งไปเช่นกัน ขณะที่กำลังจะอธิบาย จู่ ๆ ก็มีหมัดพุ่งเข้ามาเฉิงฟังเจี๋ยล้มลงกับพื้นทันที พลันรู้สึกถึงกลิ่นคาวเลือดเต็มปาก เขาถ่มน้ำลายซึ่งมีฟองเลือดปนอยู่ออกมา

"ระยำ!" เฉิงฟังเจี๋ยทุบพื้นด้วยความโมโห นักศึกษาชายที่อยู่ด้านหลังสองคนก็ลุกขึ้นยืนทันทีเช่นกัน

หลี่หยวนหยวนนั่งขดตัวอยู่ที่พื้นพลางขยุ้มผมตัวเอง ปากก็พึมพำอย่างไม่พอใจ "ต่อยเขาทำไม จะต่อยเขาทำไม เรื่องจะดีอยู่แล้ว...อยากไปสถานีตำรวจอีกรอบหรือไง อยากเจอพ่อนายอีกรอบใช่มั้ย..."

สีหน้าของเยี่ยนซือเฉิงบึ้งตึง ขณะที่เขากำลังจะเข้าไปพยุงหลี่หยวนหยวนออกไปจากที่นั่น เฉิงฟังเจี๋ยก็ฝืนลุกขึ้นยืนขวางเยี่ยนซือเฉิงเอาไว้ ตะโกนเสียงดังว่า "จับผู้หญิงไว้!"

ระหว่างที่นักศึกษาชายอีกสองคนกำลังลังเลว่าจะจับตัวหลี่หยวนหยวนไว้ดีหรือไม่ เยี่ยนซือเฉิงก็คว้ามือเฉิงฟังเจี๋ย แล้วใช้กระบวนท่าเดียวกันกับเมื่อวานเพื่อจะดึงแขนของเขาให้หลุดออกมา ทันใดนั้นนักศึกษาชายคนหนึ่งรีบพุ่งเข้าไปคว้าตัวหลี่หยวนหยวนเอาไว้ "ปล่อยฟังเจี๋ยเดี๋ยวนี้!"

หลี่หยวนหยวนหันไป แล้วใช้ฝีมือการแสดงที่ตนฝึกฝนมา เธอบีบน้ำตาเต็มหน้า มองนักศึกษาชายคนที่จับตัวเธออยู่ "ปล่อยฉันไปเถอะ แล้วฉันจะพาซือเฉิงไปจากที่นี่เอง"

นักศึกษาชายคนนั้นกัดฟัน พลางมองไปที่แขนของเฉิงฟังเจี๋ย ก่อนจะหันมามองหลี่หยวนหยวนอีกที สุดท้ายเขาก็เอามือบีบหน้าหลี่หยวนหยวนพลางขมขู่เยียนซือเฉิง "ปล่อย!"

เมื่อเห็นใบหน้าอวบอูมของหลี่หยวนหยวนถูกบีบจนเนื้อที่แก้มแทบหลุดออกมา สีหน้าของเยียนซือเฉิงก็เปลี่ยนเป็นโกรธจัดและเจ็บปวด ราวกับตนกำลังถูกเฉือนเนื้อเสียเอง จนจำต้องปล่อยมือจากเฉิงฟังเจี๋ยอย่างเสียไม่ได้

แวบแรกที่เห็นสีหน้าของเยียนซือเฉิง นักศึกษาชายที่จับตัวหลี่หยวนหยวนไว้ถึงกับคิดว่าตัวเองไม่ได้บีบหน้าหลี่หยวนหยวน แต่กำลังเอามีดจ่อคอเธอ...

เฉิงฟังเจี๋ยเมื่อถูกปล่อยตัวแล้วก็ยิ่งผูกใจเจ็บ พอคิดว่าตนต้องแพ้เยียนซือเฉิงมาหลายครั้งเขาก็แค้นจนถึงขีดสุด เหวี่ยงหมัดไปที่หน้าของเยียนซือเฉิงทันที จากนั้นก็เตะเข้าที่สีข้างของเยียนซือเฉิง ถูกเตะต่อยเช่นนี้ต่อให้เป็นท่อนไม้ก็ยังจุก เยียนซือเฉิงไอออกมาสองครั้ง

หลี่หยวนหยวนตกใจมาก *ไม่ได้การแล้ว* เธอกระตุกแขนเสื้อของนักศึกษาชายคนที่จับตัวเธอ แล้วพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเยียบ "ปล่อยฉัน"

ท่าทีของหลี่หยวนหยวนเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว นักศึกษาชายคนนั้นถึงกับตะลึงไปเล็กน้อย หลี่หยวนหยวนรีบฉวยจังหวะนั้นดิ้นหลุดจากมือเขา แล้วคว้ายางรถจักรยานเก่า ๆ ที่พื้นขึ้นมาฟาดหน้าเฉิงฟังเจี๋ยอย่างจัง

เมื่อถูกจู่โจมกะทันหัน เฉิงฟังเจี๋ยก็อึ้งงันไป กว่าจะเรียกสติกลับมาได้อีกครั้งหลี่หยวนหยวนก็ไปยืนขวางอยู่ข้างหน้าเยียนซือเฉิงแล้ว เธอจ้องเฉิงฟังเจี๋ยด้วยสายตาเย็นชา "เป็นเพื่อนร่วมสถาบันจะไม่ชอบหน้ากันบ้างก็ถือเป็นเรื่องปกติ จะหาเรื่องเอาคืนกันบ้างก็เข้าใจได้ แต่ทุกอย่างต้องมีขอบเขต ถ้านายกล้าลงไม้ลงมือ ฉันจะทำให้นายรู้สึกเหมือนอยู่ไม่สู้ตาย แล้วอย่ามาโทษกันทีหลัง"

"อยู่ไม่สู้ตาย" คำนี้ถ้าเป็นคนรุ่นเดียวกับเฉิงฟังเจี๋ยพูด ส่วนใหญ่แล้วมักเป็นการล้อเล่นกัน แต่ครั้งนี้เขากลับต้องอึ้งไปเมื่อได้ยินคำนี้หลุดมาจากปาก

นักศึกษาหญิงตุ้ยนุ้ยคนหนึ่ง ทั้งเธอยังพูดออกมาด้วยน้ำเสียงที่มี...จิตสังหาร

หลี่หยวนหยวนประคองเยี่ยนซือเฉิงลุกขึ้น เธอดูบาดแผลบนใบหน้าเขาแล้วพูดว่า "อยากไปสถานีตำรวจมั้ย"

เยี่ยนซือเฉิงตัวแข็งเกร็งทันที

จากนั้นหลี่หยวนหยวนก็หันไปถามเฉิงฟังเจี๋ยกับนักศึกษาชายอีกสองคนด้วยคำถามเดิม "อยากไปสถานีตำรวจกันมั้ย"

ทั้งสามต่างมองหน้ากันไปมาโดยไม่มีใครตอบ

"ถ้าอยากไปก็บอกมา ฉันจะโทรไปแจ้งตำรวจให้เดี๋ยวนี้ แต่ถ้าไม่อยากไปต่อไปไม่ว่าใครหน้าไหนก็ห้ามพูดถึงเรื่องวันนี้อีก"

ชายทั้งสี่คนเงียบกริบ

๓๓



หลี่หยวนหยวน เดินนำเยียนซือเฉิงไปซื้อยาที่ร้านขายยา จากนั้นก็ลากเขาไปนั่งทำแผลที่ม้านั่งข้างทะเลสาบ

หลีหยวนหยวนยังโมโหอยู่ ตอนที่เธอใส่ยาให้เขาจึงไม่ได้เบามือ แต่เยียนซือเฉิงกลับอึ้งจนไม่ร้องเจ็บสักคำ เขาปล่อยให้หลีหยวนหยวนทั้งทาทั้งกดบาดแผลของตน สายตาเอาแต่จับจ้องใบหน้าเธออยู่เช่นนั้น จนกระทั่งเธอทำแผลให้เขาเสร็จเรียบร้อย

เยียนซือเฉิงคิดว่าหลีหยวนหยวนจะเอามือออกจากหน้าของเขา ขณะที่เขากำลังจะผละออกไปข้างหลัง มือทั้งสองของหลีหยวนหยวนพลันประคองใบหน้าของเขาไว้ แล้วดึงเข้ามาอยู่ระดับเดียวกับใบหน้าเธอ ผ่านไปไม่ถึงหนึ่งอึดใจ เยียนซือเฉิงพลันรู้สึกว่าแก้มของตนร้อนขึ้นเล็กน้อย "ซือเฉิง" หลีหยวน-หยวนเอ่ยด้วยสีหน้าจริงจัง "เรื่องที่เกิดขึ้นวันนี้ อย่าให้เกิดขึ้นอีก"

เยียนซือเฉิงนิ่งไป

"ที่จริงแค่อดทนอีกนิดเรื่องก็จะจบแล้ว นายไม่ควรวู่วามจนพลั้งมืออย่างนั้น ต่อไปถ้าเกิดเรื่องแบบนี้อีก ซือเฉิงต้องจำไว้ว่า ต้องยอมอีกฝ่ายก่อน ยังไงเราก็ต่างจากคนที่นี่ ไม่ควรก่อเรื่องอะไรทั้งสิ้น"

เยียนซือเฉิงไม่ตอบ

หลีหยวนหยวนมุ่นคิ้ว "ซือเฉิง?"

"หยวนหยวน..." เมื่อถูกบีบคั้น ในที่สุดเขาจึงยอมเปิดปากพูด "ถ้าฉัน

ต้องเห็นเธอถูกรังแก ฉันทนไม่ได้"

น้อยครั้งนักที่เยี่ยนซือเฉิงจะขัดคำสั่งของหลี่หยวนหยวนอย่างเด็ดขาดเช่นนี้ แต่สำหรับเรื่องนี้แล้ว เขาปฏิเสธเธอโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย ถ้าเห็นหลี่หยวนหยวนถูกรังแกแล้วเขากลับนิ่งเฉย นั่นย่อมไม่ต่างจากเขายอมให้ผู้อื่นเอาเข็มมาทิ่มตาตัวเองโดยไม่ตอบโต้ นี่เป็นเรื่องที่ขัดกับสัญชาตญาณของมนุษย์ชัด ๆ

เขาทำไม่ได้

"หยวนหยวน ฉันรับปากเธอ ต่อไปถ้ามีใครมาหาเรื่องฉัน ฉันจะพยายามอดทนให้ถึงที่สุด แต่มีข้อแม้ว่าพวกเขาจะต้องไม่ทำร้ายเธอ" เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวน แววตาลุ่มลึกของเขาสะท้อนแสงไฟที่ส่องมาจากฝั่งตรงข้ามของทะเลสาบ "ฉันมีชีวิตอยู่เพื่อปกป้องเธอ"

หลี่หยวนหยวนอึ้งงัน

ทั้งรายการโทรทัศน์ในโลกยุคนี้ และเนื้อหาวิชากฎหมายที่เธอเข้าเรียนล้วนบอกว่า มนุษย์ทุกคนเกิดมาเท่าเทียมกัน คนคนหนึ่งไม่ได้มีชีวิตอยู่เพื่อใครอีกคน ต่างก็เป็นเจ้าของชีวิตตัวเอง และมีอิสระในการใช้ชีวิตของตัวเอง เมื่อก่อนหลี่หยวนหยวนไม่เห็นด้วยกับแนวคิดนี้ แต่ต่อมาเธอก็ต้องยอมรับ เพราะเธอค้นพบแล้วว่า เมื่อมาอยู่ที่นี่ เธอไม่ได้สูงส่งกว่าผู้อื่นเลย

ที่จริงเธอเห็นด้วยกับแนวคิดนี้ แต่พอเยี่ยนซือเฉิงบอกเธอด้วยสีหน้าท่าทางจริงจังว่า "เขาเป็นของเธอ" และ "เขามีชีวิตอยู่เพื่อปกป้องเธอ" หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกเหมือนได้เห็นอำนาจฝ่ายต่ำในใจตัวเอง

เธออดนึกดีใจไม่ได้

ซือเฉิงเป็นของฉัน จงรักภักดีต่อฉัน และฉันเป็นผู้ที่ได้ครอบครองเขา

หลี่หยวนหยวนพึงพอใจมาก *แต่แบบนี้ไม่ถูกต้อง ไม่ยุติธรรมกับซือเฉิงเลยสักนิด* คิดได้ดังนี้หลี่หยวนหยวนจึงข่มความรู้สึกดีใจเอาไว้ แล้วตอบกลับด้วยเหตุผล "ซือเฉิง ฉันปกป้องตัวเองได้" เธอมองตาเยี่ยนซือเฉิง พลางเอ่ยอย่างอ่อนโยน "เพราะฉะนั้น นายแค่ปกป้องตัวเองให้ดีก็พอแล้ว"

ได้ยินดังนั้น ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเขา เยี่ยนซือเฉิงหลุบตาลง หน้าซีด

เล็กน้อย

กลับถึงหอพัก

โจวฉิงกำลังดูละครเรื่อง *คุณหมอยอดภรรยา*ออนไลน์ ละครเรื่องนี้กำลังดังมาก เป็นละครย้อนยุคเกี่ยวกับหญิงสาวคนหนึ่งซึ่งมีวิชาการแพทย์สูงส่ง นางพาสามีผู้มีความบกพร่องทางสติปัญญาตระเวนรักษาคนไข้ไปตามที่ต่าง ๆ

โจวฉิงใช้กระดาษทิชชูในมือซับน้ำตา ไม่สนใจจะทักหลีหยวนหยวนที่เพิ่งกลับมาสักคำ

เห็นเพื่อนร้องไห้น้ำหูน้ำตาขนาดนั้น หลีหยวนหยวนจึงอดมองไปที่หน้าจอโน้ตบุ๊กไม่ได้ บนหน้าจอเป็นฉากนางเอกกำลังนอนป่วยอยู่บนเตียง ใบหน้านางซีดเผือด ขณะที่พระเอกอยู่ข้างเตียง พลางอ่านนิทานให้นางฟัง

นางเอกพูดว่า "อาหราน อาหราน ข้าคงฟังนิทานเรื่องนี้ได้ไม่ถึงตอนจบเสียแล้ว เจ้าข้ามไปอ่านตอนจบให้ข้าฟังดีหรือไม่"

โจวฉิงร้องไห้สะอึกสะอื้น

หลีหยวนหยวนยกเก้าอี้มานั่งข้าง ๆ "ใกล้จบแล้วเหรอ"

"อือ นางเอกใกล้ตายแล้ว"

แล้วทำไมยังพูดได้อยู่ล่ะ...

บนหน้าจอ สามีกำลังอ่านตอนจบของนิทานให้ภรรยาฟัง แล้วคุณหมอยอดภรรยาก็หลับตาลง โจวฉิงสะอื้น "แล้วต่อไปอาหรานจะอยู่ตัวคนเดียวยังไง..." หลีหยวนหยวนยื่นทิชชูให้โจวฉิงแผ่นหนึ่ง เมื่อดูต่อไป บนหน้าจอก็มีข้อความขึ้นว่า '*ยี่สิบปีต่อมา*' จากนั้นก็เป็นภาพสามีผมขาวโพลนนั่งอยู่หน้าสุสาน ในมือถือหนังสือนิทานเรื่องเดิม กำลังอ่านให้ภรรยาของตนฟัง

จบบริบูรณ์

โจวฉิงร้องไห้จนตาแดง "ในโลกนี้ก็มีแต่คนสมองทึบเท่านั้นแหละที่จะเฝ้ายึดมั่นกับคนคนหนึ่งแบบนี้"

หลีหยวนหยวนอึ้งไป เธอใจลอย คิดไปถึงช่วงที่ยังพักอยู่นอกมหาวิทยาลัย คิดถึงตอนที่เธอถูกโคมไฟตกใส่ไหล่ในวันแสดงละครเวที พอกลับ

ถึงห้อง เยี่ยนซือเฉิงก็นวดยาให้เธอ ตอนนั้นเธอพูดด้วยความสะเทือนใจว่า *"ตลอดหลายปีมานี้ มีแต่ซือเฉิงคนเดียวที่ดีต่อฉันอย่างเสมอต้นเสมอปลาย"* ส่วนเยี่ยนซือเฉิงก็บอกว่า *"ซือเฉิงโง่เขลา ชีวิตนี้ขอภักดีต่อผู้เดียว เท่านี้ก็เพียงพอ"*

ตอนนั้นเธอยังไม่ได้คิดอะไรมาก แต่ตอนนี้ หลังจากที่ความรู้สึกของเธอที่มีต่อเยี่ยนซือเฉิงเปลี่ยนไปแล้ว และยังได้เห็นฉากพระเอกสมองทึบอ่านนิทานให้ภรรยาฟังในตอนจบ จู่ๆ เธอก็คิดว่า *ถ้าหากวันหนึ่งฉันตายไป ซือเฉิงอาจจะคอยนั่งเฝ้าหน้าสุสานของฉันก็ได้*

"ถ้าคนเขียนบทละครเขียนให้พระเอกลืมเรื่องที่เกิดขึ้นก็น่าจะดีกับเขามากกว่า" หลี่หยวนหยวนเอ่ยเบาๆ "ถ้ายังจำได้ ก็เท่ากับทำลายชีวิตเขา"

"ไม่งั้นจะซึ้งได้ยังไง! นอกจากคนปัญญาอ่อนแล้ว ใครจะรักเดียวใจเดียวได้ขนาดนี้ล่ะ" พูดถึงเรื่องนี้โจวฉิงก็บ่นอย่างไม่พอใจขึ้นมา "เธอดูสิ ตอนนี้พวกเมียน้อยเต็มไปหมด ไม่ต้องพูดถึงใครอื่น อย่างเยี่ยนซือเฉิงของเธอน่ะ เธอคิดว่าเขาจะเฝ้าตามรักเธอได้ตลอดยี่สิบปีหลังจากเธอตายไปแล้วเหรอ เธอคิดว่าเขาจะมานั่งอ่านนิทานให้เธอฟังหน้าสุสานเหรอ"

"ซือเฉิงอาจจะ...ทำอย่างนั้นได้จริงๆ"

ได้ยินหลี่หยวนหยวนพูดแบบนี้ โจวฉิงก็หันมามองเธออย่างไม่อยากเชื่อ "เธอมั่นใจในตัวเยี่ยนซือเฉิงขนาดนั้นเชียว?"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า

โจวฉิงเงียบไปครู่หนึ่ง ไม่รู้ว่านึกอะไรขึ้นมา สีหน้าของเธอจึงดูเศร้าสลดลงเล็กน้อย "ตอนนี้พวกเธอกำลังรักกันหวานชื่น จะคิดแบบนี้ก็ไม่แปลก ตอนนี้เธอคงรู้สึกว่าเขาเป็นโลกทั้งโลกของเธอ แต่พอผ่านไปสักปีหนึ่งหรือครึ่งปีก็อาจไม่เหมือนเดิมแล้ว" โจวฉิงหยุดพูดไปครู่หนึ่ง จากนั้นก็อธิบายต่อ "ฉันไม่ได้เสี้ยมนะ ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงดีกับเธอมากจริงๆ ใครๆ ก็เห็นกันทั้งนั้น แต่ฉันหมายความว่า ถ้าเขาดีกับเธออย่างนี้ต่อไปได้เป็นสิบปี แบบนั้นน่ะถึงจะเรียกว่าดีจริง"

ซือเฉิงดีต่อฉันแบบนี้มาตลอดสิบกว่าปีแล้ว ถึงจะไม่ใช่ในฐานะคนรัก

ก็ตาม...

"ถ้าหากเยี่ยนซือเฉิงทำได้แบบนั้นจริง ๆ โลกนี้ก็คงไม่มีใครดีกับเธอยิ่งไปกว่าเขาแล้วละ เธอก็แต่งงานกับเขาไปเลยเถอะ"

คำพูดนี้ของโจวฉิงใกล้เคียงกับคำพูดในใจเธอมาก หลี่หยวนหยวนถึงกับอึ้งไป

เมื่อเห็นหลี่หยวนหยวนใจลอย โจวฉิงจึงตบไหล่เธอสองสามที "ของแบบนี้ต้องใช้เวลาเป็นเครื่องพิสูจน์ แต่ฉันว่านะ ผู้ชายทุกคนบนโลกนี้ก็เหมือนกันหมดแหละ ตอนที่เขาชอบเธอก็หลงหัวปักหัวปำ พอเขาไปชอบคนอื่นก็หัวปักหัวปำเหมือนกัน จะมีใครที่รักเดียวใจเดียวไปได้ตลอด"

ตอนนี้เองหลี่หยวนหยวนจึงเพิ่งนึกขึ้นได้ว่า ก่อนหน้านี้เธอเคยได้ยินจางจิ้งหนิงแอบเล่าให้ฟังว่า โจวฉิงถูกเพื่อนสนิทของตัวเองแย่งแฟนไป ก็เลยต้องเลิกกับแฟนคนนั้น

หลี่หยวนหยวนถามโจวฉิงเบา ๆ "ถ้าหากมีคนที่รักเดียวใจเดียว ที่ดีกับเธออย่างไม่มีวันแปรเปลี่ยนล่ะ"

โจวฉิงมีสีหน้าจริงจังขึ้นมาทันที "ถ้ามีคนแบบนั้นจริง ต่อให้เขาปัญญาอ่อนฉันก็จะรักเขาให้มาก ๆ เพื่อเป็นการตอบแทนเขา"

หลี่หยวนหยวนอึ้ง

โจวฉิงยิ้ม "แค่พูดนะใครก็พูดได้ แต่หาคนอย่างที่ว่าให้ได้ก่อนเถอะ"

คืนนั้นหลี่หยวนหยวนนอนไม่หลับ ในใจรู้สึกสับสนว้าวุ่น

ใจหนึ่งคิดว่าที่โจวฉิงพูดมาก็มีเหตุผล อย่าว่าแต่ที่นี่ แม้แต่ในต้าถังคนที่ดีต่อเธออย่างเยี่ยนซือเฉิงยังแทบจะหาไม่ได้ แต่อีกใจก็คิดว่าที่โจวฉิงพูดไม่ถูกต้อง คนสองคนจะเกิดความรักต่อกันก็ต่อเมื่อฝ่ายหนึ่งยอมเสียสละให้อีกฝ่ายอย่างไม่มีเงื่อนไขไม่ใช่หรือ

แต่หลี่หยวนหยวนคิดว่าก็คงไม่ใช่อีก ไม่อย่างนั้นเธอก็คงรักเยี่ยนซือเฉิงไปนานแล้ว ทำไมถึงเพิ่งมารู้ตัวเอาตอนนี้...

แต่พอลองคิดดูอีกที เธอก็คิดว่าไม่ใช่อีก บางทีเธออาจชอบเยี่ยนซือเฉิงมานานแล้วโดยไม่รู้ตัว จนกระทั่งคืนวันนั้นที่เจอนักศึกษาหญิงสาขาศิลปะที่สนาม

กีฬา...ความรู้สึกของเธอจึงได้ถูกกระตุ้นขึ้นมา

หลังจากคิดวนไปวนมา หลี่หยวนหยวนก็ยิ่งสับสน ขณะที่กำลังจะเคลิ้มหลับ พลันความคิดหนึ่งก็วูบขึ้นมาในใจ

ไม่ว่าความรักนี้จะเกิดขึ้นได้ยังไง แต่ตอนนี้ฉันมีใจให้ชือเฉิงแล้ว ฉันจะต้องบอกให้เขารู้

วันต่อมาหลี่หยวนหยวนตื่นสายกว่าปกติ กว่าจะตื่นก็เก้าโมงครึ่งแล้ว โชคดีที่วันนี้เป็นวันเสาร์ ไม่มีเรียน จางจิ้งหนิงออกไปเที่ยวกับเพื่อน ส่วนโจวฉิงนั่งไขว่ห้างอยู่หน้าคอมพิวเตอร์ กินขนมปังพลางอ่านบทความไปด้วย

เมื่อได้ยินเสียงหลี่หยวนหยวนลุกจากเตียง โจวฉิงก็หันไปมองเธอแวบหนึ่ง "นาน ๆ เด็กเรียนจะตื่นสายกับเขาสักที"

หลี่หยวนหยวนขยี้ตาแล้วยิ้ม พลางล้อโจวฉิงกลับ "นาน ๆ จะเห็นเธอตื่นเช้ามาอ่านบทความกับเขาสักครั้ง"

พูดถึงเรื่องนี้ โจวฉิงก็คันปากขึ้นมาทันที "นี่ ๆ ช่วงนี้ฉันกำลังอ่านนิยายของนักเขียนที่ชื่อจิ่วลู่เฟยเซียงอยู่ละ สนุกมากเลย เธออยากอ่านบ้างมั้ย"

"นิยาย?"

"ใช่แล้ว ทั้งกุ๊กกิ๊กหวานแหวว ทั้งบีบหัวใจ เมื่อคืนฉันอ่านจนหยุดไม่ได้เลยละ"

หลี่หยวนหยวนเหลือบไปมองหน้าจอคอมพิวเตอร์แวบหนึ่ง เธอบีบยาสีฟันพลางถาม "เป็นเรื่องเกี่ยวกับอะไรล่ะ"

"เป็นนิยายสั้น เกี่ยวกับความรักขององค์หญิงกับองครักษ์"

หลี่หยวนหยวนมือสั่นเล็กน้อย "องค์หญิง...กับองครักษ์?"

"อือ บีบหัวใจมากเลยละ องค์หญิงกับองครักษ์เป็นคู่เหมยเขียวม้าไม้ไผ่* แต่ไม่ได้ลงเอยกันเพราะสถานะที่แตกต่าง สุดท้ายองค์หญิงต้องเดินทางไปเสกสมรสและตายในต่างแดน ส่วนองครักษ์ก็เฝ้าคิดถึงองค์หญิงตลอดครึ่งชีวิต

---

*ใช้เรียกชายหญิงที่เติบโตด้วยกันและรักใคร่ผูกพันกันมาตั้งแต่เด็ก หวานใจวัยเด็ก

ที่เหลือ เขารักองค์หญิงเพียงคนเดียวจนตายเลยละ" โจวฉิงเอ่ยอย่างสะเทือนใจ "บนโลกนี้ นอกจากคนปัญญาอ่อนแล้ว ก็คงมีแต่องครักษ์หรือไม่ก็พวกอัศวินที่รักเดียวใจเดียวแบบนี้"

หลี่หยวนหยวนเดินเข้าไปหาโจวฉิง "ขอดูหน่อยสิ"

หลี่หยวนหยวนคิดว่า เธอควรบอกความในใจของตนกับเยี่ยนซือเฉิง แต่เมื่อคิดถึงท่าทีของตัวเองในช่วงที่ผ่านมาก็รู้สึกลังเลขึ้นมาอีก เพราะขนาดเธอรู้ตัวว่าหลงรักเยี่ยนซือเฉิง เธอก็ตีนตระหนกจนต้องคอยหลบหน้าเขาตลอดเวลา แล้วถ้าเยี่ยนซือเฉิงเกิดรู้สึกแบบเดียวกับเธอ เขาไม่ยิ่งหลบหน้าเธอยิ่งกว่าอีกหรือ

ดังนั้นหลี่หยวนหยวนจึงตัดสินใจว่า ด้วยความสัมพันธ์ของทั้งคู่ในตอนนี้ยังไม่ถึงเวลาที่จะบอกเรื่องนี้กับเขาตรง ๆ บางทีเธอน่าจะหาวิธีการบอกเขาอ้อม ๆ เพื่อชี้นำเขา *หรือว่า...*

กระตุ้นความรู้สึกของเขา...

หลี่หยวนหยวนกวาดตามองหน้าจอโน้ตบุ๊ก พลางคิดในใจว่า *ไม่รู้ว่าถ้าซือเฉิงได้อ่านนิยายเรื่องนี้แล้ว เขาจะว่ายังไง...*

๓๔



เยี่ยนซือเฉิง ลาออกจากชมรมเทควันโด

ไม่มีเหตุผลอื่นนอกจากเขากลัวว่าถ้าต้องเห็นหน้าคนพวกนั้นอีก เขาจะทนไม่ไหว...

จนต้องลงไม้ลงมือพวกนั้นถึงตาย...

ตอนใกล้เที่ยง หลี่หยวนหยวนโทร.มาชวนเขาไปกินข้าว

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งเล็กน้อย พลันรู้สึกดีใจ...*องค์หญิงกลับมาเป็นปกติแล้ว*

ภายในโรงอาหาร หลี่หยวนหยวนนั่งตรงที่นั่งประจำ เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเลื่อนหน้าจอเพื่ออ่านนิยาย เยี่ยนซือเฉิงยกอาหารมาวางบนโต๊ะ แต่หลี่หยวนหยวนก็ยังอ่านนิยายต่อไป

เยี่ยนซือเฉิงแปลกใจเล็กน้อย แต่ไม่ได้ถามอะไร เพียงบอกว่า "หยวนหยวนกินข้าวเถอะ"

หลี่หยวนหยวนวางโทรศัพท์มือถือลงอย่างว่าง่าย แล้วลงมือกินข้าวเหมือนทุกครั้ง จากนั้นก็หยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาเลื่อนหน้าจออีก สุดท้ายก็รำพึงว่า "เรื่องนี้น่าประทับใจจัง"

"เรื่องอะไรถึงทำให้หยวนหยวนประทับใจขนาดนี้"

"เป็นเรื่ององค์หญิงที่ต้องเดินทางไปเสกสมรสยังแดนไกลและต้องจบชีวิตที่นั่น"

สีหน้าของเยี่ยนซือเฉิงเปลี่ยนไปเล็กน้อย "ทำไมอ่านเรื่องไม่เป็นมงคล

อย่างนี้..."

"ก็แค่นิยาย ไม่ต้องจริงจังไปหรอก เพียงแต่ความรักขององค์หญิงในเรื่องทำให้ฉันซาบซึ้ง ซือเฉิงอยากอ่านดูบ้างมั้ย"

เยียนซือเฉิงขมวดคิ้ว "ไม่ดีกว่า ต่อไปหยวนหยวนอ่านหนังสือไร้สาระพวกนี้ให้น้อยหน่อยจะดีกว่า"

"ไร้สาระอะไรกัน" เมื่อเห็นว่าเยียนซือเฉิงไม่ยอมอ่าน หลีหยวนหยวนจึงต้องเปลี่ยนวิธีพูด "ในเรื่องเขียนถึงองค์หญิงไม่มาก แต่หลักๆ เป็นการเขียนเล่าความหลังผ่าน..." หลีหยวนหยวนหยุดไปครู่หนึ่ง "องครักษ์ของนาง ผู้คอยปกป้องและอยู่เคียงข้างนางมาโดยตลอด"

เยียนซือเฉิงยังคงนิ่วหน้า "องครักษ์จะไปมีสิทธิ์ระลึกถึงความหลังขององค์หญิงได้ยังไง"

หลีหยวนหยวนเว้นจังหวะพูดเล็กน้อย "องครักษ์คนนี้เขียนถึงองค์หญิงหลังจากที่เขาได้เป็นแม่ทัพเจิ้นกั๋ว* ซึ่งเป็นที่โปรดปรานของหวงตี้สามรัชสมัยแล้วต่างหากล่ะ" เยียนซือเฉิงเงียบ พลางฟังหลีหยวนหยวนพูดต่อ "องครักษ์กับองค์หญิงเป็นคู่เหมยเขียวม้าไม้ไผ่ นานวันเข้าก็กลายเป็นความรัก ก่อนที่องค์หญิงจะเดินทางไปเสกสมรสยังต่างแดน นางถามองครักษ์ว่าเขายินดีจะพานางหนีไปหรือไม่ แต่องครักษ์กลับปฏิเสธ องค์หญิงโกรธมาก จึงทิ้งให้เขาอยู่ที่เมืองหลวง และเดินทางไปเสกสมรส แต่สุดท้ายนางกลับต้องสิ้นใจในสงคราม ณ ดินแดนไกลโพ้นนั้น องครักษ์เสียใจมาก จึงอาสานำทัพไปสงบสงครามที่เกิดขึ้น แต่ท้ายที่สุดก็ไม่สามารถนำศพขององค์หญิงกลับมาได้"

เยียนซือเฉิงอึ้งไปเล็กน้อย "เพราะอะไร"

"ตอนที่องค์หญิงยังมีชีวิตอยู่ได้กำชับไว้ว่า เมื่อนางสิ้นใจแล้ว ให้เผาร่างของนางเสีย จากนั้นก็ให้นำเถ้ากระดูกไปโปรยไว้บนภูเขาแห่งหนึ่งซึ่งมีลมพัดพาไปยังแว่นแคว้นของตนตลอดทั้งปี ตั้งแต่นั้นองครักษ์ก็มีชีวิตอยู่กับความหลังของตนเรื่อยมา"

---

* ตำแหน่งขุนนางฝ่ายทหารในสมัยโบราณของจีน

เยี่ยนซือเฉิงนิ่งไป

หลี่หยวนหยวนสังเกตแววตาของเขา แล้วถามว่า "ซือเฉิง นายว่าถ้าองครักษ์เผยความในใจของเขากับองค์หญิงตั้งแต่แรก ตอนจบของเรื่องนี้จะดีกว่านี้มั้ย"

เยี่ยนซือเฉิงลังเลอยู่ครู่หนึ่ง "ถ้าอย่างนั้น องครักษ์คนนั้นก็ถือว่าเป็นผู้กระทำผิดจารีตอย่างมหันต์"

ได้ยินคำตอบแบบนี้ หลี่หยวนหยวนถึงกับพูดไม่ออก

"ในเมื่อเป็นองครักษ์ ก็ต้องรู้ฐานะของตน เป็นแค่องครักษ์ จะคู่ควรกับองค์หญิงได้ยังไง ถ้าองค์หญิงจะหลงผิดไปบ้าง และแอบมีใจให้เขา เขาก็ควรทบทวนตัวเอง และทำตามจารีต เพื่อไม่ให้องค์หญิงมีใจให้เขาอีก แต่องครักษ์คนนี้กลับไม่รู้สำนึก แถมยังมีใจให้องค์หญิง ไม่คิดถึงความถูกต้องและไม่รู้จักควบคุมตัวเอง สมควรถูกประหาร ถ้าเขาหวังดีต่อองค์หญิงจริงก็ต้องใช้มีดแทงตัวตายตั้งแต่ตอนที่รู้ว่าองค์หญิงเริ่มมีใจให้เขา เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดเรื่องไม่สมควรขึ้นในภายหลัง"

หลี่หยวนหยวนอ้าปากค้าง ผ่านไปสักพักกว่าจะยกมุมปากขึ้นยิ้มได้ จากนั้นก็หว่านล้อมว่า "ไม่ถึงขั้นต้องใช้มีดแทงตัวตายหรอกมั้ง..."

"จะถอนหญ้าก็ต้องให้ถึงรากถึงโคน"

จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกหนาวสะท้าน เธอกระแอมสองสามที ในใจคิดว่าไม่ควรถามเยี่ยนซือเฉิงต่ออีก เพราะถ้าเขาจับสังเกตอะไรได้ *เขาจะไม่...ไม่แทงตัวตายตรงนี้เลยเหรอ*

หลังจากกินข้าวเสร็จ ตอนบ่ายหลี่หยวนหยวนไปอ่านหนังสือที่หอสมุด เธอรู้สึกอาหารไม่ย่อยจนอืดอัดไปทั้งตัว

แม้จะใช้ชีวิตอยู่กับเยี่ยนซือเฉิงมานานปี แต่หลี่หยวนหยวนก็คิดไม่ถึงว่าเยี่ยนซือเฉิงจะยึดติดกับเรื่องสถานะของ "องค์หญิง" มากขนาดนี้ อาการเขาหนักกว่าที่เธอคิดไว้มาก

เยี่ยนซือเฉิงสร้างกำแพงระหว่างความสูงศักดิ์กับความต่ำต้อยขึ้นมาปิดกั้นตัวเอง หลี่หยวนหยวนยืนอยู่บนกำแพงสูงตระหง่าน ส่วนคนฐานะต่ำต้อยอย่าง

เขาคุกเข่าอยู่ที่ฐานกำแพง แม้ทั้งสองจะมาอยู่ในโลกยุคนี้ได้ระยะหนึ่งแล้ว แต่กำแพงนี้ก็ยังไม่พังทลาย

ถ้าหากตอนนี้เธอดันทุรังบอกความในใจกับเยียนซือเฉิงว่า องค์หญิงของเขาหลงรักเขาเสียแล้ว และอยากใช้ชีวิตที่เหลือในฐานะสามีภรรยากับเขา น่ากลัวว่าเขาจะหันไปหยิบมีดมาปาดคอตัวเองจริงๆ

หลีหยวนหยวนก้มมองหนังสือในมือ จากนั้นก็มองเยียนซือเฉิงซึ่งนั่งอยู่ตรงข้ามครู่หนึ่ง หลังจากคิดๆ ดูแล้ว วิธีสานสัมพันธ์ของทั้งคู่ที่น่าจะเป็นธรรมชาติมากที่สุดก็คือ ต้องทำให้เยียนซือเฉิงตระหนักว่าเขากับเธอเท่าเทียมกันก่อนเป็นอันดับแรก เพื่อที่เขาจะได้ไม่รู้สึกว่าความสัมพันธ์ระหว่างทั้งคู่มีความแตกต่างทางสถานะอีกต่อไป จากนั้นก็ทำให้เยียนซือเฉิงคิดได้ว่า เขามีสิทธิ์รักชอบองค์หญิง เพื่อไม่ให้เขารู้สึกว่ากำลังผิดจารีตและต้องแทงตัวตาย สุดท้ายก็ต้องทำให้เยียนซือเฉิงรู้ตัวว่าเขาชอบเธอ

แต่เรื่องสุดท้ายนี้หลีหยวนหยวนไม่แน่ใจ บางทีการที่เยียนซือเฉิงทำดีต่อเธอ อาจเป็นเพียงเพราะเธอเป็นองค์หญิง เขาจึงต้องจงรักภักดีต่อองค์หญิงของตน ที่จริงแล้วเยียนซือเฉิงอาจไม่ได้รู้สึกกับเธออย่างที่เธอคิดไปเองว่าหัวใจของเขาเป็นของเธอก็ได้

แต่เรื่องนั้นปล่อยไปก่อน เรื่องสำคัญเร่งด่วนที่สุดตอนนี้คือ ทำให้เยียนซือเฉิงตระหนักว่าเขากับเธอเท่าเทียมกัน แต่ทุกสิ่งมักทำยากตอนเริ่มต้น หลีหยวนหยวนไม่รู้ว่าจะเริ่มลงมืออย่างไร และจะสอดแทรกเรื่องใหญ่นี้เข้าไปในชีวิตจริงได้อย่างไร

เธอจึงได้แต่แทรกเข้าไปในรายละเอียดปลีกย่อยในชีวิตประจำวัน แต่พอเธอเริ่มลงมือจริงกลับพบว่า ที่แท้เธอกับเขาต่างก็เปลี่ยนแปลงไปมากโดยไม่รู้ตัว

เวลาเดินด้วยกัน เยียนซือเฉิงไม่ได้เดินตามหลังเธอแล้ว และบางครั้งเขายังเดินนำหน้าเธอเวลาที่กำลังขบคิดเรื่องบางอย่างด้วย เวลากินข้าวด้วยกัน เยียนซือเฉิงก็ไม่ได้คอยยืนเฝ้าอยู่ข้างๆ อีกแล้ว แต่เขาจะวางถาดหลุมใส่อาหารลงบนโต๊ะ แล้วนั่งลงตรงข้ามเธออย่างไม่เคอะเขิน เวลาไปออกกำลังกายด้วยกัน และเยียนซือเฉิงจะแก้ท่าทางการวิ่งให้เธอ บางครั้งเขาก็เป็นฝ่ายมาแตะตัวเธอก่อน

ความเปลี่ยนแปลงเหล่านี้เกิดขึ้นอย่างค่อยเป็นค่อยไปโดยที่หลี่หยวนหยวนไม่ได้สังเกต เยี่ยนซือเฉิงเองก็เช่นกัน

ที่แท้ ที่เขาว่ากันว่าสิ่งแวดล้อมเปลี่ยนแปลงคนได้ ก็เป็นอย่างนี้นี่เอง

นี่เป็นเรื่องดี และหมายความว่าหลี่หยวนหยวนไม่ต้องเสียแรงมากนักก็จะสามารถทำให้เยี่ยนซือเฉิงเข้าใจเรื่องนี้ได้

แต่ทุกเรื่องมักมีจุดที่ยากลำบากเสมอ

สุดสัปดาห์นั้นโจวฉิงกับจางจิ้งหนิงชวนหลี่หยวนหยวนไปเดินช็อปปิ้งในเมือง พอหลี่หยวนหยวนโทรไปบอกเยี่ยนซือเฉิง เขาก็เงียบไปทันที หลังจากคิดดูแล้วเขาก็พูดอย่างอ้อมค้อมว่า "ฉันไปด้วย"

สาว ๆ จะไปเดินช็อปปิ้งกันสามคน จะพาผู้ชายไปด้วยได้อย่างไร โจวฉิงกับจางจิ้งหนิงไม่ยอมให้เยี่ยนซือเฉิงไปด้วย

"ถ้าจะมาสวีตกันให้ดู ฉันรับไม่ได้หรอกนะ"

"วันนี้เราจะไปจู๋จี๋กันสามคน ห้ามพาก้างขวางคอไปด้วย"

หลี่หยวนหยวนคิดว่าที่พวกเธอพูดมามีเหตุผล เธอจึงบอกเยี่ยนซือเฉิงว่า "ผู้หญิงไปช็อปปิ้งกัน นายไปก็เบื่อแย่ อ้อ ก่อนหน้านี้ลู่เฉิงอวี่เคยถามนายไม่ใช่เหรอว่าทำไมไม่เล่นเกมแล้ว ไม่งั้นวันนี้นายก็เล่นเกมสิ หรือไม่ก็ไปอ่านหนังสือที่หอสมุดก็ได้"

ไปช็อปปิ้งเป็นเพื่อนหยวนหยวนจะบอกว่าน่าเบื่อได้ยังไง เยี่ยนซือเฉิงยังคงยืนกรานตามเดิม "แต่ว่าความปลอดภัยของเธอ..."

"แถวนั้นมีตำรวจคอยเดินตรวจ ซือเฉิงลืมแล้วเหรอ ความปลอดภัยของฉัน ฉันก็ต้องดูแลด้วยตัวเองสิ" พูดจบหลี่หยวนหยวนก็ต้องรีบวางสายเพราะถูกรูมเมทเร่ง

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงได้ยินเสียงสัญญาณโทรศัพท์ตัดไป ในใจของเขาพลันว่างเปล่า

ระยะนี้แม้หลี่หยวนหยวนจะกลับไปเป็นเหมือนเดิม เมื่อมีเวลาว่างก็อยู่กับเขาเสมอ แต่พอลองคิดดูแล้ว เขายังรู้สึกว่ามีหลายอย่างที่เปลี่ยนแปลงไป

เธอ ไม่พึ่งพาเขามากเท่าแต่ก่อน

ช่วงแรกที่มาอยู่ในโลกยุคนี้ เยี่ยนซือเฉิงคอยดูแลจัดแจงทุกสิ่งทุกอย่างให้หลี่หยวนหยวน ไม่ว่าจะกินอยู่หลับนอน รวมไปถึงข้าวของเครื่องใช้ต่าง ๆ เขาให้เธอรับผิดชอบชีวิตของตัวเองเพียงส่วนน้อยเท่านั้น ด้วยเหตุนี้ ตอนนั้นเธอจึงต้องพึ่งพาเขาแทบจะตลอดเวลา

ทว่าตั้งแต่ทั้งคู่ย้ายจากห้องเช่ากลับมาอยู่ในหอพักมหาวิทยาลัย หลี่หยวนหยวนก็เริ่มดูแลตัวเองได้ทุกเรื่อง เธอไม่จำเป็นต้องพึ่งพาเขามากเหมือนเมื่อก่อน มองจากมุมหนึ่ง การที่หลี่หยวนหยวนดูแลตัวเองได้ถือว่าเป็นเรื่องดี แต่ตอนนี้แม้แต่เรื่องความปลอดภัยเธอก็ไม่ต้องการให้เขาช่วยดูแลแล้วหรือ

ในเมื่อไม่ต้องปฏิบัติหน้าที่ของตัวเองแล้ว ถ้าอย่างนั้นต่อไป...*ฉันจะอยู่ข้างกายหยวนหยวนในสถานะอะไร*

เธอต้องการจะสลัดฉันทิ้งเพื่อใช้ชีวิตของตัวเองเหรอ...

หมายความว่าองค์หญิงไม่ต้องการฉันแล้ว

เยี่ยนซือเฉิงก้มหน้ามองโทรศัพท์มือถือ

วันนี้หลี่หยวนหยวนช็อปปิ้งอย่างมีความสุข เทียบกับคราวก่อนที่มาช็อปปิ้งกับโจวฉิง ครั้งนี้มีเสื้อผ้าที่เธอใส่ได้มากขึ้น เธอใส่เสื้อไซส์ใหญ่ได้แทบทุกชุด หลังจากเดินมาทั้งวัน เธอก็หิ้วถุงกระดาษในมือสามสี่ใบ ในถุงเป็นเสื้อผ้าที่เธอคิดว่าเมื่อใส่แล้วเยี่ยนซือเฉิงน่าจะชอบ แต่ระหว่างทางกลับหอพัก พอลองนับเงินในกระเป๋าเงินดู เธอก็ต้องขมวดคิ้ว

ค่าใช้จ่ายในชีวิตประจำวันของเธอมาจากเงินที่ย่าของ“หลี่หยวนหยวน”เหลือทิ้งไว้ให้ แม้จะเป็นเงินจำนวนไม่น้อย แต่เมื่อมีแต่รายจ่าย ไม่มีรายรับย่อมทำให้หลี่หยวนหยวนรู้สึกขัดสนเรื่องเงิน

เมื่อโจวฉิงเห็นว่าเธอกำลังมองกระเป๋าเงินด้วยสีหน้ากลัดกลุ้มก็ดึงแขนเธอพลางล้อ “แหม ๆ ๆ หลี่หยวนหยวน ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงก็เลี้ยงดูเธออยู่แล้ว จะมานับเงินทำไมล่ะ เก็บซะ ๆ อย่าให้คนจนแถวนี้อิจฉาตาร้อน”

หลี่หยวนหยวนเก็บกระเป๋าเงิน “เงินของซือเฉิงก็เป็นของซือเฉิง ฉัน

จะไปหวังเงินของเขาได้ยังไง"

ก่อนหน้านี้ตอนที่ยังอยู่กับเยี่ยนซือเฉิง เธอก็ใช้เงินของเขาไปไม่น้อยแล้ว ตอนนี้ยังไม่ได้คืนให้เขาเลย แม้ไม่แน่ว่าต่อไปทั้งสองอาจได้เป็นสามีภรรยากัน แต่ตอนนี้ก็ยังไม่ได้เป็นคู่ชีวิตกัน หนำซ้ำที่จริงแล้วเงินของเยี่ยนซือเฉิงก็ไม่ใช่เงินของเขาเองจริงๆ สรุปแล้วก็คือ ทั้งสองคนต่างก็ใช้เงินคนอื่นอยู่ และจะต้องใช้คืน

"โจวฉิง พวกเธอ...มีวิธีอะไรที่พอจะหาเงินได้มั้ย"

โจวฉิงตอบโดยไม่ต้องคิด "ทำงานพาร์ตไทม์ไง จิ้งหนิงก็ทำงานพาร์ตไทม์มาตลอด ทำจนจะเป็นเศรษฐีนีน้อยแล้ว" โจวฉิงไปเกาแขนของจางจิ้งหนิง

จางจิ้งหนิงยิ้มพลางผลักโจวฉิงออกไป "เศรษฐีนีน้อยอะไรยะ ขยันทำงานให้ตายก็สู้จับผู้ชายรวยๆ ไม่ได้หรอก เป็นแค่ลูกจ้างชั่วคราว วันๆ ทำงานเหนื่อยสายตัวแทบขาด จะได้สักเท่าไหร่เชียว หลี่หยวนหยวน ฉันว่านะ ตอนนี้เธอแค่จับเยี่ยนซือเฉิงให้อยู่ก็พอ จะไปคิดเรื่องหางานทำไม ต่อไปอยากซื้ออะไรก็ให้เยี่ยนซือเฉิงซื้อให้สิ บ้านเขารวยขนาดนั้น มีเงินแล้วไม่ใช้ก็เสียของเปล่า"

หลี่หยวนหยวนยิ้มน้อยๆ "ฉันว่าฉันทำตามที่โจวฉิงแนะนำดีกว่า หางานพาร์ตไทม์ทำน่าจะดี เธอมีงานอะไรแนะนำบ้างมั้ย"

จางจิ้งหนิงเบะปาก "มีน่ะมีอยู่หรอก แต่เธอก็น่าจะรู้ งานพาร์ตไทม์ที่นักศึกษาทำได้ก็หนีไม่พ้นงานแจกใบปลิว หรือไม่พนักงานร้านอาหารอะไรพวกนี้ เธอแน่ใจเหรอว่าจะทำ"

"อือ"

โจวฉิงถามหลี่หยวนหยวน "แล้วเรื่องเรียนของเด็กเรียนอย่างเธอจะทำยังไง อีกเดือนเดียวก็จะสอบปลายภาคอยู่แล้วนะ"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป *จริงด้วย ใกล้จะสอบปลายภาคแล้ว* ยังดีที่เธอเรียนสาขาวรรณคดี ถึงจะทำคะแนนได้ไม่สูงเท่าหลี่หยวนหยวนในตำนาน แต่นอกจากวิชาภาษาอังกฤษซึ่งยากเหลือเกินสำหรับเธอแล้ว วิชาอื่นก็ไม่ใช่ปัญหานัก เพียงแค่อ่านหนังสือให้มากหน่อยก็คงสอบผ่าน แต่เยี่ยนซือเฉิงนี่สิ เขาเรียนสาขาการเงิน...จะทำอย่างไรดี

๓๕



เรื่องทำงานพาร์ตไทม์ มีอันต้องล้มเลิกไป เนื่องจากการสอบปลายภาคเป็นเรื่องจำเป็นเร่งด่วนกว่า

หลี่หยวนหยวนปรับเปลี่ยนตารางเวลาประจำวันของตัวเองอีกครั้ง เธอลดเวลาออกกำลังกายตอนกลางคืนลง ทั้งช่วงนี้ก็ไม่ต้องซ้อมละครแล้ว เธอจึงตั้งใจอ่านหนังสือเตรียมสอบได้เต็มที่ นอกจากนี้ยังมีบางเรื่องที่ลงมือทำไปพร้อมๆกันได้ อย่างเช่นการกระตุ้นความรู้สึกของเยี่ยนซือเฉิง

หลี่หยวนหยวนคิดไว้อย่างดิบดี ถ้าเธอไปอ่านหนังสือที่หอสมุด เยี่ยนซือเฉิงก็ต้องไปด้วยเช่นกัน ซ้ำเขาก็น่าจะต้องอ่านหนังสือมากกว่าเธอ ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงออกจากชมรมเทควันโดแล้ว นอกจากไปเรียน เขาก็ไม่มีธุระอื่นอีก เขาจึงมีเวลามากมายที่จะไปนั่งในหอสมุดกับเธอ ดังนั้นเธอก็จะมีเวลาเหลือเฟือกระตุ้นความรู้สึกของเขา

แต่หลี่หยวนหยวนไม่เคยคิดเลยว่า พอลงมือทำจริงๆ กลับพบว่า "การกระตุ้นความรู้สึก" ของคนคนหนึ่งนั้น ไม่ใช่เรื่องง่ายเลย

ทั้งคู่นั่งอ่านหนังสืออยู่ในหอสมุด พอเริ่มก้มหน้าอ่านหนังสือก็อ่านอย่างต่อเนื่องไปทั้งวัน แบบฝึกหัดทบทวนบทเรียนลายตาไปหมด จนไม่มีเวลาจะเงยหน้าขึ้นมองเยี่ยนซือเฉิงด้วยซ้ำ ดังนั้นแม้ช่วงนี้ทั้งคู่จะใช้เวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น แต่ความสัมพันธ์ของทั้งสองก็ไม่มีอะไรคืบหน้า

ระหว่างกินข้าว โต๊ะในโรงอาหารตัวเล็กกว่าโต๊ะอ่านหนังสือในหอสมุด

ทั้งพวกเขายังนั่งใกล้กันมาก และขณะกินข้าวอารมณ์คนเราก็มักผ่อนคลาย แน่นอนว่าหลี่หยวนหยวนย่อมอยากกระตุ้นความรู้สึกของเยี่ยนซือเฉิง แต่เธอกลับคิดไม่ออกว่าควรจะทำอย่างไร

ถ้าจะป้อนข้าวให้เขาเหมือนอย่างคู่รักโต๊ะข้างซ้าย ซือเฉิงคงตกใจจนต้องคุกเข่าลงกับพื้นแน่ ดีไม่ดีอาจปาดคอตัวเองตายเดี๋ยวนั้น หรือถ้าจะกินข้าวพลางยิ้มโง่ ๆ มองเขาไปด้วยเหมือนคู่รักโต๊ะข้างขวา ซือเฉิงก็คงกังวลจนต้องพาฉันส่งโรงพยาบาลแน่

ทั้งคู่สนิทกันมากเกินไป แล้วเธอจะ "กระตุ้นความรู้สึก" ของเขาอย่างไรถึงจะพอเหมาะพอดี *น่าปวดหัวจริง ๆ*

พอกลับถึงหอพักตอนกลางคืน เธอถามโจวฉิงกับจางจิ้งหนิงว่า น้องสาวซึ่งเป็นญาติห่าง ๆ ของเธอกำลังจะบอกรักเพื่อนชายที่เป็นหวานใจวัยเด็ก แต่อีกใจก็ลังเล ไม่อยากรีบร้อนบอกความในใจ เพราะกลัวจะทำให้ความสัมพันธ์เดิมเสียไป แบบนี้น้องสาวของเธอควรจะทำอย่างไร

โจวฉิงแคะหูพลางตอบ "น้องสาวเธออยากเป็นชู้ทางใจกับเขาหรือไง แบบนี้ไม่ดี ๆ โผเข้าไปหาเขาเลยก็สิ้นเรื่อง เกี่ยวคอเขาไว้ให้แน่น แล้วก็บอกให้เขารับผิดชอบ"

หลี่หยวนหยวนฟังแล้วถึงกับปาดเหงื่อ เธอเลิกสนใจโจวฉิงแล้วหันไปหาจางจิ้งหนิง จางจิ้งหนิงกำลังมาสก์หน้า จึงขยับปากตอบอย่างเกร็ง ๆ "จูโจมด้วยการใส่ใจรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิตปกติสิ อย่างเช่นให้ของขวัญเล็ก ๆ หรือว่าให้ของกินอร่อย ๆ กับเขา แล้วแต่งคำพูดสวยหรูว่าเป็นการมอบความอบอุ่นให้ แต่ที่จริงแล้วเป็นการเข้าครอบงำเขา เดี๋ยวนี้ผู้ชายก็ไม่ได้โง่นะ ถ้าน้องสาวเธอเข้าถูกทาง ผู้ชายต้องแสดงท่าทีออกมาบ้างละน่า นอกเสียจากว่าผู้ชายคนนั้นจะไม่ได้มีใจให้น้องสาวเธอ"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า เธอคิดว่าที่จางจิ้งหนิงพูดมามีเหตุผล แม้เธอจะไม่ได้คาดหวังว่าเยี่ยนซือเฉิงจะเป็นฝ่ายบอกรักเธอเอง แต่อย่างน้อยเธอก็สามารถใส่ใจรายละเอียดเล็ก ๆ น้อย ๆ ในชีวิตของเขาได้ดี

หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่าตนมีความหวังแล้ว คืนนั้นจึงเข้านอนด้วยจิตใจ

ฮึกเหิม

ทว่าเมื่อตื่นขึ้นในเช้าวันถัดมา หลี่หยวนหยวนก็ต้องอึ้งไป พอคิดว่าจะไปซื้อของกินที่เยี่ยนซือเฉิงชอบ แต่คิดเท่าไรก็คิดไม่ออกว่าเขาชอบกินอะไร ปกติแล้วมื้อเช้าเยี่ยนซือเฉิงจะกินโจ๊กหนึ่งชามกับซาลาเปาและหมานโถวอย่างละลูก มื้อกลางวันจะกินข้าวสามเหลียง* กับกับข้าวสามอย่าง เป็นเนื้อสัตว์ ผัก แล้วก็น้ำแกง ส่วนมื้อเย็นก็กินคล้าย ๆ มื้อกลางวัน เยี่ยนซือเฉิงจะไปเข้าแถวซื้อข้าวทุกวัน ตั้งแต่จันทร์ถึงศุกร์ก็จะเข้าแถวซื้อกับข้าวที่ช่องขายอาหารตั้งแต่ช่องหนึ่งถึงห้า เขากินซ้ำซากแบบนี้ทุกวัน ขณะที่อาหารที่เขาซื้อให้หลี่หยวนหยวนกลับมีกับข้าวตามสั่งหลากหลายสลับกันไปทุกวัน

เมื่อคิดดูแล้ว หลี่หยวนหยวนก็ได้แต่ใจลอย

ชื่อเฉิงชอบกินอะไร ถึงตอนนี้เธอก็ยังคิดไม่ออก ตอนอยู่ต้าถังพวกเขาก็ไม่เคยกินข้าวด้วยกันเลย หลี่หยวนหยวนจึงไม่มีทางรู้ว่าเขาชอบกินอะไร เมื่อคิดถึงต้าถัง จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็นึกถึงของกินอย่างหนึ่งขึ้นมา...*น้ำตาลขิง!*

น้ำตาลขิงเป็นสิ่งที่ทั้งสองกินด้วยกันตอนเจอกันครั้งแรก แม้จะไม่รู้ว่าเยี่ยนซือเฉิงชอบหรือเปล่า แต่ของกินที่ทำให้หวนคิดถึงความหลังได้น่าจะเป็นสิ่งที่ช่วยกระตุ้นความรู้สึกได้ดีที่สุด หลี่หยวนหยวนจึงรีบวิ่งไปที่ร้านขายของชำในโรงอาหารด้วยความตื่นเต้นยินดี เธอซื้อลูกอมขิงมาห่อหนึ่ง

วันนั้น หลังจากอ่านหนังสือที่หอสมุดแล้ว ระหว่างที่ทั้งคู่กำลังเดินออกจากหอสมุดเพื่อจะไปโรงอาหารด้วยกัน หลี่หยวนหยวนก็ล้วงลูกอมขิงห่อนั้นออกมา "ซือเฉิง"

เยี่ยนซือเฉิงหยุดยืน แล้วหันไปมองเธอ หลี่หยวนหยวนยืนอยู่บนขั้นบันไดถัดขึ้นไปสองขั้น ยื่นห่อพลาสติกเล็ก ๆ ให้เขา เมื่อเยี่ยนซือเฉิงรับมาดูก็เห็นว่าในห่อนั้นมีลูกอมขิงสีเหลืองอยู่สองเม็ด รูปร่างหน้าตาของลูกอมขิง

---

*มาตราชั่งตวงแบบโบราณของจีน ๑ เหลียงเท่ากับ ๕๐ กรัม การขายข้าวสวยในโรงอาหารของมหาวิทยาลัยในประเทศจีนส่วนมากจะตักขายเป็นเหลียง

แตกต่างจากน้ำตาลขิงของต้าถังมาก แต่บนห่อมีอักษรตัวใหญ่เขียนว่าลูกอมขิง

หยวนหยวนให้ลูกอมขิงกับเขาทำไม เยี่ยนซือเฉิงออกจะไม่เข้าใจ แต่แล้วพลันนึกขึ้นได้ เขาจึงแกะลูกอมให้ แล้วยื่นให้หลี่หยวนหยวน "เสร็จแล้ว"

ซือเฉิง...คิดว่าฉันจะให้เขาช่วยแกะลูกอมขิงให้กินเหรอ

เขาปฏิบัติต่อเธอราวกับว่าเธอเป็นเด็ก *นี่เขาคิดว่าแค่แกะลูกอม ฉันก็ทำไม่เป็นเหรอ...*

ลูกอมขิงถูกยื่นมาตรงหน้าหลี่หยวนหยวน สีหน้าของเยี่ยนซือเฉิงช่างอ่อนโยน หลี่หยวนหยวนไม่รู้ว่าตนควรรับลูกอมขิงไว้ดีไหม

แต่สุดท้ายเธอก็รับมา แล้วเอาใส่ปาก เยี่ยนซือเฉิงหันกลับไปจะเดินต่อ หลี่หยวนหยวนเรียกเยี่ยนซือเฉิงทั้งที่ยังอมลูกอมอยู่ในปาก "ซือเฉิง" เสียงนั้นเหมือนเสียงหลี่หยวนหยวนเมื่อครั้งยังเด็ก ตอนที่เธอยังพูดไม่ค่อยชัด

เยี่ยนซือเฉิงหันกลับไปโดยอัตโนมัติ พลันลูกอมขิงเม็ดหนึ่งก็ถูวนบนหน้าเขา ก่อนจะถูกส่งเข้าไปในปากของเขา ราวกับได้วนหาตำแหน่งที่ถูกต้องจนเจอแล้ว

รสชาติ...ไม่ค่อยเหมือนกับเมื่อก่อน มันหวานกว่าเดิมเสียอีก

แม้ว่าใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิงจะเหนียวเหนอะเลอะเทอะเพราะเปื้อนลูกอม แต่พอได้เห็นใบหน้ายิ้มแย้มมีความสุขของหลี่หยวนหยวน เยี่ยนซือเฉิงก็ไม่โกรธแม้แต่น้อย ทั้งที่เขาไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าเธอยิ้มเพราะอะไร เขาถอนใจแกมหัวเราะ "หยวนหยวน หน้าฉันเลอะหมดแล้ว"

"ซือเฉิงโกรธมั้ย"

เยี่ยนซือเฉิงส่ายหน้า

ไม่โกรธหรอก เขาไม่โกรธหลี่หยวนหยวนซึ่งกำลังยิ้มแย้มแม้แต่น้อย ขอเพียงทำให้เธอยิ้มได้ จะให้เขากรีดเลือดมารดดอกไม้ต่างน้ำก็ย่อมได้ หน้าเหนียวเหนอะแค่นี้จะเป็นอะไรไป

ไม่รู้ว่าหลี่หยวนหยวนคิดอะไรอยู่ อาจเพราะเธอยืนอยู่บนขั้นบันไดที่สูงกว่าสองขั้น หรืออาจเพราะจู่ ๆ เธอก็คิดแผนการบางอย่างขึ้นมาได้ จู่ ๆ เธอก็เอานิ้วจิ้มบนหน้าเขาตรงบริเวณที่เปื้อนลูกอม

ความเหนียวของลูกอมทำให้ปลายนิ้วแยกแยะสัมผัสบนใบหน้าเขาไม่ออก

หลี่หยวนหยวนยิ้มอย่างโง่งม พลางจิ้มใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิงเล่นไปด้วย เธอไม่ได้มีเจตนาอื่น เพียงแต่พอได้แตะใบหน้าของเขา พลางมองปลายนิ้วของตัวเอง "อ้อยอิ่ง" อยู่บนแก้มของเขา เธอรู้สึกว่าตัวเองกำลังได้กินเต้าหู้เยี่ยนซือเฉิงอยู่

ความรู้สึกแบบนี้มัน...ดีจริง ๆ

หัวใจของเธอเต้นไม่เป็นส่ำ แต่ก็ยังไม่ยอมดึงนิ้วออกจากใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิง จนกระทั่งเขาเป็นฝ่ายกระแอมเบา ๆ ทีหนึ่ง แล้วเบือนหน้าไปอีกทาง หลี่หยวนหยวนจึงยิ้มพลางเดินลงบันได ราวกับว่าเมื่อครู่เธอไม่ได้หยอกเย้าใคร "ซือเฉิง นายต้องไปล้างหน้าแล้ว"

หลี่หยวนหยวนคิดว่า เธอน่าจะเตรียมทิชชูเปียกมาด้วย ถ้ามีทิชชูเปียกบางทีเธออาจจะได้ช่วยเยี่ยนซือเฉิง "เช็ดหน้าให้สะอาด" ก็ได้ ไม่ใช่แค่ได้จิ้มใบหน้าของเขาเล่นแบบนี้...

เมื่อมองใบหน้าด้านข้างของเยี่ยนซือเฉิง หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกดีใจอย่างประหลาด เธอคิดว่าตนเริ่มมองเห็นกุญแจดอกสำคัญในการ "กระตุ้นความรู้สึก" ของเยี่ยนซือเฉิงแล้ว

ว่ากันว่าเวลาผ่านไปเร็วราวกับกระสวยทอผ้า แต่ที่จริงแล้วเวลาผ่านไปเร็วกว่านั้นเสียอีก ชั่วพริบตาก็ผ่านไปหนึ่งเดือนแล้ว

การสอบปลายภาคมาถึงตามกำหนด หลังจากที่หลี่หยวนหยวนอดหลับอดนอนทบทวนวิชาภาษาอังกฤษ เธอก็สอบได้เจ็ดสิบคะแนนอย่างไม่น่าเชื่อ เป็นคะแนนที่สูงกว่าที่คาดไว้มาก เธอรู้สึกว่าตัวเองได้แสดงศักยภาพออกมาอย่างเต็มที่ในการสอบครั้งนี้ หลี่หยวนหยวนดีใจมาก รู้สึกว่าความพยายามอยู่ที่ไหนความสำเร็จย่อมอยู่ที่นั่นจริง ๆ

แต่โจวฉิงกับจางจิ้งหนิงกลับตกใจมาก "ยายเด็กเรียน พอมีความรักแล้วผลการเรียนตกเลยนะยะ"

จางจิ้งหนิงตบไหล่หลี่หยวนหยวนสองสามทีพลางปลอบ "ไม่เป็นไรนะ

ก็แค่สอบเท่านั้น"

หลี่หยวนหยวนได้แต่ยิ้มน้อย ๆ

ส่วนเยี่ยนชือเฉิงน่ะหรือ เขาสอบได้ไม่ดีสักวิชา แต่ก็ถือว่าพอผ่านไปได้ทุกวิชา มีแต่วิชาภาษาอังกฤษเท่านั้น...ที่ต้องถอนรายวิชา

แต่การที่เยี่ยนชือเฉิงต้องถอนรายวิชากลับเป็นเรื่องธรรมดามากสำหรับทุกคน ลู่เฉิงอวี่ยังตกใจมากด้วยซ้ำ "แม่เจ้าโว้ย นี่นายถอนแค่วิชาเดียวเองเหรอ!" ตอนนั้นหลี่หยวนหยวนก็อยู่ด้วย เธอพลอยพยักพเยิดกับคำพูดของลู่เฉิงอวี่ เยี่ยนชือเฉิงถอนแค่วิชาเดียวเท่านั้น ไม่น่าเชื่อเลยจริง ๆ เพราะถึงตอนนี้ตัวเธอเองก็ยังอ่านหนังสือของสาขาที่เยี่ยนชือเฉิงเรียนไม่เข้าใจเลยสักนิด...

จากนั้นลู่เฉิงอวี่ก็เปลี่ยนเรื่องทันที "แบบนี้ต้องเลี้ยงข้าวแล้ว!"

เยี่ยนชือเฉิงคิดดูก็เห็นว่า ตั้งแต่เขามาอยู่ที่นี่จนกระทั่งจบภาคเรียนนี้ลู่เฉิงอวี่ช่วยเหลือเขากับหลี่หยวนหยวนมาหลายเรื่องจริง ๆ เขาจึงบอกกับหลี่หยวนหยวนว่า อยากจะเลี้ยงข้าวลู่เฉิงอวี่กับรูมเมททั้งสองของเธอสักมื้อถือเป็นการเลี้ยงขอบคุณที่ได้เรียน ๆ เล่น ๆ ด้วยกันมา แล้วก็เป็นการเลี้ยงฉลองจบภาคเรียนด้วย

เมื่อหลี่หยวนหยวนบอกเรื่องนี้กับรูมเมททั้งสอง เยี่ยนชือเฉิงจึงกลายเป็นผู้ชายที่ดีที่สุดในโลกในสายตาของสองสาว ทั้งยังกลายเป็นแฟนที่ดีพร้อมและยากจะหาใครในแดนสวรรค์และโลกมนุษย์มาเทียบได้ทันที

ทุกคนต่างกินอาหารมื้อนั้นอย่างมีความสุข แม้แต่เยี่ยนชือเฉิงซึ่งมีสีหน้าเรียบเฉยเสมอก็ยังยิ้มตลอดเวลาที่กินข้าวกันโดยไม่รู้ตัว

กระทั่งตอนท้ายลู่เฉิงอวี่ก็ดื่มจนเมา เขาคว้าตัวเยี่ยนชือเฉิงเอาไว้พลางร้องไห้โฮ ตอนนี้เองทุกคนจึงเพิ่งรู้ว่าลู่เฉิงอวี่เลิกกับแฟนแล้ว แฟนของเขาไปชอบหนุ่มสูงหล่อรวยที่เรียนต่างสถาบันแทน...

ลู่เฉิงอวี่ตบหน้าอกของเยี่ยนชือเฉิงพลางคร่ำครวญ "ฉันละเกลียดพวกสูง หล่อ รวยแบบนาย ทำไมโลกนี้ต้องมีสิ่งมีชีวิตแบบพวกนายด้วย! ไปตายซะ! ไปตายซะ!"

โจวฉิงหัวเราะท้องแข็งพลางตบขาตัวเอง จางจิ้งหนิงถ่ายรูปลู่เฉิงอวี่เอาไว้

แล้วส่งเข้าไปในเวยซิน สวนหลี่หยวนหยวนก็ถ่ายคลิปวิดีโอที่เพิ่งหัดใช้เป็นบันทึกภาพที่ลู่เฉิงอวี่เมาอาละวาดเอาไว้ตั้งแต่ต้นจนจบ เธอคิดว่าพอเขาสร่างเมาแล้วได้ดูคลิปนี้ คงจะฮาดี หรือบางทีเธออาจเก็บคลิปนี้ไว้ใช้ขู่เขา เพื่อให้เขาช่วยเธอบางเรื่องก็ได้

มีเพียงเยี่ยนซือเฉิงคนเดียวที่สีหน้าเรียบเฉยตลอดเวลา แม้จะถูกลู่เฉิงอวี่ดว้าตัวไว้จนเสื้อผ้ายับยุ่งไปหมด แต่พอได้เห็นหลี่หยวนหยวนยิ้มน้อย ๆ อยู่ข้าง ๆ ตลอด เขาก็รู้สึกอบอุ่นใจอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ตลอดเกือบครึ่งปีมานี้ บางทีหลี่หยวนหยวนเองก็อาจไม่ได้สังเกตว่าตัวเธอสดใสร่าเริงขึ้นมาก และยังยิ้มบ่อยขึ้นกว่าเมื่อก่อนด้วย เธอเริ่มพูดล้อเล่นและล้อเลียนคนอื่น ซ้ำบางครั้งยังแกล้งคนอื่นเป็นด้วย

เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกว่า นับวันหลี่หยวนหยวนก็ยิ่งเหมือนเด็กมากขึ้น แต่เขาก็หวังว่าเธอจะเป็นเช่นนี้ต่อไป เมื่อได้เห็นหลี่หยวนหยวนมีความสุขอย่างนี้ทุกวัน เยี่ยนซือเฉิงก็รู้สึกสบายใจ

เขาไม่เคยสบายใจเท่านี้มาก่อนเลย

หลังจากงานเลี้ยงขอบคุณจบลง ช่วงปิดเทอมฤดูหนาวก็มาถึง

แล้วปัญหาที่ทั้งคู่ไม่เคยคาดคิดก็ปรากฏขึ้นตรงหน้าจนได้

ช่วงปิดเทอมฤดูหนาว นักศึกษาจะพักอยู่ในมหาวิทยาลัยไม่ได้ เยี่ยนซือเฉิงจะต้องไปอยู่ที่บ้านเขา ส่วนหลี่หยวนหยวนก็ต้องกลับไปอยู่บ้านเธอ แล้วพรุ่งนี้...พวกเขาจะเจอกันได้อย่างไรล่ะ...

๓๖



นับว่ายังโชคดี ที่หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงต่างก็เรียนมหาวิทยาลัยในเมืองที่ตนอาศัยอยู่ ทั้งคู่เป็นคนเมือง X แต่แย่หน่อยตรงที่บ้านของเยี่ยนซือเฉิงอยู่ในชุมชนหรูแถบชานเมืองทางใต้ ส่วนบ้านของหลี่หยวนหยวนอยู่ในเขตเมืองเก่าทางเหนือ ระยะทางระหว่างบ้านของทั้งคู่ไกลกันมาก หากนั่งรถประจำทางไปกลับจะต้องใช้เวลาสามชั่วโมง ซ้ำยังไม่มีสายที่นั่งต่อเดียวถึง

ยิ่งไปกว่านั้น บ้านของหลี่หยวนหยวนซึ่งย่าของเธอทิ้งไว้ให้ยังเป็นห้องชุดบนอาคารเก่าแปดชั้น ผนังด้านนอกอาคารตากแดดตากฝนมาไม่รู้กี่ปีแล้ว ส่วนด้านล่างอาคารอย่าว่าแต่จะมี รปภ.ประจำชุมชนเลย แม้แต่รั้วรอบขอบชิดที่เป็นกิจจะลักษณะยังไม่มี

อาคารเก่าหลังนี้ไม่มีลิฟต์ ห้องของหลี่หยวนหยวนอยู่ชั้นเจ็ด เป็นห้องชุดแบบสองห้องนอน หนึ่งห้องนั่งเล่น หนึ่งห้องครัว และหนึ่งห้องน้ำ เครื่องเรือนภายในบ้านก็เป็นแบบโบราณ

วันที่เยี่ยนซือเฉิงช่วยหลี่หยวนหยวนขนสัมภาระขึ้นไปบนบ้าน เขาได้แต่มองบ้านนั้นพลางขมวดคิ้ว

บ้านเก่าที่ไม่มีคนพักอาศัยมานานเต็มไปด้วยฝุ่น หลี่หยวนหยวนเดินสำรวจแต่ละห้องภายในบ้านรอบหนึ่ง พลางคิดว่าวันนี้คงต้องใช้เวลาเก็บกวาดทั้งวัน ต้องทำความสะอาดตู้เสื้อผ้า แล้วเอากระเป๋าสัมภาระใส่ไว้ข้างในก่อน จากนั้นก็ต้องทำความสะอาดห้องครัว เช็ดโต๊ะ ถูพื้น...

"หยวนหยวน"

เยี่ยนซือเฉิงยกสัมภาระของหลี่หยวนหยวนขึ้นอีกครั้ง "ไปเช่าห้องอยู่เถอะ"

หลี่หยวนหยวนคิดถึงกระเป๋าเงินของตัวเองแล้วสายหน้า "อยู่ที่นี่แหละ เก็บกวาดสักหน่อยก็อยู่ได้แล้ว"

เยี่ยนซือเฉิงขมวดคิ้วแน่นขึ้นอีก "ฉันกลัวว่าที่นี่...จะไม่ปลอดภัย"

หลี่หยวนหยวนยิ้ม แล้วลากกระเป๋าสัมภาระของตนเข้าไปในห้องพลางพูดว่า "ในเมื่อหลี่หยวนหยวนคนเดิมอยู่ได้ ฉันก็ต้องอยู่ได้ ไม่เกี่ยวกับเรื่องปลอดภัยหรือไม่ปลอดภัย ซือเฉิงช่วยฉันเก็บกวาดห้องเถอะ"

แน่นอนว่าเรื่องนี้ไม่จำเป็นต้องให้หลี่หยวนหยวนบอก เยี่ยนซือเฉิงไม่อาจทนเห็นเธอทำงานลำบากได้อยู่แล้ว เขาแย่งเธอเช็ดห้อง ถูพื้น แล้วเก็บกวาดห้องครัวจนสะอาด แม้แต่ตู้เสื้อผ้าก็ยังทำความสะอาดจนเรียบร้อย จากนั้นก็เอากระเป๋าสัมภาระของเธอใส่เข้าไป เสื้อโค้ต เสื้อชั้นใน กางเกงใน ถูกเขาจัดเรียงไว้ในตู้เสื้อผ้าเรียบร้อยอย่างชำนาญและรวดเร็ว ราวกับคุณพ่อบ้านมือฉมัง

หลังจากทำความสะอาดเรียบร้อยแล้ว เขาก็เพิ่งคิดขึ้นได้ว่า *ฉันเป็นคนบอกให้เธอไปเช่าห้องอยู่ที่อื่นนี่นา...*

แล้วทำไมถึงมาเก็บกวาดห้องจนสะอาดเรียบร้อยแบบนี้ล่ะ...

หลี่หยวนหยวนเรียงของใช้ส่วนตัวบนโต๊ะเครื่องแป้งในห้องนอน จากนั้นก็เดินวนรอบบ้านด้วยความพึงพอใจรอบหนึ่ง "ซือเฉิง ไปกินข้าวกันเถอะ"

"...ได้"

ใต้อาคารที่หลี่หยวนหยวนอาศัยอยู่มีร้านอาหารเล็กๆ ร้านหนึ่ง ขณะที่กำลังรออาหาร หลี่หยวนหยวนกลอกตาไปมาแล้วเอ่ยว่า "ซือเฉิง นายถอนวิชาภาษาอังกฤษไปเมื่อตอนปลายเทอม พอเปิดเรียนก็ต้องสอบซ่อมใช่มั้ย" เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า หลี่หยวนหยวนจึงเสนอว่า "ถึงภาษาอังกฤษของฉันจะไม่ดี แต่หลังจากอ่านหนังสือเตรียมสอบมาระยะหนึ่งก็พอจะจับทางได้บ้าง ช่วงปิดเทอมฤดูหนาวนี้ ถ้าซือเฉิงมีเวลาว่าง ก็หาที่เหมาะๆ สักที่ แล้วฉันจะติว

ให้นายเอง"

เท่าที่หลี่หยวนหยวนคิดออกตอนนี้ นี่เป็นเหตุผลที่เข้าท่าและฟังดูเป็นการเป็นงานมากที่สุดที่จะทำให้ให้เยี่ยนซือเฉิงมาหาเธอ

เยี่ยนซือเฉิงเห็นด้วยอย่างยิ่งกับข้อเสนอนี้ แต่เขาไม่ได้มีเจตนาอื่นแอบแฝงแบบหลี่หยวนหยวน เขาคิดเพียงว่าไม่อาจปล่อยให้หลี่หยวนหยวนอยู่ในสถานที่ที่ไม่คุ้นเคยแบบนี้ตามลำพัง แต่ถ้าเขามาอยู่ที่นี่ทั้งวันทั้งคืนโดยไม่มีเหตุผลอันควรก็กลัวว่าหลี่หยวนหยวนจะอึดอัดใจ ในเมื่อตอนนี้มีเหตุจำเป็นให้เขาต้องมาที่นี่ก็ย่อมเป็นเรื่องดี

ด้วยเหตุนี้เยี่ยนซือเฉิงจึงพยักหน้าตกลงโดยไม่ต้องคิด "ไม่ต้องไปหาที่อื่นหรอก" เยี่ยนซือเฉิงเอ่ย "ฉันจะมาที่นี่ทุกวันเอง"

ตั้งแต่เริ่มปิดเทอมฤดูหนาววันแรก เยี่ยนซือเฉิงก็ออกจากบ้านเจ็ดโมงเช้าทุกวันเหมือนกับไปทำงาน เขามาที่บ้านหลี่หยวนหยวนพร้อมกับอาหารเช้า พอตกเย็นหลังจากกินข้าวกับหลี่หยวนหยวนก็จะเก็บข้าวของกลับบ้านตัวเองตอนสองทุ่ม

เดิมเยี่ยนซือเฉิงก็เป็นคนอยู่ไม่ติดบ้านอยู่แล้ว คนที่บ้านเขาจึงไม่ได้เป็นห่วง แต่กลับกลายเป็นหลี่หยวนหยวนที่นึกเสียใจกับข้อเสนอของตัวเอง

แม้ตอนนี้เธอจะได้เจอเยี่ยนซือเฉิงทุกวัน แต่ทั้งสองก็วางตัวไม่ต่างจากตอนอยู่มหาวิทยาลัย บางครั้งหลี่หยวนหยวนก็จะฉวยโอกาสแตะมือของเยี่ยนซือเฉิง หรือไม่ก็ลูบใบหน้าเขาบ้าง แต่พอทำบ่อยครั้งเข้าเยี่ยนซือเฉิงก็เคยชิน

เขาเคยชินกับสัมผัสของหลี่หยวนหยวนถึงขั้นที่สีหน้าไม่เปลี่ยน ใจไม่สั่น

ในช่วงเวลาแบบนี้ ถ้าจะถึงขั้นจับมือถือแขนเขาก็คงไม่เหมาะนัก หรือจะให้สื่อความรู้สึกด้วยคำพูดกับเขา เธอก็คิดไม่ออกว่าคำพูดแบบไหนถึงจะสื่อความในใจของตัวเองออกไปอ้อม ๆ ได้พร้อมกับกระตุ้นความรู้สึกของเขาไปด้วย ดังนั้นจึงดูเหมือนว่าความสัมพันธ์ระหว่างเธอกับเยี่ยนซือเฉิงกำลังเดินมาถึงทางตัน

แต่เยี่ยนซือเฉิงก็ยังคงมาที่บ้านเธอทุกวันอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย เขาต้องนั่งรถประจำทางวันละหลายชั่วโมง แม้แต่หลี่หยวนหยวนยังรู้สึกเหนื่อยแทน

เธอคิดว่าไม่ควรทำตัวเป็นภาระของเยียนซือเฉิง ดังนั้นจึงหาเวลาพูดคุยทำความเข้าใจกับเขา "ซือเฉิง นายต้องเดินทางลำบากแบบนี้ทุกวันคงไม่ดี อีกอย่างฉันก็เริ่มคุ้นเคยกับละแวกนี้แล้ว ต่อไปนายมาที่นี่สักสามสี่วันครั้งก็ได้นะ หรือไม่เราก็หาสถานที่นัดเจอกันสักที่ จะได้เจอกันครึ่งทาง นายจะได้ไม่ต้องเดินทางเหนื่อยแบบนี้ทุกวัน" อีกทั้งเธอเองจะได้มีเวลาวางแผนการขั้นต่อไปด้วย

เยียนซือเฉิงปฏิเสธทันทีโดยไม่ต้องคิด สำหรับเขาแล้ว การที่เขาต้องเดินทางลำบากทุกวันย่อมดีกว่าให้หลี่หยวนหยวนลำบาก

แต่ไม่ว่าเยียนซือเฉิงจะออกจากบ้านทุกวันอย่างไร ช่วงปิดเทอมฤดูหนาวนี้ก็มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เขาหนีไม่พ้น นั่นคือ...

เทศกาลปีใหม่*

ทุกคนในครอบครัวต้องกินข้าวพร้อมหน้าพร้อมตากันในคืนวันส่งท้ายปีเก่า เยียนเฉิงกั๋วกับเหวินลี่ แม่ของเยียนซือเฉิงต่างก็เตรียมตัวกันเต็มที่ ไม่ว่าจะใช้ข้ออ้างอะไร เยียนซือเฉิงผู้เป็น "ลูกชาย" ของพวกเขาจะแวบหายไปในคืนนั้นไม่ได้เด็ดขาด

ด้วยเหตุนี้ ตั้งแต่เช้าของวันสิ้นปี เยียนซือเฉิงก็รู้สึกกระวนกระวายใจ

คืนก่อนวันขึ้นปีใหม่เป็นคืนที่ทุกคนอยู่ฉลองข้ามปีกับคนในครอบครัวตอนที่อยู่ต้าถัง ในคืนนี้ของทุกปีจะมีงานเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ในวังหลวง แต่หลี่หยวนหยวนกลับได้ไปร่วมงานน้อยครั้งมาก เพราะร่างกายอ่อนแอของเธอถูกมองว่าเป็นอัปมงคล นำโรคภัยไข้เจ็บมาให้ อีกทั้งหวงตี้ก็ไม่ทรงโปรดเธอ

เมื่อยังเล็กเธอมักจะอยู่เป็นเพื่อนพระมารดาในวัง แต่หลังจากเข้าพิธีปักปิ่น และพระมารดาถูกใส่ความจนสิ้นพระชนม์ก่อนหน้านั้นไม่นาน เธอก็ไม่ไปร่วมงานฉลองในวังหลวงอีกเลย โดยอ้างว่าป่วย ดังนั้นในคืนวันส่งท้ายปีเก่าของทุกปีเธอจึงมักจุดกองไฟในลานตำหนักของตน และฉลองข้ามคืนกับคนในจวนองค์หญิงนั้นเอง

---

*เทศกาลปีใหม่ของจีน หรือวันตรุษจีน เรียกว่า "ชุนเจี๋ย" แปลว่า เทศกาลฤดูใบไม้ผลิ เพราะมีความเชื่อมโยงกับวันแรกของฤดูใบไม้ผลิตามปฏิทินสุริยคติของจีนที่เรียกว่าวัน "ลี่ชุน"

เยี่ยนซือเฉิงอยู่ฉลองเป็นเพื่อนเธอทุกปี

แต่ว่าปีนี้...

เขาโทร.ไปหาหลี่หยวนหยวน แต่พอโทร.ติดแล้วเขากลับไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ผ่านไปครู่ใหญ่จึงเอ่ยขึ้น "หยวนหยวน วันนี้ฉันไปอยู่ข้ามปีเป็นเพื่อนเธอไม่ได้"

"ก็ต้องเป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว" น้ำเสียงของหลี่หยวนหยวนฟังดูสบาย ๆ "ตอนนี้นายเป็นเยี่ยนซือเฉิงแล้วนะ ก็ต้องอยู่ฉลองกับพ่อแม่นายสิ"

แต่หลี่หยวนหยวน...กลับไม่อาจฉลองปีใหม่กับพ่อแม่ของตนได้ ไม่ว่าจะเป็นที่ต้าถังหรือว่าที่นี่

เยี่ยนซือเฉิงไม่รู้ว่าควรจะพูดอะไร ได้แต่วางสายไป

ส่วนทางด้านหลี่หยวนหยวน เธอกำลังหาซื้อฟืนไปทั่ว การอยู่ฉลองข้ามปีในคืนวันส่งท้ายปีเก่าจะต้องจุดไฟจนถึงฟ้าสาง ถ้าไม่มีฟืนแล้วจะจุดไฟได้อย่างไร แต่วันนี้เป็นวันสิ้นปี ร้านค้าต่าง ๆ ก็ปิดกันหมด แล้วจะไปหาซื้อฟืนได้จากที่ไหน สุดท้ายเธอเจอเก้าอี้ไม้พัง ๆ ที่มีคนเอามาทิ้งไว้ข้างถังขยะ เธอจึงยกเก้าอี้ตัวนั้นกลับไปที่ห้อง แล้วใช้ปังตอฟันเก้าอี้เป็นท่อน ๆ

คืนนั้นเธอดูโทรทัศน์ในห้องนั่งเล่น เปิดรายการชุนหว่าน[๒] ซึ่งเป็นรายการของมหาชนในยุคนี้ พลางจุดกองไฟในกะละมังไปด้วย โดยใช้ท่อนฟืนที่ผ่ามาทั้งบ่ายเป็นเชื้อเพลิง หลี่หยวนหยวนซื้อเหล้าขาวกับพริกฮวาเจียวมาทำเหล้าฮวาเจียวด้วย เธอจิบอึกเล็ก ๆ รสชาติเผ็ดร้อนของมันแผดเผาไปจนถึงขั้วหัวใจ

"เหล้านี่แรงจริง ๆ!" หลี่หยวนหยวนอดรำพึงออกมาไม่ได้ ดื่มแล้วทำให้สำลักยิ่งกว่าเหล้าบ๊วยที่เคยดื่มก่อนหน้านี้มาก แต่รสชาติก็แปลกใหม่ เธอออดจิบต่ออีกอึกไม่ได้ พอใส่พริกฮวาเจียวลงไปในเหล้าขาว รสชาติของเหล้าก็แปลกไปเล็กน้อย พริกฮวาเจียวมีสรรพคุณขับไอเย็นและความชื้น จึงถือเป็นเหล้าที่ดีที่สุดในการฉลองปีใหม่ เมื่อก่อนเธอหวังว่าจะได้ดื่มเหล้าชนิดนี้สักเล็กน้อยทุกปี

---

[๒] ย่อมาจากชื่อรายการ "ชุนเจี๋ยเหลียนฮวนหว่านฮุ่ย" เป็นรายการเฉลิมฉลองเทศกาลตรุษจีนที่จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีของสถานีวิทยุโทรทัศน์กลางแห่งสาธารณรัฐประชาชนจีน (CCTV) รายการนี้เริ่มจัดขึ้นตั้งแต่ ค.ศ. ๑๙๘๓ จนถึงปัจจุบัน และเป็นรายการที่คนจีนทั่วประเทศติดตามชม จนกลายเป็นกิจกรรมสำคัญอย่างหนึ่งในคืนวันส่งท้ายปีเก่า

แต่ก็ไม่เคยได้ดื่มเลย

คราวก่อนที่ดื่มจนเมา หลี่หยวนหยวนเคยลั่นวาจาไว้ว่าจะไม่ดื่มเหล้าอีก แต่ว่าเธอกำลังฉลองปีใหม่นี่นา ผิดคำพูดบ้างคงไม่เป็นไร แถมคืนนี้เยี่ยนซือเฉิงก็ไม่อยู่ด้วย เธอจึงไม่ต้องกลัวว่าจะทำเรื่องไม่งาม

หลี่หยวนหยวนมองไปยังท้องฟ้ายามค่ำคืนที่สว่างไสวไปด้วยดอกไม้ไฟหลากสีสัน จากนั้นก็จิบเหล้าอีกอึกหนึ่ง ภายในบ้านเงียบสนิท ได้ยินเพียงเสียงโทรทัศน์ จู่ๆ เธอก็นึกดีใจที่คนที่อยู่ในบ้านตอนนี้เป็นตัวเธอ ไม่ใช่หลี่หยวนหยวนคนก่อน

ลองคิดดู หากหลี่หยวนหยวนคนนั้นอยู่ที่นี่ในคืนนี้ นี่คงเป็นปีแรกที่เธอไม่มีคนในครอบครัวอยู่เคียงข้างในคืนวันส่งท้ายปีเก่า เธอคงได้แต่มองไปรอบบ้านอันอ้างว้างเปล่าเปลี่ยว ฟังเสียงประทัดดังรัวจากข้างนอก ไม่รู้ว่าเธอจะรู้สึกเศร้าสร้อยหงอยเหงาแค่ไหน

ดีที่เธอคนนั้นไม่ได้อยู่ที่นี่ในคืนนี้

หลี่หยวนหยวนใส่ไม้ฟืนเพิ่มลงไปในกองไฟ

จากนั้นก็ดูโทรทัศน์ต่อ แต่แล้วก็รู้สึกเบื่อ จึงล้วงโทรศัพท์มือถือออกมาปลายนิ้วแตะบนหน้าจอโทรศัพท์ตรงชื่อของเยี่ยนซือเฉิงอยู่นาน แต่สุดท้ายก็ไม่ได้กดโทร ออก เธอเลื่อนหน้าจอโทรศัพท์ไปที่เมนู แล้วกดเปิดเข้าไปในเวยชิน

หลี่หยวนหยวนลงทะเบียนเวยชินของตัวเองตามโจวฉิงและจางจิ้งหนิง แต่เนื่องจากยังพิมพ์ข้อความบนโทรศัพท์มือถือไม่คล่อง ปกติเธอจึงไม่ค่อยได้เข้าไปเล่น ตอนนี้เมื่อล็อกอินเข้าไป แล้วเลื่อนหน้าจอลงมาก็พบว่า เพื่อนในเวยชินของเธอมีน้อยมาก มีเพียงโจวฉิง จางจิ้งหนิง ลู่เฉิงอวี่ แล้วก็จางหนาน พวกเขาต่างวิจารณ์รายการชุนหว่านไปในทำนองเดียวกัน แม้แต่จางหนานซึ่งเป็นคนจริงจังมาตลอด จู่ๆ ก็ยังเกิดปากจัดขึ้นมา เขาโพสต์ข้อความกระแนะกระแหนรายการนี้ข้อความแล้วข้อความเล่า

เชยบ้างละ น่าเบื่อบ้างละ การแสดงไม่ได้น่าดูอย่างที่คุยบ้างละ

หลี่หยวนหยวนอ่านข้อความเหล่านี้ครู่หนึ่งแล้วยิ้มตาม แต่ข้อความส่วน

ที่เหลือมากมายเธออ่านแล้วไม่เข้าใจ เพราะสำหรับเธอแล้ว สิ่งเหล่านี้ถือเป็นสิ่งแปลกใหม่มาก และรายการที่ว่าก็ไม่ได้น่าเบื่ออะไร ที่ผ่านมา เวลาได้ฟังคนอื่นพูดคุยกัน หลี่หยวนหยวนไม่เคยรู้สึกเลยว่าระหว่างเธอกับคนในโลกยุคนี้มีช่องว่างที่ห่างกันมาก

เธอรู้สึกมาตลอดว่าตัวเองได้หลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของสังคมในโลกยุคนี้แล้ว

แต่วันนี้เมื่อได้ขยับปลายนิ้วบนหน้าจอมือถือ เธอจึงพบว่า แม้กระทั่งคนที่อยู่ด้วยเป็นประจำ เธอก็ยังรู้สึกว่าตัวเองกับพวกเขามีช่องว่างที่ห่างกันมากเหลือเกิน

จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกเศร้าขึ้นมา เมื่ออยู่ภายใต้บรรยากาศที่ทุกคนต่างวิพากษ์วิจารณ์ในเรื่องเดียวกัน ท่ามกลางบรรยากาศที่ทุกคนต่างกำลังร่วมเฉลิมฉลองกันอย่างมีความสุข เธอจึงได้รู้ซึ้งถึงความหมายของคำว่าแขกต่างแดนคนต่างถิ่น

เดิมเธอคิดว่า...ตนจะสามารถฉลองคืนส่งท้ายปีเก่าอย่างมีความสุขได้เพียงลำพัง แต่คิดไม่ถึงว่า เมื่อถึงเวลาที่ต้องฉลองคนเดียวจริง ๆ เธอกลับรู้สึกว่าค่ำคืนนี้ผ่านไปอย่างยากลำบากกว่าที่คิด

หลี่หยวนหยวนวางโทรศัพท์มือถือลง ถือแก้วเหล้าไว้ในมือพลางดูโทรทัศน์ เมื่อจิตใจคล้อยตามเนื้อหาในรายการ ความกลัดกลุ้มก็ลดลงไปมาก แล้วเวลาก็ล่วงเลยมาจนเกือบเที่ยงคืนโดยไม่รู้ตัว ผู้คนในโทรทัศน์ต่างมายืนรวมกลุ่มกันแล้วเริ่มนับถอยหลัง ต่างรอคอยช่วงเวลาที่เสียงระฆังและเสียงกลองรับปีใหม่จะดังขึ้น หลี่หยวนหยวนกระดกแก้วเหล้าในมือ เธอดื่มรวดเดียวหมดโดยไม่ลังเล

เหล้าดีกรีแรงร้อนผ่าวไปทั้งทรวงอกแล้วไหลลงสู่กระเพาะ หลี่หยวนหยวนพลันรู้สึกโล่งสบายอย่างน่าประหลาด

เมื่อวางแก้วเหล้าลง เสียงดอกไม้ไฟกับเสียงประทัดจากด้านนอกก็ดังสนั่นหวั่นไหว ผู้ดำเนินรายการในโทรทัศน์ยิ้มจนริมฝีปากแทบจะฉีกถึงใบหู ทุกคนดูมีความสุขยิ่งกว่าทวยเทพและเซียนบนสรวงสวรรค์ ทันใดนั้นหลี่หยวน-หยวนก็คิดถึงบทกวีท่อนหนึ่งซึ่งได้ยินมาตอนเรียนวิชาวรรณคดี เธอยิ้มพลาง

ท่องบทกวีท่อนนั้น "งานเลี้ยงรื่นเริงอำลาแล้ว เทสุราหมดป้านรอรับอรุณรุ่ง"[๓] แล้วหลี่หยวนหยวนก็รินเหล้าอีกแก้วหนึ่ง ชูแก้วเหล้าขึ้นพลางเอ่ย "เทสุราหมดป้านรอรับอรุณรุ่ง"

เหล้ายังไม่ทันเข้าปาก แก้วเหล้าก็ถูกใครคนหนึ่งแย่งไป เยี่ยนซือเฉิงมายืนบังหน้าจอโทรทัศน์ เขาก้มลงมองพลางจับไหล่เธอเขย่า "หยวนหยวน หยวนหยวน ทำไมดื่มเหล้าอีกแล้ว" เยี่ยนซือเฉิงคว้าขวดเหล้าที่วางอยู่ข้าง ๆ ขึ้นมาดู "เหล่าไป๋กาน"[๔] เขาตะลึงงันในทันใด ขณะที่กำลังจะตำหนิหลี่หยวนหยวนสักหน่อย จู่ ๆ ก็ได้ยินเสียงเธอร้องเรียก

"ซือเฉิง..."

เยี่ยนซือเฉิงหันไปมองเธอ ทันใดนั้นหลี่หยวนหยวนก็ยืดตัวขึ้น แล้วประทับจูบบนริมฝีปากเขา

เสียงดอกไม้ไฟที่ดังสนั่นอยู่ด้านนอกเปรียบดังเสียงหัวใจของเยี่ยนซือเฉิงซึ่งกำลังปะทุอยู่ในอก ขวดเหล้าเหล่าไป๋กานร่วงหล่นลงพื้นเสียงดังเครั้ง ขวดไม่แตก แต่เหล้าหกนองเต็มพื้น เช่นเดียวกับความรู้สึกของเยี่ยนซือเฉิงในตอนนี้...

เหมือนถูกลูกศรปักอก ไม่รู้สึกเจ็บ แต่กลับมีเลือดไหลทั่วทั้งตัว...
เขารู้สึกร้อนรุ่ม...จนแทบลุกเป็นไฟ...

---

[๓] จากบทกวี *ฉูเยีย* (แปลว่า คืนวันส่งท้ายปีเก่า) ประพันธ์โดยหลี่ซื่อหมิน (พระนามเดิมของจักรพรรดิถังไท่จง กษัตริย์องค์ที่ ๒ แห่งราชวงศ์ถัง)

[๔] สุราหมักจากข้าวฟ่างดีกรีแรงชนิดหนึ่งของจีน ตามบันทึกทางประวัติศาสตร์ สุราชนิดนี้มีมาตั้งแต่สมัยราชวงศ์ฮั่น ต่อมานิยมดื่มกันอย่างแพร่หลายในสมัยราชวงศ์ถัง

๓๗



ที่จริงแล้ว หลี่หยวนหยวนไม่ได้เมา เธอเพียงแต่ใจกล้าบ้าบิ่นขึ้นมาด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ เธอไม่สนใจว่าเยี่ยนซือเฉิงจะหันกลับไปปาดคอตัวเองหรือไม่ เพียงแต่คิดว่าเมื่อมีโอกาสได้ใกล้ชิดเขาขนาดนี้ ถ้าไม่คว้าไว้ก็โง่เง่าเต็มที...

เธอจูบริมฝีปากของเขาทีหนึ่ง แล้วยังแลบลิ้นออกมาเลียอีกที หลังจากเสร็จสิ้นกระบวนการ เยี่ยนซือเฉิงก็ตัวแข็งทื่อไปเรียบร้อยแล้ว

หลี่หยวนหยวนคิดว่าในสถานการณ์แบบนี้เธอควรจะแกล้งเมาต่อ ดังนั้นจึงทำเป็นยิ้มอย่างเมามาย จากนั้นก็ทำใจกล้าถึงขนาดยื่นมือไปลูบคลำใบหน้าเขา แล้วยื่นปลายจมูกไปแตะที่ริมฝีปากของเขาพลางดม "ริมฝีปากคนงามช่างหอมกลิ่นสุรา"

เธอเลื่อนมือไปตรึงคางเยี่ยนซือเฉิงไว้ ขณะที่กำลังรวบรวมความกล้าเพื่อจะจูบเขาอีกครั้ง จู่ๆ ก็ได้กลิ่นเหม็นไหม้ลอยมา

หางตาของเธอเหลือบไปเห็นเปลวไฟกำลังลุกโชน

หลี่หยวนหยวนหันไปดู ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงกำลังยืนโน้มตัวลงมา ชายเสื้อโค้ตตัวยาวของเขากระดกขึ้นมาด้านหนึ่ง และอยู่ข้างๆ กองไฟที่เธอจุดไว้พอดี ประกายไฟคงปลิวมาตามลม แล้ว...

ปลิวมาติดที่เสื้อโค้ตของเยี่ยนซือเฉิงและเกิดลุกไหม้!

หลี่หยวนหยวนตกใจสร่างเมาทันที ไม่มีอารมณ์แกล้งเมาอีก เธอรีบดึงเสื้อโค้ตของเยี่ยนซือเฉิงออก "รีบถอด! รีบถอดเสื้อเร็ว!"

เยียนซือเฉิงตกใจจนต้องรีบคว้ามือเธอไว้ เขาเอ่ยเสียงแหบ "องค์หญิง... องค์หญิง! ทรงทำเช่นนี้ไม่ได้เด็ดขาด!"

ไฟจะลนคิ้วอยู่แล้วยังจะทำไม่ได้อะไรล่ะ!

หลีหยวนหยวนลุกพรวดขึ้นยืนทันที แล้วกระแทกตัวเยียนซือเฉิงให้ออกห่างจากกองไฟ เพื่อไม่ได้เสื้อโค้ตของเขาติดไฟไปมากกว่านี้ แม้ว่าสติของเขาจะยังกระเจิดกระเจิงอยู่ แต่พอได้ขยับตัว เยียนซือเฉิงก็เหลือบไปเห็นเปลวไฟด้านหลังตัวเอง

เยียนซือเฉิงข่มอารมณ์ตื่นตระหนกไว้ พลันเรียกสติกลับคืนมา สมแล้วที่ฝึกวิชายุทธ์มานานปี เขารีบถอดเสื้อโค้ตออกมาฟาดกับพื้นแรง ๆ สองครั้ง เสื้อโค้ตผ้าวูลตัวนี้ติดไฟมาไม่มาก ไฟจึงมอดดับลงทันที

เมื่อเห็นดังนั้น หลีหยวนหยวนจึงค่อยโล่งอก แต่ขณะที่กำลังสำรวจเยียนซือเฉิงว่าบนเสื้อโค้ตยังมีเปลวไฟติดอยู่ตรงจุดอื่นอีกหรือไม่ หลีหยวนหยวนพลันนึกขึ้นได้ว่า *ตอนนี้ฉันกำลัง...แกล้งเมาอยู่ไม่ใช่เหรอ...*

เมื่อครู่ฉันตกใจจนความแตกรึเปล่า...

ไม่ได้ จะให้เขารู้ไม่ได้ว่าฉันแกล้งเมา!

ถ้าเกิดเยียนซือเฉิงรู้ว่าเธอตั้งใจโผเข้าไปจูบเขา ซ้ำยังเลียปากเขาด้วย แล้วต่อไปจะมองหน้ากันติดได้อย่างไร หรืออาจไม่ต้องรอให้ถึงวันหน้า เยียนซือเฉิงอาจจะปลิดชีวิตตัวเองชำระมลทินตรงนี้เลยก็ได้...

หลีหยวนหยวนกัดฟันและกลั้นใจ *ไหน ๆ ก็ทำมาถึงขั้นนี้แล้ว ก็ต้องแกล้งเมาต่อให้ถึงที่สุด!* ถึงอย่างไรเยียนซือเฉิงก็ไม่ใช่เธอ เขาไม่มีทางรู้หรอกว่าเธอเมามากน้อยแค่ไหน ส่วนตอนที่เธอพูดว่า "รีบถอด" เมื่อกี้นี้ ก็ถือเสียว่าเป็นคำพูดของคนเมาแล้วกัน...

ขณะที่กำลังครุ่นคิดอยู่นั้น เยียนซือเฉิงก็เข้าไปรองน้ำจากในครัวมาหนึ่งกะละมัง แล้วเอาราดลงบนกองไฟจนดับ จากนั้นเขาก็หันไปมองหลีหยวนหยวน "หยวนหยวน ไม่เป็นอะไรใช่มั้ย"

---

*เป็นสำนวน หมายถึง สถานการณ์เร่งด่วน ฉุกเฉิน ตรงกับสำนวนไทยว่า ไฟลนก้น

หลี่หยวนหยวนสายหน้า

เยี่ยนซือเฉิงถอนใจครั้งหนึ่ง แล้วตำหนิเธอ "ทำไมประมาทอย่างนี้ จุดไฟในบ้านได้ยังไง ถ้าวันนี้ไม่มีใครอยู่ด้วย แล้วเธอก็ยังเมา..." เยี่ยนซือเฉิงยังคงเอ็ดต่อ ทันใดนั้นหลี่หยวนหยวนก็คิดแผนออก เธอทำเป็นเดินโซเซไปข้างหน้าสองก้าว แล้วยื่นแขนทั้งสองข้างไปโอบเอวเขาไว้

"เธอ...เมาอีกแล้วเหรอ..." ดูเหมือนเยี่ยนซือเฉิงจะลืมสิ่งที่ตนกำลังจะพูดไปหมด

หลี่หยวนหยวนซุกใบหน้ากับแผ่นอกกว้างของเขาแล้วไซ้ไปมา

เธอรู้สึกได้ว่าเยี่ยนซือเฉิงตัวแข็งเกร็งขึ้นมาทันที

"กลัว" หลี่หยวนหยวนพึมพำ "ฉันกลัว..."

หลี่หยวนหยวนพูดพลางขยุ้มเสื้อที่หลังของเยี่ยนซือเฉิงไว้แน่น หลังจากนั้นไม่นานเธอก็รู้สึกว่าร่างกายแข็งเกร็งของเยี่ยนซือเฉิงผ่อนคลายลง

เสียงดอกไม้ไฟและประทัดจากด้านนอกยังดังสนั่น เยี่ยนซือเฉิงยกแขนขึ้นแล้วโอบกอดเธอไว้ ฝ่ามือของเขาวางทาบบนแผ่นหลังของหลี่หยวนหยวนพลางตบเบา ๆ หลายครั้ง "หยวนหยวน ไม่ต้องกลัวนะ"

หลี่หยวนหยวนรู้สึกประหลาดใจกับปฏิกิริยาของเขา เดิมเธอคิดว่าเยี่ยนซือเฉิงจะต้องขัดขืนเล็กน้อย แล้วพูดทำนองว่า "องค์หญิงทรงเมาแล้ว" "องค์หญิง ปล่อยกระหม่อมเถิด" หรือไม่ก็ "องค์หญิง ทำเช่นนี้ผิดจารีตนะพ่ะย่ะค่ะ" เพื่อแสดงความบริสุทธิ์ใจของเขา

คาดไม่ถึงว่าเยี่ยนซือเฉิงจะกอดตอบเธอเร็วขนาดนี้! แล้วยังตบหลังปลอบเธออีกด้วย แถมเขายังบอกเธอว่า "*ไม่ต้องกลัว*" ด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนจนไม่น่าเชื่อว่าจะออกมาจากปากผู้ชายแกร่งอย่างเขาได้

จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกว่า เวลาที่เธอเมาไม่ได้สติ เยี่ยนซือเฉิงคนนี้จะแตกต่างจากเยี่ยนซือเฉิงในยามปกติเล็กน้อย...

เขาเหมือน...เหมือนพ่อและพี่ชายยิ่งกว่าเวลาปกติเสียอีก...

หลี่หยวนหยวนรู้สึกกระดากใจ ในละครโทรทัศน์ยุคปัจจุบัน พอนางเอกกอดพระเอกอย่างแนบแน่น พระเอกก็มักจะอ่อนโยนและมีใจขึ้นมาทันที แล้ว

ในใจก็จะร้อนรุ่ม จากนั้นผ้าม่านก็จะปิดลง...

แต่พ่อพระเอกของฉัน... ความอ่อนโยนเกิดขึ้นแล้ว ใจก็ดูเหมือนจะมีอยู่ไม่น้อย แต่ทำไมถึงให้ความรู้สึกเอื้ออาทรแบบนี้ล่ะ...

ไม่ว่าหลี่หยวนหยวนจะคิดอย่างไร ในใจของเยี่ยนซือเฉิงคิดเพียงว่า...

ตอนนี้องค์หญิงของเขากำลังหวาดกลัวมาก ตอนนี้องค์หญิงของเขามีเขาคนเดียว ดังนั้นเขาจะต้องปกป้องเธอ ปลอบโยนเธอ ใช้ความอ่อนโยนของตนเป็นเกราะกำบังอันแข็งแกร่งให้เธอ คุ้มกันเธอไว้ คอยเฝ้าดูอย่างใส่ใจ และคอยทะนุถนอมเอาใจใส่ทุกรายละเอียด

เยี่ยนซือเฉิงอยู่ข้างกายหลี่หยวนหยวนมาหลายปี ตอนที่เธอยังเด็กมาก เยี่ยนซือเฉิงซึ่งอายุมากกว่าเธอห้าปีก็ฝึกวรยุทธ์ไปไม่น้อยแล้ว หลี่หยวนหยวนจำเรื่องราวของเยี่ยนซือเฉิงในวัยเด็กได้ไม่มากนัก บางเรื่องก็จำได้เพียงรางเลือน แต่เยี่ยนซือเฉิงกลับยังจำได้แม่น

เขาจำได้ว่าปีหนึ่งที่มีหิมะตกหนัก หลี่หยวนหยวนถูกกักไว้ในห้องไม่ให้ออกมาข้างนอกเด็ดขาด เธอเห็นหิมะกำลังตกสวยมาก จึงอยากออกไปเล่นระหว่างที่หม่วมัว[๒] กำลังงีบหลับอยู่นั้นเอง เธอก็แอบวิ่งออกไปนอกห้อง

ตอนนั้นเยี่ยนซือเฉิงก็ยังเป็นเด็กเช่นกัน เขายังคอยติดตามหัวหน้าราชองครักษ์เพื่อเรียนรู้งาน ขณะที่เขากับหัวหน้าราชองครักษ์กำลังเดินผ่านด้านนอกลานตำหนัก หลี่หยวนหยวนกำลังตะเกียกตะกายออกมายังลานตำหนักด้วยแขนและขาน้อย ๆ ของตัวเอง เธอเอาแต่จ้องพื้นโดยไม่ได้มองทางข้างหน้า จึงหกล้มหัวคะมำลงบนพื้นที่ปกคลุมด้วยหิมะหนาข้าง ๆ เขา พร้อมกับกอดขาเขาไว้

เขาไม่รู้ว่าเธอเจ็บหรือเปล่า แต่ตอนที่เธอเงยหน้าขึ้นมามองเขา เธอกำลังหัวเราะคิก ๆ

เยี่ยนซือเฉิงดึงตัวเธอขึ้นมาจากกองหิมะ จากนั้นก็ช่วยเธอปัดหิมะบนตัวและใบหน้าออก หลี่หยวนหยวนก็ปัดหิมะบนหัวให้เยี่ยนซือเฉิง เลียนแบบ

---

[๒] คำเรียกหญิงรับใช้สูงอายุ หรือใช้เรียกแม่นม

ท่าทางเขา

เมื่อหัวหน้าราชองครักษ์ซึ่งเดินอยู่ข้างหน้าเห็นว่าเป็นองค์หญิง จึงรีบไปเคาะประตูห้องเพื่อปลุกหมัวมัว ตอนนั้นหลี่หยวนหยวนยังเล็ก เธอคิดเพียงอยากจะออกมาเล่น แล้วเธอก็หันไปอีกทาง ยกขาตัวเองออกจากกองหิมะหนาอย่างทุลักทุเล จากนั้นก็ค่อย ๆ เดินย่ำไปข้างหน้าทีละก้าว เยี่ยนซือเฉิงจึงเดินตามเธอไป ตอนที่เธอจะล้ม เขาก็คอยประคองเธอไว้ บางครั้งก็ถูกเธอดึงผมอย่างแรง บางครั้งเธอก็กอดเขาไว้แน่น

ส่วนหมัวมัวก็ได้แต่ตะโกนเรียกจากด้านหลังด้วยความร้อนใจ

หลี่หยวนหยวนซึ่งห่อหุ้มด้วยเสื้อผ้าหนาหลายชั้นในตอนนั้นช่างนุ่มนิ่มเหมือนหลี่หยวนหยวนในตอนนี้ ทั้งยังอุ่นเหมือนกันด้วย

หากอยากให้มีคนคอยปกป้อง เธอก็ต้องทำตัวเช่นนี้ไปตลอดชีวิต

วันต่อมา เมื่อหลี่หยวนหยวนตื่นขึ้น เยี่ยนซือเฉิงก็ทำอาหารเช้าเตรียมไว้เรียบร้อยแล้วเหมือนอย่างเคย หลังจากล้างหน้าแปรงฟันเสร็จแล้ว เธอก็มานั่งที่โต๊ะอาหาร พลางตั้งใจสังเกตสีหน้าท่าทีของเยี่ยนซือเฉิง

นิ่ง เงียบ เรียบเฉย ราวกับว่าเมื่อคืนเธอไม่ได้ทำอะไรเขาเลย

หลี่หยวนหยวนจึงนิ่งและเงียบตามเขา กินอาหารเช้าด้วยสีหน้าเรียบเฉย

"หยวนหยวน" หลังจากกินอาหารเช้าเรียบร้อย เยี่ยนซือเฉิงก็ดูเวลา "วันนี้เป็นวันชูอี[๑] ที่บ้านเยี่ยนต้องไปเซ่นไหว้บรรพบุรุษ เมื่อวานพ่อกำชับฉันว่าต้องไปให้ได้"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า "เซ่นไหว้บรรพบุรุษก็ต้องไปสิ" เธอหยุดไปครู่หนึ่ง แล้วถามด้วยน้ำเสียงจริงจัง "ว่าแต่ ซือเฉิงมาที่นี่ได้ยังไง ไหนบอกว่าเมื่อคืนต้องอยู่ฉลองข้ามปีกับที่บ้านไม่ใช่เหรอ"

หลี่หยวนหยวนถามอย่างคลุมเครือ เยี่ยนซือเฉิงเองก็ตอบเลี่ยง ๆ ให้ฟังดูเหมือนไม่ใช่เรื่องสลักสำคัญ "เมื่อวานฉันหลอกพ่อกับแม่ว่าจะออกไปซื้อของ

---

[๑] วันแรกของปฏิทินจันทรคติ หรือวันขึ้น ๑ ค่ำ ในที่นี้หมายถึงวันแรกของปีใหม่จีน

แล้วก็มาหาเธอที่นี่"

*ซื้อของอะไรถึงออกไปทั้งคืนแบบนี้...แถมยังไม่ยอมกลับบ้านในคืนวันสงท้ายปีเก่า แล้วพ่อแม่ก็ไม่ซักไซ้อะไรด้วย!...*พ่อแม่ของเยี่ยนซือเฉิงช่างไม่เข้มงวดกับลูกเอาเสียเลย มิน่า "เยี่ยนซือเฉิง" ในตำนานจึงได้ถูกตามใจจนเคยตัวและเอาแต่ใจแบบนี้

แต่หลี่หยวนหยวนไม่ได้คิดจะซักไซ้เขาตอนนี้

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเก็บของเสร็จ เปิดประตูบ้านเตรียมจะกลับ หลี่หยวนหยวนมองไปที่เสื้อโค้ตผ้าวูลในมือเขา พลางถามอย่างสงสัยด้วยน้ำเสียงเหมือนไม่ได้คิดอะไร "ซือเฉิง ทำไมเสื้อโค้ตนายถึงมีรอยไหม้ล่ะ" ดวงตาดำขลับใสกระจ่างกะพริบปริบ ๆ มองเยี่ยนซือเฉิง

เยี่ยนซือเฉิงสบตากับหลี่หยวนหยวน รู้สึกเหมือนกำลังถูกบีบ จึงรีบเบือนหน้าหลบสายตาเธอ เขาผลักประตูออกไป พลางกระแอมสองสามทีก่อนตอบว่า "เมื่อคืนถูกสะเก็ดประทัดข้างทางเข้าน่ะ"

"สะเก็ดประทัดบ้านไหน จุดไม่ดูเลย" หลี่หยวนหยวนบ่นพึมพำ

"เด็กจุดเล่นน่ะ" ขณะที่ตอบ เยี่ยนซือเฉิงก็เดินลงบันไดไปแล้ว โดยที่ไม่ได้กำชับอะไรกับเธอเหมือนทุกที

หลี่หยวนหยวนปิดประตูบ้าน แล้วรีบวิ่งออกไปยืนหน้าดูตรงระเบียง

เพียงครู่เดียวเยี่ยนซือเฉิงก็เดินออกมาจากอาคารที่เธอพักอยู่ แต่พอเดินไปได้ไม่กี่ก้าวเขาก็หันกลับมาเหมือนที่เธอคิดไว้ เขาแหงนหน้ามองขึ้นมาที่ชั้นเจ็ดและสบตากับเธอพอดี

ท้องถนนในวันชูอียังคงเกลื่อนกลาดด้วยเศษประทัดสีแดงเพราะเก็บกวาดไม่ทัน พอลมพัดมาเบา ๆ เศษประทัดเหล่านั้นก็ปลิวนอยู่ข้างเท้าของเยี่ยนซือเฉิง

หลี่หยวนหยวนยิ้มตาหยีพลางโบกมือให้เขา เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไปเล็กน้อย จากนั้นก็พยักหน้า แล้วรีบเดินจากไป

หลี่หยวนหยวนเอามือสองข้างเท้าคาง พลางคิดในใจ บางทีองครักษ์ของเธออาจไม่ได้เปราะบางอย่างที่คิด และเขาอาจไม่ได้จงรักภักดีถึงขั้นดันทุรังอย่างที่เธอคิดก็ได้

อย่างน้อยเมื่อคืนนี้ หลังจากที่ร่างกายของทั้งสองสัมผัสกัน แม้แต่หลี่หยวนหยวนก็ยังรู้สึกเขินเล็กน้อยเมื่อคิดถึงตอนนั้น แต่เยี่ยนซือเฉิงกลับไม่ได้ปาดคอตัวเองตาย แล้วก็ไม่ได้คว้านท้องตัวเอง บ้านของเธอไม่ได้มีเลือดไหลนองเป็นสายน้ำ ยังสะอาดสะอ้านเรียบร้อยดี *แค่นี้ก็ชัดเจนแล้วว่าการจูบนิดกอดหน่อยเป็นสิ่งที่ซือเฉิงรับได้!*

หลี่หยวนหยวนตัดสินใจว่า คราวหน้าถ้าเธอดื่มเหล้าจนเมาอีก เธอจะจับเขาจูบปากเสียเลย และจะต้องกัดริมฝีปากเขาให้เป็นรอยด้วย พอเช้าวันรุ่งขึ้นเมื่อสร่างเมาแล้ว เธอก็จะทำตาปริบ ๆ ชี้ไปที่แผลบนปากเขา แล้วถามว่า "ซือเฉิง ปากนายไปโดนอะไรมา"

คอยดูซิว่าซือเฉิงจะยังทำนิ่ง ตอบหน้าตายทำนองว่า "ถูกสะเก็ดประทัด" ได้อีกมั้ย

๓๘



หลังผ่านช่วงปีใหม่ไปแล้ว อีกไม่กี่วันปิดเทอมฤดูหนาวก็จะสิ้นสุดลง

คืนวันส่งท้ายปีเก่า ความสัมพันธ์ระหว่างหลีหยวนหยวนกับเยียนซือเฉิงพัฒนาไปอีกขั้นแล้วจริง ๆ แต่ตั้งแต่นั้นเยียนซือเฉิงก็เริ่มหลบตาเธอ...

หลีหยวนหยวนคิดว่า นี่อาจเป็นเรื่องดี เพราะตอนที่เธอรู้ตัวใหม่ ๆ ว่าตัวเองอาจคิดเกินเลยกับเยียนซือเฉิง เธอก็คอยหลบหน้าหลบตาเขาเหมือนกัน การที่เยียนซือเฉิงหลบหน้าเธอก็แสดงว่าเขารู้สึกผิดเล็กน้อยเมื่อต้องเห็นหน้าเธอ และหมายความว่าเขารู้สึกกับเธอต่างไปจากเมื่อก่อน

แต่แม้จะเข้าใจสิ่งที่เกิดขึ้นเป็นอย่างดี เวลาที่ทั้งคู่อยู่ด้วยกันแล้วเห็นเยียนซือเฉิงคอยหลบสายตาเธอทั้งตั้งใจและไม่ตั้งใจ หลีหยวนหยวนก็อดใจเสียนิด ๆ ไม่ได้ทุกที

ในที่สุดเธอก็เข้าใจแล้วว่า ก่อนหน้านี้ตอนที่เธอคอยหลบหน้าเขา มันทำให้เขาเจ็บปวดแค่ไหน

กรรมสนองทันตา เห็นผลในชาติเดียว

แม้การเจอหน้ากันจะกลายเป็นเรื่องกระอักกระอ่วน แต่เยียนซือเฉิงก็ยังมาส่งข้าวเช้าให้เธอทุกวัน และอยู่ต่อจนกระทั่งกินข้าวเย็นเสร็จ เมื่อตรวจตราประตูหน้าต่างเรียบร้อยแล้วจึงกลับไป เขาไม่ลืมปฏิบัติตาม "หน้าที่" ของตัวเองอย่างเคร่งครัดแม้แต่น้อย

ช่วงปิดเทอมฤดูหนาวที่เหลืออยู่ไม่กี่วันก็ผ่านไปอย่างอิหลักอิเหลื่อเช่นนี้เอง

และแล้วก็ถึงวันเปิดเทอม

หลี่หยวนหยวนกลับมาที่หอพักในมหาวิทยาลัยก่อนรูมเมทอีกสองคน เยี่ยนซือเฉิงช่วยเธอหิ้วกระเป๋าขึ้นไปถึงห้อง ส่วนหลี่หยวนหยวนก็หยิบผ้ามาเช็ดโต๊ะทันที หากเทียบกับบ้านพักเก่าของเธอแล้ว หลี่หยวนหยวนคุ้นเคยกับห้องที่หอพักนี้มากกว่าหลายเท่า เธอเช็ดโต๊ะเสร็จอย่างรวดเร็วโดยไม่มีจังหวะให้เยี่ยนซือเฉิงได้ลงมือช่วยเลย

พอคิดว่าพรุ่งนี้จะได้เจอโจวฉิงกับจางจิ้งหนิง หลี่หยวนหยวนก็ดีใจไม่น้อย เธอฮัมเพลงพลางขยับนิ้วมือเป็นจังหวะขณะจัดโต๊ะหนังสือไปด้วย

เยี่ยนซือเฉิงช่วยกวาดพื้น จากนั้นก็นั่งรอให้หลี่หยวนหยวนจัดโต๊ะเสร็จเพื่อออกไปกินข้าวด้วยกัน

ขณะนั่งมองหลี่หยวนหยวน เขารู้สึกว่าเธออ้วนขึ้นกว่าตอนก่อนปิดเทอมเล็กน้อย...

คิดไปคิดมาก็เข้าใจได้ อากาศหนาว และเขตชุมชนเก่าที่เธออาศัยอยู่ก็ไม่มีบริเวณให้ออกกำลังกาย เธอจึงนั่งๆ นอนๆ อยู่แต่ในห้อง ออกไปเดินเล่นหรือซื้ออาหารบ้างเป็นครั้งคราว เธอสะสมพลังงานมาตลอดฤดูหนาว ก็เป็นธรรมดาที่จะมีไขมันพอกพูนขึ้นมาไม่น้อย

เพียงแต่ไม่มีใครพูดถึง และดูเหมือนหลี่หยวนหยวนเองก็ไม่รู้ว่าตัวเองอ้วนขึ้น

สำหรับเยี่ยนซือเฉิงแล้ว ขอเพียงได้เห็นเธอมีความสุขทุกวัน เท่านี้ก็พอ เธอชอบกินอะไรก็กิน อยากใช้ชีวิตแบบไหนก็ทำตามนั้น เธออยากทำอะไรก็ทำ นี่เป็นสิ่งที่เยี่ยนซือเฉิงอยากเห็นมากที่สุด เขายินดีเอาทุกอย่างที่หลี่หยวนหยวนชอบมาประเคนตรงหน้าเธอ ให้เธอได้เลือกเอง

ทุกสิ่งทุกอย่าง...ที่เธอชอบ...

เยี่ยนซือเฉิงอดคิดถึงจูบในคืนวันส่งท้ายปีเก่าไม่ได้

เขารู้จักและเข้าใจตัวตนของหลี่หยวนหยวนมากกว่าที่เธอคิด

เขาอยู่เคียงข้างเธอมาสิบกว่าปี อ่านความรู้สึกของเธอได้ทั้งจากสีหน้าและแววตา คืนนั้น หลังจากที่หลี่หยวนหยวนจูบเขาแล้ว เมื่อเขาเห็นแววตาเธอก็รู้ทันทีว่าเธอจงใจทำ

เธอดื่มจนเมา แต่ก็ยังไม่ถึงขั้นขาดสติ คนอื่น "ดื่มเหล้าให้ลืม" แต่เธอดื่มเหล้าเพื่อ...ย้อมใจ

ย้อมใจให้กล้าในเรื่องใคร...

ด้วยเหตุนี้ คืนนั้นเขาจึงตกใจมากจนไม่รู้ว่าเสื้อโค้ตของตัวเองติดไฟ จนหลี่หยวนหยวนต้องบอกถึงได้รู้ตัว

หลี่หยวนหยวนไม่รู้ว่า หลังจากที่เธอหลับไปในคืนนั้น เธอเพ้อแต่ชื่อ "ซือเฉิง" เขาเฝ้าเธออยู่ข้างเตียง เมื่อได้ยินก็รู้สึกร้อนรุ่มราวกับมีไฟแผดเผา เปลวไฟนี้ปะทุขึ้นจากความกลัดกลุ้มกังวลที่อยู่ภายในใจเขา

องค์หญิงของเขากำลังคาดหวังในสิ่งที่เป็นไปไม่ได้...

แบบนี้ควรจะทำยังไงดี!

ฉันไม่คู่ควรกับหยวนหยวน

เขารู้ดีว่าสาวใช้ที่หวังจับนายมีจุดจบอย่างไร เขาเคยเห็นบ่าวรับใช้ถูกโบยตีจนตายกับตา หนำซ้ำหลังจากที่เขาได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าราชองครักษ์แล้ว เขายังเคยลงโทษข้ารับใช้ที่มีใจให้องค์หญิง เขายังจำได้แม่นยำถึงตอนนี้ว่าตัวเองสั่งลงโทษข้ารับใช้คนนั้นอย่างไร *"โบยสามสิบไม้ แล้วเนรเทศไปชายแดน"*

องค์หญิงไม่เคยรู้เรื่องเหล่านี้ เธอเป็นองค์หญิงสูงศักดิ์ มีเรื่องยุ่งยากมากมายในชีวิตอยู่แล้ว ไม่ควรให้มีเรื่องของข้ารับใช้ไปรบกวนใจ

หลังจากที่เยียนซือเฉิงเลื่อนตำแหน่งจากข้ารับใช้ระดับล่างขึ้นมาเป็น "ผู้บังคับบัญชา" เขาก็ยิ่งรับไม่ได้กับการที่คนระดับล่างมีใจใฝ่ปองผู้ที่มีฐานะเหนือกว่า

เยียนซือเฉิงถูกครอบงำด้วยกรอบความคิดเรื่องความแตกต่างระหว่างชนชั้น ดังนั้นเขาจึงเอาความคิดนี้กดข่มผู้อื่นด้วย

นานวันเข้า ความคิดนี้ก็ฝังลึกเข้ากระดูก และประทับอยู่ในจิตวิญญาณของเขา ต่อให้วิญญาณเขาสวมร่างคนอื่นแล้ว ความคิดนี้ก็ยังฝังแน่นอยู่ในใจ

เยี่ยนซือเฉิงเคยอ่านหนังสือเล่มหนึ่งที่หอสมุด หนังสือเล่มนั้นให้คำนิยามสภาพเช่นที่เขาเป็นอยู่ด้วยถ้อยคำที่ไม่น่าฟังว่า "ความเป็นทาส" ตอนที่อ่านเจอคำนี้เขารู้สึกเหมือนถูกตบหน้าฉาดใหญ่ แต่เมื่อลองคิดทบทวนดู เขาก็รู้สึกว่าชาตินี้เขาคงไม่อาจหลุดพ้นจาก "ความเป็นทาส" นี้ได้

ตัวฉันซึ่งอยู่ในสถานะแบบนี้จะคู่ควรกับหยวนหยวนได้ยังไง

ถึงองค์หญิงจะชอบฉัน แต่นั่นก็คงเป็นความชอบที่ไม่สมควร...

"เสร็จแล้ว" หลี่หยวนหยวนมองโต๊ะหนังสือที่ตนจัดจนเรียบร้อยด้วยความพึงพอใจ เธอยิ้มตาหยีพลางหันไปหาเยี่ยนซือเฉิง "ซือเฉิง ไปกินข้าวกัน"

เยี่ยนซือเฉิงหลุบตาลง พยักหน้าพลางตอบ "ได้"

วันต่อมาโจวฉิงกับจางจิ้งหนิงก็กลับมา

เมื่อเปิดประตูเข้ามาและเจอหน้ากัน โจวฉิงก็พุ่งเข้ามากอดหลี่หยวนหยวนแน่น "ยายนมโตมาให้ฉันใช้หน่อยซิ! โอ๊ยๆ คิดถึงเธอจะแย่อยู่แล้ว!" โจวฉิงกอดหลี่หยวนหยวนพลางใช้ตัวเธออยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็หยิกพุงเธอสองสามที "หลี่หยวนหยวน ปิดเทอมไปนี่เธออ้วนขึ้นนะ!"

เดิมหลี่หยวนหยวนยังยิ้มร่าเริงอยู่ พอได้ยินคำพูดนี้ของโจวฉิง สีหน้าก็เปลี่ยนไปเล็กน้อยทันที "อ้วนขึ้นเหรอ"

"ก็ใช่น่ะสิ ตอนปลายเทอมที่แล้ว พุงเธอยื่นออกมาน้อยกว่านี้หนึ่งในสามนะ"

หลี่หยวนหยวนตกใจมาก "จริงเหรอๆ" เธอคิดถึงชีวิตช่วงปิดเทอมฤดูหนาวที่เพิ่งผ่านมา แล้วก็รู้สึกมืดมน "พรุ่งนี้ฉันต้องเริ่มออกกำลังกายใหม่แล้ว!"

โจวฉิงหัวเราะ "เธอจะลดไปทำไม ยังไงเยี่ยนซือเฉิงของเธอก็ชอบที่เธอตุ้ยนุ้ยแบบนี้อยู่แล้ว ไม่ต้องลดหรอก"

คำพูดนี้ทำให้หลี่หยวนหยวนฉุกคิดขึ้นมา

ก่อนหน้านี้โจวฉิงก็เคยพูดแบบนี้ แต่ตอนนั้นเธอยังไม่รู้ตัวว่าชอบเยียนซือเฉิง ทว่าตอนนี้เธอรู้ตัวแล้ว ถ้าหากเยียนซือเฉิงชอบที่เธออวบอ้วนแบบนี้ แล้วเธอยังยืนกรานจะลดความอ้วนต่อไปอีก ไม่เท่ากับดูถูกรสนิยมด้านความงามของเขาหรอกหรือ

คืนนั้นจางจิ้งหนิงกับลู่เฉิงอวี่ก็กลับมาที่มหาวิทยาลัยเช่นกัน พวกเขาไปกินข้าวด้วยกันที่โรงอาหาร ระหว่างที่กำลังกินข้าวพลางคุยเล่นกันอยู่นั้น หลี่หยวนหยวนก็โพล่งถามขึ้น "ซือเฉิง นายชอบผู้หญิงที่อ้วนหน่อย หรือว่าชอบผู้หญิงผอม"

สีคนที่เหลือต่างชะงักงัน

ลู่เฉิงอวี่ใช้ศอกถองเยียนซือเฉิงเบา ๆ พลางกระซิบว่า "ตอบไปตามหุ่นเธอ"

แต่เยียนซือเฉิงไม่ได้หลับหูหลับตาทำตามที่ลู่เฉิงอวี่บอก ช่วงนี้เขากำลังคิดหาวิธีให้หลี่หยวนหยวนเลิกชอบเขาอยู่ทุกวัน ในช่วงเวลาแบบนี้ และเมื่อต้องตอบคำถามนี้ เขาย่อมต้องเลือกคำตอบที่จะทำให้หลี่หยวนหยวนไม่พอใจ ดังนั้นเขาจึงตอบไปอย่างไม่ลังเลว่า "ถ้าผอมแล้วแข็งแรง ก็ผอมหน่อยดีกว่า"

ลู่เฉิงอวี่ถอนใจครั้งหนึ่ง นึกไม่ถึงว่าหลี่หยวนหยวนจะพยักหน้าเห็นดีเห็นงามด้วย "ฉันก็ว่างั้น ตั้งแต่วันนี้เราไปออกกำลังกายด้วยกันทุกวันเหมือนเทอมก่อนกันเถอะ ฉันกะว่าจะออกกำลังกายให้มากขึ้นด้วย"

เยียนซือเฉิงเงียบไปครู่หนึ่ง

จางจิ้งหนิงซึ่งอยู่ข้าง ๆ โพล่งขึ้นว่า "พูดถึงเรื่องออกกำลังกายแล้วนึกขึ้นได้ ชมรมละครของเธอบอกว่าพอเปิดเทอมจะมีกิจกรรมไม่ใช่เหรอ ไปเดินเขานอนป่าอะไรนั่นน่ะ"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป "มีเหรอ"

จางจิ้งหนิงเปิดหน้าเพจเวยปั๋ว "ก็ยายปี้ฉือเสี่ยวเมิ่งประกาศโครม ๆ ในเวยปั๋วทุกวันว่าหล่อนเป็นคนเสนอไอเดียนี้ แล้วประธานชมรมก็เห็นดีเห็นงามด้วย จางหนานจะเป็นคนนำทริปไปค้างแรมในป่าที่เขา N คืนหนึ่งเพื่อให้สมาชิกชมรมสนิทสนมกันมากขึ้น"

โจวฉิงกินข้าวพลางมองจางจิ้งหนิงอย่างเหยียด ๆ "นี่เธอยังส่องเวยปั๋วของยายนั่นอยู่เหรอ"

จางจิ้งหนิงแค่นเสียงหึ "แน่นอน ฉันก็ต้องคอยสอดส่องความเคลื่อนไหวของศัตรูทุกฝีก้าวสิ แต่ไม่ต้องห่วง ฉันสมัครเวยปั๋วไว้อีกชื่อ เอาไว้แอบส่องยายนั่นโดยเฉพาะ รับรองไม่รู้หรอก"

ลู่เฉิงอวี่ถึงกับอ้าปากค้าง "ผู้หญิงนี่ร้ายชะมัด อย่างกับเรื่อง*เจินหวน*[๑] แน่ะ"

ขณะที่สามคนนี้กำลังคุยกันอย่างสนุกปาก เยี่ยนซือเฉิงกลับขมวดคิ้วแน่น

ไปค้างคืนกลางป่ากลางเขา แค่คิดก็ทำให้เขากังวลจนหน้าเครียดแล้ว เขานึกไม่ออกจริง ๆ ว่ากิจกรรมเสี่ยงอันตรายแบบนี้สนุกตรงไหน แถมหลี่หยวนหยวนยังต้องเข้าร่วม...

ฝ่ายหลี่หยวนหยวนกลับไม่ได้คิดถึงปัญหาที่เยี่ยนซือเฉิงกำลังกังวล เธอกำลังเรียบเรียงข้อความส่งไปถามจางหนาน *'ตอนเปิดเทอม ชมรมละครเรามีกิจกรรมไปเดินเขานอนป่ากันเหรอ'*

จางหนานส่งข้อความตอบกลับมาอย่างรวดเร็ว *'เธอรู้แล้วเหรอ จะไปกันเสาร์อาทิตย์หน้า วันเสาร์ขึ้นเขา กางเต็นท์นอนบนเขาหนึ่งคืน กลับลงมาวันอาทิตย์ ฉันกะว่าคืนนี้จะส่งข้อความไปถามทุกคนเพื่อสรุปจำนวนคนที่จะไป เธอจะไปด้วยมั้ย'*

หลี่หยวนหยวนรีบถามกลับไปทันที *'พาคนที่บ้านไปด้วยได้รึเปล่า'*

แล้วก็ถึงวันออกเดินทาง เยี่ยนซือเฉิงตามติดหลี่หยวนหยวนแทบทุกฝีก้าว มีคนในชมรมละครไปทั้งหมดสิบคน รวมกับคนที่ตามมาด้วยก็มีทั้งหมดสิบห้าคน

เมื่อทุกคนมาพร้อมกันที่หน้าประตูมหาวิทยาลัยแล้วก็ไปขึ้นรถพร้อมกัน

---

[๑] *เจินหวน จอมนางคู่แผ่นดิน* ละครโทรทัศน์แนวย้อนยุคอิงประวัติศาสตร์ที่โด่งดังทั้งในและต่างประเทศ

หลีหยวนหยวนเห็นหลินเสียวเมิ่งกับหลิวซูหยางจึงคิดจะทักพวกเขา แต่พอหลินเสียวเมิ่งเห็นเธออยู่กับเยียนซือเฉิงก็เบือนหน้าออกไปนอกหน้าต่างทันทีทำเป็นไม่สนใจ หลีหยวนหยวนได้แต่ยกมือเก้อ ยังไม่ทันได้เอ่ยทักทายด้วยซ้ำแต่หลิวซูหยางซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ กลับเป็นฝ่ายเอ่ยทักเธอ "หลีหยวนหยวน เธอผอมลงนะ"

ถ้าเทียบกับครั้งสุดท้ายที่พวกเขาเจอเธอ หลีหยวนหยวนก็ผอมลงเยอะจริง ๆ หลีหยวนหยวนพยักหน้าพลางยิ้ม แล้วไปนั่งกับเยียนซือเฉิงตรงที่นั่งแถวหลังสุด

จากเมือง X ไปถึงเขา N จะต้องนั่งรถประมาณสองชั่วโมงครึ่ง ทีแรกหลีหยวนหยวนคิดว่าไม่นานเท่าไร เพราะถ้าเทียบกับตอนอยู่ต้าถัง การเดินทางในระยะทางเท่ากันนี้น่าจะต้องใช้เวลาหนึ่งวันเต็ม แต่พอรถเริ่มเคลื่อนตัวหลีหยวนหยวนก็เริ่มรู้สึกมวนท้อง

ก่อนหน้านี้เธอเคยนั่งรถประจำทาง แต่ก็ยังไม่เป็นอะไร ก่อนเดินทางจึงไม่ได้เตรียมยาแก้เมารถมาด้วย ตอนนี้จึงรู้สึกทรมานเล็กน้อย เธออยากเปิดหน้าต่างเพื่อให้อากาศถ่ายเท แต่หน้าต่างบนรถเป็นแผ่นกระจกปิดตาย

เยียนซือเฉิงสังเกตเห็นว่าหลีหยวนหยวนมีอาการแปลก ๆ จึงเปิดน้ำขวดให้เธอดื่ม ไป ๆ มา ๆ กลับกลายเป็นจางหนานที่เตรียมของมาครบ เขารู้ว่าจะต้องมีคนเมารถ จึงซื้อยาแก้เมารถเตรียมไว้แล้ว และกำลังเดินแจกให้คนที่เริ่มมีอาการ

เมื่อจางหนานเดินมาถึงแถวที่หลีหยวนหยวนนั่ง เขาก็พูดด้วยความเป็นห่วง "ถ้าเมามากก็ไปนั่งข้างฉันด้านหน้าก็ได้นะ นั่งข้างหน้าน่าจะดีกว่า"

เยียนซือเฉิงเงยหน้าขึ้นมองจางหนาน แต่จางหนานไม่ได้มองเขา เพียงแต่ยื่นยาให้หลีหยวนหยวนพลางมองเธอกินยา หลีหยวนหยวนสายหน้า "จะให้ซือเฉิงนั่งข้างหลังคนเดียวได้ยังไง ฉันนั่งนี่ดีกว่า"

เยียนซือเฉิงพลันรู้สึกอบอุ่นหัวใจ แม้เขาจะพยายามข่มความรู้สึกเต็มที่แต่ความดีใจก็ยังคงผลิบานในใจ

จางหนานเงียบไปครู่หนึ่ง จากนั้นนักศึกษาหญิงที่อยู่ข้าง ๆ ก็พูดว่า "พี่คะ

ฉันขอยาแก้เมาเผื่อเม็ดหนึ่งด้วยค่ะ กลัวว่าเดี๋ยวพอรถขึ้นเขาจะเมารถเหมือนกัน" จางหนานเอายาให้เธอ จากนั้นก็เดินกลับไปด้านหน้ารถ "มีใครจะเอายาแก้เมารถอีกมั้ย"

หลี่หยวนหยวนขยับตัวไปมาหาท่าเหมาะ ๆ เพื่อจะได้งีบหลับ แต่ไม่ว่าจะนั่งท่าไหนก็ไม่สบาย

ริมฝีปากของเยี่ยนซือเฉิงขยับเล็กน้อย แต่ก็ระงับคำไว้ได้

"ซือเฉิง" หลี่หยวนหยวนกลับเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน "ฉันจะงีบสักหน่อย" จากนั้นเธอก็พิงศีรษะกับไหล่เขาดื้อ ๆ โดยไม่ปล่อยให้เขามีโอกาสปฏิเสธ แต่เยี่ยนซือเฉิงกลับคิดว่า ต่อให้เธอเปิดโอกาสให้เขาปฏิเสธ เขาก็คงปฏิเสธไม่ลง

เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกว่านับวันตัวเองก็ยิ่ง...

ประพฤติผิดจารีตมากขึ้น

๓๙



เมื่อมาถึง ปากทางขึ้นเขา N และได้ลงจากรถ หลีหยวนหยวนก็รู้สึกสดชื่นและสบายตัวขึ้นมาก

"ได้ลงมาเดินเองรู้สึกดีจริง ๆ" หลีหยวนหยวนรำพึง จางหนานซึ่งอยู่ข้าง ๆ แซว "วันนี้เธอได้เดินสมใจอยากแน่"

ทุกคนจัดการกับสัมภาระของตัวเองแล้วเริ่มเดินขึ้นเขา แล้วก็เป็นอย่างที่จางหนานบอกไว้ วันนี้เธอได้เดินสมใจอยากจริง ๆ ตอนเริ่มขึ้นเขาทุกคนก็ยังแรงดี ต่างเดินชมนกชมไม้กันอย่างสนุกสนานร่าเริง บางครั้งก็แวะถ่ายรูป แต่พอผ่านไปเรื่อย ๆ นักศึกษาหญิงบางคนก็เริ่มเดินไม่ไหว ถามไม่หยุดว่า "อีกไกลมั้ย ต้องเดินขึ้นไปอีกนานแค่ไหน"

จางหนานบอกทุกคนตั้งแต่ต้นแล้วว่าต้องใช้เวลาเดินขึ้นเขาสองชั่วโมงจึงจะถึงจุดกางเต็นท์ แต่พอเดินไปได้สองชั่วโมงแล้ว เขาก็บอกว่ายังต้องเดินต่ออีกสองชั่วโมง จนกระทั่งบ่ายสอง ทุกคนต่างก็เหนื่อยจนต้องทรุดนั่งกับพื้นช่วงปิดเทอมฤดูหนาวที่ผ่านมา หลีหยวนหยวนไม่ได้ออกกำลังกายเลย ตอนนี้เธอจึงหอบจนตัวโยนเช่นกัน "ยังต้องเดินสองชั่วโมงอีกกี่รอบกันแน่" เธอถาม "นี่นายหลอกพวกเราเล่นใช่มั้ย"

"ก่อนหน้านี้ฉันอยากให้ทุกคนมีแรงฮึดน่ะ ตอนนี้เหลืออีกสองชั่วโมงแล้วจริง ๆ"

"นี่ยังต้องเดินอีกสองชั่วโมงจริง ๆ เหรอ!" ทุกคนพากันโอดครวญ

หลี่หยวนหยวนเองก็ได้แต่ถอนใจ เมื่อก่อนเธอเดินทางน้อยมาก และทุกครั้งที่เดินทาง เธอก็จะนั่งเกี้ยวมีคนหาม พอได้มาอยู่ในโลกยุคนี้ แม้จะออกกำลังกาย แต่การออกกำลังกายนั้นก็เป็นสิ่งที่เธอสมัครใจทำเอง ไม่ได้ถูกบังคับให้เดินขึ้นเขาแบบตอนนี้

เยี่ยนชือเฉิงแอบมองเธอปราดหนึ่ง ขณะที่กำลังจะเริ่มเดินกันต่อ เขาจงใจรอให้คนอื่น ๆ เดินไปจนหมดแล้วจึงค่อยลุกขึ้น ตอนนี้หลี่หยวนหยวนเหนื่อยมากจนเดินไม่ไหวแล้ว เธอได้แต่นั่งคอตกอยู่อย่างนั้น พอเห็นเยี่ยนชือเฉิงซึ่งนั่งข้าง ๆ ลุกขึ้นยืน เธอก็ลุกขึ้นยืนตาม

"หยวนหยวน" เยี่ยนชือเฉิงยืนหันหลังให้หลี่หยวนหยวน แล้วหันกลับมามองเธอเล็กน้อย "ฉันแบกเธอขึ้นไปเอง"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป ไม่ใช่เพราะเยี่ยนชือเฉิงไม่เคยแบกเธอ ก่อนหน้าที่จะมาอยู่ในโลกยุคนี้ ตอนที่ถูกกองโจรไล่ล่า ในช่วงเวลาคับขันนั้น เยี่ยนชือเฉิงก็เคยแบกเธอวิ่งหนีมาแล้ว *แต่ว่า...ความรู้สึกตอนนั้นกับตอนนี้ จะเอามาเทียบกันได้ยังไง*

"ฉันตัวหนักมาก" หลี่หยวนหยวนว่า "ทางบนเขาขรุขระ ชือเฉิงแบกฉันไหวจริงเหรอ"

แน่นอนว่าเยี่ยนชือเฉิงพยักหน้าโดยไม่ต้องคิด

หลี่หยวนหยวนจึงเอากระเป๋าของตัวเองยัดใส่เป้ใบใหญ่ของเยี่ยนชือเฉิง จากนั้นก็สะพายเป้ของเขาไว้ แล้วขึ้นไปยืนบนหินก้อนหนึ่ง แขนทั้งสองของเธอกอดคอเยี่ยนชือเฉิงไว้แน่น เพื่อให้เขาแบกเธอขึ้นหลัง

ศีรษะของหลี่หยวนหยวนซบอยู่บนไหล่ของเยี่ยนชือเฉิง เธอกัดริมฝีปากแอบนึกดีใจอยู่ครู่หนึ่ง "หนักใช่มั้ยล่ะ" เธอถาม

เยี่ยนชือเฉิงส่ายหน้า แล้วตามหลังกลุ่มนักศึกษาที่ล่วงหน้าไปแล้ว

"ชือเฉิง"

"อือ"

"นายดีกับฉันจัง"

เท้าของเยี่ยนชือเฉิงพลาดไปเหยียบหินก้อนหนึ่งจนเสียหลักเซไปด้านข้าง

แต่แล้วก็ทรงตัวได้อีกครั้งอย่างรวดเร็ว เขากระแอมเบา ๆ ทีหนึ่ง "วันนี้คนที่มาปีนเขาน้อยจัง"

หลีหยวนหยวนแอบยิ้ม

เยียนซือเฉิงคิดว่าสองสามวันนี้ หรือควรจะเป็นระยะนี้เสียด้วยซ้ำ เขาควรอยู่ห่างหลีหยวนหยวนเข้าไว้จึงจะถูก แต่พอเห็นเธอเหนื่อย เห็นเธอถอนใจ เห็นเธอเบะปากไม่พอใจ ร่างกายกับความรู้สึกของเขาก็อยู่เหนือการควบคุมของเหตุผลทันที เขาอยากช่วยคลายทุกข์ให้เธอ อยากแบ่งเบาความยากลำบากให้เธอ นี่เป็นหลักพื้นฐานที่สุดที่อยู่ก้นบึ้งของจิตใจ

เขาไม่อาจฝ่าฝืน

บ่ายสี่โมงครึ่ง ในที่สุดทุกคนก็ปีนขึ้นมาถึงจุดกางเต็นท์ด้วยความเหนื่อยล้า นักศึกษาชายไปช่วยกันกางเต็นท์ ส่วนนักศึกษาหญิงจัดการสัมภาระ แล้วหยิบหม้อ กระทะ จานชามออกมาเพื่อเตรียมทำอาหารเย็น จางหนานมองไปรอบ ๆ "มีใครเห็นหลีหยวนหยวนกับเยียนซือเฉิงมั้ย"

ทุกคนต่างอึ้งไป "ไม่ได้เดินตามกันมาหรอกเหรอ"

นักศึกษาคนหนึ่งหันหลังไปมอง ผ่านไปครู่หนึ่งก็พูดด้วยความตกใจ "แม่เจ้า! ไอ้เยียนซือเฉิงนั่นแบกหลีหยวนหยวนขึ้นมาว่ะ"

เมื่อได้ยินเสียงตะโกนด้วยความตกใจ ทุกคนพากันวิ่งไปยังทางขึ้นเขาแล้วมองลงไปด้านล่าง ตรงทางภูเขาที่อยู่ต่ำลงไปสองสามช่วงโค้ง เยียนซือเฉิงกำลังแบกหลีหยวนหยวนค่อย ๆ เดินขึ้นเขามาทีละก้าว ดูเหมือนเขาจะหายใจถี่แต่ท่าทางไม่ได้อ่อนล้ามากนัก ส่วนหลีหยวนหยวนกลับ...หลับอยู่บนหลังเขา

ทุกคนต่างคุกเข่าคำนับพร้อมกัน "แฟนขั้นเทพ"

"นี่แหละรักแท้"

หลินเสี่ยวเมิ่งหันไปมองแวบหนึ่งแล้วเขวี้ยงของในมือลงพื้นอย่างแรง

เต็นท์กางเสร็จเรียบร้อย อุปกรณ์ทำอาหารก็จัดไว้เรียบร้อยแล้ว มีคนกลุ่มหนึ่งอาสาทำอาหาร พวกเขาพับแขนเสื้อขึ้นแล้วลงมือทันที แต่พอดูก็รู้ว่าเวลาอยู่บ้านคนพวกนี้คงไม่ค่อยได้ทำอะไรสักเท่าไร การทำอาหารมื้อนั้นจึงชุลมุนวุ่นวายมาก

พอเยี่ยนซือเฉิงเห็นเข้าจึงบอกหลี่หยวนหยวนว่าจะขอตัวสักครู่ ตอนนั้นเธอกำลังดูเพื่อนๆ ผัดกับข้าวกันอย่างกล้าๆ กลัวๆ แต่ก็สนุกสนาน เธอไม่ได้ถามอะไรมาก ปล่อยให้เยี่ยนซือเฉิงไป

เดินขึ้นเขากันมาทั้งวัน ทุกคนต่างหิวโซ พออาหารยกมาวางตรงหน้าไม่นานก็ถูกแย่งกินจนหมด หลี่หยวนหยวนเคยต้องแย่งอาหารกินกับคนอื่นเสียที่ไหน เธอจึงได้แต่ถือชามไว้ในมือ แต่ไม่มีโอกาสได้ใช้ตะเกียบคีบกับข้าวเลยสักที อาหารที่เตรียมมาก็มีไม่มาก ทุกคนกินได้แค่พออิ่ม หลังจากนั้นต่างก็เริ่มกินขนมที่ตัวเองเตรียมมา ตอนนี้เองที่หลี่หยวนหยวนได้แต่คีบเศษมันฝรั่งไม่กี่เส้นกับมะเขือเทศไม่กี่ชิ้นที่เหลือมากินกับข้าวอย่างน่าสงสาร

จากนั้นเธอก็คุ้ยกระเป๋าตัวเอง หยิบขนมปังกรอบออกมากิน

กินไปได้สักพักก็นึกขึ้นได้ว่า เมื่อครู่เยี่ยนซือเฉิงขอตัวไปที่อื่น แล้วตอนนี้ทุกคนก็กินข้าวเสร็จไปสักพักแล้ว ทำไมเขายังไม่กลับมา กลางป่ากลางเขาแบบนี้ จะเกิดเรื่องอะไรกับเขาหรือเปล่า...หลี่หยวนหยวนลุกขึ้นยืนด้วยความเป็นห่วง ขณะที่กำลังจะไปบอกจางหนานว่าจะไปตามหาเยี่ยนซือเฉิง จู่ๆ โทรศัพท์มือถือของเธอก็สั่น เมื่อหยิบออกมาดูก็เห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงส่งข้อความมาเขาบอกให้เธอเดินไปตามทางบนภูเขาไปข้างหน้าอีกสิบนาที แล้วเลี้ยวลงไปตามทางแยกเล็กๆ

หลี่หยวนหยวนไม่ได้ติดใจอะไร เธอส่องไฟฉายแล้วเดินไปตามทางที่เขาบอก ยังไม่ทันถึงทางแยกเล็กๆ ก็ได้กลิ่นหอมของเนื้อย่างแล้ว

ดวงตาของเธอเป็นประกาย

หลี่หยวนหยวนเร่งฝีเท้าขึ้นเล็กน้อย เมื่อเดินเลี้ยวลงไปก็เห็นเยี่ยนซือเฉิงกำลังนั่งอยู่บนพื้นราบแคบๆ หน้ากองไฟ ในมือถือกระต่ายตัวหนึ่ง หลี่หยวนหยวนตกตะลึง “ซือเฉิงไปซื้อกระต่ายมาจากไหน”

“ไม่ได้ซื้อ” เยี่ยนซือเฉิงตอบ “ฉันเห็นอาหารที่เตรียมมาไม่น่าจะพอทุกคนกิน เลยไปจับกระต่ายมา”

“จับมาเหรอ” หลี่หยวนหยวนมองกระต่ายตัวนั้นด้วยความทึ่ง ในใจรู้สึกเห็นด้วยกับเพื่อนๆ ที่บอกว่า เยี่ยนซือเฉิงเป็นแฟนขั้นเทพ แม้ว่าความจริงแล้ว

เขาจะยังไม่ได้เป็นแฟนเธอก็ตาม

"อือ เทียบกับที่ต้าถังแล้ว สัตว์บนเขานี่มีน้อยกว่ามาก กว่าจะเจอกระต่ายตัวนี้ก็ต้องใช้เวลาพักใหญ่เลยแหละ" เยียนชือเฉิงตอบ "ต้องย่างต่ออีกหน่อย หยวนหยวนหิวรึยัง"

หลีหยวนหยวนส่ายหน้า "เมื่อกี้ฉันกินรองท้องมาบ้างแล้ว แต่ชือเฉิงสิยังไม่ได้กินอะไรเลยนะ" ว่าพลางล้วงขนมปังกรอบกล่องหนึ่งออกมาจากกระเป๋า "กระต่ายนี่เดี๋ยวฉันถือให้เอง นายรีบกินอะไรรองท้องสักหน่อยเถอะ"

เยียนชือเฉิงอึ้งไป เขาหิวมากจริงๆ จึงส่งกระต่ายให้หลีหยวนหยวนช่วยถือไว้ ส่วนตัวเองก็แกะกล่องขนมปังกรอบแล้วเริ่มกิน

ฟ้ามืดสนิทแล้ว ดวงดาวเริ่มปรากฏบนฟ้า หลีหยวนหยวนพลิกกระต่ายย่างไปมา "รู้สึกว่าไม่ได้อยู่อย่างเงียบสงบแบบนี้มานานมากแล้ว"

"อือ"

โลกยุคนี้นับว่าเป็นธุลีแดง[๑] อย่างแท้จริง ทุกหนแห่งเต็มไปด้วยความสับสนวุ่นวาย

"ชือเฉิง ก่อนหน้านี้ฉันเคยคิดว่า ถ้าต้องมาอยู่ในโลกยุคนี้คนเดียว ตอนนี้ฉันจะเป็นยังไง ฉันคิดอยู่นานมาก สุดท้ายก็ได้ข้อสรุปว่า ถ้าฉันมาอยู่ที่นี่คนเดียว ไม่ว่ายังไงก็คงไม่มีทางมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีแบบนี้" หลีหยวนหยวนยิ้มพลางมองเยียนชือเฉิง "นายรู้มั้ยว่าเพราะอะไร"

เยียนชือเฉิงเคี้ยวขนมปังกรอบเงียบๆ

หลีหยวนหยวนหัวเราะเบาๆ "ไม่ใช่เพราะเงินทองหรือความสะดวกสบายในการใช้ชีวิต เพราะของพวกนั้นตอนแรกๆ ก็ทำให้ฉันทำใจรับได้ยาก ถึงอย่างนั้นฉันก็ยังมั่นใจว่าตัวเองจะยอมรับมันได้ แต่มีสิ่งหนึ่งที่ฉันไม่อาจแก้ไขด้วยตัวเองได้ นั่นคือความว้าเหว่

"ชือเฉิง ขอบใจมากนะที่อยู่เป็นเพื่อนกันมานานขนาดนี้"

ที่จริงแล้ว...ควรเป็นเขามากกว่าที่ต้องขอบคุณเธอ *ขอบพระทัยองค์หญิง*

---

[๑] หมายถึง โลกมนุษย์ที่เต็มไปด้วยความวุ่นวาย

ที่ทรงให้กระหม่อมคอยอยู่เคียงข้างพระองค์

ริมฝีปากของเยี่ยนซือเฉิงขยับเล็กน้อย แต่สุดท้ายก็ยังคงกินขนมปังกรอบเงียบ ๆ ต่อไป เขาไม่อาจขอบคุณเธอตอบ เพราะรู้สึกว่าตัวเองควรหลีกเลี่ยงการแสดงความรู้สึกทุกอย่างที่อาจทำให้เธอเข้าใจผิด

เมื่อกระต่ายย่างจนได้ที่แล้ว ทั้งสองก็เตรียมจะกิน

ตอนนั้นเอง จางหนานก็โทร.มาบอกว่า พวกเขากำลังจะเริ่มเล่นเกมช่วงกลางคืนกันแล้ว และถามว่าตอนนี้สองคนอยู่ที่ไหนกัน หลี่หยวนหยวนโกหกหน้าตายว่า "ฉันกับซือเฉิงเห็นท้องฟ้าตอนกลางคืนสวยดี ก็เลยปีนเขาขึ้นไปดูดาวกัน พวกนายเล่นไปก่อนเลย เดี๋ยวเราจะลงไป" พอวางสายแล้วเธอก็ตบแขนเยี่ยนซือเฉิงสองสามที "รีบกินเร็วเข้า"

ตอนนี้อาหารอร่อยที่ควรลิ้มรสช้า ๆ กลับต้องรีบกลืนลงท้อง หลี่หยวนหยวนจุกจนสะอึก เมื่อเอามือเช็ดปากเรียบร้อยแล้ว เธอก็ส่องไฟฉายเดินกลับไปพร้อมกับเยี่ยนซือเฉิง

พอกลับไปถึงจุดกางเต็นท์ก็เห็นว่าพวกเขาก่อกองไฟไว้กองหนึ่งและกำลังเล่นเกมกัน

หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงมาช้า จึงถูกทำโทษ เพื่อน ๆ ให้ทั้งสองคนเล่นเกมง่าย ๆ ด้วยกันเกมหนึ่ง โดยให้ทั้งคู่ช่วยกันใช้หน้าผากหนีบแอ๊ปเปิ้ลเอาไว้ แล้วประคองแอ๊ปเปิ้ลจากฝั่งหนึ่งไปใส่ไว้ในตะกร้าที่อยู่อีกฝั่งให้ครบห้าผลจึงจะถือว่ารอดตัว ไม่อย่างนั้นจะต้องถูกปรับให้ไปล้างจาน

เมื่อหลี่หยวนหยวนหันกลับไปมอง *แย่แล้ว! จานชามที่พวกเขากินเสร็จยังกองอยู่เลย นักศึกษาสมัยนี้ขี้เกียจสันหลังยาวกันจริง ๆ...*

เพื่อน ๆ ต่างร้องเชียร์กันใหญ่ หลี่หยวนหยวนกำลังจะตกปากรับคำ แต่เยี่ยนซือเฉิงกลับส่ายหน้าพลางขมวดคิ้ว ทุกคนจึงได้แต่ถอนใจด้วยความเสียดาย หลี่หยวนหยวนดึงมือเยี่ยนซือเฉิง "ซือเฉิง นี่เป็นการทดสอบว่าเรารู้ใจกันหรือเปล่านะ"

เยี่ยนซือเฉิงก้มหน้ามองหลี่หยวนหยวน แสงจากกองไฟจับบนใบหน้ายิ้มแย้มของเธอ แล้วเยี่ยนซือเฉิงก็ตอบตกลง...

เยี่ยนซือเฉิงกับหลี่หยวนหยวนยืนหันหน้าเข้าหากัน หลี่หยวนหยวนเอาแอ๊ปเปิ้ลวางไว้ที่หน้าผากตัวเอง จากนั้นเยี่ยนซือเฉิงก็ขยับเข้ามาใกล้ เอาหน้าผากดันอีกด้านหนึ่งของแอ๊ปเปิ้ลไว้ แอ๊ปเปิ้ลถูกหนีบไว้ระหว่างหน้าผากของทั้งคู่เรียบร้อยแล้ว ใบหน้าของทั้งสองอยู่ใกล้กันมากจนแทบจะสัมผัสลมหายใจของอีกฝ่ายได้

แก้มของหลี่หยวนหยวนร้อนผ่าว ส่วนเยี่ยนซือเฉิงก็ทอดถอนใจอยู่ข้างใน *ไม่น่าใจอ่อนเลย... น่าจะปฏิเสธไปให้เด็ดขาดโดยไม่ต้องสนใจความรู้สึกของเธอ...*

กรรมการคุมเกมเป็นนักศึกษาชายร่างเล็ก พอเขาส่งสัญญาณให้เริ่มเล่น เยี่ยนซือเฉิงกับหลี่หยวนหยวนก็ค่อย ๆ เดินขยับไปทางด้านข้างเรื่อย ๆ จนถึงตะกร้าที่วางอยู่อีกฝั่ง ทั้งสองเดินไม่เร็ว แต่ก้าวเท้าพร้อมกันจนน่าตกใจ พอหย่อนแอ๊ปเปิ้ลลงในตะกร้าได้ผลหนึ่งแล้ว ทั้งคู่ก็รีบวิ่งกลับไปหนีบแอ๊ปเปิ้ลผลที่สองมาใส่ตะกร้าอีก

เมื่อหนีบแอ๊ปเปิ้ลถึงผลที่สี่ ทั้งสองก็เดินพร้อมกันได้อย่างคล่องแคล่ว

ที่จริงเกมนี้เป็นเกมที่เล่นยากทีเดียว แต่ทั้งคู่กลับทำได้สบาย ๆ จนเพื่อน ๆ ที่อยากเห็นพวกเขาทำพลาดแบบตลก ๆ ต้องผิดหวังไปตาม ๆ กัน "สองคนนี้รู้ใจกันจริง ๆ แบบนี้ก็ไม่มีอะไรท้าทายเลยน่ะสิ!"

แล้วก็มีคนท้วงขึ้น "กรรมการ! เพิ่มระดับความยากหน่อยสิ!"

ตอนนั้นหลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงกำลังหนีบแอ๊ปเปิ้ลผลที่ห้าไปใส่ตะกร้า

พอกรรมการร่างเล็กได้ยิน เขาก็รีบวิ่งไปที่ตะกร้า เมื่อเห็นว่าทั้งคู่ใกล้จะเดินมาถึง กรรมการก็ยกตะกร้าวิ่งหนี

ทุกคนอื้งไปตาม ๆ กัน นักศึกษาชายร่างเล็กคนนั้นแกว่งตะกร้าในมือไปมา "ฮ่า ๆ พวกเธอไล่ไม่ทันหรอก ยังไงก็ไล่ไม่ทัน!"

ผู้ชมต่างหัวเราะชอบใจ

หลี่หยวนหยวนซึ่งยังดันแอ๊ปเปิ้ลอยู่ที่หน้าผากทั้งฉิวทั้งขำ "คราวนี้คงต้องล้างจานแล้วละ" ในเมื่อ...ก่อนหน้านี้ไม่ได้ตกลงกันไว้ว่าห้ามขยับตะกร้า...

เยี่ยนซือเฉิงได้ยินดังนั้น เขาก็อุ้มหลี่หยวนหยวนขึ้นโดยไม่พูดพร่ำ

ทำเพลง หลี่หยวนหยวนรู้สึกว่ารอบเอวถูกรัด ท่อนแขนแกร่งของเยี่ยนซือเฉิงโอบรัดเอวเธอเอาไว้แน่น "หยวนหยวน ออกแรงหน่อยสิ"

หน้าอกอวบอัดของเธอแนบติดกับแผ่นอกเขา แต่ดูเหมือนว่าเยี่ยนซือเฉิงจะไม่ได้สนใจเรื่องนี้แล้ว เมื่อหน้าอกของทั้งสองสัมผัสกันแนบแน่น หลี่หยวนหยวนก็หน้าแดงขึ้นมาทันที "ซือเฉิง..."

ครู่ต่อมาเยี่ยนซือเฉิงก็อุ้มหลี่หยวนหยวนวิ่งไล่กวดกรรมการร่างเล็กคนนั้นไป

ตอนนี้เองหลี่หยวนหยวนจึงได้เข้าใจว่า เขาต้องการให้เธอออกแรงดันผลแอ๊ปเปิ้ลให้มากหน่อย...

ที่แท้...ความอยากเอาชนะในใจผู้ชายก็ถูกปลุกขึ้นมานั่นเอง...

เมื่อกรรมการเห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงไล่ตามมา เขาก็ยิ่งตกใจ รีบวิ่งอ้าวไปทันที พอเห็นฝ่ายหนึ่งวิ่งหนี อีกฝ่ายไล่ตาม ทุกคนก็หัวเราะชอบใจกันยกใหญ่ แต่ขาสั้น ๆ ของกรรมการร่างเล็กมีหรือจะหนีเยี่ยนซือเฉิงพ้น ผ่านไปไม่นานเขาก็ถูกเยี่ยนซือเฉิงไล่ตามทัน และในที่สุดแอ๊ปเปิ้ลผลที่ห้าก็ถูกหย่อนลงในตะกร้าได้สำเร็จ

เยี่ยนซือเฉิงปล่อยหลี่หยวนหยวนลง บรรดาผู้ชมที่อยู่อีกด้านฮากันจนท้องแข็ง หลี่หยวนหยวนตะโกนทั้งหน้าแดงระเรื่อว่า "ฉันขอเสนอ! ให้กรรมการขี้โกงเป็นคนล้างจาน!"

ทุกคนต่างเห็นดีเห็นงามกับข้อเสนอนี้ รุมคนที่ไม่มีทางสู้นี่ช่างสนุกจริง ๆ

เมื่อหลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงนั่งลงเล่นเกมกับคนอื่น ๆ กรรมการร่างเล็กคนนั้นก็ได้แต่ล้างจาน พลางทอดถอนใจ รำพึงรำพันว่า พอกระต่ายม้วยก็ต้มสุนัขล่าเนื้อกิน[๒]

---

[๒] เป็นสำนวน หมายถึง เมื่อหมดประโยชน์ก็กำจัดทิ้ง

๔๐



เกมต่อไป เป็นเกมตีกลองส่งดอกไม้ ดอกไม้สองดอกจะถูกส่งต่อไปยังคนข้าง ๆ พร้อมกัน เสียงกลองหยุดเมื่อใด สองคนที่มีดอกไม้ในมือจะต้องลุกขึ้นรับโทษด้วยการถูกบังคับให้พูดความจริงหรือถูกสั่งให้ไปทำอะไรเสียง ๆ แต่จะได้รับโทษแบบไหนขึ้นอยู่กับคนที่โยนเหรียญ ถ้าได้ด้านหน้าเหรียญที่เป็นตัวอักษรหนึ่ง* ก็จะถูกปรับให้พูดความจริง แต่ถ้าโยนได้รูปดอกเบญจมาศด้านหลังเหรียญก็จะถูกปรับให้ไปทำเรื่องเสี่ยง

หลังจากเล่นจบรอบแรก ดอกไม้อยู่ที่หลิวซูหยางกับนักศึกษาหญิงอีกคนหนึ่ง เมื่อโยนเหรียญแล้วได้ด้านหน้าเหรียญ เพื่อน ๆ จึงทิ้งระเบิดยิงคำถามใส่เขา "นายมีคนที่ชอบรึเปล่า เธอเป็นใคร บอกมา ๆ" หลิวซูหยางถือว่าเป็นหนุ่มหล่อที่สุดในชมรมละครเวที ทุกคนจึงให้ความสนใจมากเป็นพิเศษ หลิวซูหยางยิ้ม ตอบตรง ๆ ว่า "ฉันก็ชอบเสี่ยวเมิ่ง ดาวชมรมไง" เขาหันไปมองหลินเสี่ยวเมิ่งที่อยู่ข้าง ๆ แวบหนึ่ง "นี่ไม่รู้กันหรอกเหรอ"

สีหน้าท่าทางของเขาไม่เคอะเขินแม้แต่น้อย ทุกคนจึงไม่แน่ใจว่าเขาพูดจริงหรือเล่น หลังจากแซวกันไปพอหอมปากหอมคอทุกคนก็ปล่อยเขา จากนั้นก็หันไปถามนักศึกษาหญิงอีกคน "ตั้งแต่เกิดมาเคยทำเรื่องอะไรที่น่าอายที่สุด" นักศึกษาหญิงคนนั้นแหงนหน้ามองฟ้า คิดอยู่ครู่หนึ่ง "ฉันล้มทับเป้าของพ่อ

---

*เหรียญที่ใช้โยนเป็นเหรียญ ๑ หยวน

เทพบุตรของฉันเข้า ทำให้น้องชายเขาบาดเจ็บ"

ทุกคนต่างอึ้งไป แต่แล้วก็ฮาครืน

ทีแรกเยี่ยนซือเฉิงคิดว่าหลี่หยวนหยวนจะเขินจนหน้าแดงเมื่อได้ฟังเรื่องตลกนี้ แต่พอหันไปมองกลับเห็นเธอกำลังเอามือปิดปาก หัวเราะไม่หยุดเช่นกัน ซ้ำยังตบแขนเขาสองสามที "โจวฉิงก็เคยทำเรื่องแบบนี้"

เยี่ยนซือเฉิงพลันรู้สึกว่า เรื่องขำขันในหมู่นักศึกษาหญิง...*สัปดนมากทีเดียว*...

แล้วเสียงกลองก็ดังขึ้นอีกครั้ง ดอกไม้ถูกส่งต่อ ๆ กันไปอีกครั้ง คราวนี้ไปหยุดอยู่ที่หลี่หยวนหยวนกับจางหนาน เมื่อโยนเหรียญแล้วได้ด้านหลังเหรียญ

ทั้งคู่ต้องทำเรื่องเสี่ยงด้วยกัน แต่จะทำอะไรล่ะ จู่ ๆ ก็มีนักศึกษาคนหนึ่งเสนอขึ้นมา "ฉันมีคลิปเสียงเล่าเรื่องผีอยู่ ให้สองคนนี้ฟังเรื่องผี แล้วก็ให้ทั้งคู่เดินเข้าไปในป่าสิบนาที!"

ทุกคนเห็นด้วยกับความคิดนี้

แล้วนักศึกษาคนนั้นก็เริ่มเปิดเรื่องผีให้ฟัง ทุกคนต่างเงียบและตั้งใจฟัง เป็นเรื่องผีใต้เตียงที่เคยฟังกันบ่อย ๆ แต่พอมีดนตรีประกอบ มีเสียงลึกลับของผู้ดำเนินรายการ ประกอบกับบรรยากาศวังเวงกลางป่าแบบนี้ ก็เลยทำให้เรื่องผีน่ากลัวจนคนรู้สึกหลอนและเสียวสันหลังกันไปตาม ๆ กัน

พอฟังจบ เพื่อน ๆ ก็เอาไฟฉายให้จางหนานกระบอกหนึ่ง "เอาละ ไปได้แล้ว ๆ สิบนาทีนะ จากตรงนี้เราจะมองเห็นแสงจากไฟฉายของนาย เดินไปไกล ๆ หน่อยนะ" จางหนานรับไฟฉายมาส่องทาง แล้วเดินไปกับหลี่หยวนหยวน

เยี่ยนซือเฉิงอยากตามไปด้วย แต่กลับถูกนักศึกษาชายคนข้าง ๆ ดึงแขนไว้ "โธ่เอ๊ย นายไม่ต้องเป็นห่วงหรอกน่า เมื่อตอนเย็นเราเดินสำรวจแถวนี้แล้ว ไม่มีอันตรายอะไร"

นักศึกษาหญิงอีกคนหัวเราะ "ใช่ ๆ แค่สิบนาทีเอง เพื่อนเยี่ยนนี่ก็ทะนุถนอมหยวนหยวนเกินไปแล้ว อย่างกับเธอเป็นองค์หญิงงั้นแหละ"

นักศึกษาหญิงอีกคนก็หัวเราะเช่นกัน "ใช่ ๆ เวลาเห็นนายคอยดูแลหลี่หยวนหยวน ฉันรู้สึกเหมือนเห็นพ่อตัวเองเลย ถ้าฉันมีแฟน แล้วแฟนดูแล

ฉันดีขนาดนี้ ฉันคงต้องยิ้มจนขากรรไกรค้างเลยละ"

จู่ ๆ หลินเสี่ยวเมิ่งซึ่งเงียบมาตลอดก็เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงเย็นชา "งั้นก็หาพ่ออีกสักคนก็สิ้นเรื่อง"

พอหลินเสี่ยวเมิ่งพูดจบ ทุกคนก็เงียบกริบ นักศึกษาหญิงคนนั้นย้อนกลับด้วยความโมโหว่า "พูดแบบนี้หมายความว่าไง"

หลินเสี่ยวเมิ่งโยนเศษไม้เข้าไปในกองไฟ โดยไม่หันไปมองนักศึกษาหญิงคนนั้นแม้แต่น้อย อีกฝ่ายยิ่งโมโห "ทำเป็นหยิ่ง! ใคร ๆ เขาก็รู้กันทั้งนั้นว่าเธอคิดชั่ว ๆ อะไรอยู่..." เมื่อเดาได้ว่านักศึกษาหญิงคนนั้นจะพูดอะไรต่อ สีหน้าของหลินเสี่ยวเมิ่งก็เปลี่ยนไปเล็กน้อย เธอเงยหน้าขึ้นจ้องนักศึกษาหญิงคนนั้นเขม็ง

หลิวซูหยางรีบเข้ามาไกล่เกลี่ย "พอเถอะ ๆ ดูซิว่าหลี่หยวนหยวนกับจางหนานเดินไปถึงไหนกันแล้ว"

เมื่อหลิวซูหยางพูดจบ จู่ ๆ ก็มีคนเอ่ยขึ้น "เอ๋ แสงไฟฉาย...ทำไมกลิ้งลงเขาไปแบบนั้นล่ะ" ทุกคนตกใจ แม้แต่หลินเสี่ยวเมิ่งกับคู่กรณีก็ไม่มีแก่ใจจะทะเลาะกันต่อ ต่างหันไปมองทางเดียวกัน...แล้วก็เห็นว่าแสงจากไฟฉายกระบอกนั้นกระเด็นกระดอนลงเขาไปเรื่อย ๆ ไม่รู้ว่าหล่นไปที่ไหน ครู่ต่อมาแสงนั้นก็หายวับไป

พวกผู้หญิงต่างอ้าปากสูดหายใจด้วยความตื่นตระหนก นักศึกษาชายคนหนึ่งพูดขึ้นว่า "อย่าเพิ่งตกใจ ไฟฉายอาจจะหลุดมือหล่นลงไปก็ได้ เห็นมั้ย เรายังไม่ได้ยินเสียงคนร้องนะ..."

พูดยังไม่ทันขาดคำ จู่ ๆ เสียงกรีดร้องของหลี่หยวนหยวนก็ดังขึ้น แต่เสียงนั้นดังอยู่เพียงครู่เดียว จากนั้นก็ไม่ได้ยินอีกเลย

ตอนนี้เองทุกคนตื่นตระหนกขึ้นมาจริง ๆ ต่างมองไปยังทิศทางเดียวกันด้วยความตื่นกลัว ขณะที่ทุกคนยังตั้งสติไม่ได้ ใครคนหนึ่งก็คว้าไฟฉายวิ่งไปยังทิศทางดังกล่าวแล้ว เมื่อหลินเสี่ยวเมิ่งเห็นเข้าก็ลุกขึ้นยืนเช่นกัน เธอปัดฝุ่นที่ก้นสองสามทีแล้วรีบวิ่งไป หลินซูหยางตามเธอไปติด ๆ

ส่วนคนอื่น ๆ ก็ค่อย ๆ เรียกสติกลับคืนมาได้ ต่างคว้าไฟฉายแล้ววิ่งตามไป

เช่นกัน

เยี่ยนซือเฉิงไปถึงจุดที่ไฟฉายกลิ้งหล่นลงไป เขาไม่เห็นหลี่หยวนหยวนกับจางหนานอยู่แถวนั้น แต่เห็นรอยเท้าสะเปะสะปะอยู่บนทางภูเขาอีกด้านหนึ่ง หลังจากสังเกตดูอย่างละเอียดแล้วก็พอจะเดาได้ว่าเกิดอะไรขึ้น

บนเขานี้ขึงโซ่เหล็กเป็นราวกั้น โซ่เหล็กช่วงกลางตรงที่หย่อนที่สุดสูงไม่ถึงเข่า โซ่พวกนี้ป้องกันไม่ให้ตกเขาได้ถ้ามองเห็น แต่ถ้ามองไม่เห็น มันก็เหมือนก้อนหินที่รอให้เดินไปสะดุด สองคนนั้นคงจะต้องมีใครคนหนึ่งสะดุดโซ่กั้นนี้หลังจากที่ทำไฟฉายตกลงไป แล้วอีกคนหนึ่งก็พยายามจะดึงคนที่สะดุดล้มเอาไว้สุดท้ายจึงกลิ้งตกลงไปทั้งคู่

เยี่ยนซือเฉิงพยายามตั้งสติ เขาสาดแสงไฟฉายลงไปข้างล่าง ต้นไม้ใบหญ้ามีร่องรอยถูกกดทับเป็นแนวยาวชัดเจน ถ้าตามร่องรอยเหล่านี้ไปก็น่าจะหาตัวพวกเขาเจอได้อย่างรวดเร็ว ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงกำลังจะกระโดดลงไป

แขนของเขาก็ถูกใครคนหนึ่งดึงไว้

เมื่อหันกลับไป ภายใต้แสงวอมแวมของไฟฉาย ก็เห็นหลินเสี่ยวเมิ่งซึ่งมีสีหน้าตื่นตระหนก "เยี่ยนซือเฉิง นายจะเสี่ยงตายเพื่อความรักเหรอ"

เยี่ยนซือเฉิงมุ่นคิ้ว "ฉันจะลงไปตามหาสองคนนั้น"

"แต่นายจะกระโดดลงไปแบบนี้ไม่ได้! เราเดินอ้อมสักหน่อย เดินหาไปตามทางข้างล่างนั่นก็น่าจะเจอพวกเขาเหมือนกัน"

"อย่างนั้นช้าเกินไป ตรงนี้ไม่ชัน ฉันกระโดดลงไปได้ ปล่อย!" น้ำเสียงของเยี่ยนซือเฉิงแสดงความรำคาญมากขึ้นเรื่อย ๆ

"ตรงนี้ไม่ชันที่ไหน!" หลินเสี่ยวเมิ่งยึดแขนเขาไว้แน่น "ถ้านายกระโดดลงไปแบบนี้ แล้วหาพวกเขาไม่เจอ แถมยังต้องตายตามไปอีกคน แล้วจะทำยังไง! ฉันไม่ยอมให้นายกระโดดลงไป" หลินเสี่ยวเมิ่งรีบหันกลับไปมอง "ซูหยาง รีบมาช่วยฉันดึงเขาขึ้นมาที!"

หลิวซูหยางซึ่งวิ่งตามมาก็ตกใจมากเช่นกัน "เยี่ยนซือเฉิง นายอย่าเสี่ยงเลย" หลิวซูหยางยื่นมือจะไปคว้าเยี่ยนซือเฉิงอีกคน ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงหมดความอดทนแล้ว เขาบิดแขนตัวเองหลุดจากมือของหลินเสี่ยวเมิ่ง ขณะที่

หลิวซูหยางกับหลินเสี่ยวเม่งกำลังตกตะลึงอยู่นั้นเอง เยี่ยนซือเฉิงก็กระโดดลงไปแล้ว

หลินเสี่ยวเม่งตะโกนสุดเสียงด้วยความตกใจ "เยี่ยนซือเฉิง!"

เยี่ยนซือเฉิงกระโดดลงไปยืนอยู่บนต้นไม้เล็ก ๆ บนเนินด้านล่างได้อย่างมั่นคง จากนั้นเขาก็กระโดดต่อลงไปอีกหลายครั้ง หลินเสี่ยวเม่งได้แต่มองตามอย่างอกสั่นขวัญแขวน แต่เยี่ยนซือเฉิงกลับทรงตัวได้อย่างมั่นคงทุกครั้งราวกับเดินอยู่บนพื้นราบ ระหว่างที่ได้ยินเสียงใบไม้ดังสวบสาบครู่หนึ่ง หลินเสี่ยวเม่งก็เห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงซึ่งถือไฟฉายส่องทางอยู่ในมือกระโดดลงไปด้านล่างอย่างคล่องแคล่ว

เมื่อนักศึกษาคนอื่น ๆ ที่ตามมาเห็นเข้า ต่างก็อึ้งไปตาม ๆ กัน

"นี่เขาเป็นสตั๊นท์แมนรึเปล่าเนี่ย"

"ฉันนึกว่าจะเห็นอะไรแบบนี้แต่ในหนังซะอีก..."

หลิวซูหยางก็อึ้งไปเช่นกัน แต่เขาเรียกสติกลับคืนมาได้อย่างรวดเร็ว "เรารีบโทรแจ้งเหตุฉุกเฉิน ๑๒๐ กัน บางทีจางหนานกับหลี่หยวนหยวนอาจบาดเจ็บก็ได้ พวกผู้หญิงกลับไปรอที่จุดกางเต็นท์ก่อน ส่วนพวกผู้ชายเดินลงไปตามหาข้างล่างกับฉัน"

จางหนานได้รับบาดเจ็บจริง ๆ ตอนที่ตกเขา เขาถูกกิ่งไม้ที่ยื่นออกมาเกี่ยวขาเป็นแผลยาว ภายใต้แสงจันทร์สลัว เขาฉีกเสื้อตัวเองออก แล้วพันแผลเอาไว้ลวก ๆ จากนั้นก็หันไปมองรอบ ๆ "หลี่หยวนหยวน? หลี่หยวนหยวน?" เขาตะโกนเรียกสองครั้ง แล้วพยายามเงี่ยหูฟังเสียงโดยรอบ แต่ไม่มีเสียงขานตอบ

ระหว่างที่กลิ้งตกเขาลงมา เดิมจางหนานจะกอดหลี่หยวนหยวนเอาไว้ แต่ทั้งคู่ชนกับหินก้อนหนึ่งเข้า จางหนานพลันรู้สึกอ่อนแรงไปทั้งตัว จึงกอดตัวเธอไว้ไม่อยู่ หลี่หยวนหยวนกลิ้งไปอีกด้านหนึ่ง ส่วนจางหนานกลิ้งลงมาเรื่อย ๆ จนลงมาถึงที่ที่เขาอยู่ตอนนี้ และถูกหยุดไว้โดยพุ่มไม้พุ่มหนึ่ง

ไม่รู้ว่าหลี่หยวนหยวนกลิ้งไปไกลแค่ไหน แล้วก็ไม่รู้ว่าเธอกลิ้งไปอยู่ตรงไหน ตอนนี้เธอจะได้รับบาดเจ็บหรือเปล่า และจะมีสติอยู่หรือเปล่า

จางหนานนึกเป็นห่วง แม้สมัยนี้จะมีสัตว์กินเนื้อขนาดใหญ่ในป่าไม่มากนัก แต่ก็ยังมีพวกงู หนู มดแมลงอยู่มาก หรือบางทีอาจจะมีหมูป่าพุ่งออกมาโดยไม่ทันตั้งตัว เพียงแค่พวกมันพุ่งชนหลี่หยวนหยวน เธอก็เจ็บหนักแล้ว

จางหนานเอามือคลำข้างตัว เขาเจอกิ่งไม้ที่ดูแข็งแรงใช้ได้ จึงหยิบขึ้นมาใช้มันยันพื้นเพื่อพยุงตัวลุกขึ้น จากนั้นก็เดินไปพลางตะโกนเรียก จางหนานไม่รู้ว่าตนเดินหาหลี่หยวนหยวนอยู่ในความมืดนานเท่าใด การตามหาโดยไม่รู้ทิศทาง ไม่รู้เวลาทำให้เขารู้สึกท้อแท้ ไม่ต้องพูดถึงหลี่หยวนหยวน ลำพังตัวเขาเองก็ยังไม่รู้ว่าจะออกจากที่นี่ได้หรือเปล่า และกลางป่าแบบนี้ เพื่อนๆ จะหาตัวเขาเจอหรือเปล่า...

"จางหนาน?"

ทันใดนั้นก็มีเสียงเรียกชื่อเขาดังแว่วมาจากด้านบน จางหนานเงยหน้าขึ้นมอง บนต้นไม้ใหญ่ท่ามกลางแสงจันทร์ ตัวของหลี่หยวนหยวนติดอยู่ระหว่างกิ่งไม้สองกิ่ง เธอหันหลังให้แสงจันทร์ ทำให้จางหนานเห็นหลี่หยวนหยวนเป็นเงาตะคุ่ม ขาทั้งสองข้างของเธอกางออก ดูแล้วตลกเล็กน้อย

แม้จะเห็นหลี่หยวนหยวนในสภาพนี้ แต่ก็ทำให้จางหนานคลายความตึงตระหนกลงได้บ้าง จู่ๆ เขาก็รู้สึกว่าสภาพที่ดูไม่ได้ของตัวเองกับหลี่หยวนหยวนในตอนนี้ออกจะตลกอยู่บ้าง "เธอกลิ้งไปอยู่บนนั้นได้ยังไง"

"ฝั่งนั้นเป็นหน้าผา..." หลี่หยวนหยวนบอก "โชคดีที่ฉันตกลงมาติดอยู่ระหว่างต้นไม้สองต้นนี้ ไม่งั้นถ้าตกลงไปที่พื้นเลย ฉันคงตายไปแล้ว หรือไม่ก็พิการ โชคดีที่สวรรค์คุ้มครอง"

สวรรค์คุ้มครองเธอจริงๆ ครั้งแรกที่เธอตกจากหน้าผาสูงก็มีเยี่ยนชือเฉิงตกลงมาด้วยและคอยปกป้องเธอไว้ จนกระทั่งทะลุมิติเวลามายังโลกยุคนี้ด้วยกัน นี่ย่อมเท่ากับเป็นการให้ชีวิตใหม่แก่เธอ ส่วนครั้งนี้ แม้ว่าหน้าผาที่ตกลงมาจะสูงน้อยกว่า แต่ก็ทำให้ถึงแก่ชีวิตได้เหมือนกัน ทว่าเธอก็รอดมาติดอยู่บนต้นไม้อย่างทุลักทุเลจนได้

หลี่หยวนหยวนคิดว่า *พรุ่งนี้กลับถึงมหาวิทยาลัยแล้ว จะต้องไปจุดธูปไหว้พระโพธิสัตว์ที่วัดสักหน่อย*

จางหนานยังคงแหงนหน้ามองเธอ "แล้วเธอจะลงมายังไง"

"ฉันลงได้" หลีหยวนหยวนตอบ "แต่ต้องช้าหน่อย ไหล่ฉันถูกกระแทกเจ็บนิดหน่อย เหมือนไหล่จะหลุด"

จางหนานอึ้งไปเล็กน้อย เขาเคยประสบอุบัติเหตุระหว่างเล่นละครจนไหล่หลุดครั้งหนึ่ง จำได้ว่าตอนนั้นเขาเจ็บจนเหงื่อไหลท่วมตัว ดังนั้นเขาจึงรู้ว่าตอนนี้หลีหยวนหยวนเจ็บมากแค่ไหน แต่เธอไม่ได้แสดงความเจ็บปวดออกมาอย่างผู้หญิงทั่วไป ถ้าเป็นผู้หญิงคนอื่นต้องมาตกเขาอยู่ในป่าลึก ตัวติดอยู่บนต้นไม้ แถมได้รับบาดเจ็บที่ไหล่ พวกเธอก็คงทั้งเจ็บและกลัว ต่อให้ไม่ร้องไห้ แต่เสียงที่พูดออกมาก็ต้องสั่นจนน่าสงสาร

แต่ดูเหมือนหลีหยวนหยวน...จะนิ่งมาก...

นิ่งจนเหมือนกับว่านี่ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงอะไร

๔๑



เยี่ยนซือเฉิง เดินตามรอยกดทับบนต้นไม้ใบหญ้าไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งไปเจอหินใหญ่ก้อนหนึ่ง

เมื่อส่องไฟฉายไปทางซ้ายและขวาก็พบว่าทางเดินที่ค่อนข้างกว้างนี้ถูกก้อนหินแยกเป็นสองช่วง สองคนนั้นน่าจะกลิ้งลงมาชนหินก้อนนี้ แล้วตกลงไปคนละทาง

แล้วหยวนหยวนตกลงไปทางไหน

เยี่ยนซือเฉิงมองไปทั้งซ้ายและขวา

ถ้าเป็นหลี่หยวนหยวนในร่างเดิม เขาคงคาดเดาได้ทันที เพราะเธอมีรูปร่างผอมแห้ง ต้นไม้ใบหญ้าที่ถูกเธอกลิ้งทับย่อมเป็นรอยน้อยกว่าของผู้ชายอย่างจางหนาน แต่ตอนนี้ไม่แน่ว่าจะเป็นอย่างนั้น เพราะถึงแม้หลี่หยวนหยวนจะผอมลงกว่าช่วงแรกที่มาอยู่ในโลกยุคนี้ แต่ตัวเธอก็ยังหนักอยู่ดี แม้ว่าน้ำหนักตัวของเธอจะไม่เท่ากับจางหนาน แต่ถ้าจะให้แยกแยะจากรอยกดทับบนต้นไม้ใบหญ้าก็ออกจะเป็นเรื่องยากไม่น้อย

หลังจากประเมินสถานการณ์ดูแล้ว เยี่ยนซือเฉิงไม่อาจเสียเวลาอยู่ที่เดิมได้อีก เขาจึงตัดสินใจเลือกมุ่งหน้าไปตามเส้นทางหนึ่ง

เขาคิดว่า ต่อให้คนที่เขาหาเจอไม่ใช่หลี่หยวนหยวน แต่เจอจางหนานก่อน ก็นับว่าเป็นเรื่องดี เพราะนั่นย่อมทำให้เขาพอจะรู้ว่าหลี่หยวนหยวนตกลงไปทางไหน

ในขณะที่ตอนนี้หลีหยวนหยวนยังคงติดอยู่บนต้นไม้

หลังจากที่พักอยู่นานมาก หลีหยวนหยวนก็เริ่มคิดหาทางลงมาจากต้นไม้ โดยมีจางหนานคอยเฝ้าดูเธออยู่ตลอดเวลา ตอนนี้เป็นช่วงฤดูหนาว แม้ต้นไม้ส่วนใหญ่บนเขาจะเขียวชอุ่มทั้งปี ทั้งพวกไม้พุ่มและพงหญ้าในป่าก็ยังมีสีเขียวอยู่ แต่ต้นไม้ที่หลีหยวนหยวนไปติดอยู่นั้นเหมือนจะเป็นต้นไม้ตายซาก กิ่งก้านจึงเปราะมาก พอเธอขยับตัวแต่ละทีก็ได้ยินเสียงกิ่งไม้หักดังกร๊อบ

ใบไม้แห้งกับกิ่งไม้เล็กๆ ร่วงลงมาใส่หน้าจางหนาน เขามองขึ้นไปบนต้นไม้ด้วยความเป็นห่วง "ระวังนะ...ฝั่งนั้นเป็นที่โล่ง อย่าเผลอเหยียบลงไปละ..." จางหนานพูดยังไม่ทันขาดคำ จู่ๆ หลีหยวนหยวนซึ่งเหนี่ยวต้นไม้ลงมาด้วยมือข้างเดียวตลอดก็เหยียบพลาด แรงจากแขนข้างเดียวไม่อาจแบกรับน้ำหนักตัวเองได้ แต่แล้วก็ได้ยินเสียงหลีหยวนหยวนถอนใจเบาๆ ครั้งหนึ่ง จากนั้นตัวเธอก็กระแทกกิ่งไม้กิ่งแล้วกิ่งเล่า ร่วงลงมาบนพื้นที่มีใบไม้แห้งเต็มพื้น เสียงดังตุ้บ

จางหนานรีบวิ่งเข้าไปหา "หลีหยวนหยวน? หลีหยวนหยวน?"

"เฮ้อ...ฉันอยู่นี่" หลีหยวนหยวนพลิกตัวกลับมา แล้วยันตัวขึ้นมาจากกองใบไม้แห้ง ใบหน้าของเธอมอมแมมไปหมด แต่โชคดีที่ไม่ได้รับบาดเจ็บอะไรมากนัก แสงจันทร์สาดจับใบหน้าเธอ แม้จะไม่สว่างนัก แต่ก็เพียงพอให้จางหนานเห็นสีหน้าของเธอได้ เธอกำลังยิ้ม แม้คิ้วจะขมวดมุ่นเล็กน้อยด้วยความเจ็บปวด แต่ก็กำลังฉีกยิ้ม "ขอบคุณเนื้อบนตัวฉัน..."

ดูเหมือนหลีหยวนหยวนจะพูดถ้อยคำนี้ด้วยสีหน้าซาบซึ้งใจมาก

จางหนานค่อยรู้สึกโล่งอก ถึงแม้สภาพของเธอจะบอบช้ำไปทั้งตัวก็ตาม "เธอเจ็บตรงไหนบ้าง" เขาลงนั่งยองๆ แล้วพยุงหลีหยวนหยวนให้ลุกขึ้น

"ไหล่ซ้ายหลุดอย่างเดียว ที่อื่นไม่เป็นไร"

หลีหยวนหยวนรู้สึกยินดีอยู่ในใจที่ตอนนี้ตัวเองมีร่างกายแข็งแรง ไม่มีโรคภัยไข้เจ็บ ถ้าเธอยังมีร่างกายอ่อนแอขี้โรคเหมือนเมื่อก่อน และต้องกลิ้งตกเขามาแบบนี้ ต่อให้ไม่ตายก็คงมีปัญหาสุขภาพตามมาอีกแน่นอน

เธอยึดแขนจางหนานไว้ แล้วให้เขาช่วยพยุงเธอขึ้นมา จากนั้นก็หันไป

มองรอบ ๆ "นี่เราตกลงมาอยู่ตรงไหนของเขาเหรอ"

จางหนานส่ายหน้า "ไม่รู้เหมือนกัน มองไปทางไหนก็มีแต่ต้นไม้ ตอนแรกที่ตกลงมาก็ยังพอรู้ทิศอยู่บ้าง แต่พอเดิน ๆ ไปก็ไม่รู้แล้วว่าตอนนี้เราอยู่ที่ไหน"

หลี่หยวนหยวนแหงนหน้ามองดวงจันทร์ครู่หนึ่ง จากนั้นก็มองลักษณะพื้นที่โดยรอบ "ตรงนี้น่าจะอยู่ทางตะวันออกของจุดกางเต็นท์"

จางหนานอึ้งไปเล็กน้อย "นี่เธอรู้ทิศด้วยเหรอ"

หลี่หยวนหยวนหัวเราะเบา ๆ "ลองนับเดือนดู แล้วดูพระจันทร์ ก็พอจะเดาทิศทางได้ ถ้าเราจะเดินกลับจุดกางเต็นท์ น่าจะต้องเดินไปทางนี้" หลี่หยวนหยวนชี้ไปยังทางหนึ่ง "แต่เราตกลงมาจากตรงนั้น แล้วตรงนั้นก็เป็นหน้าผาด้วย ถ้าจะปีนขึ้นไปคงลำบาก เพราะฉะนั้นเราจะต้องเดินอ้อมขึ้นไป ฉันว่าเราน่าจะเดินอ้อมขึ้นไปทางนี้ได้"

คำพูดหลี่หยวนหยวนทำให้จางหนานมองเธอด้วยความทึ่งอยู่นาน "หลี่หยวนหยวน...ไม่ยักรู้มาก่อนว่าเธอจะมีความสามารถในการเอาชีวิตรอดในป่า...มากขนาดนี้"

หลี่หยวนหยวนเองก็ไม่เคยคิดว่าตัวเองจะมีความสามารถในการเอาชีวิตรอดในป่ามากมายอะไร เธอเพียงแค่คาดคะเนทิศทางได้ดีกว่าจางหนานเท่านั้น *แต่ไม่ว่าใครในต้าถังก็มีความสามารถนี้นี่นา...*

เมื่อแน่ใจแล้วว่าจะเดินไปทางไหน ทั้งคู่ก็เริ่มออกเดิน

พอขยับตัว หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกว่าท่าเดินของจางหนานดูแปลก ๆ เมื่อสังเกตอย่างละเอียดก็เห็นว่าขาของเขาได้รับบาดเจ็บ เลือดไหลชุ่มผ้าที่เขาพันแผลเอาไว้

"นายบาดเจ็บเหรอ"

จางหนานมองขาตัวเองแวบหนึ่ง "ไม่เป็นไร ออกไปจากที่นี่ให้ได้ก่อนสำคัญกว่า"

"ขอฉันดูหน่อย" หลี่หยวนหยวนไม่ฟังคำของจางหนาน เธอลงนั่งยอง ๆ ทันที แล้วยื่นนิ้วไปแตะบนผ้าที่เขาพันแผลเอาไว้ลวก ๆ ผ้าพันแผลนั้นเป็นผ้าที่จางหนานฉีกจากเสื้อตัวเอง หลี่หยวนหยวนนิ่วหน้า "ไม่ได้ แผลนายยังเปิด

อยู่ ตอนนี้เลือดยังไหลไม่หยุด นายจะเดินต่อไม่ได้แล้ว ต้องนั่งพักแล้วละ"

จางหนานขมวดคิ้ว "ฉันไม่เป็นไร"

ที่จริงแล้วหลี่หยวนหยวนดูออกตั้งแต่ที่เธอร่วมแสดงละครเวทีครั้งแรกแล้วว่าจางหนานเป็นคนดันทุรัง ด้วยเหตุนี้ตอนที่ทำหน้าที่เป็นผู้กำกับเขาจึงเข้มงวดกับคนอื่น และเข้มงวดกับตัวเองมากยิ่งกว่า ต่อให้ไม่สบาย เขาก็จะต้องมานั่งดูทุกคนฝึกซ้อมที่ห้องซ้อมละครให้ได้ คนแบบนี้ย่อมทนรับสภาพที่ "ตัวเองเป็นตัวถ่วงของคนอื่น" ไม่ได้

หลี่หยวนหยวนเงียบไปครู่หนึ่งแล้วเปลี่ยนวิธีพูด "ฉันเคยเห็นแม่สอนลูกในโทรทัศน์ แม่บอกลูกว่า เวลาออกไปข้างนอก ถ้าเกิดหลงทางขึ้นมา ลูกจะต้องไม่วิ่งไปไหน แต่ให้รอแม่มารับอยู่ที่เดิม เพราะถ้าลูกวิ่งไปที่อื่นที่แม่ไม่เคยไป แม่ก็จะไม่รู้ว่าจะไปหาลูกได้ที่ไหน"

จางหนานอึ้งไป

"ฉันว่านี่ก็ดึกมากแล้ว รอบตัวมืดไปหมด มองไม่เห็นทางแบบนี้ ถ้าต้องเดินไปที่อื่นที่เราไม่คุ้นเคย สู้อยู่ตรงนี้ คอยให้เพื่อนๆ ตามมาหาเราจนเจอดีกว่า อย่างน้อยที่หน้าผาก็ต้องมีร่องรอยที่เราตกลงมา พวกเขาจะตามร่องรอยนั้นมาจนเจอเราสองคนแน่"

จางหนานส่ายหน้า "เราตกลงมาจากที่สูงมาก ถ้าจะเดินตามรอยลงมาจากข้างบนก็คงอันตรายมาก พวกเขาจะต้องลงไปเริ่มต้นจากทางขึ้นเขาข้างล่างแล้วเดินตามหาเราจากข้างล่างขึ้นมาเรื่อยๆ ไม่มีใครเห็นร่องรอยที่เราพลัดตกลงมาหรอก"

"ซือเฉิงต้องเห็นแน่นอน"

หลี่หยวนหยวนพูดขึ้นทันทีด้วยความมั่นใจ จางหนานฟังแล้วได้แต่ท้อใจอย่างช่วยไม่ได้

เมื่อได้เอ่ยชื่อเยี่ยนซือเฉิงออกมา หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกอุ่นใจอย่างบอกไม่ถูก ราวกับว่าเพียงแค่เอ่ยชื่อ "ซือเฉิง" เธอก็รู้สึกมีพลังและเชื่อมั่นว่าตนจะสามารถผ่านพ้นความยากลำบากครั้งนี้ไปได้ หลี่หยวนหยวนยิ้มน้อยๆ ไม่เถียงกับจางหนานอีก พลันลุกขึ้นยืน เธอดึงแขนจางหนาน พาเขาไปนั่งบน

หินใหญ่ก้อนหนึ่ง "เรานั่งรอกันตรงนี้เถอะ ซือเฉิงจะต้องตามหาเราเจอแน่นอน"

หลี่หยวนหยวนอาศัยแสงจันทร์มองบาดแผลที่ขาของจางหนาน เธอเห็นว่าเขาพันแผลได้แย่มาก เมื่อก่อนหลี่หยวนหยวนป่วยมาตลอดจนรู้วิชาแพทย์โดยปริยาย แม้จะไม่ค่อยรู้เรื่องการรักษาบาดแผลภายนอกนัก แต่ถ้าเป็นเรื่องทำแผลแล้ว เธอทำได้ดีกว่าจางหนานมาก ทั้งยังเคยศึกษาเรื่องจุดลมปราณและเส้นลมปราณมาไม่น้อย...

ขณะที่หลี่หยวนหยวนกำลังคิดว่าจะจัดการกับบาดแผลของเขาอย่างไรดี จู่ ๆ จางหนานก็พูดว่า "เธอกับเยี่ยนซือเฉิง...เหมาะสมกันจริง ๆ"

หลี่หยวนหยวนไม่รู้ว่าเพราะอะไรจู่ ๆ จางหนานถึงพูดเรื่องนี้ขึ้นมา จึงได้แต่ยิ้มรับ จากนั้นก็ใช้มือข้างที่ไม่ได้รับบาดเจ็บกดลงไปที่จุดลมปราณบนขาของเขาทันที

จางหนานแข็งเกร็งไปทั้งตัว หลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นมองเขา "รู้สึกว่าขาชานิดหน่อยใช่มั้ย"

จางหนานพยักหน้าอย่างอึ้ง ๆ "หา? อ้อ ใช่"

หลี่หยวนหยวนพูดว่า "นายกดจุดนี้เอาไว้นะ จะช่วยห้ามเลือดได้ชั่วคราว" จางหนานกดจุดลมปราณนั้นไว้ตามที่หลี่หยวนหยวนบอก จากนั้นก็เห็นเธอใช้มือขวาดึงผ้าพันแผลที่ขาเขาออกโดยไม่กลัวว่าเลือดจะเปื้อนมือ แล้วจัดแจงพันแผลให้เขาใหม่ "นายดึงปลายผ้าด้านนี้ไว้นะ ใช่ แบบนั้นแหละ ฉันพันแผลให้ใหม่ น่าจะช่วยห้ามเลือดได้ดีขึ้น"

หลี่หยวนหยวนก้มหน้าก้มตาพันแผลที่ขาให้จางหนาน ดูเหมือนเธอจะตั้งใจมากจนไม่ได้มองเขาเลยแม้แต่น้อย

เมื่อพันแผลเสร็จแล้ว หลี่หยวนหยวนก็เอามือถูกับหญ้าข้างตัวเพื่อเช็ดเลือดออก "แผลนายลึกมาก ต้องรีบรักษา" เธอมุ่นคิ้วพลางมองขึ้นไปบนหน้าผา "ขอให้พวกเขาหาเราเจอเร็ว ๆ ทีเถอะ"

จู่ ๆ จางหนานกลับเกิดความคิดบ้า ๆ ขึ้นมาว่า ถ้าพวกเพื่อน ๆ หาเขากับหลี่หยวนหยวนเจอช้าหน่อย...ก็คงไม่เป็นไร

"ไม่ยักรู้มาก่อนว่าเธอจะรอบรู้แบบนี้"

คำพูดนี้ของจางหนานทำให้หลี่หยวนหยวนนิ่งไปครู่หนึ่ง เมื่อหันกลับมาอีกครั้งใบหน้าของเธอระบายยิ้มอ่อนโยน "ฉันอ่านมาจากหนังสือในหอสมุดน่ะ"

"ได้ยินมานานแล้วว่าเธอเป็นเด็กเรียน แล้วก็เป็นสมาชิกชมรมละครแค่ชมรมเดียว ปกติถ้าไม่มีเรียนก็จะอ่านหนังสือตลอด..." จางหนานหยุดพูดครู่หนึ่ง "แต่แปลกจัง ทำไมตอนนั้นเธอถึงเอาบทความภาษาอังกฤษมาให้ฉันช่วยแก้ไวยากรณ์ล่ะ"

ก็เพราะไม่รู้จะให้ใครช่วยน่ะสิ...

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางเบือนหน้ากลับไป สุดท้ายก็คิดว่า *ถึงยังไงหลี่หยวนหยวนก็เคยชอบจางหนานมาก่อน ถ้างั้นก็ขออ้างเหตุผลที่ฟังดูเข้าท่าในฐานะหลี่หยวนหยวนคนเก่าสักหน่อยแล้วกัน* "คงเพราะตอนนั้นฉันยังสับสนอยู่ แต่ตอนนี้..." *ตอนนี้มีซือเฉิงแล้ว ก็เลยไม่รู้สึกแบบนั้นอีก*

ช่วงท้ายประโยคยังไม่ทันพูดออกไป จางหนานก็ชิงถามขึ้นว่า "แล้วตอนนี้เธอยังรู้สึกสับสนอยู่รึเปล่า"

ที่จริงแล้วคำถามนี้เป็นเพียงคำถามธรรมดาๆ ที่ไม่ได้มีความหมายลึกซึ้งอะไร แต่เมื่อมาประกอบกับน้ำเสียงและสีหน้าของจางหนานในตอนนี้ จู่ๆ หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกยิ้มไม่ค่อยออก

"จางหนาน นาย..."

"หยวนหยวน?"

เสียงที่ดังแว่วมาจากด้านบนทำให้บทสนทนาของทั้งคู่ชะงักไป

หลี่หยวนหยวนดีใจ ลืมเรื่องอื่นไปทันที "ซือเฉิง!" เธอลุกขึ้นยืนแล้วเงยหน้าขึ้นมองด้านบน พวกเขาอยู่ไกลกันเกินไป แสงจันทร์สว่างไม่พอที่จะมองเห็นกันและกัน แต่เธอได้ยินเสียงอีกฝ่ายชัดเจน

"เธออยู่ข้างล่างใช่มั้ย ปลอดภัยดีรึเปล่า ได้รับบาดเจ็บตรงไหนมั้ย ฉันจะรีบลงไป อย่าไปไหนนะ รอฉันอยู่ตรงนั้น"

เขาพยายามทำเสียงให้เป็นปกติที่สุด แต่จังหวะการพูดที่รีบร้อนแสดงให้เห็นว่าเขาเป็นห่วงเธอจนร้อนใจไปหมด

หลี่หยวนหยวนรู้ว่าเยี่ยนซือเฉิงมองไม่เห็นเธอ แต่เธอก็ยังพยักหน้า

สองสามครั้ง "ฉันจะรอ"

จางหนานซึ่งนั่งอยู่ข้าง ๆ ได้แต่นิ่งเงียบ

เยี่ยนซือเฉิงรีบลงมายังจุดที่หลี่หยวนหยวนอยู่ เขากระโดดลงมาตามชั้นหน้าผาโดยยึดกิ่งไม้ที่อยู่ด้านล่างไว้ แล้วโหนตัวลงมายืนอยู่บนแง่งหินขรุขระที่ยื่นออกมา จากนั้นก็กระโดดจากแง่งหินไปเกาะที่ลำต้นของต้นไม้ กระโดดไปมาระหว่างแง่งหินกับต้นไม้หลายรอบ จนในที่สุดก็ลงมายืนอยู่ที่พื้นได้อย่างมั่นคง

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางตะโกนเรียกเขา "ซือเฉิง!"

อารมณ์โรแมนติกเล็ก ๆ เมื่อครู่ของจางหนานไม่หลงเหลือแล้ว หลังจากที่เขาได้เห็นลีลาของเยี่ยนซือเฉิงด้วยความตื่นตะลึง

นี่เขา...เป็นนักกายกรรมหรือเปล่าเนี่ย

๔๓



ไม่ง่ายเลย กว่าเยียนซือเฉิงจะตามหาหลีหยวนหยวนเจอ ตอนที่เขาไปเจอก้อนหินใหญ่ซึ่งแยกทางเดินออกเป็นสองทาง เขาตัดสินใจมุ่งไปตามร่องรอยทางด้านซ้าย แล้วลัดเลาะลงไปเรื่อย ๆ แม้ว่าหน้าผาจะชันน้อยลงเรื่อย ๆ แต่เขากลับเห็นรอยเลือดบนกิ่งไม้ที่ถูกกดทับจนหักกิ่งหนึ่ง เมื่อเดินลงไปอีกก็เห็นรอยเลือดหยดไปตามทาง เขาคิดว่านี่อาจเป็นเลือดของหลีหยวนหยวน

เยียนซือเฉิงใจหายวาบ ความรู้สึกขณะนั้นไม่อาจหาถ้อยคำมาบรรยายได้

เขาเดินตามรอยเลือดจนกระทั่งไปหยุดอยู่ที่ดงไม้ รอยเลือดก็หายไป

คนที่พลัดตกลงมาคงจะถูกพุ่มไม้นี่หยุดไว้ จากนั้นก็พันแผลตัวเองแล้วเดินไปตามทางด้านข้าง แต่เดินไปทางไหนกันแน่ เยียนซือเฉิงอับจนปัญญาท่ามกลางความมืดแบบนี้ ยากมากที่จะมองหาร่องรอยการเดินของคนคนหนึ่ง หลังจากคิดอยู่ครู่หนึ่ง เยียนซือเฉิงก็ย้อนกลับไปทางเดิม แล้วเดินลงไปตามร่องรอยอีกทางหนึ่งจากหินใหญ่ก้อนนั้น

วินาทีที่เห็นว่าอีกฟากหนึ่งเป็นหน้าผา เยียนซือเฉิงพลันรู้สึกสิ้นหวังยิ่งกว่าตอนที่เห็นรอยเลือดเสียอีก

ด้วยเหตุนี้ หลีหยวนหยวนไม่มีทางนึกภาพออกเลยว่า ตอนที่เยียนซือเฉิงได้ยินเสียงเธอ เขานึกขอบคุณสวรรค์มากเพียงใด

เยียนซือเฉิงเหน็บไฟฉายไว้ที่เอว เขาเห็นใบหน้ามอมแมมของหลีหยวน-หยวนใต้แสงจากไฟฉาย พลันขมวดคิ้วโดยไม่รู้ตัว เสื้อผ้าของเธอสกปรก

เนื้อตัวเลอะเทอะ ซ้ำแขนข้างหนึ่งยังห้อยลงมาในลักษณะแปลก ๆ!

เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกปวดใจขึ้นมาทันที เขารีบเข้าไปยืนอยู่ข้างตัวเธอ "หยวน-หยวน แขนซ้ายเธอ..."

หลี่หยวนหยวนฝืนยิ้ม "ดูเหมือนจะถูกกระแทกจนไหล่หลุดน่ะ"

เยี่ยนซือเฉิงขมวดคิ้ว เขายื่นมือไปจับหัวไหล่ของหลี่หยวนหยวน จากนั้นก็ใช้มืออีกข้างดึงข้อศอกเธอ พลางบอกว่า "ทนเจ็บหน่อยนะ" เขาบิดแขนของเธอไปมาเบา ๆ เมื่อรู้สึกว่าได้ตำแหน่งที่เหมาะสมแล้วก็ออกแรงดันขึ้นทันที หลี่หยวนหยวนร้องครางเบา ๆ หลังจากที่ได้ยินเสียงกึกครั้งหนึ่ง เยี่ยนซือเฉิงก็ปล่อยมือ หลี่หยวนหยวนลองหมุนแขนตัวเองดู แล้วยิ้ม "ซือเฉิงเก่งจัง"

เยี่ยนซือเฉิงได้รับคำชม แต่เขากลับดีใจไม่ออกเลยสักนิด เป็นเพราะเขาบกพร่องในหน้าที่ จึงทำให้หลี่หยวนหยวนต้องประสบอุบัติเหตุอย่างไม่คาดฝัน...

"นี่เป็นวิธีต่อกระดูกในตำนานใช่รึเปล่า"

เสียงพูดอ่อนแรงดังมาจากด้านหลังของหลี่หยวนหยวน

ตอนนี้เองเยี่ยนซือเฉิงจึงสังเกตเห็นจางหนาน "เป็นเลือดนายหรอกเหรอ" น้ำเสียงของเขาฟังดู...โล่งอกขึ้นมาเล็กน้อย

จางหนานยิ้ม พลางยันตัวลุกขึ้น "บาดเจ็บนิดหน่อย ห้ามเลือดไว้แล้ว"

"เราไม่ควรอยู่ตรงนี้นาน" หลี่หยวนหยวนเอ่ย "ในเมื่อซือเฉิงตามหาเราเจอแล้ว เราก็ไปจากที่นี่กันเถอะ ซือเฉิงช่วยแบกจางหนานไปที ขาเขาบาดเจ็บอย่าให้ขยับมากจะดีกว่า"

เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนแล้วหันไปมองจางหนาน เขาเงียบไปครู่หนึ่ง ในที่สุดเขาก็แบกจางหนานขึ้นหลังด้วยความไม่เต็มใจอย่างยิ่ง

ที่เขาไม่เต็มใจไม่ใช่เพราะเขาไม่ชอบจางหนาน แต่เขารู้สึกปวดใจเมื่อคิดว่าหลี่หยวนหยวนจะต้องเดินไปเองอีกไกลมาก

เยี่ยนซือเฉิงมีไฟฉายติดตัวมาด้วย ทั้งเขายังรู้ทิศทางดีกว่าหลี่หยวนหยวน ทั้งสามเดิน ๆ หยุด ๆ จนกระทั่งกลับมาถึงจุดกางเต็นท์ตอนตีสี่

นักศึกษากลุ่มที่รออยู่ที่จุดกางเต็นท์เป็นผู้หญิงทั้งหมด เมื่อพวกเธอเห็นทั้งสามคนกลับมาพร้อมกันต่างก็กระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ บางคนถึงกับ

ปาดน้ำตาด้วยความโล่งอก "เราตกใจแทบแย่ นึกว่าจะหาพวกเธอไม่เจอซะแล้ว"

นักศึกษาหญิงบางคนรีบโทรไปบอกพวกผู้ชายว่าเยี่ยนซือเฉิงพาหลี่หยวนหยวนกับจางหนานกลับมาแล้ว และบอกให้พวกเขารีบกลับมา ไม่ต้องตามหาต่อแล้ว

มีคนเห็นว่าจางหนานมีแผลที่ขา จึงรีบปูผ้ารองนั่งให้เขานั่งลง แต่เนื่องจากทุกคนคิดว่านี่เป็นการมาเที่ยว จึงไม่มีใครพกยาติดมาด้วย มีเพียงปลาสเตอร์ยาไม่กี่แผ่น แต่พอพวกผู้ชายกลับมาถึง พวกเขาก็พาคนในพื้นที่มาช่วยด้วยสองสามคน ทุกคนต่างไม่ได้พัก ช่วยกันเก็บเต็นท์ แล้ววานให้คนในพื้นที่ช่วยหามจางหนานลงเขา มีรถพยาบาลมารออยู่ที่ปากทางขึ้นเขานานแล้ว

หลังจากพาจางหนานไปส่งโรงพยาบาลในท้องถิ่นเป็นที่เรียบร้อย ทุกคนจึงค่อยวางใจ

แต่ละคนต่างมองหน้ากันไปมา ใบหน้าของทุกคนดูอิดโรย

ช่วงบ่ายของวันต่อมา หลังจากที่ทุกคนลงจากเขามานอนบนพื้นราบตลอดทั้งช่วงเช้าด้วยความเหนื่อยล้า รถก็มารับพวกเขากลับมหาวิทยาลัยตามเวลาที่นัดหมายไว้ คนขับรถเห็นจางหนานใช้ไม้เท้าค้ำยันตอนขึ้นรถแล้วยังมีแก่ใจแซวขำๆ "ไม่เจอกันวันเดียว ทำไมขาเป๋ไปซะแล้วล่ะ พ่อหนุ่มตกลงมาตอนปีนเขาเหรอ"

จางหนานหันไปมองหลี่หยวนหยวนที่นั่งอยู่เบาะหลังแวบหนึ่ง เธอกำลังกินยาแก้เมารถ เยี่ยนซือเฉิงคอยเฝ้าดูอยู่ข้างๆ ท่าทางดูเป็นห่วงเป็นใยราวกับกลัวว่ายาจะติดคอเธอ จางหนานยิ้มน้อยๆ "ครับ หนักเอาเรื่องอยู่"

หลังจากที่ดูหลี่หยวนหยวนกินยาเรียบร้อยแล้ว เยี่ยนซือเฉิงจึงละสายตาจากเธอ "ต้องนั่งรถตั้งสองชั่วโมงกว่า เธอจะกินอะไรหน่อยมั้ย"

หลี่หยวนหยวนส่ายหน้า แล้วหันไปมองภูเขาที่พวกเขาใช้เวลาอยู่บนนั้นหนึ่งวัน รถค่อยๆ เคลื่อนตัวออกไป หลี่หยวนหยวนรู้สึกเวียนหัวเล็กน้อย เธอจึงหันกลับมา ไม่นานยาแก้เมารถก็ออกฤทธิ์ ศีรษะของหลี่หยวนหยวนค่อยๆ เอียงลงพิงไหล่เยี่ยนซือเฉิงโดยไม่รู้ตัว

เยี่ยนซือเฉิงหันมามองแวบหนึ่ง แล้วนั่งตัวตรง ไม่กล้าขยับไปทางไหนแม้แต่น้อย

"ซือเฉิง" หลี่หยวนหยวนเรียกเขาเบา ๆ

"อือ"

เธอนิ่งไปครู่หนึ่ง "ตอนที่กลิ้งตกเขาลงไปติดอยู่ตรงหน้าผา ฉันคิดว่าชีวิตนี้จะไม่ได้เจอนายอีกแล้ว"

เยี่ยนซือเฉิงกำหมัดแน่น

"โชคดีที่สวรรค์ยังเมตตา ฉันเลยไปติดอยู่บนต้นไม้" หลี่หยวนหยวนถอนใจ แล้วกุมมือของเยี่ยนซือเฉิงที่วางอยู่บนตัก "ไม่อย่างนั้นซือเฉิงคงต้องเสียใจมาก"

ใช่แล้ว ถ้าหลี่หยวนหยวนไม่อยู่สักคน เขาจะต้องเสียใจมากแน่นอน ถ้าไม่มีหลี่หยวนหยวนอยู่บนโลกนี้แล้ว เขานึกภาพไม่ออกเลยว่าจะเผชิญหน้ากับชีวิตต่อไปได้อย่างไร

ที่บอกว่าเขากำลังทำหน้าที่ปกป้องเธอ ความจริงแล้วการได้ปกป้องเธอน่าจะเป็นเหตุผลที่ทำให้เขามีชีวิตอยู่ต่อไปได้มากกว่า

ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงยังนิ่งเงียบอยู่นั้นเอง จู่ ๆ เขาก็รู้สึกว่ามือของหลี่หยวนหยวนที่กุมมือเขานั้นกระชับแน่นขึ้น "ซือเฉิง ชีวิตคนเราเกิดเรื่องไม่คาดฝันขึ้นได้ตลอดเวลา ไม่มีใครรู้ว่าวันพรุ่งนี้จะเป็นยังไง นายต้องรับปากฉันนะ ต่อไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น ซือเฉิงจะต้องมีกำลังใจสู้ต่อไป"

"หยวนหยวน?" เยี่ยนซือเฉิงไม่เข้าใจว่าทำไมหลี่หยวนหยวนจึงพูดแบบนี้

"รับปากฉัน"

"ได้"

หลังจากนั้นหลี่หยวนหยวนจึงหลับไปอย่างสบายใจ

เยี่ยนซือเฉิงค่อย ๆ หันไปมองหลี่หยวนหยวนซึ่งกำลังหลับอยู่ เสียงลมหายใจของเธอทำให้เขาใจลอยไปอย่างง่ายดาย องค์หญิงของเขากำลังนอนซบไหล่เขาอยู่ ในสภาพที่ครบถ้วนสมบูรณ์ เพียงแค่ได้เห็นเธอในสภาพนี้เขาก็รู้สึกอุ่นใจมากแล้ว

ทันใดนั้น รถก็เบรกกะทันหัน ทุกคนบนรถต่างหน้าทิ่มไปด้านหน้า จิตใต้สำนึกสั่งให้เยี่ยนซือเฉิงโอบไหล่หลี่หยวนหยวนไว้ทันที

หลี่หยวนหยวนกินยาแก้เมารถไป ทั้งยังเหนื่อยล้าจากอุบัติเหตุเมื่อคืน ตอนนี้จึงลืมตาไม่ขึ้น ได้แต่ครางเล็กน้อยแล้วใช้ศีรษะกับไหล่ของเขาครู่หนึ่ง เมื่อปรับท่านอนที่สบายได้แล้วก็หลับต่อ

เยี่ยนซือเฉิงมองสภาพการจราจรข้างหน้า ดูเหมือนจะมีอุบัติเหตุเกิดขึ้น รถจึงติดเล็กน้อย รถค่อย ๆ เคลื่อนตัว จอด ๆ หยุด ๆ เป็นระยะ ทำให้ทุกคนบนรถเดี๋ยวพุ่งไปข้างหน้าเดี๋ยวเอนไปข้างหลัง เยี่ยนซือเฉิงจึงไม่กล้าปล่อยมือที่โอบไหล่หลี่หยวนหยวนไว้

เขาโอบเธอไว้อย่างนี้จนกลับไปถึงมหาวิทยาลัย

เพราะรถติดระหว่างทาง กว่าจะกลับถึงมหาวิทยาลัยฟ้าก็มืดแล้ว คนที่นั่งอยู่ข้างหน้าทยอยลงรถ เยี่ยนซือเฉิงจึงค่อย ๆ ปล่อยมือจากไหล่ของหลี่หยวนหยวน "หยวนหยวน" เขาเรียกเธอซึ่งยังหลับสนิทอยู่

หลี่หยวนหยวนครางสองสามทีก่อนจะลืมตาขึ้นมา "ถึงแล้วเหรอ"

"อือ กลับไปนอนต่อเถอะ"

"อือ"

หลี่หยวนหยวนขยี้ตาอยู่ครู่หนึ่ง เธอเดินเซเล็กน้อย เมื่อลงมาจากรถแล้ว เยี่ยนซือเฉิงเห็นว่าหลี่หยวนหยวนยังดูสะลึมสะลืออยู่ เขาจึงย่อตัวลงเล็กน้อย "ฉันจะแบกเธอกลับไปเอง เธอจะได้หลับบนหลังฉันต่ออีกหน่อย"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า แล้วขึ้นขี่หลังเยี่ยนซือเฉิง

เพื่อน ๆ ที่อยู่แถวนั้นล้อพวกเขาว่า "สามีภรรยาคู่นี้หวานกันจริง ๆ" แต่เยี่ยนซือเฉิงไม่ได้สนใจ หลี่หยวนหยวนยิ้มให้เพื่อน ๆ ตามมารยาท จากนั้นก็หลับต่อ เมื่อจางหนานนับจำนวนคนเรียบร้อย เขาก็ขอโทษเพื่อน ๆ ทุกคนที่ทำให้หมดสนุก ทั้งยังทำให้ทุกคนลำบาก

แน่นอนว่าไม่มีใครโทษเขา

ทุกคนแยกย้ายกันที่หน้าประตูมหาวิทยาลัย ต่างคนต่างเดินกลับไปยัง

หอพักของตน

จางหนานหันไปมองเยี่ยนซือเฉิงซึ่งกำลังแบกหลี่หยวนหยวนแวบหนึ่ง จากนั้นก็ใช้ไม้เท้าค้ำยันเดินกลับไปด้วยตัวเอง โดยไม่ได้ให้ใครช่วยไปส่ง

หอพักของหลี่หยวนหยวนอยู่ไกลจากหน้าประตูมหาวิทยาลัยพอสมควร ระหว่างทางที่เยี่ยนซือเฉิงแบกเธอเดินเข้าไปในบริเวณมหาวิทยาลัยจึงมีสายตาจับจ้องมาที่เขาไม่น้อย

เมื่อใกล้ถึงหอพักของหลี่หยวนหยวน ก่อนที่เยี่ยนซือเฉิงจะวางเธอลง เขาก็ได้ยินเธอพูดขึ้นข้างหูว่า "ซือเฉิง ขอบคุณนายจริง ๆ ที่คอยอยู่เคียงข้างฉัน" เยี่ยนซือเฉิงยิ้มออกมาอย่างอดไม่อยู่

"ซือเฉิงต่างหาก ที่ต้องขอบคุณที่มีองค์หญิงอยู่เคียงข้าง"

"ซือเฉิง"

"พ่ะย่ะค่ะ"

"ฉันชอบนาย"

เยี่ยนซือเฉิงชะงักฝีเท้า พลันรู้สึกเหมือนตัวของหลี่หยวนหยวนบนหลังตนหนักขึ้นอีกสิบชั่ง จนเขาแทบทรงตัวไม่อยู่

หลี่หยวนหยวนกอดคอเขาไว้แน่น แล้วขยับศีรษะให้อยู่ในตำแหน่งที่รู้สึกสบาย จากนั้นก็ซบหน้าลงบนหลังของเขา เธอเอ่ยขึ้นอีกครั้ง "ฉันชอบนาย"

หลี่หยวนหยวนคิดว่า ตอนนี้น่าจะเป็นโอกาสที่เหมาะที่สุดในการสารภาพรักแล้ว ทั้งสองเพิ่งผ่านอันตรายมาด้วยกัน เวลานี้จึงน่าจะเป็นช่วงเวลาที่เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกผ่อนคลายมากที่สุด เป็นเวลาที่สามารถก้าวข้ามเส้นแบ่งภายในใจได้ง่ายกว่ายามปกติ อีกทั้งตอนนี้เธอยังนอนซบอยู่บนแผ่นหลังของเขาด้วย ถ้าเยี่ยนซือเฉิงคิดจะปาดคอตัวเองก็คงไม่ง่ายนัก

ขณะที่กำลังคิด แขนและขาของหลี่หยวนหยวนก็เกาะเกี่ยวตัวเขาไว้แน่นขึ้นอีก แต่เยี่ยนซือเฉิงก็ยังคงไม่มีปฏิกิริยาใด ๆ เธอรู้สึกร้อนใจขึ้นมาเล็กน้อย และพูดอีกครั้ง "ซือเฉิง ตอนที่อยู่บนรถ นายรับปากฉันแล้วนะ ต่อไปไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น นายจะต้องมีกำลังใจสู้ต่อไป เพราะฉะนั้น ไม่ว่าตอนนี้นายจะตกใจแค่ไหน ก็ต้องยืนหยัดต่อไป"

ที่แท้...ก็พูดปูพื้นสำหรับเรื่องนี้หรอกเหรอ

เยียนซือเฉิงพลันรู้สึกกระอักกระอ่วนใจ

ที่แท้หลีหยวนหยวนกลัวว่าเขาจะฆ่าตัวตายนั่นเอง...

"ซือเฉิงไร้ปัญญาความสามารถ..."

หลีหยวนหยวนชิงตัดบท "ซือเฉิง ถ้านายบอกว่าตัวเองไร้ปัญญาความสามารถ ไม่คู่ควรกับฉัน ถ้าอย่างนั้นโลกนี้คงไม่มีใครคู่ควรกับฉันอีก" เธอหัวเราะเบา ๆ "ซือเฉิงอยากให้ฉันอยู่อย่างโดดเดี่ยวไปจนแก่หรือไง"

เยียนซือเฉิงไม่ตอบ

แต่ก็ไม่ได้แสดงอาการตื่นตกใจเกินไป

หลีหยวนหยวนคิดว่าเธอเลือกช่วงเวลาได้เหมาะสมแล้ว เธอคลายแขนออกจากคอเขา เพื่อบอกให้เขารู้ว่าต้องการจะลง เยียนซือเฉิงจึงรีบวางเธอลง หลีหยวนหยวนยืนตรงหน้าเยียนซือเฉิง พลางช่วยจัดเสื้อผ้าเขาที่ยับย่นเพราะแรงกดทับจากตัวเธอให้เข้าที่เข้าทาง เมื่อจัดเสื้อผ้าเรียบร้อยแล้ว มือของเธอยังคงอ้อยอิ่งอยู่บนแผ่นอกของเขา

"ซือเฉิง ฉันบอกนายไปแล้วไม่ใช่เหรอ ตอนที่กลิ้งตกเขาลงมาอยู่บนหน้าผา ฉันคิดว่าชีวิตนี้จะไม่ได้เจอนายอีกแล้ว ตอนนั้นสิ่งที่ฉันนึกเสียใจมากที่สุดก็คือ ทำไมฉันถึงไม่ยอมบอกความในใจกับนาย..." เธอลูบแผ่นอกของเขาเบา ๆ และหยุดมือตรงตำแหน่งหัวใจเพื่อสัมผัสจังหวะการเต้นของหัวใจเขา

"ฉันควรบอกเรื่องนี้กับนาย ฉันชอบนายมาก อยากจะจับมือนายเดินเคียงข้างกันไปจนแก่เฒ่า"

หลีหยวนหยวนรู้สึกว่าหัวใจของเขาเต้นแรงขึ้น

"แล้วนายล่ะ คิดกับฉันยังไง ชอบฉัน? รักเทิดทูนฉัน?" หลีหยวนหยวนมองหน้าเขา "ถ้าใช่ละก็ เราก็มาคบกันดู เหมือนอย่างคู่รักทั่วไปเถอะนะ"

๔๓



เยี่ยนซือเฉิง มองหลี่หยวนหยวนโดยไม่พูดอะไร

หลี่หยวนหยวนรออยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วขณะที่เยี่ยนซือเฉิงขยับปากกำลังจะพูด เธอก็ชิงพูดขึ้นก่อน "ไม่ต้องรีบร้อน" หลี่หยวนหยวนว่า "ซือเฉิง ไม่ต้องรีบร้อน ฉันรู้ดีว่าคำมั่นนี้เป็นคำมั่นชั่วชีวิต จู่ ๆ ฉันมาพูดกับนายปุบปับแบบนี้ นายอาจตั้งตัวไม่ติด แต่ไม่เป็นไร นายลองค่อย ๆ คิดดูนะ"

เยี่ยนซือเฉิงมองเห็นภาพสะท้อนของตนในดวงตาของหลี่หยวนหยวน ภาพนั้นชัดเจนมาก สีหน้าของเขาลังเลเล็กน้อย

หลี่หยวนหยวนมองไปที่ปลายนิ้วของตัวเองซึ่งยังอยู่บนแผ่นอกของเขา "ซือเฉิง พอนายขยับปาก ฉันก็เดาได้เลยว่านายจะพูดอะไร ลองคิดดูแล้วตั้งแต่เล็กจนโต ไม่ว่าฉันอยากจะทำอะไร นายก็จะเห็นด้วยทุกเรื่อง ไม่ว่าจะถูกหรือผิด แค่ฉันพูดคำเดียว ซือเฉิงก็จะรับปากฉันทุกเรื่อง แต่เรื่องที่พูดวันนี้ต่างจากทุกเรื่องที่ผ่านมา" หลี่หยวนหยวนชักมือกลับ "ถ้านายไม่อยากเปลี่ยนแปลงความสัมพันธ์ของเราในตอนนี้ ซือเฉิงก็ปฏิเสธได้โดยไม่ต้องอ้อมค้อม สำหรับเรื่องนี้แล้ว ฉันไม่อยากให้ซือเฉิงต้องฝืนใจ"

หลี่หยวนหยวนเห็นว่าเยี่ยนซือเฉิงกำลังลังเล

เขากำมือแน่น หลี่หยวนหยวนเพียงมองเขาด้วยรอยยิ้มอบอุ่นเหมือนเช่นเคย "ซือเฉิง สองวันนี้นายคงเหนื่อยมาก รีบกลับไปพักผ่อนเถอะ ฉันขึ้นห้องก่อนละ"

เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนอยู่นาน จากนั้นก็ก้มหน้าพลางตอบ "อือ"

เขาหันหลังเดินกลับหอพัก ระหว่างทางเขามองฝ่ามือชุ่มเหงื่อของตัวเอง พลางถามตัวเองว่า *ทำไมต้องลังเล* ขณะที่เดินขึ้นบันไดหอพัก มีนักศึกษาชายสองคนเดินยิ้มสวนมา เยี่ยนซือเฉิงเกือบจะเบี่ยงตัวหลบไปด้านข้างโดยอัตโนมัติ นี่เป็นสิ่งที่เขาติดนิสัยมาจากการเป็นองครักษ์

ชั่วชีวิตนี้เขาคงแก้นิสัยนี้ไม่หาย

แต่ทำไมเขาถึงต้องลังเลด้วย...

คงเป็นเพราะเขามองตัวเองต่ำต้อยจนเคยชิน จึงไม่ค่อยมั่นใจว่าจะให้ความสุขอย่างที่หลี่หยวนหยวนต้องการได้

ก็ในเมื่อ...เธอคือหลี่หยวนหยวน

คือแสงจันทร์สว่างที่คอยสาดส่องหัวใจฉัน

คืนนั้นหลังจากอาบน้ำแปรงฟันเรียบร้อยและกำลังจะเข้านอน จู่ ๆ โทรศัพท์มือถือที่หัวเตียงก็ดังขึ้น เมื่อเยี่ยนซือเฉิงหยิบมาดูก็เห็นว่าหลี่หยวน-หยวนโทรมา เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะใช้ปลายนิ้วเลื่อนหน้าจอเพื่อรับสาย ตอนนั้นในห้องมืดคนหลับไปแล้ว เขาจึงต้องพูดเสียงเบา "หยวนหยวน"

ปลายสายเงียบอยู่นานเช่นกัน

ระหว่างที่เยี่ยนซือเฉิงกำลังงงอยู่นั้นเอง ก็มีเสียงจากปลายสายดังขึ้น "นายอย่ารับสายช้ากว่าเดิมนักสิ" หลี่หยวนหยวนหัวเราะ "ฉันนึกว่านายเชือดคอตายในหอพักซะแล้ว"

เยี่ยนซือเฉิงพลันนึกขึ้นได้ ครั้งหนึ่งเขาเคยคุยกับหลี่หยวนหยวนเรื่องว่าองครักษ์จะชอบองค์หญิงได้หรือไม่ และเขาตอบเธอไปอย่างไร พอคิดถึงเรื่องนี้เยี่ยนซือเฉิงก็คลายใจลงได้บ้าง ถ้าหาก...ถ้าหากเป็นที่ต้าถัง ไม่ใช่ที่นี่ หากองค์หญิงพูดอย่างนี้กับเขา ไม่แน่ว่าตอนนี้เขาอาจกำลังเช็ดดาบเตรียมปาดคอตัวเองอยู่ก็ได้...

แต่เมื่อทั้งสองมาอยู่ที่นี่ สถานการณ์ย่อมต่างกัน ถ้าเขาไม่อยู่สักคนแล้วใครจะคอยดูแลหลี่หยวนหยวน ใครจะคอยปกป้องค์หญิงของเขา

"หยวนหยวน มีอะไรเหรอ" เยี่ยนซือเฉิงถามเสียงเบา พยายามสลัด

ความคิดสับสนในใจทิ้งไป

"เปล่า แค่นึกขึ้นได้ว่าคืนนี้ยังไม่ได้บอกราตรีสวัสดิ์กับซือเฉิงเลย"

เมื่อหลี่หยวนหยวนพูดจบ ปลายสายก็มีเสียงจุปากของจางจิ้งหนิงกับโจวฉิงดังตามมาทันที เยี่ยนซือเฉิงไม่ต้องเห็นก็นึกภาพออกว่า ตอนนี้ในห้องของหลี่หยวนหยวนมีบรรยากาศเป็นอย่างไร

หลี่หยวนหยวนอดยิ้มไม่ได้ เธอเอ่ยราตรีสวัสดิ์เบา ๆ จากปลายสาย

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า "อือ ราตรีสวัสดิ์"

ขณะที่กำลังจะวางสาย จู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็ถามขึ้นอีก "พรุ่งนี้ซือเฉิงคงไม่หลบหน้าฉันใช่มั้ย"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไปครู่หนึ่ง "ไม่หรอก"

ดูเหมือนปลายสายจะสบายใจขึ้น จากนั้นก็วางสายไปด้วยความพึงพอใจ

เยี่ยนซือเฉิงวางโทรศัพท์มือถือไว้ข้าง ๆ จากนั้นก็ห่มผ้า นอนลืมตาโพลงมองเพดานท่ามกลางความมืด เขารู้สึกได้อย่างชัดเจนว่าเลือดอุ่น ๆ ทั่วร่างกำลังไหลมายังสี่ห้องหัวใจของตัวเอง ทั้งยังรู้สึกเหมือนได้ยินเสียงหลี่หยวนหยวนพูดอยู่ตรงหน้าว่า *"ฉันชอบนาย"* เขายังรู้สึกถึงสัมผัสอันอ่อนนุ่มและอ่อนโยนจากฝ่ามือเธอที่วางทาบบนแผ่นอกของเขา

"องค์หญิง..."

เยี่ยนซือเฉิงรำพึงออกมาอย่างห้ามใจไม่อยู่ เขาหลับตาลง ทว่ากลับมองเห็นภาพใบหน้าของหลี่หยวนหยวน ดวงตาของเธอชุ่มชื่นเป็นประกาย ริมฝีปากสีชมพูพูดกับเขาอย่างอ่อนโยนทีละคำว่า *"ฉันชอบนายมาก อยากจะจับมือนายเดินเคียงข้างกันไปจนแก่เฒ่า"*

เยี่ยนซือเฉิงกัดฟัน รู้สึกว่าร่างกายของตนร้อนรุ่มไปหมด สุดท้ายก็ต้องลุกขึ้นจากเตียงไปอาบน้ำเย็นอีกรอบ...

น้ำไหลดังซู่ ๆ ผ่านใบหูของเขา แต่แล้วเสียงน้ำไหลกลับกลายเป็นเสียงของหลี่หยวนหยวน *"แล้วนายล่ะ คิดกับฉันยังไง ชอบฉัน? รักเทิดทูนฉัน?"*

ชอบมั้ย รักเทิดทูนมั้ย

จะไม่รู้สึกได้ยังไงกัน...

เช้าวันรุ่งขึ้น ทั้งสองไปเรียนตามปกติ

เนื่องจากตอนนี้อากาศยังหนาวอยู่ หลังจากเปิดเทอมมาหลี่หยวนหยวนจึงยังไม่ได้ออกไปอ่านหนังสือตอนเช้าอย่างเทอมที่ผ่านมา ทั้งยังไม่ไปกินข้าวเช้าที่โรงอาหารด้วย แต่กลับตื่นสายกว่าปกติเล็กน้อย หลังจากล้างหน้าแปรงฟันอย่างรีบ ๆ แล้วเธอก็ออกจากห้องพร้อมกับโจวฉิงและจางจิ้งหนิง สามสาวไปซื้อขนมปังที่ร้านขายของชำแล้วรีบวิ่งไปยังตึกเรียน

ขณะที่อาจารย์กำลังสอน ทั้งสามก็นั่งแทะขนมปังไปด้วย

โจวฉิงชมหลี่หยวนหยวนว่า "ฉันว่าตั้งแต่เปิดเทอมมานี่ นับวันเธอก็ยิ่งเหมือนนักศึกษามหาวิทยาลัยปกติมากขึ้น"

"ยังไง"

โจวฉิงหยิกแขนหลี่หยวนหยวน "ขี้เกียจไงล่ะ!" จางจิ้งหนิงก็แซวเธอเช่นกัน "ใช่ ๆ ตอนเรียน ม.ปลายฉันเคยคิดว่าตัวเองขยันแล้วนะ แต่พอเข้ามหาวิทยาลัยมาถึงได้รู้ว่าโลกนี้ยังมีคนที่ขยันกว่าฉันเยอะแยะไปหมด อย่างเธอไงตอนเข้ามหาวิทยาลัยเทอมแรก ช่วงที่เพิ่งเปิดเทอมเธอก็ขยันสุด ๆ อยู่แล้ว คิดไม่ถึงว่าหลังจากนั้นเธอจะบ้าเรียนยิ่งกว่าเดิมอีก ช่วงที่เธอกับเยี่ยนซือเฉิงกลับมาอยู่หอพัก เวลาที่เธออ่านหนังสือฉันไม่กล้าชวนเธอคุยเลยรู้มั้ย เธอตั้งใจอ่านหนังสืออย่างกับจะไปลง *กินเนสส์บุ๊ก* งั้นแหละ"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป "ฉันขยันขนาดนั้นเลยเหรอ"

"แหงสิ ทุกวันจัดตารางเป๊ะ ใช้ทุกวินาทีคุ้มค่าขนาดนั้น"

หลี่หยวนหยวนคิดอยู่ครู่หนึ่ง "ฉันว่าการใช้ชีวิตแบบนั้นสนุกดีนะ"

"สนุกมันก็สนุก แต่เธอขยันจนเข้าขั้นดันทุรังน่ะสิ ยังไงก็เป็นแบบเทอมนี้ดีกว่า เรียนไปด้วยเล่นไปด้วย แบบนี้ถึงจะเหมือนนักศึกษาปกติทั่วไป เหมือนอย่างพวกฉันไง"

เรื่องการต่อสู้ดิ้นรนในชีวิต หลี่หยวนหยวนเห็นต่างไปจากรูมเมททั้งสองของเธอ แต่เธอก็เห็นด้วยกับคำพูดประโยคสุดท้ายของโจวฉิง

นับวันเธอกับรูมเมทก็ยิ่งเหมือนกันมากขึ้นเรื่อย ๆ หรืออาจพูดได้ว่า เธอหลอมรวมเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่แล้วโดยไม่รู้ตัว

หลังจากเรียนเสร็จในช่วงเช้า หลี่หยวนหยวนกับโจวฉิงยังมีเรียนต่อตอนบ่าย ส่วนจางจิ้งหนิงเพิ่งจะมีแฟนใหม่ จึงแยกไปกินมื้อกลางวันกับแฟนด้วยท่าทางระริกระรี้ โจวฉิงเหน็บจางจิ้งหนิงว่าเห็นแฟนดีกว่าเพื่อน และบอกว่าถึงอย่างไรหลี่หยวนหยวนก็ดีกว่าจางจิ้งหนิง เพราะหลี่หยวนหยวนไม่เคยทิ้งเธออยู่คนเดียวเพื่อไปอยู่กับเยี่ยนซือเฉิง

ได้ยินแบบนี้ หลี่หยวนหยวนก็ได้แต่เงียบไป นึกในใจว่า ต่อไปถ้าเกิดเธอกับซือเฉิงตกลงคบกันขึ้นมา เธอกับเขาก็คงทำตัวเหมือนเดิม เพราะทั้งสองก็ปฏิบัติต่อกันแบบนี้มาสิบกว่าปีแล้ว คงจะเปลี่ยนแปลงได้ยาก "ความสัมพันธ์แบบคู่รัก" ของทั้งคู่อาจก้าวกระโดดไปสู่ "ความสัมพันธ์ฉันสามีภรรยา" เลยก็ได้

ระหว่างที่เดินไปกินข้าวกับโจวฉิง ต้องตัดผ่านทางเล็ก ๆ ในสวนของมหาวิทยาลัย ขณะนั้นเองมีนักศึกษาชายคนหนึ่งใช้ไม้เท้าค้ำยันเดินสวนมา

โจวฉิงเงยหน้าขึ้นมอง "หยวนหยวน นั่นจางหนานไม่ใช่เหรอ"

หลี่หยวนหยวนมองเห็นจางหนาน แต่ก็ไม่ได้แสดงท่าทีอะไรมากนัก เพียงยิ้มทักทายเขา "แผลที่ขาดีขึ้นรึยัง"

จางหนานพยักหน้า "บาดเจ็บแค่ภายนอก ทำแผลมาจากโรงพยาบาลเรียบร้อยก็ไม่เป็นไรแล้วละ"

โจวฉิงแทรกขึ้นมา "ขานายไปโดนอะไรมา ท่าทางเจ็บหนักซะด้วย ไปทำอีท่าไหนเข้าล่ะ เดินเขาแล้วตกลงมาเหรอ ไม่เห็นหยวนหยวนเล่าให้ฟังเลย"

ถ้าพูดถึงเรื่องที่เธอกับจางหนานตกเขา หลี่หยวนหยวนก็จะคิดถึงคำพูดที่จางหนานยังพูดไม่จบในคืนนั้น!

หลี่หยวนหยวนยิ้ม แล้วหันไปมองโจวฉิงแวบหนึ่ง "อือ ตอนเดินเขาเกิดอุบัติเหตุนิดหน่อยน่ะ เอาไว้ฉันเล่าให้ฟังละเอียดอีกที" หลี่หยวนหยวนดึงโจวฉิงเดินต่อ "เราไปกินข้าวก่อนนะ..."

"หลี่หยวนหยวน" จู่ ๆ จางหนานก็เรียกเธอไว้ "เรามาคุยกันหน่อยเถอะ"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป "ตอนนี้เหรอ"

จางหนานพยักหน้า "อือ ฉันกลัวว่าถ้าไม่พูดตอนนี้ วันหลังก็จะยิ่งไม่มีโอกาสพูดแล้ว"

โจวฉิงมองทั้งสองคนสลับกัน เห็นสีหน้าของหลี่หยวนหยวนกระอักกระอ่วนอย่างชัดเจน แต่ไม่นานหลี่หยวนหยวนก็พยักหน้าตอบว่า "ได้สิ"

ทั้งสองจึงเดินไปที่เก้าอี้ในสวน โจวฉิงยืนอยู่ด้านหลังพวกเขาห่างออกไปมาก เธอโทร.ไปหาเยี่ยนซือเฉิง "นี่ นายอยู่ไหนเนี่ย"

"อาคารเรียนรวมสาม มีอะไรเหรอ"

"ดี อยู่ใกล้ๆพอดี นายรีบมาเลยนะ ฉันรู้สึกว่าอดีตศัตรูหัวใจของนายกำลังจะทำอะไรบางอย่าง"

สำหรับโจวฉิงแล้ว การที่เมื่อก่อนหลี่หยวนหยวนเคยชอบจางหนานถือเป็นจุดหักเหสำคัญในชีวิตของเพื่อนคนนี้ของเธอเลยทีเดียว โจวฉิงรู้สึกเฉยๆกับจางหนาน แต่ครั้งหนึ่งจางหนานเคยต่อว่าหลี่หยวนหยวนจนต้องกระโดดลงมาจากแท่นบันไดที่ใช้เป็นฉากละคร ตั้งแต่นั้นโจวฉิงก็คิดว่าหลี่หยวนหยวนไม่ควรอยู่กับผู้ชายแบบนี้ ต่อมาเยี่ยนซือเฉิงเข้ามาในชีวิตของหลี่หยวนหยวน เขาทั้งชื่อ ทั้งรวย แถมยังหล่ออีกต่างหาก และที่สำคัญที่สุด เขาเคยเลี้ยงข้าวพวกเธอด้วย! ดังนั้นโจวฉิงจึงถือว่าเยี่ยนซือเฉิงเป็นเพื่อนผู้มีอุดมการณ์ร่วมกัน

โจวฉิงอยู่ข้างเยี่ยนซือเฉิง หนำซ้ำตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงกับหลี่หยวนหยวนก็กำลังรักกันหวานชื่น เรื่องราวความรักหวานซึ้งของเจ้าชายกับซินเดอเรลลาเรื่องนี้เธอจะปล่อยให้มือที่สามเข้ามาแทรกกลางได้อย่างไร โจวฉิงจึงโทร.ไปส่งข่าวให้เยี่ยนซือเฉิงรู้ทันทีโดยไม่ต้องคิด

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงมาถึง โจวฉิงก็ชี้บอกจุดที่หลี่หยวนหยวนกับจางหนานคุยกันอยู่ "ศัตรูของนายกำลังล่อลวงหลี่หยวนหยวนอยู่ในสวนนั่นน่ะ นายรีบเข้าไปเอาไม้ไล่เร็ว"

ทว่าเยี่ยนซือเฉิงกลับไม่ได้เป็นเดือดเป็นร้อนเหมือนอย่างโจวฉิง เขาลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วมองโจวฉิง จากนั้นก็มองเข้าไปในสวน "หยวนหยวนเต็มใจไปคุยกับเขา..."

โจวฉิงมองเยี่ยนซือเฉิง "ไม่ใช่แล้วมั้ง เขาจะมาแย่งแฟนนาย แต่นายกลับไม่โกรธ? ถ้าวันนี้หลี่หยวนหยวนบอกเลิกกับนาย แล้วเดินจูงมือไปกับจางหนาน นายก็จะพูดแบบแมนๆว่า หลี่หยวนหยวนเต็มใจไปกับเขางั้นเหรอ

นี่นายไม่ปกติแล้วมั้ง!"

ว่ากันตามเหตุผลแล้ว สิ่งที่โจวฉิงพูดมาทั้งหมดก็คือสภาพที่ปกติของเขา

แต่ตอนนี้เยี่ยนซือเฉิงกลับกำหมัดแน่น เขารู้สึกว่าสภาพของตัวเองในตอนนี้ช่างไม่ปกติเอาเสียเลย

เยี่ยนซือเฉิงเดินเข้าไปในสวนเงียบ ๆ โจวฉิงคอยเชียร์อยู่ข้างหลัง "สู้ ๆ!" เยี่ยนซือเฉิงหันกลับไปมองโจวฉิงปราดหนึ่ง เขาคิดว่าควรจะหยุดอยู่ตรงนั้นและไม่ควรเข้าไปรบกวนหลี่หยวนหยวนซึ่งกำลังคุยกับคนอื่นอยู่ แต่ดูเหมือนเท้าของเขาจะไม่ฟังคำสั่ง กลับยังก้าวต่อไปข้างหน้า เยี่ยนซือเฉิงย่างเท้าเบาลงอีกพลางเงี่ยหูฟัง เขาได้ยินเสียงคนคุยกันจากเก้าอี้เหล็กด้านนั้น

สายลมอ่อน ๆ พัดพาถ้อยคำเหล่านั้นมาเข้าหูเขา

จางหนานกำลังพูดว่า "ฉันอยากเป็นคู่แข่งของเยี่ยนซือเฉิง เธอจะว่ายังไง"

๔๘



ทันใดนั้น เยียนซือเฉิงซึ่งเดินตามเข้ามาหาพวกเขาในสวนก็ชะงักฝีเท้า ในใจพลันร้อนรุ่มราวกับเปลวไฟปะทุขึ้นมา ลุกลามขึ้นมาถึงลำคอจนเขาแทบทนไม่ได้ อยากตะโกนออกไปว่า *นายมีสิทธิ์อะไร*

แต่เขาอดกลั้นไว้ได้ เพราะหลี่หยวนหยวนยังไม่ได้ตอบอะไร

"จางหนาน" หลี่หยวนหยวนพูดเสียงเบาเหมือนเวลาที่เธอพูดปกติ "เพื่อน ๆ นักศึกษาที่ฉันรู้จักส่วนมากก็กำลังมีความรักกันแทบทั้งนั้น เดี๋ยววันนี้ก็มีคนบอกว่ากำลังตกหลุมรักนักศึกษาชายคนหนึ่ง แล้วเดี๋ยวพรุ่งนี้ก็มีคนบอกว่าเลิกกับแฟนแล้ว ดูเหมือนพวกเขาจะพูดคำว่าชอบและลาก่อนได้โดยไม่ต้องจริงจังอะไร ทีจริงฉันก็รู้สึกว่าคำพูดที่นายพูดกับฉันวันนี้ฟังดูแล้วก็ไม่ได้จริงจังอะไร"

จางหนานขยับปากเล็กน้อย หลี่หยวนหยวนยิ้ม "ใจเย็น ๆ ฟังฉันพูดก่อน นายลองนับดูก็ได้ว่าเราสองคนรู้จักกันนานแค่ไหน นายรู้จักฉันมากน้อยแค่ไหน ก่อนหน้านี้ตอนที่ฉันเจอเสี่ยวพั่ง ฉันก็ชอบเขา แล้วก็บอกความในใจกับเขา แต่ตอนนั้นฉันยังไม่เข้าใจว่า ถ้าเราพูดคำว่าชอบกับใครไปง่าย ๆ เราก็จะปล่อยคนคนนั้นไปได้ง่าย ๆ เช่นกัน ดังนั้นตอนที่เสี่ยวพั่งไม่รับรักฉัน ฉันก็เลยเสียใจที่เขาไม่ชอบฉัน ไม่ได้เป็นเพราะว่าฉันสูญเสียเขาไป

"เมื่อก่อนฉันไม่รู้ว่าตัวเองชอบคนแบบไหน จะชอบคนที่มีนิสัยใจคอยังไง ฉันวาดฝันไว้ในจินตนาการมากมาย เสี่ยวพั่งน่าจะเป็นคนที่มีลักษณะใกล้เคียง

กับคนที่ฉันวาดฝันไว้มากที่สุดละมั้ง"

มุมปากของจางหนานกระตุกเล็กน้อย "จริงเหรอ"

หลี่หยวนหยวนหัวเราะ "ฉันรู้ว่าคงผิดความคาดหมายของทุกคนไปมาก แต่สิ่งสำคัญที่ฉันจะพูดไม่ใช่เรื่องนี้ ระยะหลังมานี้ฉันค่อย ๆ เข้าใจแล้วว่า มีคนบางคนที่ทั้งชีวิตจะไม่มีวันบอกว่า 'ชอบ' ฉัน แต่ไม่ว่าจะเป็นบนโลกนี้ หรือในโลกอื่น ก็จะไม่มีใครชอบฉัน ทั้งยังรักและคอยปกป้องฉันได้เหมือนอย่างเขา เพราะอย่างนั้นฉันจึงรู้แล้วว่า ฉันชอบคนแบบไหน เพราะฉันได้ค้นพบแล้วว่า การชอบใครสักคน ไม่ใช่เพราะว่าคนคนนั้นมีคุณสมบัติที่ตรงใจฉัน แต่เป็นเพราะฉันชอบเขา ดังนั้นทุกสิ่งทุกอย่างที่เขาเป็นจึงเป็นสิ่งที่ฉันต้องการทั้งหมด"

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางมองจางหนาน "นายบอกว่าอยากเป็นคู่แข่งของเยี่ยนซือเฉิง งั้นนายก็ต้องเป็นเยี่ยนซือเฉิง เพราะว่าฉันชอบเขา และจะชอบเขาเพียงคนเดียวเท่านั้น"

จางหนานนิ่งไป

"เพราะฉะนั้นเราอย่าพูดเรื่องนี้กันอีกเลย ถ้าซือเฉิงรู้เข้า ฉันกลัวว่าเขาจะน้อยใจ"

จางหนานยกมุมปากขึ้นและยิ้มอย่างเฝื่อน ๆ "ฉันเข้าใจแล้ว เธอพูดมาซะขนาดนี้ ฉันจะพูดอะไรได้อีกล่ะ เธอไปกินข้าวเถอะ ฉันก็จะกลับแล้วเหมือนกัน" จางหนานว่าพลางลุกขึ้น เมื่อหันกลับไปก็เห็นเยี่ยนซือเฉิงยืนอยู่ข้างหลัง

เยี่ยนซือเฉิงหน้าแดง สีหน้าของเขาทำให้จางหนานอึ้งไปเล็กน้อย "นาย... ทำไมมาอยู่ที่นี่"

เมื่อได้ยินจางหนานถาม หลี่หยวนหยวนก็หันไปมองเช่นกัน เธออึ้งไปเล็กน้อย จากนั้นก็ยิ้ม "ซือเฉิง"

เยี่ยนซือเฉิงก้มหน้าเล็กน้อย หลบตาหลี่หยวนหยวน

จางหนานเห็นแล้วก็ยิ้ม แล้วใช้ไม้เท้าค้ำยันเดินจากไป เมื่อออกมาจากสวนเขาก็เห็นสายตาของโจวฉิงกำลังจ้องมา จางหนานนิ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงเอ่ยว่า "เลิกจ้องได้แล้ว ฉันไม่ได้ขัดขวางพวกเขาสักหน่อย แต่เป็นกองหนุนต่างหาก"

ที่หลี่หยวนหยวนบอกว่าชีวิตนี้คงจะไม่มีวันได้ยินคำว่า"ชอบ"จากปากเขา วันนี้...เธออาจได้ยินก็ได้

ภายในสวน สายลมอ่อนๆพัดโชย หลี่หยวนหยวนเดินไปยืนข้างๆเยียนซือเฉิงพลางยิ้มมองเขา "โจวฉิงโทรไปบอกนายเหรอ" เยียนซือเฉิงพยักหน้า หลี่หยวนหยวนอธิบายว่า "ฉันไม่ได้รับปากเขา"

"อือ ได้ยินแล้ว"

หลี่หยวนหยวนไม่รู้ว่าจะพูดอะไรต่อ จึงได้แต่เงียบเช่นกัน ผ่านไปสักพักเธอจึงยิ้มพลางเข้าไปจูงมือเยียนซือเฉิง "ฉันเพิ่งเลิกเรียน นายยังไม่ได้กินข้าวใช่มั้ย เราไปกินด้วยกันเถอะ"

"หยวนหยวน" เยียนซือเฉิงยืนนิ่ง

หลี่หยวนหยวนหันกลับไปมองเขา

ทั้งคู่สบตากัน เงาสะท้อนของหลี่หยวนหยวนปรากฏอยู่ในดวงตาของเยียนซือเฉิง เขาพลิกมือกลับมากุมมือของหลี่หยวนหยวนเอาไว้ ฝ่ามือของเยียนซือเฉิงแห้งหยาบ ทว่าอบอุ่น เมื่อเขากุมมือเธอ ใบหน้าของเธอพลันแดงระเรื่อ หัวใจเต้นแรง

"ที่เธอพูดเมื่อกี้ ฉันได้ยินหมดแล้ว"

คราวนี้กลายเป็นหลี่หยวนหยวนที่ได้แต่พยักหน้าอย่างอึ้งๆ

"เมื่อคืนฉันคิดอยู่ทั้งคืน ฉันกลัวว่าจะดูแลเธอได้ไม่ดี แต่เมื่อกี้จู่ๆฉันก็คิดขึ้นมาว่า ถ้าปล่อยให้คนอื่นดูแลเธอ ฉันก็คงทำไม่ได้ เพราะแค่คิดแบบนั้นในใจฉันก็ไม่ใช่แค่เป็นห่วงเธอ แต่รู้สึกโกรธมาก" เยียนซือเฉิงกุมมือเธอเอาไว้ "ฉันไม่อาจเกลี้ยกล่อมตัวเองให้ยอมยกเธอให้ใครได้"

มุมปากของหลี่หยวนหยวนโค้งขึ้นเป็นรอยยิ้ม ชั่วขณะต่อมาเยียนซือเฉิงก็คุกเข่าลง แล้วก้มศีรษะจดพื้น แสดงความเคารพตามธรรมเนียมต้าถัง เขาเอ่ยด้วยน้ำเสียงทุ้มมีพลัง "ขอองค์หญิงโปรดทรงอภัยที่กระหม่อมบังอาจก้าวล่วง หากภายหน้า..."

เยียนซือเฉิงพูดยังไม่ทันจบ หลี่หยวนหยวนก็นั่งลงยองๆตรงหน้าเขา ประคองเขาให้ลุกขึ้นยืน สองแขนของเธอพาดบนไหล่เขา พลางเขย่งเท้าประทับ

จูบบนริมฝีปากของเขาดัง "จุ๊บ" จากนั้นก็คล้องแขนรอบคอเขา "อยากทำอย่างนี้มานานแล้ว" เธอซุกไซ้ใบหน้ากับซอกคอของเขา "ซือเฉิง ฉันชอบนายมาก ๆ"

เยี่ยนซือเฉิงตะลึงงันอยู่นาน กว่าจะกล้ายกมือขึ้นวางบนแผ่นหลังของหลี่หยวนหยวนเบา ๆ ค่อย ๆ โอบรัดตัวเธอ จนกระทั่งทั้งคู่กอดกันแน่น

ไม่อยากปล่อยมือเลย เมื่อได้กอดกันอย่างนี้แล้วก็ไม่อยากปล่อยมืออีกเลย

องค์หญิงของเขากลายเป็นองค์หญิงตัวจริงของเขาแล้ว

"ฉันก็ชอบเธอ"

เป็นความชอบ หรือเป็นความรักเทิดทูน

ใช่ทั้งสองอย่าง

อยากจับมือเธอ? อยากเคียงข้างเธอไปจนแก่เฒ่า?

อยากทั้งสองอย่าง

อย่างนั้นก็คบกันเถอะ

ที่จริงแล้ว หลังจากที่ทั้งคู่เริ่มคบกันในฐานะคู่รัก ชีวิตของทั้งสองก็ไม่ได้มีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพียงแต่เวลาที่อยู่ด้วยกัน หลี่หยวนหยวนจะจับมือเยี่ยนซือเฉิง ส่วนเยี่ยนซือเฉิงก็จะยิ้มและจับมือเธอไว้เช่นกัน ทว่าฝ่ามืออันอ่อนนุ่มของเธอทำให้เขาไม่กล้าจับมือเธอแรงนัก และทุกคืนเมื่อกลับจากหอสมุดหรือสนามกีฬาก่อนที่ทั้งคู่จะแยกกัน หลี่หยวนหยวนจะเขย่งปลายเท้าขึ้นจูบแก้มเยี่ยนซือเฉิงครั้งหนึ่ง

แรก ๆ ทั้งคู่ต่างก็หน้าแดงและเงียบกันไปนาน กว่าจะเอ่ยราตรีสวัสดิ์กันแล้วแยกย้ายกันไป

แต่พอนานวันเข้า การที่หลี่หยวนหยวนเขย่งปลายเท้าขึ้นจูบแก้มเยี่ยนซือเฉิงก็กลายเป็นกิจวัตรอย่างหนึ่งของทั้งสอง

ก่อนจากกันต้องจูบลากันสักครั้ง ยิ่งนานวันความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ค่อย ๆ ใกล้ชิดสนิทสนมกันมากขึ้น จนกระทั่งผ่านไปหนึ่งเดือนเศษ หลี่หยวนหยวนก็เลื่อนตำแหน่งจูบของตนจากที่แก้มไปประทับที่ริมฝีปากของเขาได้สำเร็จ

ช่วงหยุดยาววันแรงงาน* พ่อแม่ของเยี่ยนซือเฉิงบอกว่าจะพาเขาไปเที่ยว ก่อนจะต้องจากกันสามวัน หลี่หยวนหยวนจูบลาเยี่ยนซือเฉิง ริมฝีปากของเธอประทับบนริมฝีปากของเขาอยู่นาน แต่ทั้งคู่กลับหยุดการกระทำไว้แค่นั้น พวกเขายังไม่กล้าทำอะไรที่เกินเลยไปกว่านี้

เดิมหลี่หยวนหยวนคิดว่า เวลาแค่สามวันไม่ได้ยาวนานเท่าใดนัก แต่หลังจากที่เยี่ยนซือเฉิงไปแล้ว เธอกลับรู้สึกว่าเวลาเดินช้ามากถึงขั้นต้องคอยนับเวลาทุกวินาที หลังจากตื่นนอนในตอนเช้า หลี่หยวนหยวนก็ส่งข้อความไปหาเขา ตอนกลางวันกินข้าวแล้วก็ต้องส่งรูปไปให้เขา ตอนบ่ายเมื่อไปอ่านหนังสือที่หอสมุด เธอก็ต้องบอกให้เขารู้

ฝ่ายเยี่ยนซือเฉิงก็เช่นเดียวกัน เขาจะคอยส่งภาพทิวทัศน์ที่พบเห็นให้หลี่หยวนหยวน เพียงแต่ถ้อยคำที่ใช้ประกอบภาพต่างไปจากหลี่หยวนหยวน เขาจะส่งภาพพร้อมกับบอกชื่อสถานที่ที่เขาอยู่ตอนนั้น น้อยครั้งมากที่เขาจะพูดถึงเรื่องอื่น

แต่หลี่หยวนหยวนก็ไม่ได้รู้สึกน้อยใจอะไร เธอรู้ดีว่าเยี่ยนซือเฉิงเป็นคนแบบนี้เอง เขาตั้งใจและจริงจังกับทุกเรื่อง

คืนนั้น หลี่หยวนหยวนส่งข้อความไปบอกราตรีสวัสดิ์กับเขา ผ่านไปสักพักตอนที่หลี่หยวนหยวนใกล้จะหลับแล้ว จู่ๆ โทรศัพท์มือถือของเธอก็ดังขึ้นครั้งหนึ่ง เมื่อเปิดหน้าจอดูก็พบว่าเยี่ยนซือเฉิงส่งภาพท้องฟ้ายามค่ำคืนที่สว่างด้วยแสงจันทร์ พร้อมกับข้อความ *'หยวนหยวน คิดถึงเธอมาก'*

ข้อความสั้นๆ นี้ทำให้หลี่หยวนหยวนรู้สึกเหมือนมีไออุ่นเอ่อล้นอยู่เต็มหัวใจ เธอเอามือกุมหน้าอกไว้ ดีใจจนต้องถีบผ้าห่ม เตียงจึงสั่นจนโจวฉิงซึ่งนอนเตียงติดกันโวยขึ้นมา "นี่เป็นบ้าอะไรขึ้นมาดึกๆ ดื่นๆ ฮะ!"

หลี่หยวนหยวนเก็บความตื่นเต้นดีใจไว้ไม่อยู่ จนต้องพูดออกมาเบาๆ "โจวฉิง ซือเฉิงบอกว่าเขาคิดถึงฉัน"

---

*"อู่อี" ตรงกับวันที่ ๑ พฤษภาคม จัดเป็นช่วงสัปดาห์ทอง (golden week) ที่ชาวจีนจะได้หยุดยาวช่วงหนึ่งของปี

โจวฉิงพยายามอดกลั้นไว้ แค่ช่วงหยุดยาววันแรงงานไม่มีใครอยู่กับเธอก็น่าเศร้าเกินทนอยู่แล้ว ดึกดื่นค่อนคืนแบบนี้ยิ่งรู้สึกอ้างว้างเปล่าเปลี่ยวเข้าไปใหญ่ แถมยังต้องเห็นใบหน้ายิ้มระรื่นของคนอินเลิฟเพิ่มเข้ามาอีก...

"ฝากความคิดถึงผ่านดวงจันทร์จากที่ไกลโพ้น โจวฉิง เขาคิดถึงฉันจริงๆ ด้วยละ"

ตุ๊กตาผ้าตัวหนึ่งถูกปาใส่หลี่หยวนหยวน "พวกชอบอวดแฟนน่ะ ตายเร็วนะ!"

หลี่หยวนหยวนไม่สนใจโจวฉิง เธอพิมพ์ตอบเยี่ยนซือเฉิงกลับไป 'จุ๊บ'

มีความสุขจัง หลี่หยวนหยวนคิดในใจ *การได้ใช้ชีวิตกับซือเฉิงแบบนี้ช่างแสนสุข*

และแล้วช่วงหยุดยาววันแรงงานก็ผ่านพ้นไป พ่อของเยี่ยนซือเฉิงขับรถมาส่งเขาที่มหาวิทยาลัย พอไปถึงเยี่ยนซือเฉิงก็เห็นหลี่หยวนหยวนรออยู่ที่ด้านล่างตึกหอพัก หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางโบกมือทักทาย ชายหนุ่มตาเป็นประกาย เขาสะพายกระเป๋าแล้วลงจากรถ

เยี่ยนเฉิงกั๋วมองหลี่หยวนหยวนผ่านกระจกรถแวบหนึ่ง เมื่อเห็นเธอเขาถึงกับตกตะลึง แม้ว่าเด็กสาวคนนี้จะยังดูอวบอ้วน แต่ก็ผอมกว่าเมื่อก่อนมาก ใบหน้าอวบอิ่มเวลายิ้มมีลักยิ้มน่าเอ็นดู เมื่อรู้ตัวว่าเยี่ยนเฉิงกั๋วกำลังมองอยู่ก็ยังโค้งทักทายเขาอย่างมีมารยาท เยี่ยนเฉิงกั๋วพยักหน้าตอบ พอเห็นเยี่ยนซือเฉิงเดินไปตรงหน้า สายตาของเธอก็หันไปมองชายหนุ่มทันที

เยี่ยนเฉิงกั๋วหัวเราะ แล้วออกรถไป

หนุ่มสาวนี่นะ

"ซือเฉิง" เดิมหลี่หยวนหยวนคิดว่าตัวเองคงมีเรื่องมากมายที่อยากจะพูดกับเขา แต่หลังจากไม่ได้เจอกันสามวัน เมื่อเยี่ยนซือเฉิงมายืนตรงหน้าจริงๆ เธอกลับลืมไปแล้วว่าอยากจะพูดอะไร เพียงแค่ได้มองเขาแบบนี้เธอก็พอใจแล้ว

ขณะที่กำลังคิด พลางยื่นแขนไปเพื่อจะกอดเขาและเขย่งปลายเท้าขึ้นจูบเขานั้นเอง

จู่ๆ ปลายคางของเธอก็ถูกเชยขึ้นเบาๆ คราวนี้เธอยังไม่ทันได้เขย่งปลายเท้าขึ้น เยี่ยนซือเฉิงก็ก้มลงมาประทับจูบที่ริมฝีปากเธอ

หลี่หยวนหยวนตกใจจนตาเบิกกว้าง ที่ผ่านมาเธอเป็นฝ่ายเริ่มมาตลอด *แต่วันนี้ซือเฉิงกลับ...*

บางทีอาจเป็นธรรมชาติของผู้ชายที่สั่งให้เขาทำ เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเริ่มเป็นฝ่ายจูบเธอก่อนแล้ว ก็ดูเหมือนว่าเขาจะไม่อาจหักห้ามใจได้อีก เขาบดเบียดริมฝีปากของเธออยู่นาน กระทั่งเธอไม่อาจทนต่อความเย้ายวนได้จนต้องเผยอปาก เยี่ยนซือเฉิงถึงกับกล้าใช้ลิ้นเลียริมฝีปากของเธอ

รสชาติของการจุมพิตที่แปลกใหม่และสัมผัสที่ต่างไปนี้ทำให้ทั้งคู่เขินอายจนหน้าแดง แต่แล้วก็หยุดการจูบไว้เพียงเท่านี้

เยี่ยนซือเฉิงไม่อาจจูบเธอต่อไปได้ จึงคลายมือจากปลายคางของหลี่หยวนหยวน เห็นดวงตาเธอเป็นประกาย เขาลูบศีรษะเธอ "คราวหน้าเราหาที่ที่ไม่มีคน...แล้ว...จูบกันต่อ"

๔๕



หลังจาก ช่วงหยุดยาววันแรงงาน วิชาว่ายน้ำของมหาวิทยาลัยก็เริ่มต้นขึ้น

วันแรกหลังจากที่ได้เรียนรู้เรื่องความปลอดภัยก่อนฝึกว่ายน้ำจริง หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกกังวลมาก ตั้งแต่เกิดมาเธอยังไม่เคยลงน้ำมาก่อน อย่าว่าแต่ว่ายน้ำเลย ลำพังแค่ลอยตัวบนผิวน้ำให้ได้ก็ยากเต็มทน *ถ้าฉันลงสระแล้วเกิดจมน้ำไปจะทำยังไง*

หลี่หยวนหยวนระบายความกังวลใจของตนให้เยี่ยนชือเฉิงฟัง ชายหนุ่มพึมพำอยู่ครู่หนึ่ง "วิชาว่ายน้ำนับหน่วยกิตด้วย ยังไงก็ต้องสอบให้ผ่าน ฉันได้ยินเพื่อนบอกว่า หลังจากคาบเรียนคาบสุดท้ายตอนเย็น สระว่ายน้ำของมหาวิทยาลัยจะเปิดให้นักศึกษาทั่วไปเข้าใช้ได้สามชั่วโมงทุกวัน ตั้งแต่ห้าโมงสี่สิบถึงสองทุ่มสี่สิบ งั้นเราไปฝึกว่ายน้ำกันทุกวันที่นี่ตั้งแต่หกโมงสี่สิบดีมั้ย ฝึกมากกว่าคนอื่นวันละสองชั่วโมง พอถึงตอนสอบต้องผ่านแน่นอน"

หลี่หยวนหยวนคิดว่าที่เขาพูดมีเหตุผล จึงพยักหน้าตกลง

ในเมื่อจะต้องว่ายน้ำทุกวัน สิ่งแรกที่พวกเขาต้องทำย่อมหนีไม่พ้น...การไปซื้อชุดว่ายน้ำ

เมื่อเยี่ยนชือเฉิงรู้ว่านักศึกษาชายต้องสวมกางเกงว่ายน้ำตัวเดียว และปล่อยให้ร่างกายท่อนบนและเรียวขาทั้งสองข้างเปลือยเปล่า เขาก็อึ้งงันไปนาน แต่พอเห็นว่าเพื่อน ๆ คนอื่นต่างก็มองเป็นเรื่องธรรมดา เขาจึงจำต้องยอมรับแต่โดยดี ยังดีที่นักศึกษาหญิงสวมชุดว่ายน้ำ

เยียนซือเฉิงเคยเห็นชุดบิกินี่ในตำนานในโทรทัศน์และอินเทอร์เน็ตตอนแรกเขากังวลอยู่เล็กน้อย แต่พอได้ยินว่าชุดว่ายน้ำของผู้หญิงที่ขายอยู่แถวมหาวิทยาลัยเป็นชุดที่ค่อนข้างเรียบร้อย เขาจึงเบาใจขึ้นบ้าง แต่คิดไม่ถึงเลยว่า ที่เพื่อนๆ บอกว่าค่อนข้างเรียบร้อยนั้นจะกลายเป็น...

"กระโปรง...สั้นเกินไป..." เยียนซือเฉิงมองชุดว่ายน้ำในมือ เขาถามเจ้าของร้านด้วยสีหน้าเคร่งเครียด "มีที่ยาวหน่อยมั้ยครับ"

เจ้าของร้านรู้สึกขำ "โถ น้องชาย นี่มันสมัยไหนแล้ว กระโปรงชุดว่ายน้ำตัวนี้ก็ถือว่ายาวพอแล้วนะ ถ้ายาวกว่านี้ก็ต้านน้ำแย่สิ ใส่แล้วคงว่ายไม่ไป ให้น้องคนนี้ลองใส่ดูก่อนดีมั้ย ลองดูตอนที่ใส่บนตัวแล้วจะดีกว่า"

เยียนซือเฉิงยืนนิ่งทั้งชุดว่ายน้ำในมือ แม้รูปแบบการแต่งกายของต้าถังจะค่อนข้างเปิดกว้าง แต่ก็ไม่ถึงขั้นเปลือยท่อนแขนและเรียวขาต่อหน้าธารกำนัล เขาเงยหน้าขึ้นมองหลี่หยวนหยวน

หลี่หยวนหยวนยิ้มพลางรับชุดว่ายน้ำมาจากเยียนซือเฉิง "ทุกคนก็ใส่แบบนี้กันทั้งนั้น ไม่เป็นไรหรอก ซือเฉิงรอข้างนอกแป๊บหนึ่งนะ ฉันจะไปลองชุด"

ในที่สุดเยียนซือเฉิงก็ต้องยอม เขานั่งตัวตรงบนเก้าอี้ในร้าน ระหว่างที่รอหลี่หยวนหยวนลองชุดว่ายน้ำอย่างใจเย็นก็ได้ยินเสียงเธอคุยกับหญิงเจ้าของร้านเป็นระยะ "สายที่ผูกที่คอรั้งไปหน่อยค่ะ"

"อ้อ สายนี้ปรับได้ ฉันช่วยผูกให้ใหม่เลยแล้วกัน รอบอกกับรอบเอวพอดีตัวมั้ย"

"ค่ะ ใส่ได้ อ๊ะ คอชุดว่ายน้ำต่ำไปหน่อยนะคะ..."

"ต่ำที่ไหนกัน น้องสาว หน้าอกสวยขนาดนี้ ต้องโชว์นิดๆ ถึงจะสวย"

"อ้อ..."

ได้ยินแบบนั้นเยียนซือเฉิงถึงกับกำหมัดแน่น *องค์หญิงยอมง่ายๆ แบบนี้ได้ยังไง!*

เมื่อไม่ได้ยินเสียงใดๆ จากด้านใน เยียนซือเฉิงก็อดจ้องไปยังม่านห้องลองชุดไม่ได้ ผ่านไปครู่หนึ่งม่านก็ถูกเปิดออก หญิงเจ้าของร้านเดินออกมาก่อน "มาๆ มาดูสิ ชุดว่ายน้ำสีชมพูนี่ขับผิวขาวให้ยิ่งสวยขึ้นอีก น้องสาวนี่

ผิวขาวจริง ๆ"

หลี่หยวนหยวนเดินออกมาจากห้องลองชุดอย่างเขิน ๆ กระโปรงชุดว่ายน้ำสั้นแค่โคนขา แขนทั้งสองเปล่าเปลือย คอชุดว่ายน้ำเป็นรูปตัววี เนื้อผ้าของชุดว่ายน้ำแนบเนื้อและรัดทุกส่วนของร่างกายเธอ หน้าท้องยื่นออกมาเล็กน้อย แต่เรื่องนี้กลับไม่ส่งผลต่อองค์ประกอบโดยรวม แวบแรกที่เยี่ยนซือเฉิงมองไป สายตาของเขาก็จับจ้องที่หน้าอกของหลี่หยวนหยวนโดยสัญชาตญาณ

เยี่ยนซือเฉิงพลันรู้สึกว่าโพรงจมูกของตนแห้งตึงไปหมด

จากนั้นก็ได้ยินเสียงตกใจของหญิงเจ้าของร้าน "ว้าย เลือด เดี๋ยวฉันไปเอาทิชชูมาให้นะ"

เยี่ยนซือเฉิงลองลูบจมูกตัวเอง เลือดกำเดาอุ่น ๆ ไหลลงมาที่ริมฝีปากของเขา ขณะที่กำลังจะใช้หลังมือปาดออก หลี่หยวนหยวนก็เดินเข้ามาหาพลันคว้ามือเขาไว้ จากนั้นก็หยิบกระดาษทิชชูแผ่นหนึ่งมาซับเลือดกำเดาให้เขา

"ซือเฉิง..." หลี่หยวนหยวนลงนั่งยอง ๆ เธอมองเยี่ยนซือเฉิงอย่างไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี "นายนี่ไม่ไหวเลยจริง ๆ"

หญิงเจ้าของร้านที่ยืนอยู่ข้างหลังก็กำลังยิ้มเช่นกัน "น้องชายนี่ใสซื่อจริง ๆ"

ได้ยินแบบนี้หลี่หยวนหยวนก็ยิ้มกว้างขึ้นอีก เธอทิ้งทิชชูที่ซับเลือดกำเดาจนเต็มลงถังขยะ จากนั้นก็ใช้กระดาษทิชชูอีกแผ่นอุดรูจมูกเขาไว้ ตลอดเวลานี้เยี่ยนซือเฉิงตัวแข็งทื่อไปหมด เขาไม่กล้าขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

เพราะตอนนี้หลี่หยวนหยวนกำลังนั่งยอง ๆ อยู่ตรงหน้าเขา แค่ขยับเล็กน้อยก็จะสัมผัสถูกตัวเธอ เขาไม่กล้าแม้แต่จะเหลือบมอง เพราะถ้าเหลือบตามองไปก็จะเห็นส่วนวับ ๆ แวม ๆ ของเธอโดยไม่ตั้งใจ...

"แค็ก ๆ" เลือดกำเดาที่ไหลออกมาไหลย้อนกลับลงคอ เพราะถูกกระดาษทิชชูที่หลี่หยวนหยวนอุดจมูกเขากั้นไว้ ทำให้สำลักเลือดกำเดาจนไอออกมา

หลี่หยวนหยวนใช้ทิชชูเช็ดปากให้เขาพลางยิ้ม "ซือเฉิง ต่อไปถ้านายทำให้ฉันโมโห ฉันจะใส่ชุดว่ายน้ำให้นายดู วิธีนี้เรียกว่าปลิดชีพโดยไม่ต้องใช้อาวุธใช่มั้ย"

เยี่ยนซือเฉิงเหลือบมองใบหน้ายิ้มระรื่นของหลี่หยวนหยวนเร็ว ๆ แล้ว

ตอบด้วยเสียงหนักแน่น "ฉันจะไม่ทำให้เธอโมโห"

หลีหยวนหยวนอึ้งไป รู้สึกอบอุ่นหัวใจราวกับผืนแผ่นดินที่ได้รับไออุ่นจากแสงตะวัน มวลดอกไม้กำลังผลิบานเต็มทุ่ง เธอเช็ดคราบเลือดที่ริมฝีปากให้เขา "แต่สิ่งที่ฉันต้องขอโทษนายไว้ล่วงหน้าก็คือ ต่อให้นายไม่ได้ทำให้ฉันโมโห ฉันก็ยังต้องใส่ชุดว่ายน้ำอยู่ดี แต่ฉันรับปากนายว่า ต่อไปถ้านายเลือดกำเดาไหลอีก ฉันจะคอยเช็ดให้" เธอว่า "ถ้านายเลือดออก ฉันจะห้ามเลือดให้ ถ้านายบาดเจ็บ ฉันก็จะช่วยรักษาให้ ซือเฉิงเจ็บตรงไหน ฉันจะคอยอยู่ข้าง ๆ ช่วยเป่าให้"

คำพูดกล่อมเด็กแบบนี้กลับกล่อมเยี่ยนซือเฉิงผู้เคร่งขรึมเสมอให้ยิ้มออกมาจนได้ เขาพยักหน้า "ดีสิ"

ในที่สุดทั้งสองก็ซื้อชุดว่ายน้ำสีชมพูชุดนั้น

ตั้งแต่นั้นเยี่ยนซือเฉิงก็เริ่มตั้งแง่กับวิชาว่ายน้ำซึ่งจะเริ่มต้นในสัปดาห์หน้า

เขาซื้อผ้าเช็ดตัวผืนใหญ่ให้หลีหยวนหยวน และกำชับให้เธอพกไปด้วยตอนเรียนว่ายน้ำ โดยอ้างว่าหลังจากเรียนเสร็จเธอจะได้อาบน้ำสะดวก แต่ความจริงแล้วสิ่งที่เขาต้องการบอกเธอก็คือ *หยวนหยวน ก่อนลงน้ำเธอต้องเอาผ้าเช็ดตัวคลุมตัวไว้นะ*

แน่นอนว่าหลีหยวนหยวนย่อมรับไว้ด้วยความยินดี

ต่อให้เยี่ยนซือเฉิงไม่ชอบแค่ไหน แต่ในที่สุดวิชาว่ายน้ำก็เริ่มต้นขึ้น เมื่อเห็นต้นขาขาว ๆ เต็มขอบสระไปหมด เยี่ยนซือเฉิงกับหลีหยวนหยวนซึ่งเดิมตื่นเต้นอยู่เล็กน้อยก็กลับรู้สึกเฉย ๆ

หลีหยวนหยวนหัวเราะเยี่ยนซือเฉิง "เราสองคนช่างเหมือนกบก้นบ่อ[๑] จริง ๆ"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า "ในเมื่อทุกคนแต่งตัวแบบนี้ ก็ไม่จำเป็นต้องเขินอาย" เขาหันหน้ากลับไป จงใจจะไม่มองหลีหยวนหยวน "แต่ว่าหยวนหยวน ยังไง...ก็อย่าเอาผ้าเช็ดตัวออก"

---

[๑] เป็นสำนวน ตรงกับสำนวนไทยว่า กบในกะลา

หลี่หยวนหยวนแอบยิ้ม "รู้แล้วน่า ไปเรียนได้แล้ว"

หลี่หยวนหยวนเรียนคนละสาขากับเยี่ยนซือเฉิง ทั้งยังลงเรียนว่ายน้ำกับอาจารย์คนละคน แต่เวลาเรียนของทั้งคู่ตรงกัน เพียงแต่คนหนึ่งเรียนที่ด้านตะวันออกของสระว่ายน้ำ ส่วนอีกคนเรียนที่ด้านตะวันตก อาจารย์แต่ละคนกำหนดเขตให้นักศึกษาของตัวเองเรียบร้อยแล้ว

ครึ่งคาบแรก อาจารย์ให้ทุกคนฝึกทำท่าบนขอบสระ จากนั้นจึงให้ลงน้ำในช่วงครึ่งคาบหลัง แต่ก็แค่ให้ฝึกตีขาโดยจับขอบสระเท่านั้น

เมื่อต้องลงน้ำ ตอนแรกหลี่หยวนหยวนกลัวมาก ต่อมาก็ค่อย ๆ หายกลัวไปเอง จู่ ๆ เธอก็รู้สึกว่า เวลาที่ปล่อยตัวตามสบาย จะพยุงตัวในน้ำได้ดี ไม่ต้องออกแรงอะไรก็ลอยตัวได้แล้ว

หลี่หยวนหยวนมีพรสวรรค์ในการว่ายน้ำดีทีเดียว เพียงช่วงเวลาครึ่งคาบเรียนเธอก็ตีขาเป็นก่อนเพื่อน ๆ ที่ว่ายน้ำไม่เป็น คงต้องขอบคุณโจวฉิงที่คอยช่วยสอนอยู่ข้าง ๆ ตลอด

โจวฉิงบอกว่าตัวเองว่ายน้ำมาสิบเก้าปี แถมยังคุยว่าเกิดมาก็ว่ายน้ำเก่งเป็นนางเงือกแล้ว

เมื่อเสียงนกหวีดบอกเวลาหมดคาบดังขึ้น นักศึกษาทุกคนต่างก็ขึ้นจากสระ หลังจากที่อาจารย์พูดจบแล้วทุกคนก็แยกย้ายกันไป หลี่หยวนหยวนรีบไปหาเยี่ยนซือเฉิง เธอวิ่งไปบนพื้นกระเบื้องลื่น ๆ โจวฉิงตะโกนไล่หลัง "พื้นลื่นนะ เดินช้า ๆ หน่อยสิ"

หลี่หยวนหยวนใจร้อนจึงไม่ฟังคำเตือน เธอวิ่งเหยาะ ๆ ไปยังฝั่งที่เยี่ยนซือเฉิงเรียน พอไปถึงก็เห็นว่าเขาเพิ่งขึ้นมาจากสระ กล้ามเนื้อกระชับได้สัดส่วนที่มีหยดน้ำเกาะพราวยิ่งดูน่าหลงใหล เส้นผมของเขาเปียกชุ่มแนบศีรษะดูแล้วเซ็กซี่ไปอีกแบบ

หลี่หยวนหยวนมองไปรอบ ๆ พลันเข้าใจว่าทำไมเยี่ยนซือเฉิงถึงบอกให้เธอเอาผ้าคลุมตัวไว้

เธอก้าวไปข้างหน้า กางผ้าเช็ดตัวออก แล้วคลุมไหล่ของเยี่ยนซือเฉิงเอาไว้

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงเห็นว่าเป็นหลี่หยวนหยวนก็อึ้งไปเล็กน้อย "หยวนหยวน" หลี่หยวนหยวนยื่นนิ้วชี้ไปเขี่ยแผ่นอกเขา พลางพูดด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ "รูปงามคืออาหารตา มีแต่ฉันเท่านั้นที่ลิ้มรสนี้ได้"

เยี่ยนซือเฉิงไม่รู้ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี เขามองไปด้านข้าง "หยวนหยวน ฉันยังไม่เลิกเรียน..." หลี่หยวนหยวนหันไปมองตาม เป็นจริงดังที่เขาบอก นักศึกษาที่ไปรวมกลุ่มกันเรียบร้อยอยู่ด้านข้างต่างมองทั้งสองคนเป็นตาเดียว

แม้เมื่อครู่เสียงนกหวีดหมดคาบจะดังขึ้นแล้ว แต่อาจารย์ของเยี่ยนซือเฉิงยังไม่เลิกสอน เยี่ยนซือเฉิงขึ้นมาจากสระและกำลังจะไปรวมกลุ่มกับเพื่อน ๆ แต่กลับถูกหลี่หยวนหยวนรั้งตัวไว้

หลี่หยวนหยวนหน้าแดงไปถึงใบหู ตั้งแต่เกิดมาเธอยังไม่เคยทำเรื่องน่าอับอายขนาดนี้มาก่อน

เธอดึงผ้าเช็ดตัวออกจากไหล่ของเยี่ยนซือเฉิงเงียบ ๆ แล้วเอามาคลุมศีรษะตัวเองไว้ จากนั้นก็รีบพุ่งเข้าไปในห้องเปลี่ยนเสื้อของผู้หญิง

ได้ยินเสียงหัวเราะของนักศึกษาคนอื่น ๆ ดังตามหลังมา แทบจะเผาผิวหนังบนแผ่นหลังของเธอให้หลุดล่อนออกมาได้

ตลอดทางจากสระว่ายน้ำกลับไปยังหอพัก หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงยังคงอึ้งค้างจนไม่ได้พูดคุยกันแม้แต่คำเดียว ใบหน้าของทั้งสองยังแดงไม่หาย

เยี่ยนซือเฉิงเดินไปส่งเธอเงียบ ๆ กระทั่งถึงตอนที่ต้องลากัน จู่ ๆ เขาก็ใช้สองมือประคองใบหน้าของหลี่หยวนหยวนเอาไว้ แล้วก้มลงจูบที่ริมฝีปากเธอทีหนึ่ง "รูปงามคืออาหารตา มีแต่หยวนหยวนเท่านั้นที่ลิ้มรสนี้ได้"

หลี่หยวนหยวนมองเขาพลางกะพริบตาถี่ ๆ จากนั้นก็เม้มปาก แล้วเขย่งปลายเท้าขึ้น "จุ๊บ" ที่ริมฝีปากเขา ฝ่ายเยี่ยนซือเฉิงก็ไม่ยอมแพ้ จึงก้มลงจูบเธออีกที

หลี่หยวนหยวนยิ้มหน้าแดง เธอเขย่งปลายเท้าขึ้นอีกครั้ง แต่คราวนี้กลับกัดปากเขาเบา ๆ ทีหนึ่ง

เยี่ยนซือเฉิงไม่โกรธ แต่กลับก้มลงมาประกบริมฝีปากของตนกับริมฝีปากของเธอ จากนั้นทั้งสองก็จูบกันอย่างดูดดื่มครั้งแรก

นับเป็นการจูบตามคำนิยามอย่างสมบูรณ์

เป็นการจูบที่อ่อนด้อยประสบการณ์และระมัดระวังมาก เพราะกลัวว่าการกระทำที่เกินเลยจะทำให้อีกฝ่ายไม่พอใจ แม้อย่างนั้นจูบนี้ก็เป็นจูบที่งดงามเหนือความคาดหมาย หัวใจของทั้งสองเต้นไม่เป็นส่ำ

ก่อนที่อารมณ์จะเตลิดจนควบคุมไม่อยู่ เยี่ยนซือเฉิงก็บังคับตัวเองให้หยุด "หยวนหยวน ราตรีสวัสดิ์"

หลี่หยวนหยวนพยักหน้าทั้งใบหน้าแดงระเรื่อ "ราตรีสวัสดิ์"

แต่ทั้งคู่กลับยังยืนนิ่งอยู่ที่เดิม ต่างไม่อยากลากัน ตลอดเวลาที่อยู่ด้วยกันมาสิบกว่าปี ไม่เคยมีช่วงเวลาไหนที่เหมือนกับตอนนี้เลย ทั้งสองไม่อยากแยกจากกันแม้เพียงเสี้ยววินาที นี่คงเป็นสายใยผูกพันอันลึกซึ้งที่สั่งสมมานานปี

พวกเขาหวังเหลือเกินว่าต่อไปจะได้อยู่ด้วยกันอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ ชีวิตที่มีแต่ความสุข ปราศจากความทุกข์กังวล

หลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงนัดกันไว้เรียบร้อยแล้วว่าจะไปฝึกว่ายน้ำด้วยกันที่สระว่ายน้ำของมหาวิทยาลัยทุกวันตอนพลบค่ำ

การไปฝึกว่ายน้ำนี้ต่างจากที่ทั้งสองคิดไว้แต่แรก เพราะกลายเป็นหลี่หยวนหยวนคอยสอนเยี่ยนซือเฉิงมากกว่า หลี่หยวนหยวนลงน้ำได้โดยไม่รู้สึกกลัว ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงกลับดูเกร็ง ๆ

ปกติแล้วเยี่ยนซือเฉิงไม่เคยกลัวอะไร หลี่หยวนหยวนจึงอดถามเขาด้วยความแปลกใจไม่ได้ "นายกลัวน้ำเหรอ" เยี่ยนซือเฉิงเงียบไปครู่หนึ่งก่อนตอบ "ตอนเด็ก ๆ ก่อนจะเข้าไปอยู่ในจวนองค์หญิง ฉันเคยตกน้ำ เกือบเอาชีวิตไม่รอด"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไปเล็กน้อย เธอลูบศีรษะเขาโดยไม่พูดอะไร ก่อนบอกว่า "ฉันจะช่วยนายเอง"

เธอเองก็ยังว่ายน้ำไม่ค่อยเป็น แล้วจะช่วยเขาได้อย่างไร

เยี่ยนซือเฉิงยิ้ม "อือ ฉันรู้"

เมื่อฝึกว่ายน้ำต่อไปสักพัก หลี่หยวนหยวนก็กระซิบบอกเยี่ยนซือเฉิงว่า

เธอจะไปเข้าห้องน้ำ ให้เขาเกาะขอบสระรอเธออยู่ตรงนี้ เยี่ยนชือเฉิงพยักหน้ารับคำ

พอหลี่หยวนหยวนล้างมือเสร็จและเดินออกมาจากห้องน้ำ เธอก็ได้ยินเสียงโหวกเหวกจากในสระ "มีคนเป็นตะคริวที่ขา!"

"อาจารย์! ช่วยด้วย!"

"มีคนเป็นตะคริว!"

บริเวณที่มีคนตะโกนโหวกเหวกอยู่ก็คือจุดที่เยี่ยนชือเฉิงอยู่! หลี่หยวน-หยวนใจหายวาบ รีบวิ่งไปที่นั่นทันทีโดยไม่สนใจอะไรทั้งสิ้น เธอวิ่งก้าวยาว ๆ ด้วยความรีบร้อน

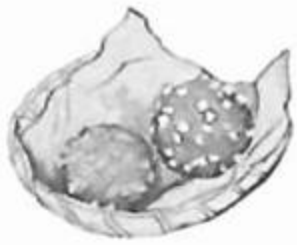
เยี่ยนชือเฉิงซึ่งอยู่อีกฟากหนึ่งเห็นว่ามีนักศึกษาหญิงคนหนึ่งเป็นตะคริวที่ขาถูกลากขึ้นจากสระ จากนั้นก็ได้ยินทางด้านนั้นตะโกนว่า "ตายแล้ว ล้มจนเลือดออกเลย!"

"ทำไมตรงนี้ถึงมีกระเบื้องได้นะ!"

เยี่ยนชือเฉิงเงยหน้ามองไปและเห็นว่าอีกฝั่งของสระมีคนเข้ามามุงดูมากขึ้นเรื่อย ๆ ทำให้เขามองไม่เห็นว่าเกิดอะไรขึ้น ทันใดนั้นเขาเกิดความรู้สึกประหลาดขึ้นในใจ จึงเกาะขอบสระพลางค่อย ๆ ขยับตัวไปยังฝั่งตรงข้าม เมื่อแหวกทางเข้าไปได้ ก็เห็นผู้หญิงในชุดว่ายน้ำสีชมพู ผิวขาวนวลราวกับหยกขาวกำลังนอนอยู่บนพื้น...*หยวนหยวน!*

หลี่หยวนหยวนลื่นล้ม ศีรษะกระแทกแผ่นกระเบื้องที่ยื่นออกมา เลือดที่ไหลจากบาดแผลตรงท้ายทอยเธอไหลลงปนกับน้ำในสระเป็นแนวคดโค้ง...

๔๖



เยี่ยนซือเฉิง เฝ้าอยู่ที่โรงพยาบาลทั้งคืน ระหว่างนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาและเพื่อนนักศึกษาจำนวนมากต่างก็มาดูอาการหลี่หยวนหยวนที่โรงพยาบาล ตอนนี้ทุกคนกลับไปหมดแล้ว ศีรษะของหลี่หยวนหยวนถูกพันด้วยผ้าพันแผลหลายชั้น สีหน้าซีดเผือด หน้าอกขยับขึ้นลงเบา ๆ ตามจังหวะการหายใจ แต่ไม่ยอมฟื้นขึ้นมาเสียที

เยี่ยนซือเฉิงมองหลี่หยวนหยวนพลางนึกโทษตัวเองอยู่ในใจ

ฉันไม่ได้ดูแลเธอให้ดี ฉันทำให้เธอต้องได้รับบาดเจ็บอีกแล้ว

ทันใดนั้นเปลือกตาของหลี่หยวนหยวนก็ขยับเล็กน้อย เยี่ยนซือเฉิงตื่นตัวทันที "หยวนหยวน" เขาเรียกเธอ ในที่สุดหลี่หยวนหยวนก็ลืมตาขึ้น "ตอนนี้รู้สึกไม่สบายตรงไหนบ้าง มึนหัวมั้ย หิวน้ำรึเปล่า"

ดวงตาเลื่อนลอยของหลี่หยวนหยวนจับจ้องใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิงอยู่นาน จากนั้นสีหน้าของเธอก็เปลี่ยนเป็นตกใจ กระทั่งสุดท้ายก็ค่อย ๆ กลายเป็นหวาดกลัว "ฉันกลับมาแล้ว..." หลี่หยวนหยวนพึมพำเสียงแหบ สายตาสอดส่ายไปมาไม่หยุด ประเดี๋ยวก็มองไปที่ไฟเพดาน ประเดี๋ยวก็มองไปที่ขวดน้ำเกลือข้างเตียง ประเดี๋ยวก็มองไปที่แสงไฟนีออนนอกหน้าต่าง

"ฉัน...ฉันกลับ...ฉันกลับมาแล้ว?" หลี่หยวนหยวนลุกพรวดขึ้นนั่ง พลันยื่นมือไปดึงเข็มให้น้ำเกลือออกจากหลังมืออีกข้างโดยไม่สนใจว่าเลือดจะไหลออกมา จากนั้นก็ขยับตัวจะลงจากเตียงทันที

เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกว่าหลีหยวนหยวนแปลกไป ในใจรู้สึกตื่นกลัว แต่ก็ยังควบคุมอารมณ์ไว้ได้ รีบยื่นมือไปกดไหล่เธอไว้ "หยวนหยวน...หยวนหยวน"

หลีหยวนหยวนดิ้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ตอนนี้เธอไม่มีเรี่ยวแรงพอจะขัดขืน จึงถูกเขากดตัวไว้ เธอมองหน้าเขาอย่างเหม่อลอย "นายเป็นใคร"

ได้ยินดังนั้น เยี่ยนซือเฉิงพลันรู้สึกเหมือนหัวใจร่วงหล่นลงไปในหุบเหว เขามองหน้าหลีหยวนหยวน "ฉันเยี่ยนซือเฉิงไง"

หลีหยวนหยวนไร้เรี่ยวแรงไปทันใด เธอนั่งตัวงอบนเตียง "เยี่ยนซือเฉิง... นายคือเยี่ยนซือเฉิง..." เธอยกมือขึ้นปิดหน้า เลือดที่หลังมือไหลลงมาจนถึงข้อศอก "ฉันคือหลีหยวนหยวน หลีหยวนหยวนของโลกยุคนี้"

เยี่ยนซือเฉิงได้แต่อึ้งงัน

ภายในห้องพักผู้ป่วยเงียบมากจนแม้แต่เข็มหล่นก็ยังได้ยิน เยี่ยนซือเฉิงครุ่นคิดอยู่นาน จนกระทั่งหลีหยวนหยวนเริ่มสงบสติอารมณ์ได้แล้ว เขาจึงเอ่ยขึ้น "ในเมื่อเธอกลับมาที่นี่ ถ้าอย่างนั้นหยวน...องค์หญิงก็กลับไปอยู่ที่ต้าถังไง?"

"ฉันไม่รู้" หลีหยวนหยวนตอบเสียงสั่น "ฉันไม่รู้ รู้แต่ว่าฉันล้มลงไป..." เธอชะงักไปครู่หนึ่ง แล้วเงยหน้าขึ้นสบตาเขา "เธอ...ก็ล้มลงไปเหมือนกันเหรอ"

เยี่ยนซือเฉิงพยักหน้า

เมื่อคิดทบทวนอย่างละเอียด ครั้งแรกที่พวกเขาทะลุมิติไปยังโลกของอีกฝ่าย ตอนนั้นหลีหยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงแห่งต้าถังพลัดตกหน้าผา ส่วนหลีหยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงของโลกยุคนี้ต่างก็พลัดตกลงจากที่สูงเช่นกัน หลังจากที่ประสบอุบัติเหตุ...ชะตาของพวกเขาก็ถูกเชื่อมโยงไว้ด้วยกันอย่างน่าประหลาด

หลีหยวนหยวนคลำหัวตัวเองซึ่งพันผ้าพันแผลอยู่ "ฉันจะกลับไป" เธอดิ้นรนจะลงจากเตียง "ฉันจะกลับไป สามีฉันอยู่ที่นั่น ฉันต้องกลับไป"

เยี่ยนซือเฉิงดึงเธอเอาไว้ แต่คราวนี้ไม่รู้ว่าหลีหยวนหยวนเอาเรี่ยวแรงมาจากไหนมากมาย เธอสะบัดจนหลุดจากการเกาะกุมของเขา แล้ววิ่งไปที่หน้าต่างทันที

เยี่ยนซือเฉิงลุกพรวดขึ้น สาวเท้าตามไปดึงตัวเธอไว้ ห้องพักผู้ป่วยนี้อยู่บนชั้นห้า ถ้ากระโดดลงไปแล้วกลับไปต้าถังไม่สำเร็จ ร่างนี้ก็คงถึงกาลอวสาน

"ใจเย็นๆ ก่อน" เยี่ยนซือเฉิงเองก็รู้สึกสับสนไปหมด เมื่อคิดว่าตอนนี้องค์หญิงก็คงทำอะไรไม่ถูกอยู่ในอีกโลกหนึ่งเช่นกัน เขาก็รู้สึกเหมือนถูกกรีดหัวใจ ความเจ็บปวดทำให้ต้องพยายามตั้งสติที่เหลือเพียงน้อยนิดเอาไว้ ทว่าการที่หลี่หยวนหยวนดิ้นอยู่ตลอดเวลาทำให้เขาไม่สามารถทำใจให้นิ่งเพื่อไตร่ตรองได้ "เธอใจเย็นๆ ก่อนได้มั้ย!"

เมื่อถูกเยี่ยนซือเฉิงตวาด หลี่หยวนหยวนก็นิ่งไป สีหน้าของเธองงงัน "จะให้ฉันใจเย็นได้ยังไง..." เธอเอามือปิดหน้า และเอนตัวพิงผนังอย่างหมดแรง "ฉันอยากกลับไป ฉันอยากกลับต้าถัง ฉันมาถึงที่นี่ด้วยวิธีไหน ก็ต้องกลับไปด้วยวิธีนั้น"

"แล้วถ้าเธอกระโดดลงไป แต่กลับไปที่ต้าถังไม่ได้ล่ะ" เยี่ยนซือเฉิงถาม "ถึงการที่เราทะลุมิติและสลับร่างกันอาจเกี่ยวข้องกับการล้มตกลงไปก็จริง แต่ก่อนหน้านี้ไม่นาน หยวน...องค์หญิงเพิ่งตกจากเขา และบาดเจ็บจนไหล่หลุด แต่ตอนนั้นเธอกับองค์หญิงก็ไม่ได้สลับร่างกัน เพราะฉะนั้นจะต้องมีปัจจัยอื่นที่เป็นอุปสรรคอยู่แน่นอน เราต้องช่วยกันค้นหาสิ่งนั้น"

เมื่อได้ยินแบบนั้น หลี่หยวนหยวนก็ค่อยๆ คลายจากความงงงัน "มีสิ..." เธอเอ่ย "ตอนอยู่ต้าถัง มีสองครั้งที่ฉันมองเห็นโลกยุคนี้ สองครั้งนั้น...ฉันก็ล้มตกลงไปเหมือนกัน"

เยี่ยนซือเฉิงจ้องหลี่หยวนหยวน "เมื่อไหร่"

"ฉันไม่รู้ รู้สึกว่าจะนานแล้ว ดูเหมือนตอนนั้นฉันเพิ่งไปอยู่ที่ต้าถังได้ไม่นาน ครั้งหนึ่งฉันมองเห็นถนน ส่วนอีกครั้งมองเห็นเวที เวทีแสดงละครน่ะ..."

เมื่อได้ยินเธอพูดแบบนี้ เยี่ยนซือเฉิงก็นึกขึ้นได้ว่า ตอนนั้นที่หลี่หยวนหยวนแสดงเป็นองค์หญิงแห่งต้าถัง เธอล้มแล้วถูกโคมไฟบนเวทีตกใส่ที่ไหล่ ถ้าเป็นเหตุการณ์ครั้งนั้นจริง ช่วงเวลาที่เกิดก็จะตรงกับที่ว่ามานี่พอดี

ถ้าตอนนั้น หลี่หยวนหยวนคนนี้มองเห็นภาพของโลกยุคนี้ได้ องค์หญิง

ก็ต้องมองเห็นภาพในต้าถังเหมือนกัน *แต่ทำไม...องค์หญิงไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ฟังเลย*

หรือองค์หญิงกลัวว่า...ฉันจะเป็นห่วง

เยี่ยนซือเฉิงกำหมัดแน่น พลางข่มอารมณ์ของตนไว้ "ถ้างั้น ไม่ว่าจะครั้งแรก หรือว่าครั้งนี้ การสลับร่างและข้ามมิติเวลาของเธอกับองค์หญิงก็ต้องเกิดขึ้นเมื่อพวกเธอล้มตกลงไปพร้อมกัน หมายความว่า ถ้าเมื่อกี้เธอกระโดดหน้าต่างลงไป แต่องค์หญิงซึ่งอยู่ที่ต้าถังยังไม่ได้พลัดตกลงไปด้วย เธอก็กลับไปที่นั่นไม่ได้"

และองค์หญิงก็กลับมาที่นี่ไม่ได้เหมือนกัน...

หลี่หยวนหยวนเอนตัวพิงผนัง แล้วทรุดลงนั่งกับพื้น "แล้วฉันจะรู้ได้ยังไงว่าเธอจะพลัดตกตอนไหน" หลี่หยวนหยวนพึมพำ "แล้วเธอจะรู้ได้ยังไงว่าฉันอยู่ที่นี่...ถ้าเกิดเธอกระโดดหน้าต่างลงไปแบบที่ฉันจะทำเมื่อกี้..." หลี่หยวนหยวนเอามือปิดหน้า น้ำตาไหลริน "ฉันกลับไปไม่ได้แล้ว ฉันกลับไปไม่ได้แล้ว..."

เมื่อเยี่ยนซือเฉิงได้ฟังสิ่งที่หลี่หยวนหยวนคาดเดา เขาก็หน้าซีดทันที "เธอจะไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน องค์หญิงเป็นคนรอบคอบ เธอจะไม่ทำอย่างนั้นแน่นอน" เขาเอ่ยซ้ำสองรอบ ไม่รู้ว่ากำลังปลอบใจตัวเองหรือเปล่า "จะต้องมีหนทางอื่น" เยี่ยนซือเฉิงกำหมัด "ฉันจะลองดู"

"นายทำไม่ได้หรอก" หลี่หยวนหยวนส่งเสียงอู้อี้ลอดฝ่ามือที่ปิดใบหน้าของตนอยู่ "ไม่ว่าจะทำยังไง นายก็ไม่มีทางกลับไปต้าถังได้" เธอเอ่ยเสียงสะอื้น "เยี่ยนซือเฉิงแห่งต้าถังตายไปแล้ว"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไป เขามองไปยังหลี่หยวนหยวนด้วยสายตาไม่อยากเชื่อ "ครึ่งปีก่อน นายกับเธอตกจากหน้าผา นายตกลงมาตาย ส่วนฉันฟื้นขึ้นมาในร่างเธอ และมีพรานป่าคนหนึ่งช่วยชีวิตฉันไว้ ต่อมาฉันก็แต่งงานกับเขา"

หลี่หยวนหยวนเล่าเพียงสั้นๆ แต่กลับบอกถึงประสบการณ์อันเต็มไปด้วยเลือดและน้ำตาของเธอ เธอไม่เคยมีชีวิตแบบนั้นมาก่อน ไม่เคยต้องลำบากแบบนั้นมาก่อน ก่อนที่จะเจอพรานป่าเธอก็ไม่เคยรักใครแบบนี้มาก่อน เธอ

ได้เป็นภรรยาเขา และบางทีอีกไม่นานเธอก็จะได้เป็นแม่คน แต่ตอนนี้ เธอกลับถูกส่งตัวกลับมาที่นี่...

เยี่ยนซือเฉิงนิ่งไป ครึ่งปีที่ผ่านมาเขากับองค์หญิงกำลังทำอะไรอยู่ เตรียมสอบ? ไปอ่านหนังสือที่หอสมุดทุกวัน? ที่จริงชีวิตแบบนี้ควรจะเป็นของหลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงคนเดิมในยุคปัจจุบัน แต่พวกเขากลับต้องไปเผชิญอันตรายและตายแทนตนที่ต้าถัง เยี่ยนซือเฉิงพลันรู้สึกว่าตอนนี้เขากำลังมีชีวิตอยู่ในร่างของคนอื่น ราวกับตัวเองเป็นโจรขโมยเวลา เขาฉกฉวยทุกสิ่งทุกอย่างจากเจ้าของร่างเดิมนี้มา

แต่ตอนนี้เขาจะตายไม่ได้ เขาจะต้องหาทางจนรู้ให้ได้ว่าตอนนี้องค์หญิงปลอดภัยดีหรือเปล่า เขายังอยากรอคอยเธออยู่ที่นี่ บางทีสวรรค์อาจเล่นสนุกอีกสักวัน แล้วส่งองค์หญิงของเขากลับมาก็ได้

แต่...ก็ไม่ได้เป็นแบบนั้น

เยี่ยนซือเฉิงรอมาหนึ่งสัปดาห์

องค์หญิงของเขาก็ยังไม่กลับมา

หลี่หยวนหยวนสติแตกไปก่อนแล้ว เธอกระโดดลงมาจากชั้นสองหลังเลิกเรียน แต่ตกลงมาบนพุ่มไม้ดอก และไม่ได้รับบาดเจ็บอะไร ทว่ากลับทำให้โจวฉิงกับจางจิ้งหนิงตกใจจนเสียขวัญ อาจารย์ที่ปรึกษามาเยี่ยมเธอที่หอพักตลอดทั้งสัปดาห์ แม้แต่แม่ของหลี่หยวนหยวนที่นาน ๆ จะโทร.มาสักที ก็โทร.มาปลอบเธอ แต่สภาพจิตใจของหลี่หยวนหยวนก็ยังย่ำแย่เหมือนเดิม

โจวฉิงโทร.ไปหาเยี่ยนซือเฉิงครั้งแล้วครั้งเล่าเพื่อให้เขามาเยี่ยมหลี่หยวนหยวน สองสาวรูมเมทต่างไม่เข้าใจ "ก่อนหน้านี้ก็เห็นรักกันดีนี่นา แล้วตอนนี้เธอสองคนเป็นอะไรไป ฉันได้ยินลู่เฉิงอวี่บอกว่า ระยะนี้นายดูหมดอาลัยตายอยาก นายกับหลี่หยวนหยวนทะเลาะกันเหรอ จะเลิกกันเหรอ ไม่เข้าใจเลยจริง ๆ ครึ่งเดือนก่อนเห็นยังหวานกันอยู่เลย นี่เพิ่งผ่านไปไม่เท่าไหร่ก็ทะเลาะกันจะเป็นจะตายแล้ว"

นั่นสิ เพิ่งผ่านไปไม่นาน...

จางจิ้งหนิงพาหลี่หยวนหยวนไปนั่งในสวน ส่วนโจวฉิงก็พาเยี่ยนซือเฉิง

ไปที่นั่น จากนั้นสองสาวเพื่อนซี้ก็ปล่อยให้ทั้งคู่อยู่ด้วยกันตามลำพังอย่างรู้งาน

เยียนซือเฉิงยืนอยู่ข้างเก้าอี้ เขามองหลีหยวนหยวนซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้แวบหนึ่ง

ก่อนหน้านี้องค์หญิงยอมอดอาหารและออกกำลังกายอย่างหนักทุกวันเพื่อให้ร่างนี้ผอมลง และเธอก็ทำสำเร็จในที่สุด แต่ความสำเร็จในช่วงหลายเดือนนั้นกลับเทียบไม่ได้เลยกับสภาพร่างกายของหลีหยวนหยวนช่วงครึ่งเดือนหลังมานี้

หลีหยวนหยวนผอมลงถนัดตา แต่ใบหน้าของเธอกลับซีดเซียว เมื่อรู้ว่าเยียนซือเฉิงมายืนอยู่ข้าง ๆ หลีหยวนหยวนเพียงแค่พึมพำด้วยเสียงแหบแห้ง "ฉันกลับไปไม่ได้แล้ว ฉันคิดหาหนทางทุกอย่างแล้ว แต่ก็ยังกลับไปไม่ได้ ฉันฝันถึงเธอทุกคืน และบอกเธอว่า หนึ่ง สอง สาม เรามากระโดดพร้อมกัน แต่พอตื่นขึ้นมาก็มีแต่ฉันคนเดียว ฉันไม่รู้จะทำยังไงแล้วจริง ๆ"

เยียนซือเฉิงนิ่งเงียบ

"ถ้าเป็นแบบนี้ตลอดไป จะทำยังไง นายจะไม่ได้เจอเธออีก ฉันก็จะไม่ได้เจอสามีฉันอีก"

เยียนซือเฉิงยังคงนิ่งเงียบ เพราะเขาไม่รู้ว่าจะปลอบหลีหยวนหยวนอย่างไร หรืออาจจะบอกว่า เขาไม่รู้ว่าจะปลอบตัวเองอย่างไรก็ได้ เขาต้องทนหวาดกลัวในสิ่งที่ไม่อาจล่วงรู้อยู่ทุกคืนวัน สุดท้ายจึงได้แต่พูดกับหลีหยวนหยวนว่า "รักษาตัวให้ดีนะ" แล้วก็จากไป

ที่จริงแล้วตอนนี้เยียนซือเฉิงกลัวว่าจะต้องเจอกับหลีหยวนหยวนมาก วิญญาณของคนแปลกหน้าอาศัยอยู่ในร่างที่เขาคุ้นเคย เมื่อได้เห็นใบหน้านั้น เขาก็อดคิดถึงองค์หญิงของเขาไม่ได้

ตอนนี้องค์หญิงอยู่ที่ต้าถังจะสบายดีมั้ย เธอจะคิดทำเรื่องโง่ ๆ หรือเปล่า ตอนนี้เธอเป็นยังไงบ้าง จะเหม่อลอย ซูบผอม น้ำตานองหน้าเหมือนหลีหยวนหยวนคนที่อยู่ที่นี่หรือเปล่า

ทุกครั้งที่คิดถึงเรื่องเหล่านี้ เยียนซือเฉิงก็รู้สึกเหมือนถูกค้อนทุบที่หัวใจครั้งแล้วครั้งเล่า จนอวัยวะภายในของเขาแหลกเหลว

คืนนั้น ตอนที่เยี่ยนชือเฉิงกลับถึงหอพัก รูมเมทสามคนที่เขาไม่เคยคุยด้วยช่วยกันขนเบียร์เข้ามาในห้องสองลัง เยี่ยนชือเฉิงหันไปมอง พลันถามขึ้น "ขายเบียร์ต่อให้ฉันได้มั้ย"

รูมเมทไม่ถูกชะตากับเยี่ยนชือเฉิงมาแต่ไหนแต่ไรแล้ว รูมเมทคนหนึ่งพูดประชดว่า "ได้ ขวดละยี่สิบ"

เยี่ยนชือเฉิงไม่ตอบ เขาหยิบเบียร์ขึ้นมาขวดหนึ่ง กดฝาเบียร์งัดกับขอบโต๊ะเสียงดังป๊อก ฝาเบียร์ถูกเปิดออก เยี่ยนชือเฉิงเงยหน้ากระดกเบียร์เข้าปากโดยไม่พูดอะไร เขากรอกเบียร์เข้าปากขวดแล้วขวดเล่า จนรูมเมทซึ่งไม่ชอบขี้หน้าเขาถึงกับอึ้งไป สุดท้ายทำสีหน้าหวาดๆ

"มันกรอกเบียร์แบบนี้จะเป็นอะไรมั้ยน่ะ..."

"อย่าให้มันดื่มต่อดีกว่า"

รูมเมทสามคนตกลงกันเรียบร้อย คนหนึ่งจะเข้าไปแย่งขวดเบียร์จากมือเยี่ยนชือเฉิง แต่ยังไม่ทันเอื้อมมือไปแตะขวดเบียร์ จู่ๆ เขาก็รู้สึกตาลาย พลันถูกกดตัวลงกับพื้น รูมเมทคนนั้นถูกล็อกคอ ไหล่ถูกกดแนบพื้น ร้องไม่ออกสักแอะ

รูมเมทอีกสองคนเห็นดังนั้นก็รีบเข้าไปดึงตัวเยี่ยนชือเฉิงออกมา แต่ไม่รู้ว่าเยี่ยนชือเฉิงไปถูกมนตร์ดำอะไรเข้า ไม่ว่าทำอย่างไรเขาก็ไม่ยอมปล่อยมือจากรูมเมทคนนั้น รูมเมทอีกคนต่อยหน้าเยี่ยนชือเฉิงไปหมัดหนึ่ง แต่ก็ไร้ผล รูมเมทอีกคนซึ่งอยู่ด้านหลังจึงยกเก้าอี้ขึ้นฟาดลงที่หลังของเยี่ยนชือเฉิงอย่างแรง เยี่ยนชือเฉิงรู้สึกมึนไปครู่หนึ่ง เขาคลายมือออก รูมเมทสองคนที่เหลือจึงรีบลากตัวเพื่อนออกไป

เยี่ยนชือเฉิงคุกเข่าโงนเงนอยู่ที่พื้น เขารู้เพียงว่าคนที่อยู่รอบตัวพูดอะไรบางอย่างกับเขา ประตูหอพักถูกเปิดออก ด้านนอกมีคนมามุงดูไม่น้อย แม้แต่ลู่เฉิงอวี่ซึ่งไม่ได้อยู่ห้องเดียวกับเขาก็มาด้วย ลู่เฉิงอวี่ประคองเยี่ยนชือเฉิงลุกขึ้น สีหน้าตื่นตระหนก ดูเหมือนกำลังถามเขาว่า "เยี่ยนชือเฉิง นี่นายทำอะไรวะ"

แต่เยี่ยนชือเฉิงไม่ได้ยินเสียงอะไรทั้งสิ้น ภาพเบื้องหน้าของเขาดูเลือนรางขึ้นเรื่อยๆ เขารู้สึกเหมือนเห็นภาพที่ตัวเองเลือดกำเดาไหลในวันนั้น และ

หลีหยวนหยวนนั่งยองๆ อยู่ตรงหน้า ช่วยซับเลือดกำเดาให้เขา พลางปลอบเขาเหมือนปลอบเด็ก *"ต่อไปถ้านายเลือดกำเดาไหลอีก ฉันจะคอยเช็ดให้ ถ้านายเลือดออก ฉันจะห้ามเลือดให้ ถ้านายบาดเจ็บ ฉันก็จะช่วยรักษาให้ ซือเฉิงเจ็บตรงไหน ฉันจะคอยอยู่ข้างๆ ช่วยเป่าให้"*

หยวนหยวน...หยวนหยวน ดูเหมือนฉันจะได้รับบาดเจ็บซะแล้ว แต่เธออยู่ที่ไหน

วันต่อมา หลังจากที่เยียนซือเฉิงฟื้นขึ้นมาแล้ว เขารู้สึกปวดหัวแทบระเบิด ลู่เฉิงอวี่เอาขนมปังมาให้เขากินเป็นมื้อเช้า เยียนซือเฉิงเดินกินขนมปังขณะที่กำลังไปเข้าเรียน ระหว่างทางลู่เฉิงอวี่ถามเขาว่า "นายกับหลีหยวนหยวนเลิกกันแล้วเหรอ หรือว่ายังไงกันแน่ แต่ละคนทำท่าซังกะตาย ถ้ามันเจ็บปวดนักก็กลับไปเป็นแฟนกันก็สิ้นเรื่อง ดูนายนี่ท่ามากจนต้องตกม้าตาย"

เยียนซือเฉิงไม่ตอบ

แน่นอนว่าเขาย่อมอยากอยู่กับหลีหยวนหยวนมากกว่าใคร แต่เขาทำอะไรไม่ได้เลย นอกจากการรอคอยแล้วก็ไม่มีทางอื่น

ไม่ว่าเยียนซือเฉิงจะรู้สึกเจ็บปวดอย่างไร เวลาก็ยังคงหมุนไป มหาวิทยาลัยปิดเทอมฤดูร้อนแล้ว เยียนซือเฉิงกลับไปอยู่ที่บ้าน ตอนที่ต้องเจอหน้า "พ่อแม่" เขาจำต้องแสร้งทำเป็นปกติ เขาอยากทำตัวเป็นลูกกตัญญูแทนเยียนซือเฉิงอีกคน เพราะสิ่งนี้ก็ถือเป็นหน้าที่อย่างหนึ่งของเขาเช่นกัน

ปิดเทอมฤดูร้อนผ่านไป ภาคเรียนใหม่เวียนมาอีกครั้ง ทุกชมรมวุ่นวายกับการเปิดรับสมัครสมาชิกใหม่ หลังจากผ่านช่วงหยุดยาววันชาติ* ไปแล้ว เวลาก็หมุนเวียนมาถึงช่วงที่พวกเขาเพิ่งมาอยู่ในโลกยุคนี้ใหม่ๆ อีกครา ตอนนั้นเขากับหลีหยวนหยวนไม่รู้อะไรเกี่ยวกับโลกนี้เลย ทั้งคู่ต่างรู้สึกแปลกแยกจากคนอื่น แต่เมื่อมาถึงตอนนี้เขาคุ้นเคยกับทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว

ชมรมละครเวทีเริ่มเตรียมการแสดงละครเวทีเรื่องใหม่แล้ว ส่วนชมรม

---

* "สืออี" ตรงกับวันที่ ๑ ตุลาคมของทุกปี ในช่วงนี้จะเป็นช่วงหยุดยาวของคนจีน

เทควันโดก็เริ่มรับสมัครสมาชิกใหม่เข้ามาฝึกแล้วเช่นกัน

ดูเหมือนว่ามหาวิทยาลัยจะมีวงจรเช่นนี้ตลอดมา ทุกคนจากลากันในเดือนมิถุนายน และกลับมาพบกันใหม่ในเดือนกันยายน หมุนเวียนไปอย่างนี้ทุกปี ไม่เคยเปลี่ยนแปลง

เวลาที่เยี่ยนซือเฉิงเดินอยู่ในมหาวิทยาลัย บางครั้งก็จะเจอคนในชมรมเทควันโดบ้าง แต่เขาแทบไม่เคยทักทายคนเหล่านั้นเลย นานวันเข้าพวกเขาจึงเดินสวนกันไปเฉย ๆ โดยไม่มองหน้ากัน

โจวฉิงกับจางจิ้งหนิงติดต่อกับเยี่ยนซือเฉิงน้อยมาก เพราะหลี่หยวนหยวนไม่ได้ติดต่อกับเขาอีกเลย

ด้วยเหตุนี้ เยี่ยนซือเฉิงจึงใช้ชีวิตเหมือนเยี่ยนซือเฉิงคนก่อนจริง ๆ เวลาผ่านไป บางครั้งเขารู้สึกถึงขั้นว่าตัวเองทะลุมิติมาอยู่ในโลกยุคนี้คนเดียวตั้งแต่แรก มีเขาเพียงคนเดียวเท่านั้นตั้งแต่ต้นจนถึงตอนนี้...

เดือนพฤศจิกายน ต้นไม้ภายในมหาวิทยาลัยใบร่วงเกือบหมดแล้ว เยี่ยนซือเฉิงเริ่มเตรียมตัวสอบอีกครั้ง

พลบค่ำวันนั้นจู่ ๆ หลี่หยวนหยวนก็โทร.มาหาเขา เมื่อเห็นชื่อ “หยวนหยวน” ปรากฏบนหน้าจอโทรศัพท์มือถือ เยี่ยนซือเฉิงก็รู้สึกงุนงงเล็กน้อย ชั่วขณะนั้นเขาคิดว่าองค์หญิงของเขาโทร.มาหาเขาจริง ๆ

เพียงแค่เขารับโทรศัพท์ก็จะได้ยินเสียงอ่อนโยนจากปลายสายว่า “ซือเฉิงไปกินข้าวกันเถอะ”

บางครั้งความทรงจำก็เหมือนเสือร้าย คอยซุ่มซ่อนตัวอยู่ในซอกมุมของชีวิตที่เราละเลย แล้วจู่ ๆ ก็กระโจนออกมาเขมือบเจ้าของความทรงจำนั้นโดยไม่ทันได้ตั้งตัว

เยี่ยนซือเฉิงปล่อยให้เสียงโทรศัพท์ดังจนกระทั่งเงียบไป เขาไม่กล้าพอที่จะรับโทรศัพท์สายนี้

แต่ผ่านไปไม่นาน โทรศัพท์ก็ดังขึ้นอีก คราวนี้เยี่ยนซือเฉิงรับสาย เสียงที่ดังมาจากปลายสายเป็นเสียงแน่วแน่และชัดเจนของ “หลี่หยวนหยวน”

“ฉันอยู่บนดาดฟ้าตึกสถาบันวิจัยฟิสิกส์” เธอว่า “คืนนี้เป็นคืนที่ฉัน

ได้พบกับสามีในโลกยุคต้าถัง ฉันจะลองเป็นครั้งสุดท้าย ถ้าไม่สำเร็จ... เยียนซือเฉิง นายกับฉันก็ทำใจยอมรับซะเถอะ"

เยียนซือเฉิงอึ้งไป "ตึกนั้นสูงสามชั้นนะ..."

"ถ้าไม่ตกลงมาแรงหน่อย ฉันกลัวว่าสวรรค์จะไม่ให้ฉันกลับไป"

โทรศัพท์ถูกตัดสายไป เยียนซือเฉิงนิ่งไปครู่หนึ่ง ก่อนจะรีบมุ่งหน้าไปยังสถาบันวิจัยฟิสิกส์

เมื่อใกล้จะถึงจุดหมายก็เห็นรถพยาบาลแล่นผ่านไป นักศึกษาที่อยู่ในบริเวณนั้นต่างคุยกันว่าเมื่อครู่มีคนกระโดดตึก เยียนซือเฉิงมองตามรถพยาบาลที่แล่นไป พลันสาวเท้าวิ่งตามไปทันที ทว่าต่อให้เขาวิ่งเร็วแค่ไหนก็ไม่มีทางวิ่งตามรถได้ทัน ไม่นานรถพยาบาลก็แล่นห่างจากตัวเขามากขึ้นเรื่อย ๆ

ขณะนั้นเองก็มีคนขี่จักรยานผ่านมาพอดี จักรยานคันนั้นจอดลงข้าง ๆ เขา "เยียนซือเฉิง?"

โจวฉิงนั่นเอง

เยียนซือเฉิงไม่พูดพร่ำทำเพลง แย่งจักรยานมาจากโจวฉิง "เดี๋ยวฉันเอามาคืนนะ"

เขาขึ้นเหยียบบนแป้นถีบ แล้วขี่จักรยานตามรถพยาบาลไปทันทีโดยไม่ฟังเสียงตะโกนไล่หลังของโจวฉิง "ฉันจะไปเรียน" เยียนซือเฉิงขี่จักรยานตามไปถึงโรงพยาบาล เขาถูกหมอขวางไว้ให้รออยู่ด้านนอก ส่วนหลี่หยวนหยวนถูกเข็นเข้าไปในห้องผ่าตัด ได้ยินว่าเธอขาหัก

เยียนซือเฉิงหน้าซีดเผือด เขายืนนิ่งอยู่ตรงทางเดิน พลางมองเข้าไปในห้องผ่าตัดตาไม่กะพริบ

หลังจากนั้นอาจารย์ที่ปรึกษาก็มาถึง ไม่นานหมอก็ออกมาจากห้องผ่าตัด ผ่านไปอีกครู่หนึ่ง หลี่หยวนหยวนก็ถูกเข็นออกมาจากห้องผ่าตัดในที่สุด

ร่างของหลี่หยวนหยวนซูบผอมลงกว่าก่อนหน้านี้มาก ผอมจนแทบจะเหมือนหนังหุ้มกระดูก ใครจะคิดว่าร่างนี้เคยเป็นร่างอ้วนท้วนของเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งถูกเข้าใจผิดว่าท้อง แม้จะรู้ว่าตัวตนในร่างนี้ไม่ใช่องค์หญิงของเขา แต่เยียนซือเฉิงก็ยังอดปากสั่นไม่ได้ด้วยความเจ็บปวดที่เห็นร่างนี้ได้รับบาดเจ็บ

องค์หญิง องค์หญิง ตอนนี้องค์หญิงอยู่ที่ต้าถัง เธอจะต้องตกระกำลำบากแบบนี้หรือเปล่า เธอจะต้องเจ็บปวดทรมานแบบนี้ด้วยมั้ย

ขณะที่เยี่ยนซือเฉิงเดินตามไปจนถึงห้องพักผู้ป่วย ก็ได้ยินอาจารย์ที่ปรึกษากำลังคุยกับอาจารย์อีกสองสามคน "แกทำแบบนี้บ่อยเลยละ คงจะเรียนต่อไม่ไหวแล้ว"

"ให้ผู้ปกครองมารับตัวกลับไปดีกว่า"

"เฮ้อ แกมีผู้ปกครองกับเขาที่ไหนล่ะ มีแม่ แต่แม่ก็แต่งงานไปอยู่เมืองนอกแล้ว ปกติก็แทบจะไม่ได้โทรมาหาลูกเลย แล้วจะมารับไปได้ยังไง"

อาจารย์อยู่เฝ้าอาการของหลี่หยวนหยวนจนกระทั่งกลางดึกจึงพากันกลับไป

เยี่ยนซือเฉิงคอยเฝ้าหลี่หยวนหยวนอยู่ข้างเตียงโดยไม่กล้าหลับตาทั้งคืน เขากลัวว่าหลี่หยวนหยวนจะกลับมาอยู่ในร่างนี้ขณะที่ตัวเองหลับไป

จนกระทั่งเช้าตรู่ของวันรุ่งขึ้น จู่ ๆ เปลือกตาของหลี่หยวนหยวนก็ขยับเล็กน้อย

ดวงตาของเยี่ยนซือเฉิงแดงไปหมดเพราะอดนอน แต่เขาก็ยังจับตามองทุกอิริยาบถของหลี่หยวนหยวน เธอลืมตาขึ้น แล้วเหลือบมองมาที่เขา จากนั้นก็หลับตาลงอีกครั้งโดยไม่พูดอะไร

นี่...ไม่สำเร็จเหรอ

ล้มเหลวอีกแล้วเหรอ องค์หญิงของเขายังอยู่ที่ต้าถัง ชาตินี้เขาคงจะ...

ทันใดนั้นหลังมือเย็บเฉียบของเขาก็ถูกมือเย็นเฉียบของใครอีกคนกุมไว้

หน้าอกของหลี่หยวนหยวนขยับขึ้นลงราวกับกำลังสูดหายใจเข้าเต็มปอด จากนั้นก็พรูลมหายใจออกมา

ลมหายใจนั้นยาวมากจนทำให้หัวใจของเยี่ยนซือเฉิงหวั่นไหว

"ซือเฉิง..."

เสียงของหลี่หยวนหยวนแหบแห้ง ทว่ามุมปากสองข้างกลับยกขึ้นเป็นรอยยิ้มอบอุ่นเหมือนทุกครั้ง "หิวจังเลย"

๔๗



หลี่หยวนหยวน ตกลงมาจากตึกจนขาหัก จึงต้องพักรักษาตัวอยู่ที่โรงพยาบาลระยะหนึ่ง

ตอนที่โจวฉิงมาเยี่ยมหลี่หยวนหยวนเธอก็เจอเยี่ยนซือเฉิงเข้าโดยบังเอิญ ตอนนั้นเขากำลังยกโจ๊กเดินมาตามระเบียงทางเดินในโรงพยาบาลพอดี มุมปากของโจวฉิงกระตุกเล็กน้อย "นายไม่ต้องทำหน้าทำตาน่าขนลุกแบบนี้ได้มั้ย" สีหน้าของเขาช่างอบอุ่นอ่อนโยน...ราวกับโลกนี้ได้รับไออุ่นจากแสงอาทิตย์ทั่วอาณาบริเวณ

เยี่ยนซือเฉิงยิ้ม "เข้าไปข้างในสิ"

เขาเปิดประตูให้โจวฉิงเข้าไปในห้อง หลี่หยวนหยวนกำลังนั่งดูละครจากคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊กอยู่บนเตียง โน้ตบุ๊กเครื่องนั้นตั้งอยู่บนโต๊ะซึ่งเชื่อมกับเตียงผู้ป่วย เธอตั้งใจดูละครมาก พอได้ยินเสียงเปิดประตูก็ละสายตาจากหน้าจอไปมองแวบหนึ่งอย่างเสียไม่ได้ จนเมื่อได้ยินเยี่ยนซือเฉิงพูดว่า "หยวนหยวน กินข้าวได้แล้ว"

หลี่หยวนหยวนจึงหันไปมองเขา ยิ้มและตอบว่า "จ้ะ"

เธอพับหน้าจอโน้ตบุ๊กลงอย่างว่าง่าย แล้วจัดโต๊ะให้เรียบร้อยเพื่อให้เยี่ยนซือเฉิงวางโจ๊กลงบนโต๊ะ

โจวฉิงอดพูดไม่ได้ "หลี่หยวนหยวน จู่ๆ ทำไมถึงทำหน้าทำตาน่าขนลุกแบบนี้..."

ได้ยินแบบนั้นหลี่หยวนหยวนก็อึ้งไป เธอเพิ่งจะเห็นโจวฉิงยืนอยู่ที่หน้าประตูห้องตอนนี้เอง แววตาของเธอวูบไหว "โจวฉิง...ไม่ได้เจอกันตั้งนาน"

โจวฉิงมุ่นคิ้ว "พูดอะไรของเธอ วันก่อนก็เพิ่งเจอกันไม่ใช่เหรอ" โจวฉิงเดินเข้าไป เอาถุงผลไม้วางไว้ที่หัวเตียงของหลี่หยวนหยวน "เอ ทำไมฉันรู้สึกว่าตั้งแต่เธอตกลงมาขาหัก เธอจะเปลี่ยนไปเป็นคนละคนเลย" โจวฉิงมองหลี่หยวนหยวนอย่างประเมินตั้งแต่หัวจดเท้า จากนั้นก็หันไปมองเยี่ยนซือเฉิง "ในที่สุดก็คืนดีกันแล้วใช่มั้ย"

ทั้งคู่ต่างยิ้มน้อย ๆ โดยไม่ตอบอะไร

โจวฉิงคว้าเก้าอี้จากด้านข้างมานั่งลง "แหม ๆ เธอสองคนนี่จริง ๆ เลยนะ จะมาทะเลาะกันจะเป็นจะตายแบบนี้ตั้งนานทำไม! คืนดีกันตั้งแต่แรกก็สิ้นเรื่องต้องรอให้แขนขาหักก่อนแล้วถึงคืนดีกันได้"

หลี่หยวนหยวนกินโจ๊กไปสองคำ เมื่อเห็นว่าโจวฉิงยังพล่ามไม่หยุด เธอจึงยิ้มถามว่า "วันนี้มีการบ้านอะไรบ้าง"

พอพูดถึงเรื่องการบ้าน โจวฉิงก็ลืมเรื่องอื่นไปหมดทันที "ฉันจะมาบอกเธอนี่แหละ" โจวฉิงหยิบกระดาษแผ่นหนึ่ง บนกระดาษจดหัวข้อที่จะเรียนในสัปดาห์หน้าเอาไว้ "เนื้อหาพวกนี้หาได้ในอินเทอร์เน็ต อาจารย์บอกว่าถึงเธอจะขาหัก แต่ก็ต้องส่งรายงานเหมือนกัน เพราะต้องเก็บคะแนนจากรายงาน"

หลี่หยวนหยวนรับกระดาษแผ่นนั้นมา เมื่อเห็นรูปแบบการสั่งรายงานอย่างที่ตนคุ้นเคยก็รู้สึกดีใจอยู่ลึก ๆ

ฉันได้กลับมาอยู่ในโลกยุคปัจจุบันแล้วจริง ๆ ได้กลับมาอยู่กับซือเฉิงแล้วจริง ๆ

เมื่อคิดย้อนกลับไปช่วงครึ่งปีที่ผ่านมาเธอก็รู้สึกสลดใจ หลี่หยวนหยวนคิดหาทางที่จะกลับมายังโลกยุคปัจจุบันอยู่ตลอดเวลา หลังจากได้ปรึกษากับสามีของ "หลี่หยวนหยวน" เธอก็ค่อย ๆ ค้นพบวิธีที่จะทำให้ตนทะลุมิติกลับมายังโลกยุคปัจจุบันได้สำเร็จ แต่สภาพที่เธอต้องเผชิญก็ไม่ต่างจากหลี่หยวนหยวนอีกคน เธอไม่อาจมองเห็น ไม่อาจพูดคุยสอบถาม และไม่อาจล่วงรู้ได้ว่าหลี่หยวนหยวนที่อยู่ในอีกโลกจะพลัดตกจากที่สูงเมื่อใด

หลังจากที่ทดลองจนหัวร้างข้างแตกเลือดตกยางออกอยู่หลายครั้ง ร่างกายขององค์หญิงซึ่งอ่อนแอเป็นทุนเดิมอยู่แล้วก็ล้มป่วยหนัก แม้แต่จะลุกจากเตียงก็ยังไม่ไหว

หลีหยวนหยวนรู้ว่า ตนคงไม่สามารถทำร้ายตัวเองอย่างบ้าคลั่งแบบนี้ต่อไปได้อีก ไม่อย่างนั้นเธอคงได้ไปเจอยมบาลก่อนได้กลับไปอยู่เคียงข้างเยียนซือเฉิงแน่

เธอคุยกับสามีของ "หลีหยวนหยวน" อย่างละเอียดอีกครั้ง ถามรายละเอียดทุกอย่างตลอดช่วงเวลาที่หลีหยวนหยวนกับสามีใช้ชีวิตอยู่ด้วยกัน รวมถึงนิสัยใจคอและสิ่งที่ชอบ สุดท้ายเธอก็มั่นใจว่าตนจะต้องทะลุมิติไปในช่วงเวลาใด เธอได้รู้จากพรานป่าว่า "หลีหยวนหยวน" บอกเขาอยู่เสมอว่า *"การได้พบกับเจ้าในช่วงพลบค่ำเมื่อปลายฤดูใบไม้ร่วงปีก่อนเป็นช่วงเวลาที่มีความสุขที่สุดในชีวิตข้า"*

ดังนั้นหลีหยวนหยวนจึงลองกำหนดช่วงเวลาคร่าว ๆ ในช่วงพลบค่ำของคืนที่พวกเขาได้พบกันครั้งแรกเมื่อปีก่อน เพื่อจะกระโดดลงมาจากบันไดหินหน้าภูเขา ทว่าแม้แต่นายพรานเองก็ไม่รู้ช่วงเวลาที่แน่ชัด เขาจึงถามหลีหยวนหยวนด้วยความกังวลว่า *"หากไม่ใช่ช่วงเวลานี้เล่า หากนางกลับมาไม่ได้เล่า"*

หลีหยวนหยวนไม่มั่นใจว่าจะทำสำเร็จหรือเปล่า แต่เมื่อได้เห็นสีหน้าวิตกกังวลของนายพราน เธอก็ไม่อาจข่มความรู้สึกคิดถึงเยียนซือเฉิงได้ *ไม่รู้ว่าซือเฉิงจะร้อนใจแค่ไหน ในใจของเขาคงร้อนรุ่มเป็นไฟและไม่อาจข่มตาหลับได้*

"ข้าต้องกลับไปได้แน่นอน" หลีหยวนหยวนบอกกับนายพรานเพียงเท่านี้ *"ข้าจะต้องกลับไปให้ได้"*

เพราะทั้งเธอและ "หลีหยวนหยวน" ต่างก็มีคนที่ตนเฝ้าถวิลหา

เคราะห์ดีที่สวรรค์เมตตาและบันดาลให้หลีหยวนหยวนทั้งสองคนได้สลับร่างกันอีกครั้ง

หลีหยวนหยวนเคยจินตนาการไว้ว่า ถ้าเธอลืมตาขึ้นมาแล้วได้เห็นเยียนซือเฉิงอยู่ข้าง ๆ เธอคงจะดีใจจนแทบคลั่ง หรืออาจดีใจจนน้ำตาไหล คิดไม่ถึงว่าพอลืมตาขึ้นและได้เห็นเขาจริง ๆ จิตใจของเธอกลับสงบนิ่ง เหมือน

ปุยดอกผูกงอิง* ที่ฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศและร่วงหล่นลงสู่พื้นดิน

รู้สึกสุขสงบเหลือเกิน

สิ่งที่ผ่านไปแล้วเป็นเพียงอดีตที่ล่วงเลย สิ่งสำคัญที่สุดคือ ต่อจากนี้ไป ฉันจะมีซือเฉิงคอยอยู่เคียงข้าง

ตกบ่ายโจวฉิงก็กลับไปเรียน ส่วนเยี่ยนซือเฉิงยังอยู่เป็นเพื่อนหลี่หยวน-หยวนที่โรงพยาบาล หลี่หยวนหยวนดูละครขณะที่เยี่ยนซือเฉิงคอยเฝ้ามองเธอ ผ่านไปครู่หนึ่งหญิงสาวก็ปิดละคร แล้วหันไปมองเขาบ้าง

แววตาอันอบอุ่นของเยี่ยนซือเฉิงทำให้หลี่หยวนหยวนยิ้ม เธอดึงมือเขามาลูบเบา ๆ โดยไม่พูดอะไร

เมื่อได้สัมผัสไออุ่นจากกายของเขาจริง ๆ ได้มองเห็นเขา และได้สัมผัสตัวเขา หลี่หยวนหยวนก็รู้สึกอิ่มเอมราวกับได้ลิ้มรสอาหารทิพย์บนสรวงสวรรค์

ทั้งสองต่างนั่งเงียบ ๆ อยู่นาน จนในที่สุดหลี่หยวนหยวนก็เอ่ยว่า "ซือเฉิงทำไมไม่พูดกับฉันล่ะ"

เยี่ยนซือเฉิงอึ้งไปครู่หนึ่ง "ฉันกลัวว่าถ้าพูด...แล้วจะกลายเป็นว่าฉันแค่ฝันไป"

หลี่หยวนหยวนพลันรู้สึกเหมือนถูกบีบหัวใจ ใช่ว่าเธอจะไม่เคยประสบเหตุการณ์แบบนี้ ตลอดครึ่งปีที่ผ่านมาเธอฝันว่าได้กลับมาอยู่ในโลกยุคปัจจุบันนับครั้งไม่ถ้วน เธอคิดว่าตนได้เจอกับเยี่ยนซือเฉิงจริง ๆ เธอได้อ่านหนังสือและทำแบบฝึกหัดกับเยี่ยนซือเฉิงเพื่อเตรียมสอบปลายภาควิชาภาษาอังกฤษซึ่งเป็นวิชาที่เธอกังวลมากที่สุด บางครั้งทั้งคู่ยังฝึกคุยโต้ตอบกันเป็นภาษาอังกฤษสั้น ๆ ด้วย แต่สุดท้ายก็ต้องตกใจตื่นขึ้นมา ทุกสิ่งเป็นเพียงความว่างเปล่า

"มันผ่านไปแล้ว" หลี่หยวนหยวนกุมมือเยี่ยนซือเฉิงไว้ ราวกับจะบอกทั้งเขาและตัวเองว่า "ฉันกลับมาแล้ว"

เยี่ยนซือเฉิงกุมมือหลี่หยวนหยวนไว้ "อือ"

---

* ดอกแดนดิไลออน

หลังการสอบในเดือนธันวาคม หลี่หยวนหยวนต้องถอนสองวิชาตามคาด เมื่อเปิดเทอมใหม่เธอจะต้องสอบซ่อม แต่หลี่หยวนหยวนไม่กังวลแม้แต่น้อย เพราะเธอมีเวลาเตรียมตัวสอบตลอดช่วงปิดเทอมฤดูหนาว

จะว่าไป ขนาดทะลุข้ามมิติเวลาเธอก็ยังทำสำเร็จมาแล้ว เรื่องอื่นก็คงไม่เป็นปัญหาสำหรับเธออีกแล้ว

วันขึ้นปีใหม่ ๑ มกราคม หลี่หยวนหยวนกลับไปอยู่ที่บ้านเก่าของตัวเอง เยี่ยนซือเฉิงไม่วางใจ จึงไปอยู่เป็นเพื่อนเธอด้วย

เยี่ยนซือเฉิงทำกับข้าวในครัว ส่วนหลี่หยวนหยวนก็ล้างผัก ซาวข้าวอยู่ข้าง ๆ เขา

"หยวนหยวน..." เยี่ยนซือเฉิงรู้สึกไม่สบายใจ "ให้ฉันทำเองเถอะ"

"ไม่เป็นไร เรื่องพวกนี้ฉันทำจนชินแล้ว"

ได้ยินแบบนั้นเยี่ยนซือเฉิงก็อึ้งไป หลี่หยวนหยวนมองเขาแวบหนึ่งแล้วยิ้ม "ซือเฉิง หลี่หยวนหยวนคนที่อยู่ต้าถังแต่งงานกับพรานป่า แม้เขาจะเป็นคนซื่อและดีกับฉันมาก แต่เขาก็ไม่ได้ร่ำรวยถึงขั้นที่จะจ้างคนมาคอยรับใช้ฉันได้ ดังนั้นฉันจึงต้องทำงานบ้านทั้งหมด ฉันกินของเขา ใช้ของเขา จะให้นั่งงอมืองอเท้าอยู่เฉย ๆ อย่างคุณหนูได้ยังไง" หลี่หยวนหยวนล้างผักพลางพูดต่อ "ที่จริงฉันรู้สึกว่าทำแบบนี้ดีมาก ในเมื่อเป็นสามีภรรยากันก็ต้องช่วยกันจัดการธุระการงาน จะให้อีกฝ่ายรับภาระทั้งหมดคนเดียวได้ยังไง ซือเฉิง ฉันไม่ใช่องค์หญิง และต่อไปก็จะไม่เป็นองค์หญิง ฉันเป็นภรรยานาย ฉันก็ต้องทำเรื่องพวกนี้อยู่แล้ว"

ระหว่างที่หลี่หยวนหยวนกำลังพูด เยี่ยนซือเฉิงเงียบตลอดเวลา กระทั่งพูดจบ จู่ ๆ เยี่ยนซือเฉิงก็กอดเธอจากด้านหลัง

"หยวนหยวน เธอจะเป็นองค์หญิงของฉันตลอดไป"

เยี่ยนซือเฉิงคิดแบบนี้มาตลอด ไม่ได้เป็นเพราะเหตุผลทั้งหลายแหล่ที่เธอพูดมา

หลี่หยวนหยวนหัวเราะเบา ๆ "ได้สิ ฉันจะเป็นองค์หญิงของนายตลอดไป เพียงแต่เป็นองค์หญิงที่ต่างไปจากเมื่อก่อน ผักพวกนี้ฉันยังต้องล้างต่อให้เสร็จ เราจะได้กินข้าวกันเร็วหน่อย ระยะหลังมานี้ฉันก็ยิ่งหิวง่ายขึ้น"

เยี่ยนซือเฉิงยังคงกอดเธอไว้ไม่ยอมปล่อย "เธอผอมลง"

ผอมลงไปมาก

หลี่หยวนหยวนพยักหน้า พลันเหมือนจะนึกอะไรขึ้นได้ เธอหันไปมองเยี่ยนซือเฉิงแล้วพูดด้วยสีหน้าจริงจัง "กลับไปต้าถังคราวนี้ ฉันได้ทบทวนดูแล้วว่าต้องอ้วนหน่อยจึงจะสวย"

ได้ยินหลี่หยวนหยวนพูดแบบนี้ เยี่ยนซือเฉิงก็อึ้งไป

หลี่หยวนหยวนพูดต่อ "แน่นอนว่า จะอ้วนเกินไปไม่ได้ แต่หน้าท้องเนียจะไม่มีเนื้อเลยได้ยังไง! ต้องมีพุงสักหน่อย หน้าก็ต้องดูอวบอิ่ม ถึงจะดูดี ยิ่งหน้าอกก็ยิ่งต้องมีเนื้อ!"

เยี่ยนซือเฉิงหน้าแดงขึ้นมาทันที

หลี่หยวนหยวนเงยหน้าขึ้นมองเขา "ซือเฉิงก็ยังหน้าบางไม่เปลี่ยน" เธอหัวเราะเบา ๆ "นายก็ต้องทำให้หน้าหนาขึ้นด้วย"

เยี่ยนซือเฉิงหัวเราะเบา ๆ เขาค่อย ๆ ก้มศีรษะลงมา แล้วประทับจูบลงบนริมฝีปากของหลี่หยวนหยวนอยู่นาน ก่อนจะผละออกแล้วกระซิบว่า "ฉันน่ะไม่จำเป็นหรอก แต่ถ้าองค์หญิงอยากมีเนื้อมีหนัง ฉันจะป้อนอาหารให้เอง"

๔๘



จับโจร

มีคลิปวิดีโอคลิปหนึ่งเริ่มเผยแพร่ไปในเครือข่ายสังคมออนไลน์อย่างกว้างขวาง หลีหยวนหยวนไม่ค่อยได้เล่นเวยปั๋ว เธอจึงไม่รู้ จนกระทั่งโจวฉิงดึงเธอไปดูคลิปด้วยท่าทางตื่นเต้น หลีหยวนหยวนจึงได้รู้ว่าคลิปวิดีโอที่ว่านี้ทำให้เยียนชือเฉิงกลายเป็นคนดังในมหาวิทยาลัยไปเรียบร้อยแล้ว

เรื่องมันมีอยู่ว่า...

ก่อนหน้านี้นานแล้ว ตอนที่หลีหยวนหยวนกับเยียนชือเฉิงเพิ่งทะลุมิติมายังโลกยุคนี้ได้ไม่นาน ตอนที่พวกเขายังเช่าห้องชุดอยู่นอกมหาวิทยาลัย และเยียนชือเฉิงยังไม่ได้ลาออกจากชมรมเทควันโด วันหนึ่งเยียนชือเฉิงไปแข่งเทควันโดที่ต่างสถาบัน แล้วหลีหยวนหยวนต้องไปซ้อมละครและกลับบ้านคนเดียว ขณะที่เธอกำลังเดินออกจากประตูมหาวิทยาลัยก็ถูกโจรวิ่งราวกระเป๋าไป เธอวิ่งไล่ตามโจรไปและหกล้ม โจรก็จับไม่ได้ แถมยังล้มลงไปแรงทีเดียว

ตอนนั้นหลีหยวนหยวนคิดว่าตัวเองแค่โชคร้ายชั่วครั้งชั่วคราว จึงไม่ได้ฝังใจกับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่อมาแม้เธอจะเล่าเรื่องนี้ให้เยียนชือเฉิงฟัง แต่ตอนนั้นก็ไม่เห็นเขาแสดงท่าทีอะไร เธอจึงลืมเรื่องนี้ไปเสียสนิท คิดไม่ถึงว่าวันหนึ่งเธอจะได้หวนคิดถึงเหตุการณ์ครั้งนั้นจากการดูคลิปวิดีโอที่โจรคนนั้นเล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทางอินเทอร์เน็ต

โจรคนนั้นมองกล้องที่ถ่ายคลิปวิดีโอด้วยดวงตาเขียวปั้ดข้างหนึ่ง พลาง

เล่าอย่างเศร้า ๆ ว่า "สองปีก่อน ผมเคยวิ่งราวกระเป๋าแฟนเขา เขาก็เลยคอยจับตามองผม..." หลี่หยวนหยวนอึ้งไปเล็กน้อย โจวฉิงเริ่มหัวเราะคิกคักอยู่ข้าง ๆ

"คุณถูกเขาจับมากี่ครั้ง" คนที่ถือไมโครโฟนในคลิปถาม

"เจ็ดครั้ง" ดูเหมือนโจรคนนั้นจะตอบอย่างคิดไม่ตก เขาถอนหายใจยาวพลางเกาหัวไปด้วย จากนั้นก็พ่นสำเนียงตงเป่ย[๑] ชวนขันว่า "นี่เขาคิดว่าตัวเองเป็นจูเก่อเลี่ยงหรือไง ถึงจับเจ็ดครั้งปล่อยเจ็ดครั้งเหมือนเมิ่งฮั่ว[๒] จับ ๆ ปล่อย ๆ อยู่นั่น...ปีก่อนยังดีหน่อย เขาจับผมไปแค่หนเดียว แต่ปีนี้ไม่รู้เกิดว่างอะไรขึ้นมา แค่อาทิตย์ที่แล้วอาทิตย์เดียวก็จับผมไปสามครั้ง!" พูดมาถึงตรงนี้เขาก็ยกสามนิ้วประกอบ "เฮ้อ จะบ้าตายอยู่แล้ว..."

ผู้สื่อข่าวถามด้วยน้ำเสียงกลั้วหัวเราะว่า "พอเขาจับคุณได้ เขาไม่พาคุณไปส่งตำรวจเหรอครับ"

"ก็ไม่น่ะสิ!" โจรคนดังกล่าวมองนักข่าวด้วยสายตาเคียดแค้น "แต่เล่นซ้อมผมซะน่วมเลย! พอจับผมได้ทีไรก็ลากผมไปตรงที่ลับตาคน แล้วก็ซ้อมผม!"

"เจ็บมั้ยครับ"

โจรพยักหน้า "เจ็บสิ"

"ตาที่เขียวปั้ดนี่ก็ถูกเขาต่อยมาเหรอครับ"

"ไม่ใช่..." โจรตอบ "อันนี้ผมวิ่งแล้วล้มเอง เขาไม่เคยต่อยหน้าผมเลย แล้วก็ไม่เคยซ้อมผมจนกระดูกกระเดี้ยวหักด้วย แค่ซ้อมพอสะบักสะบอมท่าทางเวลาเขาซ้อมผมหน่วยก้านดีเลยละ สงสัยจะเคยฝึกกังฟูมาก่อน..." ท่าทางโจรคนนั้นจะทรมานมากจนต้องกัดฟันพูด พลางเกาหัวไปด้วย "เฮ้อ ชวยจริง ๆ..."

โจวฉิงหัวเราะเป็นบ้าเป็นหลังอยู่ข้าง ๆ หลี่หยวนหยวน

---

[๑] หมายถึงสำเนียงทางแถบตะวันออกเฉียงเหนือของจีน

[๒] เหตุการณ์ในเรื่อง *สามก๊ก* ตอนที่จูเก่อเลี่ยง (ขงเบ้ง) จับเมิ่งฮั่ว (เบ้งเฮ็ก) เมิ่งฮั่วเป็นผู้นำแคว้นอิสระทางตะวันตกเฉียงใต้ของสู่ฮั่น (จ๊กก๊ก) ระหว่างที่จูเก่อเลี่ยงไปปราบแว่นแคว้นอิสระ เขาได้จับตัวเมิ่งฮั่วมาถึงเจ็ดครั้ง แล้วก็ปล่อยตัวเขาไปทั้งเจ็ดครั้ง เนื่องจากเมิ่งฮั่วเป็นผู้นำชนเผ่าที่เป็นที่เคารพนับถือมาก การจับตัวผู้นำแล้วปล่อยตัวไปเช่นนี้ก็เพื่อให้เมิ่งฮั่วและเหล่าชนเผ่ายอมรับในความสามารถ ซาบซึ้งในน้ำใจของจูเก่อเลี่ยง และทำให้พวกเขายอมสยบจากใจจริง

"ถ้างั้น ที่คุณมามอบตัวที่สถานีตำรวจก็เพราะเขาใช่มั้ยครับ"

"ก็ใช่น่ะสิ! ก็ผมทำมาหากินไม่ได้เลย แค่ยื่นมือออกไปก็ปวดแล้ว! ผมทนไม่ไหวแล้วละ เลยมามอบตัว ถ้าถูกปล่อยออกไปคราวนี้ผมจะไม่ทำอาชีพนี้อีก"

ตอนท้ายคลิปเป็นภาพโจรคนนั้นเกาหัวพลางทอดถอนใจ และมีผู้สื่อข่าวกำลังรายงานข่าวอย่างมืออาชีพ "จากการตรวจสอบพบว่าฮีโรผู้พิทักษ์คุณธรรมคนนี้เป็นนักศึกษามหาวิทยาลัย X ซึ่งอยู่ในละแวกนี้เอง แต่ตอนนี้ยังไม่มีข้อมูลแน่ชัดว่าเป็นใคร ทั้งโจรก็ไม่กล้าชี้ตัวคนที่ทำร้ายเขา อย่างไรก็ดี หากท่านผู้ชมพบเห็นเหตุการณ์ไม่ชอบมาพากลตามท้องถนน เราสามารถยื่นมือเข้าช่วยเหลือได้ แต่ไม่ควรลงมือทำร้ายร่างกายผู้อื่น เพราะหาก..."

โจวฉิงไม่ได้สนใจที่ผู้สื่อข่าวพูดพล่ามต่อจากนั้น เธอดึงตัวหลีหยวนหยวนมาแล้วถามว่า "เป็นเยี่ยนซือเฉิงใช่มั้ย ใช่เขารึเปล่า ใครๆ ก็บอกว่าเขาเป็นคนทำ! โจรคนนั้นเคยขโมยของเธอใช่มั้ย เยี่ยนซือเฉิงนี่หล่อโคตรเลย"

หลีหยวนหยวนเงียบไปครู่หนึ่ง เธอคิดว่ายังมีอีกหลายเรื่องที่เยี่ยนซือเฉิงทำโดยไม่บอกให้เธอรู้

คืนนั้น หลีหยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงเดินเล่นด้วยกันในมหาวิทยาลัย หลังจากกินข้าวเสร็จ ทางเดินเล็กๆ ริมทะเลสาบมีแสงไฟสลัว มีคู่รักหลายคู่มาพลอดรักกันที่นี่ ขณะที่ทั้งคู่เดินผ่านด้านหลังม้านั่งสำหรับสองคนตัวหนึ่ง ก็บังเอิญได้ยินเสียงคู่รักที่นั่งอยู่บนม้านั่งตัวนั้นคุยกัน "...ถ้ามีโจรมาขโมยของฉันไป นายจะจำความแค้นแทนฉัน แล้วไปลากตัวเจ้านั่นมาเอาคืนแทนฉันมั้ย"

แฟนหนุ่มแค่นเสียงหึ "ใครมันจะไปว่างมากจนทำเรื่องเจ็บไข่[๑] แบบนั้น"

หลีหยวนหยวนเดินไปได้อีกสองก้าว พลันพ่นหัวเราะออกมา

เยี่ยนซือเฉิงหันไปมองเธอ แสงไฟจากฝั่งตรงข้ามของทะเลสาบสองสะท้อนผิวน้ำระยิบระยับ แสงสะท้อนจากผิวน้ำกระทบดวงตาของหลีหยวนหยวนเป็นประกายดุจอัญมณี

---

[๑] เป็นสำนวน หมายถึง เรื่องที่น่าหงุดหงิดรำคาญใจ

"ชือเฉิง" หลี่หยวนหยวนจับมือเขาไว้ พลางประสานนิ้วมือเข้าด้วยกัน จากนั้นก็เอียงศีรษะซบไหล่เขา "ขอบใจนะที่นายว่างมากจนทำเรื่องเจ็บไข่แบบนั้นเพื่อฉัน"

เยี่ยนชือเฉิงกระแอมเบา ๆ ทีหนึ่ง เขารู้สึกเขินจนไม่กล้าหันไปมอง เขาไม่ได้พูดอะไร เพียงกุมมือของหลี่หยวนหยวนไว้แน่น นิ้วมือคลึงหลังมือของเธอเบา ๆ ผ่านไปครู่หนึ่ง ความเขินอายก็ค่อย ๆ จางหายไป เยี่ยนชือเฉิงยกมือเธอขึ้นดู ถอนใจครั้งหนึ่ง "หยวนหยวน เธอยังผอมเกินไป"

หลี่หยวนหยวนอึ้งไป "ไม่หรอกมั้ง ตอนนี้ฉันต้องซื้อเสื้อผ้าไซส์ใหญ่ใส่แล้วนะ" หลี่หยวนหยวนปล่อยมือจากเยี่ยนชือเฉิง แล้วลองหยิกแก้มตัวเอง "ดูสิ อ้วนกว่านี้ไม่ไหวแล้ว"

เยี่ยนชือเฉิงยกมือขึ้นลูบแก้มเธอ "อ้วนกว่านี้ได้อีกนิด" เขาเอ่ย "ฉันเลี้ยงเธอไหว"

หลี่หยวนหยวนมองหน้าเขาและยิ้มโดยไม่พูดอะไร

เมา

คืนนั้นมีงานเลี้ยงฉลองจบการศึกษา ในที่สุดเยี่ยนชือเฉิงซึ่งปฏิเสธการดื่มมาตลอดก็ถูกเพื่อน ๆ มอมเหล้าจนได้

เยี่ยนชือเฉิงไม่ได้ถูกมอมเหล้าตอนที่ไปกินเลี้ยงกับเพื่อนร่วมรุ่นของตัวเอง แต่กลับถูกมอมเหล้าจนเมาตอนที่มากินเลี้ยงกับเพื่อนร่วมรุ่นของหลี่หยวนหยวน ส่วนสาเหตุก็ไม่ได้ซับซ้อนอะไร แม้จะไม่มีใครบังคับให้เขาดื่ม แต่เพื่อน ๆ กลับจะกรอกเหล้าหลี่หยวนหยวนให้ได้ เมื่อหลี่หยวนหยวนดื่มไปได้สองแก้ว เยี่ยนชือเฉิงก็เริ่มหน้าเครียด พอเธอดื่มแก้วที่สาม เยี่ยนชือเฉิงก็ห้ามไม่ให้เธอดื่มอีกอย่างเด็ดขาด

แต่นี่เป็นงานเลี้ยงฉลองจบการศึกษาที่ทุกคนต้องเฮฮากัน ดังนั้นพอเยี่ยนชือเฉิงคอยปรามหลี่หยวนหยวนหลายครั้งเข้า จึงกลายเป็นทำลายบรรยากาศงานเลี้ยง หลี่หยวนหยวนรู้สึกผิด เห็นเธอมีสีหน้าลำบากใจ เยี่ยนชือเฉิงเลยออกตัวขอดื่มแทนเธอโดยไม่ลังเลแม้แต่น้อย "ฉันขอดื่มแทนเธอเอง" แน่นอน

ว่าตั้งแต่งานเลี้ยงเริ่มจนกระทั่งจบงาน ทุกคนต่างก็มอมเหล้าเขาสนุกไปเลย

เยียนซือเฉิงจึงเมาด้วยเหตุนี้เอง

ช่วงปลายภาคของปีสี่ เยียนซือเฉิงมักจะไปทำงานที่บริษัทของพ่อเขาบ่อย ๆ แต่ไม่ว่าจะเลิกงานดึกแค่ไหนเขาก็ต้องกลับมาที่มหาวิทยาลัย บางครั้งเขากลับมาดึกเกินไป ประตูหอพักปิดแล้ว เขาจึงต้องไปค้างคืนที่โรงแรมเล็ก ๆ นอกมหาวิทยาลัย เป็นอย่างนี้บ่อยครั้งเข้าเยียนซือเฉิงจึงปรึกษากับหลีหยวนหยวนแล้วทั้งคู่ก็ตัดสินใจออกไปเช่าห้องอยู่นอกมหาวิทยาลัยอีกครั้ง

ที่จริงแล้วหลีหยวนหยวนไม่ค่อยเห็นด้วยที่เยียนซือเฉิงจะต้องเดินทางไปมาระหว่างบริษัทกับมหาวิทยาลัยแบบนี้ทุกวัน ในเมื่อเขาไปทำงานที่บริษัทก็ควรจะพักอยู่ที่บ้านตัวเอง แบบนั้นถึงจะสะดวกกว่ามาก แต่ทุกครั้งที่หลีหยวนหยวนพูดเรื่องนี้กับเยียนซือเฉิง เขาก็จะกอดจูบเธอ จากนั้นก็จะตอบเลี่ยง ๆ ไป

นี่เป็นเพราะเขาอยากเห็นหน้าเธอทุกวัน

หลีหยวนหยวนรู้ว่า บางวันเยียนซือเฉิงกลับมาดึกมากตอนที่เธอหลับไปแล้ว แต่เขาก็จะย่องมาที่ข้างเตียงเธอ มามองเธอ สัมผัสตัวเธอ เอามืออังที่จมูกหรือไม่ก็ปากของเธอ แต่ก็เพียงแตะเบา ๆ เท่านั้น ไม่ได้ทำอะไรมากกว่านี้ ราวกับว่าเมื่อได้สัมผัสตัวเธอแล้วจึงจะมั่นใจว่านี่คือหลีหยวนหยวนตัวจริง เขาทำอย่างนี้ทุกวันจนกลายเป็นพิธีกรรมอย่างหนึ่งไปแล้ว ราวกับว่าถ้าเขาไม่ได้เห็นหรือไม่ได้สัมผัสเธอสักวัน เธอก็จะหายตัวไป

จนกระทั่งตอนนี้ที่พวกเขาเรียนจบแล้ว หลีหยวนหยวนกลับรู้สึกสบายใจมากกว่าอาลัยอาวรณ์เสียอีก เพราะหลังจากรับปริญญาแล้วทั้งคู่ก็ไม่ต้องกลับไปที่มหาวิทยาลัยอีก ในที่สุดเยียนซือเฉิงก็จะไม่ต้องไป ๆ มา ๆ ระหว่างบริษัทกับมหาวิทยาลัยอีก ทั้งเธอยังตกลงกับเขาไว้ก่อนหน้านี้นานแล้วว่า...หลังเรียนจบก็จะแต่งงานกัน

พอโจวฉิงรู้เรื่องนี้เธอตกใจถึงขั้นยกมือปิดปาก แล้วโวยวายเสียงดังว่า "เร็วเกินไป เร็วเกินไป!"

เร็วเหรอ

หลีหยวนหยวนไม่คิดอย่างนั้นเลย

เธอกลับรู้สึกว่าเวลาช่างยาวนานเหลือเกิน เธอกับเยี่ยนซือเฉิงอยู่เคียงข้างกันมานานกว่าคู่สามีภรรยาที่มีลูกด้วยกันแล้วคนหนึ่งเสียอีก

ยิ่งไปกว่านั้น ถ้าไม่ใช่เยี่ยนซือเฉิงแล้ว หลี่หยวนหยวนยังจะแต่งงานกับใครได้อีก และถ้าไม่ใช่หลี่หยวนหยวน เยี่ยนซือเฉิงจะไปแต่งงานกับใครได้ หากเฒ่าจันทรา[๑] เป็นคนผูกด้ายแดงเชื่อมนิ้วมือของคู่รักแต่ละคู่ไว้อย่างที่เล่าขานในตำนานจริง ก็คงใช้ด้ายแดงมัดตัวหลี่หยวนหยวนกับเยี่ยนซือเฉิงไว้ด้วยกันอย่างแน่นอน

เธอไม่อาจสลัดด้ายแดงที่มัดตัวไว้ออกและไม่คิดจะสลัดออกด้วย

ชะตาชีวิตกำหนดให้ทั้งสองเป็นคู่แท้ของกันและกันตั้งแต่แรกแล้ว

หลี่หยวนหยวนประคองเยี่ยนซือเฉิงกลับมายังห้องพักเล็ก ๆ เธอเช็ดหน้าเช็ดมือ และถอดรองเท้าให้เขา จากนั้นก็ดันตัวเขาขึ้นไปนอนบนเตียง หลังจากเก็บกวาดห้องเสร็จ และเพื่อนสองคนที่ช่วยประคองเยี่ยนซือเฉิงมากลับไปแล้ว เธอจึงได้นั่งลงที่ขอบเตียง พลางถอนใจครั้งหนึ่ง

ที่แท้การดูแลคนเมาก็ยุ่งยากลำบากขนาดนี้ หลี่หยวนหยวนอดคิดถึงตอนที่ตัวเองเคยเมาครั้งนั้นไม่ได้ แม้จะจำไม่ได้แล้วว่าวันนั้นเกิดอะไรขึ้นบ้าง แต่เธอก็รู้ว่าตัวเองดื่มจนเมาไม่ได้สติ *ตอนนั้นซือเฉิงคงลำบากน่าดู*

หลี่หยวนหยวนลูบใบหน้าของเยี่ยนซือเฉิง “ซือเฉิง ดูเหมือนว่าฉันจะติดค้างนายมากเหลือเกิน”

จู่ ๆ เธอก็รู้สึกอุ่นที่หลังมือ เยี่ยนซือเฉิงกุมมือข้างที่ลูบใบหน้าของเขาไว้ เขาลืมตาขึ้นอย่างสะลึมสะลือแล้วมองหลี่หยวนหยวนแวบหนึ่ง จากนั้นก็หลับตาลงอีกครั้ง “องค์หญิง...” เขาเอ่ยคำเรียกขานที่ใช้มานานและคุ้นเคยมากที่สุด

หลี่หยวนหยวนหัวเราะเบา ๆ “ฉันอยู่นี่”

เยี่ยนซือเฉิงไซ้ใบหน้าของตนกับมือของหลี่หยวนหยวนพลางเอ่ย “องค์หญิง...มือนุ่มจัง...”

หลี่หยวนหยวนหน้าแดงเล็กน้อย เวลาที่เยี่ยนซือเฉิงมีสติดีเขาแทบจะ

---

[๑] เทพเจ้าแห่งความรักและการแต่งงานตามความเชื่อของชาวจีน

ไม่เอ่ยถ้อยคำเกี้ยวเธอแบบนี้ หลีหยวนหยวนยังไม่ทันหายเขินเขาก็พูดขึ้นอีก "นุ่มเหมือนกับริมฝีปาก..."

คราวนี้หลีหยวนหยวนถึงกับออกอาการหน้าแดงอย่างชัดเจน "ชือเฉิง..." หลังจากความเขินอายที่ถาโถมสงบลง ความรู้สึกหวานชื่นก็ค่อย ๆ ผุดขึ้นในใจ เธอไล้ปลายนิ้วบนใบหน้าของเขาเบา ๆ พลันนึกอยากแหย่เขาขึ้นมา "ริมฝีปาก... นุ่มมากมั้ย"

เยียนชือเฉิงซึ่งยังหลับตาอยู่พยักหน้าสองสามที ลมหายใจอุ่น ๆ พ่นออกมาจากปลายจมูก ดูเหมือนเขาจะกำลังทบทวนความหลังอยู่ หลีหยวนหยวนโน้มตัวลงกระซิบข้างหูเขา "งั้นชือเฉิงลองบอกมาสิ ครั้งแรกที่ได้สัมผัสริมฝีปากฉัน ในใจนายคิดอะไรอยู่"

หลีหยวนหยวนนึกในใจว่า ถ้าเธอจำไม่ผิด ครั้งแรกที่เธอจูบเขา ทั้งสองอยู่ที่บ้านพักเก่าในคืนวันส่งท้ายปีเก่าด้วยกัน ด้านนอกมีเสียงประทัดดังสนั่นหวั่นไหว ส่วนเธอจุดกองไฟอยู่ในห้องพักตัวเอง และแกล้งเมาจูบเยียนชือเฉิง ซ้ำยังทำให้เสื้อโค้ตของเยียนชือเฉิงติดไฟ

เมื่อเยียนชือเฉิงได้ยินคำถามนี้ เขากลับหลับตาโดยไม่ตอบอะไรอยู่นาน หลีหยวนหยวนยืดตัวขึ้นแล้วมองหน้าเขา เธอคิดว่าเขาหลับไปแล้ว แต่แล้วกลับเห็นเยียนชือเฉิงลืมตาขึ้น ตาของเขาแดงด้วยฤทธิ์แอลกอฮอล์ แต่ใบหน้าของเธอที่สะท้อนอยู่ในดวงตาเขากลับชัดเจนยิ่งนัก "จะปล่อยให้องค์หญิงตายไม่ได้"

"หา?"

"ครั้งแรกที่ได้สัมผัสริมฝีปากองค์หญิง ฉันคิดว่า...จะปล่อยให้องค์หญิงตายไม่ได้..."

นี่มัน...นี่มันเรื่องอะไรกัน

เมื่อได้ยินคำตอบที่จริงจังและคาดไม่ถึงเช่นนี้ หลีหยวนหยวนซึ่งเดิมคิดจะแหย่เขาก็ถึงกับอึ้งไป

"ฉันจะต้องรักษา...ให้องค์หญิงหายป่วย..."

หลีหยวนหยวนงุนงงอยู่พักใหญ่ แต่ด้วยความที่เธอรู้จักและเข้าใจ

นิสัยใจคอของเขามานาน ในที่สุดจึงรู้ว่าสิ่งที่เธอถามกับสิ่งที่เขาตอบเป็นคนละเรื่องกัน หลี่หยวนหยวนเอียงคอพลางถาม "ฉันป่วยเป็นอะไร ทำไมนายต้องช่วยฉันรักษาด้วยวิธีนี้"

"องค์หญิงป่วยหนัก ต้องป้อนยา"

หลี่หยวนหยวนคิดออกแล้ว ตอนนั้นเธอยังเด็ก ประมาณสิบกว่าขวบเห็นจะได้ ครั้งหนึ่งเธอล้มป่วยหนักจนแทบเอาชีวิตไม่รอด ต่อมาหลังจากที่หายป่วยแล้วมีคนบอกเธอว่า เป็นเพราะเยี่ยนซือเฉิงขู่หมอหลวงว่าจะตัดมือหมอหลวงทิ้ง หมอหลวงจึงยอมเขียนเทียบยาให้ ทั้งเยี่ยนซือเฉิงยังเสี่ยงตายไปหาซื้อยา และกลับมาต้มยาให้เธอดื่มด้วยตัวเอง

ตอนนั้นเธอซาบซึ้งในน้ำใจของเขามาก แต่กลับไม่รู้เลยว่า ที่แท้เยี่ยนซือเฉิงป้อนยาเธอด้วยวิธีนี้เอง

ที่แท้ก่อนหน้านี้นานแล้ว ซือเฉิงก็...

หลี่หยวนหยวนหน้าแดง เธอบีบจมูกเยี่ยนซือเฉิง "หน้าตาก็ดูซื่อๆ แต่ในใจเจ้าเล่ห์นักนะ..."

เยี่ยนซือเฉิงไซ้ใบหน้ากับมือของหลี่หยวนหยวน

หลี่หยวนหยวนรู้ดีว่าทุกเรื่องที่เยี่ยนซือเฉิงปกปิดไว้ ล้วนแต่ทำเพื่อเธอ เธอถามต่อว่า "แล้วครั้งที่สองล่ะ ครั้งที่สองที่ได้จูบ รู้สึกยังไงบ้าง"

ครั้งที่สองน่าจะเป็นตอนที่ฉันแกล้งเมาและดึงดันจูบเขาแน่นอน!

"เจ็บมาก..."

เมื่อได้ยินคำตอบนี้ หลี่หยวนหยวนก็ต้องอึ้งไปอีกครั้ง

"เจ็บ?" *ฉันจำได้ว่าไม่ได้กัดเขาสักหน่อย*

อ้อ! ใช่แล้ว! ก่อนหน้านั้นเธอเคยเมาจริงๆ แล้วปากของเธอก็บังเอิญไปกระแทกกับปากของเขา แต่...การสัมผัสกันแบบนั้น เธอแทบไม่ได้เก็บมาใส่ใจเลย เยี่ยนซือเฉิงกลับจำฝังใจขนาดนี้

"แล้วครั้งที่สามล่ะ"

เมื่อพูดถึงการจูบครั้งที่สาม เยี่ยนซือเฉิงก็ทอดถอนใจเล็กน้อย เขาจ้องมองหลี่หยวนหยวนราวกับพ่อมองลูกสาวซึ่งโตพอจะแกล้งคนอื่นได้แล้ว

พลางตอบอย่างจนใจว่า "องค์หญิงแกล้งคนอื่นเป็นซะแล้ว"

หลี่หยวนหยวนเม้มปากยิ้ม ในที่สุดก็พูดถึงการจูบครั้งเดียวกันจนได้ เธอถามเสียงเบาว่า "ฉันแกล้งนาย นายไม่ดีใจเหรอ"

เยี่ยนซือเฉิงเงียบไปครู่หนึ่ง "...ถ้าแกล้งฉันคนเดียวก็ดี"

หลี่หยวนหยวนหัวเราะเบา ๆ ความคิดเจ้าเล่ห์พลันผุดขึ้นในใจ เธอจึงถามต่อ "แล้วครั้งที่สี่ละ"

"มหัศจรรย์ มีความสุขมาก"

ครั้งที่สี่เป็นการจูบหลังจากที่ทั้งคู่ตกลงว่าจะคบกัน หลี่หยวนหยวนเป็นฝ่ายจูบเขาก่อน

"แล้วครั้งที่ห้าละ" หลี่หยวนหยวนถามต่อ ที่จริงนอกจากการจูบในช่วงเวลาสำคัญที่เธอถามไปแล้ว ทั้งสองยังเคยจูบกันอีกหลายต่อหลายครั้ง จนหลี่หยวนหยวนเองก็จำไม่ได้แล้ว แต่ไม่ว่าเธอจะถามถึงการจูบครั้งต่อ ๆ ไป จนถึงครั้งที่สิบหรือสิบเอ็ด เยี่ยนซือเฉิงกลับยังจดจำรายละเอียดต่าง ๆ ของเหตุการณ์ได้อย่างแม่นยำ แม้จะเป็นเพียงการสัมผัสริมฝีปากเพื่อจูบลาเขาก็ยังจำได้

หลังจากถามถึงการจูบต่อไปอีกไม่กี่ครั้ง หลี่หยวนหยวนก็เงียบไป

เธอตัดสินใจเปลี่ยนเรื่อง "ซือเฉิง นี่นายแอบจดบันทึกไว้ใช่มั้ย นายจดเอาไว้หมดเลยใช่มั้ย ว่าวันนี้เราทำอะไรด้วยกันบ้าง จับมือกันกี่ครั้ง จูบกันกี่ที ทำไมนายจำทุกเรื่องได้แม่นขนาดนี้"

"ทุกเรื่องขององค์หญิง ไม่มีเรื่องไหนไม่สำคัญ ซือเฉิงจดจำใส่ใจไว้ทั้งหมด ไม่เคยลืม"

ทั้งชีวิตนี้เขาทุ่มเทให้หลี่หยวนหยวนเพียงคนเดียว

ได้ยินแบบนั้น หลี่หยวนหยวนก็เงียบไป เธอก้มลงจูบหน้าผากของเขาเบา ๆ "นายจะไม่ให้ฉันรักนายได้ยังไง"

จดทะเบียนสมรส

ใบสำคัญรับรองที่เยี่ยนซือเฉิงและหลี่หยวนหยวนได้รับพร้อมกับปริญญา-

บัตรก็คือทะเบียนสมรส

วันที่เพื่อนร่วมรุ่นของหลี่หยวนหยวนมาถ่ายรูปหมู่ด้วยกัน เพื่อน ๆ ของเธอตั้งใจไปลากตัวเยี่ยนชือเฉิงมาถ่ายรูปด้วย โดยจัดแจงให้เยี่ยนชือเฉิงกับหลี่หยวนหยวนยืนอยู่ตรงกลาง และให้ทั้งคู่ถือปริญญาบัตรกับทะเบียนสมรสไว้ในมือ ส่วนเพื่อน ๆ ก็ยืนเรียงกันตามขั้นบันไดยาวหน้าหอสมุดล้อมทั้งคู่เอาไว้เป็นรูปหัวใจดวงใหญ่ ทั้งสองได้ถ่ายรูปรับปริญญาที่มีคนมาร่วมแสดงความยินดีมากที่สุด

เมื่อก้าวพ้นรั้วมหาวิทยาลัย บางทีหนทางที่ทั้งสองจะต้องจับมือเดินไปด้วยกันอาจเพิ่งเริ่มต้นก็ได้



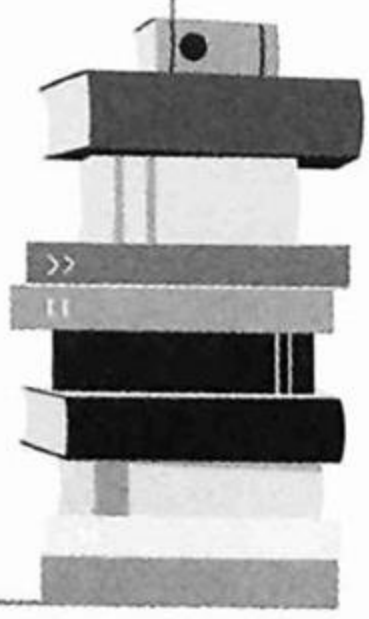
สนใจสั่งซื้อหนังสือจำนวนมาก

โปรดติดต่อ

สำนักพิมพ์ในเครืออมรินทร์

๐๘-๕๖๖๑-๔๖๒๑

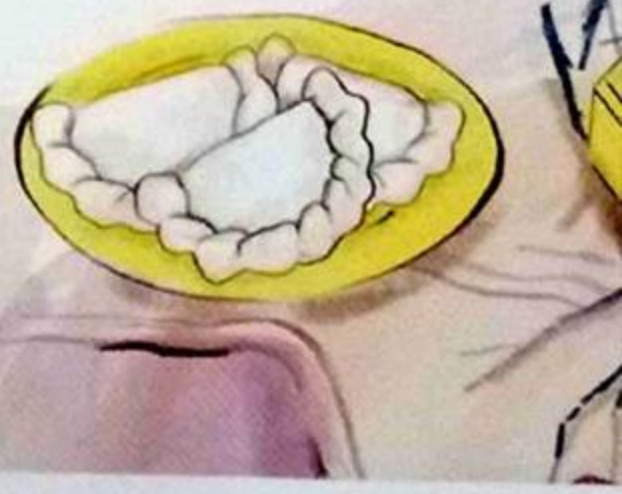
amborder@amarin.co.th



เมื่อองค์หญิงแห่งต้าถังและองครักษ์หลบหนีการไล่ล่าจนตกหน้าผา
วิญญาณของทั้งคู่ก็ข้ามกาลเวลานับพันกว่าปีมาสู่ยุคปัจจุบัน
ในร่างของนักศึกษามหาวิทยาลัย...ที่นี่ทั้งสองพบความเปลี่ยนแปลง
และต้องปรับตัวกับสิ่งใหม่ๆมากมาย ***หลี่หยวนหยวน***พบว่าทัศนะของผู้คนในยุคนี้
แตกต่างจากยุคของเธออย่างใหญ่หลวง โดยเฉพาะทัศนะเรื่องความงาม!
แต่ในโลกที่ทำให้เธอรู้สึกแปลกแยกนี้ โชคดีที่เธอยังมี***เยี่ยนซือเฉิง***
องครักษ์ที่คอยอยู่เคียงข้างเธอเสมอมา
และโดยไม่ทันรู้ตัว เมล็ดพันธุ์ที่หล่อเลี้ยงอยู่ในหัวใจ
มากว่าสิบปีก็งอกงามกลายเป็น...ความรัก!

"ซือเฉิง ขอบคุณนายจริงๆที่คอยอยู่เคียงข้างฉัน"
"ซือเฉิงต่างหากที่ต้องขอบคุณที่มีองค์หญิงอยู่เคียงข้าง"
"ซือเฉิง"
"พ่ะย่ะค่ะ"
"ฉันชอบนาย"...

ไม่ง่ายเลยที่องค์หญิงผู้สูงศักดิ์จะบอกรักองครักษ์
และยากยิ่งกว่าที่องครักษ์แสนซื่อผู้มองตนต่ำต้อยจะกล้ารับรักองค์หญิง
สี่ปีในรั้วมหาวิทยาลัย ท่ามกลางกระแสสังคมยุคใหม่
กับทัศนะสองโลกที่แตกต่าง ความรักระหว่างองค์หญิงกับองครักษ์จะเป็นจริงได้หรือไม่



หมวดนวนิยาย

www.amarinbooks.com
@amarinbooks
บ้านอรุณ

345 บาท

ทดลองอ่านเล่มนี้

ISBN 978-616-18-2949-0

ออกแบบ ดวงหทัย บัณฑิตศิริกุล
ภาพปก Jadeline